

Giới thiệu Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công

Nói khoa trương một chút thì Thanh Nhã cô có lẽ được xếp vào hàng siêu trộm, không thứ gì không biết.

Không những thế, nàng chính là "lão đại" tuy danh tiếng không vang xa nhưng cũng đủ để che chở đàn em tội nghiệp.

Khoa trương hơn chút nữa thì một cô gái mới 22 tuổi như nàng đáng lý ra cũng phải 80 tuổi mới châu Diêm Vương.

Nhưng mọi việc cũng không thể nào khoa trương bằng việc cô chết đi, rồi sống lại một lần nữa.

Không ngờ lão đại cô lại có một hồi bi hài đến thế. Sống trong giang hồ lại phải học đại học y khoa? Chỉ cần nghĩ đến thôi, trẻ sơ sinh cũng phải cười ra nước mắt.

Tại sao cuộc đời cô lại khoa trương như vậy a! Cô không những phải nhìn thấy những thi thể do ngành học đem lại mà còn gặp phải bốn tên ôn thần khó trị hơn cả mấy đũa nhóc đối ăn trong cô nhi viện.

Người ngoài nhìn tưởng cô có phúc. Nhưng chỉ cô mới biết "phúc phần" này bất hạnh cỡ nào.

"Này, lần trước con lấy lý do không thích người ta không uống được rượu để từ chối, mẹ con nói không biết con tìm bạn đời hay là tìm bạn nhậu đấy con không nhớ sao? Lần này đổi lại là một người hoàn mỹ như Đồng Gia Hân con lại lấy lý do không thích người ta nhỏ hơn con hai tuổi? Không lẽ con muốn lấy một bà vợ già sao?"

"Không phải, nhưng...con thấy tốt nhất là nên nhỏ hơn con, mười mấy tuổi."

"Mười mấy tuổi?" Ngụy Yên trừng lớn mắt. "Con tìm vợ hay tìm cháu đấy?"

Ngụy Giang Thiên khẽ cười, im lặng một lúc rồi nói. "Con thích nuôi con nít."

.....*.*.....

"Em kết hôn rồi..." Thật lâu sau cô mới kịp thời phản ứng, nhưng sự bàng hoàng vẫn không thoát khỏi nơi đáy mắt. Cuối cùng Tâm Đan dùng sức hét toáng lên một tiếng thật lớn làm người kia phải bật tai lại né sang một bên.

Cái gì thế này? Cô vẫn chưa kịp chuẩn bị đối mặt với hoàn cảnh của một thân phận mới. Không được, phải tiến hành sắp xếp lại hệ thống thông tin mới được. Trần Lập Thành, cô từng xem trên mộ bài báo lên án những phong tục cổ hủ của người dân nơi này, đại khái mọi người không ủng hộ việc những thiếu nữ cứ phải tới mười sáu là cha mẹ của họ cứ ép gả đi. Bởi vì họ quan niệm, khi con gái ở đây qua mười sáu tuổi mà chưa lấy chồng thì sẽ mệnh yếu, chết bất đắc kỳ tử. Và hiện tại, cái thân thể này của cô, đã kết hôn, có chồng hơn mình hai tuổi. Còn cha mẹ, vừa rồi anh họ nói là nhận nuôi, nói vậy không lẽ Lâm Dung Tâm Đan cũng giống như Thanh Nhã, đều là trẻ mồ côi sao?

.....*.*.....

Tâm Đan vội lon ton chạy theo hết lần này tới lần khác dính chính lại. "Thầy Ngụy, tin em đi, em thật sự không nấu ăn ngon đâu, thật đó..."

"Được rồi." Ngụy Giang Thiên nói. "À mà phải rồi, đường về nhà em đi thế nào vậy?"

Tâm Đan. "..."

Anh thấy cô không trả lời thì quay lại nhìn cô khó hiểu.

Cô chớp mắt một vài cái rồi ngược nhìn anh. "Thầy ơi, em không biết đường..."

Đôi lời tác giả:

Thứ nhất, thật ra dù nói là trinh thám nhưng có lẽ bộ này không hẳn là trinh thám mà chỉ mang hơi hướng trinh thám thôi cho nên mình liệt bộ này vào thể loại "trùng sinh, ngôn tình" nhé.

Thứ hai, bối cảnh và địa danh trong truyện đều là hư cấu mà ra nên đừng bắt bẻ quá về vấn đề thực tế, cũng đừng ai thắc mắc "Vì sao Việt Nam không có thành phố này?"

Thứ ba, mình đã dành ra một thời gian để nghiên cứu về những vấn đề mà mình sắp viết, và mình cam đoan rằng mình đối với bộ truyện này là nghiêm túc. Mình nói ra điều này một mặt là để khẳng định làm yên lòng độc giả, mặt khác là để tự hứa với bản thân trong quá trình viết phải trung thành với tác phẩm tới cùng.

Thứ tư, mình xin nhắc lại tình tiết trong truyện đều là hư cấu! Ngoại trừ một số vụ án mình sẽ cố gắng mô phỏng lại vụ án có thật nhưng mức độ chân thật của toàn bộ mạch truyện theo mình là 70/100.

Mình xin nhắc lại, mong rằng sẽ không có ai thắc mắc về sự hư cấu hay chân thật ở phần nội dung truyện, cảm ơn rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Ai Là Lâm Dung Tâm Đan?

Thời tiết ngày một xấu đi, cơn mưa bắt đầu nặng hạt, thi thoảng còn có thể ngửi được mùi vị máu tanh nồng xộc vào mũi làm cho người ta khó thở. Trên con đường mòn dẫn lối lên sườn núi, hai tốp người một trước một sau rượt đuổi không biết kiệt sức, loáng thoáng trong tiếng gió rít còn có thể nghe thấy tiếng chửi rủa.

"Bắt con cầm đầu lũ kia lại cho tao! Bắt không được thì tự bắn mình chết đi."

"Đại ca, tụi nó chạy hướng bên cánh phải."

"Mấy dẫn tốp một qua cánh trái tao đi cánh phải, bà nó, hôm nay phải dạy dỗ lũ ranh con này một trận."

"Dạ đại ca!"

Cách đó không xa, có khoảng sáu bảy người đang liều mạng chạy. Trong đêm đen mây mù ngịt trời, càng lúc càng lên cao tới đỉnh núi nên không khí cũng ngày càng lạnh lẽo hơn. Một cô gái, nhìn dáng dấp của cô gái ấy chắc cũng chỉ khoảng chừng hai mươi mấy tuổi, trên mặt bên trái có vết sẹo dài vừa nhìn vào là biết vết thương cũ do bị dao chém trúng. Cô gái mang bộ dáng xấu xí kia cùng với năm gã thanh niên và một đứa con nít chạy thực mạng, không cần biết con đường mòn này sẽ dẫn tới đâu. Tình thế càng ngày càng nguy cấp, cho tới khi cả nhóm lên tới đỉnh núi cao chót vót, một bên là vực thẳm dẫn xuống thung lũng có thể làm cho người ta tan xương nát thịt, một bên là đám người chỉ trong phút chốc nữa sẽ đuổi cùng giết tận tới đây.

"Lão đại làm sao đây? Chúng ta không còn đường thoát nữa rồi."

"Đừng rồi, sẽ có cách mà." Về mặt kia của cô gái có sẹo cũng không thể khá khẩm hơn là bao nhưng trước tiên vẫn không quên trấn an mọi người.

Đột nhiên một cậu thanh niên lực lưỡng quỳ xuống khóc lớn. "Em xin lỗi chị, lão đại, đều là do em mà ra. Nếu em không qua bên địa bàn đám người kia chơi gái thì cũng không khiến chị phải khổ cùng thế này... người chúng nó muốn bắt là em, chị mặc kệ em, mọi người chạy đi, em không muốn làm liên lụy mọi người."

Tất cả mọi người đứng xung quanh trầm mặt, cô gái kia nghiêng rằng, "Cái gì mà chạy trước, sẽ không có ai bỏ mày lại cả. Chúng ta là anh em, hai mươi mấy năm mồ côi có thể sống được, bị đánh đến mức không khác gì một con chó vẫn sống được tới tận bây giờ, đâu dễ gì chết. Khoan đồ lỗi là tại ai với ai, trước hết giữ cái mạng trước đã."

"Lão đại, chúng ta không còn đường chạy nữa rồi. Nhảy xuống dưới cho dù là cao thủ đại nội trong truyện hay Triển Chiêu tái thế thì cũng không toàn mạng đâu."

"Mọi người dẫn Hiếu nhi chạy trước, tản ra thành ba bốn nhóm nhỏ chạy sẽ dễ hơn."

"Lão đại, vậy còn chị..."

"Tôi ở lại đối phó với bọn chúng."

"Không được, để em ở lại!"

"Câm mồm!"- Cô gái quát. "Trước khi rời khỏi trại mồ côi, chính tôi đã hứa với dì An Bình là sẽ cố gắng chăm sóc các cậu."

"Chúng em lớn rồi, chúng em không cần chị chăm sóc!"- Một người nói. "Hon nữa tụi nó có súng, thật sự rất nguy hiểm."

"Lớn rồi thì không nghe lời nữa phải không?"

"Em..."

Hơi thở của cô gái cũng gấp rút. "Chia ra, A Đạo cậu chăm sóc Hiếu nhi cho thật tốt. Mọi người không cần lo, tôi là ai, chị bọn mày là ai? Đám tép rêu kia tôi dư sức đối phó, nếu còn chậm trễ thì chỉ làm vướng tay vướng chân tôi thôi, chúng mà ập tới chắc chắn tôi sẽ dùng thái cực quyền đánh cho chúng tan rã luôn."

Tất cả im lặng nhìn nhau chần chừ không thôi.

"Còn nhìn cái gì? Đi mau!"

Đứa trẻ bước lên nước mắt giàn dụa. "Chị Nhã..."

Cô gái ngồi xuống, dùng tay lau mặt thằng bé. "Hiếu nhi ngoan, phải nghe lời các anh có biết không?"

Thằng bé cắn môi gật đầu một cái thật mạnh. Cô gái đứng lên. "Đi đi!"

"Lão đại..."

"Nhanh lên!"- Cô gái quát.

Cả đám người nhìn nhau vài giây rồi chia ra thành bốn tốp chạy về bốn hướng khác nhau. Cô gái mặt sẹo kia đứng lại ung dung không chút động tĩnh. Mưa rơi xuống, vương trên vết sẹo lồi lõm đáng sợ, trên gương mặt đáng lẽ ra sẽ rất xinh đẹp với đôi mắt đen láy chưa đầy sự can đảm và không khuất phục kia. Cô ấy, chính là Thanh Nhã, một cái tên nghe ra tưởng chừng ai cũng sẽ hình dung về một người con gái dịu dàng nho nhã, thủy mị nét na nhưng đó ai ngờ tới được người này lại chính là thủ lĩnh của một băng trộm khét tiếng thành phố. Đặc biệt cô ấy còn được dân trong giới phong là siêu trộm năm giây, có nghĩa là chỉ cần năm giây thì mọi thứ mà cô ấy nhắm tới đều sẽ thuộc về cô ấy. Cảnh sát đã rất nhiều lần truy lùng băng trộm này, nhưng ngoại trừ một tấm thẻ màu trắng có một dòng chữ in hoa màu đen to lớn với nội dung 'T-N' ra thì chẳng còn chút manh mối nào nữa.

Đám người phía sau hùng hổ kéo tới, nhìn thấy chỉ còn kẻ cầm đầu một mình đứng đó thì cười khẩy khinh thường. "Con nhỏ kia, gan nhỉ? Tao biết mày lợi hại, có thể lấy đồ trong vòng năm giây, nhưng hôm nay mày chỉ là con cá đã nằm trên thớt thôi, mày chẳng thể lấy khẩu súng trong tay tao trong vòng năm giây được."

"Vậy sao?" Mái tóc đen dài tới cái cằm nhỏ giờ đây đã dính bết vào mặt, khoe môi cô khẽ cong lên một đường mờ nhạt. "Đúng, đúng là tôi không thể lấy được khẩu súng kia khi mà anh đã có phòng bị như thế. Nhưng mà, tôi có cái này."

Cô đưa tay lên, bàn tay nhỏ lúc nào đã cầm một quyển sổ được bọc ni lông chống ướt ti mỉ. Tên kia nhìn thấy thứ trong tay đối phương thì sắc mặt xanh mét vô thức chạm tay vào túi quần của mình rồi tức giận gầm. "Mày!"

"Tôi làm sao?"- Cô gái nói. "Cũng thật là hiếm thấy, hiếm có ai trong lúc truy đuổi kẻ thù giữa trời mưa mà còn đem sổ sách ghi lại quá trình vận chuyển hàng cấm theo bên người. Có thể nói ông rất yêu nghề, nhưng thật không may là trong lúc bị ông bóp cổ khi nãy tôi đã vô tình lấy được nó rồi, vừa rồi vừa chạy vừa lật ra xem cũng thật là kinh ngạc với số tiền ghi trong đây. Nhưng mà, tôi không biết, nếu như cuốn sổ này rơi từ đây xuống dưới, số tiền kia có thuận lợi thu được nữa hay không?"

"Mày muốn gì?"- Người đàn ông kia lúng túng. "Thanh Nhã, tao nói cho mày biết, đã vào giang hồ thì phải có đạo lý. Thằng đàn em mày ngang nhiên qua địa bàn tao, chơi gái của tao có biết đây là sỉ nhục đối với tao không? Mày không dạy dỗ lại thì thôi còn ở đó bênh vực uy hiếp, cái đạo lý gì thể này?"

"Đạo lý mà con Thanh Nhã này ưu tiên nhất chính là bảo vệ thật tốt chúng nó, một khi chúng nó làm sai, tôi sẽ lôi đầu chúng nó qua đập đầu tạ lỗi với anh. Nhưng là do con khốn tình nhân bé bỏng của anh bỏ thuốc thẳng em tôi trước chuyện này ai đúng ai sai?"

"Tao không cần biết, được, mày nói đập đầu vậy thì hôm nay một là mày quỳ xuống trả sổ lại và đập đầu ba cái trước mặt tao. Hai là chấp nhận chết thay cho thằng khốn nạn kia, nếu hôm nay tao bỏ qua, từ nay trên giang hồ làm gì còn chỗ cho tao đứng?"

Cô gái cười khẩy quay mặt đi chỗ khác. "Nực cười, con Thanh Nhã này ra đời năm mười ba tuổi, dù có bị chúng đánh chết đi sống lại cũng chưa từng có chuyện phải hạ mình trước người khác. Hôm nay mày bắt tao quỳ, tao hỏi mày, con chó sai vật như mày là cái thá gì?"

"Mày!" Người đàn ông kia dường như muốn bốc khói đen dù trời vẫn mưa lớn, hấn rống lên. "Lên, giết nó cho tao!"

Đám người kia bước lên, cô gái lui ra sau một bước. Vừa lui, vừa mở bao ni lông kia lấy cuốn sổ ra, rất nhanh chóng cuốn sổ đã bị làm ướt.

Người đàn ông kia tá hỏa. "Mày dừng lại cho tao!"

"Không có cùng một tư tưởng, chắc chắn, đáng tiếc, đáng tiếc." Cô gái nhếch môi, cuốn sổ ướt mem dễ dàng bị cô xé ra thành từng mảnh nhỏ trong vè kinh hãi của tên kia, cuối cùng bị cô ném xuống vực thẳm sau đó. Tên đàn ông kia như bị giẫm trúng phải đuôi, càng điên tiết hơn mà cùng với đám đàn em của mình xông lên vây lấy cô gái. Tuy rằng bốn ba ngoài xã hội nhiều năm nhưng chắc chắn là võ công của cô không cách nào đánh thắng cả đám đàn ông cao to lực lưỡng như thế này, trời mưa ngày càng nặng hạt, dường như cơn mưa này muốn che khuất đi cả tầm nhìn của con người. Mặt đất mềm ra, trong lúc sơ ý mặt đất đã lún xuống khiến cô sẩy chân cả người lao xuống vực thẳm.

Bên trên, tại một bụi cây nào đó, thuộc hạ của cô ấy vẫn chưa rời khỏi, khi thấy cảnh tượng này đều tranh thủ bịt miệng mình để bản thân không đau lòng hết lên.

Mưa vẫn còn vô cùng dữ dội, đây có lẽ là cơn mưa cuối cùng trong mùa.

"Anh điên rồi à? Sao lại giết nó?"

"Đây, đây chẳng phải là ý của cô sao?"

"Anh hại chết tôi rồi, tôi bảo anh dạy dỗ cho nó sợ thôi, anh hại à anh lại đi giết người... là giết người, là tử hình đấy."

"Vây...bây giờ phải làm sao? Sao, sao cô không nói rõ ngay từ đầu, chính cô mới là người hại chết tôi đấy."- Người đàn ông cũng hoảng loạn. "Mặc kệ, bây giờ cô mau đưa tiền cho tôi, tôi dẫn đám đàn em bỏ chạy."

Những âm thanh của cuộc đối thoại văng vẳng bên tai ngày càng rõ rệt, lồng ngực lúc này như bị ai chèn ép nặng nề đến khó tả, máu toàn thân như ngừng chảy, tay chân hoàn toàn cứng đờ không khác gì một xác chết. Cố gắng hít thở sâu một hơi, thứ đầu tiên người được lại chính là mùi rác thối. Dùng hết sức lực mở mắt nhìn xung quanh, chỉ thấy có một cô gái và hai người đàn ông đứng đối diện cô qua lại. Sau một vài phút, cả người của cô như được sống lại, tay chân không còn co cứng nữa mà có thể hoạt động bình thường lại, cố gắng ngồi dậy đứng lên.

Cô gái kia đứng quay lưng lại với cô, nhưng hai người đàn ông lại đứng đối diện cô gái, vừa thấy cô đứng lên thì mặt mũi từ xanh chuyển sang trắng không khác gì cái băng pha màu. Cô gái thấy biểu cảm của họ như là nhìn thấy ma thì quay lại, tức thời cũng bị dọa sợ đến toát mồ hôi lạnh.

Thanh Nhã nhìn họ, họ là ai? Cô không quen họ... còn nữa, đây là đâu? Nhìn thế nào cũng không giống chân núi. Cô bước lên một vài bước, người đàn ông bấm trợn kia tá hỏa la lên "Ma, ma..." rồi sau đó chạy mất dép. Cô gái yếu ớt kia thì sợ tới mức không thể chạy nữa, nhìn thấy cô bước lên thì chỉ khó khăn lui ra sau từng bước sau đó là ngã xuống đất vừa khóc vừa van xin. "Tôi xin cô, tôi không có ý giết cô, là họ, là họ không hiểu chuyện, cô đi mà tìm họ đừng có tìm tôi..."

Thanh Nhã hoàn toàn mơ hồ trước những lời nói kì quặc của cô gái kia, cô đưa mắt nhìn xung quanh, có lẽ đây là một con hẻm vắng còn có một bãi rác chứa đầy những thứ rác sinh hoạt của người dân xung quanh. "Đây là đâu?"

Có vẻ như cô gái kia không ngờ lời đầu tiên sau khi 'con ma' sẽ nói là câu này nên cũng đứng hình nhìn cô vài giây. Không chỉ riêng cô gái đó, ngay cả cô cũng bị dọa cho sợ bởi vì đây không phải giọng nói của cô.

Đây không phải giọng nói của cô!

"Thành, thành phố Bách Nhật... Lâm Dung Tâm Đan, cô làm sao thế?" Cô gái kia dò xét

Lâm Dung Tâm Đan? Thành Bách Nhật? Tất cả mọi chuyện là thế nào? Ai là Lâm Dung Tâm Đan? Tại sao cô lại ở thành Bách Nhật mà không phải là chân núi. Cô bước lên thêm một bước định hỏi rõ hơn về mọi chuyện thì lúc này một giọng nói phần nộ từ phía xa vang tới, đại khái là gọi tên của cô gái kia sau một khắc người thanh niên kia lao tới đẩy mạnh cô ra, lúc cô còn chưa đề phòng thì đã bị hất ta giáng xuống mặt một bạt tay mạnh. Người thanh niên kia đỡ cô gái lên, hỏi thăm cô ta xem có bị thương ở đâu không, thái độ của hắn ta vô cùng lo lắng và quan tâm sau đó lại nhìn về phía cô bằng ánh mắt phẫn hận. "Lâm Dung Tâm Đan, cô thật đúng là loại con gái mặt dày, tôi và cô đã chia tay rồi, sao cô cứ đến làm phiền Mai Anh?"

Cô giờ tay ôm một bên gương mặt vừa bị đánh, trong lòng cũng không rõ tức giận hay là hoang mang. Câu hỏi duy nhất trong đầu cô lúc này là chuyện gì đang xảy ra thế này? Hai người này là ai? Cô là ai?

Người thanh niên kia dìu bạn gái hắn ta đi, trước khi đi còn bày ra thái độ tuyệt tình cảnh cáo cô vài câu nhưng cô đều không còn tâm trạng mà nghe mấy lời đó. Cô cúi đầu nhìn xuống đôi bàn tay nhỏ như học sinh tiểu học của mình, đáng người gầy gò, thử đưa tay chạm vào gương mặt thì ánh mắt cũng không giấu được vẻ kinh hoàng.

Đây là ai?

"Lâm Dung Tâm Đan, Lâm Dung Tâm Đan...thành Bách Nhật, không phải chân núi, chia tay, giết người..."- Cô cố gắng xâu chuỗi những chuyện mà mình vừa chứng kiến lại với nhau, sau đó bàng hoàng nhận ra đây không phải là Thanh Nhã mà là Lâm Dung Tâm Đan.

Cố gắng chạy ra khỏi con hẻm hoang vắng kia, tìm một cửa hiệu thời trang có cửa kính mà nhìn vào trong, phát hiện một ngoại hình hoàn toàn xa lạ.

Giờ tay sờ lên gương mặt mình, vết sẹo không còn nữa, ngoại hình xấu xí của Thanh Nhã không còn nữa.

Chẳng lẽ nào chuyện phi lý nhất đã đến với cô rồi?

Một mình thờ thẩn đứng ở ven đường, đầu tóc rũ rượi, trên người chỉ mặc một chiếc quần jeans và áo phông đơn giản, nhìn không khác gì một hồn ma vất vưởng làm cho bao nhiêu người đi đường sợ hãi tránh xa. Hiện giờ là buổi tối nhưng trên đường phố vẫn còn xe chạy, cô lại không biết mình phải đi đâu, hoàn toàn chông chênh tựa như con thuyền không biết đất liền. Cả người thì ngày càng nóng lên, da mặt cũng tê rần, một cơn chóng mặt ập tới làm cho cô say sẩm. Bản thân là trẻ mồ côi một mình sinh diệt ngoài đời nên cô thừa biết rằng cơ thể này chắc chắn là đang sốt rất cao, nhìn thấy phía đối diện có tiệm thuốc, cô một bước lại một bước định qua lộ mua thuốc uống để giữ mạng. Sốt cao đến mức này mà không uống thuốc chắc chắn Thanh Nhã cô sẽ chết thêm một lần nữa vì bệnh, tạm thời không cần bàn tới trùng sinh hay nằm mơ, chỉ cần biết chắc chắn rằng cô phải sống, dù là đang trong giấc mơ thì cũng phải cố gắng sống.

Đi tới giữa lộ đột nhiên mặt mày cô say sẩm, hai chân như bị rút cạn sức lực ngã xuống, trong lúc suýt nữa ngã đi, lơ mơ nhìn thấy có một chiếc xe đang lao tới. Người trên xe bước xuống gọi cô vài tiếng sau đó quay về xe nói với người ngồi ở băng ghế sau. "Cậu chủ, có cô gái ngã trước xe của chúng ta."

Bên trong xe phát ra một tiếng 'ờ' thán nhiên rồi lại hỏi. "Xinh đẹp không?"

"Không nhìn rõ gương mặt, đầu tóc rũ rượi nhưng nhìn vào cách ăn mặc và dáng dấp có lẽ là trẻ vị thành niên."

Người trong xe phát cười. "Trẻ vị thành niên sao? Tôi chưa muốn ở tù, mặc kệ cô ta."

"Dạ rồi!"

Người lái xe định quay trở về xe thì người đàn ông kia lên tiếng. "Đợi đã."

"Cậu chủ còn gì cần dặn?"

"Nếu đã ngắt trước mặt tôi rồi, chắc hẳn cũng là người có duyên, bỏ đi, đem cô ta về nhà rồi tính."

"Dạ!"

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Cô bé à, nói chuyện với người lớn phải lễ phép một chút

Lần nữa tỉnh lại, trong lúc đầu óc vẫn còn mơ màng nhưng vẫn cảm giác được rằng mình đang nằm trong chăn bông ấm áp

Lần nữa tỉnh lại, trong lúc đầu óc vẫn còn mơ màng nhưng vẫn cảm giác được rằng mình đang nằm trong chăn bông ấm áp. Trần nhà xa hoa cao ngất, bóng đèn chùm pha lê lung linh, nhiệt độ lò sưởi mang tới cho cô một cảm giác dễ chịu khó tả. Gương người ngồi dậy, cảm giác chóng mặt đã giảm bớt, dường như cũng đã hạ sốt hơn. Cô bắt đầu đưa mắt nhìn căn phòng và cảnh vật xung quanh, đây có lẽ là một căn phòng ngủ sang trọng của một gia đình nhà giàu, từ lúc sinh ra tới giờ đây là lần đầu tiên cô được nằm trong chăn nệm êm ái và được sưởi ấm bởi lò sưởi thể này, nhất thời thích thú không tả được. Không có dép, cô bước chân trần đi thăm quan xung quanh, nhìn vào tấm gương lớn trước mặt thì mới tá hỏa phát hiện bộ đồ lúc đầu đã được thay thế bởi một bộ đồ bộ, đây hình như là đồ ngủ của mấy người có tiền thường mặc, hèn gì mà khoát lên người cô lại làm cho cô có cảm giác lố lằng thể nào.

Có hai điều mà cô chắc chắn nhất vào thời điểm này, một đó là cô chính là Thanh Nhã, hai là thân thể này là của Lâm Dung Tâm Đan.

Nói thật đây là một cô gái vô cùng xinh đẹp, ngoại hình trừ hơi gầy thì cũng không chê vào đâu được. Một gương mặt xinh xắn với đôi mắt màu xám tro to tròn nổi bật và khuôn mặt tròn thon nhỏ, đó là một vẻ đẹp độc đáo, khó lẫn vào đâu được. Mái tóc dài đến cằm phần nào che đi sự gầy gò của gương mặt, nhẹ nhàng đưa tay chạm vào gương mặt xa lạ này, trong lòng lại dâng lên một cảm giác khó tả. Cô tạm quên việc trùng sinh kì lạ đã xảy ra trên người mình, bắt đầu mở cửa dò xét xung quanh.

Một người trước giờ chỉ biết đến những khu ổ chuột lụp xụp như cô vậy mà giờ đây lại đang đứng trong một tòa dinh thự lộng lẫy đến nghẹt thở thế này. Căn biệt thự mang nét kiến trúc cổ kính theo kiểu hoàng gia, dãy hành lang trải một tấm thảm nhung bắt mắt trải dài khắp các lối đi xung quanh. Bên ngoài có khá nhiều người hầu đi lại, cộng thêm các vệ sĩ đứng canh gác, dĩ nhiên nếu để họ nhìn thấy cô xuất hiện nói không chừng sẽ đi thông báo với chủ nhà rồi sau đó chủ nhà sẽ tới thăm hỏi dẫn tới việc cô có muốn đi thăm quan cũng không được. Nhìn căn nhà đẹp thế này, nếu đưa Hiếu nhi và mọi người tới đây ở thì tốt biết bao. Nhắc tới mọi người lòng cô lại nặng trĩu không biết họ giờ sao rồi.

Vì kiếp trước từng nổi tiếng là siêu trộm bậc nhất nên việc lách léo mấy tên vệ sĩ và người giúp việc trong nhà đối với cô hoàn toàn không phải là vấn đề lớn. Cộng thêm tố chất nghề nghiệp kiếp trước nên cô có thể đánh giá rất tốt tình hình của căn biệt thự này, chỉ cần đi một vòng liền ghi nhớ kĩ trong nhà có bao nhiêu phòng, có bao nhiêu vệ sĩ có bao nhiêu lối đi tẩu thoát.

Nội thất bên trong sang trọng, đẳng cấp, pha trộn giữa cổ điển và hiện đại, một chiếc bình cổ thời Pháp cũng đủ nuôi sống đám nhỏ trong cô nhi viện ba năm rồi, nghĩ tới đây tay chân của cô lại bắt đầu ngứa ngáy, mặt dù biết người ta cứu mình thì mình không nên có cái loại suy nghĩ bất chính này đối với tài sản của người ta nhưng mà... Người giàu thế này chắc hẳn cũng nên làm chút việc thiện chứ nhỉ? Vấn đề ở đây là bây giờ cô mới khỏi bệnh, cái bình này lại quá to, nếu khuôn nó ra thì một là sức lực không đủ hai là khó khăn về việc lách léo đám thủ hạ canh gác ngoài kia.

Vậy nên dù tiếc nuối cô cũng lực bất tòng tâm.

Đi một lúc lại đến một gian phòng lớn, khác hẳn với những phòng khác, căn phòng này có một tên vệ sĩ canh gác bên ngoài. Cô thầm nghĩ, liệu đây có phải là phòng chứa tiền vàng hay không? Vậy thì khác nha, cái bình to cô không khuôn được nhưng tiền vàng tương đối nhẹ, muốn hốt một mớ cũng không thành vấn đề gì. Nhưng cái tên vệ sĩ kia nhìn to con như vậy, chưa chắc cô đã đánh lại. Nhưng chắc là trời cũng giúp cô rồi, thật may mắn là tên vệ sĩ kia hình như đã hết phiên trực, anh ta nói vào bộ đàm cái gì đó rồi rời khỏi. biết đây là cơ hội tốt, cô tranh thủ hành động, cửa khóa ngoài nhưng cũng không tài nào làm cô quá bối rối, nhìn thấy có chậu kiểng bên cạnh, cô bèn ngắt một cành cây nhỏ tra vào ổ khóa, chưa đầy mười giây đã có thể mở cửa vào trong.

Bên trong căn phòng là một không gian hào nhoáng, căn phòng rộng rãi có cửa sổ sát đất, rèm cửa màu cam đất được che lại cẩn thận. Thảm trải nhà in hoa văn bắt mắt, bộ ghế sofa trắng nổi bật ở góc lớn căn phòng, trên chiếc bàn cạnh ghế được trưng bày một lọ hoa hồng khiến cho hương thơm cứ thoang thoảng dễ chịu. Nhưng cô lúc này chỉ chú ý tới chiếc kết sắc phía xa, đánh giá tình hình xung quanh một lượt, cô bắt đầu nghi ngờ không biết chủ nhân của căn biệt thự này là ai mà lại giàu có như vậy?

"Mặc kệ là ai, giàu có tới mức độ này thì không phải tham quan cũng là gian thương, mấy người giàu có điều không có gì tốt đẹp, hôm nay mình lấy một ít tiền của họ nuôi người nghèo, xem như tích phúc đức cho họ, mình đang làm việc tốt!"

Kết sắc bốn số không phải là một trở ngại khó khăn đối với cô, thông thường thì cần đến một số thiết bị điện tử hỗ trợ để mở nhưng bây giờ hoàn toàn không có dụng cụ hỗ trợ thì cô cũng có thể mở được, chỉ có điều thời gian sẽ lâu hơn một chút.

Thông thường mất mười lăm giây thì bây giờ là hai mươi giây.

Cửa kết sắc vừa mở, âm thanh nói chuyện làm cho cô cảnh giác, không kịp đóng kết sắc lại như cũ mà chạy đi tìm chỗ trốn. Tấm rèm cửa cánh cửa sổ sát đất khá lớn, đủ bao trùm một người, không nghĩ ngợi nhiều cô liền chui vào phía sau tấm rèm.

Cửa phòng mở ra, nhìn thoáng qua từ góc độ của cô bây giờ có thể thấy được có hai người một nam một nữ vừa đóng cửa phòng đã hôn nhau nồng cháy. Thanh Nhã nghiêng rằng, đây là loại chuyện gì thế này?

Đôi nam nữ kia có vẻ đang trong lúc hưng phấn, hôn từ cửa ra vào cho đến giường ngủ, hôn thì thôi đi, qua trọng là họ phát ra cái loại âm thanh cực kỳ quý dị làm cho Thanh Nhã nổi da gà đầy người. Đột nhiên đầu mảy người đàn ông nhủ lại, mọi động tác kích tình cũng dừng hẳn đi. Cô gái dưới thân anh ta cảm thấy kỳ lạ liền lên tiếng. "Hy, có chuyện gì sao?"

Người đàn ông chau mày suy tư. "Anh cảm thấy có gì đó không được bình thường."

Thanh Nhã đang ẩn nấp phía sau tấm rèm cũng một phen đứng tim.

"Em tắm chưa?" Nào ngờ điều bất thường mà người đàn ông kia vừa nói không phải rơi trên người cô mà là trên người cô gái kia.

"Đáng ghét, giờ là lúc nào rồi, còn phải tắm nữa sao?" Cô gái kia thẹn đỏ mặt, giả vờ giận dỗi."

"Nhưng anh thật sự không quen, đi tắm đi, ngoan."

"Thôi được rồi, nghe theo anh vậy, ở đây đợi em nha."

"Ok cưng."

Cô gái xinh đẹp kia đứng lên đi vào phòng tắm, Thanh Nhã cũng được một phen thở phào nhẹ nhõm. Người đàn ông kia cũng không có gì bất thường, thông thả cởi bỏ áo sơ mi rồi ngồi tựa vào đầu giường, ánh mắt lơ đãng nhìn qua cái tủ kết sắc đang đóng hờ kia, khẽ môi câu lên một đường nguy hiểm.

"Cô gái nhỏ, tỉnh lại sao không dưỡng sức trong phòng mà lại mò tới tận đây?"

Thanh Nhã hít sâu một hơi, hẳn không phải đang nói mình, không phải đang nói mình.

Người đàn ông lại cười. "Có thể vào tới tận đây mà không bị vệ sĩ phát hiện, có thể mở ngăn tủ kết sắc, lại có một thần kinh thép không chút sợ hãi như em, đúng là hiếm thấy lắm. Thế nào? Em không ra, muốn tôi đích thân bước đến kéo rèm ra sao?"

Mẹ kiếp! Thảm chừng thế một câu, không lẽ tay nghề lẫn trốn của cô đã tụt dốc sau khi trùng sinh hay sao? Đúng là quá mức mất mặt, nếu để cho đám nhỏ trong cô nghĩ biết chắc hẳn sẽ bị tui nó cười đến nhức nhối. Nhưng xem ra người đàn ông kia không hề bất ngờ hay tức giận khi phát hiện ra cô, thôi vậy, tự động đầu thú biết đâu được khoan hồng. Ló cái đầu nhỏ ra khỏi rèm, vừa nhìn đến người đàn ông kia vừa cười hi hi. "Chào, xin chào!"

Người đàn ông nửa người trên cời trần, như cười như không nhìn chăm chăm vào cô. Phải công nhận anh ta đúng là đẹp trai, sao lại có người vừa giàu có vừa đẹp trai thế này nhỉ? Tuy nhìn vẻ bề ngoài có vẻ người này đã khá lớn tuổi, nhưng lại vô cùng điển trai, thân hình hoàn hảo, phong cách quyền rũ, chiều cao lý tưởng, đôi mắt màu nâu đỏ và mái tóc vàng lãng tử.

"Cô chui vào đây làm gì?"

Nụ cười trên mặt dần có cứng ngắt nhưng vẫn cố cười. "Tôi không có chui."

Người đàn ông kia nhìn cô một lúc rồi hỏi tiếp. "Cô tên gì?"

Tôi tên Thanh Nhã! "Tôi là...Lâm Dung Tâm Đan!"

Người đàn ông kia ngẫm nghĩ một lúc rồi nói. "Cái tên thật lạ."

Cô cười hi hi. "Tôi cũng thấy lạ mà!"

"Cái gì?"

"Không, không có gì."

Lúc này bên ngoài có người gõ cửa, người đàn ông kia đi ra mở cửa, bên ngoài truyền vào giọng nói của một vệ sĩ. "Cậu chủ, cô gái khi nãy mang về biến đâu mất rồi, tìm khắp nơi cũng không thấy."

"Không cần tìm nữa, cô ấy ở trong phòng tôi."

"À...dạ, đây ví tìm được trong y phục của cô ấy."

Sau khi đóng cửa lại, người đàn ông kia cầm cái ví nhỏ màu hồng trên tay xem đi xem lại rồi nói. "Hàng rẻ tiền, chẳng trách gì đi cạy kết sặc."

Thanh Nhã nghiêng răng, không sao, cô bị xem thường kiểu này quen rồi, cô vẫn nhìn được.

Người đàn ông kia nhìn thấu vẻ nhẫn nhịn của cô, cười nhạt một cái rồi vô tư mở ví ra, lấy ra một tấm thẻ vừa xem vừa đọc. "Lâm Dung Tâm Đan, hai tháng nữa mười tám tuổi, học sinh trường đại học Bách Nhật, gần vào đại học năm nhất rồi sao?"

"Ừ..."- Thật ra cô cũng chả biết cái quái gì về 'bản thân' nữa, nghe qua những gì anh ta nói hình như đây là một thân thể của nữ sinh, như vậy có lẽ ở trường Bách Nhật gì gì kia sẽ có người quen của Lâm Dung Tâm Đan, như vậy cô có thể thông qua bạn bè và người quen cô ấy để nắm rõ tình hình của cỗ thân thể này.

"Tôi nhìn thấy cô ngất trên đường nên đưa cô về đây, không ngờ so với khung cảnh lộng lẫy bên trong nhà cô lại không hứng thú mà lại có vẻ rất thích cái kết sặc kia thì phải. Tôi nhớ học sinh trường Bách Nhật có tính kỷ luật rất cao cơ mà, hình như cô là cá biệt nhỉ?" Người đàn ông kia dùng giọng nói nửa khiêu khích nửa châm biếm làm cho cô cảm thấy mình như con cá được nằm sẵn trên thớt vậy.

"Thật ra, tôi đang sốt, anh biết mà tôi đang sốt rất rất cao. Sau khi tỉnh lại thì đầu óc vẫn còn vô cùng không tỉnh táo, thậm chí bây giờ tôi còn không nhớ nhà mình ở đâu, còn mình là ai nữa. Có vẻ như tôi bị mất trí nhớ tạm thời hay sao rồi, tôi chỉ là muốn đi tìm toilet nhưng lại đi lạc vào đây thôi, biệt thự nhà anh rộng như vậy, một người lạ như tôi đi lạc cũng đâu phải chuyện gì kinh thiên động địa? Còn chuyện tại sao không có vệ sĩ nào phát hiện tôi đi lung tung trong nhà thì đó là phải xem lại trình độ chuyên môn của vệ sĩ nhà anh chứ sao lại nghi ngờ tôi? Một người còn đang bệnh như tôi mà họ cũng không cảnh giác được thì anh phải xem lại thuộc hạ của mình mới đúng. Với lại, đúng rồi, chuyện cái kết sặc, kết sặc nó ở trong phòng anh cơ mà, tôi hoàn toàn chưa chạm gì tới, anh nghĩ xem kết sặc có mặt mã, một cô sinh viên nhỏ như tôi làm sao có đủ kỹ thuật mở khóa cơ chứ? Tôi nghĩ là có một người nào đó đã vào đây mở khóa rồi vu oan cho tôi, tôi nghĩ anh nên kiểm tra xem mình mất bao nhiêu tiền rồi báo cảnh sát đi là vừa."

Cô giải thích một hồi như tụng kinh, vừa vẽ vừa bôi, vừa đổ vừa lau làm cho người đàn ông kia phản ứng cũng không kịp. Anh ta đứng nhìn cô chăm chăm, một câu cũng không xen vào để cho cô nói hết, không phải anh ta khờ mà không biết cửa phòng của mình lúc nào cũng có thuộc hạ canh gác, hơn nữa còn có khóa cẩn thận nên cho dù có 'đi lạc' cũng không thể vào tận đây. Còn cái kết sặc kia, có vẻ đúng, nhìn vẻ khờ khạo của cô gái này có lẽ không phải do cô ấy làm.

"Làm gì có chuyện đầu óc không tỉnh táo mà nói chuyện như luật sư biện hộ như cô chứ?" Người đàn ông hừ một tiếng rồi đi tới ghế sofa ngồi xuống, nhìn thấy cô còn đứng thờ thẫn ở đó thì chau mày. "Cô kia, qua đây."

"Anh bảo tôi qua thì tôi phải qua sao?" Thanh Nhã biết bản thân thoát được nguy hiểm thì bắt đầu làm giá làm hẹ, nâng cao lòng tự trọng lên một tí.

Khỏe môi người đàn ông kia cong lên. "Cô bé à, nói chuyện với người lớn phải lễ phép một chút."

"Người lớn?" Giương mắt đánh giá lần nữa người trước mặt, bộ dáng cũng chừng chạc lắm, nhưng chắc sẽ già dặn hơn một chút nếu hấn vận một bộ comple so với còi trăn thế này. Nhìn kiểu nào chắc chắn cũng phải gần hàng ba, xem ra là chắc chắn lớn hơn tuổi của cỗ thân thể này.

"Xem ra phải giới thiệu bản thân một chút." Người đàn ông đứng lên đi tới đưa cho cô một tờ danh thiếp. Cô nhận lấy, tấm danh thiếp màu sữa thanh lịch chỉ vón vện hai hàng chữ. Một hàng ghi họ tên còn hàng còn lại ghi chức vụ.

Nguyễn Trọng Hy, giám đốc điều hành tập đoàn Vạn Đức.

Cẩn thận nghĩ lại có vẻ như cái tên này kiếp trước cô đã từng nghe qua rồi, Nguyễn Trọng Hy này hình như là con nuôi được một nhà giàu nhận nuôi, sau khi lớn lên ngày càng điển trai, điều đó đương nhiên không quan trọng, quan trọng là bản lĩnh của người này vô cùng lớn, tài cán lại khỏi bàn tới. Sau khi tiếp quản tập đoàn, dù chỉ ở vị trí giám đốc nhưng đã thu về cho nhà này không biết bao nhiêu tiền vốn mà nói.

"Bời vậy mới nói, giàu có như vậy không phải tham quan cũng là gian thương."- Cô lầm bầm.

Nguyễn Trọng Hy nheo mày. "Cô nói gì cơ?"

"À, không có gì." Dù sao thì người ta cũng cứu mình một mạng, tuy rằng... không phải cứu cô nhưng mà, thôi vậy....phức tạp chết được. Cuối cùng là người được cứu là Lâm Dung Tâm Đan hay là Thanh Nhã cô đây? Khẽ lắc đầu thờ dài, xem ra cô cần thời gian để làm quen với bản thân của mình.

"Cái gì mà không có gì, tôi rõ ràng nghe cô bảo tôi là gian thương. Hừ, cái cô gái này cũng thật độc miệng, không giống như người vừa khỏi bệnh chút nào."

"Được rồi, cảm ơn chú đã cứu tôi."

Nguyễn Trọng Hy trố mắt. "Hà?"

"Tôi nói tôi cảm ơn chú đã cứu mạng, ơn này ghi công tạc dạ, công lao trời bể của chú thật là có thể so sánh với cổ nhân năm xưa. Thế đã được chưa, hài lòng chú chưa?"

"Cô gọi tôi là chú à?"

"Tai của chú không phải lão hóa rồi chứ?"

"Cô..."- Nguyễn Trọng Hy chỉ tay về phía cô.

"Tôi thế nào? Này, tôi là người bệnh đây, chú trừng mắt thế sẽ làm tim tôi đập nhanh, tôi chết chú có thể đền mạng không?"

"Cô..."

Cô bắt đầu ôm tim. "Ôi tôi mệt quá..."

Nguyễn Trọng Hy thờ hất ra một hơi. "Thôi vậy, không so đo với con gái các cô, người đâu!"

Cửa phòng mở ra, người bên ngoài bước vào. "Cậu chủ Hy!"

"Đem cô ta đi!"

"Ê!" Thanh Nhã lên tiếng phản đối. "Tôi không phải đồ vật, cái gì mà đem với đi? Chú là người lớn, có tuổi rồi, đừng có mắc lỗi ngữ pháp cơ bản của mẫu giáo thế chứ?"

Nguyễn Trọng Hy nghiêng răng kèn kẹt, xem ra hôm nay anh quả thật gặp phải cao nhân đầu khẩu rồi. "Được, mời vị tiểu thư này về phòng dưỡng bệnh. Nhớ kỹ, chăm sóc cho tốt vào, nếu tim của cô ấy mệt thì thay tim dùm cô ấy luôn, rõ chưa?"

Thanh Nhã nghe vậy thì đề phòng ôm tim, người thuộc hạ kia nghe xong nhin cười khế cúi đầu. "Đã rồi!"

Thế là Thanh Nhã rời khỏi phòng Nguyễn Trọng Hy mà về phòng mình, căn phòng này có lẽ là phòng tiếp khách. Đúng là nhà giàu có khác, phòng dùng tiếp khách mà cũng sang trọng thế này, nơi này nằm ở tầng một, từ đây nhìn qua cửa sổ có thể quan sát vườn hoa cẩm tú bên dưới. Không ngờ người đa tình lãng nhãng như Nguyễn Trọng Hy mà cũng có sở thích tao nhã thế này. Lúc này một cô bé giúp việc bước vào, trên tay cầm một khay trà nóng để lên bàn. Thanh Nhã thấy vậy thì tiện miệng hỏi. "À cô bé, vườn hoa dưới kia là của cậu chủ cô sao? Chú ấy thích hoa lắm à?"

Cô bé giúp việc nghe cô gọi cậu chủ mình là chú thì vừa buồn cười vừa ngạc nhiên trả lời. "À không phải, vườn Cẩm Tú đó là của cậu chủ Thiên, lúc trước trông, sau khi cậu chủ Thiên ra nước ngoài thì do người giúp việc chăm bón."

Thanh Nhã gật đầu, ra là vậy, chứ ông chú đào hoa kia làm gì biết tới thương hoa tiếc ngọc. Người giúp việc ra ngoài cô mới từ từ nghĩ lại, không được, bây giờ thân thể của mình không rõ ràng, chính bản thân cô bây giờ cũng như con thuyền chòng chênh giữa biển khơi. Sau khi sống lại, cô trở thành một người khác, mà người này ngoại trừ cái tên ra thì cô cũng không còn biết gì nữa.

Không phải, cô còn biết người này học ở trường đại học Bách Nhật. Đúng vậy, đây chính là mấu chốt. Người đàn ông tên Nguyễn Trọng Hy này dù thế nào cũng để lại cho cô một cảm giác nguy hiểm không nên lại gần, dù anh ta cứu mạng cô nhưng vẫn không sao làm cho ấn tượng của bản thân về người này tốt hơn chút nào được. Anh ta thuộc kiểu người không thể chạm vào, sự nguy hiểm đó đánh mạnh vào linh cảm của cô rất rõ ràng. Nếu đã như vậy, cô nhất định không được nán lại nơi này quá lâu.

Thanh Nhã đi tới mở cửa phòng, vừa ló cái đầu ra thì đụng ngay một cặp mắt lạnh nhạt nhìn chăm chăm. "Tiểu thư cần gì sao?"

Thanh Nhã cười hề hề. "Không, không...anh đẹp trai thật đấy."

Vệ sĩ gật đầu, không chút gì vui vẻ đáp. "Cảm ơn đã khen, giờ mời cô vào phòng?"

"Tôi muốn đi vệ sinh..."

"Nhà vệ sinh có sẵn trong phòng thưa tiểu thư. Cậu chủ Hy nói cô có bệnh tim, không nên đi lại quá nhiều."

Thanh Nhã xụ mặt đóng cửa lại. Cái tên đàn ông này đúng là lòng dạ thâm sâu khó lường, càng là người như vậy cô càng không nên tiếp xúc hay ở gần là tốt nhất.

Thanh Nhã đi tới bên cạnh cửa sổ, vô thức nhìn xuống vườn hoa cẩm tú bên dưới, khóe môi khẽ mỉm cười.

+JK

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 3: Hồn Nữ Chính, Thân Nữ Phụ

"Trước giờ tuy tôi không biết mình có phải là nữ chính hay không, nhưng ít ra tôi sẽ không để bản thân mình chịu thiệt thòi."

"Cậu chủ Hy, cô gái kia đi rồi."

"Cậu chủ Hy, cô gái kia đi rồi."

Nguyễn Trọng Hy khựng lại động tác mang cả vạt nhìn qua thuộc hạ. "Đi rồi?"

"Dạ phải, cô ấy...leo qua cửa sổ nhảy xuống vườn hoa...Hơn nữa, hơn nữa..."

"Hơn nữa cái gì?" Nguyễn Trọng Hy nhíu mày.

"Hơn nữa, hình như cô ấy không có dùng dây thừng hay cái gì bám vào...là tay không mà leo xuống." Rõ ràng anh vệ sĩ kia cũng khó hiểu, vừa nghĩ tới cảnh một cô gái tay chân nhỏ xíu gầy guộc thể mà lại có cái gan treo mình lơ lửng trên bức tường cao hơn hai mét. Vừa nghĩ thôi anh ta cũng kinh hãi ớn lạnh rồi.

Mà Nguyễn Trọng Hy sau khi nghe xong cũng không ngờ được, cô tình nhân thấy anh đứng thần người thì bất mãn bước tới giúp anh thất cả vạt, giọng nói ngọt ngào vang lên. "Anh xem anh kia, sao lại thần người như vậy chứ? Cô gái kia có thể leo cửa sổ bỏ trốn chứng minh cô ấy còn rất khỏe, sẽ không có chuyện gì đâu."

Anh khẽ cười, không đáp lời của người đẹp trước mắt mà đắm chiêu nghĩ sâu xa.

Thật ra Thanh Nhã mắc chứng mù đường từ lúc còn trong bụng mẹ, kiếp trước chỉ quanh quẩn trong cô nhi viện thôi mà còn bị lạc tới lạc lui làm các dì trong đó không ai là không lo cho cô. Việc mỗi ngày luôn có người đi tìm cô khắp nơi đều xảy ra trong cái cô nhi viện nhỏ xíu như cái lỗ mũi, lần này đến một thành phố lớn như Bách Nhật, thứ nhất là là nơi này hoàn toàn xa lạ với cô, thứ hai là dù nó có quen biết đi nữa thì chắc chắn cũng xa lạ với người mù đường là cô. Vì vậy để đi từ ngôi biệt thự lớn của Nguyễn Trọng Hy tới trường Bách Nhật là một việc vô cùng nan giải, nó khó khăn không khác gì đi thỉnh kinh là bao. Vừa đi vừa hỏi đường gần cả trăm người cuối cùng cô cũng mò được tới nơi mình muốn đến, lúc này đây cả người đều là mồ hôi ròng rã.

Đứng trước cổng lớn của trường quân đội, Thanh Nhã mới bắt đầu cảm thán, nghe danh nơi này đã lâu nhưng cũng chưa từng chứng kiến quy mô đồ sộ của nó. Từ đây có thể suy ra, người tên Lâm Dung Tâm Đan có thể theo học ở ngôi trường danh giá này chỉ có hai khả năng, hoặc là cô ấy có rất nhiều tiền, hoặc là cô ấy dùng thực lực để vào trường, tuy nhiên khả năng thứ hai có vẻ hơi giống chuyện cổ tích một chút bởi vì điểm xét duyệt đầu vào của trường đại học Bách Nhật nghe đâu là cao lắm. Người tốt nghiệp trường này thông thường đều làm trong bộ máy nhà nước, nếu có thể dùng bốn từ để hình dung sinh viên sau khi tốt nghiệp trường này thì nhất định đó là từ 'quyền cao chức trọng.'

Bước gần tới cổng trường, chú bảo vệ ngồi bên trong trạm quan sát thấy cô thì tươi cười. "Ủa Tâm Đan, mới sáng sớm cháu đi đâu về thế?"

Thanh Nhã không nghe thấy tiếng nói của chú bảo vệ, chỉ ngơ ngơ ngẩn ngẩn bước đi, chú bảo vệ thấy lạ thì rời khỏi phòng giám sát đi tới cạnh cô. "Tâm Đan!"

Thanh Nhã giật mình quay phắt lại cảnh giác.

Chú bảo vệ khó hiểu. "Cháu sao thế? Chú gọi cháu cả buổi cũng không có phản ứng gì, cháu làm gì mà mới sáng sớm đã rời khỏi trường thế?"

Lúc này Thanh Nhã mới hiểu ra là do cô chưa quen cái tên mới này nên nhất thời quên là có người đang gọi mình, cố gắng cười gượng. "Cháu, cháu ra ngoài mua ít đồ ấy mà."

"Rồi đồ đâu?"

"Còn sớm quá nên tiệm thuốc họ chưa mở cửa."- Cô vừa cười vừa đáp.

Chú bảo vệ gật đầu rồi thắc mắc. "Tiệm thuốc gì mở cửa trễ thế? Đã gần chín giờ rồi, ủa, mà cháu không khỏe à?"

Tâm Đan đảo mắt một vòng rồi lại làm ra vẻ mệt mỏi. "À vâng, hình như cháu sốt, sốt cao lắm. Giờ cháu, cảm thấy đau đầu, chóng mặt, à nguy nguy rồi, cháu không đi nổi nữa..."

"Cháu không sao chứ?" Chú bảo vệ lo lắng. "Bệnh nặng thế hay là chú đưa cháu lên phòng y tế?"

"Không, không cần, cháu về ký túc nghỉ một lúc là ổn ngay thôi. Chú đưa cháu về ký túc có được không?" Kì thực là trường rộng thế này, nếu để cho một người mắc hội chứng mù đường bẩm sinh như cô mò có lẽ tới mai cũng không mò được đường về ký túc xá nữ không chừng lại xôn xáo đi vào nhà vệ sinh nam thì toi đời.

Thế là chú bảo vệ dìu cô đi một đoạn tới ký túc xá nữ. Ký túc nữ nằm ở phía tây nam trong khuôn viên trường, khá rộng lớn. Đi một lúc là tới, vừa

bước vào khuôn viên thì có hai cô gái chạy tới nhìn cô trân trân, đang lúc Thanh Nhã còn chưa biết là họ muốn gì thì chú bảo vệ lên tiếng. "Mộng Hương Gia Vi, sao bạn bệnh mà em lại để bạn tự đi mua thuốc thế? Con bé suýt chút là đi không nổi xiu trước cửa trường đấy."

Một cô gái trong số đó bước lên đỡ lấy tay bên phải của cô. "Con nhãi này, cậu đi đâu từ đêm hôm tới giờ thế hả? Tớ còn đang chuẩn bị lên báo cho thầy hiệu trưởng đi tìm cậu đây này."

Chú bảo vệ lơ ngơ. "Đi, đi từ đêm qua. Ủa, sao cháu nói là cháu ra khỏi trường sáng nay?"

"Cháu có nói bao giờ là cháu ra khỏi trường sáng nay đâu? Thật ra, hôm qua cháu, cháu mệt lắm, giống như là hồn sắp lìa khỏi xác đến nơi vậy nên nửa đêm đã tự mò ra trường để mua thuốc, nào ngờ đi muộn quá nên hiệu thuốc đóng cửa, cháu, cháu đã ngất đi trên đường một đêm luôn, sau đó...sáng nay tỉnh lại liền về đây. Lúc mà cháu rời khỏi trường, hai người này à không hai bạn này cũng đã ngủ rồi, cháu ngại phải làm phiền đến họ thôi." Thanh Nhã nhanh chóng tìm đường thoát.

Chú bảo vệ nghe cô giải thích thì gật đầu. "Bối vậy mới nói làm gì có hiệu thuốc nào mở cửa muộn thế chứ."

Một cô gái khác lên tiếng. "Tâm Đan cậu hơi bị lạ đấy, thôi kệ đi cậu ấy vào trong ngồi rồi nói."

Thanh Nhã nói cảm ơn một tiếng với chú bảo vệ rồi theo hai cô gái kia vào trong một căn phòng. Cô vẫn không quên, cổ thân thể này chết là do bị người khác hãm hại, tuy hai cô gái này không phải là con ả hôm trước đã hại cô nhưng cũng không loại trừ là do hai người này cấu kết với con ả kia hãm hại mình. Bởi vì Thanh Nhã đã quan sát sơ qua một vòng trường, nơi này dù là buổi tối thì cũng có camera giám sát rất nghiêm ngặt, nếu không có hai đến ba người phối hợp trong ngoài thì việc muốn đưa một người cho dù người đó đang bệnh mê man không biết gì đi từ ký túc xá nữ tới bờ tường phía tây leo tường ra là chuyện không thể. Khi này lời cô nói, một mặt là để giải thích cho ba người kia biết vì sao mình rời khỏi trường và rời khỏi trường lúc nào, mặt khác là để dò xét tình hình. Theo như phản ứng của chú bảo vệ, có lẽ bảo vệ trường này được thay theo ca, nếu không thì sau lời biện hộ của cô thì chắc chắn người đa nghi như bảo vệ thường sẽ hỏi lại rằng vì sao họ không thấy cô đi công chính ra? Chính vì mọi thứ vẫn quá mơ hồ nên không thể trách cô đa nghi, dù gì vẫn chưa biết mọi việc là như thế nào, tốt hơn vẫn cảnh giác với tất cả mọi người xung quanh.

"Nào để tớ xem cậu còn sốt hay không?" Gia Vi bước tới, định chạm tay vào trán cô đo nhiệt độ thì cô cảnh giác né qua một bên, Gia Vi nhìn cô khó hiểu. "Sao thế?"

"Tớ khỏe hơn nhiều rồi, bây giờ có thể chạy nhảy khắp nơi rồi."

Gia Vi khó hiểu. "Ngất ngoài đường một đêm mà khỏe hơn được à? Khi nữa mà bệnh thì cứ ra đường nằm đi."

Lúc này Mộng Hương đem ly trà gừng nóng tới. "Gia Vi cậu nói vậy cái gì, làm cho Tâm Đan tưởng thật lại chạy ra đường nằm, ngoài trời lạnh thế này cậu ấy nằm ngoài đường cả đêm không bị hàn khí làm viêm phổi cũng tạ ơn trời đất rồi đấy. Tâm Đan uống trà gừng cho ấm người đi."

Cô cười cười nhận lấy uống một ngụm, dĩ nhiên, dù có đề phòng hay cảnh giác thế nào đi nữa thì cô cũng không ngốc tới mức cho rằng trong ly trà gừng có độc bởi vì nếu là họ, cô sẽ không giết người trong phạm vi nhà trường.

"Khỏe lại là tốt rồi." Gia Vi nói. "Khỏe lại rồi thì tranh thủ nghỉ ngơi ngày hôm nay đi."

Mộng Hương "Chỉ tội cho tớ đây này, cả sáng nay lo cho cậu đến giờ vẫn chưa học được chữ nào, ngày mai nộp thứ ba của khoa y thi đầu vào rồi, tớ thật là số khổ mà. Không được, phải ngay lập tức đi học bài mới được."

Trương Gia Vi cầm ly sữa trên tay vừa uống vừa nói: "Này, tớ nói nhé. Cậu thi vào làm bác sĩ thì phải cố gắng, coi chừng mổ chết người ta thì lại mang họa đấy. Tớ thấy cậu với Tâm Đan không có năng khiếu cứu người đâu. Hay là cậu làm pháp y đi, ít nhất cũng không hại chết người."

Mộng Hương gất gống: "Cậu điên vừa thôi."

Gia Vi thở dài nhẹ nhõm: "Hai người xem tớ dù là sinh viên ngành y nhưng lại học cơ bản, là con người thì phải tự lượng sức mình, trình độ không đủ để vào lớp nâng cao thì dừng cổ. Như Mộng Hương đây, bây giờ vật lộn với từng con chữ một. Như tớ thì có phải khối lượng bài tập sẽ giảm xuống không? Này nhé, khoa y cơ bản thi rồi giờ chỉ còn đợi kết quả, xem xem Trương Gia Vi tớ thành thoi biết bao"

Mộng Hương liếc qua, khinh bỉ phán: "Cậu thích thành thoi như vậy thì học đại học làm gì? Cuốn gói về quê lấy chồng trả hiếu đi. Hai người mà biết được nếu tớ thi trượt đại học thì sẽ phải khổ sở thế nào thì giờ hai người sẽ không ngồi đây hã hê như vậy."

"Lần trước bà đây bôn đi không được, ngồi trong toilet hai tiếng, là ai đã ngồi ở ngoài cửa hát đồng dao chọc quê tớ hả?" Trương Gia Vi nói. "Năm sau chúng ta sẽ là sinh viên năm nhất, vô cùng có giá đấy."

"Chắc gì đã được vào đại học mà lo có giá với không có giá?"- Gia Mộng Hương khinh thường xì một tiếng.

Vừa nghe câu này, nhuệ khí vừa rồi của Trương Gia Vi tuột dốc không phanh. Cô nàng thở dài một hơi: "Cũng đúng đấy, đề năm nay cũng không mấy khả quan, tớ không biết là làm có đúng hay không? Này Tâm Đan, cậu nói xem cậu có tự tin với bài làm của mình không?"

Thanh Nhã tự nhủ một câu: Tội rồi, tội đời rồi!

Kiếp trước trình độ của cô chỉ đủ cãi nhau với mấy bà bán gà ngoài chợ khi họ cộng sai tiền thôi. Cộng trừ nhân chia còn chưa đâu tới đâu vậy mà giờ đây lại trở thành tân sinh viên chuẩn bị học đại học năm nhất khoa y của trường Bách Nhật đứng đầu cả nước về mặt chất lượng. Tội thật rồi, y là cái gì?

Thi ra làm bác sĩ có phải không nhỉ? Một ngành học đòi hỏi chất xám nhiều thế này làm sao mà cô gánh nổi đây?

"Này, Lâm Dung Tâm Đan, cậu nghe tớ nói không đấy?"- Trương Gia Vi gọi.

"À, tớ, tớ vẫn nghe đây, à bài làm ấy à, tớ không tự tin cho lắm đâu..." Cô ấp úng trả lời.

"Tớ cảm thấy cậu kì kì sao ấy, có phải còn không khỏe hay không?"

"Làm gì có..."

Gia Vi nheo mắt. "Hay là cậu còn vương vấn đau lòng vì cái tên phụ bạc Dương Tử Thiên kia?"

Ai, ai cơ? Thanh Nhã như người trong sương mù, không biết đáp thế nào.

Gia Vi ngồi xuống bên cạnh, bắt đầu phát huy khả năng nói xấu người khác của mình. "Không được, cái tên cặn bã đó có gì mà cậu phải đau lòng chứ? Từ đầu tới cuối hẳn ta chỉ là đùa giỡn với cậu thôi, để rồi tớ xem quen với con nhỏ Lê Mai Anh kia được bao lâu, tới khi họ chia tay tớ nhất định sẽ mua heo ăn mừng."

Lê Mai Anh? Có phải là cô gái đã sơ ý giết chết Lâm Dung Tâm Đan không? Còn Dương Tử Thiên kia chắc là người đã giáng cho cô một cái tát nảy lửa. Vừa nhớ tới là làm cô tức tới mức bốc khói, cái tên ngu dốt kia lại dám tát cô một cái. Tuy rằng anh ta tát Lâm Dung Tâm Đan, nhưng giờ cô lại là Lâm Dung Tâm Đan, mọi tác động bên ngoài lên thân thể này đều có liên quan trực diện với cô, thật khó mà nguôi giận.

Thấy Thanh Nhã ngơ ngẩn ngẩn ngẩn không nói gì thì Gia Vi gọi vài tiếng, cô chợt hoàn hồn sau đó ôm đầu chau mày. "Tớ, có phải tớ bị mất trí rồi không? Sao tớ chẳng nhớ gì hết? Nghe nói người bị sốt cao sẽ ảnh hưởng tới não bộ đấy."

"Quên hết sao? Quên luôn cả tớ à?"

"Không, quên một một số chuyện thôi."

Mộng Hương bỏ viết quay lại. "Kì lạ, tớ chỉ biết trong trường hợp nào bộ bị chấn động mới xảy ra hiện tượng mất trí thôi. Giờ lại có trường hợp sốt cao mất trí, lần đầu tớ thấy luôn đấy."

"Thế cậu không nhớ Dương Tử Thiên à?"

Thanh Nhã gật đầu.

Gia Vi thở dài. "Thôi kệ, quên cũng tốt."

Mộng Hương không tán thành đứng lên đi tới. "Này không được, cậu không được quên, cái tên phụ bạc đó đáng ghét cỡ nào, cậu không được quên để mà còn trả thù chứ. Giờ cậu không nhớ tớ nhắc cậu nhớ, để sau này tụi nó chia tay cậu còn biết để mà hả hê trút giận."

Đại khái là Lâm Dung Tâm Đan và hai người bạn thân trước mặt này đều là tân sinh viên của trường đại học Bách Nhật, họ đang trong kỳ thi đầu vào kéo dài ba tháng để quyết định có đủ khả năng chính thức trở thành sinh viên của trường hay không. Còn Dương Tử Thiên kia và Mai Anh quen nhau trước, Lâm Dung Tâm Đan thì lại luôn say mê chết mê vì Dương Tử Thiên nên lúc nào cũng chỉ lảng lảng quan tâm làm người thứ ba. Sau đó hai người kia chia tay vì một nguyên do hết sức củ chuối, dĩ nhiên ứng cử viên sáng giá nhất hiện giờ chính là vé phòng bị Lâm Dung Tâm Đan rồi. Dương Tử Thiên quen Lâm Dung Tâm Đan với lý do 'quen cho cô ấy bớt tội nghiệp.' Mỗi quan hệ kéo dài hai tháng thì chấm dứt bởi hai người kia nổi lại tình xưa, Tâm Đan đáng thương bị gạt bỏ ra khỏi cuộc chơi như một món đồ đã hết hạn sử dụng. Cái cô Mai Anh kia lại càng quá đáng hơn, lúc nào cũng gây khó dễ cho cô gái nhỏ yếu ớt trên mọi mặt trận. Lần này lại ác độc gài bẫy Tâm Đan vì phạm nội quy nhà trường, lén lút vận chuyển chất cấm vào trong phạm vi trường, tuy không có bằng chứng cụ thể nhưng điều này làm các giáo viên hết sức bức xúc phạt Tâm Đan quý gối ở hậu viện thời tiết mưa gió bão bùng. Mà cô gái Tâm Đan này lại khờ hết sức khờ, bị vu oan trắng trợn mà lại không biết mở miệng giải thích kêu oan, thế là sau khi quý ngoài mưa một đêm liền đổ bệnh nặng, sốt cao vô cùng.

Mộng Hương kể đến đây, Thanh Nhã cũng đại khái nắm được đầu đuôi ngọn ngành rồi. Sau khi đổ bệnh, không biết bằng cách nào mà đám người phe bên Mai Anh bắt cô bé ra khỏi trường, thời tiết bên ngoài lạnh giá, Tâm Đan lại đang bệnh nặng nên họ chỉ mới đánh vài cái thì cô bé đã chết lúc nào không hay. Thanh Nhã đập bàn cái rầm làm cho Gia Vi và Mộng Hương cũng giật mình. "Cái gì thế này, đúng là tức chết người ta mà. Một thằng khốn nạn chó chết cộng với một con ti tiện nhỏ mọn, đúng là một đôi trời sinh mà."

Sau khi phản ứng, Thanh Nhã mới nhận ra mình đang quá khích thế là bắt đầu tém tém lại thái độ mà ngồi xuống. "Tớ nhớ ra rồi, họ đúng là đáng giận mà."

Gia Vi thở dài. "Thế thì cậu phải sống tốt hơn nữa, mới cho họ tức chết."

Thanh Nhã nói. "Thế nào mới là sống tốt?"

Gia Vi. "Chính là cố gắng học, kì thi này đạt điểm cao vào đại học khối A."

"Hả?"- Thanh Nhã bắt đầu ngao ngán. "Muốn trả thù, muốn cho đôi gian phụ gian phụ kia đau khổ thì bà đây có cả ngàn cách, chứ mà muốn bà đổ đại học thì khác gì bắt lợn leo cây."

Gia Vi và Mộng Hương nhìn nhau, có vẻ như không ngờ tới những lời này lại được nói ra từ chính miệng của 'con bạn thân' mình. Gia Vi nói. "Không được, con Mai Anh kia nó dùng thủ đoạn ti bi để hại cậu, nếu bây giờ cậu lại bày mưu tính kế hại nó thì có khác gì nó, đều là loại người xấu. Cách duy nhất để khiến người khác khó chịu đấy là cố gắng nâng cao tầm cỡ của mình lên hơn họ, mau, đi học đi."

Gia Vi và Mộng Hương vừa kéo vừa đẩy Tâm Đan ngồi vào bàn học, cô chỉ kịp lấp bắp vài câu nhưng cũng không kháng nghị được hai người họ. Xem ra họ đúng là bạn thân với cô thân thể này, đối xử với cô cũng rất tốt. Căn phòng của kí túc khá rộng, có ba cái giường minisize đơn giản, ba cái bàn học dành cho ba người. Tuy cả căn phòng đơn điệu khô khan, nhưng vì đây là kí túc xá nữ, mà các cô gái tuổi mới lớn thường thích trang trí chỗ mình ở nên cả căn phòng lại có sức sống hơn hẳn. Ba góc học tập mỗi người một phong cách riêng, chỗ của Gia Vi thì khá đơn giản, nhã nhặn mà tinh tế hết như cảm giác đầu tiên của Thanh Nhã khi gặp cô ấy vậy. Chỗ của Mộng Hương lại bắt mắt hơn, trông có vẻ khá bừa bộn nhưng lại không đến mức không chấp nhận được, có vẻ như cô nàng khá tùy tiện trong nơi mình ở nhưng lại biết cách trang trí đột phá bằng những ảnh đáng ngờ ngĩnh đáng yêu. Còn nhìn lại bàn học của Lâm Dung Tâm Đan, Thanh Nhã cũng chỉ biết lắc đầu hết cách. Cô đoán Lâm Dung Tâm Đan chắc chắn là một con bánh bèo vô dụng cực kì nên mới vừa bị hăm hại mà không dám giải thích lại vừa có cái gu trang trí sắc mùi hương phấn kiểu này. Bàn học được sơn màu hồng, có ba ngăn đựng đựng lần lượt đều để ảnh của cô nàng, một ngăn dùng để những lọ đựng bút ngọ nghĩnh cũng màu hồng, tập vở khá nặng nề. Thanh Nhã mở ngăn tủ thứ nhất ra, bên trong là một số vật dụng như điện thoại, sách vở, dây sạc, tai nghe...

Thanh Nhã chỉ quan tâm tới cái điện thoại kia, cô cầm lên mở máy nhưng lại vướng phải mặt khóa. Thanh Nhã bĩu môi hậm hực. "Trò trẻ con!"

Gia Mộng Hương ngồi gần với cô nhất nên nghe được liền quay qua hỏi. "Cái gì?"

Thanh Nhã. "À, không có gì, không có gì."

Thanh Nhã nhanh chóng mở được mặt khóa sáu số đơn giản, nếu tiểu thuật này mà cô còn không làm được chỉ sợ rằng đám đàn em biết được sẽ cười đến thổ huyết mất. Màn hình chính của điện thoại là ảnh của một thanh niên khôi ngô tuấn tú, khôi cần nghĩ của biết, tuy lúc đó cô không tinh táo nhưng cái bản mặt của người tát mình thì không thể nào quên được. Tính là thằng nhãi này cũng đẹp trai thật đấy, chả trách Tâm Đan lại mê mẩn nó như vậy, nhưng mà càng nhìn cái màn hình chính này thì Thanh Nhã càng chướng mắt. Nhìn tổng thể điện thoại cũng không có gì đặc biệt, chiếc điện thoại này xem ra là hàng xịn, Tâm Đan có mà không biết tận dụng chơi game hay, nếu kiếp trước cô có tiền chắc chắn sẽ tậu một cái để luyện game cho biết với người ta. Bấm vào mục danh bạ, số điện thoại cũng không có nhiều, số của Mộng Hương, Gia Vi, thầy Thắm... nhưng nhìn qua nhìn lại cũng không có số của Dương Tử Thiên. Xem ra con bé ngốc này cũng đã định quên đi thằng nhãi kia rồi, chỉ có điều là nặng tình quá nên đã xóa số trong điện thoại rồi nhưng vẫn chưa nỡ lòng đổi cả màn hình chính. Nghĩ vậy Thanh Nhã thay cô ấy đổi lại màn hình mặc định của điện thoại rồi xóa ảnh của Dương Tử Thiên ra khỏi điện thoại. Mò xong cái điện thoại lại bỏ qua một bên, tiếp tục lần mò hai ngăn tủ còn lại, cũng chẳng có gì đặc biệt nốt.

Thanh Nhã bắt đầu uể oải lôi sách ra lật vài trang, đúng là học hành có khác, kiến thức trong sách khô khốc làm cô buồn ngủ cực kì. Lúc này Mộng Hương lại lăm lăm mấy kiến thức, lập đi lập lại theo phương pháp học tủ làm cho Thanh Nhã lại thêm phần buồn ngủ như được mẹ ru. Cô nhanh chóng ngáp dài ngáp ngắn rồi lại Hạ Triết ở dài nhìn vào tấm ảnh của 'bản thân' đặt ở trên bàn rồi đi vào nhà vệ sinh khóa trái cửa rửa mặt cho tỉnh ngủ rồi nhìn mình trong gương. "Tôi trùng sinh vào ai lại không vào, lại vào ngay một sinh viên gần vào đại học, lại còn học ở trường lớn như thế này. Tôi cũng không biết là do tôi may mắn, ông trời muốn tôi trải nghiệm cảm giác học hành mà kiếp trước tôi không có được hay là xui xẻo do tôi cái gì cũng không biết mà giờ lại bắt tôi thi đại học nữa."

Thanh Nhã thở dài. "Này cô cũng biết rồi đó, tôi sống lang thang quen rồi, giờ lại bị gò bó đủ điều làm sao mà chịu nổi? Với lại cuộc sống tình cảm của cô, tôi vừa nghe đã thấy sắc mùi cầu huyết rồi, cái đôi gian phu gian phụ kia lần lượt cô như vậy mà cô cũng chịu được tôi cũng thật khâm phục cô đấy. Nhưng mà tôi nói trước, tuy tôi dùng thân thể của cô nhưng người quyết định cuối cùng bây giờ chính là tôi, nên cô sống khôn thác thiêng thì đừng có phù hộ cho tôi mà phù hộ cho hai đứa kia trước đi, tôi có máu điên đấy, tụi nó mà làm quá tôi cho tụi nó tơi bời hoa lá luôn."

Cuối cùng để tự kết thúc cuộc nói chuyện từ thăm vấn của mình, Thanh Nhã lắc đầu. "Cô nữ phụ đáng thương, hy vọng kiếp sau cô thông minh hơn một chút mà chọn đúng người để thích. Trước giờ tuy tôi không biết mình có phải là nữ chính hay không, nhưng ít ra tôi sẽ không để bản thân mình chịu thiệt thòi. Cô yên tâm, từ giờ tôi là cô, Thanh Nhã là Lâm Dung Tâm Đan, thân thể này của cô tôi đã xài rồi thì nhất định sẽ bảo dưỡng nó nguyên vẹn. Cho dù không thể khiến nó trở thành nữ chính cũng sẽ không để nó lần nữa làm một nữ phụ nhu nhược, đã là vai phụ thì hoặc là thật ác độc hại người ta. Hoặc là, thông minh một chút, không để người ta hại." Cô vỗ ngực. "Tin tôi đi, Lâm Dung Tâm Đan!"

"Tin tôi đi, Lâm Dung Tâm Đan!"

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Là Anh Quá Sắc Đá

"Cái này có thể xem là một cơ chế tự bảo vệ khi một sinh mệnh gặp phải nhiều điều bất hạnh thì sẽ tự khắc sợ hãi những điều bi kịch dù là đến với mình hay đến với người xung quanh."

Nói thật đây là một cô gái vô cùng xinh đẹp, ngoại hình trừ hơi gầy thì cũng không chê vào đâu được

Nói thật đây là một cô gái vô cùng xinh đẹp, ngoại hình trừ hơi gầy thì cũng không chê vào đâu được. Một gương mặt xinh xắn, sở hữu đôi mắt màu xám

tro to tròn nổi bật và khuôn mặt tròn thon nhỏ, đó là một vẻ đẹp độc đáo, khó mà nhầm lẫn khi đứng ở một nơi đông người. Mái tóc dài đến cằm phần nào che đi sự gầy gò của gương mặt. Có lẽ khi còn sống, cổ thân thể này không thích trưng diện cũng có thể cô ấy vốn dĩ không biết trang điểm là gì bởi vì trong tù và bàn học của cô ấy ngoại trừ mấy bộ quần áo đơn giản và dụng cụ học tập ra thì cũng chẳng có đồ trang điểm chẳng hạn như son hay phấn. Nhưng qua quan sát của Thanh Nhã, tổng thể ngoại hình của cô gái này có một vẻ gì đó trông sang trọng một cách tự nhiên. Cô cũng phải choáng ngợp trước vẻ đẹp trong trẻo, nhẹ nhàng hiếm thấy này, những tấm ảnh trên bàn của Tâm Đan từ khi còn nhỏ cho thấy cô ấy xinh đẹp từ lúc bé. Cô ấy có một khuôn mặt ngọt ngào như búp bê, mái tóc suôn mượt cùng thân hình cao và cân đối gần như là hoàn hảo.

Thành phố Bách Nhật luôn tắt bật vào buổi sáng, từ khi mặt trời ló dạng tiếng còi xe đã vang vọng từ hẻm lớn đến hẻm nhỏ làm cho mạch máu trong người đều dâng trào chỉ muốn tắt bật như người dân trong thành phố này. Đây là một thành phố không bao giờ ngủ, nó luôn khoác lên mình một bộ cánh ngạo nghễ không chịu khuất phục dù cho như thế nào đi nữa. Chính nét nhộn nhịp tắt bật ở đây đã làm cho biết bao nhiêu người khao khát được đặt chân đến đây sinh sống. Nơi này có vô số trò hay để vui chơi, có vô số nhà hàng khách sạn năm sao để tận hưởng. Thành phố Bách Nhật từ lâu đã là một thiên đường du lịch và ẩm thực của đất nước. Thế nhưng điều đầu tiên mà bất kì một hướng dẫn viên du lịch nào cũng không thể quên giới thiệu cho du khách tham quan đó chính là trường đại học quân đội Bách Nhật. Đây là một ngôi trường có bề dày lịch sử cùng với lối kiến trúc không thể nào xem thường bên cạnh đó là một khối lượng đào tạo chuyên ngành đa dạng. Học sinh sau khi ra trường nếu đủ trình độ có thể vào tổ trọng án thành phố để tham gia những vụ án ly kì, những người yếu hơn cũng có thể phục vụ một số công tác hậu phương và nhiều tuyến khác.

Ở nơi này hai tháng, cô vô số lần muốn quay lại thành Cát An để thăm đám nhỏ, nhưng chắc có lấy một cơ hội để bỏ đi. Trong lòng thầm nghĩ nếu như có thể đưa đám nhỏ từ thôn quê tới đây sinh sống thì thật là tốt biết bao. Hai tháng trôi qua, cuộc sống của một con người khác đối với cô tưởng khó nhưng không khó, nói dễ lại không dễ chút nào. Cuối cùng cô cũng dần thích nghi, tuy ban đầu còn chút chập chững nhưng dù gì cũng không để lộ sơ hở làm người khác nghi ngờ.

Tiếng chuông ở trường quân đội S khiến cho không khí giờ thi càng thêm căng thẳng. Môn đầu tiên phải thi trong khoa y đó chính là Sinh học, mà môn này quá phức tạp vượt qua phạm vi chất xám có thể hoạt động của Gia Mộng Hương. Trước tiên cô phải xem xét tình hình trước mắt, hiện giờ phòng thi rất rộng, có ba giám thị, hai nam một nữ. Hơn nữa Gia Mộng Hương biết ở bên ngoài hành lang còn có một bà la sát cạnh gác, chuyển này của cô e là lành ít dữ nhiều.

Bây giờ là mùa đông, Gia Mộng Hương mặc một cái áo len dày. Trời lạnh làm cho tinh thần cô càng thêm mông lung, cứ nghĩ tới cảnh thi trượt vào đại học, phải theo lời hứa lúc trước với cha mẹ về quê lấy chồng sống một đời tằm thường không tiến thủ là cô rung cả người. Không được, cứ thử nghĩ đi, trời đổ tuyết lớn, một mình cô cúi đầu cày ruộng... không muốn, một chút cũng không muốn!

Nhìn thấy giám thị đã nhìn xuống dãy bàn dưới, Gia Mộng Hương khéo léo lấy dây phone đã được cắm sẵn vào điện thoại ra gắn lên tai nói nhỏ: "Đan Đan!"

"Có Đan Đan!"

"Nguyên tắc bổ sung được thể hiện trong cấu trúc ADN là gì?"

"A liên kết với T, G liên kết với X."

Gia Mộng Hương nhanh chóng ghi vào giấy làm bài, biểu cảm của cô y như gặp đường sống trong lối chết vậy. Sau đó bên tai lại nghe thấy tiếng kẹo cao su bị người nào đó nhai chóp chép, cô bất mãn: "Đan Đan, cậu có thể ngừng nhai kẹo và tập trung giúp mình không vậy?"

Bên kia Đan Đan 'phì' một tiếng, ngay lập tức nhỏ kẹo ra.

"Một gen có 480 Adênin và 3120 liên kết hiđrô. Gen đó có số lượng nuclêôtit là bao nhiêu?"

"Ừm...hình như là 1800..."

"Xin cậu đấy, hãy trả lời chắc chắn xem."

Đan Đan im lặng một lúc tranh thủ tính lại: "À, đợi một chút tớ tra sách cái. Không phải, là 2400, tớ chắc đấy."

Gia Mộng Hương ghi vào giấy sau đó cẩn thận đưa mắt liếc sang giám thị, thấy không ai chú ý mới khẽ đọc đề: "Gọi N là tổng số nuclêôtit trong hai mạch của AND, L là chiều dài, M là khối lượng, C là số chu kỳ xoắn. Như vậy sẽ xảy ra những tương quan nào? Cậu đọc chậm thôi để tớ ghi."

" $C=N/2=L/3.4$, $M=L \times 300$, $C=N/2=L/3.4$, $M=L \times 300$."

Lúc này tiếng chuông cùng lúc reo lên, giám thị chính gõ bàn: "Các em bỏ bút xuống, chú ý theo số thứ tự, truyền bài ra đầu bàn."

Sau khi rời khỏi phòng thi, Gia Mộng Hương có cảm giác như thế giới mới đang mở ra trước mặt mình. Cô chạy nhanh đến hàng nước trong căn tin trường, vừa thấy người đang ngồi gặm hạt dưa ở phía xa thì chạy tới ôm chầm lấy cô ấy: "Đan Đan yêu dấu, cậu đã cứu mạng tớ rồi đấy."

Lâm Dung Tâm Đan nhìn qua một cái rồi nói: "Cậu nói cậu đã học bài rồi, trước khi vào phòng thi còn rất tự tin bảo sẽ không dùng tới hạ kếp là tớ. Thế nào, sao lại ngay cả mấy câu đơn giản học sinh lớp mười cũng biết mà cậu lại không biết?"

Gia Mộng Hương ngồi xuống ghế, tự nhiên lấy ly nước của Lâm Dung Tâm Đan uống ực ực. Cả tiếng ở phòng thi căng thẳng làm cô sinh ra hiện tượng mất nước trầm trọng luôn, giờ được tiếp nước chẳng khác nào được hồi sinh lần nữa: "Cậu nghĩ ai cũng có trí nhớ trời phú như cậu chắc. Hôm qua tớ chỉ nhìn thấy cậu cầm xuống sách y lên xem sơ qua thôi, ai ngờ tới cậu thuộc từng câu từng chữ như thế này. Tiểu nhân bái phục, bái phục."

Nhìn Gia Mộng Hương hành lễ, Tâm Đan cười hi hi: "Cậu đó, đừng có ở đây khoa chân múa tay dè dặt. Ngày mai còn tận hai môn đấy."

Gia Mộng Hương xưng phong xách túi cho Tâm Đan, hai người cùng nhau đi ra khỏi cổng trường: "Đan Đan à, tớ tin chắc cậu là thượng đế phái xuống phò trợ tớ, lần này tớ mà thi vào đại học tớ sẽ khao cậu châu lớn luôn."

Hai tháng nay, Tâm Đan nỗ lực hết mức, cố gắng làm quen với mấy con chữ khô khốc trong sách rồi lại chợt nhận ra nó không quá khó hiểu, hơn nữa cô lại mang trong mình một loại khả năng đặc biệt ở kiếp trước đó chính là một trí nhớ siêu tốt, một cuốn sách sau khi đọc qua một lần, cho dù một năm sau hỏi lại bất kì một đoạn nào trong sách cô đều có thể đọc ra rành mạch không sai một chút nào. Đây là một khả năng đặc biệt khiến nhiều người ghen tị với cô, nhưng không ngờ tới sau khi trung sinh vào một thân thể khác cô vẫn còn có thể sở hữu loại khả năng này.

Lúc trước có một đứa em nói với cô rằng nó cảm thấy khó hiểu khi người mù đường lại có trí nhớ tốt như vậy, cô cũng không giải thích nổi. Chỉ là biết bản thân có thể nhớ gia phả tám đời nhà nó nhưng lại không nhớ nổi cái tên đường hay là phương hướng. Nhưng chính nhờ trí nhớ tốt mà đồng đề bài trong khoa y đối với cô dễ nhằn hơn nhiều, so với tưởng tượng. Đối với thắc mắc của Mộng Hương, cô chỉ ậm ừ nói: "Chắc là do sau khi bệnh gần chết thì con người sẽ sản sinh một loại học môn tăng hoạt động của não bộ đấy."

Mộng Hương nghe vậy thì nghiêng đầu. "Ừa kì lạ, có loại học môn này nữa sao? Sao tớ chưa nghe thầy nhắc tới nhỉ?"

"Có rất nhiều kiến thức không phải chỉ bó hẹp trong đồng sách đâu." - Cô lên giọng hiểu biết. "Ăn thua là trải nghiệm thực tế và chịu khó tìm tòi."

Mộng Hương đi chậm lại, nhìn bóng lưng Tâm Đan mà khó hiểu vô cùng. Kì lạ, loại khẩu khí và cách nói chuyện này không giống với cô bạn gốc lúc trước mà cô biết lắm.

Đến khi có kết quả thi đại học Trương Gia Vi và Gia Mộng Hương đều há miệng trợn mắt chỉ bởi cái bảng thành tích của Tâm Đan tăng đột biến. Không chỉ có hai người họ, một số học sinh khác trong trường cũng ngỡ ngàng không kém, Tâm Đan đi tới đâu thì sẽ có ánh mắt tò mò đánh giá cô hướng về phía đó. Điều này cho thấy cỗ thân thể này cũng chính là Lâm Dung Tâm Đan lúc trước là một nữ sinh xinh đẹp nhưng náo nhãng, thành tích học tập không có gì nổi bật, tính cách hướng nội nhút nhát nên chỉ có hai người bạn ở cùng phòng trong kí túc xá. Bấy giờ đột nhiên thay đổi, phát lên một cái lọt vào top mười đầu bảng, ma cũng kinh ngạc chứ đừng nói người.

"Này, nghe nói đó là Lâm Dung Tâm Đan đấy. Cô ta được vào top mười đầu bảng luôn, lúc trước thành tích đâu có cao thế nhỉ?"

"Nghe nói là bị anh Tử Thiên đá, chắc là điên rồi nên cắm đầu vào học ầy mà."

"Không phải chứ, nghe nói hôm trước cô ta bệnh suýt chết đấy."

"Đúng là thất tình sẽ sản sinh ra hai chiều hướng, một là tích cực hai là tiêu cực, nếu như thất tình mà có thể lấy làm động lực vươn lên top mười toàn trường thì ời xin chúc, con cũng muốn thất tình như vậy."

Gia Vi đi bên cạnh kéo nhẹ tay áo của cô. "Cậu xem, tự dưng phát lên một cái là ngay lập tức trở thành tiêu điểm. Bởi vậy mới nói trình độ lan tin và tám chuyện của mấy đứa con gái trường mình là vô cùng lợi hại không thể xem thường."

Tâm Đan dáo dác nhìn xung quanh, không đáp lại lời của Trương Gia Vi nói. "Tớ cũng chả quen bị đem làm tiêu điểm là bao."

"Vây cũng chịu, bây giờ cậu chính xác là tiêu điểm trong trường này rồi." Thành tích tiến bộ vượt bậc của Lâm Dung Tâm Đan không chỉ làm cho học sinh trên dưới trường kinh ngạc mà ngay cả ban giám hiệu cũng phải triệu tập cô vài lần để khen thưởng đi khen thưởng lại.

Trương Gia Vi thấy Tâm Đan đi thẳng thì kéo cô lại. "Này queo bên này. Cậu rẽ đi đâu thế?"

"À bên này à, cảm ơn!" - Tâm Đan gãi tai rồi chuyển hướng.

Hôm nay cô muốn đến thư viện trường nghiên cứu một vài kiến thức y học, nhưng ngặt nỗi lại không biết được đường đến thư viện hơn nữa cũng không biết cách tra dữ liệu trên máy tính. Kiếp trước cô chẳng thường động vào mấy cái loại máy móc tính vi như bọn trẻ thời nay nên việc bấm một cái điện thoại đối với cô là vô cùng khó khăn, Đám nhóc ở cô nhi viện thường trêu rằng cô mới hơn hai mươi mà lại mắc bệnh mù công nghệ hết như một bà lão tám mươi. Vì vậy nếu có Gia Vi đi theo, có thể nhờ cô ấy hướng dẫn cách tra cứu mấy thông tin trên mạng bằng vi tính. May mắn cho cô đó là bản thân của Lâm Dung Tâm Đan và Trương Gia Vi hay Gia Mộng Hương đều là tân sinh viên mới vào trường, nên nếu cô có nói bản thân không biết đường hay bị mù công nghệ thì cũng không ai nghi ngờ, chính vì hiểu biết về đối phương chưa nhiều nên dễ dàng qua mặt hơn.

Khi đứng trước tòa thư viện sang trọng thì cô mới bắt đầu ngỡ ngàng với cái gọi là quy mô của nó, hóa ra trường đại học Bách Nhật hoàn toàn không phải hư danh mà thật sự là một khối kiến trúc được đầu tư tỉ mỉ tinh tế và còn là một môi trường giáo dục mà biết bao nhiêu phụ huynh sẵn sàng chi tiền tỉ cho con mình được vào đây học mặc dù ai cũng biết mức độ kỷ luật của trường vô cùng khắt khe, chỉ nhìn vào bảng nội quy có ba trăm điều cấm và lịch đóng mở cửa đối với sinh viên ở lại ký túc thì nhiều người đã lắc đầu ngao ngán. Nhưng chính vì mức độ khó khăn như thế nên mới cho ra lò được vô số nhân tài có tiếng có đức trong xã hội hiện nay.

Tâm Đan và Trương Gia Vi đứng ngơ ngác nhìn dãy thư viện trước mặt, điều bộ như nhà quê vừa lên thành phố của hai cô đã được một giáo viên phụ trách đứng ở cổng thư viện chú ý. Vị thầy giáo đó đi tới nói. "Hai em là học sinh mới phải không?"

Cả hai người hoàn hồn nhìn thấy giáo kia, đọc tên trên tấm thẻ giáo viên đeo trước ngực anh ta mới biết anh ta là Thẩm Trung Kiên. Nhìn thì cũng khá điển trai, không có vẻ lớn tuổi là mấy, chắc cũng chỉ mới ba mươi là cùng, ăn mặc thoải mái với bộ đồ thể dục theo phong cách quân nhân với quần xanh

rêu và áo thun trắng, trên đầu đội một cái nón lưỡi trai cũng màu xanh rêu. Mới đầu nhìn vào chắc chắn mười người thì hết mười người sẽ nghĩ rằng người này dễ gần, dễ nói chuyện, nhưng Trương Gia Vi và Tâm Đan cũng đã nghe 'cái máy thu tin' là Mộng Hương kể về vị thầy giáo này vô số lần. Thẩm Trung Kiên hay còn gọi là ác ma của trường, đảm nhiệm hai vai trò cùng một lúc đó là làm giáo viên rèn luyện thể lực và giữ kỷ luật trong trường. Vậy nên mặt anh ta lúc nào cũng lạnh tanh, học viên nhìn vào đã sợ tới mức đứng im không dám động đậy vì sợ thở mạnh sẽ vi phạm kỷ luật mà bị phạt hít đất vài trăm cái thì toi đời.

Trương Gia Vi và Tâm Đan vội cúi gập người. "Chào thầy Thẩm!"

Thẩm Trung Kiên hài lòng gật đầu rồi lại hỏi. "Hai đứa là sinh viên mới?"

Trương Gia Vi gật đầu. "Vâng ạ!"

Thẩm Trung Kiên lại nói. "Đường vào thư viện rất khó đi, tôi dẫn hai em đi."

Trương Gia Vi cười tươi cảm kích. "Em cảm ơn thầy!"

Thế là cô và Trương Gia Vi đi theo sau Thẩm Trung Kiên tiến vào cửa lớn của thư viện.

Tòa nhà này rất lớn, nằm độc lập hoàn toàn so với khu thí nghiệm hóa chất bên cạnh. Nơi này có cấu trúc dạng kim tự tháp nhưng được thiết kế hoàn toàn bằng kính, lúc mới bước vào sẽ gọi cho mọi người cảm giác như một núi sách thực sự. Đây là nơi chứa các bộ sách về hầu hết chủ đề, đồng thời bao gồm một trung tâm giáo dục môi trường, các phòng họp, thính phòng và một số văn phòng. Tòa nhà có cấu trúc dạng kim tự tháp bằng kính, gọi cho mọi người cảm giác như một núi sách thực sự. Đây là nơi chứa các bộ sách về hầu hết chủ đề, đồng thời bao gồm một trung tâm giáo dục môi trường, các phòng họp, thính phòng và một số văn phòng cao cấp. Sinh viên đọc sách bên trong khá nhiều, được biết, thư viện này nằm trong dự án quy hoạch tổng thể của trung tâm giáo dục mới của thành phố Bách Nhật. Đây không đơn thuần là một thư viện có quy mô, mà còn là nơi gặp gỡ, giao lưu mọi người dân và chính quyền của thành phố. Sinh viên trong trường Bách Nhật luôn khiến sinh viên trường khác ghen tị vì mức độ được gặp các nguyên thủ quốc gia khá dày đặc.

Thẩm Trung Kiên đi trước dẫn đường, vừa giới thiệu. "Thư viện có tổng cộng năm tầng, Thư viện có khả năng lưu trữ 3,3 triệu cuốn sách và tài liệu số hóa, gồm 1,86 triệu trang tài liệu liên quan Việt Nam và nước ngoài, hai triệu tài liệu trực tuyến và 430.000 cuốn sách. Trong đó tầng hầm được dùng để lưu trữ kho sách lớn, còn tầng trệt được dùng làm kho sách cho trẻ em và người già. Các tầng còn lại phía trên được sử dụng cho các hoạt động như đọc sách, tra cứu trong không gian riêng tư mà không bị quấy rầy."

Lần đầu tiên bước chân vào thư viện mà hơn nữa còn là thư viện lớn như thế này, mấy cuốn sách trong đây nếu đem cho mấy đứa ở cô nhi viện thì chắc chúng sẽ biết đọc chữ rất nhanh, hơn nữa còn không cần đến trường học mà lớn lên cũng không cần đi theo ăn trộm mà có thể làm bác sĩ kỹ sư dễ như trở bàn tay rồi. Tâm Đan nhìn không được kéo tay Gia Vi đi bên cạnh. "Nhiều sách như vậy nếu như mà mình đọc hết, nhớ hết vậy mình sẽ trở thành Albert Einsteton rồi."

Thẩm Trung Kiên nghe được thì quay lại nhìn cô, Gia Vi cũng nheo mày khó hiểu. "Albert Einsteton là ai cơ?"

"Thì là cái ông có râu dài dài được in hình trong sách vật lý ấy. Cái người mà phát minh ra $E = mc^2$ "

Thẩm Trung Kiên. "Ý em có phải là... Albert Einstein?"

Tâm Đan vỗ tay cái bốp cao hứng mà quên luôn người đang nói chuyện với mình là ác ma trong trường. "Đúng rồi, chính ông ấy đấy." Thẩm Trung Kiên. "...Trương Gia Vi. "Nhưng ông ấy không có râu." "Có mà, ông ấy có râu đấy!" - Tâm Đan cố cãi. Trương Gia Vi. "Nhưng râu ông ấy không dài như cái ni mà cậu vừa diễn tả đâu." "Được rồi, thôi rồi." - Thẩm Trung Kiên dừng lại nói. "Cần sách gì thì cứ việc lấy đọc, nhớ là đừng có làm ồn." Tâm Đan và Gia Vi vâng dạ rồi đi vào bên trong sảnh chính, nói thật là sau đó nửa tiếng Tâm Đan mới biết ý nghĩa của cụm từ 'không được làm ồn' có nghĩa là đi nhẹ nói khẽ, ngay cả thở cũng phải khẽ khàng, trong sảnh chính, ngoại trừ tiếng gõ bàn phím, tiếng lật sách ra thì cũng chả có ai nói chuyện với ai. Điều này làm cho bầu không khí yên tĩnh tới mức quý đi hẳn đi. Lần đầu tới đây, Tâm Đan cũng không biết nên đọc sách gì thì phù hợp. Trong khi Trương Gia Vi đã chọn xong sách và yên bình ngồi đọc thì chỉ có vẫn chưa chọn xong sách. Nếu là một tháng trước cô người nói với cô rằng sẽ có ngày cô đọc sách và thi đại học, cô nhất định sẽ không suy nghĩ mà dám cho tên đó vài cái rồi gọi cho bệnh viện tâm thần. Đáng này, lão đại Thanh Nhã, mặc dù nói hai chữ 'lão đại' thì hơi bị ngượng miệng nhưng ít ra cũng là đàn chị, dù ít học nhưng lại có trí nhớ siêu phàm cùng với nghĩa khí đầy người cơ mà? Bây giờ lại phải chật vật không phải để kiếm tiền ăn cơm mà là kiếm sách để học?

Đột nhiên nhìn thấy một cuốn sách nằm lẳng lẳng trên ngăn thứ ba của kệ sách, đầu tiên là bị ấn tượng bởi ảnh bìa có một nét u buồn của nó nên cô đã tò mò giơ tay cầm lấy. Nào ngờ ngay lúc đó cũng có một bàn tay khác đặt lên cuốn sách, cô ngẩng đầu nhìn lên, phát hiện từ lúc nào mà bên cạnh mình đã có một anh chàng đẹp trai. Cái gì đây? Phim ngôn tình à? Đúng vậy, cái tình huống này rất giống trong mấy bộ phim ngôn tình sắc mùi nước hoa kẹo ngọt bong bóng xà phòng cơ mà? Thế người thanh niên này là soái ca à? Còn cô, cô là nữ chính à? Nếu vậy thì thông thường, nữ chính trong phim sẽ ngược nhìn nam chính sau đó đổ mắt bỏ tay rakhỏi quyển sách mà vén vén tóc sau đó nói. "Thật ngại quá." "Xin lỗi, có lẽ cuốn sách này không có duyên với em, em nhường anh đọc trước vậy." Giấy tiếp theo là màn 'nhường sách' của hai người dờ hơi với nhau. Còn bây giờ... "Thật xin lỗi, nhưng tôi lấy trước đây!" Chàng trai kia chắc có lẽ cũng không ngờ giọng điệu ngang ngược này của cô nên ngớ ra một lúc sau đó buông tay ra khỏi quyển sách, lạnh nhạt quay đi. "Xin lỗi!" Tâm Đan lếc nhìn anh ta một cái rồi cũng không bận tâm nhiều, lấy quyển sách ra bàn ngồi đọc. Khu vực bàn đọc sách đã đông nghẹt người ngồi, chỗ bên cạnh Trương Gia Vi cũng bị chiếm nên cô không thể ngồi cạnh bạn thân được, đành phải lủi vào một dãy bàn còn trống duy nhất một chỗ mà ngồi xuống. Đối diện cô là cậu bạn bốn mắt đang chăm chú đọc sách, nhìn tựa sách của anh ta là cô biết ngay anh bạn này thuộc khoa kinh tế. Tâm Đan chọn một quyển sách có bìa khá đẹp, một chú chó rất khả ái, có điều trên mặt của chú chó hình như có đọng một vài giọt nước mắt, khung nền xung quanh còn có tuyết rơi, vừa nhìn vào đã khiến trái tim yêu chó của cô xót xa. "Ài lại ồ ồ bé nằm ngoài tuyết thế chứ?" cô thở dài.

Cô bắt đầu đọc những trang đầu tiên, lúc này cậu bạn đeo kính ia đã đọc xong một cuốn sách sau đó bèn đứng lên đi tìm một cuốn khác, chỗ ngồi đã

hiếm hoi, cậu ta vừa đứng lên rồi đi không lâu thì đã có người vào thế chỗ. Tâm Đan lại chỉ tập trung đọc sách nên không để ý là ai, cô chỉ biết cô sắp khóc rồi. Vừa đọc, thỉnh thoảng lại bật ra những tiếng thở dài.

Chuyện kể về Hachiko, là một chú chó akita sinh ra tại một trang trại gần Odate, cách thủ đô Tokyo năm trăm ki lô mét. Khi được vài tháng tuổi nó đã được đưa tới tận thành phố Tokyo để sinh sống trong ngôi nhà của giáo sư Eisaburo Ueno tại quận Shibuya gần một năm rưỡi cho đến khi giáo sư mất vào năm 1925 vì bị tai biến mạch máu não trong khi đang diễn giảng tại trường Đại học Tokyo.

Kể từ khi nhận nuôi Hachiko, sáng sáng ông giáo sư lại cùng chú chó đến nhà ga sau đó ông bước lên tàu đi đến đại học Todai, sau đó năm giờ chiều ông lại trở về, gõ thanh ba toong xuống đất từ toa tàu và thấy ngay Hachiko đang đợi ở đó. Còn với Hachiko, trong suốt một năm rưỡi đầu tiên kể từ lúc sinh ra, chạy như bay ra bến tàu lúc 5h rưỡi đã trở thành công việc mỗi ngày của nó. Nhưng rồi vị giáo sư chết trong khi giảng dạy và chưa kịp trở về, và Hachiko thì không biết điều đó, nó vẫn chờ đợi ông tại nhà ga mỗi ngày. Hachiko đã trải qua mười năm chờ đợi ông giáo sư. Ngày ngày cứ đúng năm giờ rưỡi, nó đứng ở nhà ga để chờ ông giáo sư bước xuống tàu. Ngày này qua tháng khác, năm này qua năm khác, dù mưa gió tuyết lạnh hay trưa hè nắng chói, vẫn là Hachiko chờ giáo sư...

Khép lại cuốn sách, Tâm Đan chỉ biết ngồi thẫn thờ nhìn cái ảnh bìa đã khiến cô không đành lòng phút ban đầu kia. Cô rất sợ xem và nhìn thấy những cảnh đau buồn, kể cả xem phim cũng chọn những bộ phim có nội dung hài hước một chút. Bởi vì cuộc đời của cô từ lúc sinh ra cho tới khi trưởng thành đều không mấy vui vẻ, giờ lại phải gánh thêm nỗi buồn của người khác trong lòng chẳng phải sẽ nặng nề đến mức muốn tự tử hay sao? Cái này có thể xem là một cơ chế tự bảo vệ khi một sinh mệnh gặp phải nhiều điều bất hạnh thì sẽ tự khắc sợ hãi những điều bi kịch dù là đến với mình hay đến với người xung quanh. Chính vì như vậy, cô rất ít khi rơi nước mắt. Trên đời này chắc cũng chỉ có duy nhất hai thứ có thể khiến cô vừa nghĩ tới vừa nhìn thấy là đau lòng rơi lệ, một là câu hỏi 'vì sao mình lại bị ba mẹ bỏ rơi?' hai là cảnh tượng những chú chó bị bỏ hoang, những chú chó trung thành, những câu chuyện về người bạn bốn chân đáng mến này. Và hôm nay khi xem được quyển sách này, lần nữa khiến cô rơi nước mắt. Cô cứ có cảm giác, mình rất giống Hachiko, đương nhiên, chỉ giống ở hoàn cảnh.

Đang trong lúc cảm động thì có một bàn tay, bàn tay này cũng hơi bị quen quen, hình như cô đã nhìn thấy một tiếng trước rồi. Ngược lên nhìn thấy người thanh niên kia đang nhìn cô chăm chăm, trên tay anh ta cầm một tờ khăn giấy màu trắng, vẻ mặt có một chút bất đắc dĩ một chút buồn cười phớt qua.

Tâm Đan cầm lấy tờ khăn giấy tự nhiên quệt mặt, cũng may, có người cho đồ free để xài thì ngu gì mà không nhận. Trên đời này thứ cô yêu nhất chỉ có ba thứ, đầu tiên là tiền, thứ hai là chó, thứ ba là đại gia đình cô nhi viện. Đó là thứ mà cô yêu, thứ mà cô thích chính là có người cho cô ăn miễn phí mà không tính tiền, thứ hai là có người cho cô tiền để xài cả đời.

Loay hoay một hồi thứ mà quan trọng với cô hơn cả sinh mạng chính là...tiền.

Con gái, đặc biệt là con gái vào độ tuổi này thường rất sợ khóc, cho dù có cảm động hay đau buồn thì cũng hiếm có ai khóc ở nơi công cộng. Tại vì sao? Vì sợ mascara, phấn nền, kem che khuyết điểm tất cả đều lũ lượt bị cuốn trôi. Giờ nhìn thấy Tâm Đan thoải mái quệt mặt anh mới nhận ra cô gái này hóa ra không có trang điểm, gương mặt nhỏ nhắn tròn tròn, hai mắt màu xám tro khác biệt, mái tóc ngắn tới vai tùy tiện xõa tự nhiên. Do chưa chính thức nhập học nên không cần phải mặc đồng phục, tủ đồ của 'Tâm Đan' lại khá là 'hường phần' chọn đi chọn lại cô cũng chỉ có thể cầm lấy cái áo thun trắng cùng chiếc quần short ngắn, bên ngoài khoác một cái áo khoác sơ mi from dài sọc caro, vừa nhìn vào trông có vẻ tùy tiện, có điều trong sự tùy tiện đó lại có sự thoải mái tự nhiên mà không bị gò bó.

Lau xong nước mắt trên mặt, cô phát hiện ra chàng trai kia nhìn mình chăm chăm thì khó hiểu ghệt mặt ra. "Này, này! Anh nhìn cái gì thế?"

Chàng trai chớp mắt một cái, lại thản nhiên lật sách nói. "Không có gì! Chỉ là hơi thắc mắc, lần đầu thấy có người yếu đuối như vậy."

"Hơ, anh chưa đọc qua quyển sách này, nếu như anh đọc chắc chắn cũng sẽ khóc thôi."

"Cũng chỉ là một quyển sách, đọc để cảm nhận thông điệp bên trong mà nó muốn truyền tải chứ không phải là để đa sầu đa cảm."

Tâm Đan lừ mắt nhìn anh ta một cái. "Thế không phải là do tôi yếu đuối mà là do anh quá mức sắc đá đấy."

Cô đứng lên cầm quyển sách quay lưng định rời khỏi, đi được vài bước thì quay lại. "À phải rồi, cảm ơn tờ khăn giấy!"

Chàng trai kia hơi nâng mắt nhìn cô, giờ ngón tay trở lên miệng ra dấu im lặng. Tâm Đan hiểu ý anh ta muốn nói đây là thư viện, nếu cô tiếp tục dùng cái loại âm lượng này để nói, không chừng sẽ bị quản lý đuổi cổ ra ngoài. Tâm Đan đem sách đi trả rồi chạy qua chỗ Trương Gia Vi, cô nàng đang tra cứu thông tin trên mạng. Tâm Đan đứng sau lưng âm thầm quan sát mà không làm phiền. lúc Trương Gia Vi quay lại thấy cô đứng thủ lù sau lưng thì giật mình suýt chút nữa là hét toáng lên, cũng may Tâm Đan kịp thời chặn miệng cô nàng lại.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 5: Đi Theo Tôi

Tác giả: Để tiện cho việc miêu tả hơn, ta quyết định gọi Tâm Đan đã chết là Tâm Đan thứ nhất, 'con' Thanh Nhã trong thân xác của Tâm Đan là 'Tâm Đan thứ hai' nhé. (Không biết có ai hiểu ý ta không nhi =.=)

Đối với cuộc sống mới này cô cũng dần thích nghi hơn, có điều vẫn có một số thứ cần phải thay đổi đó chính là cái loại phong cách hưởng phần của Tâm Đan thứ nhất. Loại loại từ đồ thì phát hiện có một cái thẻ ngân hàng bạch kim, là thẻ bạch kim, hai mặt cô sáng lên, nói không chừng trong đó có một mớ tiền không nhỏ. Thế là trong niềm phấn khích, Tâm Đan kéo Mộng Hương đi rút tiền, nhưng khi vào cây ATM cô mới phát hiện ra một điểm trí mạng... cô không biết mật khẩu.

Đương nhiên, cô có thể mở khóa dễ dàng. Nhưng thứ nhất, bây giờ là ban ngày, thứ hai có bảo vệ đứng bên ngoài, thứ ba mở khóa chắc chắn chốt an toàn trong ATM sẽ reo inh ỏi. Cô có túng thiếu cũng không có ngu mà đi cướp ngân hàng, thế là xong đành phải lùi thủi chui ra. Mộng Hương đứng bên ngoài, sau khi biết được cô 'quên' mật khẩu tài khoản thì buồn cười nói. "Thế cậu vào bên trong nhờ nhân viên ngân hàng dùng chứng minh thư mở mật khẩu xem, dù gì trường hợp quên mật khẩu cũng không quá hiếm gặp, chắc họ sẽ có cách giúp đấy."

Tâm Đan ủ rũ. "Vô ích thôi, chứng minh thư tớ cũng làm mất rồi."

Không phải là mất, mà chính xác là nó ở chỗ Nguyễn Trọng Hy.

"Cái gì?" Mộng Hương không tin vào tai mình. "Sao cái gì cậu cũng làm mất thế, không có giấy tờ chứng minh chính chủ, cậu vào bên trong không khéo người ta lại cho rằng cậu có mưu đồ chiếm đoạt tài sản rồi bắt cậu lên phường cũng nên đấy."

Thì cô là đang có mưu đồ chiếm đoạt tài sản mà... bị bắt cũng đâu có oan. Đột nhiên cô nở nụ cười sấp vào kéo tay Mộng Hương. "Mộng Hương, chủ nhân, đại gia...cậu cho tớ mượn tiền đi, có được không?"

Mộng Hương nghệt mặt ra. "Mượn tiền? mượn bao nhiêu?"

"Ba triệu?"

"Mẹ tớ vừa mới gửi ba triệu lên, cho cậu mượn thì tháng này tớ chết đói à?"

"Hai triệu?"- Tâm Đan giờ số hai lên.

Mộng Hương. "..."

"Một triệu?"

Mộng Hương. "..."

"Năm trăm ngàn thì mua được gì chứ?" Tâm Đan bĩu môi.

Dù không mua được nhiều đồ nhưng ít ra cũng mua được một thùng sơn, trước tiên cứ xóa tan cái không gian hưởng phần trên bàn học trước cái đã. Tâm Đan chọn màu trắng đơn giản, bắt đầu công việc làm thợ sửa chữa của mình. Cả ngày trời cô hết tô rồi lại quét cái bàn học vô cùng tỉ mỉ, Tâm Đan không phải người theo chủ nghĩa cầu toàn nhưng mà sơn còn không nhiều, chưa lại một ít sau này cũng không vận dụng vào việc khác được nên cố gắng quét cho hết cái mớ nước sơn kia.

Gia Vi đi học thêm về, vừa vào cửa đã che mũi lại. "Ồi trời, ký túc đang sửa hay giải tỏa đấy?"

Mộng Hương ngồi trên giường mình, trên mặt cô nàng cũng đeo hai cái khẩu trang y tế. "Đại kiến trúc sư đang sửa bàn học."

Gia Vi bỏ túi xách xuống, đi tới vài bước thấy Tâm Đan đang chui bên dưới gầm bàn học sơn rất kỹ lưỡng. "Tâm Đan, cậu không phải thích màu hồng lắm sao? Giờ sao lại thay đổi sở thích vậy? Hôn nữa sơn mặt trên được rồi, mặt dưới có ai nhìn thấy đâu, cậu sơn làm gì?"

"Thứ nhất kể từ ngày hôm nay tớ sẽ không thích màu hồng nữa. Thứ hai, sở thích đương nhiên có thể thay đổi, thứ ba, sẵn làm thì làm cho tới, dư nước sơn cũng bỏ đi thì phí lắm."

Gia Vi bịt mũi chặt hơn. "Ồi trời à, mùi sơn như thế này mà cậu không thấy khó chịu sao?"

"Khó chịu sao?" Tâm Đan giờ cây cọ lên ngửi ngửi còn làm ra vẻ như đang quảng cáo nước hoa mà nói. "Tớ lại rất thích ngửi mùi này đấy, rất dễ chịu."

Gia Vi bĩu môi. "Không ngờ cậu còn biết sơn nhà đấy, Mộng Hương cậu xem, nước sơn rất đều màu không bị chỗ lợt chỗ nhạt, tay nghề này không thua gì thợ sửa chữa chuyên nghiệp đâu."

Tâm Đan cười. "Tưởng gì, lúc trước cô nhi viện là do tớ sơn cả..."

"Gì cơ?" Mộng Hương và Gia Vi đồng thanh.

"À..." Tâm Đan thăm cẩn lười một cái. "Ý tớ là tớ có thể sơn nguyên cả cái nhà mà không mệt. Xong rồi, thật là hoàn hảo."

Tâm Đan chui ra khỏi gầm bàn rồi đứng lên phui phui quần áo. Cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ gian nan này rồi, việc tiếp theo chính là phải cố gắng sinh tồn, mà để sống thì phải có tiền... mà muốn có tiền thì đi trộm...không được, bây giờ mình phải làm người ngay thẳng, nhưng ngay thẳng bằng cách nào thì mới kiếm ra tiền đây?

"Này Mộng Hương, nói cho tớ biết làm sao mới kiếm ra tiền?"

"Tiền sao?" Mộng Hương nhướn mày. "Gọi về nhà bảo mẹ gửi lên."

Phải rồi, gọi về nhà bảo người nhà gửi lên. Có điều....người nhà của 'Tâm Đan' đâu? Họ là ai chứ?

Gia Vi lừ mắt nhìn cô. "Muốn kiếm tiền thì đi làm, vậy mà cũng hỏi."

Đúng rồi, đi làm, bây giờ còn hai tháng nữa mới bắt đầu học kì, nếu cô tranh thủ tìm việc làm thì cuộc sống sẽ dễ dàng hơn rất nhiều không phải sao? Nghĩ vậy cô đứng lên, quơ lấy điện thoại rồi chạy nhanh ra khỏi phòng, nhưng hai ba phút sau lại quay về, về mặt bối rối gờ tay gãi đầu. "Hai cậu...giúp...giúp dẫn tớ tới thư viện trường được không?"

"Hả?"- Gia Vi ngơ ngác. "Lần trước mình đi một lần rồi mà, cậu không nhớ đường sao?"

Tâm Đan cười hi hi. "Tớ bị chứng mù đường, nhẹ."

"Mù đường?" Mộng Hương kêu lên. "Ôi trời, hóa ra cậu là con vịt mù đường à? Thế lát nữa ai sẽ dẫn cậu từ thư viện về lại ký túc?"

"Tớ gọi điện hai cậu tới rước nhé?"

Mộng Hương. "Tớ có hẹn với bạn trai."

Gia Vi. "Tớ đi học thêm."

Tâm Đan. "Thôi được rồi, tớ cũng không hy vọng gì nhiều, bây giờ sẵn tiện Mộng Hương chuẩn bị đi hẹn hò thì làm phước dẫn dùm người mù đường này tới thư viện đi, còn lúc về tớ sẽ cố gắng hỏi đường mò về."

Thế là xong, cô Mộng Hương 'làm phước' tích đức cho con cháu dẫn cô tới thư viện nói vài câu rồi rời đi, Tâm Đan đi vào sảnh chính, dùng thang máy lên tầng ba là tầng cho phép truy cập máy tính. Cô đăng ký mượn một máy sau đó tìm vị trí trống ngồi xuống, đầu tiên là cố nhớ lại những thao tác mà lúc trước Trương Gia Vi làm, mở máy hình như là ấn vào nút to to trên cái thùng kia, để tra thông tin hình như là vào Cốc Cốc. Tâm Đan mò từng chữ trên bàn phím trông cực kì gian nan, để gõ xong cụm từ 'tìm việc làm thêm' mà cũng phải mất tận năm phút. Hàng loạt kết quả tìm kiếm của google nhảy ra, Tâm Đan chọn cái đầu tiên, bên trong là vô số địa chỉ cần tuyển nhân viên làm bán thời gian.

Dù là cô có chút xú vô công đủ để đánh với mấy con chó con mèo nhưng mà dù gì bây giờ cũng đang nhập vào thân thể yếu ớt của bánh bèo nên tất nhiên là phải chọn lựa công việc vừa tầm cỡ mà lương lại phải cao. Sau khi sàng lọc trong cả trăm địa điểm thì cô chọn ra được bốn chỗ có vẻ lý tưởng nhất để 'trao thân gửi phận'. Cô lần lượt nhấn tin cho bốn chỗ này, tất nhiên tin nhắn chào hỏi không dài, chỉ tầm năm mười chữ mà cũng mất phần lớn thời gian của cô, gõ xong bàn phím Tâm Đan liền lau mồ hôi trên trán, cô thật không biết mấy cái lạch cạch này có cái gì mà lúc trước đám nhỏ ở cô nhi viện thích thú dữ vậy không biết.

Cuối cùng cô chọn được một chỗ lý tưởng tuyệt vời. Đó là làm nhân viên cho một tiệm bánh mì ở khá gần trường, công việc cụ thể chỉ từ bốn giờ chiều cho tới tám giờ tối cho nên nếu sau hai tháng cô nhập học thì vẫn có thời gian tới làm việc ở đây, vấn đề thời gian đã vô cùng hoàn mỹ. Tâm Đan vươn vai nhìn đồng hồ treo trên tường, mới đây mà đã bốn tiếng đồng hồ trôi qua rồi, cả người cô vì ngồi một chỗ quá lâu mà gân cốt cứng đờ, Tâm Đan đứng lên xoay người vài cái rồi tắt máy tính rồi khỏi thư viện.

Đó là lần thứ hai Dương Nam Phương nhìn thấy cô.

Vốn dĩ anh vừa đọc xong một số tài liệu đang định quay về ký túc viết bản báo cáo nộp cho giáo sư, không ngờ lúc chuẩn bị rời khỏi lại thấy Tâm Đan từ trong thang máy bước ra, cô không nhìn thấy anh mà lật đật đi khỏi sảnh chính. Dương Nam Phương lúc đầu cũng không mấy để ý, cho tới khi lúc anh đi ngang qua vườn hoa thì lại lần nữa nhìn thấy Tâm Đan, lúc đó cô đang đứng yên một chỗ, một tay khoanh trước ngực một tay còn lại sờ lên môi như kiểu đang nghiền ngẫm cái gì đó tập trung lắm. Sau một lúc lại thấy đầu cô quay qua quay lại giữa hai hướng như là đang hạ quyết tâm nên đi hướng nào. Dương Nam Phương cũng phải quay về ký túc nam, mà muốn về thì phải đi ngang qua vườn hoa, lúc anh băng ngang sau lưng thì nghe thấy tiếng Tâm Đan lầm bầm trong miệng.

"Hướng trái về ký túc xá, hướng phải...chắc là dẫn tới phụ thí nghiệm lý hóa."

Dương Nam Phương dừng lại. "Sai rồi, hướng phải mới dẫn về ký túc nữ, hướng trái là đường đi ký túc nam, khu thí nghiệm lý hóa phải đi thẳng mới tới."

Đột nhiên có giọng nói vang lên sau lưng, nếu là cô gái khác chắc chắn sẽ bị dọa chết khiếp nhưng Tâm Đan lại không mấy may giật mình, cô quay lại nhìn anh, ánh mắt cũng không chút nào ngạc nhiên như thể mới gặp nhau lần đầu, cô nói. "Thế còn hướng sau lưng chúng ta?"

"Hướng sau lưng là đường dẫn tới thư viện, chẳng phải cô vừa mới đi ra hay sao?"

"À...thư viện..." Tâm Đan không bận tâm tới câu hỏi kì lạ của Dương Nam Phương mà lại bắt đầu lầm bầm như đang học thuộc bài. "Hướng trái là đi ký túc nam, hướng phải là ký túc nữ, hướng sau lưng là đi khu thí nghiệm, hướng thẳng là đi thư viện."

"Sai rồi, hướng sau lưng là đi thư viện, hướng trước mặt cô mới là đi khu thí nghiệm lý hóa."

Tâm Đan nhăn mặt vò tóc kêu than. "Cái đồng tài liệu khoa y kia còn dễ nhận hơn mấy con đường này gấp mấy lần ấy, cái gì mà hướng này hướng kia, phức tạp chết đi được."

Dương Nam Phương dò xét nhìn cô. "Cô...bị mù đường à?"

"Nhìn cái gì mà nhìn?" Tâm Đan không vui, "Mù đường là cái tội sao?"

"Không phải." Dương Nam Phương nhướn mày. "Mù đường thì không phải là cái tội, có điều trường Bách Nhật rộng vô cùng, một người mù đường mà đi rong trong trường có khi bị lạc tới sáng mai cũng chưa mò được đường ra đấy."

"Kinh khủng vậy à?"- Có trời mới biết, kiếp trước lần đời này thứ cô sợ nhất chính là bị lạc đường. "Này, anh đưa tôi về đi."

Dương Nam Phương hình như không phản xạ kịp trước yêu cầu tự nhiên như ăn cơm hàng ngày của Tâm Đan, mất vài ba chục giây mới đáp. "Tội sao?"

Tâm Đan tròn mắt gật đầu. "Thì ai nữa?"

Dương Nam Phương đứng là rơi vào tình thế dở khóc dở cười thật rồi, hóa ra là cô gái này muốn tạo mối quan hệ, cũng chả khác mấy nữ sinh lúc nào cũng bu xung quanh anh là bao. Dương Nam Phương lạnh nhạt đi lướt qua cô. "Không rảnh."

Nào ngờ vừa đi được vài bước thì lại nghe tiếng ừ rừ phía sau.

"Haiz, được rồi, xem như tôi mệnh khổ, xác định là phải lưu lạc ngủ bờ ngủ bụi. Đêm nay nghe nói trời lạnh lắm, ngủ ở bụi cây này không biết có ấm hơn không? Lá cây cũng không đủ dày, nhưng có còn hơn không, đợi sáng ngày mai tiện thể đưa vào khoa cấp cứu, nói không chừng là bị hàn khí công tâm, viêm phổi cấp tính cũng nên, sao mà số mình khổ thế này cơ chứ?"

Dương Nam Phương quay lại, môi khẽ mím, tự dưng lại cảm thấy không nỡ, cuối cùng ma xui quỷ khiến thế nào mà lại bước về hướng bên phải. "Đi theo tôi."

Tâm Đan cười tươi. "Cảm ơn anh đẹp trai!"

Dương Nam Phương nghe mà nổi cả da gà, đúng là trở mặt còn nhanh hơn là trở bánh trán nữa.

Tâm Đan và Dương Nam Phương hai người một trước một sau băng qua hai cái hành lang nhỏ, đến cổng lớn của ký túc xá thì dừng lại.

"Vào đi, lần sau nhớ chú ý vào, không phải lần nào cũng có người dẫn về đâu."

"Giữ chứ, anh giúp đỡ một người mù đường xem như là tích chút công đức đi, ăn ở gì mà vô đức quá hà."- Tâm Đan lầm bầm

"Giữ cơ?" Dương Nam Phương nheo mày, vừa rồi anh có nghe lầm không thế?

"À, không có gì, thôi được rồi tôi vào trong đây!"

"Nè!" Dương Nam Phương gọi. "Giúp cô như vậy còn không có một lời cảm ơn."

Tâm Đan mở to mắt thần nhiên đáp. "Tôi đã cảm ơn rồi!"

"Khi nào?"

Cô đem màn hình điện thoại bật sáng đèn lên xem giờ rồi nói. "Hai mươi bốn phút trước, vậy nhé, cố gắng nhớ đi, người trẻ tuổi mà trí nhớ kém thế này nói không chừng tới năm sáu mươi cả tình đầu của mình cũng không nhớ là ai đâu."

"Ừ..." Dương Nam Phương theo phản xạ tự nhiên gật đầu nhưng sau đó lại phản ứng mạnh hơn. "Này, cô trù ai đấy, cái cô kia đứng lại đó!"

Vô ích, Tâm Đan đã chân sáo chạy nhảy đi vào bên trong.

Sự việc chưa dừng lại ở đó, lúc này có một ánh sáng chiếu thẳng vào mắt của Dương Nam Phương, người dùng loại đèn pin có độ sáng kinh khủng này khỏi phải nhìn anh cũng biết là ai, Dương Nam Phương lấy tay che mắt lại. "Ôi thầy Thẩm... thầy có thể đừng chiếu cái đó vào mắt em hay không?"

"Giờ này là mấy giờ rồi? Khu vực ký túc nữ không cho phép nam sinh bén mảng lại gần em không biết hay sao?" Thẩm Trung Kiên nghiêm giọng tra khảo. "Em đến đây làm gì? Còn la hét ầm ỹ như vậy, có xem nội quy trường ra cái gì hay không?"

"Em... đến, đến là để..."

"Để cái gì mà để? Dương Nam Phương em thân là đội trưởng mà lại vi phạm nội quy, tối nay phạt em không được ngủ, chạy hai mươi vòng quanh sân trường, chép ba mươi bản kiểm điểm."- Thẩm Trung Kiên nói rồi bước đi như một vị thần.

Bỏ lại Dương Nam Phương khóc không ra nước mắt, muốn giải thích cũng không biết nói gì. Cái này có phải rất giống câu, có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch hay không?

Sáng ngày hôm sau, Tâm Đan thức dậy lúc hai cô bạn kia vẫn còn ngáy to. Cô thay một bộ đồ, lần này phá lệ mặc một cái áo thun màu hồng bởi vì đồ của Tâm Đan thứ nhất không phải là váy thì là áo trễ vai, xem ra cũng thích phong cách sexy lắm nhưng mua về không dám mặc, mấy bộ đồ sexy vẫn còn nguyên tem nguyên mạc, không biết mua làm cái quỷ gì nữa. Cô rời khỏi trường, trước khi đi còn thông báo với bảo vệ một tiếng để người ta biết mà xoay sở, số tiền lần trước mượn Mộng Hương mua thùng sơn đến giờ vẫn còn dư được vài trăm, cô dùng để bắt taxi như vậy đỡ phải tìm đường chỉ cho một mình. Lúc đến cửa hiệu làm thêm đã là sáu giờ ba mươi phút, vì là lần đầu tiên thử việc nên cô phải đi sớm hơn thời gian làm một buổi, cửa hiệu bánh mì này khá khang trang, nhà hai tầng được xây bằng tường, mặt tiền còn treo một bảng hiệu to dùng ghi là 'tiệm bánh Quyên Thanh'. Cô bước vào bên trong, đầu tiên theo thói quen của một siêu trộm liền đánh giá xung quanh một vòng...dù rằng cái loại thói quen này không chính đáng cho lắm.

Nhìn từ cách bày trí, đây có lẽ là một cửa tiệm cô kính. Có thể nghề bán bánh mì này là nghề được cha ông truyền lại, ngoài ra trong cửa tiệm không thường xuyên quét dọn chính vì vậy các lớp bụi khá dày vẫn còn bám trên tủ đựng bánh mì. Cô chà tay lên mặt kính một cái, bị bụi trên đó làm cho giật mình lắm lắm. "Đây mà tiệm Quyên Thanh cái gì? Quyên sinh thì có."

Không gian bên trong vừa đủ để sinh hoạt ba người, nhưng vẫn mang lại cảm giác chật chội không thoải mái cho lắm. Nghe tiếng chuông phát ra khi cửa ra vào mở, một ông lão khoảng tầm năm mươi, dáng người lùn lùn, gương mặt phúc hậu vén rèm bước ra. Nhìn thấy cô thì tò mò hỏi. "Xin hỏi, cô là..."

Tâm Đan mỉm cười lấy lòng. "Chào ông, cháu là Lâm Dung Tâm Đan, đến đây để xin việc ạ?"

Ông cụ nghe thế thì ngạc nhiên nhún nhai. "Xin việc sao. Tôi đâu có tuyển người?"

Nụ cười trên mặt Tâm Đan cứng đờ. "Nhưng cháu thấy trên mạng có đăng tin, chính xác là địa chỉ này mà."

Ôi chúa, đừng có đùa kiểu này nha, tiền taxi con còn chưa lấy lại đó. Nhưng hình như đây là một cửa hiệu buôn bán ế ẩm thì phải? Vì vừa rồi Tâm Đan tính ý phát hiện ra câu đầu tiên ông chủ thấy người lạ vào tiệm không phải là 'xin chào quý khách' mà là 'xin chào, cô là...' nói vậy, tiệm rất ít khi có khách mua đồ rồi?

"Trên mạng sao?"

"Là con đăng đó!"- Từ phía sau lưng ông cụ bước ra, một cô gái có dáng vẻ khá đô con, cao hơn hẳn Tâm Đan và ông cụ.

Ông cụ kia vừa nghe thấy phản ứng ngay. "Vân Lan à, con làm cái trò gì vậy? Cửa hiệu của chúng ta ế sắp phá sản rồi mà con còn mượn người, lấy tiền đâu mà trả lương cho người ta."

Cô gái tên Vân Lan kia nói. "Chính vì tiệm ế nên chúng ta mới cần mượn người đấy, cha xem, cả cái tiệm có mình cha xoay sở, làm không xuê đường nhiên là khách không hài lòng rồi."

Ông cụ im lặng, Tâm Đan nhanh chóng phát huy. "Đúng vậy đó ạ, cả tiệm như thế này mà chỉ có một mình bác, chưa kể đến việc một người chỉ có hai tay không làm xuê thì bác cũng đã lớn tuổi rồi. Bác xem, tủ để trưng bày bánh là thứ ghi điểm đầu tiên trong mắt khách hàng vậy mà bụi còn bám dày như thế này thì ai mà mua được? Bác yên tâm, cho cháu ba ngày, đảm bảo bánh mì không đủ để bán cho mà xem."

"Cái gì? Ba ngày?"- Lần này Vân Lan cùng ông cụ đều đồng thanh hô.

Thế là Tâm Đan thuận lợi được nhận vào làm việc, đầu tiên là phải quét dọn tổng thể cả gian tiệm. Vân Lan cũng phụ giúp cô một tay, sau khi làm xong thì một đến mức thở hơi lên chống nạnh tựa vào tường. "Đây này, cô dùng cách gì mà tự tin nói ba ngày sẽ có khách thế?"

"Marketing." Tâm Đan vừa nói vừa xả nước đồ lau trong tay.

Vân Lan nhăn mặt. "Cái gì? Bánh mì mà cũng phải marketing à?"

Tâm Đan gật đầu. "Ừ, bất cứ mặt hàng nào muốn bán được đều phải marketing có gì đâu mà lạ? Cô không quảng cáo thì ai mà biết nhà cô bán bánh mì, lúc mới đầu nếu không biết tôi còn nghĩ rằng đây là tiệm bán nhang chứ không phải bán bánh."

Kiếp trước cô có làm đóng hàng trong một doanh nghiệp giày nên cũng biết đến thuật ngữ marketing này, có điều không ngờ là sẽ có ngày mình phải vận dụng nó.

"Xùy xùy phi phui cái mồm đấy." Vân Lan gằn giọng. "Đây, làm quen đi. Tôi là Vân Lan, hai mươi lăm tuổi, có sở thích là đua xe mô tô phân khối lớn, tính tình thì không quá khó khăn, chỉ cần người ta tốt với tôi tôi sẽ tốt lại, người ta chơi xấu tôi sẽ trả lại gấp bội."

Tâm Đan dùng lau, nhìn qua. "Tôi là Tâm Đan, mười tám tuổi. Ừm... tôi cũng thích chơi trò mạo hiểm, nhưng đua xe thì liều mạng quá, tôi thích những trò chơi có liên quan tới nước và biển."

"Cô thích tắm nước biển à?"

"Là biển cả!" Tâm Đan nhấn mạnh.

Vân Lan cười hề hề. "Đùa cô thôi. Đây này, tôi thấy chúng ta rất hợp gu đấy, có thể kết làm chị em kết nghĩa được đấy."

"Trời, cô chỉ mới gặp tôi lần đầu, biết tôi là người tốt hay xấu chưa mà đã muốn kết thân? Nếu lỡ tôi là sát nhân, giết rồi hiếp à không, không cần hiếp, tôi

không dám hiếp cô đâu, rồi tôi giết rồi cướp của nhà cô thì sao?"

"Gi chứ, tôi thấy cô là người tốt lại thật thà. Mắt nhìn người của tôi trước giờ rất chuẩn đấy."

Tâm Đan cười khê. "Vậy thì lần này cô nhìn lầm rồi, tôi không hẳn là người tốt đâu."

Vân Lan càng nói càng khó hiểu, làm gì có ai khẳng khái nói mình là người xấu chứ? Cô nàng bĩu môi. "Thôi mặc kệ, tóm lại tôi đã bảo cô kết nghĩa thì cô phải kết nghĩa với tôi, chúng ta sẽ là một đôi chị em nam chinh bắc chiến với nhau."

Tâm Đan nhủ mảy, bật cười. "Cái cô này đọc nhiều tiểu thuyết Kim Dung nên lầm rồi hay sao? Mặc kệ, tôi không muốn kết nghĩa với ai hết."

Gi chứ? Kết nghĩa chị em? Nghe sắc mùi kiếm hiệp.

Cửa tiệm sau khi dọn dẹp liền như được thay áo mới hoàn toàn, ông chủ tiệm nhìn thấy còn tưởng mình đi lầm nhà. Cả hai cha con ngấm nghĩa không gian nhỏ một hồi lâu, tới khi quay lại thì đã thấy Tâm Đan đem cái bảng mới ghi treo trước cửa. Hai người chạy ra xem đó là gì thì tá hỏa khi nhìn thấy dòng chữ. "Khuyến mãi sốc, mua một tặng một."

Vân Lan nghếch mặt. "Ồi...mày là không phải nó ghi hai chữ bán tiệm đấy."

Ông cụ quay vô hỏi. "Này Tâm Đan, cháu làm gì thế? Buôn bán ế ẩm rồi giờ lại còn mua một tặng một? muốn chúng ta đóng cửa luôn hay sao?"

"Bối vậy mới nói, cái này gọi là chiến thuật." Tâm Đan leo lên bàn ngồi bắt chéo chân, hai tay khoanh lại, làm ra điệu bộ đang chuẩn bị giáo huấn học trò. "Này nhé, một ổ bánh mì đáng giá có năm ngàn, bây giờ mua một tặng một cùng lắm chỉ lỗ có năm ngàn trên một người, nhưng đang có khuyến mãi, sẽ không ai vào tiệm mua một ổ để lấy một ổ cả, đúng không? Họ thường sẽ mua năm ổ, vì như vậy họ sẽ cảm thấy mình được hời hơn, dĩ nhiên rồi mua năm mà được tận mười, quá hời còn gì? Chúng ta đưa họ mười ổ cùng lắm chỉ lỗ hai mươi lăm ngàn. Vậy bây giờ mười ổ đó họ ăn động ngà nào mà hết? Chắc chắn sẽ đem về chia cho gia đình dòng họ ăn, như vậy phạm vi tiếp cận người dùng của chúng ta sẽ tăng cao. Không cần tốn tiền thuê dịch vụ quảng cáo cả triệu đồng, chỉ cần bỏ ra hai mươi lăm ngàn là có thể mở rộng thị trường rồi có đúng không? Rồi đây, con họ, cháu họ, rồi con của con cháu họ ăn vào thấy ngon thế là đòi mua thêm nữa, lần thứ hai chúng ta không khuyến mãi, như vậy chuyện lấy lại tiền quảng cáo là vô cùng nhanh thôi. Cái này gọi là thả dây dài, câu cá mập."

Vân Lan. "Là cá lớn."

"Cá lớn xưa rồi, cá mập mới thích bánh mì."

"Cá mập thích bánh mì sao?"

Tâm Đan nhủ mảy. "Bà cô ơi, đây là cách nói mang tính hài hước, cô không vui chút nào sao?"

"Có gì đâu mà vui? Ta nói nó nhạt hơn cả nước ốc."

Ông cụ nghe cô giải thích thì hiểu ra, gật đầu nói. "Được lắm, kế này rất hay. Ổ có khách rồi, xin chào quý khách..."

Thế là không cần đến ba ngày, khách ra vào ùn ùn mặc dù đã hết khuyến mãi. Ông chủ và Vân Lan dùng ánh mắt như nhìn thánh cô mà nhìn Tâm Đan mãi, cô cũng bận rộn hơn rất nhiều, cứ bốn giờ chiều là sẽ bắt đầu công việc bận tới mức không có thời gian thờ. Chuyện ở quán sẽ do cô và ông chủ lo liệu, tiệm bánh phát lên như một hiện tượng, hiệu ứng cánh bướm mạnh hơn cô nghĩ rất nhiều, một ngày có hai năm sáu đơn mua si từ các lò nhỏ là chuyện không quá xa lạ, dĩ nhiên, phần đi giao hàng chắc chắn không dành cho một người mù đường như cô vì vậy Vân Lan thường xe chạy xe máy đi giao. Được vài ngày, Vân Lan và ông chủ lại muốn mở rộng quy mô kinh doanh bằng cách làm bánh ngọt bán kèm vào, nhưng cả ba người đều không ai biết làm bánh, nhìn thấy nhiều khách hàng nên ông chủ không ngại ngần gì mà muốn thêm một cô bé nhân viên lạnh lợi. Cô bé đó là cháu họ của ông chủ, chính vì có mối quan hệ nên họ mới dám tuyển lao động dưới tuổi vị thành niên vào làm. Cô bé chỉ mới mười sáu tuổi nhưng lại thông thạo việc nấu, đảm đang tháo vát, chỉ mới làm việc cùng ba ngày mà Tâm Đan đã đem lòng yêu quý cô bé này. Hừm, dĩ nhiên, là yêu quý theo một ý nghĩa trong sáng và không chói lóa.

Cô bé tên là Lương Sảnh Nhi, cái tên cũng rất đẹp, đặc biệt còn làm bánh rất ngon, biết làm nhiều loại bánh ngọt độc lạ. Thái độ làm việc cần cù, lễ phép, một tiếng là chị Tâm Đan, hai tiếng là chị Vân Lan chưa từng nói cộc dù chỉ một tiếng. Tâm Đan đang nghĩ với tay nghề này của Sảnh Nhi nếu nấu cho mấy đứa nhóc trong cô nhi viện ăn một vài bữa, đảm bảo đứa nào đứa nấy sẽ béo lên như heo cho mà xem. Tâm Đan khê thờ dài, nhắc tới bọn chúng, trong lòng cô lại không yên tâm.

Vậy là có thêm một người, thêm một phần sức lực. Tâm Đan phụ trách bưng bê dọn dẹp, Sảnh Nhi thì nấu nướng, lúc rảnh sẽ ra chạy bàn tiếp cô. Vân Lan thì giao hàng bên ngoài, ông chủ đứng ở quầy tính tiền đếm bạc cất. Công việc vừa vui vẻ mà lại vô cùng thuận lợi, mới đây thôi cô đã lãnh được tháng lương đầu tiên. Việc đầu tiên sau khi lãnh lương đó là cô chạy nhanh về ký túc dorm đầu hai con sâu ngủ trong phòng dậy kéo họ đi mua sắm. Tâm Đan bắt đầu lựa chọn cả chục bộ quần áo mới theo phong cách của mình, dĩ nhiên, đều là hàng rẻ tiền, cô chẳng dám mơ tưởng đến Channel hay Gucci. Quần áo mới vừa mua về, đóng quần áo bánh bèo trong tủ chưa kịp thái ra thì đã bị Mộng Hương và Gia Vi xí mất vài bộ, số còn lại Tâm Đan cố giữ lại để mang cho Sảnh Nhi, con bé biết cô có đồ đẹp thì liền đặt gạch đòi hàng.

Mà không lâu sau đó cũng bắt đầu học kì đầu tiên trong đời của 'Tâm Đan'.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 6: Trừ khi cô xin số tôi, tôi mà lại lấy số cô sao?

"Đàn ông con trai nói chuyện bớt chua lại có được không?"

"Đàn ông con trai nói chuyện bớt chua lại có được không?"

Chính vì ông chủ xem Tâm Đan như là 'công thần khai quốc' cho nên đặc biệt ưu ái cho cô có quyền lựa chọn nghỉ bất kì một ngày nào trong tuần, cô chọn ngày thứ tư, đơn giản là vì cô khá thích con số này. Thế là lãnh lương xong, cô có ngay một ngày nghỉ ở nhà hồi sức, nào ngờ chính con số bốn mà cô thích kia lại phản bội cô, vừa đặt lưng nằm xuống thì loa trường đã thông báo. "Tân sinh viên năm nhất và sinh viên năm ba tập hợp dưới sân trường trong năm phút nữa."

Tâm Đan kêu trời than đất, cùng với Gia Vi và Mộng Hương thay y phục thể dục. Cả ba đều mặc đồng phục đơn giản, quần kaki xanh rêu và áo thun ngắn tay màu trắng, trên đầu đội một cái mũ lưỡi trai cùng màu với quần nhanh chóng chạy xuống sân tập hợp.

Mộng Hương quay qua nói với Gia Vi. "Trời nắng gắt thế này, tập hợp làm gì không biết? Chắc chắn sau đợt này da chúng ta sẽ thành than đen cho mà coi."

Gia Vi gật đầu. "Kem chống nắng dù có chỉ số SPF cao tới mức nào thì cũng không ăn nhằm với cái nắng oi ả này đâu, thời tiết ở thành Bách Nhật lạ thật đấy, mới hôm qua trời còn lạnh cóng cả người vậy mà hôm nay đã thành lò nung người tự nhiên rồi."

Hai cô tôi một câu cô một câu than thở đủ đường, lại để ý tới Tâm Đan đứng ở giữa đang... ngủ.

"Nè!"

Tâm Đan giật mình ôm tai quay sang. "Hét lớn thế làm gì? Gọi hồn à?"

Mộng Hương nhăn mũi. "Con sâu ngủ này, đứng giữa trời nắng mà cũng ngủ được hả? Phục cậu luôn, cậu không sợ đen hay sao?"

"Đen sao?" Tâm Đan ngơ ngác. "Đen thì có gì phải sợ chứ?"

Mộng Hương. "Thiệt hết nói nổi, không biết cậu có phải con gái hay không nữa."

Tâm Đan cười mỉm, ánh mắt lộ vẻ tà tà khoát vai Mộng Hương. "Tớ không phải con gái, vậy...cậu thích không?"

Mộng Hương đập tay vào cái mũ lưỡi trai của cô một cái làm mũ sụp xuống che hết mắt, nghiêng răng. "Thích con mắt cậu."

"Tập hợp!" Một giọng nói lớn vang lên, Tâm Đan nhìn về phía bên kia, người đứng đầu hàng coi bộ hơi bị quen. Cô theo mọi người đứng thành bốn hàng ngang, do lùn nhất hàng nên bị các đồng đội thay phiên nhau đẩy lên đứng đầu hàng, à mà không phải đầu hàng mà là đứng thứ hai, sau cậu thanh niên cao cao quen quen kia. Không hiểu sao cô có cảm giác anh đang nhìn mình chăm chăm, có điều vì lùn hơn nên không thể ngược lên quan sát biểu cảm trên mặt anh, như vậy quá lộ liễu, phải xem như không nghe không nhìn không quen không thấy.

Nhưng mà khi này cô có nhìn được ba sau khác trên trục trái của anh. Tâm Đan biết, trường quân đội chia làm bốn cấp sao, sinh viên năm nhất như cô là một sao, nói vậy là người thanh niên bên cạnh này là sinh viên năm ba. Khóa thể lực của trường không phân chia lớp mà được giáo viên chọn theo nhóm trên tổng số trường vì vậy năm nhất và năm ba hay năm tư đều có thể học chung với nhau ở môn này, dĩ nhiên nếu có kiểm tra hoặc là thi cử gì thì vẫn sẽ thi theo khối bình thường.

Thầy phụ trách thể lực ở trường này là Thẩm Trung Kiên, một người cực kì kỷ luật, là ác ma trong mắt mấy sinh viên trong trường. Cho dù là người được mấy sinh viên xung quanh gọi là chị chị đại Ngụy Tử Anh hay là vô số sinh viên cá biệt khác có ngộ nghịch cỡ nào thì đứng trước mặt người thầy đầy danh thép này cũng không khỏi tỏ ra dè dặt sợ hãi. Mà Ngụy Tử Anh lại vừa hay chuyển lớp, vào học cùng một tổ với Tâm Đan, theo như quan sát thì thể lực của cô gái kiều ngạo này cũng không khá hơn là bao, thường xuyên bị Thẩm Trung Kiên dùng một số đòn đơn giản để cho đo đất. Nói thẳng ra Ngụy Tử Anh cũng khá xinh đẹp, là kiểu đẹp ngọt ngào nên được các nam sinh trong trường đặc biệt để ý, khi cô ấy bị cho đo đất liên tục thì đám nam sinh khi cũng không khỏi ôm tim đau lòng không thôi. Lịch học và rèn luyện ở trường quân đội phải nói là khắc nghiệt, đừng nói gì đến môn khác, chỉ riêng phần thể lực thôi cũng đủ khiến con người ta điêu đứng.

Thẩm Trung Kiên nhìn xung quanh rồi hồ nghi, sau đó nói. "Ồ đây ngoại trừ là sinh viên năm ba đã biết mặt tôi, tôi nghĩ tân sinh viên năm nhất vẫn còn khá là mơ hồ. Tôi là Thẩm Trung Kiên, giáo viên phụ trách môn thể lực. Ở trường khác, thể lực đều bị xem trọng, nhưng ở đại học Bách Nhật đây là một môn quyết định kết quả xét duyệt tốt nghiệp của các em. Vì vậy, các em tuyệt đối không được lơ là đối với môn này, rõ chưa?"

Giọng của Thẩm Trung Kiên vừa nghe là biết thầy dạy thể dục, hô một cái muốn thùng màng nhĩ người ta, Tâm Đan đứng đầu hàng gần nhất dĩ nhiên là bị ảnh hưởng không nhẹ. Cả bọn bị làm cho giật mình mà hô vang. "Dạ rồi!"

Thẩm Trung Kiên. "Đội trưởng phụ trách nhóm các em là Dương Nam Phương, sinh viên năm ba ngành ngoại thương, kể từ hôm nay, ngoài tôi ra thì cậu

ta là người lãnh đạo các em. Dương Nam Phương, em giới thiệu sơ qua về môn thể lực của trường đi."

"Dạ!"

Tâm Đan nhú mày, hơi nghiêng đầu một chút. Đội trưởng cao quý, anh có thể nào đừng có hô lớn thế không?

Dương Nam Phương. "Khóa học rèn luyện thể lực chính là nơi đào tạo ra những quân nhân được huấn luyện chuyên nghiệp có khả năng chiến đấu cao trong môi trường vô cùng khắc nghiệt như đột kích tiêu diệt các mục tiêu có giá trị cao, trực tiếp chiến đấu, trinh sát đặc nhiệm, chống khủng bố và bảo vệ bên trong cơ quan ngoại giao ở nước ngoài. Do đó, các sinh viên buộc phải tham gia khóa huấn luyện với những yêu cầu rất khắt khe, ngoài khả năng của những người lính bộ binh thông thường, dù là nam hay nữ cũng không ngoại lệ."

Tâm Đan bĩu môi, nghe có vẻ căng đây.

Thẩm Trung Kiên. "Được rồi, bước đầu tìm hiểu đã đủ, bây giờ chúng ta sẽ làm một bài test nhỏ kiểm tra năng lực của từng người. Các em nhìn thấy cái hồ bơi đằng kia không? Bơi nghiêng và bơi ếch 450 mét trong thời gian tối đa 12 phút 30 giây."

Thầy vừa dứt lời, trò đã nhón nháo cả lên, nhất là các bạn nữ, mặt mày xanh mét lo lắng.

Cả đoàn di chuyển tới bên bể bơi, Tâm Đan tranh thủ quơ quơ tay vài cái dưới nước rồi đưa lên ngửi, là nước suối tự nhiên, siêu sạch, không chứa chlorine* ở khoảng 30 độ. Bể bơi rộng gần 82.000m² trông như con thuyền khổng lồ đang bay lơ lửng giữa bầu trời. Chỗ sâu nhất là 35m và chứa được 250 triệu lít nước. Quá sâu, quá kinh khủng.

(*) là một chất hoá học có tác dụng oxy hoá và sát khuẩn rất mạnh, thường được dùng với mục đích tẩy trắng và khử trùng.

Theo thứ tự Thẩm Trung Kiên đọc tên trong danh sách, Gia Vi sẽ đấu với Mộng Hương đầu tiên. Cả hai người chân run lập cập leo xuống nước, có thể thấy rõ họ đều choáng váng khi chân không tài nào chạm vào được đáy hồ dù đang ở chỗ cạn nhất của hồ. Cách kiểm tra sức lực này vô cùng tàn nhẫn, nhưng lại có thể nhìn rõ được thể lực của từng người, cuối cùng thì Tâm Đan mới biết vì sao báo đài thường hay dùng từ 'khắc nghiệt' để tả về đại học Bách Nhật.

Kết thúc cuộc đua, Gia Vi thắng Mộng Hương, chỉ xê xích vài mm. Cả hai người được hỗ trợ viên đứng sẵn ở đầu bên kia phụ trách bấm giờ kéo lên bờ, vừa lên bờ liền nằm rạp không đứng lên nổi.

"Cặp thứ hai, Lâm Dung Tâm Đan, Ngụy Tử Anh."

Cả hai bước lên khỏi động tay chân, cô nhìn tôi tôi nhìn cô, Tâm Đan có thể nhìn thấy sự run rẩy của Ngụy Tử Anh, được thôi, cô muốn xem xem 'chị đại' của trường có bản lĩnh gì nào. Từ nhỏ Tâm Đan đều rất hứng thú với các môn thể thao dưới nước, mạo hiểm cỡ nào cô cũng chơi qua cả rồi, cho nên nói về bơi lội cô tuyệt đối tự tin. Sau khi hiệu lệnh thổi còi bật ra, cả hai người đồng loạt lao xuống hồ, Tâm Đan không có thời gian quan sát đối thủ nữa mà chỉ biết dồn toàn lực vào cơ thể, bơi ếch và bơi nghiêng đối với cô không khó, nhưng bơi với cự ly hơn bốn trăm mét như thế này thì đối với cô chỉ là lần đầu. Dù vậy cô vẫn bỏ Ngụy Tử Anh đang quơ tay chân loạn xạ một khoảng khá xa phía sau. Kết quả cô thắng, mười phút hai giây, một thành tích đã hơn hẳn toàn bộ nữ sinh khác trong trường, làm cho Thẩm Trung Kiên cũng phải đưa mắt đánh giá cô. Lúc được các hỗ trợ viên kéo lên bờ, cả người cô vẫn chưa quen được với áp lực mà nặng trĩu, muốn đứng lên cũng không được nên cũng chỉ đành ngồi đấm bóp chân mình.

Không lâu sau, Ngụy Tử Anh cũng được hỗ trợ viên kéo lên, cả hai người đều ngồi bệch ở đó một lúc để thở hơi lên.

"Cũng khá thật đấy, cô có gấn động cơ hay sao?" Ngụy Tử Anh thở hồng hộc.

Tâm Đan cả người ướt sũng phát tay. "Đừng nói nữa, ăn may thôi."

Ngụy Tử Anh hừ một tiếng. "Bơi giỏi thì có gì hay chứ?"

Tâm Đan lừ mắt nhìn cô ta, trời cái cô gái này? Kiểu ngạo đến thế là cùng.

Tối hôm đó cả người cô đau mỏi, cả ba người phải tiến hành đấm lưng chườm, Gia Vi đấm cho cô còn cô đấm lưng cho Mộng Hương, cứ như thế ngủ lúc nào không hay.

Chính vì có trí nhớ siêu siêu tốt cho nên những môn học đối với cô khá là 'dễ' xin nhấn mạnh, chữ 'dễ' bị bỏ trong ngoặc kép. Tại sao lại như vậy? Đó là vì cô có thể thuộc tất cả kiến thức trong sách giáo khoa nhưng không tài nào hiểu được ý nghĩa của nó là gì, có thể đọc lờ lờ nhưng lại chẳng biết mình đang đọc cái quỷ gì. Tâm Đan cảm thấy cô thật sự không thuộc thành phần tri thức rồi. Tâm Đan xoay xoay cây viết trong tay ngồi trong thư viện học tủ, người mấy chục năm chỉ biết cầm dao như cô lại có thể trong vài tháng xoay bút cực kì điêu luyện, cứ hễ cầm bút là cô sẽ không tự chủ được mà xoay vòng, riết rồi trình độ cũng đã ngang tầm ảo thuật gia, đủ làm hoa mắt người nhìn.

Một tay chống cằm, một tay xoay bút, hai mắt nhìn sách, có điều thần thái như là sắp ngủ tới nơi.

Bỗng đột nhiên gài một cái, hai quyển sách dày từ đầu nện lên bàn làm Tâm Đan tỉnh cả ngủ quay lại thì thấy Ngụy Tử Anh và mấy người bạn của mình đứng phía sau lưng khoanh tay kênh kiệu nhìn cô. Tâm Đan chớp mắt, bộ dáng như mèo con nhu nhược không biết chuyện gì đang xảy ra. "Bạn Tử Anh...có chuyện gì sao?"

Bỗng một cô nữ sinh đứng bên cạnh quát. "Gọi là chị đại, Tử Anh cái gì mà Tử Anh? Tên của chị đại đâu phải ai muốn gọi cũng được. Nói cho cô biết,

chỗ này là của bọn tôi, mau tránh ra."

"Của các bạn sao?" Tâm Đan vẫn duy trì phong thái dịu dàng nhu nhược. "Nhưng...mình ngồi trước."

Ngụy Tử Anh cười khẩy một tiếng. "Nhiều lời thật đấy, bây giờ tôi muốn ngồi ở đây, cô còn không mau cút đi."

"Vậy là mình nhường bạn sao?" Tâm Đan lại hỏi.

"Nhường?" Ngụy Tử Anh khinh bỉ đáp. "Tôi cần đồ cô nhường sao? Tránh ra."

"Vậy không nhường thì là gì?"

"Cô, cô giỡn mặt đó hả?" Ngụy Tử Anh mất kiên nhẫn. "Kéo nó ra, chướng mắt thật."

"Làm gì đó?" Dương Nam Phương đi tới, để sách lên bàn, lạnh lùng nhìn đám người Ngụy Tử Anh. "Trong thư viện không được làm ồn, các người muốn bị kỷ luật hết phải không?"

"Làm gì có." Ngụy Tử Anh tỉnh bơ đáp. "Đi thôi!"

Sau khi đám nữ sinh hung hăng rời đi, Tâm Đan gấp một cái rồi lại tiếp tục việc đọc sách và quay viết của mình. Dương Nam Phương thấy cô xem anh là không khí thì ngồi xuống đối diện. "Nè, để họ ăn hiếp như vậy sao? Tại sao không phản kháng?"

Tâm Đan không đáp, cũng không nhìn anh. Dương Nam Phương giờ tay qua, gõ cộc cộc xuống bàn hai cái. "Tôi đang hỏi cô đấy."

Lúc này Tâm Đan mới ngẩng đầu. "Hỏi tôi? Tôi đâu phải tên nè."

"Xất xéo thật đấy." Dương Nam Phương cười một tiếng. "Được rồi bạn học Tâm Đan, được chưa? Cô cũng thật kì lạ, trước mặt tôi thì như con báo nhe nanh nhọn, trước mặt đám nữ sinh kia thì như mèo con chờ được yêu, khó hiểu thật."

"Tôi nhớ được đường rồi đó."

Có lẽ Dương Nam Phương không ngờ tự nhiên cô nói một câu lạc quẻ như vậy nên anh bị đứng hình.

Tâm Đan thấy thế thì nói tiếp. "Nhớ được đường đi từ ký túc nữ tới thư viện."

Dương Nam Phương nghe xong, nói. "Cô cũng buồn cười thật đấy, mù đường thì cứ tra Google Map là ra, cần gì phải nhọc công nhớ làm gì?"

"Google Map?" cô tròn xoe mắt. "Là cái gì?"

"Không phải chứ, cô còn không biết cái này à? Cô trên rừng xuống hay sao thế?"

Tâm Đan nhìn Dương Nam Phương chăm chăm. "Đàn ông con trai nói chuyện bớt chua lại có được không?"

Dương Nam Phương hắng giọng vài cái, rõ ràng là đang nhịn cười, giờ tay ra. "Điện thoại."

Tâm Đan lấy điện thoại trong túi đưa qua, nhưng giữa chừng lại giật lại cảnh giác nói. "Nè, đừng có giả vờ rồi lưu số tôi vào máy anh nhé."

Dương Nam Phương nghe xong, vừa tức vừa buồn cười. "Trừ khi cô xin số tôi, tôi mà lại lấy số cô sao? Lấy về làm gì? Đóng hòm à? Vọng tưởng."

Tâm Đan hừ một tiếng rồi đem điện thoại đưa qua, Dương Nam Phương cầm lấy bấm bấm gì đó năm mười phút sau lại đưa lại cho cô nói. "Tôi đã thiết lập vị trí rồi đấy, từ tay cứ ra đường là có bản đồ di động trong tay."

"Bản đồ hả?" Tâm Đan nheo mày. "Google Map gì đó là bản đồ sao? Anh không phải là không biết người mù đường thì cũng mù luôn bản đồ à?"

"Vậy sao?" Dương Nam Phương ngờ ngàng.

Tâm Đan thờ hất ra một cái rồi nhìn giờ trên điện thoại sau đó đứng lên vội vã. "Thôi chết muộn rồi, không nói chuyện với người dờ hơi nữa."

Tâm Đan rời đi rất nhanh, để lại Dương Nam Phương mờ to mắt trừng trừng nhìn theo, khi bóng cô khuất sau cánh cửa thư viện anh mới nghiêng răng. "Này cái cô kia, nói ai dờ hơi hả? Sao mình toàn làm ơn mà mắc oán thế nhỉ?"

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Lấy tôi một phần

Hôm nay hình là ngày quốc tế thiếu nhi thì phải, vì vậy từ lúc Tâm Đan bước chân vào tiệm liền không nói không rằng nhảy vào bụng bê phụ Sảnh Nhi một tay

Hôm nay hình là ngày quốc tế thiếu nhi thì phải, vì vậy từ lúc Tâm Đan bước chân vào tiệm liền không nói không rằng nhảy vào bụng bê phụ Sảnh Nhi một tay. Nhìn cha mẹ dẫn con gái con trai mình đi ăn, trên mặt mỗi đứa bé đều là nụ cười vô tư hạnh phúc, không hiểu sao cô chợt cảm thấy vừa ngưỡng mộ nhưng cũng vừa chạnh lòng.

Giọng Sảnh Nhi truyền tới từ phía xa. "Tâm Đan, hai phần Corn Cake bàn số ba."

"Rồi có ngay!" Cô lại bắt đầu tất bật công việc, hôm nay khách đông nên một mình ông chủ tính tiền không xuể, cô tạm gác lại công việc chạy bàn mà vào quầy thu ngân giúp ông tính toán. Chuông reo lên, cửa mở ra, một người đàn ông dẫn theo một đứa bé trai đi vào tiệm.

"Tiệm bánh ngọt Quyên Thanh xin chào ạ!" Làm phục vụ ở đây, một ngày không biết Tâm Đan phải nói cái câu này bao nhiêu lần, nói khan cả cổ. Cô theo thói quen nhìn ra cửa, ánh mắt rơi trên người của vị khách nam kia.

Chiếc quần âu đen dài bao phủ đôi chân trắng tấp đầy mạnh mẽ, từng đường chỉ may trên quần theo Tâm Đan đánh giá là vô cùng tinh tế, cô nghĩ đây chắc chắn là một người nề nếp và có gia thế không tầm thường. Chiếc áo sơ mi màu đen không một chút nếp nhăn nào, hơn nữa còn vô cùng vừa vặn với cơ thể trắng kiện, hoàn toàn không rộng hơn một chút, cô nghĩ đây là hàng được đặc biệt may sẵn theo số đo của người mặc. Tiếp tục đánh giá gương mặt, không nhìn tới thì thôi vừa nhìn đã khiến người ta sững sốt. Một gương mặt đẹp lạnh lùng đậm chất quý tộc, diện mạo mạnh mẽ đầy nam tính, từng đường nét từ sống mũi tới khóe môi đều hoàn hảo như một bức tượng được nghệ nhân chuyên nghiệp tạc ra. Anh ta có vẻ bề ngoài thu hút với nước da trắng, gương mặt thanh tú, đôi mắt to và sâu, lông mày dài và rậm, sống mũi cao thẳng và đáng người cao ráo đại khái là "rất Tây". Người này coi bộ khá chú trọng bên ngoài, anh ta còn mang một chiếc găng tay da màu đen trên tay.

Anh ta nắm tay một đứa bé trai có hai mắt to tròn cùng cái đầu quả nắm siêu đáng yêu kia đi tới quầy tự chọn, Tâm Đan nhanh chóng lên tiếng. "Quý khách dùng gì ạ?" cô biết rõ, đối với người đàn ông đã có gia đình tốt nhất là không nên 'tia' quá lâu.

Người đàn ông đột nhiên nhìn cô một cái sau đó rất nhanh liền di chuyển ánh mắt xuống thực đơn trên bàn.

Không có gì, anh chỉ cảm thấy một câu 'quý khách dùng gì' vừa rồi nghe khá êm tai.

Đứa trẻ kia chắc cũng tầm năm sáu tuổi, đứng không tới quầy tự chọn nên đã đòi người đàn ông bế lên, sau khi 'ngang tầm' với thực đơn thì chăm chú lựa chọn. Đúng lúc này thì Vân Lan từ ngoài cửa hồi hả bước vào, ta lại theo thói quen hỏi hỏi, khi nhìn thấy Vân Lan đi thì bắt đầu cảm thấy không bình thường. Quả nhiên việc đầu tiên Vân Lan làm khi trở về là kéo tay cô qua một bên nói. "Không xong rồi, lúc kiểm hàng giao cho tiệm Tân Đại hình như đã thiếu hai lô bánh. Làm sao đây, chị không dám cho cha biết, nếu ông biết lại nói chị làm mất uy tín của tiệm bánh, thế nào cũng bị chửi cho một trận ra hồn, Tâm Đan phải làm sao đây?"

Tâm Đan thấy bộ dáng vừa nói vừa nhảy nhót hối hả của Vân Lan thì cũng rối theo, bước đầu tiên cô giữ cho Vân Lan đứng yên. "Cái bà già này, chị có tuổi rồi, nhảy một hồi đứt gân máu chết thì ai chịu trách nhiệm?"

"Phi phui cái miệng." Vân Lan bị cô trêu tới mức quên cả sợ, vỗ nhẹ vào mặt Tâm Đan một cái. "Giờ phải làm sao, phải làm sao đây?"

Tâm Đan chật lưỡi hỏi. "Vậy bên phía chủ của Tân Đại có phản hồi gì chưa?"

Vân Lan lắc đầu, Tâm Đan lại thở dài. "Vậy có gì đâu mà căng? Làm như tận thế không bằng, thôi, chị qua bán hàng cho khách đi, em giải quyết chuyện này cho."

"Em đảm bảo là không để cho cha chị biết?"

Tâm Đan cười nhẹ. "Chẳng những không cho ông chủ biết, mà còn nâng cao được uy tín của chúng ta nữa kìa."

"Gì cơ?"

"Thôi đừng hỏi nhiều, bán đồ đi." - Tâm Đan đẩy Vân Lan qua chỗ mình bán hàng, còn cô đi tới điện thoại bàn bên cạnh bấm một dãy số sau đó nhấc ống nghe, chưa đầy một phút đã có phản hồi từ bên kia đường dây, Tâm Đan mỉm cười. "Alo có phải anh Triệu Hòa quản lý của tiệm bánh ngọt Tân Đại không ạ? Vâng, em là Tâm Đan, đợt trước có nói chuyện một lần với anh rồi, vậy sao, thật may mắn là anh còn nhớ em. À, là thế này hôm nay anh có đặt mua ba lô bánh bên em, nhưng bạn giao hàng đã sơ xuất gói thiếu một một lô trong đó, không biết bên anh đã kiểm hàng chưa ạ? Vậy sao, anh cũng định gọi cho bên em để nói về việc này à?"

Tâm Đan nhìn sang Vân Lan ra hiệu một cái rồi nói tiếp. "Chúng ta thật có duyên, như vậy đi, lô hàng còn thiếu chúng em sẽ bù vào đợt giao sau này, vâng, vâng em biết ạ. Vâng cảm ơn anh đã thông cảm, em sẽ làm việc lại với bạn giao hàng sau, thành thật xin lỗi, vâng, chào anh."

Tâm Đan cúp ống nghe xuống một cách thật 'phong cách' Vân Lan vỗ tay cảm động tán dương. "Em đúng là một vị thần hộ mạng, cái gì em cũng nói được, tuyệt vời thật."

Tâm Đan làm bộ hást tóc, ngẩng mặt hơi cao nói. "Sao nào, có thấy ánh hào quang phát ra từ người của thần hộ mệnh không?"

Cô vừa nói xong, Vân Lan cười hì hì mà đứa trẻ này giờ vẫn chưa lựa xong bánh ngọt kia cũng cười hì hì. Tâm Đan nhìn sang, thấy người đàn ông kia nhìn mình thì cũng cảm thấy quái lạ, nhưng không thắc mắc nhiều, đi tới nói với đứa trẻ trên tay anh ta. "Anh bạn nhỏ, lựa đi lựa lại cả buổi trời anh vẫn chưa lựa được món mình thích à?"

Đứa trẻ lắc đầu, thành thực nói. "Nhiều bánh quá nên em không biết lựa cái nào, chị xinh đẹp, hay chị lựa dùm em đi."

"Được thôi!" Tâm Đan không cần lựa mà chỉ tay vào một cái hình trên thực đơn. "Bánh Tart!"

Cậu bé hỏi. "Ngon không?"

Cô cười, "Tối nay chị định mua cái này, em ăn bây giờ rồi review lại cho chị."

Đứa bé bĩu môi. "Chị xem là chuột bạch à?"

"Cũng thông minh phết nhỉ." Đứa trẻ nhỏ tầm này mà đã biết tới review rồi thì đúng là không tầm thường. Tâm Đan không đùa nữa mà tư vấn. "Đùa em thôi, chứ bánh này rất rất ngon. Đắt hơn paris gateaux một chút nhưng nhiều bánh hơn và chất lượng bánh cũng ngon hơn."

Cậu nhóc tươi cười. "Vậy em ăn cái này." - Sau đó quay qua người đàn ông này giờ im lặng hỏi. "Chú ăn gì không chú?"

Chú? Hóa ra là chú.

Người đàn ông đáp. "Không, chú không ăn ngọt."

Giọng nói lạnh nhạt, hờ hững, ngắn gọn nhưng nghe qua tư vị lại vô cùng êm tai.

Tâm Đan thấy vậy liền nhanh nhẩu góp ý. "Vị tiên sinh này, nếu đã đến rồi thì cứ thử một loại bánh mới ra của tiệm chúng tôi, đảm bảo anh sẽ không hối hận. Đây là bánh táo rất giòn thơm mùi quế chuẩn vị bánh Pháp. Để bánh béo ngậy không bị ngọt quá, đảm bảo sẽ vừa miệng."

Tâm Đan nhiệt tình tư vấn bánh này giống bánh Pháp này nọ lọ chai, mặc dù cô chưa từng ăn bánh Pháp.

"Ừm..." Cậu nhóc lắc đầu. "Cái này thì chị khỏi cố gắng, chú Thiên trước giờ không ăn ngọt thật luôn đấy."

"Lấy tôi một phần!" Người đàn ông lên tiếng ngay sau khi đứa trẻ dứt câu, Tâm Đan gật đầu sau đó bấm vào máy tính.

"Tổng cộng là bảy mươi hai ngàn."

Người đàn ông quay qua nói với đứa nhóc trong lòng. "Leo xuống được chưa?"

Đứa nhóc chu môi lật đật phóng xuống, người đàn ông rảnh tay lấy ví trong túi ra đưa tiền. Lúc cô còn ở cô nhi viện từng không ít lần bị các dì nhắc nhở về thói quen cứ hễ thấy người khác lấy ví tiền ra là lại không tự chủ được mà liếc nhìn, các dì nói rằng đó là một thói quen rất mất lịch sự, đương nhiên là cô cũng biết. Nhưng mà ông trời ơi, đối với một người yêu tiền như cô thì thói quen này giúp cô cảm thấy...thỏa mãn chút đỉnh. Lúc trước cô thường nhìn ví để đánh giá tình trạng tài chính của chủ nhân chiếc ví, vì vậy khi nhìn thấy cái ví da cá sấu bóng lưỡng kia cô đã thầm chật lưỡi, đúng là người có tiền. Tâm Đan nhận lấy tiền từ tay người đàn ông kia. "Nhận của quý khách một trăm ngàn, trả lại hai mươi tám ngàn. Đây là số thứ tự bàn, mời quý khách ra bàn ngồi đợi, bánh sẽ có ngay thôi, cảm ơn quý khách!"

Người đàn ông nhận lấy rồi nắm tay dắt đứa nhóc ra bàn trống cách quầy tự chọn không xa ngồi đợi.

Tâm Đan thở ra một hơi cho đỡ mệt rồi quay qua Sảnh Nhi đang chạy qua chạy lại chỗ cách cô không xa nói lớn. "Sảnh Nhi, Vân Lan về rồi em vào phụ ông làm bánh đi để chị ra chạy cho. Vân Lan, chị ở đây tính tiền đi nhá, nhớ kỹ, tính bằng máy tính coi chừng nhầm. Ok?"

"Biết rồi cô ơi." Vân Lan có tình làm ra vẻ bức bối. "Riết rồi không biết ai mới là chủ nữa hà. Đứng quầy khỏe muốn chết không chịu lại đòi ra chạy vòng ngoài, đúng là thần kinh."

Tâm Đan cười. nguy hiểm. "Rồi trong giây lát đây chị sẽ hiểu, đứng quầy nó... 'khỏe' cỡ nào."

Tâm Đan rời khỏi quầy tự chọn ra chạy vòng ngoài. Hiện giờ trong tiệm đã chật kín bàn, cứ ra vào luân phiên như vậy cũng không vắng hơn một chút, Tâm Đan ngoại trừ việc bưng bê dọn dẹp ra còn phải phụ trách luôn cả xếp chỗ ngồi cho khách, thật sự là cũng không khỏe khoản gì so với việc đứng quầy. Đem hai phần bánh ra bàn cho người đàn ông cùng với đứa trẻ kia, Tâm Đan vui vẻ nói. "Quốc tế thiếu nhi vui vẻ."

Đứa trẻ cười ngây ngô nói. "Chị xinh đẹp, chị chạy nhanh thật đó, thoát qua thoát lại như quý vậy."

Tâm Đan giờ ngón tay trở lác qua lác lại. "Không phải quý, là thần hộ mệnh."

Đứa trẻ vui vẻ cười hì hì, trước khi Tâm Đan là chị của hàng chục đứa trẻ trong cô nhi viện nên việc nắm bắt tâm lý trẻ con cô làm rất tốt. Có điều tâm lý người lớn thì...

Sao người đàn ông này kiêu lời thế nhỉ? Cô quay sang mỉm cười nói. "Tiên sinh ăn ngon miệng."

Người đàn ông gật đầu. "Cảm ơn!"

Tâm Đan gật đầu, trong lòng thầm nói: Ngắn gọn súc tích, chắc là thầy giáo dạy văn.

Nội dung quan trọng ở học kì một vẫn chính là những khóa học thể lực ám ảnh kinh hoàng đối với các học viên. Sinh viên khoa Y cũng chưa thấy học cái gì liên quan đến y mà toàn bị lôi ra thao trường hành đến chết đi sống lại.

giai đoạn thử thách nhất đối với các học viên, với một quãng thời gian gọi là "Tuần Địa ngục", khi họ chỉ được phép ngủ tối đa bốn tiếng mỗi ngày trong sáu ngày liên tục, hai mươi giờ còn lại là để huấn luyện, và phải hoàn thành quãng đường chạy hơn 321 km trong tuần này. Chính vì vậy mà có tới mười bảy nhân viên y tế túc trực 24/24 để 'cấp cứu' có sinh viên như xảy ra trường hợp ngất xỉu vì kiệt sức.

"Một, hai, một hai!"

Hiện giờ Tâm Đan và các học viên khác đã chạy được bảy vòng lớn, Mộng Hương vừa rồi đã chịu không nổi mà ngất đi, hiện giờ chắc được hồi sức bên trong. Đây đúng là địa ngục, địa ngục thật sự. Tâm Đan nhìn Trương Gia Vi chạy phía trước, bước chân của cô không hề nhanh hơn mà còn chậm lại rõ rệt, cầm cự được một vài phút thì khụy gối xuống đất.

Thẩm Trung Kiên phía xa hét vào loa. "Lâm Dung Tâm Đan, đứng lên, chưa ăn cơm à?"

Một hộ tá theo sau Thẩm Trung Kiên thấy không ổn liền lên tiếng. "Thầy Thẩm, dù sao cũng có nữ sinh trong này, nam sinh có sức khỏe nhưng nữ sinh yếu đuối, cần bản không chịu được cường độ tập luyện khắc nghiệt này đâu."

"Trong đại học Bách Nhật không có nữ sinh hay nam sinh, chỉ có người mạnh nhất!"- Thẩm Trung Kiên sắc đá nói, rồi lại hét vào loa. "Lâm Dung Tâm Đan! Tôi đếm một hai ba, không đứng dậy thì đừng hòng ăn cơm tôi."

Chịu thôi, cô thật sự chẳng còn sức lực gì mà tiếp tục chạy nữa. Đột nhiên Dương Nam Phương từ phía sau chạy lên kéo cánh tay cô thật mạnh làm cho cô đứng dậy. "Ráng lên, còn ba vòng nữa thôi."

"Thật sự không được!"

Dương Nam Phương giơ tay ra. "Tay đây!"

"Gi?"

"Bảo cô đưa tay đây!"

Tâm Đan nhìn bàn tay trước mặt mình lúc rồi tình nguyện đưa tay ra, Dương Nam Phương kéo cô tiếp tục chạy.

Khi hoàn thành xong ba vòng còn lại cũng là lúc nữ sinh đồng loạt ngất đi.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ma chạy bộ à?

Cô luôn tin rằng không có hoàn cảnh nào tuyệt vọng, chỉ có con người tuyệt vọng vì hoàn cảnh mà thôi.

"Anh đi đâu giờ này mới về?" Một thiếu phụ quần áo đơn giản, gương mặt mờ ảo không nhìn rõ, từ giọng nói có thể nghe ra sự sốt ruột cùng chất vấn.

Người đàn ông đối diện cô ấy ném áo khoác một bên rồi ngồi xuống bàn. "Hỏi làm gì? Muốn biết sao? Tôi đi tìm gái đó, có gì không?"

"Anh, sao anh có thể trơ trên như vậy chứ?"

Rầm – người đàn ông ném phăng ly trà trong tay. "Tôi trơ trên, vậy không nhìn lại bản thân tôi tàn của cô đi? Mấy con điểm bên ngoài có thể sinh con trai, còn cô, ba năm cô chỉ sinh được một đứa con gái."

"Nhưng dù gì nó cũng là con mình..."

"Tôi không cần nó. Cô thương nó chứ gì? Được rồi, tôi ném nó vào bồn cầu, xem nó sống thế nào?"

Người phụ nữ quỳ xuống hoảng loạn cầu xin. "Em xin anh, dù gì nó cũng là con mình, em sẽ cố gắng sinh con trai, anh đừng đối xử với nó như vậy..."

Người đàn ông nghe vậy thì dịu xuống, nhưng vẫn nâng chân đạp vào ngực thiếu phụ kia một cái khiến cô ta ngã sóng xoài ra mặt đất, người đàn ông chỉ tay cảnh cáo. "Nhớ kỹ câu này, không sinh được con trai, tao đem con nhỏ kia đi chôn sống."

Người đàn ông bỏ đi, từ góc tường chạy ra một đứa bé nhỏ, nó chạy tới bên mẹ nó vừa khóc vừa gọi mẹ ơi. Thiếu phụ kia òa lên nước nỡ, ôm lấy con gái mình, miệng luôn nói. "Xin lỗi con, không cần sợ, mẹ ở đây..."

Trong cơn mơ, cô lại nhìn thấy vô số những chuyện kỳ lạ mơ hồ nhưng đem lại một cảm giác rất quen thuộc khó tả. Giấc mơ lại chuyển đến một cảnh khác tựa như một cuốn phim tua chậm, đó là một con phố đông đúc, đó là hôm lễ hội đèn lồng ăn mừng tết niên. Dòng người ồ ạt, thiếu phụ kia bỏ lại đứa bé ở một góc đường, cô ta nói với nó rằng "Hãy ở đây, mẹ đi mua kẹo bông cho con ăn." Đứa bé tin tưởng, nó cứ đợi ở đó, một tiếng rồi hai tiếng, một ngày rồi hai ngày, mẹ nó đã không quay lại. Đứa bé hoang mang sợ hãi, vừa lạnh vừa đói chạy đi tìm mẹ, nhưng dòng người đông đúc hoàn toàn làm nó tuyệt vọng, mẹ nó là ai trong số họ? Những ngã đường chông chéo, nó cứ chạy, cứ chạy, cuối cùng nó vẫn không tìm được đường về nhà, không tìm được chỗ của mẹ nó. Nó khóc lớn, nó kêu gào... rồi nó được đem vào một nơi, gọi là trại mồ côi.

Tâm Đan mở mắt, mồ hôi trên trán tứa ra không ít, hơi thở của cô hỗn loạn, lồng ngực cũng phập phồng lên xuống. Trong ký ức không bật đèn, ánh trăng bên ngoài soi vào gương mặt hoảng loạn của cô. Giấc mơ này, đã mấy năm nay cô chưa gặp lại, nhưng hôm nay có lẽ là do quá áp lực bởi việc luyện tập nên lần nữa mơ thấy nó. Đó là một cơn ác mộng, cô không ngừng hỏi, thiếu phụ kia là ai? Đứa bé kia là ai? Người đàn ông kia là ai? Nhưng khi nghe thấy những thắc mắc đó, các đi trong trại mồ côi đều nói đó là chuyện do bản thân tự tưởng tượng ra. Nhưng cô cảm thấy không thể, nếu như chỉ là tưởng tượng thì không thể mơ thấy nhiều lần như thế. Nếu như chỉ là tưởng tượng thì sẽ không thể nào quen thuộc với cô như vậy. Người đó có phải mẹ không? Có phải cha cô không?

Tâm Đan từ từ ngồi dậy bước xuống giường rót chút nước ấm uống. Gia Vi và Mộng Hương vẫn đang ngáy to ở giường kế bên, không gian cũng vì thế mà bớt đi vài phần tĩnh mịch. Cô ngồi lặng thinh ở đó một lúc, trong đầu đều là nhiều suy nghĩ và câu hỏi đặt chồng lên nhau, một lúc sau cô cảm thấy đầu mình như nổ tung vì không thể trả lời hết những câu hỏi đó. Cô quyết định lấy áo khoác sau đó ra khỏi ký túc xá.

Con đường đi từ phòng nghỉ tới sân trường không quá xa, miễn cưỡng cô cũng có thể nhờ được lối đi gần nhất. Thời tiết bên ngoài không quá lạnh, hôm nay là một đêm có trăng không sao, mây dường như đã che khuất đi phần tròn còn lại của ánh trăng vì thế mà tạo nên hình lưỡi liềm làm giảm bớt đi ánh sáng bình thường. Tâm Đan thần thờ đi trên sân trường, đầu cô cúi gằm xuống nhìn những bước chân của mình, ánh mắt lạc lõng vô định. Cô rất ít khi buồn, cho dù có gặp phải chuyện buồn cũng sẽ tự tìm cho mình niềm vui để quên đi, có người từng nói rằng cô rất lạc quan nhưng bản thân cô lại thấy mình đang yếu đuối nhiều hơn.

Bởi vì yếu đuối chính là không dám nhìn vào nỗi buồn. Cuộc đời chính là phải học cách chấp nhận sự bi ai và tàn khốc của sinh mệnh, để sau đó bình tâm thanh thản để tiếp tục sống. Cô luôn tin rằng không có hoàn cảnh nào tuyệt vọng, chỉ có con người tuyệt vọng vì hoàn cảnh mà thôi.

Cô hít sâu một hơi rồi thở ra nhẹ nhàng, bước chân cũng dần nhanh hơn sau đó là chuyển thành chạy bộ. Ánh đèn hiu hắt nơi sân trường lằng lằng chiếu sáng con đường đất, trên đó có một cô gái dùng hết khí lực chạy thành vòng tròn lớn.

Cách đó không xa, trên dãy hành lang tầng một.

"Sư phụ à, đâu có ai lại đi nhận chức vào ban đêm thế này chứ?" Liên Chiêu quấy túi xách kênh cang đi tò tò theo sau, miệng nói. "Vội lại ban đêm ban hôm thánh thần cũng cần phải ngủ mà huống hồ con là con người."

Người đàn ông đi phía trước lên tiếng. "Tôi không thích ồn ào."

Liên Chiêu thở dài, đi thêm một đoạn thì la toáng lên. "Ồi ma kia!"

Người đi phía trước dừng chân quay lại. "Gì cơ?"

Liên Chiêu rung rung, trố mắt nhìn về phía cửa kính, nhìn thẳng xuống bên dưới sân trường. Người đàn ông kia nhìn theo sau đó cười nhạt. "Ma chạy bộ à?"

"Sư, sư phụ, ban đêm ban hôm một cô gái ra sân chạy bộ....có phải có vấn đề về thần kinh không?"

Người đàn ông không trả lời, đến lúc cô gái kia chạy ngược hướng lại mới nhìn thấy gương mặt của cô. Anh hơi chau mày nhưng không rõ là đang suy nghĩ cái gì, sau đó quay lại nói với Liên Chiêu. "Chuyện của người ta, cậu quan tâm làm gì?"

Anh bỏ đi, Liên Chiêu nhanh chân chạy theo. "Nhưng sư phụ là thầy giáo mới, thầy giáo phải quan tâm học viên chứ?"

"Tôi đúng là thầy giáo mới, nhưng nhiệm vụ của chúng ta chính là nghiên cứu người chết, cô gái kia còn sống sờ sờ ra như thế thì lấy gì phân tích?"

"Ồ!" Liên Chiêu ù ù cạc cạc gật đầu.

Ở bên dưới, Tâm Đan đột nhiên hắt xì một cái rõ to. Cô dừng chân, chống tay xuống đầu gối thở hơi lên, đúng là chạy như vậy làm cho tinh thần tốt lên không ích, nhưng mà sao cô lại hắt xì chứ? Trời đâu có lạnh? Không lẽ bị cảm giờ này sao? Tâm Đan ôm đầu, không được rồi, phải quay về ký túc xá ngủ ngay.

Sáng hôm sau, Tâm Đan ngáp ngắn ngáp dài thức dậy. Nhìn gương mặt mình trong gương rồi thở dài quay qua. "Này Mộng Hương, cho tớ mượn kem che khuyết điểm của cậu với."

Mộng Hương đang bỏ sách vở vào cặp nghe thấy thì ngạc nhiên quay qua. "Ồ, hôm nay anh còn trang điểm cơ à?"

Kể từ cái buổi hôm ở sân tập cô nói mình không sợ da đen, cho tới nay mỗi khi muốn trêu chọc cô Mộng Hương đều gọi cô bằng 'anh'.

Tâm Đan gật đầu. "Mất anh thành mất con Panda rồi, hôm nay anh không có tiết học nên xin ông chủ làm trọn ngày, nếu mang cái cặp mắt này đi làm thì mấy mỹ nữ xinh đẹp để gì đồ gục chứ?"

"Thế, tối nay anh có về không để em chờ cơm, hay là lại đi ngủ với cô nào?"

Tâm Đan cười cười. "Anh sẽ về, về ăn em!"

Gia Vi từ phòng tắm đi ra, cầm khăn lau mặt nghe thấy thì ném cái khăn về phía Tâm Đan. "Hai cậu thôi đi, tớ tưởng chỉ có một mình Mộng Hương biến thái không lẽ cậu cũng lây bệnh rồi à? Buồn nôn chết được ấy."

Tâm Đan chụp lấy khăn lau mặt, ngửi ngửi một cái. "Thơm quá, cô em này vừa cá tính lại vừa thơm tho, có muốn làm bạn gái anh không?"

"Đi chết đi!"- Gia Vi nghiêng răng lại ném qua một cái nón kết.

Tâm Đan cười ha ha thoải mái, sau khi tút tát bề ngoài sơ qua rồi nhanh chóng bắt xe đến Quyên Thanh. Thời điểm sáng sớm không quá đông khách, Tâm Đan nhanh chóng bắt tay vào công việc dọn dẹp. Thoắt một cái đã tới chiều tối, khách bắt đầu đông hơn rất nhiều. Công việc làm không xuể tay, hôm trước Vân Lan đứng quầy một hôm sau đó tắt tiếng hai ngày rồi sau đó có đánh chết cô ta cũng không vào quầy đứng nữa mà xung phong đi chạy bàn và 'tốt bụng' nhường lại công việc 'sống muốn chết' kia lại cho Tâm Đan. Thế là cô cũng đành chịu đựng tiếp tục, dù sao là phận làm thuê, ai lại dám cãi 'cô chủ nhỏ' chứ?

"Tiệm bánh ngọt Quyên Thanh xin chào ạ!" Câu nói ám ảnh với nhân viên đứng quầy là đây.

Tâm Đan vừa bấm máy tính nhập số liệu vừa lúc ngẩng đầu lên thì không nhìn thấy ai, sao lại kì lạ như thế? Rõ ràng khi nãy cô nghe thấy tiếng chuông ở cửa vang lên mà? Không lẽ là nghe nhầm? Tâm Đan giơ tay xoa xoa cái lỗ tai của mình rồi tiếp tục công việc nhập liệu, lúc này một giọng nói non nớt chứa một chút không vui vang lên. "Chị nhìn xuống một chút đi!"

Tâm Đan hết cả hồn.

Giọng nói ấy lay vang lên. "Ồ dưới này này, ở đây này. Cái quầy chọn món này cũng sĩ nhục trẻ con thật đấy."

Cô nhướng người lên nhìn xuống, cậu nhóc mặc cả cây đồ minion màu kết hợp với vẻ mặt bất mãn của nó bây giờ càng thêm phần khôi hài và đáng yêu. Tâm Đan cười. "Cậu nhóc, sao em lại đến đây? Người lớn đâu sao không đi cùng?"

Nó tròn xoe đôi mắt. "Em đến đây ăn bánh, tiệm bán bánh em đến đương nhiên để ăn bánh rồi."

"Ý chị là em mò tới đây như thế nào khi không có người lớn dẫn dắt?"

"Em không có bị mù đường."

Lời của nó thật sự vô cùng thân thiện và vô tư, chính vì vậy như một nhát dao đâm sâu vào hậu môn làm cho cô cảm thấy tổn thương sâu sắc. Tâm Đan cười cứng nhắc. "Ồ, chúa phù hộ em"

Đúng lúc này...

"Khắc Minh Khôi biết thế nào con cũng tới đây."

Người đàn ông hôm trước lại lần nữa xuất hiện, anh ta để lạc mất đứa bé nhưng khi anh ta bước vào cô nhận thấy anh ta không chút gì gọi là hoảng hốt cứ như biết chắc rằng đứa nhỏ này sẽ ở đây không sai đi đâu được. Trên mặt anh ta ngoại trừ lạnh lùng thì cũng chỉ có một nét chau mày gọi là bức bối không vui mà thôi. Dầu vậy nhưng nhìn anh ta vẫn oai phong không chê vào đâu được, Tâm Đan phải thừa nhận, cái loại bá khí này cô chưa từng gặp. Anh ta cứ giống như một người đã được định sẵn từ lúc sinh ra đã trên cơ người khác rồi vậy, chỉ cần im lặng ngồi đó sẽ khiến cho đàn ông dè chừng, phụ nữ đưa tình.

Đứa nhỏ kia quay lại, chống nạnh bất mãn. "Cháu nói là cháu muốn ăn bánh mà."

"Ăn bánh ngọt nhiều không tốt cho sức khỏe, rất dễ bị thừa cân đặc biệt là trẻ em trong giai đoạn phát triển. Con có biết đường sẽ tác động cực kì tai hại đến các cơ quan trong cơ thể hay không? Nhất là tác động tới răng, hàm lượng axit mà của đường có thể sản sinh ra một cách bình thường sẽ tăng, phá hủy men răng. Khi đó, răng sẽ bị sâu. Một khi mảng bám lọt vào trong răng thông qua lỗ hổng đó, tình trạng trở nên sâu răng nghiêm trọng hơn và ảnh hưởng tới cả dây thần kinh, mạch máu, cuối cùng gây ra hiện tượng nhiễm trùng, mưng mủ."

"Một tháng có vài ngày được ăn đồ ngọt thôi, đâu tới mức nguy hiểm chứ?"

"Cha cháu đã đặc biệt can đảm, tháng này hết lượt ăn bánh ngọt của cháu rồi."

"Mặc kệ cha, cháu có bao giờ nghe lời của cha đâu chứ?" Thăng nhóc chạy tới kéo tay anh ta làm nũng. "Thôi mà, một lần nữa thôi...năn nỉ đó, chú không

nói cháu không nói thì cha cháu không biết."

"Không được là không được, đi thôi." Người đàn ông kia xem ra còn sắc đá hơn cả... đá. Đối với vẻ mặt như mèo con đòi ăn của cậu nhóc mà vẫn dút khoát từ chối, ngay cả Tâm Đan đứng bên cạnh cũng bị vẻ mặt làm nũng đó làm cho tim gần như tan chảy mất rồi.

Cô thử lên tiếng. "Thật ra... một tháng mà chỉ cho bé ăn có vài cữ bánh ngọt thì quá ít, quá an toàn. Lượng đường khuyến nghị cho trẻ em mỗi ngày là 19g. Một cái bánh ngọt chỉ cao lắm là sáu gam đường, như vậy một tháng sẽ là chín mươi gam, tính ra thì cũng không quá nhiều mà."

"Chú..." Đứa trẻ thấy cô hỗ trợ thì cũng nhanh chóng tiếp ứng phụ họa, cô phải thừa nhận thằng nhóc này hơi bị thông minh thật đấy.

Người đàn ông nhìn cô rồi thờ dài nhìn đứa trẻ. "Được rồi, gọi bánh đi."

Đứa trẻ nhảy lên vui mừng, Tâm Đan càng ngạc nhiên. Vốn dĩ nhìn dáng vẻ dút khoát cùng lạnh lùng lúc này của anh ta, cô không nghĩ rằng bản thân có thể thuyết phục được, nhưng lại không ngờ thuyết phục dễ dàng không tưởng. Cả hai người họ chọn bánh, lần này người đàn ông kia không ăn mà chỉ có đứa nhỏ chọn một phần Macaron rồi ra bàn ngồi ăn.

Tâm Đan lại tiếp tục công việc của mình, một lúc sau thì nghe thấy tiếng chuông ở cửa. Ngẩng đầu lên mỉm cười chuyên nghiệp. "Tiệm bánh ngọt Quyên Thanh xin chào ạ!"

Bước vào là một cặp tình nhân, lý do vì sao cô nói là tình nhân? Đó là vì họ mặc đồ cặp, đội nón cặp, đeo dây chuyền cặp... Tâm Đan đưa mắt nhìn xuống, ôi trời ôi, còn mang cả giày cặp. Cô lắc đầu, ló lằng, quá ló lằng đi... ít ra cũng phải chờ cho người ế một chút gì đó gọi là tự trọng chứ nhỉ?

Hai người này, trai xinh gái đẹp quả là xứng lứa vừa đôi. Nhưng khi Tâm Đan nhìn tới gương mặt đẹp như hot boy hot girl của họ thì cô mới nhận ra... là gian phu gian phụ.

Người đàn ông là Dương Tử Thiên, dáng vẻ khôi ngô, tuy không tới mức gọi là điển trai như... Tâm Đan nhìn qua người đàn ông ngồi ở bàn cách cô không xa, thấy anh ta cũng đang nhìn mình thì hết hồn khéo léo lảng mắt đi chỗ khác. Quay trở lại vấn đề diện mạo, đương nhiên là không so bì được, nhưng với gương mặt thư sinh thể này thì cũng dư sức làm cho mấy cô thiếu nữ tim đập loạn xạ. Cũng chẳng trách được khi mà Tâm Đan thứ nhất kia lại chết mê chết mệt người này. Đi bên cạnh Dương Tử Thiên là một cô gái, trí nhớ của cô vô cùng tốt vì vậy vừa nhìn đã nhận ra đây là Lê Mai Anh, người đã 'lỡ tay' giết người. Cũng là người lần đầu tiên cô gặp khi trùng sinh, cũng là người đầu tiên gọi cô là...ma.

"Hô, hóa ra đến mức đi làm thêm trang trải việc học rồi à? Sao mà vất vả thế?" Lê Mai Anh vừa nhìn thấy cô, lần này cô ta không kinh hoàng gọi cô là ma giống như lần trước mà cất giọng chanh chua hẳn đi, vừa mở miệng đã không có gì tốt lành so với gương mặt xinh đẹp của cô ta và cái miệng thì Tâm Đan vẫn thích gương mặt hơn. "Để vượt mặt Tử Thiên thì cũng không sao, vốn dĩ thứ cô cần là tiền vậy nên cứ tìm đại một lão già hời là được, chỉ cần lão ta có tiền. Cần gì phải tới đây làm ba cái việc vất vả này chứ nhỉ?"

Dương Tử Thiên không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn, ánh mắt anh ta lúc nhìn cô chỉ toàn là chán ghét, không có lấy một chút thiện cảm.

Tâm Đan nói thật, cô mà biết hôm nay gặp phải hai vị thần này thì cô nhất định không chỉ thoa kem che khuyết điểm mà còn makeup thật lộng lộn lên cho vừa mắt họ nữa kìa. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng nụ cười chuyên nghiệp của cô vẫn vô cùng tự nhiên. "Hai vị chọn món gì ạ?"

Lê Mai Anh cười khẩy, ra dáng khen ngợi. "Ồi, chuyên nghiệp thật đấy." cô ta quay qua Dương Tử Thiên. "Anh yêu à, ở đây có phân, đồ ăn bản lắm, em muốn đổi chỗ."

Dương Tử Thiên gượng cười. "Cần gì phải để một hạt bụi làm chúng ta mất hứng, anh lại cứ thích ngồi ở đây ăn hơn."

Tâm Đan nhìn mấy túi đồ hàng hiệu anh ta đang quẩy trên vai rồi lại đào sâu suy nghĩ trong mắt anh ta, cô đoán chắc chắn Dương Tử Thiên bị hành xách đồ tới mức kiệt sức rồi nên mới vừa nghe đổi chỗ là cười gượng.

Lê Mai Anh thờ dài. "Cũng đúng, loại công việc thấp hèn này, cũng chỉ là một hạt bụi mà thôi."

Rầm— một tiếng đập bàn vang lên ngay bên cạnh, nhưng không phải là cô, mà là Vân Lan từ lúc nào đã đứng sau lưng cô. Nàng ta có vẻ vô cùng bất mãn, vừa mới trong bếp ra cho nên đầu tóc vẫn còn dính bột làm bánh, tuy nhiên khẩu khí lại vô cùng hiên ngang. "Nghề nào mà chẳng là nghề, cũng đừng có khinh người như thế. Nhìn cô ăn mặt xinh đẹp, phấn son đầy mặt có sao vừa mở miệng là nghe toàn mùi hôi. Cô nói ở chỗ chúng tôi có phân, đúng đấy, từ khi cô xuất hiện thì ở chỗ này đã có một bãi phân rồi đấy."

Lê Mai Anh há to miệng, định phản bác thì Sảnh Nhi cũng từ trong đi ra, mắt đi về hướng lành ngày thường, bộ dáng của con bé cũng hồ báo không kém gì Vân Lan. "Nói cho cô biết, chỗ này là địa bàn của tôi, cô dám ức hiếp chị Tâm Đan trước mặt chúng tôi, thì chắc chắn cô sẽ không yên ăn một bữa bánh ngon lành đâu. Khuyến cô đấy, tốt nhất là ngậm cái miệng lại, ăn chút bánh ngọt, rồi niệm sáu chữ A Di Đà Phật đi cho có đức."

"Cô, mấy người..." Lê Mai Anh gợn dừ.

Tâm Đan từ đầu tới cuối vẫn nở nụ cười đứng một bên, lúc này thì lên tiếng. "Thôi nào, hai người đừng làm căng quá như thế. Giữa em là chị Mai Anh có một chút hiểu lầm, chuyện nhỏ thôi, không có gì đâu."

Vân Lan. "Không có gì đâu? Không có gì mà cô ta sài xẻ em không thương tiếc thế này à?"

"Chị Mai Anh..." Cô quay qua người con gái đang đỏ mặt vì giận dữ kia, ái ngại nói. "Chị Mai Anh đừng có để ý, chẳng qua là họ lo cho em quá mà thôi,

xin chị thông cảm."

Lê Mai Anh biết, ở nơi này đông người, bên phe của cô còn có đồng minh, dù có bất mãn cô ta cũng không dại gì mà đối đầu trực tiếp ở đây. Lê Mai Anh thở hắt ra một hơi. "Cô vẫn như vậy, không khôn lên được chút nào, vẫn nhu nhược và ngu như lúc trước. Thôi được rồi, cho hai phần bánh ngon nhất ở đây."

Lê Mai Anh và Dương Tử Thiên đi ra bàn ngồi, Vân Lan liền kéo tay Tâm Đan hỏi nhỏ. "Này, có cần cho vào bánh một ít thuốc sổ không?"

Tâm Đan lừ nằng ta. "Chị muốn bị kiện sạch túi à? Ai chứ con nhỏ đó không bỏ qua đâu."

Cả hai con người xấu xa xuất hiện làm cho bầu trời quang đặng trong lòng cô chợt u ám đi muôn phần. Nhìn hai người họ đút cho nhau ăn tình từ phía xa, Tâm Đan chỉ muốn đi tới úp cái đĩa bánh kem lên mặt Dương Tử Thiên và Lê Mai Anh cho hả giận. Ánh mắt cô lại vô tình quét qua một trạm xe buýt đông người đối diện, trạm xe mới được xây, lại là tuyến đường chính từ tiệm bánh về trường nên gần đây Tâm Đan không đi taxi nữa, cô đã tiết kiệm được khối tiền như chuyến xe buýt này đây. Lúc này là giờ cao điểm, có rất nhiều người ngồi ở trạm đợi xe, Tâm Đan thờ dài mong sao cho tới giờ tan làm sớm sớm để về ngủ.

Nhưng ngoài dự kiến cô nhìn thấy một chàng thanh niên to cao, thò tay vào vỏ xách của một người phụ nữ mang bầu lấy ra một cái ví rồi lên đi qua qua dòng người, Tâm Đan nhú mày, bỏ cái tạp dề xuống bàn rồi chạy ra khỏi cửa hiệu, nhanh chân băng qua đường. Vì người quá đông nên việc tẩu thoát của chàng móm túi kia hơi bị khó khăn, chính nhờ vậy mà lúc cô chạy tới hô lớn hấn ta vẫn chưa đi được bao xa. Nghe cô truy hô, tên móm túi đẩy mạnh thai phụ rồi bỏ chạy, Tâm Đan may mắn đỡ được người phụ nữ trong con nguy hiểm một phen, ngay sau đó cô phong qua bồn hoa trong công viên. Phía sau trạm chờ là một công viên ngắm hoa khá đẹp, tên móm túi tưởng rằng có thể nhờ các bồn hoa lớn để cản trở tốc độ, nhưng đó là đối với người thời còn học sinh ở trường Bách Nhật như cô khi huấn luyện đều được dạy chạy vượt chướng ngại vật cho nên không quá khó khăn khi đuổi bắt. Một tên thanh niên ôm nhôm và một cô gái ngày nào cũng bị đem ra 'xào' đi xào lại kỹ thuật chạy nhanh như thỏ thì quá rõ ràng là ai sẽ thắng. Tâm Đan giờ chân đá một phát mạnh vào gáy của tên móm túi làm cho hấn ta ngã nhào xuống dưới đất. Cô lại mang giày cao gót nên cú đá này cũng không nhẹ gì mấy, hấn ta ngã lăn xuống đất đau đớn ôm cái đầu còn cô thì phóng lên ngồi trên lưng hấn ta.

"Đồng nghiệp sao? Có muốn lấy đồ cũng phải lựa những tên xấu xa mà lấy, một thanh niên cao to mà lại đi móc túi của sản phụ thì còn ra thể thống gì? Còn đây người ta, tôi mà không đỡ kịp là một xác hai mạng đấy có biết không? Biết không hả?" Vừa nói cô vừa liên tiếp đánh vào đầu tên cướp.

Hấn ta ôm đầu. "Ôi bà có oi tôi biết rồi, là tôi sai, tôi trả, tôi trả lại đồ. Tiền trong bóp của tôi tôi cũng dâng cho cô hết, làm ơn đừng đánh nữa, đau chết tôi rồi..."

"Nói là làm"- Tâm Đan giật lấy ví của thai phụ kia rồi búng tay một cái nói. "Tiền trong bóp cậu đâu?"

"O, lấy thật hả?"

"Hừ, nhìn mặt chị giống đùa lắm à?"

"Tôi có nhìn được đâu, tôi đang nằm sắp mà...cô đề lên người tôi...trời ơi."

Tâm Đan hừ một tiếng rồi mò khắp túi sau của hấn ta, mò túi sau cũng đồng thời là chạm vào mông nên cậu ta nhột mà la lên. "Đừng, đừng có sờ lưng tung..."

"Sợ cái gì chứ?" Tâm Đan hậm hực, cười cùn móc ra ví, trong đó có mấy chục đồng lẻ.

"Nề mặt lắm mới lấy đấy." Cô đứng lên, đập thêm hai phát, "Cút!"

Thế là hấn ta chạy thật nhanh, lúc đứng lên chạy được vài bước còn té thêm hai ba phát. Đám đông đứng đón xe buýt ò ạt diu thai phụ chạy tới, cô đem ví tiền trả lại cho người ta, người ta cảm ơn rồi rít đòi hậu tạ, cái gì mà cho ít tiền uống cà phê?? Đương nhiên, chuyện tốt như thế không có lý nào cô từ chối, người ta có lòng cho tiền thì mình cũng nhận cho 'phải phép' thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Làm ơn đừng có cười như thế nữa đi

"Xời, đàn ông con trai thì cần gì dùng mấy cái này?"

Cuộc sống rèn luyện thể lực ở trường quân đội, nói là 'tuần địa ngục' nhưng thực chất khi trải qua rồi mới thấy được cơ thể thay đổi rõ rệt, sức khỏe hay tinh thần đều vô cùng tốt

Cuộc sống rèn luyện thể lực ở trường quân đội, nói là 'tuần địa ngục' nhưng thực chất khi trải qua rồi mới thấy được cơ thể thay đổi rõ rệt, sức khỏe hay tinh thần đều vô cùng tốt. Nói chung là chịu cực khổ thì thành quả sẽ tốt hơn rất nhiều. Bây giờ Tâm Đan có thể chạy bộ năm sáu vòng mà không

đến mức mệt mỏi chết như lúc trước, cô cũng rất hài lòng về tình trạng cải thiện thể lực này của mình. Hôm nay là bài kiểm tra thi chạy vượt chướng ngại vật đối với sinh viên nam, vì là kiểm tra nội bộ để thầy Thẩm đánh giá thực lực nên không phải thi theo khối. Trong lúc các bạn nam chuẩn bị chiến trường thì các bạn nữ lại thành thời ngồi sau lưng thầy Thẩm cổ vũ.

Mộng Hương khẽ nhẹ Tâm Đan. "Này, anh Nam Phương đẹp trai thật đấy. Nghe nói anh ấy vừa là học sinh ưu tú lại vừa là học sinh cá biệt, thật sự vô cùng ngẫu nhiên."

"Gi? Vừa là học sinh ưu tú lại vừa cá biệt? Bộ đa nhân cách hay sao mà lạ què thế?"

"Cậu thì biết gì?" Mộng Hương bĩu môi khinh bỉ. "Trước khi vào trường này tớ đã tìm hiểu rất kỹ về anh Nam Phương, anh ấy cũng chính là nguyên nhân vì đại làm cho một cô gái thủy mị nét na chân yếu tay mềm là tớ quyết định thi vào trường này. Trên mạng xã hội còn có hẳn fanpage dành cho anh ấy nữa, đương nhiên, tớ là fan girl trong đó."

Gia Vi ngồi bên trái Tâm Đan cũng góp lời. "Nghe nói lúc còn học trung học phổ thông, anh Nam Phương là một học sinh ngỗ nghịch và quậy phá nhất trường đấy, sau này không hiểu vì nguyên do gì mà dùng một phát chăm học hăn ra, bớt quậy phá đi, chính vì vậy mới có anh Nam Phương đại thần mà chúng ta nhìn thấy ngày hôm nay."

"Trường Bách Nhật có hai vị hot boy, một là Dương Tử Thiên, hai là Dương Nam Phương. Ứng cử viên số một, nhân cách quá thoải mái, không bằng anh Nam Phương oppa, vừa dịu dàng lại có lúc thờ ơ, vừa giữ thân như ngọc lại làm cho biết bao con tim xao xuyến."

"Tớ còn nghe nói cái này nữa." Tâm Đan cũng hào hứng góp vui, hai người kia đóng tai lắng nghe cô nói. "Nghe nói khi con gái đến mùa động dục còn đáng sợ hơn cả con trai đấy."

"Hả?" Mộng Hương ngẩn ra một lúc rồi mới hiểu ra ý châm chọc của cô, nàng ta đánh vào vai cô một cái. "Hay lắm, cậu nói ai động dục hả? Con nhỏ chết tiệt này, tớ giết cậu bây giờ."

Kể từ lúc trùng sinh, xung quanh cô có vô số bạn bè. Nhất là ở gần Mộng Hương và Gia Vi mãi cũng hình thành nên một loại thói quen thích trêu chọc họ vô cùng, mỗi lần thấy hai người kia tức đến mức quơ chân múa tay là cô lại sáng khoái lạ thường. Nhất là lúc nghe chửi, Tâm Đan không biết bản thân có bị mắc chứng thích tự ngược đãi bản thân hay không mà lại vô cùng thích nghe Mộng Hương chửi, còn Gia Vi thì lại ít khi mắng người, chỉ khi nào cô dùng biện pháp mạnh Gia Vi mới miễn cưỡng thốt ra một câu 'đáng chết'.

"Cậu còn cười nữa, aizz, cái con nhỏ này, chị mày không cho mày ném chút khổ cực thì mày sẽ xem chị mày là mèo hello kitty phải không hả?"

Tâm Đan nép vào Gia Vi. "Này này, Mộng Hương, em định mưu sát chồng à?"

"Chồng cái con mất cậu." Mộng Hương găm một tiếng rồi quay qua mấy bạn nữ ngồi xung quanh đang cười khúc khích ái ngại nói. "Không phải, không như các cậu nghĩ đâu...thật sự không phải như vậy mà."

"Trật tự đi, Mộng Hương Tâm Đan, hai em còn làm ồn ảnh hưởng đến các bạn tôi sẽ kỷ luật mạnh hai em đấy." Thẩm Trung Kiên quay lại quát.

Thế là tất cả nhanh chóng đầu vào đó, một lời răn đe của ác ma tựa như có thể trấn định thiên hạ.

Ở bên phía sinh viên nam ngồi...

"Này Nam Phương cậu nhìn cái gì mà chăm chú này giờ thế?" Một nam sinh huyết vai hỏi. "À, hay là động lòng với cô em nào bên đó rồi?"

Nam Phương lừ mắt nhìn anh ta. "Liên quan gì tới cậu?"

Cậu nam sinh làm ra vẻ sợ hãi cùng kinh ngạc. "Ồ chu cha, hôm nay sao lại gắt thế hả? Thích em nào bên đó, ngoan ngoãn khai thật đi tớ giúp cậu tán."

"Biến đi!" Dương Nam Phương bực bội.

Cậu nam sinh kia chắc hẳn cũng biết không thể moi tin gì nữa thì cũng không làm phiền thêm, nhanh chóng đi chỗ khác. Dương Nam Phương cầm chai nước đông lạnh bên cạnh uống một hớp, ánh mắt lại đảo về phía sân trường. Khi nãy, trong hàng trăm con người như thế lại bị thu hút bởi một người. Chỉ bởi vì khi nãy nhìn thấy cô ấy cười rạng rỡ tinh khôi như chiếc áo thun màu trắng mà cô ấy đang mặc, đôi mắt lúc đó chứa đựng vô số tia sáng tuy rằng có chút ranh mãnh khi trêu đùa với bạn bè nhưng sự lấp lánh đó vẫn không tài nào bị vùi lấp.

Các nam sinh lần lượt ra chạy, thế là thì một nhóm bốn người cùng chạy vượt chướng ngại vật. Người về nhanh nhất, sớm nhất sẽ là người thắng cuộc, đương nhiên đây chỉ là bài kiểm tra nhỏ về thể lực chứ không có tính quyết định. Tâm Đan và các bạn nữ sinh trở thành cổ động viên đa zi năng la hét không biết mệt, hiếm khi nữ sinh không bị bắt chạy mà lại được ngồi trong mát thành thời nên tinh thần người nào cũng tốt là chuyện dễ hiểu. Trong lúc vô tình, cô liếc qua dây hành lang dài ở phòng ban giám hiệu phía xa, nhìn thấy một dáng người cao ráo trong có vẻ quen thuộc, nhưng đáng tiếc là bóng lưng ấy nhanh chóng khuất đi sau cánh cửa phòng.

"Tới lượt chạy của anh Nam Phương rồi kìa."- Mộng Hương đột nhiên hô lên bên tai làm Tâm Đan giật cả mình quay lại. "Nhưng ba người kia là cùng một phe đấy, không sao cả, anh Nam Phương sẽ thắng."

"Ba người kia là cùng một phe sao?" Tâm Đan hỏi.

Mộng Hương gật đầu. "Một trong số họ là Đại Tử, là tên đầu gấu có tiếng, còn hai người còn lại là đàn em ăn theo hắn ta."

Trên chặn đường từ đây tới đích phải vượt qua vô số chướng ngại, học viên có thể dùng mọi cách lẫn lê bò liếc miễn sao có thể chạy một cách nhanh nhất, vượt chướng ngại một cách dễ dàng nhất. Điều này không chỉ giúp rèn luyện tốc độ mà còn tăng cường tối đa khả năng tác chiến của học viên.

"Anh Nam Phương, cố lên!" Nữ sinh bắt đầu reo hò nhiệt liệt.

Tiếng còi của thầy Thẩm vang lên, cả bốn người đều như ngựa đứt cương mà lao về phía trước. Thân thủ nhanh như những chú thỏ làm tâm mắt người xem cứ phải nhanh chóng di chuyển để có thể theo được người thi đấu.

"Xét về tốc độ, cả bốn người bằng nhau, nhưng nếu xét về vượt chướng ngại thì Dương Nam Phương đúng là nhanh hơn hẳn so với ba người kia." Cô nói.

Mộng Hương đắc ý hất cằm. "Còn phải nói, đầu phải tự nhiên mà thầy Thẩm tin nhiệm cho anh ấy ở trong đội đặc công chứ?"

Tâm Đan không trả lời Mộng Hương mà tiếp tục chăm chú quan sát, vốn dĩ hành trình thi đấu của bốn người rất thuận lợi nhưng bất ngờ một điều là cô nhìn ra được Dương Nam Phương đang bắt đầu có dấu hiệu giảm tốc lại, Đại Tử rất nhanh đã vượt mặt anh một đoạn.

Nữ sinh bên này la hét cổ động, nhưng Dương Nam Phương lại ngừng lại, hai tay chống vào một chướng ngại thờ hồn hèn. Đại Tử nắm chắc phần thắng.

"Chuyện gì thế này?" Mộng Hương sùng sốt.

Tâm Đan cũng không biết vì sao, lúc lớp chuẩn bị giải tán, cô có nhìn thoáng qua về mặt của Dương Nam Phương một cái rồi rời đi. Trên đường trở về ký túc, Gia Vi và Mộng Hương liên tục bàn luận về bàn thua ngoạn mục của đội trưởng vừa rồi, cả hai đều vô cùng thắc mắc không biết sao Nam Phương lại dừng lại.

"Tớ biết này!" Tâm Đan lên tiếng, cả hai cô bạn liền nháo nhào tra hỏi. "Nhìn từ biểu hiện trên mặt khi này của anh ta, tớ đoán có lẽ anh ta...trúng thuốc mê."

...

Hôm nay đến lượt phòng ký túc của cô trực trường, lúc vừa quét xong vườn hoa, đang định đi tìm hai người kia rồi về ngủ một giấc thì loáng thoáng nghe thấy có tiếng cãi nhau. Cô cầm cây chổi đi tới con hẻm nhỏ bên cạnh, đây cũng không hẳn là một con hẻm mà chỉ là nơi dùng để lấp đặt đường ống dẫn nước cung cấp cho cả trường xài nên nhà trường đã đặc biệt chừa ra một khoảng chỉ với chiều rộng bằng năm sải tay, thông thường cũng không ai đến chỗ này.

Vừa bước lại gần, bên trong là một mớ âm thanh hỗn tạp. Có tiếng cãi nhau, cũng có tiếng đấm đá, cô vừa thò đầu ngucken cổ nhìn vào thì suýt bị một chiếc dép bay vào mặt. Cũng may năm mười hai mười ba tuổi đã ra ngoài lẫn lộn, bị mấy ông chủ lớn đánh nhiều nên cũng biết đường né, thân thủ cũng không đến mức tồi. Nếu không lại xui xẻo lãnh một 'phần thưởng' vào mặt thì toi đời. Vừa né xong một cú để đời thì đã có một người bị đánh ngã nhào xuống trước mặt mình, cô lui ra sau vài bước để không phải bị va trúng chân.

Cái gì thế này?

Trường quân đội kỷ luật như vậy cũng có côn đồ đánh nhau sao?

Không phải, không phải côn đồ...kia là... Đại Tử lão đại và... đội trưởng cao quý nho nhã lịch sự...Dương Nam Phương!

Mà hình như sự xuất hiện của cô nằm ngoài dự kiến của họ, ai cũng nhìn cô trân trân như thể thắc mắc người này là ai?

Xung quanh, là một mảng yên tĩnh lạ thường.

"Lâm Dung Tâm Đan, cô nhìn cái gì mà nhìn?" Đại Tử cau gắt.

"Tôi đang xem đánh nhau, mà bạo lực trong trường là phạm nội quy đấy." Tim cô đập thình thịch nhưng vẫn bình tĩnh nói.

"Chết tiệt!" Tâm Đan gầm một tiếng bước tới chỉ vào mặt cô. "Ông đây đang không vui, cô mà không rút đi ông sẽ..."

"Sẽ cái gì? Hăm hiếp sao?" Cô ngắt lời.

"Không phải, ông sẽ..."

"Đánh tôi sao? Con gái đó."

"Cô, azz cái con ranh này... muốn chết à?" Đại Tử vung tay lên, vốn dĩ chỉ định hù dọa cho cô gái kia sợ mà bỏ đi đừng làm hắn ta chướng mắt, nào ngờ Dương Nam Phương kịp thời bước tới đẩy mạnh Đại Tử ra rồi chắn trước mặt cô.

"Tao không nghĩ mày hèn hạ tới mức đánh cả con gái."

Đại Từ không ngờ thằng kẻ thù của mình lại ra mặt vì một cô gái, liền cười khinh bỉ một tiếng. "Mày hiểu rõ tao lắm sao?"

"Tao không hiểu mày nhiều lắm, nhưng đủ để tao biết mày là loại người vì thành tích mà bất chấp tất cả." Dương Nam Phương bình tĩnh đáp. "Thuốc mê trong chai nước mà tao uống hôm qua, là mày bỏ vào, phải không? Trong giày thể dục tao mang có đinh, là mày bỏ vào, có đúng không?"

Đại Từ nghe xong, vẫn không có gì quá ngạc nhiên, trên mặt vẫn là nét cười khinh khinh. "Phải, tao làm đấy, thì sao nào?"

"Thì sao hả?" Dương Nam Phương nói ra ba chữ rồi bước lên hai bước dẫm vào mắt Đại Từ làm hắn ta ngã nhào xuống đất, rồi lại tiến lên túm lấy cổ áo hắn ta bắt hắn ta đứng dậy. Đám đàn em của Đại Từ thấy thế thì hung hăng xông lên, lúc này một giọng nói đanh thép từ sau lưng Tâm Đan vọng tới.

"Cả đám các người làm gì ở đây?" Thẩm Trung Kiên đi tới, vẫn là phong thái như...chúa cứu thế. "Có biết đánh nhau trong trường là phạm nội quy nghiêm trọng hay không?"

Đại Từ liền giải thích. "Thầy, là Dương Nam Phương cậu ta động thủ trước..."

"Không cần giải thích nhiều, theo tôi lên văn phòng."

Tâm Đan lắc đầu thờ dãi, "Đánh nhau làm gì không biết."

Cô vừa định quay đi, Thẩm Trung Kiên lại lên tiếng. "Lâm Dung Tâm Đan, em cũng theo lên phòng giám hiệu cho tôi."

Tâm Đan dừng lại, nghech mặt nhìn Thẩm Trung Kiên. "Em...em có làm gì đâu thầy?"

Thẩm Trung Kiên véo tai cô, lực véo này cũng đủ làm cô đau đến khóc. "Không cần cãi nhiều, em không thoát khỏi tội."

"Ôi thầy Thẩm ơi, Thẩm đại gia, ngài có thể nhẹ tay một chút không?" Tâm Đan gào lên, thế này là thế nào? Chuyện gì đang xảy ra ở đây thế?

"Thưa thầy, cô ấy không liên quan tới chuyện này." Dương Nam Phương nói.

"Không nói nhiều, lên văn phòng làm bản kiểm điểm."

Nửa tiếng sau, Tâm Đan mới biết hóa ra 'Thẩm ác ma' nghĩ rằng Đại Từ vừa Dương Nam Phương đánh nhau là vì...cô, cũng thương vì chuyện này không phải là chuyện hiếm trong trường Bách Nhật nhưng không may nó lại vận lên người kẻ vô tội nhất là cô. Để rồi với tính khí sắc đá đánh thép của mình, Thẩm kỷ luật đã không cho cô cơ hội phản biện vì theo thầy ấy thì phản biện chính là bao biện, có thể nghe lời giải thích của bất kì ai chỉ trừ học sinh ra.

Vậy nên bây giờ cô là người quỳ chính giữa hai nam sinh kia...

Họ phạm nội quy thì chịu phạt là phải, nhưng cô chỉ là người qua đường mà thôi, sao cũng bị cuốn vào cái chuyện trời ơi đất hỡi thế này chứ?

"Thầy Thẩm, em thật sự bị oan, người gây chuyện trước là Dương Nam Phương, em là nạn nhân đấy." Đại Từ quỳ ngoài cửa phòng giám hiệu kêu oan ỉnh ỏi.

Tâm Đan chau mày, bực bội. "Gào cái gì mà gào, anh có gào khan cái cổ họng thì cũng chả có tác dụng gì đâu. Anh sinh viên năm mấy đấy?"

"Năm nhất." Đại Từ đáp.

"Đồng môn rồi, nhưng sao năm nhất mà dám đánh nhau với đàn anh năm ba thế?"

"Đồng môn cái con khi." Đại Từ ngiên răng. "Ông đây lưu ban thôi, nếu ông lên lớp thì ra trường từ lâu rồi."

Dương Nam Phương quỳ bên cạnh, thân nhiên lên tiếng. "Đàn anh lưu ban, người lớn mà bụng dạ không lớn chút nào, toàn dùng thủ đoạn bỉ ổi để hơn người khác."

"Mày nói gì thằng kia?" Đại Từ nghe thấy bản thân bị kẻ thù không đội trời chung động chạm thì bắt đầu sừng cổ lên, muốn động tay động chân.

"Thôi đủ rồi." Tâm Đan lớn tiếng. "Đã bị phạt mà còn không chịu yên tĩnh một chút hay sao? Hai người đánh nhau, bản thân có tội bị phạt là phải. Sao lại lôi kéo cô gái trong trắng tinh khiết như tôi vào cuộc chứ? Rõ ràng tôi chỉ là người qua đường thôi, có liên quan gì tới hai người đâu? Vậy nên mới nói, họa trên trời rơi xuống."

Dương Nam Phương nhủ mày quay phắt qua nhìn cô. "Trong trắng?"

Đại Từ cũng hành động giống hệt Dương Nam Phương. "Tinh Khiết?"

Dương Nam Phương. "Thật là, cô quảng cáo nước suối sao?"

"Đàn ông con trai sao lại nói chuyện chanh chua như mấy bà thím bán gà ngoài chợ thế?" Tâm Đan vênh môi, ra dáng vẻ kì thị nhìn anh.

"Con gái con đũa sao lại nói chuyện như bụi đời thế?" Dương Nam Phương cũng không vừa.

"Thì tôi chính là..." Tâm Đan nói. "Nói chuyện với loại người như anh thì phải dùng mấy lời lẽ thô tục một chút mới vừa tầm, không nghe câu đi với bụi mặc áo cà sa đi với ma mặc áo giấy à?"

Lúc này Thẩm Trung Kiên mặt mày hầm hầm đi ra. "Đã bị phạt mà các cô cậu còn bàn luận ỉn ỏi có vẻ vui quá nhỉ? Vậy thì quỳ đến buổi chiều luôn đi."

Thẩm Trung Kiên quay vào bên trong, mặc kệ cho tiếng gào của Đại Tử vọng theo. Tâm Đan thần thò. "Thầy bước đi như một vị thần..."

Buổi chiều tối hôm đó, cô trở về ký túc với hai cái đầu gối sưng phồng. Mộng Hương còn nói cô hôm nay cho cả đám ăn bánh phồng tôm hay sao? Gia Vi lấy rượu thuốc mà mẹ cô nàng đưa đem ra xoa chân giúp cô. "Đã nói là đừng có nhiều chuyện rồi, người ta đánh nhau cậu chen vào coi làm cái gì?"

"Cái này gọi là họa từ trên trời rơi xuống." Tâm Đan ưỡn oai. "Ê xuống dưới một chút, đứng rồi, là chỗ đó..."

"Còn dám ra lệnh cho tớ, tớ có phải thợ mát xa đâu."

Tâm Đan cười. "Thôi mà, cậu làm phước đi, chừng nữa cậu có chuyện tớ đây sẽ không mán bản thân, dù có rơi xuống mười tám tầng địa ngục, à không phải nói là dù có rơi xuống chảo dầu cũng không từ chối."

"Bớt chém gió đi." Gia Vi có vẻ như không vui vẻ gì, còn lườm cô một cái.

"Ông trời lấy của người ta cái này thì sẽ cho lại một cái khác, hôm nay tớ xui xẻo như vậy, hy vọng tháng này sẽ được tăng tiền lương."

Tâm Đan vừa dứt câu, quản lý ký túc đã gõ cửa gọi từ bên ngoài. "Lâm Dung Tâm Đan, bên ngoài có người tìm em."

Ba cô gái nhìn nhau thắc mắc, Tâm Đan lên tiếng. "Cô chắc chắn là người chứ? Đã mấy giờ rồi? Là người phải không?"

"Vớ vẩn." quản lý mắng. "Ra nhanh đi, là Dương Nam Phương tìm em."

Lúc Tâm Đan ra công ký túc, nhìn thấy Dương Nam Phương đang đứng tựa vào bờ tường, trên tay còn cầm cái gì đó, cô bước tới từ phía sau, thật khẽ khàng tiếp cận sau đó hét lớn một tiếng bên tai anh. Dương Nam Phương giật nảy cả mình, suýt chút nữa còn té luôn xuống đất vì vấp chân, anh quay lại, bắt đầu cau có hung dữ. "Thật là cái cô này, muốn hù chết người sao?"

Tâm Đan cười hi hi. "Đàn ông con trai sao lại nhác thế chứ?"

"Cô thử đứng một mình giữa đêm lại còn bị hù đi xem có sợ không?"

"Tìm tôi làm gì?"

"Chân đã đau còn bày đặt hù dọa người khác, không sợ chính mình ngã gãy cổ sao?"

"Phi phui cái miệng!" Tâm Đan giơ tay dọa tát. "Tại ai mà tôi xui xẻo bị vạ lây thế này? Giờ còn ở đó bày đặt lên giọng, đúng là sao chổi."

"Được rồi, vậy sao chổi tới đưa thuốc giảm sưng cho cô, đã đủ để chuộc lỗi chưa?" Dương Nam Phương giơ lọ thuốc trong tay lên. "Mà cũng kì lạ, tự cô thấy đánh nhau rồi bu lại xem chứ tôi có lỗi kéo đâu, bây giờ đổ hết tội lỗi lên đầu tôi."

Tâm Đan nhìn lọ thuốc trong tay anh. "O, lọ này khi nãy Mộng Hương lên phòng y tế họ nói hết rồi mà, sao anh có được hay vậy?"

"Đây là thuốc giảm sưng cấp tốc, trong trường lại có rất ít, còn duy nhất một lọ tôi lấy luôn đây."

"Thế sao anh không dùng?"

"Xời, đàn ông con trai thì cần gì dùng mấy cái này?"

"Vậy thì tôi cần." Tâm Đan không khách khí chụp lấy lọ thuốc trong tay anh. "Đúng là đội trường có khác, đến thuốc hiếm cũng được phòng y tế đưa cho dùng. À...mà sao anh lại tốt với tôi như vậy?"

Đáp lại ánh mắt nghi ngờ của cô là bộ dáng thản nhiên của Dương Nam Phương. Anh chưa kịp trả lời thì Tâm Đan đã kêu lên một tiếng. "Chắc chắn là đang xám hối, vì đã cảm thấy tội lỗi khi kéo một cô gái trong trắng tinh khiết như tôi vào cuộc chứ gì?"

"Không ai trả tiền nên đừng quảng cáo nước suối nữa." Dương Nam Phương dờ khóc dờ cười.

Tâm Đan cười. "Ký túc sắp đóng cửa rồi, tôi vào đây."

"Ừ!"

Cô quay người chạy thật nhanh, giữa đường lại đột nhiên quay lại, cười tươi giơ lọ thuốc trong tay lên phất qua phất lại. "À quên, lần này cảm ơn anh nha, đội trường."

Cô chạy vào bên trong, Dương Nam Phương vẫn đứng yên chỗ cũ, một tiếng đội trưởng lần đầu phát ra từ miệng cô không hiểu sao khiến nhịp tim anh lên xuống bất thường. Dương Nam Phương mỉm cười lắc đầu. "Thật là, làm ơn đừng có cười như thế nữa đi."

Anh quay người, định rời đi thì giọng nói đầy ám ảnh lại vang lên sau lưng. "Dương Nam Phương, giờ nào rồi mà anh còn lảng vảng ở đây? Chạy bộ năm vòng quanh sân trường rồi về viết hai mươi lần kiểm điểm mau."

Một giọng gào của anh làm cho chim đang ngủ trên tổ cũng tỉnh giấc. "Thầy Thắm!"

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Trai đẹp, trai giỏi, giống như bản sản xuất số lượng có hạn vậy

"Có một số mặt hàng được sản xuất chỉ dành riêng cho người nào đó dùng."

-----*

Tui là tui ghi lộn cái tên chương nhá =>) thấy không, riết rồi đầu óc tui mơ hồ quá mà TvT sửa lại cái bản thông báo là chỉ mới viết có 10 chương thôi nhá =>)

Tui là tui ghi lộn cái tên chương nhá =>) thấy không, riết rồi đầu óc tui mơ hồ quá mà TvT sửa lại cái bản thông báo là chỉ mới viết có 10 chương thôi nhá =>)

"Tiệm bánh ngọt Quyên Thanh xin chào ạ." Tâm Đan ngẩng đầu lên khi nghe tiếng chuông vang lên ở cửa

Người đàn ông kia bước vào, vẫn tây trang chỉnh tề không chút xuề xòa, vẫn một biểu cảm lạnh lùng và loại khí chất trầm ổn khó mà lẫn vào đâu được.

"Chào quý khách." Tâm Đan mỉm cười, nhìn ra phía sau anh rồi hỏi. "Cục muối không đi theo ngài à?"

"Cục muối?" Người đàn ông đi tới quầy tự chọn.

Tâm Đan không hiểu vì sao, lúc anh ta bước tới gần, cô lại cảm thấy tim mình hơi bất thường, nhưng bất thường thế nào thì không rõ. Anh vừa bước tới gần, hương gỗ mộc thoảng nhẹ dễ chịu dường như khiến hô hấp người đối diện cũng say theo.

Tâm Đan nói. "À, thấy nó nói chuyện nặng quá nên gọi thế cho tiện. Ngài không ngại khi tôi gọi như thế chứ?"

Người đàn ông nhướn mày, vài giây sau nói. "Cũng khá hay."

"Thế hôm nay nó không đi cùng à?"

"Không, nó bận học." Người đàn ông đáp. "Tôi đến mua bánh cho nó."

"Không phải anh nói nó không nên ăn nhiều đồ ngọt sao?" Tâm Đan thừa nhận mình hơi nhiều chuyện nhưng phải thú thật là người đàn ông này khiến cô cứ muốn tìm hiểu xem anh ta...khó hiểu cỡ nào.

Đó không phải là cố tình tỏ ra bí ẩn mà là thật sự bí ẩn, theo kinh nghiệm tiếp xúc với xã hội của một Thanh Nhã năm mươi hai mươi ba tuổi đã ra đời thì loại người như người đàn ông trước mắt đây đúng là một sự miêu tả hoàn hảo cho cụm từ 'thâm sâu khó lường'.

Nhưng người đàn ông kia cũng không tỏ ra khó chịu khi cô hỏi một câu không liên quan như vậy, mà vẫn kiên nhẫn trả lời. "Nó được điểm cao, đòi ăn bánh. Hôm nay có loại nào ngon không?"

"À, hôm nay tiệm có một loại bánh mới rất ngon, ánh Crepe, không quá nhiều đường, không ảnh hưởng tới sức khỏe của trẻ con." Tâm Đan chỉ vào tấm thực đơn trên bàn.

"Có loại nào khác không?"

Tâm Đan liền chỉ tay sang một chỗ khác trên thực đơn. "Này đi, Lamington đây là một loại bánh bao gồm lớp ruột toại xốp, mềm mịn làm từ bột và trứng được phủ chocolate bóng bẩy bên ngoài và rắc dừa xung quanh."

Anh lắc đầu. "Nó không ăn dừa."

"À..." Tâm Đan lại tiếp tục giới thiệu. "Thế cái này, Dorayaki thì thế nào? Bánh được làm từ bột mì và nhân đậu đỏ, rất béo."

Người đàn ông lắc đầu. "Quá nhiều đường."

Tâm Đan thăm nhủ trong lòng, nếu người này không phải là khách thì cô đã bắt đầu trở mặt lâu rồi. "Thế cái này, đây là bánh Pandan còn có tên gọi khác là bánh bông lan lá dứa. Bánh có màu xanh tự nhiên đẹp mắt, mùi thơm của lá dứa và mềm mịn, tôi xốp nhưng cũng không quá ngọt."

Tâm Đan giới thiệu xong lại ngẩng đầu lên định hỏi ý người đàn ông kia, nhưng bất ngờ là cô thấy anh ta đang nhìn cô và... cười, nụ cười nhạt tuy là nhanh chóng biến mất, vụt tắt như một ngọn đèn có công tắc nhưng cô khẳng định là mình không nhìn lầm. Người khó tính như vậy cũng biết cười sao? Ăn bánh chứ có phải khám sức khỏe đâu mà là khắc khe như thế chứ? Cũng may anh ta không phải là cha của cục muối, nếu không thật thảm cho đứa bé đó quá.

Người đàn ông ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu. "Được rồi, lấy một phần."

Tâm Đan cười tươi, đây không phải là nụ cười khách sáo mang tính 'chuyên nghiệp' của một nhân viên mà là nụ cười phát ra từ nội tâm, lay chúa, cuối cùng anh ta cũng chột đơn rồi. Cô vội vàng thu tiền rồi mời anh ta sang bàn bên ngoài ngồi chờ.

Người đứng quầy như cô sợ nhất là phải nói nhiều, vì một ngày phục vụ không phải chỉ cho một khách hàng mà là rất nhiều, vô cùng nhiều, nói càng nhiều thì sẽ càng thêm thâm cho cổ họng của mình. Rất nhanh, Sánh Nhi đã truyền bánh ra, cô cẩn thận gói lại rồi đem tới chỗ người đàn ông kia, anh ta đang nghe điện thoại, thấy cô đi tới thì ra dấu bảo cô để lên bàn rồi thôi.

Tâm Đan cũng không làm phiền, sau khi anh ta nói chuyện điện thoại xong liền cầm bánh đứng lên rồi đi.

Được một lúc, cửa tiệm lại mở ra, một đám thanh niên đi vào.

Tâm Đan vừa nhìn trúng vào một người thì nụ cười tắt hẳn, mà người đó vừa nhìn thấy cô thì cũng cứng đờ cả người.

"Bà chị bắt cướp?"

"Thanh niên móc túi?"

Cả hai người đồng thanh.

Chính là thanh niên hôm đó lấy ví của thai phụ. Cậu ta bước tới quầy. "Trùng hợp quá, chị làm ở đây à?"

"Đúng vậy? Mà đừng gọi là chị, tôi còn nhỏ mà."

Thanh niên cười. "Nhỏ sao? Nhỏ con mắt tôi ấy? Hôm đó chị chỉ với một cú đá mà đã hạ được tôi, nhỏ tuổi mà đánh giỏi thế thì thành cháu của Lý Tiểu Long luôn cho rồi."

"Đã nói là đừng có gọi là chị mà cái thằng này." Tâm Đan giờ tay dọa đánh. "Bà đây chỉ mới mười tám tuổi thôi, sỡ dĩ hạ được cậu là vì bà là sinh viên trường Bách Nhật, được huấn luyện đẳng hoàng."

Cậu thanh niên kia không quan tâm cô là sinh viên trường nào mà nói. "Mười tám sao? Ồ, tôi mười sáu này, dù gì thì chị vẫn là chị."

Sánh Nhi bên trong đi ra, nghe thấy thì chen vào. "Mười sáu sao? Trùng hợp quá, em cũng mười sáu này."

"Cô em cũng mười sáu sao? Trùng hợp quá nhỉ? Cùng bằng tuổi mà sao cô em còn lùn hơn tôi cả nửa cái đầu thế? Suy ra tôi cũng phát triển sớm nhỉ?"

Đám thanh niên đi cùng bước lên, một người ngo ngoác hỏi. "Đại ca, đây là...hai người quen nhau sao?"

Chàng trai móc túi chỉ cô giới thiệu. "À, hôm bữa tao móc túi bà bầu, bà đánh tao đó, người tao kẻ đó."

Tâm Đan phụ họa. "Hôm bữa nó móc túi bà bầu, là tôi đánh nó đó."

"Ê, tính ra hai người khác phe đấy." Đàn em của thanh niên móc túi kia còn ngo ngoác hơn thế. "Tôi không biết còn tương chị em ruột thịt lâu ngày gặp lại."

"Thường thôi mà." Tâm Đan và chàng trai kia đồng thanh, cô quay sang. "Mấy đứa vô bàn ngồi, hôm nay chế này bao."

"Bao sao?"

"Đương nhiên." Tâm Đan cười hì hì. "Mấy chục ngàn hôm bữa lấy chỗ cậu cũng không phải lấy cho vui."

"Tốt quá, đỡ phải ăn dẹt." Chàng thanh niên kia nói.

Tâm Đan quay sang dặn Sánh Nhi chuẩn bị bánh rồi ra chỉ cái bàn phía xa nói. "Ngồi đi, chỗ đó."

"Bà chị, tôi muốn ăn thật nhiều."

"Nhiều con mất cậu, ăn chút thôi, chờ tôi đường sống." Tâm Đan lừ mắt nhìn cậu ta, "À mà phải rồi, cậu tên gì thế?"

"Đại Ca."

"Đại Ca? Tên gì thế?"

"Tên người." Thanh niên kia đáp. "Tôi trong cô nhi viện ra mà, có tên đầu, nên mấy đứa nó gọi tôi là Đại Ca thì tôi là Đại Ca."

Tâm Đan nghe xong, biết được hóa ra là những đứa trẻ cùng cảnh ngộ, tâm tư cũng dịu xuống phần nào. "Tôi thế, còn nhỏ thế này sao lại rời cô nhi viện sớm vậy?"

"Cô nhi viện giải tỏa, trẻ con đều phải dời sang một ngôi chùa." Một người nói. "Mà số người bên trong thì quá nhiều, chùa không chứa nổi, nên tụi em đành hy sinh ra đi."

Đại Ca gật đầu. "Phải đấy, dù gì cũng sống, đâu có chết được."

Nói được một lúc thì Sảnh Nhi mang bánh ra, Tâm Đan nói. "Mà bảo tôi gọi cậu là đại ca thì không quen miệng lắm, hay là tôi đặt tên khác cho cậu có được không?"

"Tên sao? Tên gì?"

"Cục Tiêu."

"Cục Tiêu?" Tên gì lạ thế? Đại Ca dãn mặt nhìn cô. "Tôi ghét nhất là ăn cay, đặc biệt là tiêu đấy."

"Thì đúng rồi, vậy nên trong cơ thể cậu thiếu tiêu, sẽ sản sinh ra một số bệnh, vì vậy lấy cái tên này bù qua sót lại, cậu sẽ khỏe mạnh hơn."

Đại Ca chớp mắt. "Chỉ...vừa nói chị học ở Bách Nhật, vậy chị học ngành gì thế?"

"Y!"

"Wao..." Đại Ca hô một tiếng, cường điệu nói. "Dùng cái tên thay thế cho vitamin trong cơ thể, chị cũng khoa học thật."

Một đám đồng thanh. "Đỉnh!"

Để ăn mừng Đại Ca có tên mới, tất cả cùng nâng ly nước suối.

Tâm Đan cảm thấy cuộc sống mới cũng không tồi, ít ra cũng đã thích nghi dần dần được với mọi thứ vốn dĩ thuộc về một người khác, Nhiều lúc tự nghĩ, mình như thế này có phải đang chiếm đoạt của Tâm Đan số một quá nhiều rồi không? Cô là Thanh Nhã, điều này không bao giờ cô quên, mà Thanh Nhã thuộc một thế giới hoàn toàn khác so với Tâm Đan. Cuộc sống của cô chỉ là những ngày luôn phải nghĩ cách làm sao để tồn tại, làm sao để có miếng ăn qua ngày, làm sao để không bị đánh. Còn cuộc sống của Tâm Đan, là một môi trường học tập vô cùng tốt ở Bách Nhật, là những người bạn thân thiết không chút câu nệ, là một ngoại hình xinh xắn gần như là hoàn hảo...

Nhưng cuộc sống này vốn dĩ không công bằng như thế, đây không phải bất công với Lâm Dung Tâm Đan. Cũng không phải cô chiếm đoạt tất cả của cô nàng, chỉ là dùng thân xác này để cải biến số phận của cả hai người mà thôi. Nhiều lúc nhìn lên trời thần thờ, cô âm thầm nói một câu cảm ơn tới Tâm Đan. Cô không xin lỗi, vì đây là chuyện không ai sắp đặt, nếu có sự định đoạt trước thì đó thuộc về ông trời, cô không có lỗi, vì vậy cô cảm ơn.

Có một số người, vốn dĩ là không quen biết nhưng chỉ mới gặp vài lần liền trở thành tri kỷ. Đối với những người như vậy, từ lần gặp đầu tiên cả hai sẽ cảm thấy quen thuộc đối với đối phương. Lúc trước các di trong cô nhi viện nói rằng đó là do nhân duyên từ kiếp trước, dẫn tới một sự thân quen xa lạ đến từ kiếp này. Cũng như đám người Đại Từ và Dương Nam Phương, bị phạt cô có một lần liền trở nên gần gũi hơn, tuy không nói là quá mức thân thiết nhưng đi trên sân trường gặp nhau cũng gật tay chào thoải mái một tiếng. Còn đám người của Cục Tiêu thì thân với cô hơn, nếu một ngày họ thành công nhiều 'phi vụ' thì sẽ tới quán ăn bánh cùng cô rôm rả trò chuyện dù cả hai bên chỉ gặp nhau vài lần nhưng lại như anh em một nhà. Đó là tiền duyên, thiện duyên.

Tâm Đan không biết duyên số là có thật hay không, nhưng chắc chắn một điều rằng...cô và người đàn ông lạ mặt kia không có duyên, nếu có thì cũng là nghiệt duyên.

Kể từ hôm đó, ngày nào anh ta cũng tới mua bánh ngọt, mỗi lần đều nói là mua làm phần thưởng cho thành tích học tập của Cục Muối. Cái đó không quan trọng, quan trọng là lần nào anh ta cũng bắt cô tư vấn hàng loạt các món bánh đến khi cô khan cả họng anh ta mới chốt món bánh Pandan quen thuộc.

Lần nào cũng như vậy nhiều khi khiến cô phát bực muốn hỏi lại một câu. "Lần nào anh cũng lấy có món bánh này, thế bảo tôi tư vấn làm cái quái gì?"

Nhưng ông chủ từng phổ cập kiến thức cho cô, ông bảo rằng: Khách hàng là thượng đế.

Được rồi anh là thượng đế, hãy nhận của tôi vài nén nhang.

Dần dần, hai tháng trôi qua, việc mỗi ngày bị bắt ra tư vấn bánh cũng là một thói quen, cứ khoảng hai giờ trưa mỗi ngày cô sẽ uống cả bình nước lớn sau đó chuẩn bị tâm thế ra trận. Sau khi 'thượng đế' khó tính rời đi thì cô như chiến binh, à không, là thương binh. Nhưng người đàn ông này có vẻ rất quy củ, anh ta đến tiệm lúc nào cũng đúng hai giờ trưa mỗi ngày, nếu có chênh lệch thì cũng là sớm hơn hai hay ba phút gì đó chứ không bao giờ trễ dù chỉ một phút.

Một người đàn ông, ăn mặc chỉnh tề, sống có quy luật chắc chắn tính tình khó hầu hạ, vô cùng khắc khe.

Uổng công ban đầu cô có hảo cảm với anh ta, ông Gia Cát Lượng trong sách nói không sai 'họa hổ họa bì nan họa cốt, tri nhân tri diện bất tri tâm'

Thời gian êm đềm ở trường quân đội chưa trôi qua được bao lâu đã tới kì thi thể lực xét duyệt học kỳ một. Ngày hôm đó, cả đám bất ngờ khi nhận ra tới ngày thi. Vấn đề là đây là một cuộc thi không thông báo trước, học sinh hoàn toàn không biết chuyện gì cho tới khi nghe thầy Thẩm triệu tập tất cả học sinh, hội đồng chấm thi mười một người vô cùng hoành tráng.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, những người được chỉ định đã đứng thành bốn hàng chỉnh tề. lát sau, thầy phụ trách thể lực huấn luyện bắn súng – Thẩm Trung Kiên từ bên trong đi ra.

Dương Nam Phương: "Nghiêm! Chào!"

Tất cả giong tay lên, kỳ thật Tâm Đan rất thích chào kiểu này, nhìn nó rất oai phong.

Dương Nam Phương: "Thôi!"

"Chào các em! Đa số các em đều đã qua kì thi cuối kì quyết định xem có được tiếp tục theo học ở đại học Bách Nhật hay không. Vừa qua nhà trường đã nhận được một công văn của cấp trên, yêu cầu giữ bí mật chuyện này cho đến khi mọi người thi xong. Trong công văn ghi rằng, ngoài phần thi lý thuyết ra thì các em còn phải vượt qua một vòng thi gọi là thể lực. Tương lai mọi người sẽ là quân nhân, phục vụ nước nhà, vì vậy phần thi này sẽ quyết định xem các em đủ tư cách tiếp tục theo học đại học Bách Nhật hay không?"

Các học viên hoang mang nhìn nhau, ai cũng bắt ngờ ngỡ ngàng.

"Nếu là sát hạch thể lực thì cũng phải nói trước một thời gian để bọn em chuẩn bị chứ, đừng một cái như vậy thì tinh thần đâu ra mà thi?"- Gia Vi.

Thẩm Trung Kiên nhìn qua, ánh mắt sắc bén: "Vậy trên chiến trường quân địch có đợi em có tinh thần rồi mới tấn công để em đánh không? Ở hậu phương quân lính có đợi em có tinh thần rồi mới bị thương để em chữa trị không? Học viên ở trường Bách Nhật phải dũng cảm mưu trí, nhạy bén, có một tinh thần sẵn sàng đương đầu với nguy hiểm. Bất cứ ai không đáp ứng được những yêu cầu này thì đều có thể rời khỏi đây."

Tâm Đan bĩu môi lăm bằm trong miệng. "Thời bình mà nói cứ như sắp chiến tranh không bằng."

Dương Nam Phương bên cạnh nghe được giật tay cô một cái.

Không ai dám nói thêm lời nào nữa.

Thẩm Trung Kiên nhìn quanh một vòng rồi hài lòng nói tiếp: "Tham gia giám sát chấm thi đợt sát hạch lần này là hai người do chỉ huy trưởng đích thân tiến cử tới. Một là giáo viên vừa du học ở Nga về, từ nay sẽ cùng với thầy Mark phụ trách môn tâm lý học cho các em, Nguyễn Trọng Khanh!"

Tất cả học sinh đồng loạt vỗ tay chào mừng, Tâm Đan cũng miễn cưỡng ảo não vỗ tay theo. Từ bên trong một người đàn ông khôi ngô bước ra, nhìn anh ta có vẻ như chưa quá ba mươi tuổi. Tướng mạo đường hoàng, phong thái hiên ngang, nụ cười tỏa nắng. Anh ta vừa bước ra, các học viên nữ ít ỏi bên cạnh Tâm Đan cũng sáng mắt lên.

Đừng nói bọn họ, ngay cả cô cũng..

Đôi giày anh ta mang là giày thể thao số lượng có hạn của hãng Nike hôm trước vừa mới rao bán trên mạng. Màu sắc của đôi giày là màu trắng, dây giày được buộc một cách xuê xòa cho có, nhưng không quá khó chấp nhận. Tâm Đan nghĩ đây là người không câu nệ chuyện nhỏ, tính tình thoải mái dễ tiếp cận. Bên cạnh đó chiếc quần anh ta đang mặc là quần jean bó sát, có thể anh ta là một người thích phá cách, có tính thần hăng hái và đầy năng lượng. Anh ta mặc chiếc áo thun màu xám in chữ, bên ngoài là chiếc áo khoác sọc caro mỏng, cách ăn mặc này khá phù hợp với thời tiết mát mẻ chứng minh anh ta không dập khuôn trong trang phục, thích tìm những điều mới mẻ. Là người có tính thích hợp với hoàn cảnh rất cao. Cho dù...cách ăn mặc này của anh ta hình như không hợp hoàn cảnh lắm, không giống đi nhận chức mà giống...đi vũ trường hơn.

"Đẹp trai quá!"Mộng Hương cảm thấy trái tim mình đang đập thình thịch, cô nàng kéo tay Tâm Đan: "Đan Đan cậu nhìn xem, đẹp trai quá đi..."

Tâm Đan buồn cười, vừa thấy thầy giáo đẹp trai tỏa sáng là quên luôn thần tượng Dương Nam Phương trong lòng, sao nữ nhân lại có thể phũ phàng như thế chứ? Ngay cả Gia Vi tính tình điềm đạm cũng phải lên tiếng. "Du học quả là có khác, phong thái khác chúng ta. Xem nụ cười kia kia..."

"Cực phẩm như vậy, vừa thành đạt vừa tài hoa lại vừa có ngoại hình, chắc chắn là có chủ rồi. Hai thiếu nữ trẻ trung như hai người muốn bị tạt axit bòng mặt hay sao?" Tâm Đan không ngại tạt một gáo nước lạnh vào mặt hai thiếu nữ.

Mà đây không phải nước lạnh thông thường, là nước từ thiên sơn đầy tuyết đem về. Mộng Hương quay qua, lờ mắt nhìn cô nói. "Dựa vào đâu cậu biết thầy ấy có chủ rồi? Chui dưới gầm giường người ta rình à?"

"Trai đẹp, trai giỏi, giống như bản sản xuất số lượng có hạn vậy, đều rất nhanh chày hàng. Không tới phiên chúng ta đâu, leo xuống đi cô gái." Tâm Đan cười.

Gia Vi và Mộng Hương không thèm để ý cô nữa, cô cũng chả thèm thông náo bọn họ, cứ để họ bị tạc phân hôi vài lần cho biết. (Bạn thân vcl)

Nhưng đột nhiên, Dương Nam Phương đứng bên cạnh chêm vào một câu. "Chưa chắc."

Tâm Đan quay qua, thấy anh nhìn mình mới biết vừa rồi là đang nói chuyện với mình, nhưng sau người ta nói chuyện với cô mà cô chả hiểu anh ta nói cái gì nhỉ? "Hả?"

Dương Nam Phương nhìn cô một cái, hạ giọng. "Có một số mặt hàng được sản xuất chỉ dành riêng cho người nào đó dùng."

Tâm Đan chớp mắt. "Đội trưởng, anh sáng hả? Nói gì thế?"

"Tôi nói..." Dương Nam Phương quay sang, nhìn về ngõ ngách trên mặt cô đột nhiên ánh mắt hiện lên một chút bất đắc dĩ. "Tôi nói em còn bàn việc riêng trong lúc này coi chừng bị thầy Thâm phạt chạy vòng sân đấy."

"Xời, làm gì có..."

"Lâm Dung Tâm Đan, em có thôi làm ồn không hả?" Giọng nói sang sảng của Thâm Trung Kiên lại vang lên làm cô giật mình. "Mất trật tự ngay trong lúc tôi phổ biến, phạm nội quy, phạt em chạy một vòng sân trường."

"..." Tâm Đan. "Thầy Thâm..."

"Không nói nhiều, đây là mệnh lệnh."

"Em biết rồi." Tâm Đan thờ dài, ừ ừ...

-----*

Đoạn sau nam chủ xuất hiện rồi)) mà nói xuất hiện cũng không phải, ảnh xuất hiện lâu rồi mà =)) vậy nhé, hẹn gặp vào 28 tuần sau.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phán Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Được chạm vào người đại thần

"Chào mấy đứa, thầy là Nguyễn Trọng Khanh, từ nay sẽ phụ trách môn tâm lý học ở trường."

"Chào thầy ạ." Cả đám nữ sinh đều đồng loạt mang ánh mắt như cặp đèn pha lê chiếu sáng.

"E hèm." Thầy Thâm hắng giọng lấy lại không khí thuộc về mình trước mặt học trò, lại tiếp tục nói. "Ngoài thầy Khanh, lần này trường chúng ta may mắn mới được một giáo sư từ Mỹ về quản lý một trong những chuyên ngành quan trọng nhất của trường chúng ta, đó là khoa y."

"Khoa y sao?" vừa nghe nhắc tới ngành mình học, những sinh viên bên dưới đã nhốn nháo, cô hiểu bọn họ đều bắt đầu lo sợ vì sinh viên thường sợ nhất là giáo viên quản lý chuyên ngành mình học hoặc là quá khó khăn, hoặc là quá cổ quái. Tâm Đan vừa lúc chạy được một vòng về, ngay lập tức quay về hàng đứng im lặng.

Lần này bước ra, người thầy tôn kính phụ trách cả một khoa quan trọng nhất của trường Bách Nhật.

Nhìn thấy gương mặt kia, Tâm Đan cả kinh tới mức trợn tròn mắt.

Diện mạo hoàn hảo, gương mặt góc cạnh nam tính, ánh mắt đen sắc bén tựa như đôi mắt của chim ưng. Trên gương mặt anh tuấn phi phạm vẫn là một loại biểu cảm như muốn đẩy người khác ra xa mình ngàn trượng, lạnh lùng tựa như cái lạnh đó đã ngấm vào xương tủy, xa cách giống như cảnh vật ở phương bắc, nhìn thì có vẻ đẹp nhưng không thể tới gần nửa bước. Hôm nay anh mặc một chiếc áo sơ mi trơn màu xanh dương tối cùng chiếc quần tây đen, thắt lưng chỉnh chu với dây nịt hàng hiệu, đôi giày da đen sáng bóng khác hẳn với đôi hôm trước cô nhìn thấy. Hôm nay anh không mặc áo khoác, nhưng vẫn đeo đôi bao tay da bóng lưỡng màu đen, mái tóc đen dày được vuốt keo cẩn thận.

Nữ sinh xung quanh nhìn tới quên cả bàn tán.

"Chào mọi người, tôi là Ngụy Giang Thiên, từ nay sẽ đảm nhiệm môn giải phẫu học của trường."

Không khí yên tĩnh lạ thường, không một ai vỗ tay, tất người nào cũng như có thể nhét vào một quả trứng gà.

Đột nhiên trong loại yên tĩnh đó, có một tiếng vỗ tay bộp bộp của Tâm Đan. Cô quay nhìn xung quanh, sao mọi người lại có loại biểu cảm khoa trương như thế nhỉ? Lúc Tâm Đan quay lại thì đụng trúng ánh mắt của thầy giáo mới, chắc lý do để gây chú ý là vì chỉ có mình cô vỗ tay. Không hiểu sao Tâm Đan khấn trương một chút, vội vàng buông tay xuống.

Thầy Thẩm lại háng giọng. "Đây là hai người sẽ cùng tôi giám sát lần sát hạch này của toàn thể học viên. Địa điểm mà các em phải vượt qua là khu rừng cách đây một trăm dặm."

Một câu này của Thẩm Trung Kiên, tuy nhẹ nhàng nhưng đủ để triệu hồn của mấy nữ sinh kia về. Khu rừng đó tên là Morela, là một khu rừng chết chóc. Rộng hơn ba ngàn héc ta, theo thống kê thì tỉ lệ tử sát tại Morela thường dao động bởi lẽ khu rừng quá rậm rạp nên nhiều thi thể có thể không được tìm thấy trong nhiều năm trời hoặc thậm chí mất tích mãi mãi. Dù vậy, ước tính có khoảng 100 người đã tự tử thành công ở khu rừng này mỗi năm.

"Khu rừng cách đây một trăm dặm sao?"- Gia Vi phản ứng đầu tiên, quay sang: "Nghe nói chỗ đó là khu vực cấm, có thú dữ lại còn là khu rừng có nhiều vụ tự sát gần đây..."

Tâm Đan nghe thế thì nổi cả da gà, vội nói lên tiếng nói với Thẩm Trung Kiên "Thầy à...chỗ đó nguy hiểm lắm..."

"Các em đi chiến đấu có quyền lựa chọn chiến trường hay không? Hơn nữa địa điểm này do cấp trên đích thân chỉ định, địa hình hiểm trở, oán khí ngút trời, chính là nơi hoàn hảo để học viên trường Bách Nhật luyện tập."- Thẩm Trung Kiên đánh thép lên tiếng: "Mỗi đội sẽ được phát hai lá cờ có màu tương đồng với đội đó, phải cử một thành viên giữ lá cờ đó trên người và tìm cách lấy được lá cờ của đối phương và toàn mạng ra khỏi khu rừng đó. Tôi nói trước, đây là cuộc sát hạch liên quan tới tính mạng, không ai đảm bảo được an toàn cho các em vậy nên không phù hợp với những kẻ tham sống sợ chết, nếu em nào nhát gan thì có thể rút lui ngay tại thời điểm này."

Lời thầy vừa nói, ngay tức khắc có một vài học viên chủ động tách ra khỏi hàng. Gia Mộng Hương cũng định rời khỏi nhưng Tâm Đan kịp thời kéo tay cô năng, nói nhỏ: "Đừng bỏ cuộc."

"Nhưng nguy hiểm lắm..."

"Lẽ nào cậu muốn về quê lấy chồng sống một đời nhàn nhã không tiến thủ sao?"

"Nhưng...thà như vậy còn hơn mất mạng."

Trương Gia Vi đứng bên cạnh cũng động viên: "Cùng lắm thì chết thôi mà, chúng ta đã xác định vào trường quân đội thì trước sau gì cũng phải ra chiến trường. Dù là hậu phương hay tiền tuyến, phục vụ chiến tranh hay tổ trọng án thì đều phải lấy tính mạng ra cược. Mộng Hương, cậu đã vượt qua được kì thi lý thuyết cực khổ, hơn nữa còn dư tặn hai điểm, lẽ nào cậu lại bỏ cuộc bây giờ, để toàn bộ công sức đều tan tành hay sao?"

Gia Vi đã nói như vậy, Mộng Hương cũng không còn cách nào đành tham gia.

Thẩm Trung Kiên nhìn qua một lượt rồi gật đầu: "Tốt lắm, các em có ba mươi người, chia làm hai đội trắng và xanh mỗi đội mười lăm người. Các em có thể tùy ý chọn vũ khí của mình, nhưng điều kiện tiên quyết là các em phải nhanh chân vì vũ khí đều được treo trên các nhánh cây trong rừng, người nào dành được món nào thì phải sử dụng món đó. Chỉ huy là Nguyễn Trọng Khanh, đội trưởng Nguyễn Lộc và Nhật Hà, dẫn đầu đội tân sinh viên năm nhất. Ngụy Tử Anh, Lâm Dung Tâm Đan, Trương Gia Vi, Gia Mộng Hương sẽ do đội trưởng Dương Nam Phương và chỉ huy là Ngụy Giang Thiên. Tất cả đeo trên mình thiết bị định vị để tổng cục biết được vị trí của các em. Học viên nghiêm! Bắt đầu!"

Khẩu lệnh vừa hô ra, hai đội nhanh chóng nhận cờ nhanh chân chạy vào rừng Morela.

Đội đối phương giao cờ cho Nhật Hà giữ.

Đội cô giao cho Dương Nam Phương giữ. Lối vào của khu rừng phải đi qua con đường mòn dài, dĩ nhiên không chỉ có một lối đi này, cùng với một hướng vào rừng còn có một lối khác, Nhật Hà đã dẫn đồng đội đi hướng đó vì cả hai là phe đối đầu nên hạn chế đi cùng một lối. Con đường mòn càng đi thì càng âm u, rõ ràng là trời sáng thế này, nhưng cô lại cảm thấy nó tối tăm lạ thường, hay là tác dụng về mặt tâm lý?

Đi được một lúc, Dương Nam Phương quay lại, "Lâm Dung Tâm Đan, lên đây."

Tâm Đan ngơ ngơ nhìn quanh, cô đang đi gần sau chót, khi không bắt cô lên dẫn đầu làm gì? Nhưng hiện giờ đang chiến đấu, mệnh lệnh của đội trưởng cô tuyệt đối phải nghe vì vậy cũng ráng chen lên hỏi. "Đội trưởng có chuyện gì?"

Nét mặt Dương Nam Phương nghiêm túc. "Đi theo sau tôi, coi chừng đi lạc."

Đến lúc này Tâm Đan mới hiểu, hóa ra anh đang lo người mù đường như cô sẽ đi lạc. Tính ra thì đội trưởng thật tốt, có lòng quan tâm đến người bị khuyết tật, ơ, khoan đã, mù đường có được xem là khuyết tật không nhỉ?

Nơi này cây cối um tùm, san sát nhau, những tầng lá và thảm thực vật dày đặc, nối dài miên man, che hết ánh sáng khiến không gian trở nên âm u mang theo chút ma quái đáng sợ như một bộ phim kinh dị. Dương Nam Phương đi trước dẫn đường, theo sau là Tâm Đan, Ngụy Tử Anh Gia Mộng Hương và Trương Gia Vi, cùng các học viên khác, đi cuối cùng là Ngụy Giang Thiên. Tâm Đan có đưa mắt quan sát anh ta, nhưng trừ ngó nghiêng đưa mắt nhìn thì trông anh ta cũng chẳng có hứng thú hay tốt bụng ra tay tương trợ. Cô nghĩ anh chắc chỉ muốn yên lặng làm một chỉ huy giám sát mà thôi, mà cũng đúng, theo lý mà nói Ngụy Giang Thiên chẳng cần phụ giúp học viên làm gì.

Đột nhiên Ngụy Tử Anh quay lại cầu nhàu. "Anh cả, anh đi kê bên em được không?"

Cả đám nhìn nhau, không biết cô ta đang nói ai. Nào ngờ Ngụy Giang Thiên đi sau cùng nhú mào một tiếng. "Đừng nhiều chuyện."

Ngụy Tử Anh hậm hực dậm chân rồi không còn cách nào đành tiếp tục đi.

Thế là cả đám xung quanh kịp thời nhận ra, hóa ra Ngụy Tử Anh và Ngụy Giang Thiên là người nhà. Nói vậy thầy Thẩm cũng biết chuyện này nhỉ? Sao lại không biết chứ? Nếu như thầy biết mà còn để Ngụy Giang Thiên giám sát đội này, vậy thì chỉ hai trường hợp. Một là thầy không biết Ngụy Tử Anh và Ngụy Giang Thiên là anh em, hai là thầy tin tưởng Ngụy Giang Thiên không thiên vị.

Lúc này đây, anh đã thay y phục giống với sinh viên, như cô và mọi người, đều là áo thun ngắn tay trắng đã lộ cánh tay không quá đen, quần kaki màu xanh rêu đơn giản. Anh ta mặc như thế này trông bớt đi vài phần xa cách, không giống như khi mặc vest chỉnh tề.

"Mọi người nhìn kia!" Trương Gia Vi chỉ lên cành cây kia, trên đó treo một khẩu súng. Tâm Đan nhìn thấp thoáng có thể nhận ra đó là Súng trường tự động Henry. Loại súng này nếu lọt vào một tay bắn cừ thì có thể xả được hai mươi tám viên đạn chỉ trong vòng một phút, nhưng cô biết đạn trong súng là đạn màu. Tức là khi bắn thì trên áo sẽ dính một loại hóa chất dạng màu, có tẩy rửa thế nào cũng không ra vì vậy sẽ làm căn cứ xem ai bị trúng đạn còn ai thì không. Nhìn thấy Trương Gia Vi định leo lên lấy thì Tâm Đan nhanh chóng can lại.

"Đừng đi!" Tâm Đan nhìn qua Dương Nam Phương "Anh đi lấy đi."

Dương Nam Phương gật đầu, nhanh chóng bám vào thân cây leo lên.

Trương Gia Vi khó hiểu nhìn sang "Sao thế?"

"Cậu không giỏi dùng súng, cầm khẩu súng này cũng không thể phát huy hết sức mạnh của nó."

Trương Gia Vi gật đầu.

Lúc này Tâm Đan cảm nhận được một ánh mắt đang nhìn mình, cô tò mò quay lại thì đụng trúng tầm nhìn của Ngụy Giang Thiên. Anh ta thần nhiên quan sát Tâm Đan không một chút mất tự nhiên khi bị cô phát hiện, từ từ nhìn sang chỗ Dương Nam Phương đang nỗ lực lấy vũ khí.

Tâm Đan khó hiểu, vừa rồi ánh mắt đó...chính là đánh giá có phải không?

Sau khi Dương Nam Phương lấy được khẩu súng, cả đoàn nhanh chóng đi sâu vào bên trong.

"Tất cả mọi người không cần gấp, vì đội trắng chắc chắn cũng đang tìm vũ khí, họ sẽ không vội tấn công. Vì vậy nếu chúng ta tìm được vũ khí cho riêng mình sớm hơn thì có thể tấn công trước dành thế chủ động." Dương Nam Phương nói.

Tất cả mọi người đồng ý với quan điểm của anh ta.

Đến một cái cây thứ hai, lần này Trương Gia Vi lấy được một trái lựu đạn. sau đó là Gia Mộng Hương cũng tìm được một cây gậy lớn. Đến cái cây thứ tư, Tâm Đan bước lên "Lần này đến lượt tôi."

"Tôi cũng muốn có!" Ngụy Tử Anh bước lên, khiêu khích nhìn cô.

Tâm Đan cũng nể phục tài gây sự của cô ta, giờ phút nào rồi mà còn tìm cô gây khó dễ cho được, cô đành khẽ cười "Được thôi."

"Cô nhường tôi à?"

"Còn lâu!" Tâm Đan khởi động cổ "Trong từ điển của tôi trước giờ không có chữ nhường! Mà chẳng phải chỉ đại Ngụy Tử Anh trước giờ cũng không nhận chữ nhường của người khác sao?"

Ngụy Tử Anh bị đá kích "Được, vậy ai leo lên đó trước người đó thắng!"

"Choi!"

Nói rồi hai cô nâng ra sức leo cây. Cây đại thụ này vòng thân khá rộng, chiều cao cũng thuộc loại tầm tầm tuy nhiên phần thân khá sần sùi đâm vào da thịt nên tạo ra khó khăn. Nhất là những cô gái da thịt non mềm như cả hai người, việc leo lên tới đỉnh cây thì chắc chắn cũng phải trầy xước chút đỉnh.

Ban đầu là Từ Minh Tuệ dẫn đầu trước sau đó cô ta dần có biểu hiện đuối sức, Tâm Đan nhân cơ hội leo càng nhanh hơn.

Trương Gia Vi đứng bên dưới cũng không tin vào mắt mình mà quay qua nói với Mộng Hương "Cậu...xem, là người hay là khi thế?"

Mộng Hương nhất thời cứng đờ hình: "Khó tin quá đi!"

Cuối cùng phần thắng thuộc về Tâm Đan, chẳng những cô lấy được vũ khí trước mà còn leo xuống trước. Cả quá trình còn chưa tới năm phút khiến ai cũng ngỡ ngàng. Sau khi xuống đất, Tâm Đan nhìn lên người vẫn còn treo trên cây hỏi "Có cần tôi giúp không?"

Mặc dù hỏi, nhưng rõ ràng câu hỏi này chỉ phát ra cho có lệ, cô chỉ đứng yên, cũng chả có ý định giơ tay ra đỡ.

Nguy Tử Anh hừ một tiếng, tự mình trèo xuống.

Mọi người cùng nhau đi tiếp. Tâm Đan biết rõ Nguy Tử Anh là em gái của Nguy Giang Thiên, mà anh lại chính là người phụ trách giám sát lần này, nếu đắc tội Nguy Tử Anh thì coi như người khó sống sau này sẽ là cô, nhưng cô mặc kệ, cô ghét nhất đó chính là tiểu thư đồng đẳng như nàng ta.

Vũ khí mà Tâm Đan nhắm trúng chính là một con dao găm khá tiện lợi. Mộng Hương kéo tay cô hỏi: "Này, sao cậu lại chọn dao thế?"

"So với súng thì tớ thích dao hơn." Tâm Đan tung con dao trên tay lên rồi chụp lấy "Tớ từng nghe thầy Thẩm giảng, loại dao găm này có thiết kế kết hợp với nắm đầm thép Knuckleduster. Vừa đầm được, vừa đâm được tiện lợi như thế, thật đúng với ý tớ."

Con dao này được sử dụng bởi lính biệt kích Anh khi phục kích hoặc cận chiến, trong Thế chiến II. Con dao có chiều dài khoảng 22cm, được cầm theo kiểu ngược tay. Với hai lưỡi dao sắc bén, lưỡi dao trong dài hơn lưỡi dao ngoài. Phần chuôi dao kết hợp với nắm đầm thép có chiều dài 10cm, phù hợp với nhiều kích thước bàn tay khác nhau.

"Nhóc con này, cậu đúng là tham lam, một công đôi chuyện nhỉ? Hèn gì nãy giờ cậu chẳng thèm tranh giành cái gì."

Tâm Đan đính chính "Đây là tư duy chiến lược, chỉ người có người thông minh mới nghĩ ra thôi. Hạng xoàng xoàng như các cậu thì dùng lựu đạn với gậy đi."

Gia Vi không khách khí đẩy mạnh Tâm Đan "Cậu đi chết đi."

Thật không ngờ Tâm Đan không lúng túng trước mà mặt thản bằng, loạng choạng ra phía sau vài bước rồi đụng trúng vào người Nguy Giang Thiên. Anh đi ngay phía sau cô khi nào mà không biết, cũng không nhiều lời mà dùng tay đỡ lấy cô. Tâm Đan nhìn qua, có chút mất tự nhiên nói cảm ơn một cái rồi đi nhanh lên phía trước.

Mộng Hương cười mờ ám "Cảm ơn tớ đi, sướng rồi nha, được chạm vào người đại thần."

Tâm Đan bĩu môi, lằm bằm. "Dù là đại thần hay thượng đế thì cũng phải thấp nhang thôi."

Mộng Hương trêu cô, cô lại phản bác. "Các cậu đùa như vậy quá nguy hiểm, lỡ phía sau là vực thẳm thì sao? Sẽ chết người đấy, lần sau còn đùa như vậy thì tớ bắt hai người bỏ vào miệng của dã thú."

Lời Tâm Đan vừa mới thốt ra thì mặt đất rung chuyển nhẹ như có một bàn chân khổng lồ đang bước tới gần.

Tất cả mọi người dừng lại kinh hãi nhìn nhau. Mộng Hương nghiêng rằng: "Từ nay về sau ngậm cái miệng thôi của cậu lại đi!"

Gia Vi: "Lâm Dung Tâm Đan cậu đúng là đồ quạ đen mà."

Tâm Đan mếu mếu cái miệng tỏ vẻ oan ức.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Tôi sẽ kịp thời nắm lấy tay em

"Yên tâm, tôi sẽ kịp thời nắm lấy tay em. Hơn nữa sẽ nắm thật chặt không buông."

Dương Nam Phương quay lại: "Tâm Đan, em leo cây giỏi. Mau leo lên xem là con gì? Khi này ai bắt được ổng nhóm thì đưa cho cô ấy."

"Rồ!" Tâm Đan nhận lấy ổng nhóm rồi vắt con dao vào thắt lưng nhanh chóng leo lên trên. Những người đứng bên dưới đem vũ khí của mình ra phòng thủ. Tâm Đan đem ổng nhóm nhìn xung quanh, giọng nói khẩn trương: "Ồ hướng mười giờ có ba con heo rừng đang tiến tới. Mọi người leo lên cây, bỏ balo của mình ở dưới chỉ đem theo vũ khí. Nhớ kỹ, không được tạo tiếng động và thở mạnh."

"Chết thật!" một người hô lên rồi tất cả đồng loạt làm theo lời Tâm Đan.

Khi mọi người đều leo lên cây ẩn nấp, quả nhiên có ba con heo rừng xuất hiện. Đây là giống loài thính tai, thính mũi nếu chột nghe có tiếng động lạ, dù rất khẽ xảy ra cách đó một vài trăm mét là chúng đã phát hiện được ngay. Chúng tiến tới ngửi và những cái balo bên dưới rồi bắt đầu tuần tra xung quanh.

Dương Nam Phương ở bên góc cây đối diện nhìn qua Nguy Giang Thiên ra dấu lặng lẽ, ý bảo sẽ cho vài người thanh niên lực lưỡng xuống dưới đấu với chúng. Nguy Giang Thiên lắc đầu, Dương Nam Phương cũng đành im lặng.

Gia Mộng Hương ngồi trên một cành cây lớn nhìn xuống, chợt lại phát hiện mùi hôi thối ở đâu bốc ra. Cô nghĩ là có con vật nào đó chết trên cành cây nên nhìn xung quanh, nào ngờ vừa mới ngẩng đầu nhìn sang thì đã thấy tuốt ở trên đỉnh cây cao ngất có một bóng người treo lơ lửng giữa không trung. Mộng Hương hoảng sợ tột độ hét lên một tiếng rồi trượt chân ngã xuống. Những con heo rừng chuẩn bị rời đi cũng quay lại chực chờ mồi thịt con mồi. Dương Nam Phương từ cái cây đối diện nhận thấy tình thế không ổn liền kịp thời nhảy xuống ôm lấy Gia Mộng Hương ngã lăn vài vòng trên đất "Không sao chứ?"

Gia Mộng Hương hoảng sợ lắc đầu. Heo rừng nhào tới giờ móng vuốt nhọn ra, Dương Nam Phương rút khẩu súng bắn liên tục vào cả ba con. Tất cả mọi người trên cây thấy tình thế buộc phải động thủ nên cùng nhau nhảy xuống. Trừ những cô gái chân yếu tay mềm thì vẫn yên vị trên cây, đàn ông lực lưỡng bọn họ đấu vật với heo rừng xem ra cũng khá vất vả.

Tâm Đan đề ý thấy Ngụy Giang Thiên từ đầu tới cuối đều đứng một góc quan sát hoàn toàn không tham gia chiến đấu. Anh ta có cần vào những lúc nguy hiểm liên quan tới sinh tử này mà vẫn giữ đúng một lập trường làm người chấm điểm của cuộc sát hạch lần này như vậy không?

Gia Mộng Hương đứng một bên hoảng sợ lui về phía sau thì đập trúng một vật gì đó cứng cứng. Cô nâng máy móc quay đầu xuống nhìn thì phát hiện đó là một hộp sọ của con người. Mộng Hương hét lớn thất thanh làm một con heo rừng chú ý, chuyển hướng từ phía Dương Nam Phương quay sang nhào tới chỗ Gia Mộng Hương.

"Mộng Hương cẩn thận!" Tâm Đan rút con dao trong tay phóng mạnh, dao ghim vào bụng của con quái vật kia khiến nó bị thương lăn đùng ra đất không tài nào đứng dậy. Cô tuốt xuống đất nhanh chóng chạy tới rút con dao ra rồi hỏi: "Cậu không sao chứ?"

Gia Mộng Hương lắc đầu: "Không sao!"

Cùng lúc đó, Dương Nam Phương cũng bị móng vuốt của một con heo rừng làm bị thương ở tay trái. Tâm Đan đỡ Gia Mộng Hương đứng lên, lúc này một con khác nhào tới, lúc cô chưa kịp phản ứng thì đã thấy con heo rừng to xác kia đã bị đá văng ra xa. Tâm Đan sững sốt nhìn qua... là Ngụy Giang Thiên!

Anh nhìn cô một cái rồi hô: "Chạy về phía trước."

Ngụy Tử Anh và Trương Gia Vi trên cây nhanh chóng chạy xuống. Ngụy Tử Anh dìu Dương Nam Phương nghe theo lời của Ngụy Giang Thiên chạy về phía trước, nhưng trước khi đi lại đưa mắt nhìn sang Tâm Đan. Cô cũng chả hiểu hàm ý trong ánh mắt đó là gì, vào thời khắc sinh tử này cũng chẳng có ai quan tâm tới hàm ý gì đó. Trương Gia Vi quay lại nói với mọi người: "Tôi dùng lựu đạn diệt chúng mọi người lui trước đi!"

Tất cả nhanh chóng chạy ra khoảng cách thật xa, lúc này Trương Gia Vi ném lựu đạn trong tay rồi nhanh chóng quay lưng bỏ chạy. Tiếng nổ phía sau làm cho mặt đất rung chuyển, tất cả ôm đầu ngồi xuống. Sau khi con dư chấn qua đi, mọi người mới bàng hoàng nhìn nhau.

"Mọi người không sao chứ? Dương Nam Phương anh bị thương rồi!" Tâm Đan nhìn sang cánh tay chảy máu của Dương Nam Phương.

Dương Nam Phương mỉm cười: "Không sao, tôi không sao..."

Trương Gia Vi bước lên lấy vài món sát trùng trong túi quần ra: "Không sao cái gì, để tôi giúp anh cầm máu trước."

Mộng Hương nói: "Em xin lỗi, đều tại em hại mọi người..."

Dương Nam Phương: "Không sao, khu rừng này có rất nhiều người tìm tới tự tử, lần sau hãy cẩn thận hơn là được"

"Gia Vi, cậu phải cẩn thận, hiện giờ cậu không còn vũ khí nữa, tốt nhất là nên đi ở giữa coi chừng nguy hiểm." Tâm Đan nói.

Gia Vi gật đầu. "Tớ biết rồi."

Một lúc sau, cả nhóm tiếp tục di chuyển, sắc trời cũng dần dần tối đi, dĩ nhiên bây giờ chỉ mới là hai giờ trưa, nhưng ở nơi rừng cây rậm rạp không thấy ánh mặt trời thì đã giống như năm giờ chiều rồi. Lúc này phía bên kia rừng cây phát ra tiếng sột soạt khiến mọi người cảnh giác, sau đó nhóm người bên kia ập tới bao vây tứ phía. Cô quên rằng Nguyên Lộc nổi tiếng nhất với trò tập kích đột xuất như thế này, bây giờ chứng kiến đúng là trở tay không kịp.

"Dương Nam Phương, thắng thua đã định sẵn rồi, cậu giao cò ra đây." Nguyên Lộc tràn đầy tự tin nói.

"Cờ trong tay tượng trưng cho tổ quốc, trừ khi lính chết còn bằng không sẽ không có chuyện hai tay dâng tổ quốc cho kẻ khác."

"Nói hay lắm! Chỉ tiếc là giấc mơ thì rất đẹp để trong khi hiện thực thì luôn tàn khốc."

Dương Nam Phương thất chặt lá cò lên người: "Bắt đầu đi!"

Nguyên Lộc cười khẩy "Đối phó với cậu cần gì cả đội một mình tôi là đủ rồi."

Cả hai nhìn nhau rồi nhanh chóng ra chiêu! Thế võ của Dương Nam Phương đều công kích trực diện trong khi Nguyên Lộc thì ưa dùng mấy chiêu đen tối không minh bạch để đối phó với anh. Chắc mấy chốc Dương Nam Phương yếu thế, Tâm Đan có thể nhận ra được sức lực của anh ta, vừa lo giữ cò vừa phải công kích thật sự quá sức của một người.

Tâm Đan nóng ruột hét lớn "Đưa cho tôi!"

Cùng lúc đó, Dương Nam Phương lui ra sau vài bước, nhanh chóng lấy cờ xanh ném về phía cô. Tâm Đan nhảy lên chụp lấy rồi phóng xuống đất bỏ chạy, Nguyễn Lộc định đuổi theo thì Trương Gia Vi đã nhanh chóng lao tới dễ dàng lấy đi lá cờ trắng trên người Nguyễn Lộc.

"Chết tiệt! Mau đuổi theo!"

Trương Gia Vi và Tâm Đan chạy song song với nhau.

"Gia Vi tở ở lại chặn chúng, cậu cầm hai lá cờ đi đi!"

"Không được! Làm sao cậu đánh lại họ?"

"Còn có đám người Dương Nam Phương yểm trợ mà, lo gì chứ? Đi đi!"

Trương Gia Vi không còn cách nào khác, nhận lấy lá cờ trên tay Tâm Đan rồi chạy thật nhanh.

Tâm Đan đứng lại đón đầu bọn chúng, nào ngờ lại nhìn thấy vực thẳm phía trước.

Cô từng nghe nói khu rừng này nằm ở vị trí cao nên khu vực bên dưới vực thẳm là thung lũng do dân tộc thiểu số sinh sống... Đúng vậy, cô từng nghe nhưng vừa rồi cô không nhớ tới điều đó...

Gia Vi... cô ấy đang nhắm mắt nhắm mũi chạy về phía vực sâu kia.

"Gia Vi! Tâm Đan lao tới nhưng không kịp, một tiếng kêu hốt hoảng của Gia Vi vang lên, cô ấy đã rơi xuống dưới. Tâm Đan không chút đắn đo lao xuống theo.

"Tâm Đan!" Dương Nam Phương và mọi người chạy tới, nhìn thấy cảnh này thì ai cũng kinh hãi.

Tâm Đan túm lấy tay Trương Gia Vi, lúc cả hai người vẫn còn rơi tự do với vận tốc xé gió, Tâm Đan rút con dao ở thắt lưng ra đâm mạnh vào vách đá. Con dao ghim chặt, một tay cô cầm cán dao một tay khác nắm chặt tay Trương Gia Vi.

"Tâm Đan, Gia Vi!" Mọi người phía trên chạy tới hốt hoảng gọi to.

Tâm Đan không nghe được tiếng bọn họ gọi, cho dù có nghe thì cô cũng không thể nào leo lên được. Cảm nhận được bàn tay Trương Gia Vi buông lỏng, Tâm Đan hốt hoảng "Đừng buông tay!"

Sắc mặt Trương Gia Vi nhợt nhạt, khi nẩy va mạnh vào vách đá trúng một cành cây làm cho cánh tay cô nàng giờ đã chảy máu. Tâm Đan nhìn xuống vực sâu bên dưới, cô nhìn thấy những mái nhà nhỏ nằm thưa thớt, không hiểu vì sao độ cao này làm cô cảm thấy chóng mặt vô cùng, tay chân bủn rủn, đến lúc này Tâm Đan mới biết mình mắc chứng sợ độ cao. Nhưng trước giờ cô không có chứng bệnh này, không lẽ là hội chứng hình thành do chấn thương tâm lý vào kiếp trước lúc trượt chân ngã xuống vực mà chết sao?

Nguyễn Trọng Khanh bối rối nhìn hai nữ sinh đang đối mặt với sinh tử trước mặt, bây giờ nếu anh vào cứu họ thì chẳng khác gì đã vi phạm nội quy của trường xen vào giúp đỡ khi học viên đang tham gia sát hạch. Với lại khi này Thẩm Trung Kiên cũng đã nói rõ rằng cuộc chiến này liên quan tới sinh mạng, nên chuyện mất mạng là dĩ nhiên...

Nhưng nếu không giúp, đó chính là mạng người.

"Có giúp hay không?"

Nguyễn Trọng Khanh quay qua hỏi, dĩ nhiên là hỏi Ngụy Giang Thiên.

Anh không trả lời, quay lưng bước tới một gốc cây lấy sợi dây leo dài rồi nói "Mọi người giữ chặt dây, tôi xuống cứu họ."

"Vậy là giúp sao?" Nguyễn Trọng Khanh gật đầu: "Tôi đi cùng cậu!"

Nguyễn Lộc và Dương Nam Phương cùng mọi người giữ chặt hai đầu sợi dây. Gia Mộng Hương đứng một bên cầu thần bái phật, mọi người cũng lo sợ hoang mang.

Lúc Tâm Đan cố gắng dùng một chút sức lực ít ỏi để bám vào vách đá thì một đôi găng tay da màu đen hiện ra trước mắt, cô ngẩng đầu lên. Ánh mắt lúc đó của Ngụy Giang Thiên có thể sẽ là ánh mắt của duy nhất một người mà cô sẽ không bao giờ quên được. Một loại điềm tĩnh không chút thăng thốt dù cho đang ở trong trường hợp nào đi nữa, hơn nữa còn có một loại kiên định làm cho người khác tin tưởng vào đó. Nhưng nếu bây giờ nắm lấy tay anh ta, hoặc là cô phải buông tay nắm tay Trương Gia Vi ra để cô nàng rơi xuống núi. Hai là cô phải buông tay nắm cán dao ra, trường hợp này nắm ăn nắm thua, nếu như Ngụy Giang Thiên không nắm kịp thì cả hai người bọn cô đều sẽ rơi xuống núi.

"Còn nhìn gì nữa, mau đưa tay đây!"

Tâm Đan dần cảm thấy bàn tay của Trương Gia Vi đã mất đi sức lực, chỉ còn một chút nữa là cô nàng sẽ rơi xuống.

Hình như nhận ra được sự chần chừ của cô, Ngụy Giang Thiên nói "Yên tâm, tôi sẽ kịp thời nắm lấy tay em. Hơn nữa sẽ nắm thật chặt không buông."

Trong tình huống trăm đường chết một đường sống như thế này, Tâm Đan cũng chỉ do dự vài giây rồi nhắm mắt buông cán dao ra. Lúc tưởng chừng như sẽ rơi xuống tan xương nát thịt thì đúng là Ngụy Giang Thiên kịp thời nắm lấy tay cô, Nguyễn Trọng Khanh xuống tới đỡ lấy Trương Gia Vi, mọi người đứng ở trên cũng hoàn hồn thở phào.

Tâm Đan và Trương Gia Vi được kéo lên, cả hai cô gái sợ tới mức ngồi bệt trên đất hai chân cũng không đứng lên được. Gia Mộng Hương chạy tới khóc lóc bù lu bù loa xem xem cả hai người còn đầy đủ tứ chi hay không: "Hai con ranh này, khi nãy suýt chút làm tớ đứng tim rồi. Tay còn đủ hai cái không? Đầu còn đủ một cái không?"

Tâm Đan chỉ hoảng sợ một lúc rồi lấy lại tinh thần khá nhanh hơn so với Trương Gia Vi "Cậu khóc cái gì mà khóc, tim gan phèo phổi cũng không thiếu cái nào đâu mà lo. Tớ này có quý nhân phù trợ mà, mới mười tám tuổi chưa chết sớm như vậy."

"Đúng vậy, tớ nghĩ quý nhân của cậu là giáo sư Ngụy đấy. Chỉ mới lần đầu gặp nhau đã cứu cậu hai lần rồi."

Tâm Đan nhìn sang chỗ Ngụy Giang Thiên, anh đang đứng phía xa gỡ dây thừng ở tay ra.

Nguyên Lộc nhặt lá cờ bị Trương Gia Vi bỏ dưới đất lên rồi đi tới đưa lá cờ trắng trong tay cho Tâm Đan. Cô khó hiểu nhìn anh ta đợi lời giải thích cho hành động này, lên tiếng "Lá cờ này tôi giao cho cô, hôm nay cô thắng."

Tâm Đan mơ mơ hồ hồ ngây ngây ngốc ngốc nhận lấy.

Nguyên Lộc "Tôi đã thay đổi cách nhìn của tôi về cô rồi đấy, lần này tôi thua tâm phục khẩu phục."

"

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13: Chết người rồi!

Một cuộc chiến diễn ra với một cái kết không chút bất ngờ nào. Sau khi rời khỏi khu rừng, Tâm Đan và Gia Mộng Hương nhanh chóng đưa Trương Gia Vi đến phòng y tế của trường quân đội trị thương. Khi biết được thương thế của Trương Gia Vi không đáng kể thì cả hai mới yên tâm rời khỏi phòng y tế đi tập trung với các học viên khác ở sân trường.

"Lần này các em đã xuất sắc vượt qua kì khảo hạch, thành công bước vào năm thứ nhất của đại học quân đội Bách Nhật. Các thành viên thuộc đội xanh sẽ là những học sinh ưu tú của lớp nâng cao, các em đã chiến thắng, đó là sự thật không thể chối cãi. Nhưng theo tôi biết, các em ở đội xanh chiến thắng là do đội trưởng đội trắng tự mình giao cờ ra chứ không phải bằng thực lực đạt được, chuyện này, Nguyên Lộc em hãy đưa ra lời giải thích cho tôi." Thẩm Trung Kiên uy nghiêm đứng trên bục thang hỏi.

Tâm Đan và mọi người nhìn sang Nguyên Lộc, anh ta từ từ bước lên nghiêm một cái rồi mạnh dạn rành mạch trả lời "Thưa thầy, lý do em tự nguyện giao cờ là vì nhìn thấy được nghĩa khí của Lâm Dung Tâm Đan với đồng đội mình. Đội xanh đã chiến đấu bằng sự đoàn kết chứ không phải vì thắng lợi cá nhân, em phục điều đó và em nghĩ các thành viên của đội trắng đều sẽ có chung một quan điểm với em."

Nguyên Lộc vừa dứt lời, các thành viên đội trắng cùng nhau hô lên "Đúng ạ!"

"Thật hoang đường!" Thẩm Trung Kiên tức giận: "Các em là quân nhân, cờ trong tay tượng trưng cho đất nước. Khi ra chiến trường, các em thấy quân xâm lược quá đoàn kết cho nên các em sẽ tự tay giao tổ quốc của mình vào tay giặc hay sao? Đầu óc tư duy trong suốt mười năm liền học đi học của các em để ở đâu?"

Không ai dám nói lời nào.

Thẩm Trung Kiên: "Các em có biết nhục khí của quân nhân bộc lộ ở việc phải chiến đấu tới cùng hay không? Thứ nhất, Nguyên Lộc tự ý quyết định, sai chiến lược thực chiến không tuân thủ quy định chiến đấu bị phạt phải chống đỡ một ngàn cái, cả đội trắng bị cầm ra ngoài trong một tuần, chăm sóc rau màu một tháng."

Tất cả người đội trắng xanh mặt: "Cái gì?"

Nguyên Lộc nghiêm "Tuân lệnh!"

Thẩm Trung Kiên "Còn về phần Lâm Dung Tâm Đan, việc em cứu Trương Gia Vi là một việc tốt nhưng cũng vì việc đó ảnh hưởng cả hai đội cùng vi phạm với em..."

"Báo cáo!" Cô không phục liền lớn giọng cắt ngang.

Thẩm Trung Kiên, Ngụy Giang Thiên và Nguyễn Trọng Khanh nhìn qua.

Thẩm Trung Kiên "Em muốn nói gì?"

"Tại sao lại gọi là vi phạm? Em vi phạm cái gì trong khi chỉ cứu đồng đội của mình? Trên chiến trường, nhìn đồng đội bạn bè của mình chết cũng không cứu giúp thì tinh thần đoàn kết ở đâu, mà đoàn kết chính là sức mạnh của tập thể, xin hỏi nếu ai cũng lo cho tính mạng của mình thì chúng ta chiến thắng bằng niềm tin à?"

"Tinh thần đoàn kết chính là phải nghĩ cho tập thể. Nếu thật sự trên chiến trường mưa bom bão đạn, em chỉ lo cứu có một người bạn thân của mình thì sẽ thế nào? Có thể em sẽ bỏ mạng hoặc cũng có thể người chết là tất cả đồng đội đều đứng lại chờ em cứu một người. Một người chết thì đã đành rồi, đằng này một người vì cứu người sắp chết mà bỏ mạng hơn nữa cả nhóm vì cứu hai kẻ sắp chết mà bỏ mạng thì lấy ai ra chiến đấu? Quân lính chính là lực lượng chủ yếu của một quốc gia, không có lý do thì không thể bỏ mạng vô ích. Sinh mạng của quân lính cũng chính là sinh mạng của tổ quốc, sẽ không có chuyện một con ngựa đau cả tàu bỏ cỏ trên chiến trường. Chỉ cần một người sống thì đất nước sẽ còn một tia hi vọng. Trên chiến trường bom đạn không có mất, chúng ta không có bạn bè, không có kẻ thù chỉ có tổ quốc."

Cô im lặng, Thẩm Trung Kiên lại hỏi. "Em không phục?"

"Đúng." Cô nói. "Em không phục, chính là không phục câu nói mang tính giả thiết của thầy trên thực tế chúng ta đang sống ở thời bình, trên khu rừng đó cũng không phải là một chiến trường thật sự tại sao em không thể cứu lấy đồng đội của mình?"

"Không bàn cãi nhiều, Lâm Dung Tâm Đan, em làm nhiều loạn lòng quân, hụt đi nhuệ khí của cả hai đội. Trì trệ thời gian sát hạch của mọi người. Phạt em chạy vòng quanh sân luyện tập của trường một vòng trong đêm nay, rõ chưa?"

Tâm Đan xanh mặt, bao nhiêu cái gai nhím vừa rồi dựng lên cũng trong một cái chớp mắt liền trở thành bộ mặt suy sụp nài nỉ, suýt chút là khóc lớn nói "Nhiều, nhiều vậy sao? Thẩm đẹp trai à, thầy bớt chút xiu được không?"

Mấy bạn học đứng xung quanh cổ gẳng nhìn cười, Nguyễn Trọng Khanh cũng giật giật khoe miệng.

Thẩm Trung Kiên cũng không thay đổi sắc mặt mà còn đánh thép nói lại "Ồ trường quân đội..."

"Phục tùng mệnh lệnh là thiên chức của học viên, ở trên chiến trường phục tùng quân lệnh là nghĩa vụ của quân nhân. Học viên phải tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh cấp trên, bất kể khi nhận bất cứ nhiệm vụ gì đều tận tâm, tận lực thi hành nhanh chóng và chính xác."-Lại cái điệp khúc cũ, Tâm Đan cũng thừa biết Thẩm Trung Kiên có biệt danh trong trường là Thẩm kỉ luật, Thẩm nghiêm túc, Thẩm đầu gấu. Các học viên trong trường kẻ cả là nhưng nam sinh gương mẫu nhất cũng phải dè chừng thầy ấy vài phần. Tâm Đan nghĩ trong ngôi trường đầy sự khắc nghiệt này cũng chỉ có cô là dám gọi ba chữ Thẩm đẹp trai hơn nữa còn gọi tới quen miệng.

Một trăm vòng?

Một trăm vòng?

Một trăm vòng?

Tâm Đan có một loại cảm giác gọi là kêu trời không thấu.

Thẩm Trung Kiên lườm cô cảnh cáo rồi nói "Trương Gia Vi bắt cần khi làm nhiệm vụ, phạt chép năm mươi lần nội quy của trường."

"Báo cáo!" Tâm Đan nói " Gia Vi hiện đang bị thương, em có thể chép thay bạn ấy không?"

"Có thể, nhưng nếu em chép dùm thì phải chép 100 lần."

"..." Thẩm đẹp trai, ngài làm như vậy thì có tính là phân biệt đối xử hay không?

Chạy một trăm vòng quanh trường, cùng Mộng Hương chép một trăm lần bài phạt, sáng ngày hôm sau Tâm Đan liền sinh nghỉ ba ngày ở tiệm để nghỉ dưỡng thương. Cũng may là sau khi học kì một bằng một bài thi thể lực trong rừng thì sinh viên việc yên lặng đợi kết quả xếp lớp dành cho học kỳ hai. Sau một thời gian khổ luyện ở học kỳ một, cổ thân thể này đã trở nên khỏe hơn rất nhiều so với lúc cô mới trùng sinh, chính vì vậy mà chỉ cần ngủ nửa ngày liền hồi phục sức rất nhanh, sau khi lấy lại thể lực thì Tâm Đan liền không chịu ngồi yên trong ký túc, Mộng Hương lại rủ cô đi trượt băng nên cô không suy nghĩ liền đồng ý.

Nhưng khi đến sân trượt Tâm Đan mới bàng hoàng nhận ra đó giờ mình không hề chơi trò này nên không biết cách trượt như thế nào cho ổn. Cô leo lên giày vài lần rồi lại té suýt nữa mất cái mạng nên sợ không dám tiếp tục chơi, thế là đi qua một bên đứng ăn bánh nhìn Mộng Hương chơi rất hay. Nghe nói người dân ở thành Bách Nhật khác với thành Cát An, nơi này thích những thứ nhanh lẹ trong khi thành Cát An thì lại bình ổn và chậm rãi hơn rất nhiều. Thành Bách Nhật, cái tên cũng như cái chất, luôn nóng hệt như ánh mặt trời. Nóng ở đây, có thể là nghĩa đen cũng có thể là nghĩa bóng, người ở đây thích sự nhanh lẹ và kích thích vì vậy những trò vận động như trượt băng vô cùng được chào đón. Sân trượt lúc nào cũng đông đúc, do Tâm Đan không biết chơi nên liền ghen tị mà đâm ra có loại suy nghĩ kiểu như: Có chân không đi, leo lên bốn cái bánh xe có làm cái gì?

Khu trượt băng này cũng gần sát bên trường quân đội, chỉ cần đi qua hai ngôi biệt thự lớn là tới nên Mộng Hương không lo vấn đề thời gian mà chơi thỏa

thích.

Đột nhiên lúc này đám đông chỗ khu vực ra vào hỗn loạn, Tâm Đan vừa nhìn qua thì đã thấy có một bóng người chạy rất nhanh vào sân trượt mà không ai kịp thời cản hẳn lại cho tới khi hắn túm lấy Gia Mộng Hương và kẻ súng vào cổ cô ấy.

Ngay lập tức có mấy người mặc quân phục chạy vào: "Đứng yên!"

Tâm Đan hét hồn chạy tới: "Mộng Hương!"

"Đừng qua đây!"

Kẻ đó lui về sau, đáng vẻ hoảng loạn hét lên.

Tâm Đan nhìn thấy giỏ sách nặng kèn cằng hắn ta mang trên vai liền biết rằng kẻ này là một tên trộm đang bị cảnh sát bắt. Bây giờ hắn ta có con tin trong tay nên cảnh sát cũng không dám làm gì hắn, Tâm Đan ra hiệu cho Mộng Hương im lặng và bình tĩnh, cô nàng tuyệt đối không được sợ hãi vì như vậy chỉ càng làm cho tên kia hoảng loạn hơn.

"Anh kia, bình tĩnh nào...bỏ súng xuống chúng ta sẽ nói chuyện bình tĩnh có được không?" Tâm Đan cũng đỏ mặt hỏi lên tiếng.

"Nói chuyện bình tĩnh? Nực cười, tôi, tôi là cướp bọn họ là cảnh sát chúng tôi có thể nói chuyện bình tĩnh sao? Mấy người đừng qua đây nếu không con này sẽ chết!"

"Ok chúng tôi không qua! Bỏ súng xuống hết đi." Thấy tên kia có vẻ mất kiểm soát nên Tâm Đan cũng không dám làm liều, trước tiên cố gắng xoa dịu sự bất an của hắn ta rồi tính.

Người cảnh sát kia khó hiểu nhìn xem cô gái này là ai mà dám ra lệnh cho anh ta như vậy "Gì cơ?"

"Các anh là cảnh sát nhân dân, các anh muốn người vô tội bị thương à?"

Người cảnh sát kia chần chừ mất vài giây rồi mới ra lệnh cho đồng nghiệp của mình bỏ súng xuống.

Tâm Đan nhìn tên cướp kia "Anh trai, họ bỏ súng xuống rồi anh có thể thả cô gái xinh đẹp kia ra hay không?"

"Chuẩn bị cho tao một cái xe, tao muốn rời khỏi đây..."

"Anh được voi đòi tiên quá đấy..."

"Mau lên! Nếu không muốn nó chết!"

Tâm Đan bít tai lại: "Đại ca, anh đừng có hét lớn vậy mà...chuẩn bị xe, mấy người mau chuẩn bị một chiếc xe bốn chỗ cho đại ca mau."

"Chuyện này..." Cảnh sát nhìn nhau...

"Mau lên!" Tâm Đan găng giọng.

"À...à, được được..."

Tâm Đan mỉm cười thân thiện nhìn tên cướp "Xe sẽ được để sẵn bên ngoài khu trượt băng, bốn chỗ, vợ anh một chỗ và hai đứa con cùng với anh. Anh cứ dẫn vợ con mình đi phiêu bạc trong sự truy nã của cảnh sát, tuy rằng đối với họ sẽ vô cùng bất công nhưng anh cũng đau còn sự lựa chọn nào khác."

"Con tao...mày làm gì con tao?" Gã kia điên tiết, vừa sợ hãi vừa hung hăng hét lên.

Tâm Đan ngay lập tức đính chính "Ôi không, tôi đâu có làm gì họ. Tại vì tôi thấy trên tay anh đeo hai cái bùa bình an kích thước freesize, người bình thường thì cần gì đeo tới hai cái bùa như vậy. Với lại trông chúng còn rất mới, nên tôi nghĩ anh định đem về tặng cho hai đứa con sinh đôi vừa chào đời, mong chúng sẽ bình an trọn đời có phải không? Tôi nói này anh bạn, bây giờ anh có thể lên xe chạy khỏi đây, nhưng anh đã bị lộ hành tung nên chắc chắn sẽ không thể ra nước ngoài. Anh chỉ có thể ở trong nước dẫn theo vợ con chui góc này ở xó nọ thôi, như vậy các con anh nó sẽ lớn trong một hoàn cảnh cha mình là phạm nhân bị truy nã. Nó sẽ noi gương cha, cũng làm phạm nhân? Anh thật sự mong rằng sẽ đi ăn cướp giống mình sao? Anh mong cũng sẽ có một ngày nào đó trong tương lai những đứa con đó cũng như anh bây giờ mà kẻ súng vào cổ người vô tội uy hiếp cảnh sát sao?"

Tên cướp kia nghĩ ngợi gì đó trong ít giây rồi gống lên "Mày im đi, im đi!"

"Anh hiện giờ chỉ mới là cướp của, chưa phạm tội hình sự nên không phải là việc gì lớn lắm. Nhưng một khi anh nổ súng, thì sự việc sẽ đi theo một chiều hướng khác hoàn toàn. Bây giờ anh quay đầu cùng lắm chỉ ba năm tù sau đó anh ra ngoài vẫn có thể nhìn các con lớn lên. Nhưng anh nổ súng, giết cô gái đó, thì sẽ là tử hình đấy. Anh thật sự mong các con anh lớn lên với suy nghĩ cha mình là tội phạm giết người sao? Không thể, đối với tội nhỏ là một điều nhục nhã."

Tên cướp kia run rẩy, cảnh giác lui về phía sau vài bước... Tâm Đan tiếp tục thuyết phục "Anh bạn, bỏ súng xuống, nào, nhanh lên."

"Thật sự...sẽ như cô nói sao?"

"Thật sự! Xã hội và luật pháp sẽ luôn hoan nghênh người biết quay đầu."

Cuối cùng tên cướp kia cũng chỉ còn đường quay đầu. Cảnh sát còng tay hắn lại giải đi.

"Cậu có sao không?" Tâm Đan chạy tới.

Mộng Hương lắc đầu "Không có gì chi là...hơi sợ chút thôi."

Tâm Đan cười cười. "Sợ gì chứ? Tớ đâu có ngu đâu mà để hắn bắn, thực ra khi này chỉ cần quan sát một chút thì sẽ nhìn ra tên cướp kia bắt Mộng Hương làm con tin là vì hắn bị dồn vào đường cùng, theo tớ với khả năng và tâm lý yếu ớt của hắn thì có cho tiền hắn cũng không dám nổ súng."

Lúc này một viên cảnh sát phía xa nhấc khẩu súng của tên cướp kia lên rồi hô một tiếng: "Tưởng gì hóa ra là súng nước, này lại đây tôi rửa mặt cho."

Một chú cảnh sát khác có vẻ lớn tuổi hơn đi về phía Tâm Đan "Chào cô bé, cảm ơn cháu vừa rồi đã giúp đỡ."

"Không có gì, cháu chỉ muốn cứu bạn cháu thôi." Tâm Đan sống trong môi trường sang trọng như Bách Nhật riết rồi cũng quen cách cười khách khí đáp lại.

"Vậy nếu người bị bắt làm con tin không phải cô gái này thì cháu sẽ khoanh tay làm ngơ."

"Vâng ạ!"

Chú cảnh sát kia cũng kinh ngạc.

Tâm Đan nhanh chóng giải thích "Là do cháu nhìn ra tên cướp vừa rồi căn bản không dám hại người nên cháu tin vào lực lượng cảnh sát, có các chú ở đây rồi thì cháu cần gì phải múa rìu qua mắt thợ?"

"Cô bé nhìn còn nhỏ tuổi mà khẩu khí thật lớn nhì? Các cháu là sinh viên trường nào?"

"Đại học quân đội Bách Nhật ạ!"

Chú cảnh sát gật đầu "À, chẳng trách khẩu khí lại lớn như thế."

Gia Mộng Hương nhanh chóng hồi phục tinh thần chạy lên nhập cuộc hỏi "Chú, vậy sau này chúng cháu có cơ hội vào đội cảnh sát làm không ạ?"

Chú cảnh sát hiện hậu cười nhẹ: "Việc này còn phải xem vào khả năng của các cháu nữa. các cháu muốn vào bộ phận nào?"

Gia Mộng Hương tròn mắt suy nghĩ rồi hí hửng trả lời "Tổ trọng án ạ!"

"Khó lắm đấy!" Chú cảnh sát buồn cười

Chú cảnh sát cười vài tiếng: "Các cháu phải biết nhân tài đứng đầu trường quân đội là một chuyện, để bước chân vào tổ trọng án lại là một chuyện khác. Người trong tổ trọng án chính là tinh anh trong tinh anh, đội trưởng Khắc nổi tiếng nghiêm khắc y như cái họ, để vào được chắc cũng phải xây xước không ít."

Cả ba người nói thêm vài câu rồi bác cảnh sát theo đồng đội rời khỏi. Ba người Tâm Đan đi cùng nhau trở lại khu vực trực tuyết, Tâm Đan nói "Nghe thấy chưa? Sau này cậu phải cố gắng gấp bội đi, bởi vì ước mơ bước chân vào tổ trọng án, cũng đừng trốn học nữa."

Mộng Hương nhú mày ra vẻ nhớ lại điều gì đó "Này, hình như người có tỷ lệ trốn học cao nhất là cậu mà Tâm Đan?"

Cơ mặt Tâm Đan cứng lại, nghiêng răng nói: "Tớ đây với trí thông minh trời phú, thậm chí còn thông minh hơn cả thầy giáo thì cần gì phải đến lớp học?"

Mộng Hương vừa nghe tới đây thì nghiêng răng giơ chân lên chuẩn bị đá mạnh "Cậu còn nói nữa tớ đá cậu đi tây thiên thỉnh kinh đấy."

"Chỉ cần một ngày tớ chưa chết thì chỉ số trí thông minh này vẫn còn mãi nhé."

"Khi không nói đến chết chóc làm gì? Ghê quá!" Mộng Hương thu lại cái chân của mình, vừa rồi mới trải qua một màn sóng gió ở trong rừng nên vừa nghe Tâm Đan nói tới chữ chết thì cô nàng không thoải mái.

Tâm Đan cười "Có gì mà sợ, là người thì trước cũng chết sau cũng chết. Cậu có sợ thì cũng không tránh khỏi đâu, trong phật giáo hình như có câu như thế này: Chết không phải là kết thúc mà nó là mở đầu cho một câu chuyện mới, nên chúng ta phải dùng một thái độ thân nhiên đón nhận nó."

"Đã bảo cậu đừng có nhắc rồi, cái miệng của cậu như quạ đen ấy."

Tâm Đan cười khi một tiếng, vừa định phản bác thì đầu đó trong sân trực băng bắt ngờ xuất hiện một âm thanh thần thốt.

"Chết người rồi! Chết người rồi!"

Tiếng hét kia làm cho khu vực sân trước một lần nữa chấn động.

Đám người Tâm Đan kinh hãi nhìn qua, Tâm Đan tò mò muốn qua bên đó xem có chuyện gì thì bị Gia Mộng Hương kéo lại, cô ấy lắc đầu ngăn cản cô.

Sau đó rất nhanh, những chiếc xe hú còi của tổ trọng án lớn nhất thành Bách Nhật tới nơi phụ trách lấy lời khai và di tản mọi người. Lúc trở lại trường quân đội, cả ba người bọn cô vẫn còn nằm trong cơn hoảng sợ tột độ. Giết người giữa chốn đông người, tuy Tâm Đan không nhìn thấy chi tiết nhưng cô vẫn thấy được thấp thoáng máu chảy lên lảng trên nền băng trắng.

Một cảnh tượng kinh diễm mà cũng kinh dị không kém.

Cô nhìn thấy người của tổ trọng án sắc mặt nặng nề tiến vào hiện trường đã được phong tỏa kín, quả nhiên là tình anh cả thành phố đều ngoreng mộ, nhìn họ người nào cũng lạnh lùng oai phong vô cùng. Người dẫn đầu tổ trọng án thành Bách Nhật hình như là Khắc Thành, một thanh tra cao cấp nổi tiếng nghiêm túc và khó tính, chắc cũng không thua gì Thẩm kỳ luật là bao.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Mời cô về sở cảnh sát hợp tác điều tra

Cả đêm Tâm Đan không ngủ được, cứ nhắm mắt lại là nền máu đỏ tươi chói mắt kia lại ập về làm cho cô như muốn nghẹt thở.

Cả đêm Tâm Đan không ngủ được, cứ nhắm mắt lại là nền máu đỏ tươi chói mắt kia lại ập về làm cho cô như muốn nghẹt thở. Mộng Hương từ giường dưới leo lên nhìn cô: "Con bé này sợ tới không ngủ được cơ à?"

Tâm Đan gật đầu.

Mộng Hương leo lên giường cô ngồi cạnh ôm lấy đầu cô dỗ dỗ hết như mẹ dỗ con gái "Ngoan ngoan nào, không sợ không sợ...chúng ta đang ở trong trường quân đội, nơi này hết như hoàng cung vậy. Canh gác vô cùng nghiêm ngặt nên tên sát nhân kia sẽ không thể vào đây đâu."

Tâm Đan ngẩng đầu lên vai cô ấy "Chẳng phải cậu cũng đang sợ sao?"

"Ừ..."

Lúc này tiếng ngáy của Gia Vi ở giường đối diện truyền qua, Mộng Hương ném mạnh cái gối vào mặt cô nàng "Đồ không có nghĩa khí, bạn bè đang sợ tới mức chẳng dám đi toilet mà còn ở đó ngáy khò khò là thế nào?"

Gia Vi bị ném gối vào nên ngủ không ngon giấc, trở mặt kêu lên một tiếng rồi ôm lấy cái gối tiếp tục ngủ.

Tâm Đan khẽ cười "À hóa ra là không phải tốt bụng qua đây quan tâm tớ mà là muốn tớ đi vệ sinh với cậu."

"À... hi hi... Tâm Đan tớ thật sự nín hết nỗi rồi..."

Tâm Đan gõ đầu Mộng Hương một cái rồi đi xuống giường "Đi thôi!"

Tâm Đan đứng bên ngoài đợi Gia Vi. Cô tựa vào bức tường, chân này bắt chéo chân kia. Lúc này hình ảnh ban sáng ở khu trượt băng lại lần nữa ập về, cô nhủ mảy.

Sao tự nhiên cô lại suy nghĩ ra điều gì đó...

Nhưng rốt cuộc là điều gì thì cô cũng không thể rõ được.

Cuối cùng dường như có một sự hiểu kỳ nào đó thôi thúc bản thân, Tâm Đan chạy khỏi trường đi thẳng đến sân trượt tuyết kia. Vòng dây phong tỏa hiện trường của cảnh sát vẫn còn đó, Tâm Đan biết nếu mình tự ý vào trong đồng nghĩa với vi phạm pháp luật. Nhưng khi sáng cô luôn cảm thấy rất kỳ lạ, dường như muốn chứng minh điều gì kia rồi rốt cuộc là gì?

Tâm Đan thừa lúc viên cảnh sát giữ hiện trường không để ý mà lên vào, để đột nhập một nơi nào đó đối với một siêu trộm không phải là vấn đề gì lớn, đi qua dây phong tỏa vào bên trong. Khu trượt tuyết rộng lớn đến thế nhưng giờ lại không có một ngọn đèn, nền băng trắng xóa được một tia sáng yếu ớt của ánh trăng bên ngoài soi xuống. Bốn bề xung quanh tối như địa ngục băng lạnh. Tâm Đan lấy điện thoại ra mở chức năng đèn pin soi đường, từ từ đi tới chỗ thì thể nằm ban sáng. Máu đã bắt đầu khô lại tụ trên mặt đất, thấm thấu vào nền băng nhưng vẫn không thể bị che đi bởi băng có màu trắng hoàn toàn đối lập với màu đỏ rực của máu. Thi thể được chuyển đi, xung quanh nơi này ngoại trừ vệt máu cho biết vừa xảy ra án mạng thì chẳng có gì đáng nghi khác.

Tâm Đan ngồi xổm xuống bên cạnh vũng máu trầm ngâm một lúc, rồi cuộc còn sót lại điều gì?

Theo lý mà nói với tính chuyên nghiệp của tổ trọng án, họ không thể nào để sót bằng chứng trước khi rời khỏi hiện trường.

Rất nhiều câu hỏi đột nhiên chạy ra trong đầu Tâm Đan. Mùi tanh hôi của máu làm cô có chút chịu không nổi muốn nôn mửa, tuy rằng cô không nhìn thấy được nạn nhân nhưng lúc đó cũng thấy thấp thoáng vài lọn tóc dài. Nạn nhân chắc chắn là phụ nữ, đối với một cô gái mà có thể ra tay tàn độc thế này, hung thủ là ai mới phải đây?

Xoạt! Lúc Tâm Đan đang chuyên tâm suy nghĩ thì bên phía giàn treo giày trượt đột nhiên rơi xuống một chiếc làm cho cô chú ý tới "Ai?!"

Tâm Đan khẩn trương đứng lên nhìn chăm chăm về phía đó, không thấy có động tĩnh gì lạ mới nghi ngờ bước tới từng bước một "Là, ai đó?"

Không lẽ là hung thủ? Tâm Đan nghe nói mấy tên sát nhân biến thái rất thích quay lại hiện trường gây án xem tác phẩm của mình...

Ôi mẹ ơi không phải số cô đen thế chứ?

Nhưng cũng có thể là do chuột quậy phá... không thể nào, tính cảnh giác của một kẻ trộm như cô trước giờ vô cùng tốt, khi nãy trong tiếng va chạm của giày trượt với mặt băng cô rõ ràng còn loáng thoáng nghe thấy tiếng bước chân. Chắc chắn là có người ở đây...

Lúc Tâm Đan bước gần tới thì phía sau lưng có người đặt tay lên vai cô, Tâm Đan hét toán lên quay lại dùng điện thoại trong tay kết hợp với nắm đấm đánh thẳng vào mặt người đó.

"Giết người, giết người! Bớ người ta..."

Tên đó lui ra sau rồi còn bị Tâm Đan giáng thêm mấy cú đập. Tuy thân thủ của cô không ra gì, nhưng học ở trường quân đội thì cũng phải biết tí võ, cho dù là mèo cào thì cũng phải biết để ra oai với người ta. Mà người kia hình như không kịp đánh trả hay hấn không phòng bị, thế nào lại bị cô cho ăn liên hoàn đấm ngã nhào xuống đất.

Tâm Đan còn hoảng sợ đập thêm mấy cái, không rõ là đập ngay mặt hay ngay bụng hấn ta. Sau khi đánh người xong thì cô quay người bỏ chạy, vừa chạy còn vừa rống lên "Cứu mạng với! Có kẻ giết người này!"

Đêm hôm nay, một người bị đánh bất tỉnh tại sân trượt băng. Sáng hôm sau được cứu thương đưa đi.

Đêm hôm nay, một cô gái bị dọa cho chết khiếp, đánh người xong còn kêu cứu mạng.

Cũng trong đêm hôm nay, một bà cô nào đó kêu gào trong toilet vì bước ra đã không thấy hình bóng của bạn thân.

Xem ra đêm hôm nay là một đêm đặc biệt.

Nhì?

Qua ngày hôm sau, trong lúc Tâm Đan rảnh rỗi chống cằm ngồi bên cửa sổ suy tư thì Gia Mộng Hương chạy tới sở cho cô một tràng vào mặt, đến cả Gia Vi đang ngồi học bài bên cạnh cũng không chịu nổi ồn ào mà co cẳng lên chạy bỏ lại một mình Tâm Đan khóc không nổi cười cũng chẳng xong ngồi lại hứng chịu bom đạn. Sau khi lên án một mội, Mộng Hương bắt đầu khan cổ chạy đi tìm nước uống.

Tâm Đan vỗ ngực, trong số ba người thì cái thói tức giận của Mộng Hương là đáng sợ nhất. Nghe đồn hôm qua cô ấy sợ tới mức ngồi trong toilet cho tới khi trời sáng... thật là, không tức đến nổ tung mới lạ.

Tâm Đan lại tiếp tục ngắm nhìn sân trường, chống cằm suy nghĩ vẩn vơ về vụ án mạng kia. Cũng nhờ vụ án mạng này mà trên dưới trường Bách Nhật đều gọi cô là 'Quạ Đen.' Chính là miệng nói điều tốt thì không thấy chuyện gì tốt nhưng vừa nói chuyện xấu thì điều xấu lại kéo đến chưa đầy năm giây. Và cái biệt danh này cũng là do từ miệng Mộng Hương mà ra, cô thật sự phải cảm ơn cô nàng một tiếng.

Nhưng vài ngày sau đó, cô lại nghe mọi người truyền miệng nhau một số tin tức vụn vặt.

"Này, nghe nói sát thủ sân trượt băng đó là nữ."

"Nữ sao? Không phải chứ, tôi nghĩ là nam cơ."

"Cậu thì biết gì, nghe nói hôm bữa tên hung thủ kia còn quay trở lại hiện trường chiêm ngưỡng thành quả của mình đấy."

Tâm Đan nghe thế thì nhiều chuyện chạy tới tham gia buôn dưa. "Thế sao? Khi nào thế?"

Bạn nam sinh nói. "Là một ngày trước, ngay cái ngày xảy ra án mạng, nửa đêm hôm đó tên hung thủ biến thái kia đã trở lại hiện trường, còn ra tay tấn công người của cảnh sát."

"Ngày xảy ra án mạng? Nửa đêm?" Tâm Đan nhú mày, cảm thấy có gì đó không đúng. "Khoan đã, khi nãy anh nói hung thủ là nữ?"

Nam sinh gật đầu. "Dù là sân trượt băng không cháy đèn nhưng dựa theo hình ảnh camera ghi lại cộng thêm kết quả giám định của chuyên gia do tổ trọng án mời về thì hung thủ là nữ, cao...ê, cao cũng tầm cô đấy."

"Hung thủ phải là nam chứ..." Tâm Đan khó hiểu, hung thủ mà là nữ thì người hôm đó cô đánh là ai?

Rất nhanh, tin tức 'nữ sát thủ sân trượt băng' đã lan ra khắp thành phố, đi tới đâu cũng nghe người dân bàn luận, cô đứng quầy cả ngày nên để ý rất kỹ, tám mươi phần trăm khách trong quán đều bàn luận về vụ án mạng kia. Nghe thấy mọi người ai cũng khẳng định hung thủ là nữ nên Tâm Đan bắt đầu nghi ngờ phán đoán của mình, có thể người hôm đó cô đánh là một người phụ nữ có chiều cao...

Nhưng phụ nữ mà cao hơn cô nửa cái đầu kiểu đó hiếm lắm, vô cùng hiếm, nếu đã hiếm như vậy thì đáng lý ra cảnh sát đã có thể loại trừ và tìm ra rồi chứ? Đầu thế nào chân chừ không bắt cả ngày trời?

Nào ngờ cái suy nghĩ đó vừa có trong đầu thì cửa quán bánh đã mở ra, bốn người đi vào đến quầy lựa chọn trình thẻ cảnh sát ra Tâm Đan mới biết họ là người của tổ trọng án...

"Xin hỏi, ở đây ai là Lâm Dung Tâm Đan?"

Cô chớp mắt. "Tôi..."

Bốn người kia nhìn nhau rồi một trong số đó nói. "Chúng tôi nghi ngờ cô có liên quan tới vụ án mạng tại sân trượt băng, mời cô về sở cảnh sát hợp tác điều tra."

Tâm Đan suýt chút bị lời nói đánh cho bật ngửa.

Lần đầu tiên ngồi trong phòng thẩm vấn của tổ trọng án, không ngờ lại là loại tình huống éo le thế này. Căn phòng này hiện giờ chỉ có một mình cô, từ màu sơn tường cho đến bàn ghế nội thất lẫn camera toàn bộ đều là màu trắng hoàn toàn không có sự xen kẽ của bất kỳ một màu nào khác. Màu trắng là màu tinh khiết và thường khiến người khác dễ chịu, nhưng nếu ở trong không gian chỉ toàn một màu trắng sẽ gây phản tác dụng đánh ngược lại lên tâm lý của người trong phòng. Chính vì vậy về mặt bối cảnh cảnh sát đã đi trước tội phạm một bước rồi, giờ đây ngồi trong không gian chỉ độc một màu trắng làm cô cảm thấy bức rức khó chịu vô cùng.

Nhưng cô không phải là tội phạm.

Ông trời ơi, làm gì đi chứ? Nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra đi!

Kiếp trước rõ ràng mình là người xấu, nhưng cũng thuộc hàng siêu trộm nên chưa từng phải vào cái chôn này, kiếp này mình làm người tốt, làm ăn lương thiện giúp đỡ đồng bào thì lại bị áp giải đến đây. Hay là ông trời muốn cô trả nghiệp do kiếp trước đã trộm đồ của quá nhiều người? Nhưng cho dù là trả nghiệp, cô cũng chỉ ăn trộm, đâu cần dùng một phát là đi ngay vào phòng thẩm vấn của tổ trọng án thành phố?

Hoang đường, quá hoang đường.

Cái gì chứ? Khi này họ nói, cô có liên quan đến vụ án giết người kia? Thế nữ sát thủ sân trượt băng mà mọi người truyền miệng mấy ngày nay là cô sao?

Lúc này, có hai người mở cửa đi vào. Một nam một nữ, cô gái tóc ngắn, ăn mặc đơn giản nhưng vẫn vô cùng cá tính, chàng trai kia có vẻ chừng chạc hơn rất nhiều. Đầu tiên, họ để ly nước xuống trước mặt cô rồi bảo. "Uống đi."

Tâm Đan dù rất muốn ra mặt kiểu như 'bà đây không có tội, bà đây không sợ mấy người' tuy nhiên lời đồn từ miệng Mộng Hương lần này quả thực không sai, người của tổ trọng án đúng là đáng sợ, chính là vô cùng oai phong, khí thế lại càng bức người. Chả trách họ có thể được cấp trên khen thưởng nhiều lần, ưu tiên vị trí đứng đầu đối mặt với những tên tội phạm khét tiếng nhất.

Dù kiếp này cô chỉ là một sinh viên nhỏ nhưng kiếp trước dù gì cũng là tội phạm thuộc hàng 'siêu trộm' nên ít nhiều cũng có chút mặc cảm tội lỗi, khi đối diện với những người tràn đầy chính nghĩa kiểu này không tránh khỏi cảm giác hơi sợ. Lúc trước cô cao ngạo khinh thường cảnh sát bắt tài, cố gắng truy đuổi cũng không bắt được cô, nào ngờ bây giờ ngồi trong phòng thẩm vấn cũng chính là Thanh Nhã cô nhưng lại trở thành mèo con rung rẩy.

Thế gian nhiều chuyện thật nực cười.

"Lâm Dung Tâm Đan, bốn giờ chiều ngày 6/6 tháng này cô ở đâu?" Người đàn ông hỏi.

Tâm Đan chớp mắt một cái, thành thật hợp tác. "Ở sân trượt băng."

"Cô làm gì ở đó?"

"Cùng bạn đi chơi."

Hai người kia đưa mắt nhìn nhau, người nam lại hỏi tiếp. "Vậy mười hai giờ đêm ngày 10/6 cô ở đâu?"

"Sân trượt băng."

"Đã là nửa đêm, một mình cô tới đó, lại còn dám đột nhập hiện trường vụ án để làm gì?"

Tâm Đan thăm cảm thán, công nhận là cách đặt câu hỏi này nếu áp dụng lên một tên tội phạm thật sự thì chắc chắn sẽ khiến tên đó hoảng hốt cho mà xem. Cô nói. "Tôi làm rơi đồ nên quay lại nhặt."

Đương nhiên cô sẽ không ngốc tới mức nói bản thân tới điều tra vụ án, chỉ sợ hai người kia sẽ vì câu trả lời đó mà cười ra nước mắt.

"Vậy tại sao không nhờ cảnh sát canh giữ hiện trường vào nhặt dùm? Cô có biết tự tiện đột nhập hiện trường vụ án là hủy hoại chứng cứ mấu chốt, cản trở pháp lý hay không?"

"Tôi không biết." Tâm Đan đáp gọn băng, đương nhiên cô biết mấy cái lý lẽ đó, nhưng phải biết nương theo hoàn cảnh một chút. Bây giờ cô chỉ là một sinh viên năm nhất, dù cho không biết một số chuyện thì cũng không đáng trách tội mà, có đúng không?

Đúng lúc này, cửa phòng mở ra, một cậu thanh niên mặt còn rất trẻ, chắc chỉ bằng tuổi của cô bây giờ đi vào. "Đội trưởng Khắc, sư phụ gọi anh qua phòng giải phẫu một chút."

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Bị nghi phạm đánh cho thừa sống thiếu chết

"Có chuyện gì sao? Tôi đang thăm vấn nghi phạm."

Tâm Đan mở to mắt, nghi phạm? Thoát một cái cô đã trở thành nghi phạm rồi sao? Ôi mẹ ơi...

Cậu thanh niên kia nói. "Không biết, sư phụ bảo anh qua gấp."

Đội trưởng Khắc nhìn đồng hồ trên tay rồi nói. "Được rồi."

Trước khi đi, anh ta còn lấy luôn cả ly nước suối khi này cô uống đem ra ngoài. Cậu thanh niên trẻ kia còn quay lại nhìn cô một cái rồi lại khiến cô khó hiểu vô cùng. Tâm Đan nhún vai, người của tổ trọng án đúng là không có ai dễ hiểu cả.

Nhà xác công an tỉnh ở dưới tầng hầm của trụ sở cảnh sát, nơi này hoang vu lạnh lẽo, cửa thang máy vừa mở ra ở tầng B1 liền khiến cho người ta cảm thấy ớn lạnh tận xương tủy. Nơi này bao gồm ba phần khu, một là kho đông lạnh giữ xác, hai là phòng chứa dụng cụ khám nghiệm, ba là phòng giải phẫu. Phòng giải phẫu của công an tỉnh luôn là nơi hiện đại tiên tiến nhất cả nước, thiết bị tân tiến, quạt hút gió công suất cao không làm cho không khí tràn ngập mùi tử thi phân hủy. Đó là một căn phòng phủ lớp sơn trắng, không phải màu trắng làm cho người khác dễ chịu mà là một loại màu khiến người ở đây nảy sinh một cảm giác rợn người đầy chết chóc, tông màu sáng không làm cho nhà xác sáng hơn mà ngược lại còn làm cho không gian âm u hiu quạnh đáng sợ. Đi qua một lớp cửa kính, Khắc Thành thay y phục rồi ấn nút, cánh cửa kính dày thứ hai mở ra. Không gian bên trong khá rộng, ánh đèn sáng, phía xa là các dãy kệ tủ chứa đầy những loại dung dịch hóa học khó hiểu, phía góc tường còn trưng bày một bộ xương người nhân tạo, ở giữa phòng là bàn giải phẫu lớn, trên đó là thi thể của một cô gái hoàn toàn không che đậy, chỉ nhìn thoáng ở phía xa cũng đủ làm cho người ta ớn lạnh.

Tuy công suất quạt thông gió vô cùng lớn, nhưng do ảnh hưởng tâm lý mà vẫn khiến Khắc Thành cảm nhận được loại mùi đáng sợ của tử thi bị phân hủy. Anh nín thở, bịt mũi đi tới cảnh người đang chăm chú giải phẫu thi thể.

"Sao hả, cậu có thu thập gì không?"

"Thủ pháp gây án của hung thủ không chuyên nghiệp, hấn đâm nạn nhân tổng cộng hai dao. Một nhát đầu đâm trực tiếp vào phế quản, làm cho phế quản tổn thương thì nạn nhân sẽ không thể kêu cứu, nhát thứ hai đâm vào tâm thất khoét một đường vào giữa tim"

Khắc Thành gật đầu, tỉnh bơ hỏi lại. "Thì sao?"

"Lý do vì sao hung thủ phải đâm hai nhát mà không trực tiếp một nhát chí mạng ngay tim?" Ngụy Giang Thiên vẫn không nhìn qua, cũng không trả lời mà lại đặt tiếp một câu hỏi khác.

Khắc Thành gật đầu. "Hiểu rồi Đó là vì hấn không tự tin với thủ pháp của mình, hấn sợ rằng khi hấn không thể trong một nhát đâm chết nạn nhân thì cô ấy có thể kêu cứu khi đó hành động của hấn sẽ thất bại. Vì thế cho nên hấn mới đâm vào phế quản trước, có phải không? Nhưng cũng không loại trừ hung thủ sợ ý, đâm một nhát nạn nhân vẫn chưa chết nên đâm thêm nhát nữa chứ không phải là trước muốn bịt miệng nạn nhân sau mới giết người."

"Dù là gì đi nữa thì vẫn chứng minh được sân trượt băng không phải hiện trường đầu tiên của vụ án." Ngụy Giang Thiên nói. "Nếu đâm người khác, khi rút dao ra chắc chắn máu sẽ phun dạng sương, hai vết thương của nạn nhân đều ở trước ngực, chắc chắn quần áo của hung thủ sẽ dính máu, nếu như hấn gây án trong sân trượt băng thì không thể nào dễ dàng thoát khỏi sân mà không bị ai để ý trong khi cả người dính đầy máu được."

"Ý cậu là hung thủ giết người ở nơi khác sau đó mới đem xác tới sân trượt băng vứt?" Khắc Thành nói. "Nhưng tại sao lại là sân trượt băng? Nếu là giết người vứt xác, đáng lẽ ra hung thủ phải chọn nơi kín đáo để cảnh sát khó phát hiện mới đúng. Lựa chọn sân trượt băng đồng người như vậy, chỉ có một

khả năng."

Liên Chiêu đứng phía xa nhanh nhẩu chen vào. "Hắn ta muốn tuyên chiến với cảnh sát."

Khắc Thành chỉ tay. "Thông minh đấy."

"Hung thủ có thể là thợ thái thịt hoặc là công nhân thi công vì vết đâm của hắn vô cùng chuẩn xác và đủ lực. Một người có thể lực chuẩn như vậy chỉ có thể một là người bán thịt heo thường xuyên dùng dao, hoặc là công nhân phụ trách việc khoan hoặc cắt gỗ." Ngụy Giang Thiên nói tiếp.

"Nhưng nghi phạm trước mắt là một cô gái, cô gái này lại là sinh viên, làm thêm ở một tiệm bánh ngọt. Hình như không giống với phác họa của cậu, khoang cắt gỗ? Thái thịt heo?" Khắc Thành mím môi. "Pháp y sư huynh, suy đoán của cậu khá có lý đấy nhưng mà ở cái thành Bách Nhật này không dưới cả trăm chỗ bán thịt và làm công trường đang thi công, số công nhân cũng lên tới vài trăm người, muốn tìm là chuyện rất khó."

"Đã có thông tin nạn nhân chưa?" Ngụy Giang Thiên lờ đi câu hỏi của Khắc Thành, tiếp tục hỏi.

"Vẫn chưa, đã đối chiếu dấu vân tay trong nội thành Bách Nhật nhưng không có kết quả trùng khớp, bước đầu nghi ngờ là người nơi khác tới cách đây không lâu. Dựa theo phán đoán nhận dạng của pháp ý các cậu, nạn nhân là nữ, mười tám tuổi, chưa sinh đẻ, mất tích vào khoảng từ ngày 5 tháng sáu đến ngày 6 tháng sáu. Nhưng vẫn chưa có thông tin phản hồi từ thân nhân nạn nhân."

Lúc này cửa phòng giải phẫu mở ra, một điều tra viên hớn hờ đi vào. "Có phản hồi rồi đây, khi này ông bà nội của nạn nhân tới đây nhận dạng. Hai ông bà là người Phúc Vân, năm nay đã gần bảy mươi, hôm trước xem thời sự thì thấy vụ án liên nghi ngờ là cháu gái mình vì hai ngày không thể gọi điện thoại được cho cháu. Chúng tôi đã xác nhận, nạn nhân đích thị là La Kim Lan 20 tuổi từ thị trấn Phúc Vân đến thành Bách Nhật từ hai năm trước. Hiện đang làm ở một công ty mỹ phẩm, còn đang độc thân, ở quê nhà ngoại trừ ông bà nội thì không có người thân, ba mẹ đã mất trước khi cô ấy lên thành phố không lâu. Cuộc sống cá nhân khá nề nếp, tính tình cũng dễ chịu hoàn toàn không làm mất lòng ai. Người xung quanh đây phòng trọ của cô ấy đều rất có thiện cảm, bạn bè thì không giao du nhiều lắm, cuộc sống khá khép kín và hướng nội."

Khắc Thành hỏi. "Đã điều tra Lâm Dung Tâm Đan chưa?"

Điều tra viên gật đầu. "Đã thu thập mẫu vân tay đem đi xét nghiệm, không trùng khớp với dấu vân tay phát hiện trên y phục nạn nhân. Bạn cùng phòng ký túc của cô ấy cũng đã chứng minh cả ngày hôm ấy cả hai cùng ở sân trượt băng, Lâm Dung Tâm Đan không hề rời khỏi."

Ngụy Giang Thiên nói. "Cả hai vết đâm đều ở trước ngực, nạn nhân không có dấu hiệu bị trời buột hoặc chống cự, phương hướng đâm theo chiều thẳng đứng, có nghĩa là nạn nhân và hung thủ đứng đối diện nhau, trong lúc không đề ý nên đã bị đâm bất ngờ. Có thể khiến một cô gái tính tình khép kín hướng nội mất đi cảnh giác chắc chắn là người quen. Còn nữa, nạn nhân hai mươi tuổi, cao một mét bảy nặng năm mươi hai kí, hung thủ muốn vác xác nạn nhân từ nhà ra tới khu trượt băng, dù xa hay gần thì hắn cũng phải có thể lực rất tốt. Lâm Dung Tâm Đan chỉ cao 1m68 nặng bốn mươi lăm kí, không thể nào nhấc nổi cái xác lên như vậy."

Kt hít một hơi, nhíu mày. "Vậy thì căng rồi, tìm được một chút dấu vết lại bị loại trừ. Bây giờ có lẽ phải tới khu nhà trọ nơi La Kim Lan sống tìm thêm manh mối, đó có thể là hiện trường gây án thứ nhất."

"Đợi đã." Ngụy Giang Thiên lên tiếng. "Khi này chẳng phải cậu nói phác họa của tôi đại trà khó tìm ra tội phạm sao? Bây giờ tôi khoanh vùng cho cậu thêm một chi tiết."

"Gì thế?"

Ngụy Giang Thiên nhìn qua chỗ Liên Chiêu, cậu ta hiểu ý đi tới bàn thí nghiệm lấy một lọ thủy tinh đưa cho Khắc Thành, Khắc Thành nhận lấy quan sát bên trong thấy có một mẫu vụn màu trắng. "Gì thế?"

Liên Chiêu giải thích: "Khi này lúc khám nghiệm vật chất trong móng tay của nạn nhân chúng tôi phát hiện một dạng bột như thế này. Sau khi phân tích thì có 60% là Canxi cacbonat."

"Canxi cacbonat? Hai người nghi ngờ đây là do hung thủ để lại sao?"

"Không phải nghi ngờ, mà là chắc chắn." Ngụy Giang Thiên ngắt đầu "Nạn nhân làm tiếp thị cho công ty mỹ phẩm, không lý nào lại tiếp xúc với loại chất hóa học này. Thông thường canxi cacbonat là một chất thường được sử dụng trong y tế như một chất bổ sung cho người bị loãng xương, cung cấp canxi cho cơ thể hay một chất. Ngoài ra Cacbonat canxi là một thành phần cấu thành hoạt hóa trong. Chất này thường được tìm thấy dưới dạng ở khắp nơi trên thế giới, là thành phần chính trong mai và vỏ của các loài sò, ốc hoặc vỏ của."

Khắc Thành chớp mắt, sau đó khàn cảu: "Cụ thể hơn đi."

"Cụ thể hơn, Canxi Cacbonat là thành phần được sử dụng chủ yếu trong công nghiệp xây dựng như đá xây dựng, cẩm thạch hoặc là thành phần cấu thành của xi măng hoặc từ nó sản xuất ra vôi. Ngoài 60% là Canxi Cacbonat ra thì chúng tôi còn phát hiện một số thành phần phụ tất cả đều là thành phần có trong xi măng, hơn nữa còn là loại xi măng có nhiều Clinker Portland."

"Clinker Portland? Đây là thành phần chính trong xi măng xi măng Portland mà?"

"Ngoài ra thì khi kiểm tra màn trình của nạn nhân thì không phát hiện có dấu hiệu xâm hại tình dục." Liên Chiêu nói.

Khắc Thành chau mày suy nghĩ "Hung thủ không cường hiếp nạn nhân, tài sản cùng số tiền trên người cô ấy hoàn toàn nguyên không mất mát gì. Có khả năng không phải sắc cũng không phải tiền mà là giết người vì hận?"

Nguy Giang Thiên gỡ bao tay y tế màu trắng bỏ vào sọt rác "Nhưng màng trinh đã bị rách."

Khắc Thành nghe xong thì phì cười "Màng trinh bị rách thì có gì lạ? Một cô gái xinh đẹp như vậy, bên cạnh có bạn trai là điều đương nhiên." Nói xong thì anh lại ngẫm nghĩ ra điều gì đó rồi hơi cao giọng: "Khoan đã, bạn trai... khi này Bảo Bảo nói ông bà nội của nạn nhân nói cô ấy không có bạn trai, còn đang độc thân."

Nguy Giang Thiên gật đầu "Đáng nói đây là hiện tượng màng trinh bị rách của cô ấy còn khá mới."

"Hử? Mấy chuyện này nhìn cũng biết sao?"

"Thông thường vết rách trong vòng 3-4 ngày có màu sắc đỏ, sưng nề và rướm máu, sau 4-5 ngày thì tạo sẹo, từ 8-10 ngày sẹo xơ hóa hoàn toàn, khi hóa sẹo mỗi bên trắng dày và khúc khuỷu, thường không bao giờ hai mép dính liền vào nhau. Vết rách này của cô ấy rõ ràng là chỉ mới khoảng 4-5 ngày trước." Nguy Giang Thiên nói. "Tôi chỉ có thể cung cấp bấy nhiêu thông tin, hung thủ là nam giới, cao khoảng một mét bảy lăm, nặng sáu mươi kí, có quen biết với nạn nhân, không phải là bạn trai nhưng không loại trừ khả năng là người theo đuổi cô ấy. Nghề nghiệp là công nhân làm việc trong công trường. Thường xuyên lui tới chỗ ở của nạn nhân, chuyện này có thể kiểm tra camera khu nhà nơi cô ấy ở."

Thấy Nguy Giang Thiên chuẩn bị rời khỏi, Khắc Thành liền nhân cơ hội xen kẽ chút chuyện riêng vào hỏi. "Này, lúc sáng tôi gọi cậu nói hôm nay có luận án phải soạn, vụ này giao cho Liên Chiêu khám nghiệm, sao tự nhiên lại tới đây thế?"

Nguy Giang Thiên dừng chân, quay lại nói. "Tôi không an tâm."

"Liên Chiêu là đồ đệ của cậu, theo cũng hai năm mấy rồi, cũng đâu phải cậu chưa từng giao cho cậu ta xử lý vụ án? Không an tâm cái gì chứ? À, vết thương trên mặt cậu sao rồi? Thật tội nghiệp, khi không bị nữ sinh đánh cho một trận."

"Liên quan gì tới cậu?" Anh nhướn mày nói một câu sau đó rời khỏi rất nhanh.

Khắc Thành đứng lại, chỉ tay nói. "Cái tên này, sao cái tính cục súc không bao giờ chịu bỏ thế?"

Liên Chiêu cầm một bảng báo cáo đi tới đưa cho Khắc Thành, "Đội trưởng ơi, anh không cần tốn công tra hỏi."

"Tại sao?"

"Em theo sư phụ hai năm, cũng không hiểu nổi tính khí của anh ấy cơ mà. Này, cầm lấy đi."

Khắc Thành cầm bản báo cáo. "Đúng là khó hiểu, tôi thấy cậu mổ xác chết còn dễ dàng hơn là theo kịp cái tư duy logic của Nguy Giang Thiên."

Liên Chiêu gật đầu một cách thật lòng. "Đúng vậy."

"Thôi mặc kệ, dù gì tháng này cậu ta đúng là xui xẻo, khi không tới hiện trường tìm hiểu dấu vết lại bị nghi phạm đánh cho thừa sống thiếu chết, vừa nghĩ tới một mặt là cảm khái mặt còn lại tôi chỉ muốn cười thôi."

Bạn đang đọc truyện *Mật Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Bất kể người nào trên đời này đều là người dung

Tâm Đan cũng không hiểu sau lưng cô đã xảy ra chuyện gì, chỉ biết sau khi Khắc Thành quay lại phòng thẩm vấn đã cảm ơn sự hợp tác của cô sau đó thả cô về. Cô không nghĩ mọi việc sẽ dễ dàng như vậy, lúc về lại tiệm bánh, mọi người vây quanh quan tâm hỏi han, cô cũng thành thật kể lại đầu đuôi ngọn ngành cho họ biết, chỉ mong họ không xem cô là sát nhân giết người. Lúc về trường, một đám bạn học không quen biết, và những người quen biết như Mộng Hương Gia Vi, Dương Nam Phương, Đại Từ ai cũng đều bu lại hỏi có chuyện gì xảy ra. Lần đầu tiên Tâm Đan biết tốc độ lan truyền của tin đồn đáng sợ như thế, cô lại phải mang hết mọi chuyện tường thuật lại lần nữa cho mọi người nghe, sau khi kể đi kể lại hai ba lần, cô chỉ hận không thể lên văn phòng đoàn mượn cái loa để kể chuyện cho sáu trăm sinh viên trong trường nghe một lần cho đỡ mệt.

Sáng ngày hôm sau, cô nghe nói họ đã bắt được hung thủ. Báo đài rầm rộ các trang tin khen ngợi tuyên dương tổ trọng án, tốc chiến tốc thắng chỉ trong một đêm truy đuổi đã tóm được gã sát nhân ở khu vực biên giới. Có vẻ như hần ta chuẩn bị vượt biên bỏ trốn nhưng lưới trời lồng lộng làm sao mà thoát được dễ dàng như thế?

Hung thủ bị giấu tên trên các mặt báo, phóng viên cũng chỉ ghi qua loa rằng tên này theo đuổi nạn nhân hai năm nhưng không thành, cô gái nuôi mộng lấy chồng giàu để đòi đòi trong khi hần chỉ là một công nhân lương tháng không đủ ăn đủ mặt. Sau nhiều lần bị cô gái từ chối, hần quyết định ở bên cạnh làm bạn, cùng chia sẻ với cô gái kia. Nhưng tất cả đều là do ý trời, sau một lần say rượu cả hai nảy sinh quan hệ, cô gái vì không muốn dây dưa thêm nên đã

tuyệt tình cắt đứt mọi liên lạc. Hắn ta nóng lòng chạy đến nhà tìm thì phát hiện trong điện thoại cô gái kia thông báo một tin nhắn từ một người đàn ông khác, nội dung tin nhắn làm hắn ta phát điên nên đã giết người.

Gia Vi, Mộng Hương và Tâm Đan ngồi tụ tập dưới ghế đá sân trường vừa uống nước ngọt vừa thở dài thương tiếc.

"Lúc trước tớ cũng nuôi mộng lấy chồng giàu, sau vụ này chắc phải thay đổi giấc mộng thôi." Mộng Hương nói.

Gia Vi gật đầu. "Tớ thì chưa bao giờ có suy nghĩ sẽ lấy người giàu cả, đàn ông giàu thì không bụng phệ cũng hói đầu cả thôi. Đây, mẫu người yêu lý tưởng của hai người là gì thế? Tớ là người đó phải đẹp trai, tớ là người quan trọng ngoại hình, ngoài ra còn phải chung thủy nữa."

Mộng Hương bĩu môi nghĩ ngợi. "Lúc trước thì là phải thật giàu, phải lo được cho cả nhà tớ, phải biết nấu ăn. Còn bây giờ, loại bỏ giàu ra, chắc là chỉ còn hai yếu tố kia thôi."

Cả hai người nói xong thì không khí đột nhiên tĩnh lặng hẳn đi. Mộng Hương quay qua. "Đây, này Lâm Dung Tâm Đan, cậu ngăn người cái gì đấy?"

Tâm Đan thu hồi tầm mắt này giờ vẫn đang chăm chú nhìn ra mảnh cỏ xanh ở sân đá banh phía xa, quay sang. "À...tớ chỉ là đang nghĩ tới vụ án chấn động kia thôi. Tĩnh ra thì hưng thủ hết lòng yêu nạn nhân, cũng chỉ vì một phút kích động mà dẫn đến sự hối tiếc."

"Kích động cái gì? Hắn rõ là biến thái." Gia Vi nói. "Ví dụ khi người ta kích động lỡ tay quá trớn giết người thì sau khi hồi phục tinh thần cũng sẽ hoảng sợ, còn đằng này hắn không những không ăn năn hối lỗi mà còn đem xác nạn nhân đi đến nơi công cộng vứt, hành động rõ ràng muốn tuyên chiến với cảnh sát. Quá biến thái, quá man rợ. Đây Tâm Đan, cậu đừng nói cậu mắc hội chứng đồng cảm với tội phạm trong tâm lý học đấy?"

"Làm gì có." Tâm Đan nhún mày gạt đi. "Chỉ là tớ thấy phải nữ đa số người nào cũng muốn tìm một người đàn ông tốt, không giàu có cũng phải có điều kiện, khá giả hoặc là có nhà có xe là tối thiểu. Để làm gì? Làm chỗ dựa cho họ trong tương lai. Cái loại suy nghĩ này tớ cảm thấy rất vô lý, trên thế gian này, người đến người đi, đến cũng một mình mà đi cũng một mình, ngoại trừ chính bản thân mình ra thì còn có thể trông cậy vào ai nữa? Dựa đúng người thì không nói, nhưng nếu lỡ xui xẻo dựa sai người thì có phải cả cuộc đời cũng vứt đi luôn không?"

Mộng Hương gật đầu, rồi lại quay sang. "Vậy mẫu người yêu lý tưởng của cậu là thế nào?"

Tâm Đan im lặng một lúc. "Không có."

Vấn đề này cả kiếp trước lẫn kiếp này cô chưa từng nghĩ tới. Người yêu? Nghe sao mà xa lạ quá. "Tớ thà bản thân mình độc thân cả đời, tớ không tin ai cả, bất kể người nào trên đời này đều là người dung. Người yêu thì sao? Vợ chồng thì sao? Tình yêu suy cho cùng cũng chỉ là sợi dây vô hình ràng buộc lẫn nhau, sợi dây mỏng manh, đứt lúc nào không hay."

Nếu như trên đời này thật sự có tình yêu, vậy thì cô đã không phải bước ra đời từ cô nhi viện.

Mộng Hương và Gia Vi nhìn nhau, cả hai người đều không nói gì.

...

Sau bao nhiêu ngày tìm tòi học hỏi, cuối cùng Tâm Đan cũng có một phương pháp giúp cô có thể dễ dàng tìm đường nếu như bị đi lạc, đó là bằng cách đi khắp nơi chụp mọi góc ngách bên trong trường. Cái ngôi trường này thật lớn, bộ nhớ điện thoại cũng bị cả đồng hình lấp đầy, nhưng nhờ có nó mà nếu như đi lạc cô có thể dễ dàng hỏi đường, hay ví dụ là liên kết các khung cảnh lại với nhau để tìm đường đi. Lúc chụp ở bãi giữ xe, một cơn gió lớn thổi qua làm giàn xe đạp phía xa ngã, một chiếc ngã thì cả hàng ngã theo, Tâm Đan bị tiếng động làm cho giật mình. Vốn dĩ có định mặc kệ bỏ đi, nhưng khi nhìn thấy bác bảo vệ già hôm nay trực phải lom khom dựng từng chiếc xe lên thì liền bước tới, bỏ điện thoại vào balo rồi bắt tay vào phụ giúp.

"Đề cháu giúp bác."

"Cảm ơn cháu."

Cả hàng xe gần ba mươi chiếc, có nhiều loại xe điện nên khá nặng, tuy là thời gian qua sức khỏe có cải thiện nhưng vẫn không sao tránh khỏi cảm giác mệt mỏi khi vừa mới dựng tới chiếc thứ năm. Nhìn bác bảo vệ già cũng gần hàng sáu mà vẫn phải vất vả, cô không biết con cháu của ông ở đâu. Thế gian có nhiều trường hợp treó nghoe thật, người thì mong muốn có cha mẹ nhưng không được, kẻ thì có sẵn phụ mẫu nhưng chẳng nuôi.

Dương Tử Thiên cùng đám bạn nhà giàu vừa đi vừa bàn luận nhiều chuyện chơi bời trên mây, lúc đi ngang qua bãi đỗ xe, nhìn thấy cái bóng nhỏ đang lom khom dựng từng chiếc xe đạp, rõ cực khổ nhưng vẫn sốt sắng làm rất nhanh. Anh ta dừng lại nhìn một lúc, đám bạn có người trêu chọc cũng mặc kệ bảo họ đi trước còn mình thì tiến về phía nhà giữ xe phụ giúp.

Sau khi hoàn thành cả dãy xe, Tâm Đan dù mệt nhưng vẫn tươi cười nói vài câu với ông lão rồi định rời đi.

"Lâm Dung Tâm Đan!"

Cô quay lại, tiếng gọi vừa rồi là của Dương Tử Thiên. Cô nhìn anh ta, hơi nhướn mày. "Chuyện gì?"

"Có rảnh nói chuyện một lúc không?"

"Không rảnh."

"Thật sự không rảnh sao?"

Tâm Đan khẽ cười nhạt. "Có rảnh, cũng không muốn phí thời gian vào anh."

"Mười phút thôi."

Tâm Đan nhìn anh ta chăm chăm, không trả lời. Dương Tử Thiên cũng bình tĩnh đón nhận ánh mắt của cô, vài giây rồi nói. "Cô thật sự thay đổi rất nhiều."

"Cũng nhờ hồng ân của anh ban cả, nhưng tôi vẫn thích bản thân của hiện tại hơn. Tính ra phải cảm ơn anh một tiếng." Cô nhìn đồng hồ đeo trên tay. "Năm phút, có chuyện gì thì nói lẹ, tôi còn phải đi chụp hình."

"Lúc trước cô không lạnh lùng như vậy."

"Ồ!" Tâm Đan cười. "Chắc anh đã quen với một cái đuôi lúc nào cũng lon ton theo sau anh, hèn mọn đón nhận chút tình cảm ít ỏi của anh chứ gì? Anh Dương, xin lỗi, nhưng mà cô gái lúc nào cũng bắt chấp tất cả vì anh đã chết rồi, anh cũng không cần so sánh tôi lúc trước và tôi của bây giờ, khác xa lắm."

"Đúng là khác xa." Dương Tử Thiên cuối đầu, rồi lại nâng mắt nhìn cô. "Lâm Dung Tâm Đan của lúc trước, khẩu khí không lớn như vậy. Cô ấy cũng không biết cách quan tâm tới mọi người xung quanh, khi đi đường bị một đứa nhỏ va trúng cô ấy sẽ bực bội đẩy đứa nhỏ ra rồi dùng cả bao khăn giấy lau chỗ vừa bị quệt trúng mặt dù chỗ đó hoàn toàn sạch sẽ. Tôi nhớ cô ấy đi bằng xe đạp, cô ấy nhất định sẽ không leo lên ngồi. Thay vì cùng tôi chạy bộ dưới cơn mưa như Mai Anh, cô ấy lại nhất quyết muốn đón taxi. Cô của bây giờ và cô ấy của lúc trước, khác nhau rất xa."

"Tình yêu của mấy người thật kỳ lạ, yêu là phải chạy bộ dưới mưa sao?" Tâm Đan nhếch môi, thậm chí bảm một câu. "Đúng là điên."

"Lâm Dung Tâm Đan, tôi thừa nhận, lúc trước quen cô là do bản thân chán nản muốn tìm thế thân của Mai Anh. Là tôi không tốt, lối suy nghĩ đó quá ích kỷ, tôi có cố ý làm tổn thương cô, cũng muốn chúng ta chia tay trong êm đẹp."

"Vâng! Quả đúng là rất êm đẹp." Tâm Đan giơ tay sờ lên gò má của mình, nở nụ cười mỉa mai. "Một cái tát này lửa hôm đó anh trao. Đúng là rất chuẩn xác, rất êm đẹp."

"Đó là do sau khi chia tay, cô không ngừng gây chuyện với Mai Anh. Hơn nữa còn tráo bài thi làm cho cô ấy lưu ban một năm, bêu xấu sau lưng vô cùng hèn hạ. Không phải tự nhiên mà Mai Anh trở nên chanh chua như vậy, tất cả đều là vì cô mà thôi."

"Cái vòng tròn lẫn quần này của mấy người tôi không có hứng thú tham gia, cũng không có nhu cầu nghe tường thuật." Tâm Đan chớp mắt, vẻ mặt kiên nhẫn đã không thể che giấu. "Những lời anh nói vừa rồi tôi đều cho rằng đó là dư thừa."

Dương Tử Thiên nhíu mày, kinh ngạc cũng khó hiểu. "Dư thừa? Tại sao lại..."

"Tôi cần làm rõ một chuyện." Tâm Đan hơi cao giọng cắt ngang lời anh ta. "Thứ nhất, kể từ giờ phút này tôi là tôi anh là anh Lê Mai Anh là Lê Mai Anh, ba người chúng ta không liên quan gì tới nhau. Thứ hai, tôi không muốn tranh cãi về việc lúc trước tôi sai trái mức nào, tính tình xấu xa tới đâu vì đó là chuyện ở quá khứ, và tôi cũng không có nhu cầu cùng anh tranh luận xem ai đúng ai sai, có hiểu không?"

Dương Tử Thiên nhìn cô, im lặng.

"Bản thân tôi là người thù dai, tâm đại không rộng lượng, nhưng cái tát hôm đó của anh tôi bỏ qua, giữa chúng ta không ai nợ ai nữa." cô giơ đồng hồ trên tay lên. "Vừa đúng năm phút, kết thúc rồi."

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Ít nhất cũng phải cho cô ta biết cái gì là không nên động vào

Ở thành phố tấp nập và bộn bề này có vô số loại người, người thích náo nhiệt, người thích nổi loạn cũng có người không thích gì cả

Ở thành phố tấp nập và bộn bề này có vô số loại người, người thích náo nhiệt, người thích nổi loạn cũng có người không thích gì cả. Không phải ai nơi này cũng hào nhoáng như nhau cả, chính vì nơi này có quá nhiều người nên họ đều đã may mắn tìm được nhau. Chỉ chừa lại những người chấp nhận quen với cô đơn, đến thì chào, đi thì tiễn, vậy thôi. Thành phố này đa số là biển nên bầu trời dường như lúc nào cũng chứa nước mắt. Tâm Đan đặc biệt thích màu xanh trong veo trên bầu trời vì thế có rất nhiều khi cô lên tầng thượng chỉ để dùng điện thoại chụp lại phần đẹp để đó. Một người mà ai nhìn vào cũng bảo rằng rất sôi nổi, rất hiếu động như Tâm Đan vậy mà có đôi khi cũng chỉ đơn giản là một tách cà phê nóng và một chiếc điện thoại đời mới để chụp hình là đủ để có cảm giác yên bình.

Tính đến bức hình vừa chụp đã là 108 bức, Tâm Đan bắt đầu ngồi xuống vừa uống cà phê vừa chỉnh sửa màu cho những bức ảnh. Vào mùa hè hiếm khi có một ngày mát trời như thế này nên tâm trạng của Tâm Đan cũng vô cùng tốt, vừa lẩm bầm bài hát vừa hí hửng chỉnh sửa ảnh vừa chụp được. Có một tấm trong số đó in hình đám mây khá là nghệ thuật làm cho Tâm Đan vô cùng thích thú, tấm này đem lên mạng bán chắc cũng được vài thùng mì cứu nạn chứ chẳng chơi. Sự hưng phấn vô tình là Tâm Đan giờ chân định xếp bằng ngồi lên thành đá thì chân cô va trúng ly cà phê sau đó ly cà phê rơi từ sân thượng rơi thẳng xuống bên dưới sân trường. Tâm Đan hoảng hồn nhìn lại thì thấy chắc chắn là mình tiêu thật rồi, mất cô rất tình anh cho dù đang ở khá cao thì cũng đủ để cô nhìn ra phía bên dưới sân trường lại chính là bóng dáng quen thuộc của Thẩm Trung Kiên - Thẩm kỷ luật. Nhưng điều đó không quan trọng, quan trọng là người bị ly cà phê mới mua vừa uống được ba ngụm của cô đã rơi trúng Ngụy Giang Thiên.

Là Ngụy Giang Thiên!

Ngụy mặt băng!

Tâm Đan sợ tới mức vừa ngó xuống thấy hai người bên dưới nhìn lên trên này thì nhảy dựng lên bỏ chạy. Tới đây, lần này ba thùng mì không có ăn nói không chừng còn mất luôn điện thoại. Trong lúc hoảng hốt đào tẩu, lúc đi xuống cầu thang thì va phải một người. Cả hai người cùng lăn nhào xuống cầu thang, Tâm Đan đau đến mức phải buột miệng chửi thề. Mẹ kiếp! Cầu thang bộ dẫn lên sân thượng bình thường ít người đi lắm cơ mà, có cần may mắn tới mức trong lúc đào tẩu va phải núi thịt như vậy không?

Sau một hồi suýt xoa đau đớn cả hai người mới nhận ra đối phương là ai.

"Tâm Đan?"

"Dương Nam Phương?"

Đúng là đã nhọ là sẽ nhọ tới cùng, ngày hôm nay số cô định sẵn đã đen thui thì sẽ đen tới cùng. Trong lòng Tâm Đan vẫn còn hoang mang không biết Ngụy Giang Thiên và Thẩm Trung Kiên vừa rồi có nhận ra kẻ thù tội là cô hay không nữa. Cả hai người, một người cô đã đắc tội một lần rồi, một người cả cái đầu lúc nào cũng suy nghĩ tới đủ mọi hình phạt dành cho học sinh, nói tóm lại hai tên ma đầu này đều không dễ đối phó, không dễ qua mặt.

Cái đen thứ ba là ly cà phê mới mua, chỉ hơi nguội một chút thôi của cô đã...

Haizz, một ngày đẹp trời mà sao lòng mình lại âm u như vậy chứ?

Dương Nam Phương đi mua hai chai nước suối rồi đem tới đưa cô một chai, Tâm Đan nhận nhận lấy mở ra uống ừng ực. Dương Nam Phương vừa buồn cười vừa khó hiểu ngồi xuống bên cạnh cô "Khát lắm hay sao?"

Tâm Đan gật đầu, khát, này giờ cô có uống cái gì đâu mà không khát? "Anh đi đâu mà lên đó thế?"

"Tôi tới ký túc xá tìm em, Mộng Hương nói em tới đây nên anh cũng tới." Dương Nam Phương vừa nói vừa uớ m miếng băng keo lên trán, khổ nỗi không có gương nên cứ dán vào chỗ nào mà không phải chỗ bị thương. Tâm Đan quay qua, thấy trán của Dương Nam Phương u lên một cục. Khi này không biết vì lý do gì cả hai cùng lăn trên cầu thang xuống mà cô chỉ hơi đau thôi chứ không tới mức bị hủy nhan sắc như Dương Nam Phương, bây giờ mặt anh sưng lên, một lớp da trên trán bị bong tróc rướm máu rõ ràng. Tâm Đan vừa buồn cười vừa cạn lỏi, giật mình bằng cá nhân mà Dương Nam Phương vừa mua về rồi xé ra chủ động giúp anh dán lên trán.

Hành động này của cô xuất phát vô cùng tự nhiên, không hề thông qua suy nghĩ, hôm nọ Cục Tiêu bị trầy ở mắt cá chân cũng cô là người giúp cậu ta băng bó, đối với Tâm Đan đây chỉ đơn thuần là giúp người, không có ý nghĩ gì khác. Mà Dương Nam Phương bây giờ thì như là không ngờ tới hành động này của cô, cả người anh cứng đờ rõ ràng, cho tới khi Tâm Đan giúp anh băng bó xong thì mới thấy anh hồi lâu không có động tĩnh gì.

"Dương Nam Phương!"

"Hả?"

"Tôi gọi anh cả buổi, đang nghĩ gì thế?"

"Không, không có nghĩ gì..."

Tâm Đan hỏi. "Tôi ký túc xá tìm tôi làm gì?"

"À..." Dương Nam Phương nói. "Hôm trước nghe nói em bị đau họng, cùng lúc thằng bạn cùng phòng trong ký túc cũng bị đau họng, giờ nó hết rồi, còn dư một ít thuốc, thấy cũng hiệu quả nên đem qua cho em."

"Đồ dư sao?" Tâm Đan giả vờ bĩu môi nhưng vẫn đưa tay nhận lấy. "Đồ dư gì mà nhiều thế?"

"Nó mua nhiều lắm."

"À..." Tâm Đan gật đầu. "Cảm ơn. Anh giống như là cái tủ thuốc ấy, lúc nào cần cũng có nhỉ?"

Dương Nam Phương cười khỏ. "Chỉ là đi cứu trợ, bây giờ lại thành thương binh. Làm gì mà em chạy nhanh như vậy? Gặp ma hay sao?"

"Đầu có. Thôi, đừng nhắc nữa, anh xem, bây giờ tôi chụp được vô số ảnh, khi về lựa ra vài tấm đẹp lên mạng bán chắc chắn nhiều tiền." Vừa nói Tâm Đan vừa gio điện thoại ra. "Khi nào có cơ hội phải cùng anh chụp một tấm."

Dương Nam Phương xem mấy tấm hình của cô đưa. "Chụp cùng tôi làm gì?"

"Anh là tình nhân trong mộng của mấy nữ sinh, chụp hình được với anh có lẽ sẽ đem bán đầu giá được đấy."

"Có khoa trương thế không?"

"Đợi khi nào vết thương trên mặt lành, nhất định phải cùng nhau chụp."

"Được thôi."

Còn nửa tháng nữa mới bắt đầu học kỳ hai vậy mà sinh viên khoa y đã tắt bật học sống học chết kể từ thời điểm này. Một nữ sinh cũng thuộc dạng con ông cháu cha đã tiết lộ giáo án của học kỳ hai đối riêng với sinh viên khoa y do chính giáo sư mới nhận chức Ngụy Giang Thiên biên soạn, thời lượng học dày đặc, kiến thức nhiều vô số, không có căn bản sẽ khó mà qua khỏi vòng gỏi xe năm nhất. Thông tin này vừa truyền đi, ai cũng hoang mang lo lắng. Buổi sáng, cô tranh thủ không phải đi làm liền chạy đến thư viện trường tìm một số ít quyển sách kiến thức chuyên môn y khoa tham khảo, sách thì nhiều vô số, cả ngàn cuốn, cô cũng chỉ cần một tháng là nhớ hết, nhưng cô cũng không bị điên mà đem hết một ngàn cuốn kia nhét vào đầu. Trí nhớ tốt hơn người không phải là chuyện tốt lành gì, nó khiến đầu cô rất nặng, rất mệt mỏi.

Rốt cuộc là cuốn nào mới hợp với người chỉ mới bắt đầu từ căn bản như cô đây? Lựa đi lựa lại Tâm Đan quyết định lượm đại vài cuốn để không lãng phí thêm thời gian nữa, đúng lúc này điện thoại trong túi cô reo, cũng may là biết thư viện không cho phát tiếng động nên Tâm Đan đã chỉnh chế độ rung trước khi vào đây, nếu không chuông mà reo chắc cô sẽ thành sinh vật lạ trong mắt học sinh xung quanh mắt. Cô mở máy, là Gia Vi gọi tới.

"Quạ đen, cậu mượn dùm tớ cuốn dạy nấu với."

Tâm Đan cười, vừa lựa sách vừa nói. "Chà, chị gái, hôm nay còn học cả nữ công gia chánh, định gả đi à?"

"Nhiều lời, bảo mượn thì mượn đi."

Vậy là Tâm Đan còn phải đi lục tìm sách dạy nấu ăn cho Gia Vi, xem ra thời gian của cô không tiết kiệm được phút nào rồi. Vừa quay sang định đi tới giá sách bên cạnh thì cô giật mình phát hiện Ngụy Giang Thiên đang đứng tựa vào đầu kệ sách, trên tay anh cầm một cuốn gì đó, xem rất chăm chú, tuy có hơi giật mình vì anh đột nhiên xuất hiện nhưng cô cũng phải công nhận cái loại thần thái lúc đọc sách của người đẹp trai cũng yêu nghiệt như thường. Giống như thầy chùa muốn tu, nội tâm thanh tịnh nhưng vẻ bề ngoài vẫn quyền rũ chúng sanh. Tâm Đan nghĩ, sở hữu loại ngoại hình thu hút thế này, ngoài may mắn ra, đối với Ngụy Giang Thiên chắc cũng là một tội nghiệt. Ngụy Giang Thiên một thân áo vest quen thuộc lại vô cùng chỉnh tề, chỉ đứng yên ở đó, không hề biểu hiện một chút biểu cảm gì cũng toát ra một loại phong thái hết sức uy nghiêm, làm cho người đối diện vô hình bị áp bức khó tả.

Tâm Đan không biết mình có nên đi qua chào hỏi hay không, cô sẽ không ngốc tới mức cho rằng Ngụy Giang Thiên không nhận ra cô là nhân viên của tiệm bánh. Nhưng cô công nhận từ trong nội tâm cô đối với anh có một sự cảnh giác khó tả, chỉ là thứ nhất, đối với cương vị giáo sư – sinh viên, sinh viên gặp giáo sư, đương nhiên theo lễ nghĩa phải qua chào hỏi. Thứ hai, xét về cương vị, khách hàng- nhân viên, nhân viên gặp khách hàng quen biết, cũng phải qua chào hỏi. Mặt nào cũng vậy, không tránh khỏi phải bước qua đó. Tâm Đan thở dài bước qua vài bước, cẩn thận quan sát Ngụy Giang Thiên rồi lên tiếng. "Thầy, thầy Ngụy."

Ngụy Giang Thiên lúc này mới chuyển mắt từ trang sách trong tay nhìn lên gương mặt cô, đôi mắt đen lạnh lùng giờ đây tựa như chưa chút ý cười. "Có chuyện gì?"

"Không có gì, thầy đọc sách à?" Trước giờ cô luôn tự hào mình là người biết ăn nói, khéo léo trong cách giao tiếp và xử lý tình huống, nhưng chả hiểu sao lúc này lại có thể thốt ra một câu không mang một chút chất xám của não như thế này. Đến thư viện không đọc sách thì chẳng lẽ ăn cơm?

Có điều Ngụy Giang Thiên hình như không phiền trước câu hỏi vô nghĩa của cô, anh kiên nhẫn đáp. "Ừ."

"À... vậy thầy đọc đi, em không làm phiền, em đi tìm sách..." Phải, nhanh chóng rời khỏi đại thần. Đại thần chỉ có thể dùng để thấp nhang, mà thượng đế cũng phải, tuyệt đối không được thất lễ.

Tâm Đan vừa định quay đi, Ngụy Giang Thiên phía sau đột nhiên lên tiếng. "Cuốn đó không phù hợp với người bắt đầu từ căn bản như em."

Cô quay lại. "Dạ?"

Ngụy Giang Thiên nhìn quyển sách cô đang ôm trong lòng. "Em đọc sẽ không hiểu đâu."

"Vậy..."

"Đọc cuốn này đi." Ngụy Giang Thiên giật lấy quyển sách cô đang ôm trước ngực rồi đưa cô quyển mình đọc nãy giờ.

Tâm Đan nhìn anh, đưa tay nhận lấy. "Thầy, sao thầy lại đọc sách dành cho người căn bản?"

Thầy cũng mất căn bản sao?

Nguyệt Giang Thiên nhìn cô. "Tôi tìm giúp em."

Cô ngạc nhiên, nâng phắt tầm mắt nhìn anh, đụng trúng tầm nhìn của anh rồi lại chớp mắt. "À...cảm ơn thầy, em, em đi về tự học."

Nguyệt Giang Thiên gật đầu, Tâm Đan nhanh chóng rời đi. Chỉ có điều đi gấp qua mà quên luôn việc tìm sách nấu ăn cho Gia Vi, về tới ký túc liền ăn mớ oản ức.

...

Buổi sáng hôm đó Tâm Đan ngồi đọc sách ôn tập trong phòng thì Gia Vi đi vào nói. "Ế Quạ. trên loa trường hết âm ĩ kia, cậu còn ngồi đây đọc sách."

Tâm Đan quay qua. "Có chuyện gì à?"

"Nghe nói hôm nay trường mời về một chuyên gia kinh tế làm một buổi hội thảo gì đó, bây giờ bắt đầu, cậu mau chuẩn bị đi."

Mộng Hương đang đắp mặt nạ, ngồi dậy quay qua. "Chuyên gia kinh tế? Mình là sinh viên khoa y, cần gì phải tham dự hội thảo kinh tế?"

"Ai mà biết?" Gia Vi nói. "Cứ tham gia đi, biết đâu sau này ra trường không đủ tài làm bác sĩ thì đi làm doanh nhân."

Mộng Hương ném cái mặt nạ đang đắp qua. "Phi phui cái miệng."

Sáu giờ rưỡi, ba người nhóm Tâm Đan đã đi đến hội trường mua cơm hộp ăn sáng. Một số sinh viên đàn anh xung phong đi phát tờ rơi nói về tầm quan trọng của kinh tế nước nhà, cô nhận lấy một tờ xem sơ qua, cũng chẳng có kiến thức gì thú vị nên để sang một bên chuyên tâm ăn cơm hộp, lúc này gió thổi qua, tờ giấy để cạnh bay xuống đất, Tâm Đan không muốn xả rác bừa bãi nên cúi xuống nhặt nào ngờ trùng hợp một đôi guốc cao hiện ra trước mặt. Cô nhìn lên, người đang đứng đạp chân lên tờ giấy là Lê Mai Anh.

Cô ta khoanh tay, kênh kiệu nhìn cô. "Thế nào? Cảm giác đồ của mình vượt khỏi tay là như thế nào?"

Tâm Đan ngược đầu. "Câu này tôi phải hỏi cô mới đúng."

"Đã chia tay rồi, Từ Thiên là của tao, sao tao lại nhìn thấy mày và anh ấy thân mật nói chuyện?" Lê Mai Anh trừng mắt. "Cũng phải thôi, loại rẻ tiền, bám hoài không tha."

"Bám hoài không tha, cô ta nói tớ bám hoài không tha kia kìa." Tâm Đan cười khẩy, hay nói đúng hơn là dở khóc dở cười nhìn qua Mộng Hương với Gia Vi đang ngồi hai bên. Sau một khắc cô đứng lên nhìn thẳng vào mặt Lê Mai Anh, từng chữ một, rõ ràng nói. "Bỏ cái chân của cô ra."

"Nếu không thì sao?" Lê Mai Anh cố tình gây sự. "Hôm đó ở tiệm bánh, cô bày ra bộ mặt yếu ớt nhu mì giả tạo kia hay lắm mà, sao bây giờ lại trừng mắt nhìn tôi rồi?"

"Hôm đó cô là khách hàng, tôi nhin, hôm nay cô là người dưng. Tôi khuyên cô bỏ cái chân ra."

"Chỉ là một tờ rơi, dựa vào cái gì mà lên mặt với tôi?"

Tâm Đan nhếch môi. "Tờ rơi, cũng là đồ của tôi. Đồ của tôi, cho dù tôi bỏ đi rồi cũng không cho người khác đạp lên."

Lê Mai Anh trừng mắt nhìn cô. Tâm Đan cũng không vội mà lạnh lùng đấu mắt với cô ta. Được khoảng vài giây thì Dương Từ Thiên đi mua nước suối chạy tới.

"Mai Anh." Anh ta nhìn cô rồi lại nhìn tình hình trước mắt, hạ giọng nói nhỏ. "Được rồi, đừng gây chuyện nữa."

"Em gây chuyện sao?" Lê Mai Anh đột nhiên nổi dóa. "Anh với cô ta có cái gì? Tình ý phải không? Hai người lén lút qua lại sau lưng tôi, đừng tưởng là tôi không biết."

"Không có." Dương Từ Thiên nhiu mày. "Đừng nói lung tung."

"Anh dám nạt em?" Cô ta mở to mắt khó tin, rồi quay sang, hung hăng giơ cánh tay lên. "Con tiện nhân này..."

-Bộp- cánh tay của cô ta bị giữ chặt trên không trung không thể nào động đậy, mà tay của cô thì đang nắm lấy cổ tay của Lê Mai Anh. Tâm Đan khẽ cười. "Cái tay này, cô không cần nữa phải không?"

Vừa nói, cô vừa gia tăng sức lực ở tay, chỉ thấy Lê Mai Anh xanh cả mặt, đau đớn lên tiếng. "Buông ra!"

Tâm Đan không buông, ngược lại còn ra sức mạnh hơn. "Bỏ cái chân ra, bỏ ra!"

Hai chữ cuối dường như là nạt lên.

Có một số sinh viên hiếu kỳ vây quanh xem kịch, Gia Vi với Mộng Hương thấy tình hình không ổn liền bước lên, Gia Vi nói. "Tâm Đan, bỏ đi, để thầy Thẩm nhìn thấy là lại bị kỷ luật."

Mộng Hương. "Phải đó, chỉ là một tờ roi thôi, bỏ đi, không cần đòi co nhiều."

Tâm Đan không trả lời, nhìn chăm chăm gương mặt tái xanh của Lê Mai Anh, mà cô ta cũng tràn đầy kinh hãi.

Dương Tử Thiên lên tiếng. "Tâm Đan..."

"Im đi!" Cô lên tiếng rồi buông tay, đẩy Lê Mai Anh ra phía sau, Dương Tử Thiên đỡ lấy cô ta. Cô cúi xuống nhặt tờ roi dưới đất lên rồi quay đi, Mộng Hương và Gia Vi cũng nhanh chóng theo sau.

Đi được một đoạn, Mộng Hương vỗ ngực. "Làm tờ sợ chết được, khi này cậu muốn giết người hay gì thế? Đáng sợ quá."

"Chỉ có một tờ roi thôi mà, cần gì phải làm lớn chuyện." Gia Vi nói.

Tâm Đan chớp mắt. "Một tờ roi thì không là gì, chỉ là, tờ đây nhấn nhẹn người ta lại nghĩ tờ là mèo Hello Kitty, ít nhất cũng phải cho cô ta biết cái gì là không nên động vào."

Mộng Hương và Gia Vi nhìn nhau, không nói lời nào.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Cậu động lòng xuân rồi có phải không?

Bắt đầu buổi diễn thuyết, thầy Thẩm là MC chính dẫn chương trình, nhìn cả trăm sinh viên trong hậu trường một vòng rồi nói vào micro

Bắt đầu buổi diễn thuyết, thầy Thẩm là MC chính dẫn chương trình, nhìn cả trăm sinh viên trong hậu trường một vòng rồi nói vào micro. "Hôm nay trường Bách Nhật vinh hạnh mời được giám đốc điều hành tập đoàn Vạn Đức đến giao lưu với các em về vấn đề kinh tế của nước nhà, các vấn đề trong xã hội từ chính trị đến kinh tế đều có mối liên quan tới nhau. Tất cả đều có chiều hướng lên xuống theo tỷ lệ thuận, chính trị lên thì kinh tế lên và ngược lại, vì vậy, tuy các em không học chuyên ngành kinh tế nhưng chắc chắn phải nắm được tầm quan trọng của nó."

Thầy nói tới đây, Tâm Đan đã ngáp một cái. Mộng Hương ghé sát lại. "Tối qua ngủ không được à?"

"Ừ!"

Rồi sau đó, ai nói gì, Tâm Đan cũng không nghe lọt tai chữ nào. Cho tới khi tiếng vỗ tay từ phía vang lên cô mới 'hoàn hồn' ngơ ngác vỗ tay theo. Lúc nhìn lên sân khấu, cô hơi có chút kinh ngạc khi thấy người bước ra là Nguyễn Trọng Hy. Trí nhớ cô tốt nên chắc chắn sẽ không quên được vị ân nhân cứu mạng này, anh ta là người đầu tiên cô gặp sau khi trùng sinh đến thành Bách Nhật này.

Nguyễn Trọng Hy bước ra. Hôm nay khác với lần trước trong phòng ngủ, quần áo anh ta chỉnh tề hơn rất nhiều. chiếc áo sơ mi màu gạo được ủi thẳng không một nếp nhăn, quần tây dài bó sát đôi chân chắc khỏe. Tinh thần rạng rỡ đầy tự tin đứng trên sân khấu, gương mặt anh tuần quyền rũ lăm chao đảo bao nhiêu trái tim của nữ sinh phía dưới. Anh nói vào micro, chất giọng du dương nhưng đối với Tâm Đan có tác dụng ru ngủ.

"Chào các bạn..."

"Nền kinh tế Việt Nam đang từng bước chuyển mình, phát triển về cả chiều rộng và chiều sâu, chủ động hội nhập kinh tế quốc tế. Ngày 07/11/2006 Việt Nam chính thức trở thành thành viên thứ 150 của tổ chức thương mại thế giới (WTO). Sự kiện này có ý nghĩa vô cùng to lớn đối với đất nước ta, tạo ra nhiều cơ hội cũng như thách thức cho nền kinh tế"

"Chúng ta sẽ có cơ hội mở rộng thị trường, thu hút đầu tư, chuyển giao công nghệ để phát triển. Nhưng đồng thời chúng ta cũng phải đối mặt với việc cạnh tranh gay gắt hơn, với nhiều đối thủ hơn trên bình diện rộng hơn, sâu hơn. Trong bối cảnh đó, vấn đề xây dựng và phát triển thương hiệu nổi lên như một yêu cầu cấp thiết và quan trọng để mỗi doanh nghiệp có thể khẳng định vị thế, uy tín và chất lượng sản phẩm của mình, từ đó nâng cao năng lực cạnh tranh, phát triển lớn mạnh tại thị trường trong nước, làm tiền đề cho việc thâm nhập vào các thị trường nước ngoài."

"Trong thời gian gần đây một số doanh nghiệp đang bắt đầu xây dựng chiến lược xuất khẩu sản phẩm mang thương hiệu Việt Nam sang các nước Châu Âu, Mỹ...và cũng đã có những thương hiệu thành công Đây là dấu hiệu cho thấy sự tiến bộ nhất định trong nhận thức của các doanh nghiệp về vai trò và ý nghĩa của thương hiệu."

Anh nói gì đó, rất nhiều... nhưng Tâm Đan ngủ gà ngủ gật bên dưới, chỉ nghe được một vài đoạn. Cho đến khi tiếng vỗ tay lần nữa vang lên, cô mới bừng tỉnh giấc mộng đẹp, kết thúc buổi hội thảo hai tiếng đồng hồ, cả người cô giống như bị rút cạn máu xuống chân vì ngồi quá lâu, lúc đứng lên còn thoải mái vươn vai một cái, chạy ra ngoài hít một ngụm không khí trong lành.

"Tự do rồi!"

Gia Vi xách balo của cô đi ra. "Từ khi nào tớ trở thành người xách đồ cho cậu vậy?"

Tâm Đan cười. "Cậu xách được balo còn đỡ đấy, dép tớ mắc phải mang rồi."

Gia Vi trừng mắt. "Im miệng."

Mộng Hương nghiêng cổ qua lại, thi theo sau hai người, uể oải nói. "Đúng là không có gì quý hơn độc lập tự do, vừa được giải thoát là cả người tràn trề sinh lực hẳn ra. Bọn mình ngồi ở dưới nghe mà còn mệt như vậy, cậu nói xem, ông chú đẹp trai trên kia nói cả hai tiếng đồng hồ có phải sau khi rời khỏi trường sẽ đi cấp cứu luôn không?"

"Tốt nhất là ngắt luôn ở trường, như vậy sinh viên khoa y chúng ta chẳng phải có cơ hội thực tập sớm sao?" Tâm Đan nhảy lên phía trước, vừa đi lùi vừa nói.

Gia Vi nhủ mày. "Lâm Dung Tâm Đan, cậu có thể dùng tạo khẩu nghiệp hay không?"

"Phải đó, tích đức đi." Mộng Hương nói.

Tâm Đan bĩu môi. "Hai người không biết đó thôi, cái ông chú khi nãy nhìn thì đằng hoàng mà không đằng hoàng chút nào đâu. Là một người cực kì quái gở, khó đối phó lắm. Trên báo cũng có đăng mà, anh ta ngày một cô đêm một cô, mình tinh điện ảnh lúc nào cũng có mặt bên cạnh anh ta. Vậy mới nói, nhìn tác phong thì đỉnh đặc nhưng suy cho cùng cũng là một tên ăn chơi."

"Chuyện đó còn cần gì cậu phải nói?" Mộng Hương lên tiếng. "Đàn ông tốt chết hết rồi."

Cả ba người vừa đi vừa bàn luận, Tâm Đan đi ngoài cùng, Mộng Hương đi giữa Gia Vi đi bên phải. Lúc đi ngang một góc đại thụ thì ở đâu đó ra một cái chân dài ngăn đường làm Tâm Đan suýt chút nữa là ngã sấp mặt, nếu không có Mộng Hương đỡ kịp e rằng cô đã thành tiêu điểm của mấy bạn học xung quanh rồi. Cô đứng dậy, quay sang bực mình nói lớn. "Này chơi kiểu gì thế hả..."

Chữ hả của cô muốn nuốt ngược vào trong nhưng không kịp.

"Giám đốc Nguyễn..." Mộng Hương Gia Vi ngỡ ngàng.

Nguyễn Trọng Hy đứng tựa vào thân cây, tay đang cầm điện thoại có vẻ như vừa nhắn tin xong liền 'tiện chân' ngăn đường cô. Thấy Tâm Đan cau có quay qua rồi về mặt từ cau có chuyển sang cứng đờ thì buồn cười hỏi. "Tôi chơi kiểu này, không vui sao?"

"Vui cái gì mà vui?" Tâm Đan khó hiểu. "Ông chú, lớn tuổi rồi thì đừng có đứng ngoài nắng kiểu này, coi chừng ngắt thật đấy, chúng tôi vẫn còn là sinh viên, chưa có cơ hội thực nghiệm trên người thật đâu."

Gia Vi nghiêng răng kéo áo cô nói nhỏ. "Khẩu nghiệp."

"Khẩu nghiệp cái gì?" Tâm Đan giật tay. "Anh ta gạt chân tớ suýt té đấy."

Nguyễn Trọng Hy nhìn cô, hơi mỉm cười. "Vậy phải vào phòng ngủ mới vui sao?"

"Ông chú, ông đang nói chuyện với sinh viên đấy, lựa lời một chút đi." Tâm Đan nói.

"Tôi nói sai sao? Ý tôi là, phải vào phòng ngủ cạy kết sặc thì mới vui sao?"

Mộng Hương Gia Vi nhìn nhau, không hiểu gì. Tâm Đan thì trong một phút lơ là mà nói. "Đó là kỹ thuật chuyên nghiệp, mở mặt khẩu chứ không có cạy...cạy... cạy cái gì chứ? Tôi, tôi, tôi nói rồi...cái đó không phải..."

"Được được, tôi không muốn truy cứu, không cần khẩn trương."

"Ai, ai khẩn trương chứ?" Tâm Đan lau mồ hôi, biệt danh quạ đen mà mọi người đặt ngoại trừ ứng lên người khác không ngờ nó còn ứng lên cả người cô, cái gì chứ? Trời ạ, sáng ra gặp con mụ điên Lê Mai Anh, và tên phản bội Dương Tử Thiên, còn bị lôi đi nghe hội thảo không khác gì tụng kinh sám hối giờ lại gặp phải một ông chú mất nết thế này.

Nguyễn Trọng Hy có vẻ rất hứng thú còn định trêu thêm nhưng lúc này trợ lý đi tới. "Giám đốc, hiệu trưởng tìm anh này giờ, anh ra đây làm gì thế? Sắp họp hội đồng trường rồi."

"Hút điều thuốc thôi." Nguyễn Trọng Hy giờ điều thuốc trong tay lên nói với trợ lý rồi quay sang Tâm Đan. "Định đùa với cô một chút nhưng thứ lỗi tôi không có thời gian, thôi thì có duyên gặp lại vậy."

Gặp con mắt chú.

Nguyễn Trọng Hy bật cười, hình như nhìn ra được suy nghĩ của cô, không nói lời nào cùng với trợ lý rồi đi theo hướng văn phòng hiệu trưởng. Tâm Đan ở lại, dĩ nhiên là không yên ổn với hai cô gái nhiều chuyện bên cạnh, cả quãng đường về ký túc cô cứ bị tra hỏi không khác gì phạm nhân.

"Tâm Đan, cậu với giám đốc điều hành của Vạn Đức sao?"

"Tâm Đan, có phải hai người có quan hệ gì không?"

"Hay cậu cũng có ý định lấy chồng giàu?"

"Ông chú đó chỉ cần già thêm năm sáu tuổi là đề được cậu ra đấy."

"Chân cậu không dài thì đừng có bám đại gia, ngã đau lắm đấy."

"Cậu cạy kết sắt nhà người ta à?"

"Được rồi, được rồi..." Tâm Đan bít tai. "Làm ơn, sau này hai người đừng thi vào khoa y nữa, vào tổ trọng án làm thanh tra đi, khả năng tra hỏi còn hơn cả đội trưởng Khắc ấy."

"Là tại cậu cứ mập mờ thôi." Mộng Hương nói.

Tâm Đan đứng lên. "Tớ đây không mập mờ gì cả, từ đầu tới cuối đều không có, với ông chú Nguyễn Trọng Hy kia cũng không luôn. Đừng có suy diễn bậy bạ, tớ đây trong trắng ngầy thơ ấu thì làm sao có chuyện mập mờ gì với ông chú kia chứ? Các cậu có mắt không? Có tai không? Khi này không nghe khẩu khí của tớ đây nói chuyện với ông chú kia không được thân thiện à? Cậu đại gia thì phải nói chuyện ngọt ngào, ai lại xả một mớ từ ngữ vào mặt người ta như thế?"

Gia Vi gật đầu. "Cũng đúng."

"Có chắc là cậu không có quan hệ gì với ông chú kia không?" Mộng Hương nheo mày, vẫn còn nghi ngờ.

Tâm Đan thở dài, ôm trán chuẩn bị xiu. "Ồi, tớ không xong rồi, chóng mặt quá..."

"Chóng mặt? Hay là cậu có thai rồi? Này Lâm Dung Tâm Đan cậu đứng lại đó cho tớ."

...

Gần bước vào học kỳ mới, thời gian càng hối hả thì sinh viên càng cực khổ hơn. Thời gian qua Tâm Đan cũng cho rằng mình biết được một số kiến thức cơ bản làm nền tảng để khi vào học không bị quá đuối sức, thế nhưng khi xem mớ tài liệu nâng cao mà Gia Vi với Mộng Hương đọc thì cô phát hiện còn rất nhiều điều cơ bản mà mình chưa biết, ví dụ như những thuật ngữ chuyên ngành tiếng Anh thường dùng trong sách hoàn toàn xa lạ đối với cô. Thế là cô đành phải lặn lội tới thư viện mượn tài liệu tiếng Anh về đọc, không đọc thì thôi, càng đọc càng mệt não, mớ chữ trong sách biết cô nhưng cô không hề biết nó. Trí nhớ tốt thì sao? Nó hoàn toàn không giúp ích cho cô mà còn hại cô bị rối loạn não bộ hơn.

Mộng Hương và Gia Vi cũng cùng chung hoàn cảnh với cô, Mộng Hương có lần lỡ miệng nói hay là tìm đàn anh khóa trên chỉ hộ?

Tâm Đan như người sực tỉnh trong ác mộng, phải rồi, đàn anh khóa trên.

Dương Nam Phương!

Anh ta là chuyên ngành ngoại thương, tiếng Anh đương nhiên không tệ.

Thế là Tâm Đan và Gia Vi vác xác đến ký túc xá nam, vừa nói rõ tình cầu của mình ra thì Dương Nam Phương không nghĩ ngợi nhiều liền phát tay từ chối. Tâm Đan lại giờ chiều mặt dày chặn cánh cửa đang định đóng lại của anh. "Tại sao chứ?"

Dương Nam Phương lạnh mặt. "Không tại sao cả, chỉ là không muốn dạy."

Gia Vi đứng cạnh cô. "Em biết gần vào học kỳ nên anh rất bận, nhưng tụi em cũng không còn cách nào khác, anh giúp tụi em đi."

"Hai người có thể đi tìm người khác, đàn anh khóa trên của hai người đâu phải chỉ có mình tôi."

"Này!" Tâm Đan bĩu môi. "Anh là nam nhi có cần phải sắc đá tuyệt tình thế không?"

"Tôi không dạy kèm cho em là tuyệt tình sao? Vậy em nói tôi nghe, giữa chúng ta có tình cảm gì mà tôi phải tuyệt tình?"

"..." Tâm Đan chớp chớp mắt. "Là tình bằng hữu."

Miệng Dương Nam Phương méo sang một bên, bằng hữu?

Tâm Đan nói. "Thôi mà, làm ơn đi, xem như tích đức đi. Kiến thức chuyên ngành y của bọn em đã rất rất nặng nề rồi giờ lại thêm vụ ngoại ngữ này, em sẽ không sống nổi mất. Anh Nam Phương, đại ca, lão đại, nam thần tòa sáng nhất trong trường này, em biết anh là người sống tình cảm, không lẽ anh nhẫn tâm thấy chết mà không cứu sao? Anh nói đúng, đàn anh trong trường này có nhiều vô số, nhưng tính tới thời điểm này em chỉ quen có mỗi anh thôi, không nhờ anh thì nhờ ai bây giờ?"

Dương Nam Phương thở dài. "Học kỳ hai tôi đảm nhận vai trò hội phó hội nghiên cứu thị trường kinh tế Châu Mỹ, thật sự không có thời gian giúp hai người." Nói giữa chừng lại thấy Tâm Đan xụ mặt xuống tràn đầy thất vọng, mà xui quỷ khiến thế nào mà lại bấm bụng thốt ra một câu. "Nhưng thôi, tôi sẽ cố gắng thu xếp. Hai người đợi một chút."

Dương Nam Phương đi vào phòng một lúc rồi quay ra đưa năm sáu quyển sách cho Tâm Đan và Gia Vi. "Đây đều là tài liệu cơ bản của tiếng Anh, về đọc sơ qua để nắm được những ý chính trước, ngày mai đem tập sách đến phòng tự học bàn số sáu."

Gia Vi mừng rỡ. "Cảm ơn anh."

Dương Nam Phương gật đầu, nhìn qua thấy Tâm Đan đang thích thú xem mấy cuốn sách nằm trong tay mình, "Không có một lời cảm ơn sao?"

Cô ngẩng đầu, tươi cười. "Cảm ơn anh!"

"Không có gì!" Dương Nam Phương lại lạnh mặt đóng cửa.

Tâm Đan giật cả mình. "Anh ta bị sao vậy? Vừa bảo tớ cảm ơn rồi lại làm như ai thiếu nợ anh ta không bằng."

Gia Vi cười. "Đi thôi, về đọc sách."

Bên trong ký túc, Dương Nam Phương dựa vào cánh cửa, trái tim trong lồng ngực không ngừng đập loạn. Hết lần này đến lần khác, dường như anh không thể miễn dịch với nụ cười đó.

Dương Trí là bạn cùng phòng ký túc của anh, này giờ vẫn đang đeo tai phone chơi game, lúc này quay qua ngơ ngác hỏi. "Có chuyện gì thế? Này Nam Phương, mặt đỏ thế? Sao vậy?"

Dương Nam Phương chớp mắt. "Có sao?"

Dương Trí buồn cười. "Có sao gì? Nhìn cậu như vừa uống rượu xong vậy. Sao thế?"

Dương Nam Phương đi tới ghế ngồi xuống, ngẫm nghĩ một lúc rồi lại hỏi. "Này Dương Trí, nếu như có một cô gái, không thân cho lắm, ừ đúng rồi không thân cho lắm... Ừm... chỉ, chỉ gặp nhau vài lần thôi, nhưng mà hết lần này tới lần khác cậu đều chú ý tới cô gái đó, thì đó là gì?"

Dương Trí khó hiểu. "Là gì là sao? Cậu chú ý như thế nào mới được? Là thiện cảm hay ác cảm?"

"Là... thiện cảm đi."

"Thế cô gái kia làm gì mà cậu chú ý tới?"

"Không biết." Dương Nam Phương thở dài. "Đại khái là...lúc cô ấy cười, đôi mắt màu xám tro kia sẽ híp lại, không có má lúm đồng tiền nhưng lại vô cùng thu hút, lúc cô ấy đứng gần tớ một chút tớ sẽ cảm thấy rất kỳ lạ..."

"Kỳ lạ là kỳ lạ thế nào?"

"Tớ không biết..."

Về mặt Dương Trí dường như là tìm ra được một lãnh thổ mới trên đời này, khoa trương nói lớn. "Toi đời cậu rồi, trên đời này cũng có thứ mà cậu thừa nhận là mình không biết? Chết cậu rồi, tên nhãi này, cậu động lòng xuân rồi có phải không? Nói xem, là ai thế? Là con gái nhà ai mà khiến Nam Phương đại thần không dính bụi trần của trường xao xuyến đến mức này? Là cô gái nào có đôi mắt màu xám tro không có má lúm đồng tiền mà khi cười vẫn cô cùng thu hút thế hả? Ha, tớ biết rồi, lần trước tớ còn chưa hết cảm cậu đã lấy thuốc đau họng của tớ đem đi cho người khác, cô gái cậu nói là người đó có phải không?"

"Không phải, cậu đừng có nhiều chuyện." Dương Nam Phương không biết làm gì hơn, đứng lên bỏ ra ngoài trong tiếng cười sảng khoái của Dương Trí.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 19: Lần trước làm rơi

Thế là ngay sáng ngày hôm sau, Tâm Đan liền đến bãi sư, đáng nói là người cực khổ đi nắn nỉ ỉ ôi là cô và Gia Vi nhưng Mộng Hương lại tranh thủ hưởng ké, cả ba người đi đến phòng tự học rất đúng giờ, lúc đó đã thấy "thầy giáo" Dương Nam Phương tới

Thế là ngay sáng ngày hôm sau, Tâm Đan liền đến bãi sư, đáng nói là người cực khổ đi nắn nỉ ỉ ôi là cô và Gia Vi nhưng Mộng Hương lại tranh thủ hưởng ké, cả ba người đi đến phòng tự học rất đúng giờ, lúc đó đã thấy "thầy giáo" Dương Nam Phương tới. Anh mặc chiếc áo thun cao cổ tay dài màu

đen, chăm chú nhìn vào màn hình laptop, cho tới khi Tâm Đan chạy tới anh mới phát hiện có người bên cạnh, Dương Nam Phương ngẩng đầu lên. "Ngồi đi."

Tâm Đan cười hì hì, đem chai nước suối trong tay đưa ra hơn nữa còn đặc biệt lễ phép, đưa bằng hai tay. "Ngày xưa bái sư thì dâng trà, ngày nay bái sư thì dâng nước suối."

"Sư cái gì mà sư?" Dương Nam Phương buồn cười. "Tôi chỉ kèm cho có thôi, còn hiểu hay không là dựa vào ba người hết."

Mộng Hương ló mắt ra. "Hi hi, có đại thần chỉ bài, đương nhiên sẽ hiệu quả rồi."

Ba người cùng nhau ngồi xuống quanh một cái bàn tròn, đầu tiên Dương Nam Phương lôi ra ba tờ giấy phát cho ba người nói là đây là đề kiểm tra đầu vào. Tâm Đan không hiểu, mình chỉ đi nhờ đàn anh chỉ dạy chứ đâu có phải thi vào trường quốc tế chuyên ngoại ngữ đâu mà phải kiểm tra đầu vào? Sau khi mất mười lăm phút làm bài, kết quả cho thấy cô là người yếu nhất, còn người giỏi nhất là Gia Vi. Mộng Hương được dịp cứ trêu cô suốt, Tâm Đan giả bộ tức giận đập cây viết xuống bàn. "Giữ chứ, chính vì tớ không biết nên mới tới đây học, biết rồi thì học làm gì? Hai người các cậu mà còn cười tớ sẽ lấy ngón viết cắm vào lỗ mũi..."

Dương Nam Phương đằng hắng một tiếng, Tâm Đan liền tắt tiếng.

Mộng Hương đắc chí. "Này Tâm Đan, chúng ta ngồi học cũng lâu rồi, cậu đi mua chút đồ ngọt về ăn đi."

"Tớ sao?" Tâm Đan chỉ vào mũi mình. "Tại sao tớ phải đi? Tớ cũng là công dân của nước Việt Nam dân chủ cộng hòa, sao lại bị phân biệt đối xử như vậy?"

Gia Vi Mộng Hương nhìn nhau, cả hai cố gắng nhịn cười, Gia Vi nghiêm mặt nói. "Hôm trước lúc bị phạt quỳ gối, là ai đã thề thốt hay lắm nhỉ? Người ta thề gì ấy nhỉ, Mộng Hương cậu nhắc tớ nhớ với."

"Lên núi đao." Mộng Hương phối hợp.

Gia Vi. "Xuống chảo dầu."

"Cũng không ngại ngần." Mộng Hương nói. "Haizz, vậy mà bây giờ chỉ việc đi mua một ít đồ vặt người ta còn kêu trời than đất. Gia Vi, tớ thấy lời của con người nói có lẽ không đáng tin, nhưng lời của con Quạ nói thì chắc chắn không nên tin."

Hai người giống như vợ chồng đồng lòng tác biến đồng cũng cạn, cô một câu tôi một câu làm Tâm Đan tức đến mức cả đầu bốc hỏa. Không sai, Gia Vi và Mộng Hương có cái miệng của luật sư, một khi cả hai đã tung chiêu thì dù Tâm Đan có là người ăn nói khéo léo thế nào cũng bị chặn họng cho tức chết. "Được rồi được rồi, hai chị ăn cái gì để em đây đi mua cho."

"Một chai nước ngọt và hai tẩu đá."

Tâm Đan hậm hực đứng lên, lúc này Dương Nam Phương cũng ngẩng đầu nhìn cô. "Người mù đường như em đi mua nước, chỉ sợ đi ra khỏi trường Bách Nhật lúc nào cũng không hay. Tớ đi mua cho, em ngồi ở đây học cho thuộc từ vựng mới đi."

Lúc đi lướt qua cô, Dương Nam Phương còn nói nhỏ. "Đúng là cái miệng hại cái thân."

Tâm Đan ngồi xuống, Gia Vi túm áo cô hỏi. "Này, anh Nam Phương nói gì khi nãy thế?"

"Anh ta nói tớ là cái miệng hại cái thân." Tâm Đan trừng mắt. "Mà cũng đúng,cũng tại tớ tùy tiện hứa hẹn, nói cho hai người biết sau này bà đây sẽ kiệm lời đi một chút. Suy cho cùng hai người là sinh viên ngành Y chứ đâu phải ngành luật, sao mà trí nhớ tốt với lại giỏi nắm bắt sơ hờ trong lời nói của người khác thế? Tối ngày cứ đề tớ ra ăn hiếp, các người không đau lòng chút nào hay sao?"

Mộng Hương hô lên. "Thôi, làm bài đi, học từ vựng đi."

Thấy cả hai người kia gạt mình qua một bên, Tâm Đan càng khoa trương nói. "Này, thật sự không đau lòng một chút nào sao?"

"Gia Vi, câu này làm sao thế?"

"Này hai người...tức chết mà, được rồi, cứ đợi đấy đi." Tâm Đan hậm hực. "Tôi mà là quạ tôi mổ chết hai người, mổ, mổ mổ chết hai người."

Gia Vi quay qua, buồn cười nói. "Cậu khỏi cần nói thì cậu cũng là quạ mà."

"..." Tâm Đan đứng là đang trải qua một loại cảm giác gọi là kêu trời không thấu. "Tớ đây xinh đẹp thế này làm sao mà là quạ được chứ? Được rồi, ý hai người nói miệng của tớ phi phui chứ gì? Chỉ là trùng hợp thôi, bây giờ tớ đây sẽ nói điều xấu xem nó có xảy ra không, để xem... à phải rồi, ngay lúc này ôn thần sẽ xuất hiện."

"Lâm Dung Tâm Đan!"

Tâm Đan thảm kêu một tiếng: Ngụy rồi, ôn thần xuất hiện rồi.

Thẩm Trung Kiên mang cái bộ mặt lạnh kìa đi tới, nghiêm khắc đến mức hung dữ nhìn cô. "Em có biết đây là phòng tự học hay không? Cả buổi cứ luôn miệng làm ồn thì ai mà học được? Em không học thì phải để cho người khác học chứ."

Lúc này một đoàn giáo sinh khác cùng với Nguyễn Trọng Hy phía xa cũng đi tới, Thẩm Trung Kiên quay sang, ah5 giọng. "Thật ngại quá giám đốc Nguyễn, để cậu chứng kiến cảnh nực cười này, hy vọng không khiến chuyến thị sát lần này của cậu xấu đi."

"Không có gì đâu?" Nguyễn Trọng Hy đưa mắt nhìn qua Tâm Đan. "Sinh viên trường quân đội trước giờ ưu tú thì ai cũng biết, trong ấn tượng của tôi, sinh viên ở đây chắc chắn đều là những cô cậu gương mẫu và kỷ luật đầy người. Nhưng bạn học này, tên gì ấy nhỉ, đại khái là cô gái trước mặt tôi là có một phong thái hoàn toàn đối lập, làm tôi mở mang tâm mắt không ít."

Tâm Đan nghiêng rặng, cô không có ngốc mà không hiểu dụng ý trong lời này của Nguyễn Trọng Hy. Ý anh ta là cô không gương mẫu, không có kỷ luật chứ gì? Thì cứ nói thẳng ra đi, thế giới của người giàu đúng là phiền phức, đến mắng người cũng đi đường vòng kiêu này.

Thẩm Trung Kiên nói vài câu khách sáo với Nguyễn Trọng Hy rồi quay qua Tâm Đan. "Em ngồi xuống trật tự đi, còn làm ồn thì chạy mười vòng sân cho tôi."

Tâm Đan vừa nghe tới chạy mười vòng sân thì căng thẳng ra mặt. "Vâng ạ..."

Cô ngồi xuống lật sách ra học, Thẩm Trung Kiên dẫn Nguyễn Trọng Hy tiếp tục thị sát phòng tự học.

Mộng Hương quay qua cô, thì thầm. "Này nghe nói tập đoàn Vạn Đức đang định đầu tư tu sửa một số phòng học trong trường quân đội, họ còn tài trợ thêm cả các thiết bị giảng dạy tân tiến nhất trên thế giới đấy."

Gia Vi. "Vậy thì tốt quá rồi, tớ còn nghe nói họ định xây thêm một phòng tự học ở gần ký túc của chúng ta, vậy thì sau này chúng ta khỏi lặn lội đi xa tới đây học như vậy. Thật không ngờ, trên mây tờ tạp chí Nguyễn Trọng Hy là người ăn chơi như vậy mà lại có tâm có lòng giúp sinh viên chúng ta, anh ta là người tốt đấy."

"Xời." Tâm Đan kê lên một tiếng. "Người tốt?"

"Cậu sao vậy?" Mộng Hương quay qua.

Tâm Đan ngồi thẳng dậy. "Nói cho các cậu biết, thế giới của người giàu toàn là sự giả tạo mà thôi. Mỗi một quyết định bất kể là tốt hay xấu họ cũng không quan tâm, cái họ đề ý nhất chính là lợi ích. Các cậu người thì nghe nói anh ta đầu tư thiết bị tối tân cho trường người thì nghe nói anh xây thêm phòng tự học vậy sao không ai nghe nói Vạn Đức chuẩn bị cho lên sân ba dòng xe đua trị giá cả chục tỷ đô la vậy?"

Mộng Hương bịt miệng. "Trời ạ, thật sao?"

"Thật sao không thật." Tâm Đan nói. "Hai người nghĩ xem, thông thường một năm tập đoàn Vạn Đức chỉ cho ra một mẫu xe mới, nhưng năm nay lại phá cách lớn như vậy cho lên sân một lượt ba em? Kinh phí đầu tư cho ba em này vô cùng khủng, vì vậy họ cần một thị trường tiềm năng để nắm chắc phần thắng. Đây cũng chính là lý do vì sao Nguyễn Trọng Hy lại đột nhiên ưu ái trường quân đội chúng ta như vậy, hai người không tự hỏi bản thân xem, trường quân đội Bách Nhật là một ngôi trường trọng điểm của cả nước và quy mô tầm cỡ thế giới, nếu anh ta có ý định làm việc thiện vậy sao không tới mấy vùng quê mà làm đi? Trường chúng ta đâu cần lắp thêm thiết bị tân tiến cũng là một ngôi trường hiện đại bậc nhất rồi, lý do là gì?"

Gia Vi gờ tay. "Anh ta muốn mượn bề nổi của trường chúng ta để làm nóng thị trường quốc tế."

"Thông minh, mười điểm về chỗ." Tâm Đan búng tay một phát.

Vậy nên, cái gì chưa hiểu rõ thì đừng có vội nhận định. Trên đời này không ai ngu hơn ai cả, ai cũng đều biết muốn thực hiện một nguyện vọng nào đó của bản thân thì phải chấp nhận đánh đổi một số thứ của bản thân, vì chẳng có ai cho không ai cái gì cả.

Mộng Hương gật đầu đồng tình, rồi lại trưng ra bộ mặt nghi ngờ. "Này Tâm Đan, sao cậu biết nhiều chuyện thế?"

Tâm Đan theo thói quen xoay cây viết trong tay. "Vấn đề này thì khỏi thắc mắc, lúc tớ đối mặt với những điều kinh khủng thì hai người vẫn còn đòi mẹ mua áo mới cho đấy."

"Không, ý tớ là sao cậu là biết nhiều về tập đoàn Vạn Đức thế?"

Cây viết trong tay cô ngưng lại. Thật ra là do lúc trước cô từng đột nhập vào một cửa hàng ô tô của Vạn Đức để trộm đồ. "Chuyện này... lên mạng tìm là ra, hai người cũng nên cập nhật thông tin một chút đi."

"Đây là thông tin mật, trên mạng không có."

Tâm Đan bị giật mình quay phắt lại thì nhìn thấy Nguyễn Trọng Hy từ khi vào đã đứng sau lưng cô, hai tay anh bỏ vào túi quần, nhìn cô với ánh mắt đầy phức tạp dường như chứa một hàm ý sâu xa nào đó. Sau một lúc thì bước tới, lãnh đạm nhìn cô. "Cô gái, cô biết nhiều chuyện không nên biết thật đấy."

Tâm Đan suýt chút cắn phải lưỡi mình. Cô quay phắt lại, không thể tin được từ lúc nào Nguyễn Trọng Hy đã đứng sau lưng mình. Anh cách cô vài bước, nhìn cô với ánh mắt phức tạp lạ thường. Sau vài phút, anh khẽ cười. "Cô gái, cô biết quá nhiều chuyện không nên biết rồi."

Tâm Đan đứng lên, có chút căng thẳng, cái khẩu khí này của anh ta là sao? Không lẽ muốn giết người diệt khẩu? Bây giờ thì Tâm Đan bắt đầu biết mình không chỉ là con qua mà còn ứng nghiệm rõ rệt với cụm từ "cái miệng hại cái thân."

Không sao, thứ anh ta quan tâm có lẽ chỉ là vì sao một cô sinh viên lại biết được bí mật này chứ gì? Bởi vì cô chỉ là một sinh viên quen vô hại, cho dù có biết được mật khẩu kết sắc nhà anh ta thì chưa chắc đã lấy được tiền, Nguyễn Trọng Hy từ đầu tới cuối đều xem nhẹ cân nặng của cô, không sao, nhờ vậy mà cô có thể thoát nạn dễ dàng. Tâm Đan sẽ nói lần trước lúc ở biệt thự nhà anh ta cô đã tình cờ nghe thấy người giúp việc nói về vấn đề này, như vậy là rũ bỏ sạch mọi nghi ngờ không phải sao?

Nào ngờ Tâm Đan vừa định lên tiếng thì Gia Vi phía sau vội vàng chạy lên. "À, chuyện này... là do ba cháu kể lại, vừa rồi cháu đã lỡ miệng nói cho Tâm Đan biết."

Tâm Đan trở mặt, khi nào cơ?

Nguyễn Trọng Hy nghe vậy thì nhìn sang Gia Vi, neho mày hiểu kỳ. "Cha cô?"

Gia Vi gật đầu. "Cha em... là Trương Vỹ."

"Ồ." Nguyễn Trọng Hy gật đầu. "Giám đốc Trương sao? Hóa ra cô là con gái của ông ấy."

"Gia Vi cậu..." Tâm Đan vừa định lên tiếng thì bị Trương Gia Vi néo cho 1 cái vào lưng, cô liền biết điều mà im bặt.

Nguyễn Trọng Hy lại nhìn cô. "Cô... tên gì ấy nhỉ?"

Đến lúc này Tâm Đan lại nghĩ mình thật may phước vì tên này không nhớ cô là ai, tốt, loại người tâm cơ như anh ta cô tốt nhất không nên dây vào. Hôm nay chỉ vô tình lỡ miệng một lần đã suýt nữa mang họa vào người, lần sau không biết là gì đây. Nghĩ vậy Tâm Đan biết mình càng tránh xa Nguyễn Trọng Hy thì càng tốt, lúc này thấy Dương Nam Phương quay lại thì cô như vớt được cứu tinh.

"Anh Nam Phương!" tiếng gọi này của Tâm Đan thành công đánh lạc hướng ánh mắt của Nguyễn Trọng Hy, cô lướt qua anh chạy về phía Dương Nam Phương đang đi tới. Lúc này phía sau nơi Nguyễn Trọng Hy đang đứng bật ra một tiếng cười, anh ta lấy trong ví ra một tấm thẻ rồi đồng dục đọc to.

"Lâm Dung Tâm Đan, sinh viên năm nhất ngành y trường Bách Nhật."

Tâm Đan như bị điểm huyết, đứng yên tư thế quay lưng về phía Nguyễn Trọng Hy quay mặt về Dương Nam Phương, mà Dương Nam Phương hình như cũng tò mò nhìn tấm thẻ trong tay Nguyễn Trọng Hy.

Mộng Hương thốt lên. "Tâm Đan, thẻ sinh viên của cậu chẳng phải cậu nói mất rồi sao? Sao... sao ở đây thế?"

Nguyễn Trọng Hy vẫn giữ nguyên trên môi nụ cười trên người mà thản nhiên đáp. "Đúng là mất thật, nhưng là lần trước làm rơi trong... phòng ngủ của tôi."

Gia Vi Mộng Hương, Dương Nam Phương và hơn hai mươi sinh viên có mặt trong phòng tự học hôm nay nít bặt, im lặng trở mặt mà nhìn chăm chăm Tâm Đan. Giờ phút này cô lại cảm thấy mình giống như nữ minh tinh đang đứng trên bục nhận giải nữ diễn viên đáng thương nhất. Ai mà chẳng biết Nguyễn Trọng Hy lăng nhăng phong lưu, già trẻ lớn bé chẳng chừa một ai. Nghe nói năm ngoái hẳn còn quen hẳn một bà chị hơn mình mười tuổi, quen đâu cũng được một tháng rồi chia tay. Chính vì vậy nãy lời mập mờ vừa rồi mà hẳn nói ra vô cùng có tác dụng, kiểu này cho dù Tâm Đan có nhảy xuống Hoàng Hà cũng rửa không sạch là cái chắc.

"Tôi còn tưởng nó rơi ở đâu, hóa ra là ở chỗ chú." Tâm Đan mỉm cười vui mừng. "Vậy tốt quá, đỡ mất công tôi phải đi làm lại cái mới, chú cũng biết đó, lên đoàn trường làm lại thẻ là một việc vô cùng phiền phức. Vậy chú cho cháu xin lại."

Tâm Đan bước lên vài bước định giơ tay lấy tấm thẻ thì Nguyễn Trọng Hy hơi lui người ra sau, đồng thời cũng hạ giọng nói nhỏ với cô. "Bình tĩnh thẻ thì chẳng vui chút nào. Nói xem, sao em lại đánh rơi cái này ở nhà tôi?"

Tâm Đan âm thầm đưa mắt đánh giá tình hình xung quanh, bình tĩnh nói. "Hoàn cảnh gia đình không tốt vì vậy sau khi trúng tuyển vào trường tôi phải ra ngoài đi làm thêm, có một dịp được quản gia nhà chú thương nhận vào làm một thời gian, chắc trong thời gian ở biệt thự kia đã khiến tôi làm rơi cả thẻ sinh viên và chứng minh thư rồi."

"Vậy sao? Tôi không nhớ." Nguyễn Trọng Hy dường như muốn trêu trỏi cùng nhìn cô.

Tâm Đan chớp mắt. "Trong nhà chú nhiều người như vậy, không nhớ một người giúp việc cũng không sao mà. Giờ thì chú có thể trả lại giấy tờ cho tôi không?"

Nguyễn Trọng Hy nhìn cô chăm chăm như muốn đánh giá thứ gì đó, trong lòng hẳn tự hỏi sao cô gái nhỏ này có thể bình tĩnh đáng kinh ngạc như vậy? Xung quanh có bao nhiêu ánh mắt đang đánh giá vậy mà vẫn có thời gian "vẽ vờ" thêm một lý do, dù là không đủ hoàn hảo nhưng vẫn chữa cháy được tình hình. Hẳn không dư thời gian đứng đây đòi co trêu chọc một cô gái, chỉ là hẳn muốn một lần nữa dựa vào cách hành xử mà đánh giá tố chất của cô sinh viên nhỏ mà hẳn luôn cho rằng vô hại này mà thôi.

Mà Tâm Đan thầy Nguyễn Trọng Hy nhìn mình chăm chăm cũng tỏ ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng cùng anh đầu mắt, gì chứ trò đầu mắt này cô chưa bao giờ thua cả. Còn nhớ kiếp trước có một lần cô cùng đám nhỏ đi karaoke thử cho biết cái phòng karaoke nó trông như thế nào, kết quả là vừa

vào quán đã gặp phải một đám người, mà trong đó có một người đàn ông trong lúc cô ngồi chờ xếp phòng luôn nhìn cô chăm chú, cô biết dĩ nhiên hắn ta không phải nhìn vì cô đẹp mà là nhìn vì vết sẹo trên mặt cô. Sống đã đủ lâu, cô đã thích ứng được với gương mặt không hoàn hảo của mình, trong hoàn cảnh đó chẳng những không tủi thân tự ti mà còn thản nhiên nhìn lại hắn. nhìn qua nhìn lại, ngấm tới ngấm lui một lúc chưa được hai phút gã đàn ông kia đã vội đứng dậy bỏ đi.

"Thú vị." Nguyễn Trọng Hy mỉm cười gật đầu một cái rồi đưa tấm thẻ sinh viên trong tay ra. "Thẻ của cô, nhưng chứng minh thư thì đang ở chỗ...quán gia. Cô muốn lấy thì tìm đến ông ta mà lấy."

Nói rồi hắn bỏ đi khỏi phòng tự học, để lại trong phòng một mảng không gian xi xầm bàn tán. Tâm Đan mặc kệ mấy ánh mắt đánh giá xung quanh mà ngồi xuống mở sách ra dù vậy chẳng có một chữ nào vào được trong đầu cô.

...

Hôm đó, sau khi tan làm ở tiệm bánh, Tâm Đan nhờ Vân Lan chở tới ngôi biệt thự của Nguyễn Trọng Hy. Đứng bên ngoài ngôi nhà, Vân Lan luôn mồm. "Này, cô quen biết ai trong đây thế? Giàu thế cơ à?"

"Đúng, là một tên nhà giàu đáng ghét." Tâm Đan bĩu môi. "Cô đứng ngoài này đợi đi, tôi đi vào trong chút rồi ra ngay."

Vân Lan kéo cô lại. « Nè nè, nhiều người canh gác thế này, chẳng lẽ cô muốn vào là vào muốn ra là ra à? »

Cô nàng vừa dứt câu thì phía bên trong ngôi biệt thự bước ra một cô gái, trên người cô ấy mặc bộ vest màu trắng dù tuổi còn khá trẻ nhưng mái tóc lại đơn giản búi ra phía sau trông vô cùng khác biệt với lứa tuổi trên gương mặt, cô ấy đi tới chỗ cô, mỉm cười. « Xin hỏi, hai vị ai là Lâm Dung Tâm Đan? »

«Tôi.»

Cô gái cười nói. « Nguyễn tổng đợi cô đã lâu, mời đi theo tôi. »

Tâm Đan đưa mắt ra hiệu cho Vân Lan một cái rồi đi theo sau cô gái kia vào bên trong ngôi biệt thự, nơi này vẫn hoành tráng như lúc đầu cô tới, người ăn kẻ ở tấp nập bên trong tất bật dọn dẹp, phía xa là sảnh chính, ghế sofa kiểu quý tộc sang trọng được đặt ở chính giữa nhà, Nguyễn Trọng Hy ngồi xoay lưng về phía cô, hình như đang xem giấy tờ gì đó. Cô gái ra hiệu cho Tâm Đan đi tới còn mình thì đứng ở một khoảng khá xa, cô cũng không thắc mắc nhiều mà trực tiếp bước tới trước mặt Nguyễn Trọng Hy. «Chứng minh thư của tôi đâu? »

Nguyễn Trọng Hy không nhìn cô, ký một chữ ký lên tờ giấy thứ nhất trong tay rồi tiếp tục lật sang tờ thứ hai mà xem, chỉ tiện miệng quăng ra một câu. « Ngồi đi. »

« Cảm ơn chú, nhưng tôi tới đây không phải làm khách, tôi tới lấy đồ. »

« Cũng không cần ăn nói đầy tính thù hận như vậy, dù gì tôi cũng là ân nhân cứu mạng của cô. » Nguyễn Trọng Hy cười một tiếng. « Ngồi đi, nói chuyện một lúc, cần gì phải khấn trương? »

Tâm Đan mỉm môi, vẫn đứng yên một chỗ. « Giám đốc Nguyễn, thời gian là vàng bạc, mà tôi tin chắc thời gian của người có tiền như anh càng quý giá, vì vậy mong anh mau chóng trả chứng minh thư lại cho tôi để tiết kiệm khoảng thời gian này. Còn về ơn cứu mạng, tôi vẫn luôn để ở trong lòng, bất cứ khi nào anh cần giúp đỡ tôi sẽ sẵn lòng giúp. »

Lúc này Nguyễn Trọng Hy mới chịu nâng mắt nhìn cô, hắn mỉm cười. « Thời gian của tôi đúng thật là vàng bạc, nhưng mớ vàng bạc này hôm nay dành hết cho cô. Đôi khi tôi lại thắc mắc, rõ ràng quan hệ khởi điểm ban đầu của chúng ta là ân nhân và người bị nạn, mối quan hệ khởi điểm tốt như vậy sao cô luôn dùng vẻ mặt chán ghét đó khi gặp tôi như vậy? »

« Anh thực sự muốn biết sao? »

Nguyễn Trọng Hy lắc đầu. « Không nhất thiết. Nào, ngồi đi. »

Tâm Đan không còn cách nào khác đành ngồi xuống sofa, nữ giúp việc nhanh chóng đem trà bánh lên rồi lui xuống, cô liền nói. « Chứng minh thư... »

« Sao lần trước cô lại bỏ đi? »

Tâm Đan chớp mắt, nhất thời không ngờ tới hắn sẽ hỏi một câu bất ngờ như vậy, nhưng rất nhanh cô liền trả lời. « Tôi phải về trường. »

« Về trường? Sao không bảo tôi cho người đưa cô về? Lại còn leo cửa sổ, có biết chỗ đó là tầng mấy hay không? » Nguyễn Trọng Hy buồn cười lắc đầu, « Thật không hiểu nổi con gái các cô lúc này sao lại gan lớn như vậy. »

Tâm Đan cũng cười nhẹ. « Con gái chúng tôi thời nay đều thích mạo hiểm như vậy, suy cho cùng chúng ta cách nhau một thế hệ anh không hiểu cũng phải thôi. »

Nguyễn Trọng Hy nhất thời cứng mặt lại. « Cái gì...cách, cách gì cơ? »

« Cách nhau một thế hệ. » Tâm Đan nhắc lại.

Nguyễn Trọng Hy như là ăn trứng cục đá, cười không được mà khóc cũng không xong. « Tôi lớn hơn cô có mười hai tuổi... »

« Thêm sáu năm nữa là anh sinh được tôi luôn rồi. »

Hắn im bất đi, dường như cũng không biết phản ứng thế nào. Nguyễn Trọng Hy bình thường là người điều hành một tập đoàn, hùng biện trước mặt vô số đối tác nhiều không đếm xuể vậy mà giờ đây hắn lại ngồi tranh luận vấn đề tuổi tác chỉ để khẳng định bản thân mình không già so với một cô gái mười tám tuổi? Nếu chuyện này mà truyền ra ngoài có lẽ uy phong bao lâu nay gầy dựng cũng mất sạch hết. « Được rồi, khi nãy cô nói là trả on, vậy bây giờ trả on đi. »

Tâm Đan im lặng nhìn hắn.

« Đừng có nhìn tôi cảnh giác như thế. » Nguyễn Trọng Hy nói. « Cô biết đấy, cuộc sống của tôi đầy đủ thế này, nói là trả on cũng chẳng biết đòi cô trả thứ gì. Vì vậy quan trọng vẫn là hình thức mà thôi, tôi biết cô làm thêm ở một tiệm bánh ngọt, gần đây tôi cũng muốn ăn chút đồ ngọt, vậy đi... trong vòng một tháng, mỗi ngày cô đều phải đem bánh ngọt tới đây, khoảng bảy giờ tối cô tan làm có phải không? »

« Tám giờ ký túc trường tôi đóng cửa, đem đồ tới đây cho anh thì làm sao mà tôi về kịp? »

« Hay vậy đi, Mỹ Lục đưa cô về, cô ấy là trợ lý của tôi làm việc cũng rất hiệu suất. »

Tâm Đan nhìn sang cô gái mặt đồ vest khi nãy dẫn cô vào đây. « Nhưng...anh có thể thu xếp cho người tới tiệm lấy không? Tôi, thật ra tôi bị mù đường, hôm nay đến đây còn phải nhờ một người bạn dẫn đường hộ, không lẽ trong suốt một tháng ngày nào cũng làm phiền người ta? »

« Đó là chuyện của cô, tiệm bánh đó cách chỗ này cũng chỉ khoảng một con phố không lẽ không tự nhớ được? Chẳng có ai tốt bụng như tôi mà lại tạo điều kiện hết mức để cô trả on như vậy đây. »

Tâm Đan rất muốn hỏi, giàu như anh sao lại không bảo thuộc hạ đi mua bánh đem về chứ, đúng là quái đản mà. Hơn nữa ăn bánh ngọt trong vòng một tháng? không sợ tiểu đường chết hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Tôi là một người đối với thành tích không quá hà khắc

Lúc từ nhà Nguyễn Trọng Hy bước ra, trạng thái tinh thần Tâm Đan ỉu xiu. Tuy đã lấy được chứng minh thư, nhưng hễ cứ nghĩ phải lặn lội mò đường trong một tuần cũng đủ khiến cô sa sút tinh thần. Cũng may là tiệm bánh cách chỗ này không xa, miễn cưỡng cũng có thể nhớ chút đỉnh. Cuộc sống của Tâm Đan lại có thêm một hoạt động mới, sáng dậy thì phải cùng Mộng Hương và Gia Vi đến phòng tự học học cùng Dương Nam Phuong ba tiếng, sau đó cô sẽ về ký túc tiếp tục đọc sách y, đến chiều thì đi làm thêm ở tiệm bánh và buổi tối thì phải mò đường xách bánh ngọt đến chỗ Nguyễn Trọng Hy. Mới đây đã đi được ba ngày, trong ba ngày này theo như Tâm Đan để ý không phải lúc nào Nguyễn Trọng Hy cũng có ở nhà. Có nhiều khi người ra nhận bánh là hắn, hắn sẽ kéo cô vào ngồi nói vài chuyện lăm nhăm vô vị, nhưng có lúc người ra nhận bánh ngọt lại là Mỹ Lục rồi cô nàng sẽ theo đúng lịch trình mà đưa cô về trường.

Cứ như thế, bảy ngày trôi qua, kết thúc một tuần đầu tiên trong một tháng trả on và đồng thời cũng bắt đầu học kỳ hai ở trường. Quảng thời gian này, Tâm Đan mới biết cái gì gọi là bận đến không có thời gian để thở, trong chuỗi hoạt động thường ngày của cô lại xuất hiện thêm một hoạt động mới đó là...lên lớp nghe giảng.

Hôm nay vừa sáng sớm, trong không khí vẫn còn hơi lạnh lạnh cô và hai người bạn cùng phòng phải vác xác tới phòng học nghe giảng bài. Là tiết y khoa, một trong những môn chính của sinh viên ngành y ở học kỳ hai vì vậy không có ai dám vắng mặt. Hơn nữa giáo viên giảng chính ngày hôm nay lại chính là người vô cùng thân bí, thầy Ngụy. Nghe Mộng Hương nói, Ngụy Giang Thiên lúc trước cũng là sinh viên của trường này...

Mộng Hương đứng là cái máy thu tin tức tốt nhất của ký túc xá nữ, cô nàng vừa dứt lời thì một đám nữ sinh quan tâm bu tới vây quanh che hết cả ánh sáng, Tâm Đan ngồi bên cạnh Mộng Hương mà cũng bị làm cho khó thở. Cô phải cảm thán về sức mạnh của tin tức của đại thần...

"Nói cho mọi người biết, sau khi tớ biết người phụ trách dạy chính học kỳ hai sẽ là thầy giáo mới thì tớ đã đi lùng sục từ thông tin trên mạng cho tới những đàn anh đàn chị đã học ở đây lúc trước. Tin tức trên mạng về thầy Ngụy thì khá ít ỏi nhưng từ miệng của ông anh họ của tớ, tớ đã biết một tin rất có giá đấy. Có muốn biết không hả?" Mộng Hương hí hửng. "Nào nào nào, muốn biết thì mau bỏ tiền ra, mỗi người mười ngàn."

"Có phải không thế?" Mấy nữ sinh bĩu môi không chịu.

Mộng Hương nhướn mày. "Vậy thôi, tớ cũng không dư nước bọt để nói."

"Được rồi được rồi, mười ngàn thì mười ngàn."

Thế là tự dung Mộng Hương có cả trăm ngàn đi ăn trưa hoành tráng... Tâm Đan và Gia Vi ngồi bên cạnh đưa mắt nhìn nhau, cũng may cả hai người bọn cô là bạn thân của Mộng Hương nếu không chắc cũng bị làm tiền kiểu này luôn rồi. Sau khi thu tiền, Mộng Hương không vội kể hết câu chuyện ra làm cho đám nữ sinh kia nhăn nhó mặt mày.

"Này này, tớ là người thông minh. Ở đây nhiều người như vậy, cũng có người chưa bỏ tiền ra mua tin của tớ, nếu tớ nói ra vậy thì được lợi cho mấy người chưa trả tiền quá rồi. Vậy đi, sau buổi học hôm nay tớ sẽ về lên mạng tạo một group chat rồi add mấy người đã bỏ tiền ra mua tin vào, chúng ta từ từ bàn tán. Yên tâm, tớ không có lừa tiền đâu, nhớ kỹ nhá, tớ đây là Gia Mộng Hương phòng 055 ký túc nữ, có gì cứ tìm tớ."

Thế là giao dịch thành công, giờ học cũng bắt đầu rồi nên đám nữ sinh kia đành làm theo lời Mộng Hương. Đúng là sức mạnh của sự tò mò khiến chúng ta sẵn sàng đánh đổi tất cả. Mộng Hương quay sang huyết tay cô nói nhỏ. "Bữa trưa hôm nay tớ mời hai người."

Gia Vi cười đáp. "Mộng Hương à, cậu thích săn tin thế thì sao không đi làm phóng viên, học y làm gì chứ?"

"Tớ cũng thích làm phóng viên nhá, đi đây đi đó thỏa mãn trí nhiều chuyện của tớ, nhưng mẹ tớ mà biết chắc sẽ xem tớ là gà mà cắt tiết mất."

Lúc này Ngụy Giang Thiên đi vào, theo sau anh còn có một cậu thanh niên trẻ, đeo cặp kính tròn ngố ngố... Tâm Đan từng gặp người này rồi, anh ta chẳng phải là người lần trước lúc cô bị thâm vấn đã đi vào gọi Khắc Thành đi hay sao? Anh ta và Ngụy Giang Thiên quen nhau à?

Ngụy Giang Thiên đứng giữa phòng học, dáng vấp cao lớn trắng kiện, tuy không quá "hoành tráng" như mấy võ sĩ trong ti vi mà cô hay xem nhưng vừa nhìn là biết anh có luyện tập thể hình hẳn hoi. Mỗi đường nét trên cơ thể đều toát lên vẻ ưu nhã, cao quý, vẻ điển trai dường như được lai từ phương tây lại không mất đi khí chất của người Châu Á. Anh mặc một chiếc quần ly đứng được là ủi thẳng thớm, cùng áo sơ mi tay dài màu vàng kem, màu áo này mang đến thiện cảm và cảm giác sạch sẽ, tươi mới cho người đối diện, cùng với khí chất sẵn có của người mặc thì đúng là một sự kết hợp hoàn hảo.

Tâm Đan không biết mấy nữ sinh ngồi phía xa cô như thế nào nhưng mấy người ngồi xung quanh cô đã chính thức rơi vào tình trạng cưa không cần đồ, ai nấy cũng đều mặt đỏ tay rung.

"Chào các em, chắc hẳn các em đều đã biết tôi chính là người phụ trách giám sát kết quả học tập và cùng đi với các em trong chặn đường nửa học kỳ còn lại. Mấy ngày nay tôi có nghe được một số tin đồn, nhưng các em yên tâm, tôi là một người đối với thành tích không quá hà khắc. Bạn học nào cảm thấy không hứng thú có thể thoải mái cúp tiết, tôi sẽ không ghi tên các em vào sổ điểm danh cũng cam đoan các em sẽ không bị kỷ luật vì trốn học. Nhưng mà nhớ kỹ cho tôi, là cúp tiết vắng mặt, còn nếu đã lên lớp thì tuyệt đối phải tập trung." Ngụy Giang Thiên đứng giữa lớp, giọng nói trầm trầm đầy nội lực, tuy không quá lớn nhưng vẫn khiến người khác cảm nhận được sự kiên nghị trong đó.

Tâm Đan và Gia Vi đưa mắt nhìn nhau, thầm cảm thán số phận hẩm hiu sắp tới. Vừa vào đã dẫn mặt thế này rồi thì có phải sẽ còn nhưng chông gai ở con đường phía trước đang đợi sinh viên ngành y hay không đây?

Ngụy Giang Thiên lại tiếp tục nói. "Đây là Liên Chiêu, một học trò của tôi đồng thời sẽ theo phụ trách thay tôi giám sát cũng là đàn anh của các em."

Liên Chiêu bước lên. "Chào mọi người, hy vọng được giúp đỡ."

Cả phòng vỗ tay.

Tâm Đan thầm nghĩ, ai mà dám giúp anh? Chỉ mong anh không hại bọn tôi thôi.

"Tiếp theo đây, tôi sẽ nói sơ qua về toàn bộ giáo trình của học kỳ này, tiết này là tiết đầu tiên của năm vì vậy chúng ta không bàn luận chuyên môn sâu."

Quá trình học y ở trường sẽ được chia ra làm tám giai đoạn, trong đó đối với sinh viên có ý định ra trường sẽ làm bác sĩ thì sau khi học lý thuyết sẽ khám nghiệm trên người sống. Và đối với sinh viên có ý định làm pháp y tại sở cảnh sát thì sẽ phải trả hai thêm hai khóa đề thực hành trên... người chết. Nói như vậy cũng đủ hiểu nỗi khổ mà chúng sinh sắp phải đối mặt, Tâm Đan cũng không hiểu nổi, một người là pháp y vừa có thể khám người chết lại còn có thể cứu người sống như Ngụy Giang Thiên có phải đã học rất nhiều hay không? Phí lời, không học nhiều thì sao có thể làm giáo sư đứng trước mặt cô như bây giờ? Ý cô là học đến mức bán sống bán chết, nếu không sao có thể thông thạo như vậy?

Ngoài ra, có ba kỳ thi lớn gọi là Kỳ thi quốc gia với hội đồng thi gồm cả cán bộ ngành giáo dục và y tế. Điều kiện để tham gia là sinh viên phải đỗ hết các bài thi ở cuối mỗi kỳ học. Nếu không tham gia hoặc trượt một trong ba kỳ thi lớn này, sinh viên buộc phải chờ tối thiểu sáu tháng để thi lại. Học ngành Y đòi hỏi người học phải biết tổng hợp kiến thức để áp dụng vào các trường hợp lâm sàng thực tế. Các kỳ thi cũng chính là một lần sàng lọc chất lượng sinh viên. Vì thế, tỷ lệ sinh viên tốt nghiệp ngành Y khoa luôn thấp.

"Trong các năm đầu tôi mới theo học ngành Y ở Mỹ, liên tục phải thực tập ở các phòng khám lớn để tích lũy kinh nghiệm. Sau đó, khi bắt đầu học giám định tử thi thì gần như là không có ngày nghỉ, ngay cả lễ tết bởi vì luôn phải chạy hiện trường liên tục vì vậy tôi muốn nói với các em, nếu cảm thấy bản thân không chịu được áp lực thì có thể rút lui, hiện tại vẫn còn kịp. Được rồi, bây giờ bạn học nào có câu hỏi cứ việc đặc ra, tiết học này tôi dành hy sinh để cùng cô cảm tình."

Một câu nói cảnh báo của Ngụy Giang Thiên làm cho các sinh viên ngồi bên dưới có chút lo lắng nhưng họ vẫn không có ý định rút lui. Tâm Đan xoay cây viết trong tay, ngẫm nghĩ về những lời mà anh vừa nói. Lúc này một bạn học giơ tay hỏi. "Bất cứ câu hỏi nào cũng được ạ?"

"Các em cứ việc đặc nhưng mà tôi có quyền suy xét từ chối trả lời."

Một bạn học khác giơ tay. "Thầy đi Mỹ bao nhiêu lâu rồi ạ?"

"Mười hai năm."

"Khi này thầy nói chúng em có thể không đi học, nhưng nếu chúng em đi học nhưng lại trễ giờ thì sao?"

"Phạt."

"Thầy ơi, thầy có bạn gái chưa?"

Một câu hỏi đặt ra, làm cho cả phòng học tràn đầy chờ mong. Biết bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về phía cô...

Tâm Đan nuốt chút nháy dựng lên, không phải cô, người đặt câu hỏi là Mộng Hương, nhưng cô lại ngồi cạnh cô nàng vậy ra người bị nhìn cũng lây qua cô...

Ngụy Giang Thiên nhìn sang, nắm giấy sau thì đáp. "Từ chối trả lời."

Nữ sinh trong phòng học nhón nháo. "Sao thế thầy, trả lời đi mà..."

"Được rồi mau im lặng." Ngụy Giang Thiên nói. "Đáng lý ra là định để các em tìm hiểu về tôi, nhưng nếu không có câu hỏi chuyên môn nào thắc mắc thì tôi đành tận dụng thời gian bắt đầu tiết học đầu tiên vậy. Lấy tập ra ghi bài, chúng ta bắt đầu chương một..."

Khỏi phải nói, không khí trong phòng lại tràn trề tiếc nuối.

Tâm Đan không sợ nhớ bài, vì cô vốn có trí nhớ đặc biệt tốt rồi nhưng cô vẫn sợ khi phải chép bài liên tục. Mà tốc độ viết của Ngụy Giang Thiên vô cùng nhanh, sinh viên bắt buộc phải theo kịp còn bằng khôn sẽ không chép kịp chữ vào vở. Kết thúc buổi học đầu tiên, Tâm Đan cảm thấy bản thân còn mệt hơn cả việc đứng quầy chào khách ở tiệm bánh. Cô xoa xoa cái cổ đau nhức bước ra khỏi phòng học.

Buổi tối không có ánh trăng làm con đường quốc lộ càng thêm vắng lạnh, chiếc xe thương vụ màu đen chậm rãi tiến vào ngôi biệt thự, Nguyễn Trọng Hy cởi bỏ áo khoác ngoài, Mỹ Lục nhanh chóng bước tới nhận lấy rồi đi theo sau hần vào bên trong. "Giám đốc, sáng nay chủ tịch gọi cho anh, lúc đó anh đang họp. Tôi hỏi chủ tịch có muốn nhắn lời gì lại không thì ông không nói, anh xem có nên gọi lại hỏi một tiếng không?"

"Không cần." Nguyễn Trọng Hy nhìn qua. "À...bánh hôm nay đâu?"

"Ồ trên bàn đấy." Mỹ Lục cười. "Anh xem, tự nhiên lại đây con gái nhà người ta đem bánh tới đây, hơn nữa là còn vào buổi tối, anh không sợ cô ấy gặp lưu manh à?"

Nguyễn Trọng Hy cầm cái bánh ngọt trên tay, khẽ cười. "Lưu manh như cô ấy thì cần gì phải sợ lưu manh nữa?"

"Hay là anh có ý gì với cô ấy rồi?" Mỹ Lục ngoài là trợ lý còn là người mà Nguyễn Trọng Hy tin tưởng nhất, vì vậy trước mặt hần cô mới có thể thoải mái tra hỏi giống như một người bạn như vậy.

Nguyễn Trọng Hy nhìn cô như nhìn sinh vật lạ. "Mỹ Lục à, trí tưởng tượng của cô bay cao bay xa quá rồi, tôi thì có thể có ý gì với một sinh viên năm nhất chứ?"

"Được rồi!" Mỹ Lục cười. "Tôi đi chuẩn bị lịch hẹn ngày mai của anh, nhớ kỹ, ăn bánh ngọt quá nhiều sẽ ảnh hưởng sức khỏe đấy."

Cả ba người bọn cô đến thư viện lên mạng, Mộng Hương nhanh chóng tạo một group chat rồi add tất cả nữ sinh đã trả tiền cho mình khi này vào, còn có hai kẻ ngoại lệ là Tâm Đan và Gia Vi cũng được kéo vào chung. Bên trong diễn đàn, rất nhanh không khí đã nóng lên, tất cả đều hồi thúc bảo Mộng Hương mau kể chuyện.

Gia Vi nhìn mà bật cười. "Tớ cảm thấy thầy Ngụy chẳng khác gì mình tỉnh, xem kia, biết bao nhiêu nữ sinh tò mò chuyện của thầy ấy."

Mộng Hương nói. "Khi này cậu cũng thấy rõ rồi, biết bao nhiêu người muốn biết chuyện thầy ấy có bạn gái chưa kia mà? Chuyện tình thầy trò cũng đang là một motif hot trên mạng đấy."

Tâm Đan. "Đừng có tám nữa, mau trả lời bọn họ đi, tin nhắn nhiều tới mức làm lag cả máy tớ luôn rồi này."

Mộng Hương gật đầu nhanh chóng gõ phím.

Mộng Hương: Thật ra là như thế này, ông anh họ tớ lúc trước cũng là sinh viên cùng lứa với thầy Ngụy. Mười hai năm trước, trường Bách Nhật cũng là một ngôi trường danh giả hội tụ rất nhiều tài năng. Năm đó trong trường nổi bật nhất chính là hai người, một là thầy Ngụy của chúng ta, hai là thầy Nguyễn. Lúc đó mọi người thường truyền miệng nhau câu nói "Ồ trường Bách Nhật tìm nam sinh ưu tú nhưng lại đa tình thì tìm Nguyễn Trọng Khanh, còn muốn tìm người không dính bụi trần thì tìm Ngụy Giang Thiên."

Mộng Hương vừa nói tới đây, một nick có tên là An An reply: Cậu có thể ngắn gọn hơn không?

Mộng Hương nói tiếp: Ngụy Giang Thiên năm đó nổi bật nhất trường, bao gồm về ngoại hình và thành tích khủng Trong các kỳ thi luôn đứng đầu bảng, cả trường không ai không biết thầy ấy. Chỉ duy nhất có một điều mà người ta không biết chính là hoàn cảnh gia thế của thầy ấy. Khi này thầy ấy cũng nói

mình sang Mỹ đã mười hai năm? Tại sao du học lại lâu như vậy? Có lẽ là thầy ấy không muốn về nước."

Tâm Đan nhìn mấy tin Mộng Hương gửi đi rồi nói. "Không muốn về nước, nhưng mà bây giờ thầy ấy về nước rồi mà..."

Mộng Hương lườm cô, tiếp tục gõ phím: Nguyên do không ở đâu xa, bởi vì thầy ấy đã rơi vào lưới tình...

Cô nàng vừa nói tới đây, mấy người bên trong group chat nháo lên loạn xạ.

- Khi này thầy ấy từ chối câu trả lời về tình trạng độc thân của mình đây.

- Mười hai năm không về nước, không lẽ bên Mỹ đã có bạn gái?

- Nói không chừng có vợ luôn rồi, mọi người nói xem, một người đàn ông thành đạt đã ba mươi tuổi không lẽ vẫn cô đơn một mình?

- Hiếm, hiếm lắm!

Mộng Hương tiếp tục nói: Mọi người bình tĩnh nghe tiếp đi. Anh họ tớ kể, lúc đó có một nữ sinh theo đuổi thầy ấy. Trong trường không thiếu người theo đuổi thầy ấy nên mọi người cũng cho rằng vài ngày là bạn sinh viên nữ kia sẽ chán nản bỏ cuộc bởi vì thầy Ngụy cực kỳ lạnh lùng, thích ở một mình và không thích bị làm phiền. Nào ngờ không biết chị gái kia làm thế nào, dùng cách gì mà dài dằng dặt cả tuần cả tháng đều bám theo thầy ấy, kết quả là thành công câu được đại thần. Kỳ tích đã xuất hiện, chị gái kia làm cái núi băng ngàn năm như thầy Ngụy cũng tan chảy, thế là hai người họ quen nhau. Được khoảng ba năm gì đó thì chia tay, thầy Ngụy sau đó ra nước ngoài du học, chưa từng về nước, lần này không hiểu sao lại quay về, có tin đồn thầy và bạn gái cũ kia tái hợp rồi.

Trên mạng bỗng chốc náo nhiệt còn hơn cả chợ cá.

Buôn dưa lê bán dưa chuột cả buổi trời, đến khi nhìn lại đồng hồ trong điện thoại thì đã gần trễ giờ làm, Tâm Đan vội vã bỏ hai người kia ở lại thư viện mà chạy tới chỗ làm. Cô liên tục hối thúc chú taxi chạy nhanh lên, nhưng lúc tới chỗ làm cũng muộn gần mười lăm phút. May mắn là ông chủ không quá khó khăn, cũng không vì cô đi trễ mà trừ lương.

Hôm nay, khách không quá đông đúc, nhưng chắc chắn một điều là không thể thiếu Ngụy Giang Thiên. Đúng hai giờ chiều cửa tiệm lại mở ra. Lần này không giống như mấy lần trước, cô là sinh viên còn anh là giáo sư phụ trách, khoảng cách thật sự quá xa. Thái độ của Tâm Đan cũng khác hẳn, có chút cẩn trọng hơn, lúc anh vừa bước vào cô liền lễ phép chào một tiếng "Thầy Ngụy!"

Tôn sư trọng đạo, lúc còn trong cô nhi viện, dì An Bình đã dạy cô như thế.

"Hôm nay lại là một phần Pandan à?"

"Ừ!"

"À..." Tâm Đan bấm vào máy rồi hỏi. "Cục Muối kia học tốt lắm sao mà thầy lại mua bánh cho nó mãi thế?"

"Cũng ổn." Ngụy Giang Thiên đáp.

Tâm Đan gật đầu, cũng chẳng còn gì để nói thêm. Đột nhiên Ngụy Giang Thiên hỏi. "Em đi làm thế này, thời gian đâu ôn bài?"

Cô biết mấy giáo viên đều quan tâm tới thời gian học bài của sinh viên, cô nói. "À...em, có thể tranh thủ mười lăm phút sáng học cũng được. Em có thể nhớ tất cả kiến thức, vì trí nhớ của em trước giờ vô cùng tốt, thầy yên tâm."

Ngụy Giang Thiên gật đầu, cũng không hỏi gì thêm, nhận bánh trả tiền sau đó rời đi. Công việc của cô bắt đầu tính từng phút một, cho tới khi trời tối hẳn, lúc chuẩn bị đem bánh tới cho Nguyễn Trọng Hy thì điện thoại cô reo lên, là một số máy lạ, nhìn ba số đầu có vẻ như là trạm điện thoại công cộng, Tâm Đan nghe máy.

"Alo?"

"Tâm Đan, là chị phải không?" Một giọng nói hơi hạ bên trong điện thoại vang lên.

Tâm Đan nhíu mày.

"Là ai thế?"

"Em A Lý đây." A Lý là đàn em của Cục Muối. "Chị mau đến đây đi, đại ca bị người ta đánh này."

"Đánh sao? Có chuyện gì thế?" Tâm Đan hỏi. "Giờ mấy người đang ở đâu?"

"Đường An Tây, trước một quán hàng rong cạnh ngân hàng XX."

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: Tôi không ăn được hành

Tâm Đan không hỏi nhiều, nhanh chóng bắt taxi rồi nói ra địa chỉ, mười phút sau cô cũng tới nơi

Tâm Đan không hỏi nhiều, nhanh chóng bắt taxi rồi nói ra địa chỉ, mười phút sau cô cũng tới nơi. Vừa nhìn thấy cô, A Lý chạy tới nói rằng cả đám đang ngồi trong quán hàng rong nhìn xem có người nào lơ là thì sẽ ra làm vài vụ để có tiền ăn tối, nào ngờ vấp và lồm cồm thấy một cô gái chân yếu tay mềm, Cục Tiêu vừa thò tay vào túi xách của cô gái kia thì bạn trai của cô ấy đi tới, xui xẻo là người bạn trai kia là không khác gì lực sĩ là bao, một mình anh ta cũng đủ để đo ván bốn người bên phe Cục Muối.

"Chẳng phải bảo mấy người không nên làm cái việc này nữa rồi sao?"

"Bọn em cũng muốn bỏ rồi, nhưng giờ bỏ thì tiền đâu mà ăn cơm?" A Lý giải thích.

Đến nơi, Tâm Đan nhìn thấy Cục Tiêu đang nằm dưới đất, bên cạnh có hai người khác hỏi han. Trán của cậu ta chảy rất nhiều máu, tay cũng có vết chém, máu cũng không ngừng chảy ra. Tâm Đan tá hỏa. "Sao lại có vết dao chém? Móc túi thôi mà, có cần chém người không?"

"Trọng điểm là ở đây, thằng kia lại là một tên giang hồ."

Nhìn Cục Tiêu thoi thóp, Tâm Đan lại nhớ tới cảnh lúc trước mình cũng từng bị như vậy. Đám nhóc này gọi cho cô tới, chắc chắn là vì cả bốn đứa không ai biết xử lý chuyện này thế nào, mà trong thành phố này cũng chỉ có cô giúp đỡ họ. Tính ra họ còn may mắn, còn có người để trông nhờ giúp đỡ, Tâm Đan gọi xe cấp cứu, nhanh chóng tới bệnh viện xử lý vết thương. Vốn dĩ nhìn sơ qua cô cứ tưởng chỉ cần vào viện băng bó là được, thật không ngờ khi xe cấp cứu vừa tới nơi, các bác sĩ xem qua tình trạng vết thương liền trưng ra sắc mặt nặng nề đẩy giường bệnh vào thẳng phòng cấp cứu.

Tâm Đan sau khi nghe xong, trừng to mắt kinh ngạc. "Cái gì chứ? Cấp cứu sao? Bác sĩ, vết thương rất nặng sao?"

"Chúng tôi phải xem qua rồi mới kết luận được."

Đây là câu trả lời của ác sĩ, sau đó cửa phòng cấp cứu đóng lại. Tâm Đan và ba người kia đứng bên ngoài, cô quay qua quát. "Sáng mắt ra chưa? Bây giờ vào bên trong cấp cứu luôn rồi, không phải là xây xước nữa đâu."

Một đứa lên tiếng. "Chị Tâm Đan, thật ra đại ca cũng không muốn làm việc này, nhưng vì bọn em không có gì bỏ bụng cho nên..."

"Tại sao các cậu không tìm việc mà làm?" Tâm Đan thẳng thừng nói. Nếu một cô gái như cô, chân yếu tay mềm, thân là con gái, ra đường bị ức hiếp trêu chọc không xin được việc làm thì thôi đi, cũng đành mang cái danh siêu trộm mà sống. Còn đảng này, mấy thằng nhóc này, còn chưa đủ mười tám tuổi, thanh niên khỏe mạnh sao lại không tìm việc mà làm chứ? Sau khi nói xong, thấy ba đứa đứa nào cũng cúi gằm mặt thì lại không nỡ nói tiếp, cô ngồi xuống hàng ghế chờ, im lặng nhìn vào phòng cấp cứu, thờ dãi.

Lúc này ở phía xa...

"Giang Thiên, cuộc phẫu thuật đó nếu không có cháu kịp thời tới thì chắc không xong rồi, cháu xem, vết thương đã hoại tử thành ra như vậy, bác sĩ giỏi nhất của bệnh viện cũng bó tay rồi, thế mà giờ bệnh nhân lại qua khỏi."

"Thật ra cháu cũng chỉ là mạo hiểm một phen, hơn nữa trước khi phẫu thuật cháu cũng nói rõ với người nhà bệnh nhân rằng vết thương đã hoại tử đến mức này, hoặc là chờ chết hoặc là còn nước còn tát thử vận may."

"Cháu xem cháu xem, cha cháu thích kinh doanh, mẹ cháu thích đi du lịch, còn cháu lại chẳng thích gì ngoài chữa bệnh với người chết. Đúng là đột biến gen là có thật."

Ngụy Giang Thiên khẽ cười. "Chú Châu quá lời rồi, người khác nghe được còn tưởng cháu thật sự thích người chết."

Viện trưởng nói. "Sao hả? Sợ có cô nào xinh đẹp quanh đây nghe thấy lại tưởng cháu là biến thái không dám lại gần hay sao? Nói thật, cháu chuyên qua đây làm bác sĩ, làm pháp y ngày nào cũng nhìn xác chết có khi lại mắc bệnh ái thiếp đấy. Ba mươi tuổi rồi cũng phải tìm người để lấy đi, cứ đi một mình về một mình người ta không nghĩ cháu có vấn đề cũng lạ."

Ngụy Giang Thiên lịch sự cười một tiếng, lúc nâng tầm mắt lên thì nhìn thấy Tâm Đan đang ngồi trước phòng cấp cứu, sắc mặt cô không tốt, hai tay đan vào nhau ngồi ở đó làm anh chú ý. Viện trưởng Châu thấy tầm mắt Ngụy Giang Thiên chuyển sang phía xa thì cũng nhìn theo rồi hỏi. "Ai thế? Người quen à?"

"Là một sinh viên năm nhất, học trò của cháu."

"À." Viện trưởng Châu gật đầu rồi lại nhìn đồng hồ. "Không còn sớm nữa, cháu ở trong phòng giải phẫu bốn tiếng rồi, giờ đi chút đi, chú mời."

"Không cần đâu, khẩu vị của cháu hôm nay không được tốt. Chủ đi làm việc đi, hôm nào rảnh lại tìm chú uống trà."

"Vậy được, cháu đã không muốn ăn thì có mười con ngựa kéo cũng chẳng xi nhê gì, thôi chú đi đây."

Lúc này, bác sĩ bên trong bước ra, cô vội đứng lên hỏi. "Bác sĩ, thằng em tôi thế nào rồi?"

"Vết chém rất sâu, làm tổn thương xương mức độ nhẹ, chúng tôi đã khâu lại vết thương bó bột một thời gian sẽ không có chuyện gì đáng kể nhưng cậu ấy mất máu quá nhiều sẽ rất nguy hiểm."

"Vậy, vậy bệnh viện có thể truyền máu không?"

"Chúng tôi vừa liên lạc với ngân hàng máu nhưng tạm thời không tìm được nhóm máu thích hợp, hay là mọi người đi xét nghiệm máu xem nhóm máu của mình có hợp truyền không?"

Tâm Đan vừa định trả lời được thì Ngụy Giang Thiên từ phía xa đi tới. "Máu của bệnh nhân nhóm nào?"

"Thầy Ngụy..."

Vị bác sĩ nhìn sang, trả lời. "Là O+."

"Tôi A+ có thể truyền được."

Bác sĩ gật đầu. "Vậy được, người nhà bệnh nhân tới quầy để làm giấy nhập viện, còn anh đi theo tôi."

Vị bác sĩ rời đi, Tâm Đan mới thở phào nhẹ nhõm. "Cảm ơn thầy...sao, sao thầy ở đây vậy?"

"Tôi có một ca phẫu thuật ở đây, tình cờ gặp thôi." Ngụy Giang Thiên nhìn vào phòng cấp cứu. "Là ai bị thương vậy?"

"Là một người bạn của em."

"Là nam sao?"

"Hả?" Tâm Đan chớp mắt, hơi ngạc nhiên một chút. "À..vâng, một cậu thanh niên mười sáu tuổi...giới tính, có liên quan gì tới việc truyền máu không ạ?"

Câu này là câu hỏi thật trong lòng chứ hoàn toàn không phải là câu hỏi xoáy, bởi vì cô chẳng hiểu gì với quy tắc truyền máu cả, lý do đơn giản là cô chưa đọc qua sách nói về việc này. Xem ra sau khi về phải tìm ngay sách mà đọc mới được.

"Không."

Anh không hỏi gì thêm mà quay người đi tới phòng truyền máu. Tâm Đan nhanh chóng làm thủ tục nhập viện, nhìn mấy con số trên tờ giấy mà lòng cô nặng trĩu...

Xem ra tháng này phải húp cháo nữa rồi.

Sau khi truyền máu, bác sĩ nói tình trạng của Cục Tiêu đã ổn định hơn, sau khi hết thuốc gây mê thì sẽ tỉnh lại. Lúc này Tâm Đan mới nhẹ nhõm. "Cảm ơn thầy, thầy với cậu ấy không quen biết mà vẫn đồng ý giúp đỡ."

"Đừng quên tôi cũng là một bác sĩ, đâu thể thấy chết mà không cứu."

"Em tưởng thầy chỉ giúp người chết..."

Ngụy Giang Thiên khẽ cười. Người chết cần mình oan, người sống cần giúp đỡ. Ngược lại là em, sao lại để cậu ấy mất máu như vậy?"

Tâm Đan chớp mắt. "Em...khi em đến cậu ấy đã bị thương rồi, cũng thấy chảy máu nhưng sợ ý không để ý..."

"Máu chảy, hơn nữa là do bị chém trúng thật sự rất nguy hiểm, khi nhìn thấy nhất định phải cầm máu ngay nếu không có thể nguy hiểm đến tính mạng. Em là người học Y, chắc hẳn phải biết rõ điều này." Hiện giờ Ngụy Giang Thiên không còn đáng vẻ dễ gần như một phút trước, giọng nói của anh lạnh lùng, hợp lý hơn nữa còn mang theo ý trách phạt.

Tâm Đan rụt cổ. "Em biết rồi, em xin lỗi..."

Tâm Đan không trả lời cô, nhìn vào Cục Tiêu đang nằm trong phòng bệnh rồi quay người đi. "Đi thôi."

Tâm Đan đứng tại chỗ, hơi ngây ngốc. "Đi đâu ạ?"

Ngụy Giang Thiên quay lại. "Hiện giờ cậu ấy chưa tỉnh lại đâu, chúng ta đi ăn tối."

Tâm Đan vẫn đứng yên một chỗ nhìn anh, Ngụy Giang Thiên có chút buồn cười nhấn mạnh. "Kể từ lúc mua bánh ở tiệm em làm, tôi đã ở trong phòng

mở bốn tiếng hơn nữa vừa rồi còn phải mất một lượng máu lớn, em không dám mời tôi một bữa sao?"

"À...đúng là nên mời một bữa." Trong lòng cô ỉu xiu, xem ra tháng này chắc cô cũng phải tiết kiệm còn không là chết đói mất rồi.

Cả hai người rời khỏi bệnh viện, bên kia đường có một quán phở khá là đông, tuy rằng đồ ăn bán ở bệnh viện thì chắc cũng không ngon lành gì nhưng vì Cục Tiêu vẫn chưa tỉnh lại nên cô cũng không muốn đi ăn quá xa. Hơn nữa may phúc cho cô là Ngụy Giang Thiên cũng không chê bai quán hàng rong kia, dù sao thì hai tô phở cũng không quá nhiều tiền.

Quán phở này chủ yếu là ven đường, dựng cái mái che lên, mang cái xe đẩy ra là thành quán phở. Được lợi thế ở gần bệnh viện nên khách trong quán cũng khá đông, vừa may cả hai người vừa vào thì còn duy nhất một chỗ trống. Tâm Đan gọi hai tô phở đặc biệt, không nhắc thì thôi, cứ nhắc tới là bụng cô còn cào không yên. Tâm Đan chợt nhận ra hình như tầm mắt của mấy người xung quanh đang nhìn chăm chăm về phía mình, cô nhìn lại họ để xác minh, nào ngờ họ không phải nhìn cô mà là nhìn Ngụy Giang Thiên..

"Xem kia, anh chàng kia đẹp trai thật đấy."

"Thôi đi, bạn trai em đang ngồi ở đây còn không đủ đẹp trai sao?"

"Anh ấy hả, đi mà xách giày cho người ta."

Tâm Đan nghe mà nín cười không thôi.

Rất nhanh hai tô phở bốc hơi nghi ngút được đem lên, Tâm Đan chấp tay lại hào hứng. « Mời thầy dùng bữa. » nói xong cô lại cầm đũa, định ăn thì nhìn thấy sắc mặt Ngụy Giang Thiên hơi trầm xuống, đầu mày nhíu lại nhìn chăm chăm vào tô phở trước mặt.

"Thầy Ngụy...thầy sao thế? Hay là thầy không quen ăn mấy món này?"

"Không phải."

"Thế sao thầy không ăn?"

Ngụy Giang Thiên nhìn cô. "Tôi không ăn được hành."

"Thầy không ăn được hành sao? Vậy tốt quá, để em ăn luôn." Nói rồi Tâm Đan giơ tay bê luôn tô phở trước mặt anh qua phía mình rồi quay sang nói với chủ quán. "Làm ơn, cho thêm một tô không hành."

Anh bật cười, cũng may là cô còn chịu gọi thêm một tô.

Trước mắt cô là hai tô phở, cô tự tin rằng mình sẽ giải quyết sạch sẽ chúng. Không quan tâm tới thứ tự trước sau, cô cầm đũa gấp liên tiếp vài đũa lớn bỏ vào miệng. Ngụy Giang Thiên ngồi đối diện nhìn cô. "Ăn chậm thôi, nếu không biết tôi còn tưởng em bị bỏ đói đấy."

Tâm Đan ngẩng lên. "Ăn thì phải nhanh, phải dồn dập, phải đầy miệng mới ngon chứ?"

"Ăn nhanh sẽ không tốt cho dạ dày." Chủ quán đem lên một tô không hành, Ngụy Giang Thiên bắt đầu lau đũa.

Tâm Đan không nói gì, trong lòng thầm cảm thán, đúng là giáo sư ngành y, đến chuyện ăn mà cũng liên kết được với khổ bệnh. Lúc này điện thoại của cô reo lên, Tâm Đan không nhìn xem ai gọi tới đã nghe máy, chưa kịp đợi cô nói người gọi đến kia đã truy hỏi. "Sao hôm nay không đến?"

"Đến, đến đâu cơ?" Tâm Đan ngờ ngạc nhất thời không phản ứng kịp, cô giơ đồng hồ trên tay lên, thôi chết, đã hơn bảy giờ rồi...người gọi tới là Nguyễn Trọng Hy, cô quên mất việc phải đưa bánh tới cho hắn. "À...tôi có chút việc bận không thể tới."

"Là việc gì?"

"Việc riêng thôi."

"Việc riêng gì mà còn quan trọng hơn cả việc trả ơn?"

Tâm Đan bất mãn nói vào điện thoại. "Này, việc liên quan tới mạng người có quan trọng hơn việc anh không có bánh ăn hay không?"

Nguyễn Trọng Hy im lặng một lúc rồi hỏi lại. "Cô ở đâu?"

"Ông chú à, tại sao tôi phải nói chứ?"

"Cô..." Nguyễn Trọng Hy tức điên lên. "Được, không nói chứ gì? Tôi mặc kệ cô."

Thấy hắn ném điện thoại lên bàn, ml có chút giật mình hỏi. "Chuyện gì thế?"

"Là cái cô đó đó, hôm nay không đến thì thôi đi, lại nói bận việc liên quan tới mạng người, tôi hỏi lại thì không chịu nói là việc gì, đúng là lòng tốt đặt không đúng chỗ."

Mỹ Lục. "Mạng người sao? Không đùa được đâu đấy, biết đâu cô ấy gặp chuyện gì rồi."

Nguyễn Trọng Hy im lặng một lúc rồi cầm điện thoại lên gọi lại lần nữa, nào ngờ chuông vừa đổ được hai hồi thì đã bị ngắt đi, hắn nghiêng răng nhìn điện thoại, chết tiệt, lại còn dám ngắt máy không nghe?

Chết tiệt, thật chết tiệt!

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Xem ra khung xương của em cũng dày đòn lăm

"Tôi nói cẩn thận, là đi đứng cẩn thận một chút. Lăn cầu thang như vậy mà xương cốt vẫn không có vấn đề, xem ra khung xương của em cũng dày đòn lăm."

Tâm Đan bỏ điện thoại xuống bàn, tiếp tục ăn

Tâm Đan bỏ điện thoại xuống bàn, tiếp tục ăn. Cả buổi ăn cô và Ngụy Giang Thiên đều rất im lặng, đơn giản là anh không nói thì cô chả biết nói gì, cho tới khi ăn xong, Tâm Đan gọi điện về báo cho Mộng Hương một tiếng. Tối nay cô sẽ ở lại trong bệnh viện quan sát một người bạn nên không thể về được, sau khi cúp điện thoại, Ngụy Giang Thiên hỏi. "Hôm nay em định ở lại đây à?"

Tâm Đan gật đầu. "Vâng, mai cũng không có tiết học sáng...em chỉ sợ nửa đêm có chuyện gì xảy ra thôi."

"Chắc em và cậu ta thân thiết nhỉ?"

"À... cũng không thân lắm." Tâm Đan nói. "Chỉ mới quen biết thôi, nhưng hoàn cảnh của cậu ấy rất đáng thương. Từ cô nhi viện ra không biết làm gì, cũng chỉ có thể làm mấy việc phạm pháp, bản chất không xấu nhưng do bị hoàn cảnh ép thôi."

"Không thể đổ lỗi cho hoàn cảnh được." Ngụy Giang Thiên nói. "Nếu cậu ấy thật sự muốn cải thiện bản thân, thì tôi có thể giúp."

"Giúp sao?"

Ngụy Giang Thiên gật đầu. "Tôi có quen một người bạn là chủ của một doanh nghiệp lớn, hiện giờ anh ta còn đang thiếu một số nhân lực khuôn vác, nếu cậu thanh niên kia thích, có thể đến thử việc xem."

"Thật sao?" Nghe được những lời này làm cho cô nhất thời kích động, hai mắt sáng trưng lên. "Nhưng, cậu ta từng là ăn cắp vặt, móc túi đủ thứ, thầy lại là người giỏi thiệu, thầy không lo rằng cậu ta sẽ làm gì đó không tốt sao?"

Ngụy Giang Thiên cười khê. "Chẳng phải em nói bản chất của cậu ta không xấu sao?"

"Đúng là vậy..." Tâm Đan gật đầu. "Vậy là thầy tin em sao?"

"Ừ" Ngụy Giang Thiên gật đầu.

Một chữ dùng để xác nhận này của anh không hiểu sao làm cho cô cảm thấy có chút vui vẻ.

Ngụy Giang Thiên hỏi. "À phải rồi, cậu ấy tên gì?"

"À... Cục Tiêu."

"Cục Tiêu?" Ngụy Giang Thiên chau mày rồi lại đưa mắt nhìn cô. "Cái tên này cũng là do em đặt à?"

Tâm Đan nín cười, đảo đảo mắt một vòng rồi gật đầu. Ngụy Giang Thiên bật cười một tiếng, cũng không nói gì thêm. Nhưng rõ ràng ánh mắt anh đang nói cứ như chỉ có cô mới nghĩ ra cái tên quái dị này vậy...

Quay trở lại bệnh viện lần nữa, Tâm Đan bảo ba đưa nhỏ tụi A Lý cứ tạm thời trở về cô nhi viện lúc trước, chắc chắn những người phụ trách ở đó sẽ không từ chối cho họ tá túc một thời gian, cô đưa họ tiền đi taxi, vốn dĩ thấy cả ba người cũng còn nhỏ nên định đích thân đưa đi nhưng A Lý lại nói họ từ nhỏ đã sinh sống ngoài đời rồi nên việc đi lại cũng phải độc lập, không ai có thể dễ dàng dụ dỗ một người và vấp nhiều ngoài xã hội cả, cho dù có là một đứa nhỏ đi chăng nữa. Sau khi họ rời đi, Tâm Đan lại ngồi xuống trước cửa phòng bệnh, hai bàn tay cô xoa xoa vào nhau để tìm chút hơi ấm, trong lòng thầm nghĩ đêm nay chắc trời sẽ chuyển lạnh rồi.

Trời chuyển lạnh, đối với một người có sức khỏe như cô không quá đáng lo, chỉ lo cho những bệnh nhân phải nhập viện trong đêm nhưng lại gặp đúng

tình trạng kín phòng bệnh.

Bệnh viện này không quá lớn, nhưng đội ngũ bác sĩ không quá tệ chính vì vậy ngày nào cũng gặp phải tình trạng nhưng ông bà cụ lớn tuổi bệnh nặng cần nhập viện nhưng lại không còn phòng trống dành cùng người nhà ngủ ngoài hành lang. Vào ban đêm, cả dãy hành lang dài đều là giường bệnh, họ nằm ở đó đợi xem có ai xuất viện thì vào giành phòng mà nằm.

"Bác sĩ, thật sự không còn phòng trống sao? Làm ơn đi, có thể cố gắng thu xếp không? Ngoại tôi đã tám mươi rồi, không chịu được lạnh, hơn nữa bà còn bị bệnh tim, nằm bên ngoài sẽ không chịu được đâu."

Tâm Đan nhìn ra phía xa, thấy có một người thanh niên đang ra sức thuyết phục bác sĩ. Vị bác sĩ cũng khó xử. "Thực sự không còn phòng nữa, hay nói đúng hơn là không còn phòng hạng hai. Nếu muốn có phòng thì chỉ có thể bỏ thêm tiền ở phòng hạng nhất."

"Làm ơn đi, tôi làm gì có tiền nằm phòng hạng nhất?"

"Không có tiền thì tôi cũng đành chịu. Anh mặc màn vào cho bà cụ tránh muỗi, ban đêm bệnh viện khép cửa sổ nên cũng không quá lạnh đâu."

Lúc Ngụy Giang Thiên xem tình hình của Cục Tiêu xong quay lại, đứng từ xa đã thấy bộ mặt hóng hớt chuyện của Tâm Đan, lúc anh đi tới cô còn không hay. "Ban đêm điều kiện ở đây không tốt đâu, em chắc chắn là muốn ở lại chứ?"

Tâm Đan giật mình quay sang. "À... không sao đâu."

Lúc này vị bác sĩ kia đi tới. "Anh Thiên, khi nãy anh nói cần phòng hạng nhất hả?"

Ngụy Giang Thiên gật đầu. "Chuẩn bị giúp tôi một phòng." Nói rồi anh lại quay qua Tâm Đan. "Em vào phòng nằm đi."

"Hả?" Tâm Đan lắc đầu lia lịa. "Không không, không cần đâu, ai lại nằm giường bệnh bao giờ...xui xẻo lắm. Hơn nữa, hơn nữa phòng hạng nhất rất đắt, em mà ngủ trong đó thì chắc cũng áp lực tới bị bóng đè chết."

Ngụy Giang Thiên mỉm cười. "Tôi trả, vào nằm đi."

Trả, trả gì cơ? Tâm Đan dần mặt ra một lúc mới ý thức được ý của anh là trả tiền. "Không cần đâu..."

"Cô gái à, ban đêm ngoài này rất lạnh, hơn nữa anh Thiên cũng lên tiếng rồi cô cứ vào phòng nhất nghỉ ngơi. Tuy nói là giường bệnh viện nhưng chúng tôi vệ sinh rất tốt cô không cần phải lo."

Tâm Đan lờm anh ta, bác sĩ giờ ăn nói cũng dẻo ngoe gớm nhỉ? Khi nãy vừa nói với anh chàng bên kia là ngoài hành lang không quá lạnh, giờ thấy Ngụy Giang Thiên thuyết phục cô không được nên muốn nhảy vào giúp đỡ lại nói ra một câu ngoài này rất lạnh? Đúng là khoảng cách của phòng hạng nhất và phòng hạng hai khác biệt quá lớn.

Thấy Tâm Đan im lặng, Ngụy Giang Thiên nhướn mày. "Không cần thật sao?"

"Không cần..." Tâm Đan lắc đầu xong rồi lại nghĩ ra gì đó mà gật đầu.

Ngụy Giang Thiên nhíu mày, không nói gì mà chờ cô lên tiếng.

"À...em không ngủ trong đó, nhưng bà cụ kia lớn tuổi rồi, vừa rồi em thấy bà không có phòng nằm, mà bên ngoài thì lại rất lạnh... thầy cho em phòng nhất, em không lấy giờ em có thể cho lại bà cụ không?" Tâm Đan vừa nói vừa chỉ tay về phía bà cụ đang nằm phía xa. "Em...em có thể cùng ở với bà cụ, như vậy là tiện cả đôi đường."

Ngụy Giang Thiên đưa mắt nhìn qua một cái, suy nghĩ vài giây rồi gật đầu đồng ý. Tâm Đan vỗ tay một cái, chạy tới báo tin vui cho anh thanh niên cháu bà cụ kia, anh ta rồi rít cảm ơn rồi còn cùng cô đi tới cảm ơn Ngụy Giang Thiên. Nào ngờ đáp lại chỉ là một biểu cảm lạnh nhạt của anh, Ngụy Giang Thiên nhíu mày nhìn anh thanh niên kia một cái rồi nói. "Không được."

Cả Tâm Đan và anh chàng kia đều sững sờ, không được gì cơ?

Ngụy Giang Thiên lại nói. "Bà cụ cần nghỉ ngơi, em không nên ở cùng."

Tâm Đan chớp mắt khó hiểu, vừa rồi chẳng phải đã đồng ý rồi sao? Giờ lại đổi ý đột ngột là thế nào?

Anh chàng kia tỏ ra hiểu chuyện, khách khí nói. "Không không, chúng tôi rất biết ơn hai người mà...sao lại có chuyện làm phiền chứ? Hơn nữa ngoại tôi cũng ngủ mê rồi, bà không đề ý đâu."

"Vậy cũng không được." Ngữ khí của anh bất ngờ hơi cao lên một chút, không đến mức như quát nạt nhưng vẫn khiến người khác áp lực.

Anh chàng kia rõ ràng là bị anh dọa cho giật mình, không dám nói gì nữa. Tâm Đan thở dài lên tiếng bảo anh ta cứ đưa bà cụ lên trước, anh ta rồi rít cảm ơn rồi nhanh chóng rời khỏi. Cô lại tiếp tục ngồi xuống ghế chờ, xem ra Ngụy Giang Thiên tính tình cổ quái là thật, vừa mới gật đầu đó rồi chớp mắt một cái lại kiên quyết thay đổi. Mặc kệ, phòng cũng do anh ta trả tiền, anh ta cho cô ở thì cô ở không có thì cô cũng không còn cách nào khác, miễn sao bà cụ kia có chỗ nghỉ ngơi thật tốt là được rồi.

Ngụy Giang Thiên nhìn bộ dáng hiện giờ của cô, nhất thời cảm thấy chẳng biết nên xử lý thế nào, đứng ở đó một lúc khoảng năm phút sau mới bước lại. "Đề tôi tìm phòng khác..."

"Không cần đâu." Tâm Đan nói. "Dù gì em cũng khỏe mạnh, phòng bệnh cứ để cho những người bệnh nằm, em mà nằm thì quá lãng phí rồi."

Nói thật lòng, cô cũng chẳng ham nằm giường bệnh chút nào. Đúng lúc vừa nghĩ tới đây thì trước mặt xuất hiện một bàn tay, những ngón tay dài và đều, da tay trắng mịn màng. Ngón tay của anh hơi gầy nhưng bàn tay lại không hề nhỏ, bấp tay lại còn rắn chắc mang lại cảm giác ấm áp, đáng tin cậy.

Anh đưa cho cô một cái chìa khóa. Tâm Đan không hiểu ngược lên nhìn anh, do cô đang ngồi còn anh thì đứng đối diện nên cái ngược đầu này cũng hơi cao một chút mới có thể cùng anh mặt đối mặt. Nhìn từ góc độ này, Ngụy Giang Thiên hết như một vị thần từ trên cao nhìn xuống, dáng người cao lớn của anh gần như che hết ánh sáng từ đèn công suất cao của bệnh viện.

"Cầm lấy đi." Ngụy Giang Thiên thấy cô ngăn người nhìn mình thì hơi chau mày, nói. "Đây là chìa khóa phòng làm việc của tôi ở đây lúc trước, gần đây tôi không sử dụng nhưng chắc nhân viên vệ sinh cũng có dọn dẹp, trong phòng không có giường nên em chịu khó nằm sô pha đi."

"Phòng...tầng mấy ạ?"

"Tầng tám."

Tâm Đan cầm lấy chìa khóa, cười hi hi, dù sao thì ngủ sô pha cũng đỡ hơn ngủ giường bệnh.

Nhìn nụ cười của cô, Ngụy Giang Thiên cũng nâng khóe môi, lúc này điện thoại của anh reo, anh nghe máy, rất nhanh liền nói. "Tôi biết rồi." Sau khi cúp máy, anh quay sang. "Tôi bận chút việc phải đi, tranh thủ nghỉ ngơi sớm một chút."

Tâm Đan gật đầu, Ngụy Giang Thiên quay lưng rời đi, cô chợt nhớ tới một chuyện lên gọi tên anh. Có chút ấp úng gãi đầu. "Chuyện hôm nay...cảm ơn thầy."

Ngụy Giang Thiên gật đầu. "Không có gì."

Anh vừa định quay đi thì cô lại gọi thêm tiếng nữa. "Chuyện đó...chuyện hôm đó...ly cà phê, là em làm rơi xuống..."

"Tôi biết."

Tâm Đan cúi gằm mặt xuống đất, ngại rồi, Thầy Ngụy biết thì người đi cùng thầy Ngụy là thầy Thẩm cũng biết luôn rồi. "Em xin lỗi..."

Ngụy Giang Thiên nhìn cô chằm chằm, đến một lúc dường như cũng thấu hiểu được lo lắng trong mắt cô, anh thân nhiên lên tiếng. "Yên tâm đi, thầy Thẩm không biết chuyện này. Nhưng lần sau cẩn thận một chút có biết không?"

Tâm Đan gật đầu. "Vâng!"

"Tôi nói cẩn thận, là đi đứng cẩn thận một chút. Lăn cầu thang như vậy mà xương cốt vẫn không có vấn đề, xem ra khung xương của em cũng dày dặn lắm."

"Ồ..." Tâm Đan ù ù cạc cạc gật đầu rồi lại ngẩng phắt lên. "Khoan, sao sao thầy biết em bị té?"

Ngụy Giang Thiên nâng khóe môi khẽ cười. "Tôi còn biết, em có cái đệm thịt."

Đệm thịt? Có lẽ là nói Dương Nam Phương... Tâm Đan cảm thán một phen, đúng là tai nghe không bằng mắt thấy, Ngụy Giang Thiên đúng là pháp y thần thám mà tỏ trọng án coi trọng... nếu Nguyễn Trọng Hy được cô nhận xét là không đơn giản cần tránh xa ra. Thì Ngụy Giang Thiên đây lại mang đến cho cô cảm giác cũng không đơn giản, nhưng lại không khiến cô phòng bị muốn tránh xa.

Đang lúc suy nghĩ thì bất ngờ Ngụy Giang Thiên đưa tay xoa lên đỉnh đầu cô, cùng với giọng cười nam tính phát ra từ yết hầu khiến trái tim cô đập loạn. "Ngăn người cái gì, lên nghỉ ngơi đi, nhớ bật điều hòa đây."

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Ở đây ngoài tôi và tài xế của tôi thì còn ai có thể nghe em hét?

Tâm Đan mở cửa đi vào bên trong, diện tích phòng không quá rộng, từ cách bày trí có thể thấy theo đúng lời Ngụy Giang Thiên nói, đã lâu rồi anh không

sử dụng phòng làm việc này

Tâm Đan mở cửa đi vào bên trong, diện tích phòng không quá rộng, từ cách bày trí có thể thấy theo đúng lời Ngụy Giang Thiên nói, đã lâu rồi anh không sử dụng phòng làm việc này. Cũng hợp lý, vì anh đã sang Mỹ mười hai năm rồi, gần đây mới trở về, nói vậy là phòng làm việc này cũng mới được bày trí gần đây vì trong phòng vẫn còn mùi nước sơn tường. Điều này đủ để chứng minh viện trưởng ở đây xem trọng anh như thế nào.

Cách bày trí đơn giản, không có vật dụng cá nhân như hình ảnh gì càng làm căn phòng thêm lạnh lẽo. Tâm Đan đi tới ghế sofa màu đen phía giữa phòng ngồi xuống. Cũng may cái ghế này diện tích không nhỏ, ngủ cũng sẽ không thấy không thoải mái. Có lẽ là do quá mệt mỏi nên cô nhanh chóng thiếp đi, không biết tới mấy giờ sáng ngày hôm sau mới tỉnh lại. Tâm Đan dịu mắt, sự mệt mỏi vẫn còn đọng lại một ít vì vậy cô chỉ muốn được ngủ nướng một vài phút, cô trở mình, vừa xoay người thì thấy Ngụy Giang Thiên đang ngồi phía sau bàn làm việc bên kia. Trong phút chốc, sự thèm thuồng ngủ nướng của cô tan đâu mất hết, Tâm Đan ngồi dậy. "Thầy Ngụy..."

"Ừ" Ngụy Giang Thiên không nhìn cô, hình như đang chuyên tâm làm gì đó. Tâm Đan cũng không định làm phiền anh, nào ngờ đột nhiên anh nói thêm vào. "Em có thể về trường được rồi, vừa rồi trưởng khoa nói với tôi tình hình của bạn em đã ổn định hơn rất nhiều, một vài ngày là có thể xuất viện."

"Cậu ta tỉnh lại rồi sao? Em đi xem thử... »

"Không cần đâu!" Ngụy Giang Thiên nói. "Vừa rồi cậu ấy bảo vết thương hơi ngứa nên bác sĩ cho uống thuốc, đã ngủ rồi."

"Vết thương ngứa? Thế sao thầy nói tình trạng ổn định hơn rồi?"

Ngụy Giang Thiên lúc này mới nâng mắt nhìn cô, thản nhiên chậm chậm giải thích. "Tình trạng ngứa vết thương thường xuất hiện khi cơ thể bắt đầu có dấu hiệu hồi phục, tức là kéo da non chuyện này đồng nghĩa với việc da đang tái tạo tổ chức mới, các mụn thần kinh được phục hồi. Khi nó tiết ra Histamin sẽ gây ngứa, tuy nhiên em cũng không nên quá lo lắng, bởi dấu hiệu ngứa chính là tín hiệu tốt, nó muốn thông báo cho con rằng các vết thương sắp khỏi và đó là một hiện tượng sinh lý bình thường. Điều này chứng minh tình trạng hồi phục của cậu ấy rất tốt."

Tâm Đan nghe anh giải thích, cũng hiểu được nguyên lý gì gì đó, cô gật đầu rồi nhanh chóng thối lui. "Ờ, cậu ấy bị chém một dao tới tận xương, nghe nói đến xương cũng bị tổn thương cơ mà...chỉ trong một đêm liền kéo da non sao?"

Nếu vậy thì Cục Tiêu chính là siêu nhân, cần nhân giống gấp.

"Tình trạng hồi phục của từng người sẽ khác nhau, với lại ai nói cho em biết cả người cậu ấy chỉ có một vết thương?"

"Hả?" Dĩ nhiên là bác sĩ nói rồi..

"Xem đi." Ngụy Giang Thiên đưa một mớ tài liệu trên bàn về phía cô. Tâm Đan nhận lấy lật ra xem, Ngụy Giang Thiên cũng nói vào. "Vết thương cũ, bao gồm cả bị đánh, bị té, bị chém, bị va quệt có tổng cộng mười bốn vết. Tất cả đều đang có dấu hiệu hồi phục rất tốt, có điều một cậu nhóc mà lại chịu nhiều vết thương thế này, kiệt sức cũng không phải chuyện khó hiểu. »

Tâm Đan im lặng.

Thật ra đối với hoàn cảnh này, cô là người thấu hiểu hơn ai hết. Một khi đã không có chốn nương tựa rồi thì chỉ có cách bỏ qua mọi vết thương trên người, cho dù có đau rát thế nào thì cũng phải cố chịu, chỉ cần có thể sống đã là quý giá lắm rồi. Trong làn mưa đỏ những đứa trẻ không ô nhiễm mà chỉ có thể nhắm mắt mà đi tiếp, dù có bão tố phong ba cỡ nào cũng không thể dừng lại, càng không được dừng lại.

Ngụy Giang Thiên ghi gì đó lên hồ sơ sau đó để qua một bên, đồng thời đứng lên mặc áo khoác vào. "Đi thôi, tôi đưa em về trường"

"Không cần đâu ạ..." Tâm Đan vội từ chối, dù gì quan hệ của cô và Ngụy Giang Thiên cũng chỉ là thầy trò, tự nhiên nghe thấy câu nói kia của anh làm cho cô có chút kỳ lạ... mà kỳ lạ ở đâu thì thật sự không hiểu nổi.

Ngụy Giang Thiên nhìn cô. "Đi thôi."

"Thật sự không cần..."

"Em sẽ phải tốn thêm tiền đi taxi đấy." Ngụy Giang Thiên đi lướt qua cô, ra tới cửa thì quay lại. "Có muốn tiết kiệm một khoản tiền này không?"

Đương nhiên là muốn rồi. Từ hôm qua tới giờ, tiền viện phí, tiền phòng, tiền thuốc cho Cục Tiêu cũng hao tốn rất nhiều rồi..

Còn không tiết kiệm thì tháng này chắc cô hít không khí mà sống.

Cô đi theo sau anh ra ngoài, vừa bước ra đã cảm nhận được mấy ánh mắt đánh giá khó hiểu của y tá trực ban bên ngoài. Chắc họ đang thắc mắc không biết cô gái này là ai? Rõ ràng khi này thầy Ngụy vào phòng một mình nhưng sao giờ lại có hai người đi ra?

Cả hai người một trước một sau đi xuống tầng hầm đỗ xe, Tâm Đan nghe thấy một tiếng "Bíp" từ thiết bị an toàn của xe phát ra. Ngụy Giang Thiên nói. "Lên xe đi."

Tâm Đan từng nghe nói, dòng BMW này vô cùng đắt đỏ. Thiết kế thanh lịch sang trọng với sự kết hợp giữa hai màu trắng đen, xe có hai chỗ ngồi, hai ghế sau cũng chỉ mang tính trang trí. Lúc ngồi vào ghế lái phụ, nhìn qua kính chắn gió, Tâm Đan có cảm giác như bản thân đang ngồi trong một phi thuyền

vũ trụ. Trong xe còn thoang thoảng mùi nước rửa vệ sinh xe, có lẽ vừa được anh tẩy rửa cách đây không lâu.

Cả đời cô cũng chưa dám mơ mình có thể ngồi trên cái xe sang trọng này.

Ngụy Giang Thiên nhìn qua thấy Tâm Đan đang ngó nghiêng quan sát cái ghế ngồi thì buồn cười. "Thắt dây an toàn vào."

"À..." Tâm Đan gật đầu, nhanh chóng làm theo. Xe rời khỏi tầng hầm bệnh viện, chạy nhanh trên đại lộ.

Đi được một lúc, anh lại hỏi. "Muốn ăn gì không?"

Tâm Đan lắc đầu.

"Bây giờ ở trường vẫn chưa điểm danh, tôi đưa em đi ăn sáng."

Tâm Đan lại lắc đầu.

Ngụy Giang Thiên hơi đưa mắt nhìn qua. "Bỏ bữa không tốt cho dạ dày."

Lần này Tâm Đan lắc đầu nguầy nguậy.

Ngụy Giang Thiên khó hiểu. "Sao không nói chuyện?"

Tâm Đan nín thở, nghĩ ngợi một lúc rồi lấy điện thoại ra vào mục tin nhắn bấm một hàng chữ có nội dung: Em chưa đánh răng.

Cô đưa qua chỗ anh, Ngụy Giang Thiên nhìn vào màn hình rồi khẽ cười giờ tay ấn nút tắt điều hòa, cửa xe nhanh chóng hạ xuống. "Có thể nói chuyện rồi."

"Em, không cần đâu, hôm qua em đã dặn Mộng Hương chuẩn bị cháo trắng ở ký túc rồi, em về đó ăn là được."

Ngụy Giang Thiên đánh tay lái đi về hướng trường Bách Nhật, tiện miệng nói. "Ba chữ "không cần đâu" này từ đêm qua tới giờ em nói nhiều nhất."

Tâm Đan rụt cổ, không biết nói gì thêm. Lúc gần tới trường, cô vội xin anh cho xuống xe cách đó một khoảng. Dù gì cả đêm cô không về ký túc, giờ lại được một cái xe sang trọng, hơn nữa còn là thầy Ngụy đưa về, để người khác nhìn thấy kiểu gì cũng sẽ phát huy tối đa trí tưởng tượng phong phú của họ cho mà xem. Cũng may mắn cho cô là Ngụy Giang Thiên không có ý kiến gì về việc này, Tâm Đan nghĩ chắc anh cũng có cùng chung một suy nghĩ không muốn bị hiểu lầm như cô.

Dù gì chỗ Ngụy Giang Thiên bỏ cô xuống cũng chỉ cần đi thẳng là tới trường nên cũng không lo chứng mù đường tái phát làm cô đi lạc. Trước khi chuẩn bị rời đi, Ngụy Giang Thiên nhìn qua cửa sổ xe nói với cô. "Nhớ ăn sáng."

Tâm Đan chớp mắt một cái, ừ ừ cạc cạc gật đầu. Nhìn chiếc xe chạy đi, cô lại càng thêm ngu ngơ hơn, lẩm bẩm. "Nhớ ăn sáng? Ý gì chứ?"

Cô cũng gạc qua một bên, từng bước đi ven lề đường. Phố phường tấp nập, người đi chợ mua rau người đi đến văn phòng, tiếng còi xe cũng đủ làm cho người ta điên đầu. Lúc cô đi gần tới trường thì ở đầu từ phía sau xuất hiện một chiếc xe màu đen sang trọng thẳng gấp bên cạnh cô làm Tâm Đan giật cả mình, chưa kịp nhìn xem chuyện gì xảy ra thì trên xe bước xuống hai người đàn ông mặc vest đen cao hơn cô cả cái đầu, mỗi người một bên tay giữ cô lại rồi bất ngờ ném mạnh vào ghế sau của xe. Cửa sau đóng lại, Tâm Đan trong phút chốc nằm sấp trên ghế. Không phải, nói một cách chính xác hơn, cô nằm sấp trên đùi Nguyễn Trọng Hy.

Mẹ nó, cái tư thế gì thế này?

Cô định ngồi dậy thì bất ngờ bị Nguyễn Trọng Hy ấn chặt phần lưng làm cho cô không tài nào dịch chuyển được.

Tâm Đan hét lên. "Buông ra!"

"Không buông."

"Nguyễn Trọng Hy tôi cảnh cáo anh, tôi hét lên đây."

"Hét đi." Nguyễn Trọng Hy lạnh lùng nhìn cô. "Ồ đây ngoài tôi và tài xế của tôi thì còn ai có thể nghe em hét?"

"Anh...chú... cái tên biến thái này..." Tâm Đan cảm thấy máu nóng đang dồn lên đỉnh đầu của mình, cô bực bội găng giọng. "Anh muốn cái gì hả?"

"Xin lỗi đi."

"Xin lỗi cái gì?"

"Vì dám đập điện thoại của tôi."

Cô im lặng cắn môi. Nguyễn Trọng Hy nhìn về mặt quạt cường kia của cô, trong lòng có chút không vui vẻ. "Hoặc là xin lỗi, hoặc là nằm yên trên chân

tôi như vậy."

Bà nó... tổ tiên nó... Tâm Đan chỉ hận không thể chửi thề, cuối cùng vẫn phải biết thời thế, bực dọc hô. "Xin lỗi!"

"Xin lỗi cái gì?" Nguyễn Trọng Hy hỏi lại.

"Tôi, tôi không nên đập điện thoại của anh."

Nguyễn Trọng Hy mỉm cười buông tay, Tâm Đan vội ngồi thẳng dậy rồi lui ra dán sát vào cửa xe. "Tôi phải về trường."

"Hôm nay cô không cần về trường, tôi giúp cô xin phép rồi."

"Chú nói tôi không cần về trường thì tôi phải như vậy sao?"

"Đúng vậy."

"Chú..." Tâm Đan tức nổ con mắt. "Ai cho chú cái quyền quyết định như vậy chứ?"

"Vì tôi là ân nhân của cô."

Ân nhân? Ân nhân cái con mắt anh.

"Chú...chú muốn đưa tôi đi đâu."

Nguyễn Trọng Hy không trả lời cô mà nhìn sang tài xế ra lệnh. "Tới trường đưa."

Tâm Đan trừng lớn mắt, trường đưa?

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Tôi gặp anh ở đâu sẽ đánh anh ở đó

Trường đua ALFIE thuộc quyền sở hữu của Nguyễn Trọng Hy và cũng chính là một phần trong hạng mục bất động sản của Vạn Đức, được thiết kế ngay trong thành phố Bách Nhật

Trường đua ALFIE thuộc quyền sở hữu của Nguyễn Trọng Hy và cũng chính là một phần trong hạng mục bất động sản của Vạn Đức, được thiết kế ngay trong thành phố Bách Nhật. với tổng chiều dài đường đua là 5,073 km với 23 khúc cua, trong đó có những khúc cua nổi tiếng về độ khó như số 10, 13, gây rất nhiều khó khăn cho các tay đua. Tuy chỉ mới chính thức tổ chức một chặng đua lớn tầm cỡ thế giới, nhưng Bách Nhật ALFIE đã ngay lập tức đi vào lịch sử với tư cách là chặng đua đêm đầu tiên và duy nhất của giải.

Tâm Đan không ngờ tới một người đàn ông thành đạt như Nguyễn Trọng Hy cũng có hứng thú với loại trò chơi kích thích mạnh này. Vừa xuống xe, Tâm Đan đã tranh thủ tìm đường bỏ chạy nhưng hai anh chàng vệ sĩ cao cao kia đã kịp thời tiến lên ngăn lại, chỉ tay về phía Nguyễn Trọng Hy phía trước nói. "Cô Tâm Đan, mời."

Mời mời cái đầu anh.

Tâm Đan hậm hực đi theo sau Nguyễn Trọng Hy.

Một người đàn ông khác bước tới, anh ta ăn mặc rất thời thượng, đầu tóc còn nhuộm màu bạch kim vừa nhìn đã nhận ra là một anh chàng playboy không đứng đắn. Anh ta bắt tay Nguyễn Trọng Hy. "Giám đốc Nguyễn cũng tới rồi, đúng là vinh hạnh của giải đua lần này." Nói rồi anh ra nhìn ra phía sau Nguyễn Trọng Hy, cười mờ ám. "Ồ, lần này còn dẫn cả mỹ nhân tới."

Tâm Đan chán ghét nhìn đi chỗ khác, anh chàng tóc bạch kim kia lại quay sang Nguyễn Trọng Hy. "Giám đốc Nguyễn à, cô gái này cũng khó gần thật. Nhìn vẻ non nớt trên mặt, chắc còn đi học hả?"

Tâm Đan lườm anh ta, đi học thì sao? Non nớt cái gì? Cô không hiểu sao bản thân lại bị dị ứng với cái thái độ ngả ngớn của mấy tên nhà giàu có tiền này kinh khủng. Đột nhiên, Nguyễn Trọng Hy kéo cô qua, thân thiết khoác tay lên vai cô. "Đúng vậy, là một cô gái không hiểu chuyện, từ từ cũng có thể dạy."

Tâm Đan cắn môi, dùng sức ở chân dậm xuống đất một cái, không phải xuống đất mà là đến chân Nguyễn Trọng Hy làm anh xanh cả mặt liền gia tăng sức ở tay làm bà vai cô hơi nhói nhói. Cả hai người bắt đầu trận chiến ngầm kể từ bây giờ.

Anh chàng kia nói. "Hôm nay đặc biệt chuẩn bị cho anh một con xe ngon, thế nào, có đủ tự tin giành lấy danh hiệu vô địch từ chỗ tôi không?"

"Vô địch thì không dám, nhưng dư sức thắng cậu một bữa cơm."

Anh chàng kia nghe vậy thì phì cười. "Không dám không dám, bữa cơm thì đơn giản quá, cược thì phải cược lớn."

"Thế cậu muốn cược gì?"

Anh chàng kia không trả lời ngay mà đưa mắt nhìn cô. Tâm Đan nghếch mặt nhìn hai người họ, hình như cô cũng hiểu sơ sơ dụng ý của họ rồi.

Nguyễn Trọng Hy cũng quan sát cô một cái rồi thoải mái lên tiếng. « Được thôi. »

Tâm Đan há to miệng, đẩy mạnh anh một cái. "Này, tôi không phải đồ vật, anh xem tôi là cái gì chứ?"

"Đừng có lúc nào cũng bạo lực như vậy." Nguyễn Trọng Hy kéo tay cô rời khỏi. "Yên tâm, tôi không dễ thua đâu."

"Anh dựa vào cái gì mà đem tôi ra đánh cược chứ? » Cô không phải đồ vật, cho dù là đồ vật cũng không thuộc sở hữu của người đàn ông này, thật là, anh ta lấy cái quyền gì nói cược là cược?

Nguyễn Trọng Hy quay lại, nhìn cô. "Trên đời này, chỉ cần thứ Nguyễn Trọng Hy này thích, tôi đều có thể đem ra làm vật đánh cược."

Tâm Đan không biết nên nói lại như thế nào, cô đã cố gắng hết sức để bản thân không mắng người bởi vì nếu cô không kèm được mà xung đột với loại người như Nguyễn Trọng Hy thì kẻ chịu thiệt há chẳng phải là cô hay sao? Cô luôn biết tùy theo tình hình mà hành xử, vì vậy bây giờ tốt nhất là nên im lặng.

Nhìn thấy Nguyễn Trọng Hy đi tới, một cô gái xinh đẹp bước lên đưa mũ bảo hiểm cho hắn. Hắn lại cầm mũ đưa cho cô, Tâm Đan khó hiểu đứng thừ ra đó, Nguyễn Trọng Hy giải thích. "Cô đi cùng tôi."

"Cái gì? Muốn, muốn tôi cùng với anh ngồi trong xe đua sao?"

"Sao, sợ à?"

"Sợ...đương nhiên là sợ rồi, tôi còn yêu đời lắm."

Nguyễn Trọng Hy không đáp mà trực tiếp chòng cái nón bảo hiểm to đùng lên đầu cô làm cho Tâm Đan thở không kịp phòng không nổi. "Anh làm cái gì vậy?"

"Cô có muốn biết cảm giác rong chơi dưới địa ngục là gì không?"

Tâm Đan im lặng.

Nguyễn Trọng Hy. "Lên xe đi."

Lần thứ hai cô ngồi lên con siêu xe đắt tiền, nhưng cảm giác khác hoàn toàn với lần trước... cứ như là sắp đối diện với tử thần vậy. Buồng xe này vô cùng thấp, lúc ngồi còn chưa quen còn khiến cô đụng đầu vào nóc xe vài lần, cảm giác ngồi bên trong nhìn ra không còn khiến cô có cảm giác mình đang ngồi trong phi thuyền vũ trụ nữa mà là đang ngồi trong hầm tránh bom. Đúng, chính là hầm tránh bom, bởi vì tầm nhìn cực kỳ thấp.

Lúc xe khởi động, độ rung của nó làm cho cô chóng mặt. Nguyễn Trọng Hy buồn cười nhìn qua một cái. Chiếc xe phóng đi như một cơn gió, Tốc độ trung bình của đường đua này luôn trên 200 km/h, tốc độ tối đa là trên 300 km/h, Tâm Đan không kèm được tiếng hét thất thanh. Cô nhắm chặt mắt, hai tay bám vào thành ghế phụ. Chỉ thấy chiếc xe quay một trăm tám mươi độ rồi lại lao vào một phân khúc khác trên đoạn đường. Nguyễn Trọng Hy lái xe vào một khúc cua và đồng thời phanh để đẩy trọng lượng xe lên bánh trước, làm bánh sau tăng tốc và mất lực kéo. Sau đó kết hợp phanh và sang số để thực hiện một cú drift hoàn hảo mà bánh sau không hề bị khóa lái.

Còn Tâm Đan ngồi bên cạnh cũng không có thời gian quan tâm đến kỹ thuật cao siêu của hắn, cô sớm đã hồn bay phách lạc rồi.

Khi chặng đua kết thúc, tìm Tâm Đan như ngừng đập. Trong tai còn vang vọng tiếng động cơ của xe đua, Nguyễn Trọng Hy xuống xe, mấy cô gái Tây phóng khoáng xinh đẹp phía xa liền bước tới đưa nước cho hắn. Tâm Đan biết hắn thắng rồi, đua xe mà kiểu bán mạng như hắn, không thắng cũng lạ. Tình tâm trong xe một lúc cũng có thể bình tĩnh lại, cô chỉnh đốn lại đầu tóc rồi bước xuống xe. Nguyễn Trọng Hy đang nói gì với anh chàng tóc bạch kim kia, thấy cô đi tới quay lại. "Thế nào... A..."

Cô không nói lời nào liền lên gối một cái vào bụng hắn, Nguyễn Trọng Hy không đỡ kịp liền ôm bụng khụy xuống đất, cú lên gối này của cô quả thật không hề nhẹ, có thể làm người cao to như hắn đau tới xanh mặt đúng là lợi hại vô cùng. Mấy mỹ nam mỹ nữ đứng phía xa luôn dùng tiền để xem thường người khác giờ đây cũng phải kinh ngạc há hốc miệng nhìn một cảnh này.

Không sai, người cô vừa đánh chính là giám đốc điều hành tập đoàn bất động sản Vạn Đức, là người ba mươi tuổi độc thân sáng giá trong giới kinh doanh – Nguyễn Trọng Hy. Tâm Đan đứng thẳng người, cuối đầu nhìn xuống tên đàn ông đang ôm bụng quỳ trước mặt mình đồng dạng nói từng chữ. "Thứ nhất, trên đời này không phải anh thích thứ gì thì có thể tùy tiện nhận thứ đó là vật sở hữu của mình, đừng có ngông cuồng nói rằng chỉ cần anh thích thì có thể đem bất cứ thứ gì trên đời này ra đánh cược. Thứ hai, mỗi một con người đều có giá trị riêng của họ, không đơn giản như vài trăm ngàn để anh

muốn cuộc là cuộc. Thứ ba, đừng có tự tiện bắt người khác lên xe rồi đem đi mạo hiểm tính mạng như vậy, bắt tôi xin lỗi sao? Buồn cười. Dập điện thoại của anh chứ có phải của chủ tịch nước đâu mà phải xin lỗi? Với lại tôi, Lâm Dung Tâm Đan này không thích ai thì sẽ không miễn cưỡng giao tiếp với người đó."

Tâm Đan ngồi xuống. "Nhớ kỹ cho tôi, từ nay về sau thấy tôi thì tránh ra xa một chút, bằng không tôi gặp anh ở đâu sẽ đánh anh ở đó. Nghe rõ chưa?"

Nói rồi cô đứng lên bỏ đi, hai anh chàng vệ sĩ khi nãy cũng không dám bước lên cản cô. Tâm Đan đi được vài chục bước thì nghe thấy tiếng mắng của Nguyễn Trọng Hy phía sau. "Cô gái chết tiệt."

Còn anh chàng tóc Bạch Kim kia thì trở mặt ra. "Quá cá tính rồi..."

Ra khỏi trường đua, Tâm Đan mới thở dài. Lúc sáng thầy Ngự bảo cô có thể tiết kiệm một khoản tiền taxi, bây giờ xem ra là không được rồi, tiết kiệm tiền thì làm gì biết đường về trường chứ? Đúng là phúc bất trùng lai họa vô đơn chí.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Lâm Dung Tâm Đan, đứng lên

Tình trạng phục hồi của Cục Tiêu diễn ra vô cùng suôn sẻ, cứ hễ có thời gian cô lại chạy tới chăm cậu ta. Cho đến một tuần sau, bác sĩ báo cuối cùng cậu ta cũng có thể xuất viện, Tâm Đan chưa kịp mừng thì về mặt của Cục Tiêu tràn đầy buồn bã, cô thấy vậy liền hỏi. "Này, được xuất viện sao cậu buồn thế?"

"Tôi thả ở trong này luôn."

"Phi phui cái miệng, trong bệnh viện thì có gì tốt chứ?"

"Tốt chứ sao không?" Cục Tiêu trừng mắt. "Ở đây có điều hòa, có nệm có giường, có y tá chăm sóc, còn cái gì mà không tốt?"

"Hừ, cậu có biết tiền phòng một ngày bao nhiêu không hả? tiền tiêu tháng này của tôi tốn cho cậu hết rồi." Tâm Đan lừ mắt nhìn cậu ta. "Cậu đó, sau này liệu mà tìm việc làm đi, cứ kiểu này mãi thế nào cũng bị đánh cho chết."

"Được rồi, tìm việc thôi mà..."

Tâm Đan trừng mắt cảnh cáo cậu ta một cái, cô từng quản lý mấy đám nhóc trong cô nhi viện nên thừa hiểu loại thái độ này của Cục Tiêu là đang bằng mặt không bằng lòng, cô biết cậu ta không muốn tìm việc làm, đây cũng là điều mà cô lo lắng, cứ sống trôi nổi thế này đối với một đứa trẻ là vô cùng bất lợi.

Tâm Đan theo bác sĩ đi thanh toán viện phí, nào ngờ y tá vừa thấy cô đã đọc ra được tên cô, còn rất nhiệt tình hướng dẫn cô làm thủ tục. Tâm Đan có chút cảnh giác nhìn cô ấy, sau khi làm xong giấy tờ thì cô hỏi. "À...cô y tá này, tôi, tôi với cô quen nhau sao? Sao cô biết tên tôi thế?"

Y tá nhìn cô. "Ồ bệnh viện này bây giờ đều đang đồn ầm lên về cô mà."

"Tôi sao?" Tâm Đan ngạc nhiên. "Đồn gì thế?"

"Đồn về mối quan hệ giữa cô và anh Thiên đấy." Y tá nói, rõ ràng cô ấy đang có ý định moi tin, ánh mắt mong chờ nhìn cô gọi chuyện. "Rất ít khi bên cạnh anh ấy xuất hiện phái nữ, anh ấy lại còn để cô dùng phòng làm việc của mình nên làm đám y tá bọn tôi cùng hiếu kỳ thôi, hai người có quan hệ gì vậy?"

Quan hệ hả? Quan hệ gì cơ? Thầy trò? Đúng, là thầy trò... ngoài ra cũng đâu có quan hệ gì...cái gì chứ? Trí tưởng tượng quần chúng hiện giờ đã phong phú tới mức nào rồi?

"Tôi, chúng tôi là thầy trò thôi, tôi là học trò của thầy ấy."

Cô y tá gật đầu, Tâm Đan cũng không biết cô ấy có tin những lời cô nói hay không, bản thân cô cũng không muốn nói tiếp về chuyện này nên cũng im lặng cho qua. Lúc chuẩn bị thanh toán viện phí, cô y tá kia nhìn trong máy tính cái gì đó rồi ngạc nhiên nhìn cô. "Cô ơi, viện phí của bạn cô được thanh toán hết rồi mà?"

"Hả?" Tâm Đan sững sờ. "Thanh toán hết rồi?"

"Đúng vậy, ngày cậu ấy nhập viện đã thanh toán hết rồi..." Y tá thêm vào một câu. "Là anh Thiên trả."

Tâm Đan nhìn thấy ánh mắt của cô ấy lúc này còn ẩn chứa một hàm ý gì đó nữa... Cô nói cảm ơn một câu rồi vội vàng rời khỏi, trở lại phòng bệnh của

Cục Tiêu thì luôn trong trạng thái ngẩn ngời. Từng có một ông chú nói với cô ở kiếp trước rằng trên đời không ai cho không ai cái gì, hơn nữa đồ ăn miễn phí chỉ có trong cái bẫy chuột mà thôi. Bản thân của cô cũng hiểu rõ, nhận của người ta cái gì thì phải đánh đổi một cái khác, giữa cô và thầy Ngụy không thân thiết, thầy ấy giúp cô nhiệt tình thế này một mặt còn Tâm Đan cảm kích nhưng cũng không tránh khỏi cảm giác nghi ngờ và cảnh giác.

Tâm Đan lại nhớ tới lời của cô y tá vừa rồi: Rất ít khi bên cạnh anh ấy xuất hiện phái nữ, anh ấy lại còn để cô dùng phòng làm việc của mình nên làm đám y tá bọn tôi cùng hiểu kỳ thôi, hai người có quan hệ gì vậy?

Cô giật mình nhắm chặt mắt lắc đầu, mong sau cho cái suy nghĩ hiện tại bay càng xa càng tốt. Mờ cửa bước vào, lại lần nữa đứng hình khi nhìn thấy Ngụy Giang Thiên.

Anh đang vỗ vai Cục Tiêu nói gì đó, cậu ta thì cúi gằm mặt một lúc lâu sau đó gật đầu. Nhìn thấy cô đi vào thì đứng lên. "Chị Tâm Đan...em..."

Gì chứ? Tâm Đan thầm kêu lên, lúc quen biết tới giờ Cục Tiêu toàn gọi "chị" xưng "tôi" cô cũng không chấp nhận mấy cái xưng hô này nhưng giờ tự nhiên cậu ta đổi cách xưng hô làm cho cô hơi khó hiểu.

Cục Tiêu nhìn cô. "Sau khi xuất viện, em sẽ tìm việc làm. Anh Thiên...thầy chị, vừa nói có một doanh nghiệp đang thiếu người, em sẽ đến đó làm."

"Vậy, vậy thì tốt..."

Ngụy Giang Thiên đứng lên. "Cậu nghỉ ngơi đi, khi nào khỏe thì cứ gọi thêm số mà tôi vừa cho."

Cục Tiêu rầm rập nghe theo, sau khi rời khỏi phòng bệnh, Tâm Đan vẫn chưa hết kinh ngạc. "Sao thầy có thể thuyết phục được cậu ấy thế?"

Mới vừa rồi rõ ràng thái độ của Cục Tiêu còn không tình nguyện là thế vậy mà bây giờ lại rầm rập nghe theo? Trong lúc cô "đi lo thủ tục xuất viện Ngụy Giang Thiên đã tới nói cái gì?

"Chẳng làm gì cả, chỉ nói với cậu ta nên tìm một công việc đàng hoàng mà làm."

"Sao chứ? Chỉ đơn giản thế sao?"

"Ừ, chỉ đơn giản như vậy."

Cuộc đời đúng là bất công, tại sao cô cũng nói như vậy mà cậu ta chả nghe còn thầy Ngụy cũng nói như vậy nhưng cậu ta lại nghe theo? Hơn nữa nhìn bộ dạng vừa rồi của cậu ta lại còn vô cùng thành khẩn, giống như được Phật tổ chỉ đường, giác ngộ ra chân lý vậy.

Ngụy Giang Thiên. "Cậu ấy ra đời sớm hơn người khác, dĩ nhiên hoàn cảnh sống cũng khác người khác, một đứa trẻ trải qua nhiều chuyện như vậy thường có bản tính thích chống đối là chuyện dễ hiểu, nhưng như lời em nói tới qua, bản chất của cậu ta đúng là không xấu vì vậy chỉ cần phân tích hợp tình hợp lý là sẽ ổn thỏa ngay thôi. À phải rồi." Anh dừng lại, đưa một tờ giấy cho cô.

Tâm Đan nhận lấy mở ra xem. "Sơ yếu lý lịch? Hộ khẩu? Chứng minh thư? Thầy, thầy làm mấy cái này sao?"

Ngụy Giang Thiên gật đầu. "Nếu muốn có một công việc ổn định thật sự thì phải hoàn tất khâu lý lịch, vừa rồi tôi chưa quên đưa cậu ấy khi nào em gặp thì giúp tôi đưa giấy tờ này, phải rồi, tôi đăng ký cho cậu ấy nhập hộ khẩu ở nhà một người bạn tôi."

"Vậy có làm phiền người ta không?"

"Không phiền đâu, họ rất sẵn lòng. Đó là một đôi vợ chồng lớn tuổi, gia đình cũng không đến nỗi nào nhưng con trai của họ là liệt sĩ, đã mất cách đây hai năm, khi biết tin họ đồng ý nhận Cục Tiêu làm con nuôi."

"Thật vậy sao? Vậy thì tốt quá rồi." Cô phần chần hấn lên, tiếp tục xem mớ giấy trong tay. "Nhưng...sao tên trong chứng minh lại..."

Ngụy Giang Thiên ho một vài cái rồi nói. "À... tôi cảm thấy cái tên Cục Tiêu vẫn nên làm tên gọi thân mật thì hơn."

Ý gì đây? Ý là nói tên cô đặc không hay chứ gì? Tâm Đan âm thầm hừ một tiếng, nhưng cái tên trong chứng minh cũng không tồi, Đặng Anh Tú. "Họ Đặng...là theo họ của hai bác sao?"

Ngụy Giang Thiên gật đầu.

"Đặng Anh Tú..." Tâm Đan lẩm bẩm. "Cũng thuận miệng lắm..."

"Đương nhiên rồi."

Tâm Đan nhìn anh, lại là ý gì đây?

"Cảm ơn thầy, về chuyện việc làm, hiến máu, và cả...thầy đã giúp em thanh toán viện phí."

"Không có gì."

Lúc đó Ngự Giang Thiên đã nói với cô rằng không có gì, nhưng Tâm Đan biết sao lại không có gì được? Lại còn quan niệm làm cô ám ảnh là đồ ăn miễn phí chỉ có trong bữa chuột, thầy Ngự giúp cô nhiều như vậy, khi cô nói cảm ơn, nếu thầy ấy cũng ra một điều kiện gì đó bắt cô làm theo thì cô cũng đỡ lo lắng hơn, còn đằng này thầy ấy chỉ nói với cô "không có gì", như vậy ngược lại càng làm cô có cảm giác mình giống như một con chuột đã ăn thức ăn trong cái bẫy, chỉ là cái bẫy chưa sập nhưng cũng có nghĩa là sẽ sập bất cứ lúc nào.

Cuối cùng thì Cục Tiêu cũng có một việc làm, ngày đầu đi làm cậu ấy liền ra trạm điện thoại công cộng gọi cho cô nói về thành tích của mình trong ngày làm đầu tiên, nói rằng ông chủ của cậu ấy hài lòng về cậu ấy ra sao, nói rằng hôm nay cậu ấy đã kiếm được một trăm hai mươi ngàn đầu tiên trong cuộc đời mình. Cuối cùng thì mọi việc lại đầu vào đó, à không, phải nói là mọi việc tốt hơn mới đúng. Cục Tiêu tìm được việc làm, có tiền thì đám nhóc A Tú cũng hưởng ké lây, gia đình họ Đặng kia đúng là rất tốt, ông bà Đặng tốt bụng nhân từ không chê vào đâu được. Ngay Cục Tiêu đi "nhận" cha mẹ nuôi, họ vừa nhìn cậu thì đã ưng ý ngay, tuy hai người chỉ nhận một mình Cục Tiêu làm con nuôi nhưng đám người A Tú lại thường xuyên lui tới chăm sóc hai ông bà, tính ra thì thoáng chốc hai người già neo đơn kia lại có tới bốn đứa con trai.

Rất tốt, tất cả đều quá thuận lợi.

Nhưng đó là việc của người ta, còn việc học tiếng Anh của Tâm Đan thì không thuận lợi chút nào.

"Đã bảo là thì quá khư đơn, công thức bày ra trước mắt em rồi sao em có thể không nắm được nhỉ?" Dương Nam Phương trừng mắt. "It/ be/ cloudy/ yesterday. Xếp thành một câu dạng quá khứ đơn xem."

Tâm Đan bĩu môi. "Clody, it, yesterday be..."

Gia Vi với Mộng Hương ngồi bên cạnh cười ha hả, Dương Nam Phương nghe xong mặt mũi đen thui như bao công cầm cây viết gỗ cái cốc vào trán cô. "Em xếp cái kiểu gì thế? It là chủ ngữ, là S, em xem công thức đi, xem lại công thức đi, S lúc nào cũng nằm đầu câu."

"It là chủ ngữ sao? Clody không phải tên người à?"

"Lâm Dung Tâm Đan...em..." Dương Nam Phương thờ dãi. "It was cloudy yesterday. Tâm Đan, em có học được không đấy? Chỉ có thì quá khứ đơn em đã mất cả tuần rồi mà vẫn không nhớ cách vận dụng công thức trong khi công thức thì em nhớ. Em xem, Gia Vi với Mộng Hương cũng chỉ mất ba tiếng là học được. Hơn nữa cái này...là dành cho học sinh cấp hai, em là sinh viên đại học năm nhất đấy."

Thế là ba tiếng học ngoại ngữ buổi sáng bị Dương Nam Phương dần tới mức đau cả đầu, cô bắt đầu sợ giờ tự học này kinh khủng. Hoặc là do Dương Nam Phương không thích hợp làm thầy giáo, hoặc là do não bộ của cô không tương thích với tiếng Anh... chắc là lý do thứ nhất, nếu anh ta hợp làm thầy giáo thì cần gì học ngoại thương, đi mà học sư phạm rồi.

Đúng, không phải do cô, là do Dương Nam Phương.

Nhưng dù là do ai thì cũng không thể phủ nhận hiện giờ cô là một con mù Anh ngữ... không được, nhất định phải dồn hết tinh lực vào việc học ngoại ngữ, để cho Dương Nam Phương thấy là tại anh ta dạy không hay, còn cô, chỉ cần cô cố gắng thức đêm một chút để học là sẽ hiểu bài ngay.

Qua ba ngày thức tới một giờ sáng học tiếng Anh, cuối cùng cô cũng nhớ được cách vận dụng công thức thì quá khứ đơn vào bài tập. Nhưng ông trời không cho không ai thứ gì, học được bài thì cô lại rơi vào trạng thái thêm ngủ nghiêm trọng...

Tâm Đan còn nhớ, hôm đó là tiết y pháp học của thầy Ngự.

"Giám định hài cốt là một trong những lĩnh vực khó, rất quan trọng trong chuyên ngành pháp y, đáp ứng nhu cầu ngày càng nhiều ở Việt Nam hiện nay. Giám định hài cốt bằng phương pháp nhận dạng nhân chủng học pháp y đòi hỏi phải thu thập thông tin trước và sau chết, thiết lập được hồ sơ sinh học dựa trên phân tích hình thái xương để xác định những yếu tố cơ bản như tuổi, giới tính, chủng tộc và tâm vóc, đồng thời có thể xác định được đặc điểm tổn thương hoặc bệnh lý của xương..." Ngự Giang Thiên đứng trên bục giảng, giọng nói đều đều trầm ổn vang lên trong không gian phòng học lớn yên tĩnh, đột nhiên ánh mắt anh dừng lại tại một điểm bên dưới lớp sau đó đầu mày hơi chau lại, anh đi xuống dãy bàn học kéo theo vô số ánh mắt của sinh viên nhìn theo. Ngự Giang Thiên dừng lại, nhìn người đang úp mặt xuống bàn ngủ ngon lành một lúc rồi dùng tay gõ cộp cộp lên bàn hai cái.

Vẫn ngủ...

Anh lại gõ ba cái xuống bàn.

Vẫn không hay biết...

Gia Vi ngồi bên cạnh thấy vậy thì đập mạnh vào chân bạn thân của mình một cái làm cho Tâm Đan giật mình tỉnh ngủ, cô quay sang bực dọc, "Cậu làm trò gì thế hả?"

Gia Vi im lặng...

Mộng Hương dùng mắt ra dấu nhìn ra phía sau lưng cô.

Tâm Đan quay người lại, ngẩng đầu lên... trong phút chốc mặt cô xanh mét.

Ngự Giang Thiên nhìn cô. "Ngủ có ngon không?"

Tâm Đan ngẩn người, lắc đầu. "Dạ không."

Cô trả lời rất nghiêm túc, bởi vì ngữ khí của anh lúc hỏi cô ngủ có ngon không vô cùng ôn hòa, hết như đang hỏi một việc rất bình thường làm cho cô vô thức cũng trả lời hết sức tự nhiên nhưng chính nhờ sự tự nhiên đó mà làm cho biết bao sinh viên xung quanh phá lên cười lớn, sắc mặt Ngụy Giang Thiên cũng không vui vẻ gì. Anh quay người đi lên bục giảng. Tâm Đan vốn dĩ nghĩ rằng mình thoát nạn rồi thì lại nghe anh gọi. "Lâm Dung Tâm Đan, đứng lên."

Lần này giọng của anh trở nên lạnh lùng hơn hẳn, sắc mặt cũng không được dễ gần như lúc ở bệnh viện mấy ngày trước.

Nhìn biểu cảm này...rõ ràng là anh đang tức giận.

Tâm Đan đứng lên, Ngụy Giang Thiên nói. "Còn nhớ những lời ngày đầu tiên tôi đã nói không?"

Tâm Đan đương nhiên nhớ, thà là trốn học thì sẽ không bị kỷ luật còn nếu đã vào phòng học thì phải tuyệt đối tập trung.

Anh nói tiếp. "Giám định hài cốt bằng phương pháp nhận dạng nhân chủng học pháp y đòi hỏi phải thu thập cái gì?"

Tâm Đan âm thầm dùng hai tay kéo hai người bên cạnh. Mộng Hương ghé sát vào, nói nhỏ. "Thông tin trước và sau chết."

Tâm Đan lập lại câu Mộng Hương nhắc. Gia Vi ngồi bên cạnh cũng tham gia nhắc tuồng. "Thiết lập được hồ sơ sinh học "

Tâm Đan nghe rõ ràng và đọc lại cũng chính xác. Có điều sau khi cô nhắc lại hết thì sắc mặt thầy Ngụy không có vẻ gì khá hơn, sau một lúc anh cầm viết ghi vào sổ cái gì đó rồi nói. "Gia Vi, Mộng Hương, Tâm Đan ra ngoài hành lang đứng."

Thế là cả tiết học còn lại, hơn nữa tiếng, cả ba người phải chôn chân ngoài hành lang.

"Cũng tại cậu, Lâm Dung Tâm Đan, cậu đúng là con quạ." Mộng Hương.

"Quạ quạ quạ, con quạ đen kia mau cút xa ta ra..." Gia Vi.

Tâm Đan cười như trầy hội.

Tâm Đan cười như trầy hội

Bạn đang đọc truyện *Mật Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Giữa thầy và trò phải có một khoảng cách nhất định

Trần đã comeback lại rồi đây >< mọi người có ai nhớ Trần không nè?

Trưa hôm đó, ba người đang ngồi ăn dưới căn tin trường thì Dương Trí và Dương Nam Phương đi tới, Dương Trí vừa liếc mắt nhìn Tâm Đan một cái rồi lên tiếng

Trưa hôm đó, ba người đang ngồi ăn dưới căn tin trường thì Dương Trí và Dương Nam Phương đi tới, Dương Trí vừa liếc mắt nhìn Tâm Đan một cái rồi lên tiếng. "Ê, sư muội, chào em."

Tâm Đan ngước lên. "Anh là..."

"Anh là bạn thân của Nam Phương. Em là Tâm Đan phải không? Mắt màu xám tro, không có má lúm đồng tiền... đúng là em rồi. Anh ngồi ở đây được không? Được chứ gì, không sao đâu, trước lạ sau quen mà."

Tâm Đan khó hiểu nhìn anh ta, chưa kịp nói gì thì Dương Trí đã ngồi xuống. Gia Vi thì không được hiện hậu như cô, thấy người kia tự tung tự tác thế thì khó chịu lên tiếng. "Sư huynh à, bọn muội chỉ muốn ba người ngồi cùng một bàn thôi."

"Càng đông thì càng náo nhiệt mà, vị sư muội này..." Vừa nói Dương Trí vừa nhìn vào ngực Gia Vi.

Gia Vi hét. "Anh nhìn cái gì thế?"

"Nhìn bảng tên của em chứ nhìn gì?" Dương Trí nói. "Trương Gia Vi học muội à, anh không có ý xấu, anh là bạn cùng phòng với Nam Phương, nghe nói dạo này tụi em qua lại rất thân với cậu ấy, bạn của Nam Phương cũng là bạn của anh rồi, làm quen chút có sao đâu."

Gia Vi. "Sao em nghe ngữ điệu này của sư huynh giống quấy rối hơn là làm quen nhỉ? Anh không biết tự tiện ngồi xuống bàn của con gái khi chưa được họ đồng ý là quấy rối à?"

Dương Trí. "Vị học muội này sao lại gắt gao như vậy? Anh nhớ hình như em học y chứ có phải học luật đâu mà thích tố cáo người khác như vậy chứ?"

"Anh..."

"Bỏ đi bỏ đi." Tâm Đan vội nuốt đồ ăn rồi cắn Gia Vi lại. "Dù gì cũng chỉ là ngồi ăn cùng thôi, không cần làm lớn chuyện, ha."

"Vẫn là Tâm Đan sư muội hiểu chuyện hơn." Dương Trí cười, rồi nhìn ra phía xa. "Đây Nam Phương, bên này này."

Dương Nam Phương nhìn qua ba người Tâm Đan rồi bước tới, anh xuất hiện nên Gia Vi cũng không muốn cự cãi với Dương Trí nữa.

"Ngồi đi ngồi đi, chúng ta cùng nhau ăn." Dương Trí hồ hởi.

Dương Nam Phương thờ dãi ngồi xuống. Dương Trí lại làm rất tốt vai trò người dẫn chuyện của mình. "Nói mấy đùa nghe, mấy đùa mới vào trường nên không biết đây thôi, Nam Phương nổi tiếng là người khó gần trong trường đấy, chịu ngồi ăn cùng đúng là hiếm thấy."

"Khó gần sao?" Tâm Đan xịt ít nước chấm vào chén nhỏ rồi tưới lên đĩa cơm của mình. "Em không thấy vậy."

Dương Trí cười. "Đương nhiên rồi, tùy người thôi..."

"Đừng quan tâm tới cậu ta." Dương Nam Phương lên tiếng ngắt lời.

"Gì chứ..."

Thấy Dương Tử Thiên định cãi lại, anh gấp hai quả ớt to bỏ sang đĩa của cậu ấy. "Ăn nhiều ớt vào."

"Cái thằng nhãi này, cậu biết tớ không ăn được ớt mà."

"Ăn đi để cậu khỏi phải làm nhảm."

Tâm Đan thấy vậy thì lên tiếng. "Người ta không ăn được ớt mà, anh ép làm gì chứ?"

Dương Nam Phương nhìn cô rồi lại quay sang cười với Dương Trí. "Cậu ăn được ớt mà phải không?"

Mặt Dương Trí cứng đờ, gật đầu. "À, tôi quên, tôi ăn được ớt...tôi ăn được." Dương Trí thờ dãi, nhưng vẫn âm thầm lùa mấy quả ớt to dùng sang một bên, cậu mà ăn trứng ớt nhất định tối nay cả khu ký túc xá nam sẽ khỏi phải ngủ vì có người la hét inh ỏi mất. "À phải rồi Tâm Đan sư muội học y à? Khoa y nghe nói toàn nhân tài thôi, lại còn toàn là gái xinh nữa...à khi nào anh mà bệnh nhất định phải khám bệnh miễn phí cho anh nhé, chỗ quen biết cả mà, lần trước anh bị cảm còn chưa kịp hết thì có người đã lấy mất bọc thuốc của anh rồi..."

"Ăn đi!" Dương Nam Phương nhấn mạnh.

"Được được được tôi ăn đây..."

Ngồi ăn được một lúc thì đột nhiên bên trong nhà ăn ồn ào không thể nào tả nổi, ngoài tiếng chén va chạm vào nhau còn có cả những tiếng xì xầm bàn tán, Mộng Hương kéo Tâm Đan một cái. "Đây Tâm Đan, đó có phải là cậu không vậy."

Tâm Đan dừng ăn quay lại, nhìn thấy màn hình lớn dùng để phát nhạc hiện giờ đang trình chiếu một tấm ảnh làm cô trợn trắng hai mắt. Trong ảnh chính là cô đang xuống xe, đó là một chiếc xe hạng sang, không sai đó là xe của Ngụy Giang Thiên. Bức ảnh này thật sự rất bình thường, nhưng kết hợp với trí tưởng tượng phong phú của mấy người kia thì chắc đã trở nên bất thường mất rồi, Tâm Đan kinh ngạc đến đứng phất dậy. Từ góc chụp này không nhìn thấy thấy Ngụy, nhưng lại nhìn thấy rõ ràng mặt của cô.

"Là cô ta phải không"

"Không ngờ luôn đấy."

"Chẳng phải hôm trước ở phòng tự học còn nói là gia cảnh khó khăn phải đi làm thêm sao?"

"100% là đại gia bao nuôi rồi."

"Chiếc siêu xe kia còn lớn hơn bốn cái nhà của tụi mình gộp lại đấy. Tôi nói rồi, ngày đầu tiên nhập học tôi đã cảm thấy cô ta không tầm thường, quen ai không quen lại quen anh Tử Thiên, gia đình anh ấy vừa giàu có lại vừa bề thế, bị anh ấy đá rồi lại quay sang làm giúp việc gì đó trong nhà Nguyễn Trọng Hy, người này thì khỏi nói rồi giàu nứt vách đổ tường ra. Cô ta muốn thu hút sự chú ý nhưng không thành thì lại quay qua thân thiết với anh Nam Phương, cả trường bây giờ đồn ầm lên chuyện của hai người họ bây giờ cô ta lại định cặp đại gia, đúng là đã tầm lớn thật. »

Những lời bàn tán ác ý liên tục truyền tới tai cô, giờ trong lòng Tâm Đan rất rối, chưa bao giờ cô đối mặt với sự chỉ trích nhiều và công khai thế này nên nhất thời không biết bản thân mình cần nhất là phải giữ bình tĩnh, cô định bước qua nói lý lẽ với mấy người đang chỉ trích kia thì bị Dương Nam Phương kéo lại kịp thời. Mộng Hương Gia Vi và Dương Trí cũng đứng lên cùng cô rồi khỏi nhà ăn.

Lúc đến hoa viên trường, Tâm Đan giẫy ta ra.

"Anh kéo em đi làm gì, em phải qua nói rõ ràng với đám người kia."

"Nói cái gì bây giờ?" Dương Nam Phương buông cô ra rồi quay lại. "Họ đã có ý chỉ trích rồi, em cô có giải thích cũng vô dụng thôi."

Mộng Hương đi lên. "Tâm Đan, có phải là cái hôm cả đêm cậu không về ký túc không? Hôm đó cậu nói cậu ở bệnh viện cả đêm cơ mà, tới giữa trưa hôm sau mới quay lại, sao lại bước xuống từ chiếc xe đó chứ?"

"Cậu truy hỏi tớ như vậy làm gì?" Tâm Đan nói, cả bốn người kia im lặng nhìn cô, "Này, mấy người nhìn tôi như vậy làm gì? Cả mấy người cũng tin những lời đám rảnh rỗi kia nói sao? Mấy người, được rồi... thật sự hôm đó đúng là tôi ở bệnh viện cả một đêm được chưa? Chiếc xe đó là của thầy Ngụy, thầy ấy tình cờ cũng ở bệnh viện đó nên đã đưa tớ về trường, chỉ là tình cờ mà thôi."

"Vậy sao cậu không nhắc gì về chuyện này?" Gia Vi hỏi.

"Trời ạ." Tâm Đan ôm trán. "Chẳng lẽ tớ phải đi khoe với hai cậu, ờ, "hôm nay tớ được ngồi siêu xe, tớ được thầy Ngụy đưa về trường" hả?"

Dương Nam Phương. "Tại sao thầy Ngụy lại đưa em về trường chứ? Hơn nữa nếu là tình cờ đi nữa thì em cũng phải biết một sinh viên lại lên xe riêng của giáo viên phụ trách khoa mình học là một việc rất dễ khiến người khác liên tưởng xa xôi, cho dù chỉ đơn thuần là đưa về trường đi nữa thì đây cũng là một việc vô cùng tế nhị."

"Thì lúc đó tôi cũng không định đi nhờ mà, rõ ràng chính miệng tôi đã nói là không cần nhưng thầy Ngụy lại bảo sẽ tiết kiệm tiền taxi..."

"Vậy nên em vừa nghe thấy có thể giữ tiền lại là liền thoải mái lên xe?" Dương Nam Phương.

Gia Vi với Mộng Hương bày ra vẻ mặt hết cách đối với cô, Đại Tử buồn cười lên tiếng. "Tâm Đan sư muội, em cũng quá thương tiền rồi. Nhưng mà là kẻ nào chụp ảnh rồi còn cố tình chiếu lên màn hình như vậy chứ?"

"Mấy người nhiều chuyện ấy mà." Tâm Đan vẫn còn ôm cục tức trong lòng. "Tớ chẳng quan tâm đám rảnh rỗi ở nhà ăn kia bàn tán cái gì, tớ cũng chẳng dư nước bọt mà đi giải thích với họ. Này, hai vị sư huynh, hai đại cô nương, bốn người nhìn tôi vậy làm gì? Không tin tôi sao? Trời ạ, tôi trong sạch mà."

Bốn người im lặng. Tâm Đan lại hỏi. "Ồ đây ai không tin tôi thì giờ tay."

Không ai giờ tay.

"Vậy mới đúng là anh em có kiếp này không có kiếp sau chứ." Tâm Đan nhảy lên khoác vai Mộng Hương với Gia Vi.

Phải công nhận là sức mạnh của tin đồn lan truyền thật nhanh, cái trường quân đội đầy kỷ cương này sau một buổi trưa liền y như cái học viện truyền thông quốc tế. Người này truyền tai người kia, có cả trăm cái miệng đang bàn luận, chín nói ra thành mười, mười thì đồn lên mười lăm càng đồn thổi càng quá đáng. Họ còn nói cô là tình nhân nhỏ của đại gia X, có người thì nói cô là cô gái được đại gia Y bao nuôi, thậm chí còn quá đáng hơn là họ bảo cô đã kết hôn năm mười ba tuổi và có hai đứa con với đại gia A gì đó. Tâm Đan càng nghe càng bốc hỏa, cô chỉ hận không thể đem não của mấy người kia mổ ra phân tích xem trong đó có những thành phần hóa học nào mà lại có thể liên tưởng xa xôi đến vậy.

Bây giờ cô giống như một minh tinh nổi tiếng nhất trường, đi tới đâu cũng bị dòm ngó sầm soi từng hành vi cử chỉ. Đám người đáng ghét kia chỉ còn thiếu việc mời đài truyền hình Bách Nhật tới ghi hình trực tiếp hoạt động hằng ngày của cô mà thôi.

Ngày hôm đó, Ngụy Giang Thiên lại đến tiệm bánh lần nữa. Vừa nhìn thấy anh đi vào, Tâm Đan đã bấm vào máy chọn thực đơn một phần Pandan rồi nói vài câu đơn giản sau đó im lặng cả buổi. Suy đi nghĩ lại cả hai ngày nay thì những lời Dương Nam Phương nói hôm đó cũng không phải không đúng, quan hệ giữa giáo sư phụ trách khoa và sinh viên vẫn nên giữ một khoảng cách nhất định thì hơn. Ở kiếp trước có lần cô chứng kiến một cô nữ sinh vì muốn tốt nghiệp nên đã lên giường với thầy giáo của mình, còn nhớ lúc đó cô đã kinh tởm không thôi. Chính vì vậy Dương Nam Phương nói rất đúng, đối với mối quan hệ này vẫn chỉ nên giữ một khoảng cách nhất định và tinh thần tôn sư trọng đạo là tốt nhất.

Sảnh Nhi đem bánh ra, cô gói lại cẩn thận rồi đưa cho anh. Ngụy Giang Thiên nhận lấy, không lập tức rời đi ngay mà nhìn cô nói. "Xem ra mấy lời đồn ở trường ảnh hưởng tới em không ít."

Tâm Đan lướt qua một chút kinh ngạc rồi nhanh chóng trấn tĩnh lại. "KHông có ạ."

"Thế sao hôm nay không nói chuyện?"

Tâm Đan không trả lời, thực tế Ngụy Giang Thiên toàn thích hỏi những câu khiến cô chẳng biết trả lời thế nào.

Anh cũng không có ý định nghe câu trả lời của cô mà nói tiếp. "Sinh viên trong trường vẫn chưa biết hôm đó là tôi đưa em về, có cần tôi giải thích không?"

"Không cần đâu."

"Lại ba chữ này." Ngụy Giang Thiên khẽ cười. "Vì sao?"

"Càng giải thích thì càng khiến họ liên tưởng nhiều hơn, đám người đó rành rỏi thì cứ cho họ bàn tán đi, một thời gian là tự khắc mệt rồi nghỉ thôi." Tâm Đan grong cười. "Vội lại, sau chuyện lần này có lẽ em cũng chẳng dám tùy tiện ngồi nhờ xe người nào nữa."

"Tại sao?"

"Đương Nam Phương nói với em, giữa thầy và trò phải có một khoảng cách nhất định gì đó, em nghe cũng có lý."

Nguy Giang Thiên nhìn cô một lúc rồi hỏi tiếp. "Lên xe ngồi cũng không được?"

Tâm Đan gật đầu. "Đương Nam Phương dùng từ tế nhị để nói về vấn đề này, giữa thầy và trò tốt nhất vẫn là tinh thần tôn sư trọng đạo."

Nguy Giang Thiên gật đầu.

...

Sang sáng ngày hôm sau, không đúng, phải nói là mới bốn giờ, trời còn chưa sáng Tâm Đan đã bị Gia Vi lôi từ trong chăn ra kéo đến trước laptop. Cô nằng dí mặt cô vào màn hình, hai mắt Tâm Đan lim dim vì buồn ngủ nhưng khi vừa nhìn vào màn hình máy tính trước mặt thì lập tức mở to ra.

"Tâm Đan, chuyện này là sao nữa đây?"

Tâm Đan ngồi xuống, bấm máy xem những hình ảnh trước mặt. "Không đúng, cái gì thế này?"

"Tớ vừa lên đã nhìn thấy rồi, đăng hẳn lên diễn đàn trường thế này, tới qua tới giờ đã có rất nhiều người bình luận, tới mức sập diễn đàn hai tiếng đấy."

Trong màn hình là hình ảnh, trong hình ảnh là cô, mà nội dung thì lại...

Là ảnh nóng.

Rất nóng.

Vô cùng nóng.

Tóm lại là ảnh đồi trụy, trong đó cô không mặc quần áo xuất hiện trên giường cùng một người đàn ông xa lạ cũng không mặc quần áo.

Cái gì thế này? Cái gì thế này?

"Gia Vi, tớ mượn máy cậu một lúc." Tâm Đan liên tục bấm tiếp để xem ảnh, có khoảng mười bức như vậy, đều là cùng một cảnh. Cô phóng to gương mặt của "mình" trong ảnh lên. "Đây là ảnh ghép, chắc chắn là ảnh ghép, không thể nào như vậy..."

"Cậu nói là ảnh ghép, nói miệng như vậy thì đám người kia chả tin đâu. Tâm Đan lần này là chuyện lớn, lần trước cậu đi xuống từ một chiếc siêu xe có thể không giải thích với mọi người, nhưng lần này là lộ ảnh nóng, ảnh hưởng rất lớn đến cậu và cả trường nữa chắc chắn thầy Thẩm và hiệu trưởng sẽ gọi cậu lên văn phòng giải thích, cậu không thể im lặng như lần trước."

Gia Vi vừa dứt lời thì Mộ Dung Hương chạy từ bên ngoài vào. "To chuyện rồi, to chuyện rồi, bên ngoài bây giờ có người rửa ảnh ra để phát nữa này."

Tâm Đan giật lấy xấp ảnh trong tay Mộ Dung Hương, chết tiệt thật...

"Đây là ảnh ghép, chắc chắn là ảnh ghép..."

"Tâm Đan bình tĩnh đi." Gia Vi lên tiếng. "Rốt cuộc cậu đã gây thù chuốc oán với ai hả? Từ chuyện bị chụp lén tới chuyện này không thể nào là trùng hợp được."

"Tớ không biết, tớ không biết..."

Rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra? Là kẻ nào muốn hãm hại cô chứ?

Lúc này ngoài loa trường thông báo: Lâm Dung Tâm Đan, khoa y năm nhất lập tức lên phòng ban giám hiệu ngay bây giờ.

"Toi rồi, thật sự phải lên phòng giám hiệu rồi." Gia Vi khản trương. "Tâm Đan, hiện tại chưa rõ mọi chuyện như thế nào, cậu nhất định phải giữ bình tĩnh, nếu các thầy có tra hỏi cứ nói là có người muốn hãm hại cậu, có biết không?"

Tâm Đan không trả lời, trong lòng như có một ngọn lửa cháy lớn.

"Hội đồng thẩm vấn" đã ngồi sẵn trong phòng đầy đủ, bao gồm hiệu trưởng, Nguyễn Trọng Khanh, Thẩm Trung Kiên và Nguy Giang Thiên. Đây là lần đầu tiên cô gặp được hiệu trưởng, ông cũng đã có tuổi nhưng thần sắc vẫn vô cùng khỏe mạnh, từ ánh mắt có thể thấy rõ sự khó tính của ông đối với cô không chút che giấu. Thầy Nguyễn cô cũng chưa tiếp xúc qua bao giờ, thầy Thẩm thì nổi tiếng đầy kỷ luật và khó tính, còn thầy Nguy...có lẽ đây là người duy nhất cô không nắm bắt được, cũng không biết trước chuyện động trời này thầy ấy sẽ nghĩ như thế nào.

Lần đầu đứng trong phòng giám hiệu lại trong tình cảnh này, Tâm Đan không khỏi vừa cười khổ vừa cảm thán.

"Lâm Dung Tâm Đan, em giải thích sao về việc này?" Thẩm Trung Kiên là người đầu tiên bắt đầu cuộc thẩm vấn. "Từ sáng sớm cả trường đã nhốn nháo cả lên vì em rồi, chuyện này mà lan ra ngoài thì danh dự của trường sẽ như thế nào đây?"

Tâm Đan cúi đầu nhìn xuống đất. "Em bị oan, đó là ảnh ghép, có người muốn vu oan em."

"Vậy em nói người đó là ai?" Nguyễn Trọng Khanh hỏi.

Tâm Đan im lặng, cô không biết.

Thẩm Trung Kiên nói. "Đây là lần đầu tiên nữ sinh trong trường dính vào mấy vụ bê bối như vậy."

Hiệu trưởng. "Vừa rồi tôi đã bít toàn bộ thông tin lại rồi, những bức ảnh đó trên diễn đàn cũng đã xóa hết, chuyện này may mắn là phát hiện ra sớm nên kịp thời chặn lại nếu không tap chí lá cải ngày hôm nay sẽ được dịp giật tít lên thành chuyện lớn trong thành phố. Lâm Dung Tâm Đan, em phải có một hướng giải quyết nếu không em buộc phải thôi học."

Hiệu trưởng vừa hạ huyết lệnh, Tâm Đan và Ngụy Giang Thiên, Nguyễn Trọng Khanh, Thẩm Trung Kiên đều nhìn ông. Tâm Đan nghe thế thì không phục lên tiếng. "Thầy hiệu trưởng, thầy chưa cho em cơ hội kháng án đã vội phán em án tử hình. Đây, việc này em không làm sai gì hết, là có kẻ muốn hãm hại em sao em lại phải lựa chọn giải quyết hay là nghỉ học? Có câu nói cây ngay không sợ chết đứng, em không làm sai thì không cần tới cảm giác lo lắng muốn giải thích hay chứng minh bất kì điều gì."

"Tài ăn nói của em tôi cũng không xa lạ gì nữa." Thẩm Trung Kiên lên tiếng. "Chuyện này liên quan tới danh dự của trường, em bắt buộc phải chọn giữa tìm hướng giải quyết tin đồn và nghỉ học, đây là cách tốt nhất."

"Mấy người chỉ lo cho danh dự của trường, vậy người trong cuộc là em, tâm điểm chỉ trích của dư luận hiện tại là em em không lo hay sao? Nếu nói là ảnh hưởng danh dự, thì người bị ảnh hưởng nhất bây giờ là em chứ không phải là trường."

Tâm Đan dứt lời, bốn người kia đưa mắt nhìn nhau, hiệu trưởng cũng im lặng nhìn cô. Ông làm hiệu trưởng cái trường Bách Nhật này mười năm, cũng gặp qua vô số trường hợp lớn nhỏ của sinh viên nhưng người duy nhất dám mạnh mẽ khi được chất vấn trước mặt ông thế này chưa từng có, vì vậy ông cũng không khỏi dùng ánh mắt cẩn thận đánh giá cô nữ sinh năm nhất kia một lần nữa.

"Tôi cảm thấy chuyện này cần phải có thời gian." Ngụy Giang Thiên im lặng nãy giờ cuối cùng cũng lên tiếng phá vỡ bầu không khí yên tĩnh ngột ngạt hiện giờ, anh nói. "Chúng ta cần cho em ấy thời gian chứng minh bản thân bị hãm hại để tránh vừa xử oan người vô tội vừa để cho kẻ xấu tiếp tục ở trong trường."

Tâm Đan nhìn qua anh, trong lòng cô âm thầm cảm ơn Ngụy Giang Thiên một ngàn lần. Thật may mắn, trong tình huống này vẫn còn người tin cô.

Hiệu trưởng gật đầu. "Được, vậy cho em hai ngày, thời gian không có nhiều, nếu không chứng minh được mọi chuyện chỉ là dàn dựng, em cũng không cần tới trường nữa."

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Cũng đã tới rồi, không nên đi cùng nhau

Cả ngày hôm đó không có tiết học, Mộng Hương Gia Vi Tâm Đan và Dương Nam Phương cùng Dương Trí đem laptop tới tiệm bánh cả ngày. Ở trong phòng chỉ có một mình Gia Vi có máy tính, bên kia thì Dương Nam Phương và Dương Trí đều có máy tính, vì vậy năm người hai cái laptop bắt đầu điên cuồng lên mạng tìm ảnh. Những bức ảnh kia đều là ảnh ghép, muốn chứng minh điều đó thì chỉ có duy nhất một cách là tìm ra ảnh gốc.

Cô bắt buộc phải tới tiệm Quyên Thanh làm việc này vì trong ký túc xá hay thư viện trường cô đều phải nhận những loại ánh mắt soi mói của mấy người rảnh rỗi kia làm cho cô không tài nào tập trung được.

Vân Lan đi giao hàng về cũng nhanh chóng dùng máy tính của mình tìm ảnh giúp cô. Một lúc sau, Sảnh Nhi cũng vào cuộc.

"Trên mạng cả ty tỷ bức ảnh, muốn tìm ra đúng là không dễ." Dương Nam Phương nhíu mày, nhìn chăm chăm vào mấy bức ảnh đòi truy trước mặt. "Lại còn nhìn cả hai tiếng đồng hồ, mấy loại ảnh này... có khi tìm xong chúng ta lại bị tư tưởng biến thái ăn sâu vào đầu cũng nên."

Tâm Đan với Gia Vi dùng chung một máy, cô nói. "Biến thái hay không, ngoại trừ hoàn cảnh đẩy đưa còn phải xem anh có chống lại được cám dỗ hay không."

Dương Nam Phương lườm cô. "Em còn dám nói, ngồi nhìn mấy loại hình này cả hai tiếng không phải là vì giúp em sao?"

"Được được được, Dương Nam Phương đại thần có lòng dạ như biển cả, cao thượng như Thái Sơn không chấp nhặt tiểu nhân có được chưa?"

"Em... thôi bỏ đi." Dương Nam Phương không thèm cãi với cô.

Mộng Hương với Vân Lan dùng cùng một máy. Mộng Hương nói. "Còn giả vờ, chẳng phải con trai mấy người thường hay vào web đen xem mấy loại phim người lớn với nhìn ảnh con gái khỏa thân hay sao?"

Dương Nam Phương. "Ai nói chứ, từ nhỏ tới lớn ngay cả vào anh cũng chưa vào."

Sáu người liền di chuyển mắt từ màn hình laptop lên mặt Dương Nam Phương, tự dưng bị nhìn làm anh có chút không tự nhiên. "Tôi nói thật, mấy người nhìn cái gì?"

Dương Trí thấy bạn thân bị hành thì liền trợn nghĩa ra tay giúp đỡ. "Nam Phương đó giờ là người không dính bụi trần, cậu ấy chỉ còn thiếu việc xách đồ đi thỉnh kinh thôi. Mấy người không cần nghi ngờ về sự trong sáng của cậu ấy. Nhưng mà nói công bằng một chút, mấy loại hình ảnh này vừa nhìn thôi cho dù là đàn ông cũng mười người cảm thấy ghê tởm hết chín người rồi, xem đi, tôi xem này giờ ngay cả đứng cũng không đứng được chỉ cảm thấy buồn nôn."

Gia Vi chớp mắt. "Đứng gì cơ?"

Tâm Đan cầm cây viết gỗ cái boong vào trán cô nàng. "Cậu học y chẳng lẽ không biết cấu tạo cơ thể người và những phản ứng sinh lý cơ bản hay sao?"

Cô vừa dứt lời, ngoại trừ Gia Vi, ai cũng trưng lên mặt nụ cười mờ ám làm cô nàng ngượng chín mặt trừng mắt nhìn Dương Trí. "Đồ vô liêm sỉ."

Mọi người lại được dịp cười lớn.

Tất cả mọi người tiếp tục tìm kiếm, nửa tiếng sau vẫn không có kết quả, Dương Trí nhìn cô. "Này Tâm Đan sư muội, em ốt cuộc đã gây thù chuốc oán với ai thế? Từ ảnh chụp lên tới ảnh nóng này, kẻ đó dàn dựng công phu như vậy thì chắc chắn thù oán với em rất lớn."

Sánh Nhi ngẫm nghĩ. "Chắc không có đâu, chị Tâm Đan dễ thương thế cơ mà."

Tâm Đan nghe vậy liền không ngần ngại giơ ngón tay ra cho Sánh Nhi một like. "Chuẩn luôn, cả thế giới đều biết điều đó vậy mà không biết kẻ nào mù mắt mà lại ghét chị."

Dương Nam Phương thở dài lắc đầu. "Lại tự sướng rồi."

"Shut up!" Tâm Đan trừng mắt nhìn anh.

Dương Nam Phương cười. "Cũng biết dùng tiếng Anh mắng người rồi."

Tâm Đan lườm anh. Vân Lan bật người ra sau xoa hai mắt của mình. "Không được rồi, nhìn mấy loại ảnh đen tối thế này làm mắt tôi cũng hoa cả lên rồi."

Ông chủ từ phía xa đi tới đem theo một mâm bánh trái nước ngọt để xuống. "Mấy đứa nghỉ một chút đi, ăn uống gì đi hôm nay bác mời mọi người."

Tâm Đan nhìn lên. "Bác Hào à, mấy đứa này không biết khách sáo lại còn ăn như heo ấy, bác mời thì chắc sẽ hao tổn nhiều lắm."

"Cậu nói cái gì hả?" Mộng Hương và Gia Vi đồng thanh.

Ông chủ cười xòa. "Không sao không sao, bình thường Tâm Đan cũng làm việc chăm chỉ giúp bác rất nhiều, nhiều đây có là gì chứ?"

Mọi người dẹp mấy tính sang một bên rồi hào hứng dùng bữa. Tâm Đan giơ ly nước ngọt trong tay lên nói. "Mọi người ở đây đã ở bên cạnh giúp đỡ tớ vào lúc này, đúng là anh em có kiếp này không có kiếp sau, không như đám rảnh rỗi trong trường với mấy ông thầy kia chỉ toàn muốn đuổi học tớ. Đúng là có bạn bè thật tốt, giờ đây lấy coca thay rượu kính mọi người."

Tâm Đan vừa dứt lời ai cũng bị cô chọc cười, đồng loạt nâng ly.

Có bạn bè, hơn nữa là bạn bè thân nó tốt đẹp như thế đấy. Ông trời sinh cô ra, không cho cô một gia đình trọn vẹn là mất mát rất lớn nhưng bù lại một điều tốt đẹp không kém đó là cả kiếp trước lẫn kiếp này cô đều có những người bạn, những người anh em dù không cùng cha cùng mẹ sinh ra nhưng đối xử với nhau vô cùng thật lòng. Những con người ở đây, Dương Nam Phương, Dương Trí, Trường Gia Vi, Gia Mộng Hương, Vân Lan, Sánh Nhi họ đối với cô đều là người dung nước lã nhưng còn tốt hơn cả cha mẹ ruột thịt kia. Khi tai họa ập đến, họ lựa chọn tin tưởng cô, giúp cô chứng minh bản thân trong sạch, thậm chí không nề hà mà ngồi nhìn những hình ảnh hại não như vậy hai ba tiếng đồng hồ.

Có bạn thật tốt, dùng chân tâm đối xử với mọi người như vậy, thật tốt.

...

"Giang Thiên, cậu ngồi trước máy tính ba tiếng rồi đấy, hừ, dạo này tiếp xúc với đám sinh viên trẻ kia nhiều quá nên bị lây luôn bệnh nghiện mạng xã hội của bọn nó rồi hay sao?" Nguyễn Trọng Khanh bước vào phòng, đi tới sau lưng Nguyễn Giang Thiên. "Ồi trời, cậu đang xem hình gì thế? Nói rồi nói rồi, không chịu tìm một cô gái giải tỏa lại khốn đốn đến mức ngồi đây xem mấy loại hình này à?"

"Cậu nghĩ đi đâu vậy?" Ngự Giang Thiên không nhìn anh ta, chăm vào việc "ngắm ảnh" của mình. "Tấm ảnh đó thật sự rất giống ảnh ghép."

"Ảnh? À, cậu nói vụ ồn ào hồi sáng ấy à? Cậu đang giúp Lâm Dung Tâm Đan kia tìm ra ảnh gốc sao? Hôm sao cậu tốt bụng thế nhỉ?"

"Cô ấy là sinh viên tôi quản lý, nếu chuyện này là sự thật thì tôi cũng không tránh được trách nhiệm "

"Vậy thôi sao?" Nguyễn Trọng Khanh nhú mày.

"Vậy thôi."

"Được rồi được rồi, sinh viên là của cậu, người ta bị cái gì đúng là làm thầy giáo phải trần trọc không yên mà..."

Đột nhiên, anh nhìn chăm chăm vào một bức ảnh xong rồi lại mở bức ảnh của Tâm Đan lên. Trong ảnh là một cô gái có gương mặt hoàn toàn khác xuất hiện cùng một bối cảnh, cùng một thời điểm, với cùng một người đàn ông. Ngự Giang Thiên lấy điện thoại gọi đi. "Kay, phải tôi là Ngự Giang Thiên đây có một chuyện cần cậu giúp đỡ. Tôi sẽ gửi qua hai file ảnh, cậu giúp tôi phân tích kỹ thuật cắt ghép kỹ càng. Phải, tốt nhất là viết một bản báo cáo kỹ thuật chi tiết cho tôi. Được rồi, cảm ơn cậu."

...

"Tớ chỉ có hai ngày thôi, hôm nay lại thật thu rồi, rốt cuộc tấm ảnh chết tiệt đó nằm ở đâu chứ?" Tâm Đan cùng mọi người về tới cổng trường.

Dương Nam Phương đi bên cạnh. "Chịu khó thôi, còn một ngày nữa, còn nước còn tát vậy."

"Tôi thấy cho dù tìm được ảnh gốc đi chăng nữa thì đám nhiều chuyện trong trường vẫn chưa tin đó là ảnh ghép đâu." Dương Trí nói. "Họ có thể nói chúng ta lấy ảnh gốc của Tâm Đan và người đàn ông kia rồi ghép mặt người khác vào nói là ảnh gốc mà."

Mộng Hương nghiêng răng. "Không phải chứ."

Dương Nam Phương gật đầu. "Hoàn toàn có thể. Nhưng chúng ta cũng không làm gì được, trước mắt chỉ có cách cố gắng tìm ảnh gốc để Tâm Đan không bị đuổi học còn đám người trong trường tin hay không thì tùy, không quan trọng lắm."

Đi được thêm một đoạn, chuẩn bị vào cổng trường đã thấy Ngự Giang Thiên đứng tựa vào cửa phòng bảo vệ phía xa.

Tâm Đan dừng lại, mọi người cũng dừng lại.

Ngự Giang Thiên nhìn qua phía bên này, không phải nhìn ai khác mà là nhìn thẳng vào Tâm Đan.

Cô đi tới. "Thầy Ngự..."

Ngự Giang Thiên không đáp lời cô ngay mà nhìn lướt qua Dương Trí và Dương Nam Phương phía xa rồi hỏi. "Đi đâu thế?"

"Em, em đi tìm ảnh gốc, để chứng minh em bị vu oan."

"Tìm cả ngày sao?"

"Vâng."

"Không tìm được sao?"

"Vâng."

"Hiệu suất làm việc quá kém." Ngự Giang Thiên nói.

Tâm Đan ngẩng đầu. "Thầy..."

Anh đưa tập tài liệu màu cà phê qua cho cô, Tâm Đan nhìn anh rồi cầm lấy mở ra xem. Bên trong là vô số bức ảnh gốc cùng với một bảng phân tích, cô đọc không hiểu nhưng cũng biết đây là bảng phân tích kỹ thuật cắt ghép bằng photoshop. "Thầy tìm được sao?"

Mấy người phía sau cũng đi lên xem mấy tấm ảnh gốc kia, Dương Trí nói. "Đúng là ảnh gốc rồi, còn có cả bảng phân tích chi tiết như thế này, kiểu gì cũng bị miêng được thiên hạ. Thầy Ngự đúng là đỉnh thật, ở đây có mười mấy con mắt lại không tìm ra."

Ngự Giang Thiên không nói gì. Dương Trí có chút lúng túng lui ra sau một chút.

Anh nhìn cô gái đang cúi đầu trước mặt mình, dù có chút buồn cười nhưng vẫn không thể hiện ra bên ngoài. "Có muốn nói gì không?"

Tâm Đan lắc đầu, rồi lại nhớ ra lời cần nói. "À, cảm ơn thầy..."

"Còn gì nữa?"

Tâm Đan nhìn anh, lắc đầu.

"Trước mặt thầy hiệu trưởng em nói tới mức thầy á khẩu không thể đáp lại, trước mặt tôi sao lại hiền hậu như vậy?"

Tâm Đan có chút đỏ mặt, cũng không biết câu nói kia của anh có chỗ nào bất thường sao lại khiến cô đỏ mặt được. "Vi...thầy so với thầy hiệu trưởng, em sợ hơn nhiều."

"Sợ sao?"

Tâm Đan gật đầu. "Thầy là giáo viên phụ trách môn chính, em sợ...đắc tội với thầy, thầy lại gọi em lên khảo bài."

Mộng Hương với Gia Vi bật cười nhìn nhau.

Nguy Giang Thiên gật đầu tỏ vẻ đã hiểu. "Ngày mai đem những tài liệu tôi vừa đưa lên phòng nộp cho thầy hiệu trưởng. Sáng giờ chắc hẳn em cũng đã nhìn thấy những thứ không nên nhìn nhiều rồi, nhưng tối nay vẫn phải học thuộc chương I cho tôi, tuyệt đối không thể lơ là, có biết không?"

Tâm Đan gật đầu, ba chữ "có biết không" cuối lời hình như đã được anh hạ thấp giọng để nói, tạo ra một loại thanh âm có chút mê hoặc tựa như một loại rượu vang được ủ trong hầm tối vô cùng hấp dẫn.

Nguy Giang Thiên nhìn hai người Dương Nam Phương. "Mọi người về ký túc xá hết đi. Cũng đã tối rồi, không nên đi cùng nhau."

"Vâng ạ." Dương Nam Phương và Dương Trí gật đầu.

Nguy Giang Thiên nhìn qua Tâm Đan một cái rồi rời đi. Dương Trí vỗ ngực thở phào. "Sao tớ lại cảm thấy thầy Nguy ghê lạnh chúng ta thế nhỉ?"

Dương Nam Phương. "Rõ ràng câu cuối của thầy ấy là nhắm vào bọn mình. Về thôi, Tâm Đan, tìm thấy ảnh rồi chúc em tai qua nạn khỏi."

"Cảm ơn hai anh nha." Tâm Đan mỉm cười vẫy tay chào tạm biệt hai người kia rồi cùng Mộng Hương với Gia Vi quay về ký túc xá. Cửa vừa đóng lại, Mộng Hương đã vù chạy tới cạnh cô.

"Tớ cảm thấy thầy Nguy có vấn đề."

Gia Vi gật đầu. "Phải, vừa rồi từ đầu tới cuối thầy ấy chỉ nhìn cậu, hai đứa mình đứng một bên như làm cảnh. Hơn nữa tớ cảm thấy thầy Nguy so với thầy Thẩm đáng sợ hơn nhiều đấy."

"Thì tớ là nhân vật chính, thầy ấy không nhìn tớ thì nhìn ai?" Tâm Đan đi tới ngồi lên giường, lại phát hiện sau câu nói của mình thì hai người kia mờ ám nhìn cô một phe, Tâm Đan vội chỉnh sửa. "À ý tớ là, người bị hại lần này là tớ, tớ là nhân vật chính trong chuyện này, thầy ấy tới là để giải oan cho tớ không lẽ lại phải quay sang quan tâm hai người à?"

Mộng Hương bĩu môi. "Sao thầy ấy lại giúp cậu chứ?"

"Thì, thì có thể vì tớ là sinh viên thầy ấy quản lý, tớ mà có chuyện gì thầy ấy đương nhiên phải chịu một phần trách nhiệm rồi. Hoặc là có thể thầy ấy là thầy giáo tốt, quan tâm sinh viên của mình, nếu hai người bị lộ ảnh nóng thì thầy ấy cũng giúp hai người thôi."

"Con Quạ này phỉ phui cái miệng." Gia Vi nghiêng răng nhá tay định đánh cô. "Miệng cậu thiêng lắm đấy có biết không? Nói điều tốt đẹp đi."

Tâm Đan mỉm môi, xem mấy tấm ảnh mà anh vừa đưa. "Giờ đã tìm thấy thứ có thể chứng minh tớ trong sạch rồi, nhưng là ai hãm hại tớ?"

"Phải rồi, là kẻ nào độc ác thế nhỉ?"

Tâm Đan đứng lên, chợt nhớ vừa rồi mình quên một việc quan trọng, cô đem tài liệu mà anh vừa đưa giao cho Mộng Hương giữ rồi chạy thật nhanh ra khỏi ký túc.

Gia Vi hỏi theo. "Này cậu đi đâu thế?"

"Đi tìm thầy Nguy."

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đàn guitar cũng có thể bị thương như vậy

Chạy ra khỏi ký túc, Tâm Đan kéo đại một nữ sinh lại hỏi. "Xin hỏi cậu có thấy thầy Ngụy đâu không?"

Nữ sinh kia vừa nhìn thấy cô, rõ ràng là bị ảnh hưởng của chuyện lộ ảnh nóng kia, cô ta kinh tởm nhìn cô rồi xua xua. "Không biết không biết, đi chỗ khác đi."

Tâm Đan nghiến răng, không thèm đòi co với kẻ không não mà tiếp tục đi tìm.

Nhưng đi một lúc cô mới nhớ, mình bị mù đường.

Trời thì đã sắp tối, một mình cô lang thang đủ chỗ, hỏi đường thì không ai chỉ.

Cô hoang mang nhìn xung quanh, trong lòng tràn đầy sợ hãi, khi này đáng lý ra cô phải gọi Gia Vi đi cùng...

Điện thoại, phải rồi điện thoại...

Tâm Đan lấy điện thoại trong túi ra, nhưng mở mãi mà nguồn vẫn không lên. Sao lại hết pin đúng lúc này chứ?

"Hãy ở đây, mẹ đi mua kẹo bông cho con ăn."

"Xin lỗi con, không cần sợ, mẹ ở đây..."

"Nhớ kỹ câu này, không sinh được con trai, tao đem con nhỏ kia đi chôn sông."

"Tôi không cần nó. Cô thương nó chứ gì? Được rồi, tôi ném nó vào bồn cầu, xem nó sống thế nào?"

Tâm Đan nhắm chặt mắt, bịt chặt hai tai của mình. "Đừng nói nữa, đừng nói nữa..."

"Anh, sao anh có thể trơ trên như vậy chứ?"

"Tôi trơ trên, vậy không nhìn lại bản thân tôi tàn của cô đi? Máy con điếm bên ngoài có thể sinh con trai, còn cô, ba năm cô chỉ sinh được một đứa con gái."

« Làm ơn... làm ơn đừng nói nữa... » Cô ngồi xuống một góc tường, trời tối, lòng hoang mang, từng mảng ký ức xa lạ cứ ủa về. Bên tai không ngừng vang lên những câu nói quen thuộc cứ như thể câu chuyện kinh khủng kia lại xảy ra một lần nữa. Nước mắt cô rơi không có lý do, chỉ cảm thấy trái tim mình đau nhói rõ rệt. Giờ phút này cô chỉ muốn vô thức bật ra một câu nói. "Mẹ ơi, tiểu Nhã bị lạc đường rồi..."

Nhưng mẹ là ai? Mẹ đâu rồi?

Tâm Đan nhắm chặt mắt, cô tự trấn tĩnh bản thân mình. Dù gì trời cũng tối rồi vì vậy xung quanh vắng anh, sinh viên đều đã về phòng ký túc, cô đã ở trong trường này một tháng rồi nên chưa tới mức không có chút ấn tượng nào. Tâm Đan nhìn xung quanh, nếu đã không có ai chỉ đường cho cô, vậy thì cô càng không được rồi.

Tâm Đan tự nhủ, lạc đường thôi mà, cô không được hoảng loạn.

Cô bắt đầu chậm chậm đi, hy vọng sẽ tìm được đường mà mình nhớ. Cứ đi mãi như vậy, ánh đèn hắt hiu hai bên đường cũng chỉ đủ soi một chút còn lại phụ thuộc vào ánh trăng, hình như hôm nay là rằm 15 vì vậy trăng tròn và sáng hơn bình thường.

Có tiếng động làm Tâm Đan chú ý... cô loáng thoáng nghe được, hình như là tiếng nhạc. Âm thanh văng vẳng xuất hiện trong đêm đen vắng lặng đầu tiên là khiến cho cô có một chút sợ, nhưng vẫn lựa chọn đi theo hướng có tiếng động hy vọng có thể nhìn thấy người giúp mình quay lại ký túc. Càng tới gần, tiếng đàn guitar càng rõ ràng hơn, cô nhìn thấy một bóng lưng không tới mức quen thuộc nhưng cũng không xa lạ chút nào.

Ngụy Giang Thiên ngồi xoay lưng về phía cô, trên tay anh là chiếc đàn guitar tiếng nhạc phát ta theo một nhịp điệu nào đó, vô cùng du dương, sau lắng, giàu cảm xúc dù bài hát rất hay thông qua cách đàn của anh nhưng không hiểu sao Tâm Đan vẫn cảm thấy trong giai điệu này lại có một chút u ám, bi thương.

Cô chưa nghe qua khúc nhạc này bao giờ...

"Cảm thấy thế nào?" Không biết qua bao lâu, tiếng đàn dứt khoát dừng lại cùng theo đó là câu hỏi của anh. Anh không quay lại, cứ như thể câu hỏi này là hỏi một người khác chứ không phải cô. Nhưng xung quanh đây cũng chẳng còn ai khác, Tâm Đan bước lên một vài bước.

"Thầy Ngụy." Cô nói. "Khúc nhạc này rất hay."

"Hay sao?" Ngụy Giang Thiên hỏi lại một lần nữa nhưng câu hỏi lần này lại không giống như đang hỏi cô mà là hỏi chính mình, một lúc anh khẽ cười. "Có chuyện gì?"

Tâm Đan chớp mắt. "Em định đi tìm thầy, nhưng quên mất bản thân mù đường nên đi lạc lúc nào không hay nhưng thật may cuối cùng cũng tìm thấy thầy."

"Tìm tôi làm gì?" Ngụy Giang Thiên vẫn không quay lại mà hỏi.

"Em muốn..."

"Ra trước mặt tôi nói chuyện."

Tâm Đan đi từ phía sau lên trước mặt anh, sao cô lại thấy hình như thầy Ngụy không vui thì phải. Hay là thầy ấy đang bực mình vì bị cô quấy rầy trong lúc đang luyện đàn?

"Em muốn xin thầy địa chỉ trang web mà thầy tìm được những bức ảnh gốc kia."

Ngụy Giang Thiên lần này nâng mắt nhìn cô, thoát một cái nhìn đã hiểu rõ ý của cô. "Em muốn thông qua số người truy cập và download trên trang web đó mà tìm ra người hãm hại em sao?"

"Thầy đúng là siêu thật đấy, thầy có thể đọc luôn suy nghĩ của em."

Ngụy Giang Thiên không lập tức trả lời cô, ngẫm nghĩ gì đó rồi nói. "Chuyện này rất phức tạp, trang web đó trung bình một ngày có 3.472.596 ngàn lượt truy cập, nếu em muốn tự mình sàng lọc thì hoàn toàn là một chuyện bất khả thi."

"Thầy là cái máy tính hay sao mà có thể nhớ rõ ràng thế chứ?" Nhớ rõ từng con số một, đúng là cũng ngang tầm cô, không lẽ thầy Ngụy cũng như cô, đồng bệnh tương lân, bẩm sinh đều có loại trí nhớ siêu tốt khác người kia?

"Em đừng quên tôi là pháp y, công việc này cần để ý từng chút một."

Tâm Đan gật đầu, ngẫm nghĩ lại câu nói vừa rồi của anh. "Đúng là em không thể nào sàng lọc hết mớ người truy cập này, thật không ngờ, trung bình một ngày có nhiều người vào web đen ngắm ảnh như vậy.À phải rồi, thầy có quen ai làm kỹ thuật IT không? Nếu có biện pháp kỹ thuật chắc chắn sẽ nhanh hơn."

Ngụy Giang Thiên nhìn cô một lúc, lướt qua một tia thâm thúy nơi đáy mắt.

Loại ánh mắt như vậy đặt trên người cô làm Tâm Đan có chút không tự nhiên. "Không, không được sao?"

"Không phải không được." Ngụy Giang Thiên cong khóe môi. "Chỉ là tôi đang nghĩ, từ lúc quen em tới giờ, hình như tôi đã vận dụng mối quan hệ cá nhân hơi nhiều rồi."

Chuyện của Cục Tiêu, anh dùng quan hệ của mình với hai vợ chồng kia. Ở bệnh viện, anh dùng quan hệ của mình với bác sĩ để Cục Tiêu có môi trường nghỉ dưỡng tốt nhất. bản phân tích ảnh kia, anh dùng mối quan hệ của mình với kỹ thuật viên, bây giờ cô lại bảo anh liên hệ với nhân viên IT.

"Nếu thầy cảm thấy không tiện thì..."

"Chuyện này không cần tới nhân viên IT, tôi làm cũng được." Ngụy Giang Thiên ngắt lời cô. "Nhưng mức thù lao cũng không thua gì nhân viên IT đâu."

Nghe tới đây, Tâm Đan rất muốn hỏi: Thầy à, bản thân thầy đi BMW, có tiền nhiều như thế vẫn tranh thủ kiếm thêm sao?

Ngụy Giang Thiên gờ bàn tay ra. "Đưa điện thoại của em đây."

"Điện thoại em hết pin rồi." Tâm Đan vừa nói vừa chìa điện thoại ra như thể để chứng minh này, điện thoại tôi hết pin là thật nhé.

Ngụy Giang Thiên nhìn cô một cái rồi hỏi. "Có nhớ số không?"

"Số của ai ạ?"

"Không lẽ là số tôi?" Ngụy Giang Thiên hỏi lại. "Tôi thật không biết em dùng cách gì để lọt vào top mười toàn trường."

Ý là gì? Là em ngốc thế này thì sao có thể đứng trong top đầu bảng có phải không?

"Số em sao? Em nhớ..."

"Đọc ra." Ngụy Giang Thiên móc điện thoại ra, nói hai chữ tựa như là ra lệnh.

"0128767777."

Ngụy Giang Thiên bấm vào điện thoại. "Được rồi, để tôi đưa em về ký túc."

"À khoan đã, khi nãy thầy nói trả công gì đó... phải bao nhiêu tiền vậy?"

Anh đứng lên, khẽ cười một tiếng. "Vừa rồi đã trả công rồi."

"Hả? Vừa rồi?" Vừa rồi là sao? Ví tiền vẫn nằm yên ở ký túc mà, cô có móc ra bao giờ đâu mà trả công?

"Đi thôi."

"À..." Tâm Đan cảm thấy khi nói chuyện với thầy Ngụy hình như cô vẫn chưa theo kịp mạch tư duy của thầy ấy cho lắm, nên thường xuyên dẫn tới tình trạng thầy nói gà trò nói vịt thật trớ trêu.

Cô đi theo sau nên nhìn rất kỹ bóng lưng của anh. Lần trước ở bệnh viện cô đã nhìn thấy bóng lưng này rồi, cô vẫn luôn cảm thấy đáng người cao ráo kia tuy rằng luôn tạo cảm giác kiên định như một ngọn núi không thể không khiến người khác tin tưởng nhưng lại luôn mang theo một chút cô độc lẻ loi. Nhất là giờ phút này, trong đêm tối, dưới ánh đèn trắng hui hắt trong trường cùng ánh sáng của trăng rằm càng làm cho sự đơn độc trên đôi vai ấy hiển thị rõ ràng hơn.

Cô độc sao? Phải rồi, thầy Ngụy là một đỉnh núi vững chãi, nhưng núi quá cao, mà càng lên cao thì đương nhiên không khí càng lạnh, cũng không thể trách tính khí thầy ấy lạnh lùng như vậy.

Tâm Đan lại tự hỏi, lạnh lùng sao? Đây là những từ mà Gia Vi và Mộng Hương và vô số sinh viên học chung thường dùng để miêu tả thầy Ngụy. Nhưng cô lại không nghĩ như vậy, hết lần này đến lần khác giúp cô, còn giúp một người không quen biết là Cục Tiêu thì sao có thể là người lạnh lùng được? Đúng là lần gặp đầu tiên thầy Ngụy luôn mang lại cho cô cảm giác anh là một người kiệm lời và khó gần thật, nhưng qua những lần tiếp xúc gần đây, tư duy này của Tâm Đan đã thay đổi hoàn toàn.

Nói thầy Ngụy là người nghiêm túc, nghiêm khắc cô đồng ý. Nhưng cô thấy người này không tới mức lạnh lùng vô tình.

Nhất là vừa rồi khi đàn khúc nhạc kia, cô cảm nhận được rõ ràng sự trống trải trong bóng lưng cao lớn của anh.

Mãi suy nghĩ vẩn vơ, cô quên luôn cả nhìn đường. Khi Ngụy Giang Thiên phía trước ngừng lại, cô vẫn đi tiếp kết quả là trán cô húc vào ngực anh một cái rõ mạnh. Theo phản xạ Tâm Đan bật người một cái nhưng lại dùng quá sức lên bật giữa ra sau luôn, Ngụy Giang Thiên nhanh tay kéo cô lại nếu không thì người mất mặt nhất hôm nay sẽ là cô rồi.

Vừa bị hăm hại lộ ảnh nóng, vừa lạc đường, vừa bị té ngã...

Quá mất mặt.

Ngụy Giang Thiên buông cô ra. "Sao đi đứng mà không nhìn đường như vậy?"

Tâm Đan lui ra sau một vài bước. "Em, em đang suy nghĩ..."

"Nghĩ cái gì?"

"Khúc nhạc khi nãy thầy đàn..." Tâm Đan nói. "Em chưa từng nghe thấy khúc nhạc này ở đâu cả, hơn nữa...em thấy chỉ có tiếng của đàn tranh phát ra mới bi thương nhưng lần này là lần đầu em thấy đàn guitar cũng có thể bi thương như vậy."

"Bất cứ nhạc cụ nào đều có nét bi thương, tùy thuộc vào người đàn nó."

"Vậy thầy đang..." Tâm Đan theo trón định hỏi nhưng rốt cuộc vẫn kịp thời thu lại vào cổ họng. cô biết mình không nên nhiều chuyện, chỉ là cái tính nói chuyện ba phần chừa lại bảy phần này của anh làm cô không kềm được lại muốn hỏi nhiều hơn nữa. "Sao thầy lại ra chỗ đó đánh đàn thế?"

Ban đêm ban hôm không ở phòng lại đi ra đó ngồi đàn, không thấy quý dị quá sao?

"Vì chỗ đó yên tĩnh, tôi thường tới đó, nhưng không ngờ em cũng dám tới."

"Sao vậy?"

"Em không biết sao? Cách một bức tường, bên kia là nghĩa trang liệt sĩ. Chính vì vậy một số sinh viên rất ngại tới đó."

"À..." Tâm Đan gật đầu, chẳng trách nơi đó vắng vẻ với âm u như vậy.

Sau khi về lại ký túc, cô leo thẳng lên giường ngủ một giấc bù đắp cho mấy ngày lo lắng thiếu ngủ vừa qua. Không biết qua bao lâu, điện thoại reo lên, là tin nhắn của thầy Ngụy. Chuông tin nhắn của cô đặc biệt to, và cái điện thoại này quái lạ ở chỗ là nếu không đọc tin thì chuông sẽ không ngừng reo. Tâm Đan trong cơn buồn ngủ cứ bướng bỉnh lần qua lần lại không muốn mở mắt, cuối cùng cũng bị tiếng hét của Mộng Hương làm cho tỉnh lại.

"Lâm Dung Tâm Đan cậu mau tắt cái tiếng đáng chết kia đi nếu không tớ sẽ lấy nước lạnh dội cậu đi đấy."

Cô buộc phải mở mắt, trời vẫn còn chưa sáng hẳn. Nhìn vào màn hình điện thoại, nội dung tin nhắn cô phần chấn tỉnh cả ngủ.

Sáng hôm đó lúc tám giờ, khoa kinh tế vinh dự mời được Nguyễn Trọng Hy đến thảo luận cùng sinh viên. Có thể nói trường quân đội Bách Nhật lần này có được thể diện quá lớn, liên tục mời được vị tổng tài tinh anh trên thương trường về giao lưu với sinh viên.

"Công ty cũng đã tăng số lượng các cửa hàng của Vạn Đức trực tiếp điều hành như là một phần chiến lược phòng thủ việc kiểm soát nhiều hơn là quá

trình phân phối. Các con số năm 2003 cho thấy rằng hệ điều hành của Vạn Đức chiếm 61,3 % doanh thu so với 32,5% vào năm 1999 thấp hơn nhiều..."

- Rằm-

Cửa phòng học bật ra một cách bạo lực, toàn bộ sinh viên bên trong đều bị hù làm cho giật mình nhìn ra cửa. Tâm Đan đi ở giữa, Mộng Hương và Gia Vi hỗ trợ hai bên hiên ngang đi vào.

"Lâm Dung Tâm Đan?" Nguyễn Trọng Hy cũng khó hiểu, không biết vì sao cô lại xuất hiện ở đây.

Tâm Đan không nói gì, nhìn anh một cái rồi quay sang nhìn một lượt mấy sinh viên đang trợn mắt há họng vì kinh ngạc bên dưới, cuối cùng cô nhìn trúng Lê Mai Anh, Tâm Đan bước nhanh tới trước mặt cô ta ném tung xấp ảnh trong tay vào gương mặt đầy son phấn kia. Lê Mai Anh thảng thốt hét lên. "Cô điên à?"

"Bi ối!"

Lê Mai Anh đứng lên trừng mắt. "Lâm Dung Tâm Đan, cô muốn gây sự phải không?"

"Vô liêm sỉ." Tâm Đan lại thốt ra một câu chửi.

"Cô..."

"Hạ lưu, hèn hạ, tiện nhân." Hai chữ cuối cùng phát ra vô cùng lớn, Tâm Đan gợn tay tát một cái vào mặt Lê Mai Anh trước bao nhiêu con mắt xung quanh. Cái tát này là toàn bộ sự căm phẫn của cô vì vậy lực không hề nhẹ, đủ để làm mặt cô ta sưng lên hai tuần cũng không hết.

Dương Tử Thiên đứng lên đỡ lấy Lê Mai Anh. "Lâm Dung Tâm Đan, cô làm trò gì vậy? Đem một xấp ảnh gớm ghiết của cô tới đây rồi đánh người à?"

"Đi anh hỏi cô ta đấy." Cô lớn tiếng nạt lại, tay chỉ vào mặt Lê Mai Anh. "Xem cô gái nhỏ của anh làm cái trò dơ bẩn gì hãm hại tôi, những bức ảnh này là do cô ghép có phải không?"

Lê Mai Anh xanh mặt. "Cô nói gì chứ? Ai ghép ảnh? Tôi không biết cô đang nói gì..."

Dương Tử Thiên. "Lâm Dung Tâm Đan, cô đừng có mà vu không người khác như vậy, Mai Anh tuyệt đối không làm ra chuyện này cũng không có lý do để hãm hại cô."

Nguyễn Tử Anh cũng có mặt trong tiết học này, bạn thân của cô ta lại là Lê Mai Anh nên không nằm ngoài dự đoán của cô, cô ta cũng đứng lên bên vực Lê Mai Anh. "Lâm Dung Tâm Đan, vừa vừa phải phải thôi, không bằng không chứng cô nói gì chẳng được?"

Nguyễn Tử Anh khá có tiếng nói trong trường, vì vậy sau khi cô ấy lên tiếng, mấy sinh viên xung quanh cũng hùa theo chỉ trích Tâm Đan.

Nguyễn Trọng Hy âm thầm trừng mắt cảnh cáo Nguyễn Tử Anh, cô ta bấu môi một cái.

Tâm Đan nhận về vô số lời chỉ trích, đứng giữa cơn bão cô không một chút hoảng loạn nào. Thản nhiên đưa mắt nhìn xung quanh một lượt rồi nói. "Được, muốn có bằng chứng chứ gì? Các người chống mắt mà xem bằng chứng ở đây."

Tâm Đan quay người đi lên bục giảng nói với Nguyễn Trọng Hy. "Cho tôi mượn máy tính."

"Chỉ cần USB đừng có virus là được." Nguyễn Trọng Hy tránh sang một bên.

Tâm Đan gắn USB vào máy tính, trên màn hình lớn liền xuất hiện hai tấm ảnh vô cùng nóng bỏng làm Nguyễn Trọng Hy chau mày còn các sinh viên thì bàn tán, cô nói. "Trên đây, một là tấm ảnh đã qua cắt ghép, về phần kỹ thuật cắt ghép chi tiết trong photoshop cũng đã có chuyên gia vào cuộc phân tích rồi, tôi sẽ trình bày với hiệu trưởng bằng phân tích này sau. Một tấm, là ảnh gốc, về phần người trong ảnh tôi cũng đã tìm ra thông tin. Cô gái là một người mẫu ảnh không tiếng tăm mấy nhưng lại được các bạn trẻ chú ý tới bởi gần đây có tin đồn cô ấy đi tới ở một địa điểm bán dâm trá hình trên tỉnh lộ 7, người đàn ông cũng đã tìm ra thông tin, là Việt kiều mới về nước, ba mươi hai tuổi không vợ con. Cả hai người này qua lại với nhau một thời gian, gần đây thì lộ ra tấm ảnh này."

"Tôi nhận ra cô ta, đó chẳng phải là người mẫu họ Hà kia sao?"

"Thật không ngờ cô ta lại dơ như vậy."

"Có cả bằng phân tích kỹ thuật cắt ghép, chắc là không lừa chúng ta đâu."

Lê Mai Anh bắt đầu đứng hình, hai chân như bị chôn tại chỗ đứng nhìn cô.

Tâm Đan nói tiếp. "Thứ hai, tấm ảnh gốc này được tìm thấy ở một trang web đen, dùng một số thủ thuật là có thể tra ra địa chỉ IP của người đã truy cập trang web này, tuy một ngày có hơn ba triệu lượt truy cập nhưng vẫn có thể sàng lọc bằng các phương pháp loại trừ, bởi kẻ muốn hãm hại tôi chắc chắn là có thù với tôi, đã vậy thì phải là người quen, địa điểm phát tán tin đồn lại là ở trong trường Bách Nhật này vì vậy rất nhanh đã loại trừ và sàng lọc ra một địa chỉ IP duy nhất nằm trong phạm vi trường Bách Nhật. Đó là máy laptop số tám thuộc quản lý của thư viện, tôi đã đến thư viện hỏi qua người quản lý, tra cứu danh sách mượn máy tính truy cập mạng thì lần ra được Lê Mai Anh là người gần đây nhất đã mượn máy."

Mọi người lại xôn xao bàn tán.

Ngụy Tử Anh. "Hừ, ở thư viện một ngày có bao nhiêu người mượn máy, sao cô dám nói là Mai Anh làm chứ?"

"Đĩ nhiên, tôi đã khoanh vùng thời gian lại rồi mới xác nhận." Tâm Đan đáp lại một cách sắc thép. "Thời gian Lê Mai Anh mượn máy truy cập mạng là bốn giờ chiều ngày 2/7, thời gian lướt sử google ghi lại có người truy cập trang web đen kia cũng trùng khớp như vậy. Cô không định tiếp tục nói là có một người khác dùng máy tính số tám truy cập trang web tải ảnh gốc về, cắt ghép chỉnh sửa trong khi Lê Mai Anh vẫn còn ngồi ở đó chứ?"

"Cô..." Ngụy Tử Anh.

Xung quanh có biết bao nhiêu lời xì xầm, nhưng lần này dư luận đã nghiêng hẳn về bên cô. Nguyễn Trọng Hy đứng một bên cũng nhìn cô bằng ánh mắt tán thưởng cùng kinh ngạc, cứ như thể hẳn không ngờ tới loại tác phong này của cô vậy. Còn Tâm Đan thì nhìn chăm chăm vào mặt Lê Mai Anh, cô không quan tâm có bao nhiêu người tin cô, điều cô quan tâm bây giờ là cô cực kì tức giận chỉ muốn xét nét cái gương mặt kia của con Lê Mai Anh ra mà thôi.

Nghĩ là làm, Tâm Đan rút USB ra bỏ vào túi rồi đi thẳng xuống bên dưới túm lấy tóc của Lê Mai Anh lôi nhanh ra khỏi phòng học. Dương Tử Thiên và Ngụy Tử Anh nhanh chóng đuổi theo sau, Nguyễn Trọng Hy cũng muốn xem kịch vui nên bỏ lớp đi theo bọn họ, sau đó tất cả các sinh viên khác cũng túa ra như ong vỡ tổ.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Nghĩ tới em có được không?

Lê Mai Anh dùng tay vừa cào vừa cầu vừa giãy giụa nhưng mái tóc của cô ta vẫn nằm gọn xen giữa năm ngón tay của Tâm Đan

Lê Mai Anh dùng tay vừa cào vừa cầu vừa giãy giụa nhưng mái tóc của cô ta vẫn nằm gọn xen giữa năm ngón tay của Tâm Đan. Cô lôi Lê Mai Anh đến khu vực ống thoát nước vắng người lần trước nhìn thấy Dương Nam Phuong và Dương Trí đánh nhau cũng là ở đây, cô ấn mạnh Lê Mai Anh vào tường, tròng mắt tức giận. "Cô thích gây chuyện như vậy có phải không?"

"Buông ra, buông tao ra..."

Ngụy Tử Anh và mọi người cùng chạy tới rất nhanh. "Lâm Dung Tâm Đan cô buông Mai Anh ra, có chuyện gì từ từ nói."

"Từ từ nói? Từ từ nói là như thế nào?" Tâm Đan quát. "Có phải thấy tôi hiền quá nên muốn kiếm cớ gây sự không? Có biết cảm giác bị mọi người chỉ trích bàn tán mỗi khi xuất hiện tệ hại như thế nào không? Các người thích đem người khác ra làm trò đùa như vậy sao? Một người, dùng sự thương hại và thay thế để tổn thương tình cảm của một cô gái khác. Một người, giả vờ làm bạch liên hoa nhưng thực chất tâm địa lại độc như rắn rết, cái gì mà đều tại tôi mới khiến cô trở nên chanh chua ngày hôm nay chứ? Thực chất từ trước tới giờ cô luôn là người ác độc nhất đối với tôi mà thôi."

Vừa dứt lời, Tâm Đan lên một tay giữ tóc của Lê Mai Anh một tay khác giáng xuống ba bốn cái bạt tay liên tiếp. Cô ta đau đến phát khóc, hơn nữa còn là thảm thiết khóc lóc. Dương Tử Thiên bước lên đẩy mạnh Tâm Đan lui ra sau và bước. "Lâm Dung Tâm Đan, cho dù cô ấy đã làm gì, cô đánh người là không đúng."

"Anh tránh ra." Tâm Đan quát. "Anh tránh ra, hôm nay tôi phải xé nát bộ mặt của cô ta ra."

Lê Mai Anh hoảng sợ nấp sau lưng Dương Tử Thiên. Tâm Đan bước lên thì bị Dương Tử Thiên chặn lại, anh ta túm lấy cổ tay cô, lúc cô vẫn chưa kịp phản ứng đã bị đẩy mạnh ra sau. Nguyễn Trọng Hy bước nhanh lên một bước đỡ lấy cô, Tâm Đan nghĩ nếu không có hẳn chắc cô đã đo đất rồi, nếu vậy thì thật xấu hổ.

Ngụy Tử Anh nhìn thấy một màn này, ánh mắt tràn ngập sự khó tin. "Anh Trọng Hy, bây giờ là cô ta đánh người, là đánh người đấy, cho dù là Mai Anh sai trước nhưng Lâm Dung Tâm Đan đánh người là không đúng rồi."

"Nói như thể em chưa đánh người bao giờ vậy, em lôi một đám không ra gì đi khắp trường tự xưng chị đại tưởng anh không biết sao?" Nguyễn Trọng Hy lạnh lùng đáp lại.

"Em..." Ngụy Tử Anh tức tối nhưng lại không biết phản pháo thế nào. "Anh bênh vực cô ta sao?"

Tâm Đan đưa mắt nhìn Nguyễn Trọng Hy, anh em sao? Ngụy Tử Anh và Nguyễn Trọng Hy là anh em? Nhưng sao lại chẳng có nét giống nhau gì cả. Với lại nếu cô nhớ không lầm thì lần trước lúc thực tập trong khu rừng kia Ngụy Tử Anh đã gọi thầy Ngụy là anh cả... nói vậy, Nguyễn Trọng Hy và Ngụy Giang Thiên là anh em? Nhưng họ cũng chẳng có một nét gì gọi là giống nhau cả. Ba anh em nhà này, sao chẳng có ai giống ai là thế nào?

"Anh cảm thấy người bạn này của em là người sai nhất trong chuyện này, em có muốn biết hiệu trưởng xử lý thế nào hay không?"

Ngụy Tử Anh liếc mắt nhìn Tâm Đan, cô ta không ngờ nên có thể dư sức nhìn ra được lập trường của anh mình. Hiện giờ nếu anh Trọng Hy đứng về phía Lâm Dung Tâm Đan, vậy thì hoàn toàn bất lợi cho cô ta và Lê Mai Anh, đặc biệt là hiệu trưởng, tuy rằng ngài ấy là người công tư phân minh nhưng nếu như có sự can thiệp của anh Trọng Hy vào chuyện này, e là sau này Mai Anh muốn tìm trường vào học cũng chẳng có trường nào dám nhận. Ngụy Tử Anh biết bản thân không nên đối đầu với người anh này của mình, cô hậm hực Lê Mai Anh đi. Tâm Đan định đuổi theo thì bị Nguyễn Trọng Hy kéo lại, đám đông xung quanh thấy kịch hạ màn rồi thì cũng không nán lại lâu mà nhanh chóng tản đi hết.

"Anh cần tôi làm cái gì? Tôi còn chưa đánh xong..."

Nguyễn Trọng Hy kéo cô lại. "Cái tính nóng nảy hờ chút là động tay động chân của em học ở đâu thế hả? Con gái con đũa gì mà chanh chua thế không biết."

"Tôi chanh chua sao?" Tâm Đan chạy vào mặt mình rồi chỉ về hướng Lê Mai Anh vừa rời đi. "Là cô ta gây sự với tôi trước, tôi tự mình chạy đi tìm cô ta hay sao?"

"Nhưng cũng không nên túm tóc người khác lời đi như vậy, nghe nói em học y, không biết là làm như vậy sẽ tổn thương đầu của người khác sao? Khi này chỉ cần em dùng sức thêm chút nữa nói không chừng da đầu người ta sẽ tróc ra luôn rồi."

"Ông chú à, ông chưa từng đánh nhau bao giờ à? Đánh nhau cũng phải thương hoa tiếc ngọc à? Đánh nhau cũng sợ kẻ thù đau à? Cái lý luận gì thế?" Tâm Đan khó hiểu nhìn hấn.

"Tôi đương nhiên là chưa từng đánh nhau rồi, trước giờ lời tôi nói chưa từng có ai dám làm trái thì cần gì phải động tay động chân."

"Anh có chắc không?" Tâm Đan nhìn hấn chăm chăm.

Nguyễn Trọng Hy chớp mắt. "Tôi nói lại, trước giờ trừ em ra không ai dám làm trái lời tôi."

"E hèm..." Hai người phía sau đang háng không đúng lúc chút nào, Tâm Đan chợt nhớ này giờ cũng Nguyễn Trọng Hy đầu khẩu lại quên mất còn Mộng Hương và Gia Vi cũng tham gia đánh kẻ vẫn đang đứng phía sau lắng nghe hai người cãi nhau.

Cô quay lại. "Đi thôi."

Gia Vi hỏi. "Đi đâu?"

"Phòng hiệu trưởng."

Trưởng bản không phải lớn, mà là rất lớn, xi tí mù khơi đằng kia vẫn còn trong phạm vi của trường bản. Tâm Đan thật không hiểu đang thời bình, giầy người ta bản súng làm cái quái gì? Nếu có dạy thì làm cái trường bé bé thôi có phải là đỡ cho cô quá rồi không?

"Ôi cuộc đời mình sao mà bi ai đến thế chứ? Còn bi ai hơn cả cái khúc đàn của thầy Ngụy hôm trước nữa." Tâm Đan ngồi chồm hổm dưới đất nhặt từng vỏ đạn một xong rồi lại lách bạch di chuyển đi sang chỗ khác. "Giờ này, Mộng Hương thì đi hẹn hò, Gia Vi thì ở ký túc lên mạng chơi game, Dương Nam Phương thì tự học, Dương Trí thì đánh cầu lông chỉ có mây, chỉ một mình mây là chôn vùi tuổi trẻ ở đây để lụm vỏ đạn thôi. Lâm Dung Tâm Đan ơi, sao mà cuộc đời của mây khổ thế không biết?"

Sau khi trùng sinh rồi mây vẫn khổ, quá nhỏ, quá đen đui, quá đau lòng..

Nhặt được một lúc, Tâm Đan ngồi luôn xuống đất thở phì phò, vẫn còn nhiều như vậy, khi nào mới lụm xong đây?

"Haizz sao thầy Thảm lại có thể nghĩ ra cái hình phạt vô nhân đạo với một đứa con gái chân yếu tay mềm như mình như vậy chứ? Không ai đau lòng hay sao? Đời còn đen hơn cái mồm chó nữa..."

Năm phút sau...

"Phù... mệt quá, giá như bây giờ có bụt hiện ra lụm giúp mình thì hay biết mấy..."

Bảy phút sau...

"Ôi thần linh ơi... mệt quá, mệt chết được, khi nào mới xong đây?"

Mười phút sau...

"Ôi, mình thêm chân gà nướng quá..."

Chân gà nướng...

Chân gà nướng...

Chân gà nướng...

Mùi gà nướng...

Ồ...

Mùi gà nướng ở đâu ra thế? Tâm Đan hít mũi vài cái, sau khi xác nhận đúng là mùi thơm của gà nướng thì đứng lên tìm xung quanh, vừa quay lại đã nhìn thấy Ngụy Giang Thiên từ xa. Anh cũng nhìn thấy cô nên bước về phía bên này, chính vì thế mà gói gà nướng trong tay càng lúc càng gần cô hơn.

"Thầy Ngụy..."

Ngụy Giang Thiên nhìn cô rồi lại đưa mắt nhìn bao ni lông chứa vỏ đạn trong tay cô. "Bị phạt à?"

Tâm Đan gật đầu, mắt vẫn nhìn bao gà nướng...

"Sao thế?"

"Em đánh người cho nên bị phạt."

Ngụy Giang Thiên nghe thế thì bật cười. "Em mà về chung một nhà với Từ Anh, chắc chắn cái nhà sẽ bị hai đứa làm loạn cả lên."

"Ai thêm về chung một nhà với cái cô đấy?"

Ngụy Giang Thiên không tiếp ngay mà nung theo ánh mắt của Tâm Đan nhìn gói thịt gà trong tay mình, anh giờ lên. "Muốn ăn à?"

Tâm Đan lắc đầu.

Ngụy Giang Thiên đưa cô. "Ăn đi."

Cô lập tức chụp lấy, mùi gà nướng thơm như vậy không ăn thì quá có lỗi với con gà rồi. Cho dù đây là cái bẫy chuột đi chăng nữa, thì cô cũng tình nguyện sập bẫy nốt. Tâm Đan ngồi xếp bằng dưới sân mở gói đồ ra, dứt khoát cầm lấy cái đùi cần một cái xong rồi vừa ăn vừa nói. "Đúng lúc em cũng đang thèm thịt gà, ước gì bựt mang thịt gà đến cho em, không ngờ bựt mang tới thật."

Ngụy Giang Thiên chỉ cười không nói gì, ngồi xuống bên cạnh cô.

"À phải rồi sao khi sáng không thấy thầy ở văn phòng vậy?"

"Lên bệnh viện xem một số bệnh án."

"Thế à, tiếc thế, lúc sáng em đã đại náo văn phòng một phen. Đã có chứng cứ chứng minh mình vô tội nên em đã đi thẳng tới trước mặt thầy hiệu trưởng quang minh chính đại để xấp ảnh kính tởm kia lên bàn bảo 'thầy xem đi.'"

"Thế thầy hiệu trưởng có xin lỗi em không?"

"Ông ấy không có xin lỗi em, chỉ bảo, e hèm." Tâm Đan bắt chước ngữ điệu của thầy hiệu trưởng. "Tâm Đan à, lần này thiệt thòi cho em quá rồi."

Ngụy Giang Thiên thấy cô bắt chước người lớn kiểu như thế cũng không nhịn được cười. "Đáng lý ra em phải yêu cầu thầy hiệu trưởng xin lỗi mới đúng."

"Em không thèm." Tâm Đan gặm thịt gà một cái rồi nói. "Em là người rộng lượng không chấp chuyện nhỏ nhặt, không xin lỗi thì thôi cũng không sao đi nhưng ai ngờ ông thầy Thẩm kia quay qua một cái đã trở mặt, bảo em đánh người là phạm lỗi nên phạt em tới đây chôn vùi thanh xuân của mình để đi lượm vỏ đạn."

"Nhặt hết cả trường bắn này xem ra cũng phải đi tới khoa chấn thương chỉnh hình chụp CT phần lưng."

"Không sao, em về ký túc bảo Gia Vi xoa lưng cho em là xong thôi. » Tâm Đan hỏi. « À phải rồi, thầy mua thịt gà cho ai thế?"

"Hồ Lô."

"À..." Tâm Đan lại hỏi. "Hồ Lô là ai?"

"Con chó nhà tôi."

Tâm Đan quay phắt qua nhìn anh chăm chăm, nét mặt cô lúc đó ngệt ra ngu hết phần người khác. Thật lâu sau mới gấn gượng nhìn gương mặt điển trai của anh nói. "Again please!"

"Con chó nhà tôi."

"What? Sao thầy lại không nói sớm chứ, em ăn mất rồi."

"Đồ này còn mới em ăn được."

"Nhưng Hồ Lô lấy gì ăn?"

Nguy Giang Thiên cứ nghĩ cô lo đây là đồ cũ mà cô lại lỡ ăn mất rồi nên giải thích nhưng lại không ngờ tới câu nói là cô chỉ lo con chó nhà anh nuôi không có đồ ăn. Điều này làm Nguy Giang Thiên có chút phản ứng không kịp mấy giây. "Đương nhiên là nó sẽ có cái khác."

"Thầy không được bỏ đói nó đâu đấy." Tâm Đan nói, nhưng chắc có lẽ vì yêu cầu này của cô kết hợp cùng với ngữ khí quá mức nghiêm túc làm cho Nguy Giang Thiên bật cười một tiếng.

"Tôi giống người vô nhân tính vậy sao?"

Tâm Đan nhìn anh như là đánh giá sau đó gật đầu lắc bả. "Cũng không giống lắm."

Nguy Giang Thiên lại cười, nhưng lần này cảm giác giống như dở khóc dở cười nhiều hơn. "Nói gì chứ?"

Tâm Đan quay sang. "Này, thầy cười lên nhìn thân thiện dễ gần hơn rất nhiều, hơn nữa còn rất đẹp trai nữa đó. Sau này thầy phải cười nhiều nhiều một chút, nhất là lúc đứng trên giảng đường, đừng có dửng dưng vẻ mặt như bị giật sỗ gạo mà khảo bài người khác, thầy sẽ dọa cho nữ sinh sợ tới mức quên cả bài đấy."

Nguy Giang Thiên giả vờ suy ngẫm một lúc rồi nói. "Nhưng không thể tự dưng mà cười được, ít nhất cũng phải có cái gì vui mới có thể cười chứ?"

"Thế thì thầy cứ nghĩ tới cái gì vui vui đi rồi cười."

"Nghĩ tới cái gì vui sao?" Nguy Giang Thiên nhìn cô. "Nghĩ tới em có được không?"

"Cũng được, em là nguồn niềm vui của mọi người mà." Tâm Đan lại gặm thêm một miếng thịt. (Lạy trời! Đầu óc chị đã bị thịt gà làm mù mờ rồi TvT)

Có lẽ cô không nhận ra, nhưng ngữ khí lúc nói chuyện với thầy Nguy của cô so với vài ngày trước thì khác biệt quá lớn, lúc trước khi nói chuyện cô sẽ đặc biệt dùng kính ngữ đầu câu, nhưng bây giờ có thể dùng chữ 'này' để thay thế. Tâm Đan cũng không muốn mình vô lễ như vậy, nhưng chắc tại đùi gà nướng ngon quá làm cô quên mất cả lễ nghi.

Lúc này phía xa có người gọi cô, Tâm Đan nhìn qua thì thấy Dương Nam Phương anh đi tới chỗ cô.

Bạn đang đọc truyện *Mật Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Có muốn cùng tôi tranh luận về quyền sở hữu không?

"Chào thầy Nguy" Dương Nam Phương quan sát Nguy Giang Thiên một cái, rồi nhìn cô "Tâm Đan vẫn chưa lụm xong sao?"

"Anh còn nói? Anh xem đi, có mất thì xem đi chỗ này rộng như vậy làm sao mà lụm hết được?" Tâm Đan tức giận gặm đùi gà. "Cái hình phạt đúng là không có nhân đạo gì."

"Thế sao không khăn trương lên, còn ngồi đó mà ăn là trời tối thật đấy, nào mau đứng lên." Vừa nói anh vừa kéo cánh tay cô lôi lên.

Tâm Đan nhăn mặt giẫy tay ra, đứng lên phui bụi. "Làm cái gì thế? Không ăn thì lấy sức đâu mà làm? Mà cái đùi này là thầy Nguy cứu tế cho em đấy, ít ra thầy ấy còn ném cho em được cái đùi gà còn anh xem anh đi, ngay cả chai nước cũng không có, uống công xem anh là bạn thế mà lại phũ phàng như nước đổ đi như thế, thiệt là thất vọng."

Nguy Giang Thiên đứng phía sau, nghe thầy câu này thì khề nâng khéo môi, tuy rằng nụ cười này không quá rõ ràng nhưng chỉ cần quan sát kỹ thì sẽ nhận ra.

Dương Nam Phương quan sát Nguy Giang Thiên một lúc, thấy được nụ cười của anh thì càng bất an hơn. Anh kéo tay Tâm Đan. "Đi thôi, xem như hôm nay anh làm việc thiện, giúp em một tay là đủ nghĩa khí rồi chứ?"

"Thế mới đúng chứ." Cô hài lòng quay qua Nguy Giang Thiên. "Thầy Nguy, em đi chấp hành hình phạt tiếp đây, thầy đi mua đồ ăn cho Hồ Lô đi nha."

Nguy Giang Thiên đứng một chỗ, bỏ hai tay vào túi quần nhìn cô gật đầu. "Được."

Cả hai đi ra phía xa, Dương Nam Phương quay lại. "Chẳng phải đã nói với em rồi hay sao? Tốt nhất đừng có qua lại với giáo viên phụ trách môn, sẽ gây ra tiếng đấy."

"Gi chứ, chẳng lẽ thân thiết một chút tạo cảm tình không được sao?"

"Thân thiết? Đã tới mức thân thiết rồi sao?"

"Ừ." Tâm Đan gật đầu, rồi lại nhìn qua chỗ Ngụy Giang Thiên, anh đã rời khỏi từ lúc nào. "Thầy ấy rất tốt luôn, là một người thầy tốt vô cùng. Anh cũng đừng có cứng nhắc quá như thế, nhìn dáng vẻ thầy ấy lạnh lùng thế thôi chứ nếu tiếp xúc rồi thì không quá khó gần đâu."

"Em nghe anh nói." Dương Nam Phương nắm lấy hai bả vai Tâm Đan, buộc cô nhìn mình. "Ngụy Giang Thiên sẽ không vì em cố tỏ ra thân thiết với mình hoặc là có giao tình tốt với em mà cho em qua môn đâu vì vậy em không cần cố gắng tạo mối quan hệ làm gì, điều đó hoàn toàn vô nghĩa. Thầy ấy là một người không thể chọc vào được, em tiếp cận thầy ấy vì mục đích gì anh tin chắc thầy ấy vừa liếc mắt đã nhìn ra ngay."

"Nói cứ như thể anh hiểu rõ người ta lắm ấy..." Ngờ khi Tâm Đan có chút mềm xuống, rõ ràng là bị sự khản trương trong lời anh làm cho hơi sợ.

"Hiểu sao không hiểu, anh đã từng học ở Mỹ bốn năm. Ở bên đó, ai ai cũng biết sự lợi hại của Ngụy Giang Thiên, là một người không thể tới gần vì vậy đừng có lao đầu vào lửa."

Tâm Đan thở ra một hơi, gạt hai tay đang nắm lấy vai mình của anh ra. "Dương Nam Phương em nói cho anh nghe, thứ nhất để nói về người lớn em mong anh dùng kính ngữ thay vì gọi thẳng tên người ta ra."

"Anh..."

"Thứ hai, em có một cái đầu dùng để suy nghĩ em biết ai phù hợp để em giao tiếp ai em nên tránh xa ra, người nào là người như thế nào em đều biết. Ngay cả anh, em lựa chọn anh làm bạn cũng có lý do của em, Mộng Hương và Gia Vi cũng vậy, em không phải người chọn bừa bạn mà chơi vì vậy em mong anh không can thiệp quá sâu vào mối quan hệ cá nhân của em. Mong anh hãy tin em là người có chừng mực, cho dù là thân thiết với giáo sư phụ trách môn của mình em cũng sẽ có chừng mực, anh đừng si nhục trí thông minh của em bằng loại suy nghĩ trong đầu anh vừa rồi. Thứ ba, thầy Ngụy là tốt, anh không nên dùng thành kiến cá nhân để nhìn nhận một người như thế, em kính trọng thầy ấy vì vậy mong anh đừng dùng những câu không hay như vừa rồi để nói về thầy ấy."

Dương Nam Phương im lặng sau đó thở dài. "Được rồi, không nói nữa, nhặt vô đạn cho lẹ, còn rất nhiều."

Tâm Đan cũng không nói nữa, phát hiện không khí tự nhiên trở nên căng thẳng nên nói bông đùa làm giảm nhẹ sự nặng nề giữa cả hai. "Nhiều thế này nhặt xong đúng là phải đi chấn thương chỉnh hình mất."

"Có sức đánh người, nghe nói còn rất hung hăng cơ mà?"

"Giận thì mới hung hăng như thế chứ, em ghét nhất là người khác vu oan cho em." Tâm Đan nói. "Mà có câu, nếu cầm một bông hoa tặng người khác thì người người thấy hương thơm đầu tiên sẽ là mình, nếu cầm một cục phân mà ném người khác thì tay mình sẽ bẩn đầu tiên, bây giờ cô ta cầm phân ném em không bẩn tay mà bẩn vãi cái tát lên mặt vậy là quả nhân đạo rồi."

"Thiệt là không nói nổi em."

Có sự trợ giúp của Dương Nam Phương, đúng là tiến độ nhanh hơn hẳn, sau khi hoàn thành nghĩa vụ của một công dân yêu môi trường, Dương Nam Phương đi mua hai chai nước suối, cả hai ngồi bệt xuống đất tựa lưng vào nhau nghỉ mệt.

"Đúng là, nhặt xong cái đồng đó giống như đã trôi qua cả thế kỷ rồi vậy." Tâm Đan tu một hơi hết nửa chai nước.

"Sau này em nên nữ tính một chút, trong trường quân đội động tay động chân là bị thầy Thẩm tia ngay."

Tâm Đan cười hi hi. "Cho dù có phạt em cũng không sợ vì bây giờ đã có đại thần Dương Nam Phương giúp em nhặt vô đạn rồi."

"Chỉ có lần này không có lần sau."

"Nhưng em dám chắc, lần sau thế nào anh cũng mềm lòng giúp em."

"Để xem."

Sau khi trở về ký túc, vốn dĩ là định ngủ một giấc để giải tỏa mệt mỏi vì hôm nay là thứ tư nên không cần tới tiệm bánh làm, nhưng Tâm Đan chưa kịp chợp mắt đã sực nhớ tới sáng ngày mai có tiết học của thầy Ngụy, nghe nói là sẽ khảo bài vì vậy cô tức tốc ngồi dậy lôi bài vở ra học thuộc. Học thuộc đối với Tâm Đan không bao giờ là chuyện khó, chỉ có học hiểu mới làm cô đau đầu mà thôi. Cô biết thầy Ngụy rất thích hỏi xoáy lại những câu không liên quan tới bài tập để kiểm tra xem sinh viên có hiểu hay không, vì vậy đối việc việc cố gắng học hiểu Tâm Đan chưa bao giờ lơ là cảnh giác.

Thời gian cứ thế trôi qua, cho tới khi gần tới kỳ thi học kỳ nhanh như chớp mắt. Tâm Đan hoàn toàn quen với thân phận mới của mình, cô cũng thường xuyên quên mất mình là Thanh Nhã. Cuộc sống không quá chật vật, thời gian là sinh viên tuy có áp lực nhưng đúng là quãng thời gian đẹp nhất. Trong trường này cô thật thiết nhất là Dương Trí, Dương Nam Phương, Gia Mộng Hương và Gia Vi. Ngoài trường thì có Vân Lan và Sánh Nhi, thỉnh thoảng lại cùng nhau lôi bài vở ra ôn tập hoặc đơn giản là cùng Gia Vi đi siêu thị mua đồ nấu lẩu lên trong ký túc xá. Cứ như thế, cuộc sống này thật yên bình.

Gần đây bệnh viện Bách Nhật chính thức khánh thành, đây là bệnh viện của trường Bách Nhật xây dựng, với sự góp vốn hơn năm mươi phần trăm của tập đoàn Vạn Đức. Nhờ có cơ ngơi này mà những sinh viên khoa y đều vô cùng phấn khởi vì họ sắp có một môi trường thực tập vô cùng tốt, có điều vì

là thực hành trên người thật cho nên trường quy định chỉ có sinh viên năm hai trở lên mới có thể tham gia nhóm thực tập sinh.

Gần tới kỳ thi học kỳ, khối lượng bài học làm cho ai cũng hoa mắt. Sau kỳ thi này, tất cả mọi người như được giải thoát, có điều khi biết điểm Tâm Đan có chút thất vọng. Cô nghĩ với trí nhớ tốt của mình thì ít nhất cũng phải 90 điểm, nhưng kết quả chỉ ở mức 75, Gia Vi còn cao hơn cô một con số, Mộng Hương là người thấp nhất phòng. Thế là chỉ trong phút chốc, Tâm Đan từ top mười đầu bảng tuột xuống thành hạng 578 toàn trường.

Không ổn chút nào, đúng là không nên đùa với hội đồng chấm thi trường Bách Nhật.

Gần tới giáng sinh không khí cũng lạnh hơn nhiều, lúc hít thở còn phà ra cả khói, sau khi thi học kỳ thì sinh viên được nghỉ ba tháng để chuẩn bị cho tài liệu năm hai. Trong ba tháng này cuộc sống không có bài tập của Tâm Đan vô cùng tẻ nhạt, cũng thật may mắn là trường tổ chức một chuyến cắm trại ở một vùng Diên Phúc, nơi đó là nông thôn lại ở dưới núi nên khí hậu có lẽ sẽ ấm hơn thành Bách Nhật nhiều. Đặc biệt chuyến cắm trại này kéo dài ba ngày, khiến cho cô vô cùng hào hứng, vừa nghe tin được đi du lịch Tâm Đan liền gọi điện thoại đến chỗ làm xin nghỉ hẳn một tuần.

Đến ngày khởi hành, từ tờ mờ sáng cô và mọi người đã tập trung dưới sân trường. Trường Bách Nhật có rất nhiều học sinh nhưng sau khi nghỉ đông thì đại đa số các sinh viên đều quay về nhà, nên chuyến cắm trại này chỉ cần mười xe lớn là có thể chở đủ những sinh viên còn lại. Tâm Đan Gia Vi Mộng Hương cùng với Dương Trí và Dương Nam Phương nhanh chóng tìm ra nhau rồi hợp mặt cuối cùng là lên cùng một chiếc xe. Xe giường nằm sang trọng được chia làm hai hàng với hai mươi giường mỗi xe. Mỗi hàng sẽ có hai tầng giường riêng biệt. Tầng trên, hành khách được bảo vệ bởi lớp lưới an toàn, giống như đang ngủ trên võng; trong khi giường phía dưới được thêm đệm trên những chiếc ghế ngả ngang. Vừa đặt lưng xuống, Tâm Đan đã bị hệ thống lò sưởi ấm áp bên trong xe ru ngủ, cô không biết mình đã ngủ bao lâu, nhưng lúc tỉnh lại vẫn chưa tới nơi. Tâm Đan ngồi trên giường nhìn ra cửa sổ, cảnh vật bên ngoài đều là đồng lúa xanh mướt, nhìn ra tí phía xa vẫn còn là đồng lúa, có thể thấy xe đã di chuyển ra xa thành Bách Nhật rồi. Tâm Đan lấy điện thoại quay phong cảnh nên thơ bên ngoài, chỉ tiếc là xe chạy quá nhanh nên phong cảnh cũng tua qua vù vù làm cô chẳng quay được đoạn phim nào hữu ích.

"Này, xe chạy bao lâu rồi?" Cô quay qua hỏi Mộng Hương.

Mộng Hương xem đồng hồ rồi nói. "Hai tiếng."

Ở ghế phía sau, có mấy nữ sinh nói chuyện, vô tình lại lọt vào tai Tâm Đan.

"Tử Anh, học kỳ hai cậu thăng hạng đáng kể luôn đấy, thật tuyệt vời."

"Thì có gì chứ. Ít nhiều cũng hơn được một số người là được rồi."

"Phải ha, nghe nói người nào đó từ top mười bị đánh rớt xuống hạng 578, xem như là gần xếp chót rồi còn gì nữa, nghe nói trong hội đồng chấm thi năm nay thầy Ngụy là người chấm chính đấy."

Sau đó Ngụy Tử Anh không đáp lại nữa, nhưng Tâm Đan vẫn hình dung ra được gương mặt đắc thắng hả hê của cô ta. Thẩm Trung Kiên là người quản lý chuyến xe của cô, lúc này đứng lên thông báo. "Còn mười lăm phút nữa chúng ta sẽ đến nơi, vì số lượng người khá nhiều nên cả đoàn chia ra làm bốn nhà nghỉ, nơi chúng ta ở là nhà nghỉ Tịnh An. Lát nữa chúng ta sẽ về phòng nghỉ ngơi trong mười lăm phút, các em cất giữ hành lý và đồ đạc ở phòng rồi tập trung ở khu đất trống bên cạnh nhà nghỉ tiến hành hoạt động dã ngoại."

Nhà nghỉ, nói cho sang vậy thôi, nhưng thật ra là một căn nhà dân bình thường, có thiết kế hơi lớn một chút. Chủ nhà và sinh viên sẽ ở chung, tổng cộng có năm phòng, mỗi phòng bốn người. Trớ trêu thay Tâm Đan, Mộng Hương và Gia Vi lại về cùng một phòng với Ngụy Tử Anh. Căn phòng cũng không quá lớn, với sức chứa bốn người một phòng thì không đến nỗi chật chội, Tâm Đan bước vào ném balo lên giường ngồi bay lên nằm trên đó. "Phòng cũng được quá đấy, tớ cứ tưởng xuống vùng nông thôn như này phải ở phòng có đầy muỗi thôi."

"Nghe nói chủ nhà là một phú ông giàu ở thôn này." Gia Vi nói.

"Phú ông?" Tâm Đan cười. "Thời buổi này mà còn có người dùng danh từ này sao? Phong kiến chết được."

"Nơi này cách xa thành thị mà, có cỏ hủ chút cũng không có gì quá khó hiểu." Mộng Hương nói.

"Thế này mà là rất được á?" Ngụy Tử Anh chà tay lên kính cửa sổ một cái rồi bĩu môi. "Trời ạ, còn cả một lớp bụi dày thế này đây, căn phòng này đúng là chỉ rất được mới mấy kẻ tầm thường thôi, trông nó tồi tàn thế này cơ mà."

Tâm Đan lườm cô ta. "Cô đừng có kiểng chuyện, cảm thấy không thích thì ra hành lang mà ngủ."

Ngụy Tử Anh tức giận. "Này, tôi bị dị ứng bụi đấy, không ở trong môi trường dơ bẩn thế này được, mấy người mau lau bớt mấy lớp bụi trên cửa đi."

Cả ba người bọn cô nhìn nhau năm giây rồi phá lên cười, Tâm Đan nhái lại giọng của Ngụy Tử Anh nói. "Gia Vi, mau lau mấy lớp bụi trên cửa đi."

"Cậu bị dị ứng bụi sao? Thật tội nghiệp, nhưng đó là chuyện của cậu, không chịu nổi thì cuốn gói về nhà đi." Gia Vi đáp trả.

"Cô nói gì hả?" Ngụy Tử Anh quát.

Mộng Hương lên tiếng. "Ê này này, Gia Vi nói với Tâm Đan đâu có nói cô chứ nhỉ, nhột hả?"

"Cô, ba người... tôi thật sự bị dị ứng bụi đấy."

Tâm Đan nói. "Đó là chuyện của cô, không chịu nổi thì ra hành lang mà ngủ."

Nói rồi ba người bọn cô đi ra khỏi phòng tới bãi tập trung mà mặt kệ tiếng quát tức tối của Ngụy Tử Anh phía sau. Hoạt động đầu tiên chính là đi thăm một khu di tích lịch sử ở phía nam thôn Diên Phúc, từ đây tới đó chỉ có một con đường đất nhỏ vì vậy cả đoàn phải đi bộ, cũng may Tâm Đan đã mang sẵn một đôi giày thể thao mà cô vừa dùng tiền lương để mua. Giày của hãng Nike đúng là êm chân thật, mang đồ đắt tiền cũng có cảm giác tuyệt vời thật. Chẳng bù cho Mộng Hương hôm nay se sua nên đã mang một đôi giày cao gót, vừa đi được một chút đã kêu la đòi nghỉ mệt làm cô và Gia Vi cũng phải dừng lại đợi cô ấy.

Đúng lúc này, Dương Trí và Dương Nam Phương cũng từ phía sau đi tới, thế là cả đoàn nài nỉ hết lời mới kéo được Mộng Hương đi tiếp. Đi thêm được một đoạn, lại tới phiên Tâm Đan biết mệt là gì, tốc độ cô càng ngày càng chậm, dần dần lại bị bỏ rơi phía sau một khoảng không quá xa, nhưng bên cạnh cô còn có Dương Nam Phương, không hiểu sao anh cũng đi chậm lại cùng cô.

"Này, anh là đội trưởng lớp thể lực không lẽ cũng mệt à? Sao lại đi chậm thế?"

"Không mệt, chỉ là cảm thấy đi chậm như vậy để không lãng phí cảnh đẹp xung quanh."

Tâm Đan lại nhìn ra phía xa, quanh đây toàn là ruộng, không lẽ Dương Nam Phương có niềm đam mê đặc biệt với lúa? Thế thì học ngoại thương làm gì? Nên học nông nghiệp thì đúng hơn.

Tâm Đan thuộc mẫu người có một cái miệng thích nói tới mức thấy đàn cò bay trên trời cũng có thể tìm ra đề tài để nói vì vậy cả hai người vừa đi vừa nói chuyện cũng không quá rôm rả nhưng lại làm cô quên đi mệt mỏi vì phải đi cả một quãng đường dài như thế này.

"Anh không trông tượng được đâu, về mặt lúc đó của Ngụy Tử Anh thật sự rất mắc cười. Lúc đó em và Gia Vi cùng với Mộng Hương liên thủ, mỗi người một câu làm cho cô ta tức tới mức đáng thương luôn..." Tâm Đan nhìn ra phía xa. "Này anh xem, con sông kia sao lại trong thế nhỉ Nghe nói là con sông sạch nhất đây, người ta đã trồng thêm hàng dừa quanh sông để che bóng mát, khung cảnh thật đẹp.."

"Còn muốn chụp hình không?" Dương Nam Phương ngắt ngang câu nói của Tâm Đan, dừng lại nhìn cô hỏi.

Cô khó hiểu. "Chụp gì?"

Có lẽ sau này Tâm Đan cũng không thể quên được dáng vẻ của một đàn anh khóa trên cao hơn cô một cái đầu ấy vậy mà giờ đang đứng trước mặt cô với dáng vẻ bên lên hỏi. "Em còn muốn chụp hình chung không?"

Lúc này Tâm Đan mới chợt nhớ ra, lần trước lúc cả hai tề tựu chính cô là người đề nghị khi nào để vết thương trên mặt anh khỏi thì sẽ cùng nhau chụp chung một tấm ảnh. Hóa ra Dương Nam Phương vẫn còn nhớ cho tới tận bây giờ, còn Tâm Đan thì suýt chút nữa cũng quên mất lời hẹn ấy.

"OK!" Tâm Đan lấy điện thoại ra, cô đứng trước ngực anh giờ cao điện thoại lên chụp một tấm, sau đó chỉnh icon mặt mèo cho cả hai rồi giờ lên, Dương Nam Phương vừa nhìn thấy liền nhủ mày.

"Cái gì đấy?"

"Là icon, con nít bây giờ toàn sai loại icon mặt mèo này."

"Con nít?" Dương Nam Phương hơi cao giọng.

"Nào, cười cái nào." Tâm Đan tranh thủ chụp thêm một tấm, hài lòng nhìn được hai tấm ảnh hiếm hoi trong máy mình rồi bỏ máy vào túi quần định đi tiếp thì bị Dương Nam Phương kéo lại.

Anh đưa điện thoại của mình cho cô. Tâm Đan không hiểu ý nhìn anh, Dương Nam Phương giải thích. "Gửi tấm ảnh kia qua đây."

"Tại sao chứ?"

"Có muốn cùng tôi tranh luận về quyền sở hữu không?"

Tâm Đan chật lưỡi cảm lấy điện thoại gửi hai tấm ảnh qua cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Cũng tương đương

Hazz, ta lại bắt đầu cạ ý tưởng rồi, chắc lại phải nghỉ một thời gian load chương quá TVT ai có ý gì hay thì cung ứng cho ta đi!!!!

Hazz, ta lại bắt đầu cạ ý tưởng rồi, chắc lại phải nghỉ một thời gian load chương quá TvT ai có ý gì hay thì cung ứng cho ta điiiiii

Lúc đến nơi cũng đã thành giữa trưa, đó là một khu đền thờ cổ kính, kiến trúc độc đáo bắt mắt. Mặt tiền có kiến trúc hình khối, trên các khung cửa là các vòm cung, được trang trí theo từng ô chữ nhật ghi một số chữ khó hiểu. Tuy có vẻ rất cũ kĩ nhưng lại không có một hạt bụi nào, Tâm Đan tranh thủ chụp một vài tấm làm kỷ niệm. Bức tường màu nâu, phía trên còn treo một số bức tranh, cô nhìn cũng không hiểu chúng về cái gì nhưng có vẻ rất nghệ thuật. Cô từng nghe dì An Bình nói rằng mấy thứ từa lưạ khiến mình không thể hiểu nổi đều là nghệ thuật.

"Kiến trúc của nơi này lạ quá." Tâm Đan nói với Mộng Hương, nhưng cô nàng đã đi chỗ nào thăm quan từ đời nào, bỏ lại một mình cô bơ vơ ngẩn ngơ ở đây.

Những tưởng không ai trả lời nhưng lúc này Ngự Giang Thiên đi đến đứng cạnh cô. "Đây là lối kiến trúc Baroque tồn tại từ thời Pháp cổ xưa."

"Thầy Ngự!" Tâm Đan quay sang. "Thế em thấy mấy cái chữ trên mấy ô chữ nhật ngoài kia, nhìn có vẻ như là tên người."

"Đó là tên của những người đã phát minh ra ngành điện tín và ngành điện. Ngoài ra hoa văn trên mỗi trụ cột trong cung điện mà em nhìn thấy đều hoàn toàn được điêu khắc bằng tay."

Tâm Đan gật đầu. "Nơi này giá trị lịch sử thì đúng là có thật, nhưng nhìn âm u quá, ở đây ban đêm chắc chắn rất buồn."

Ngự Giang Thiên chậm rãi đi song song với bờ tường, "Sở dĩ nó âm u là vì nó đã từng chứng kiến một số câu chuyện không được đẹp."

Tâm Đan lạch bạch chạy theo anh. "Là chuyện gì thế?"

"Em biết làm gì? Những chuyện như vậy có kể ra em cũng không hiểu."

"Ai bảo không hiểu, thầy cứ kể đi, em rất thông minh đấy."

Ngự Giang Thiên quay sang, như cười như không nhìn cô. "Thông minh mà lại từ top mười lọt xuống hạng 578?"

Tâm Đan. "..."

Ngự Giang Thiên nhìn ra phía xa, vườn hoa Lư Ly xanh ngắt đang nở rộ, dù trời có một chút se lạnh nhưng hương thơm tinh khiết của hoa vẫn đủ khiến lòng người say đắm. Anh chậm rãi cất tiếng nói. "Rất nhiều năm về trước, nơi này từng tồn tại một mối tình, chỉ tiếc đó là chuyện hoa Lư Ly."

"Chuyện hoa Lư Ly? Sao lại tiếc, hoa đẹp đến thế cơ mà?"

"Đây là truyền thuyết, qua rất nhiều miệng người truyền lại. Lúc đó nơi này không phải là đền thờ mà là một căn hộ của phú ông giàu có nhất làng, Du An được biết đến với xuất thân là công tử nhà giàu, có cha là phú ông, nhưng anh ta đã đem lòng yêu một cô hầu gái tên là Tiểu Thúy. Tương truyền, Tiểu Thúy còn có tên gọi khác là Lư Ngọc Ly. Giống như ý nghĩa tên gọi của mình, Tiểu Thúy là một cô gái xinh đẹp rực rỡ, nổi tiếng với khả năng nhảy múa đẹp. Cũng chính vì lẽ đó mà ngay từ lần gặp gỡ đầu tiên, vị công tử nhà giàu trẻ tuổi đã bị mê hoặc bởi vẻ đẹp và tài năng của Tiểu Thúy."

Tâm Đan ngồi lên thanh chắn bằng gỗ ngăn cách về vườn Lư Ly bên ngoài, Ngự Giang Thiên đứng bên cạnh đối diện với cô. Cô vẫn im lặng, chăm chú lắng nghe chờ anh kể tiếp.

"Nhưng Tiểu Thúy chỉ là một cô gái có xuất thân thấp kém, không thuộc dòng dõi quý tộc mà thuộc tầng lớp nô lệ. Và theo quy ước xã hội thì bất cứ mối quan hệ nào của tầng lớp quý tộc với nô lệ thời bấy giờ đều bị ngăn cấm tuyệt đối. Về phần Tiểu Thúy cô ấy cũng biết rằng chuyện tình của mình và Du An sẽ không được phú ông chấp nhận. Do đó, cô ấy đã cố gắng tránh xa khỏi Du An. Nhưng tình yêu vốn dĩ không có quy tắc, cô ấy không thể kiềm soát được tình cảm của mình dành cho chàng hoàng tử. Và chẳng bao lâu sau, Tiểu Thúy đã say đắm trong tình yêu với Du An." Ngự Giang Thiên dừng lại một lúc, đưa mắt nhìn cô rồi tiếp tục kể câu chuyện kia. "Chắc chắn, một câu chuyện tình mãnh liệt không thể che giấu những người xung quanh được mãi mãi. Khi biết được mối quan hệ tình cảm của con trai và một cô gái tầm thường, phú ông và mọi người trong dòng tộc đã vô cùng tức giận. Họ cho rằng đó là mối quan hệ đó đã mang lại sự sỉ nhục lớn, và sự xúc phạm cho cả gia tộc. Phú ông đã gây áp lực với Tiểu Thúy và nghĩ ra đủ mọi cách để ngăn cấm cô gặp gỡ Du An."

Ngự Giang Thiên dừng lại, nhìn cô.

"Rồi sao nữa?" Tâm Đan sốt ruột hỏi thúc. "Thầy nhìn em làm gì, sau đó thế nào? Du An có phản ứng gì trước chuyện này?"

Thấy vẻ mặt cùng với đôi mắt như bà tám hóng chuyện của Tâm Đan làm cho anh không nhịn được cười một tiếng, lại kể tiếp. "Khi biết chuyện, Du An không những không buồn xuôi chấp thuận mà còn công khai tuyên chiến chống lại cha mình. Giữa họ đã xảy ra một trận chiến. Thế nhưng cuối cùng, anh cũng thua dưới tay cha mình. Sau đó phú ông buộc Du An phải lựa chọn hoặc là phải từ bỏ Tiểu Thúy hoặc là phải chết. Nhưng với tình yêu mãnh liệt của mình dành cho Tiểu Thúy, Du An đã lựa chọn cái chết. Tuy nhiên để cứu sống người mình yêu, Tiểu Thúy đã đồng ý đánh đổi mạng sống của mình, với một điều kiện được ở một đêm cùng với Du An. Ngay sau đêm đó, phú ông đã cho chôn sống Tiểu Thúy trong một ngôi mộ bí kín bởi những bức tường gạch ngay trước mắt người yêu của mình. Đó là kết cục chấm dứt chuyện tình bi thảm giữa Tiểu Thúy và Du An. Từ đó về sau, có người đồn một số chuyện tâm linh rằng đã nhìn thấy hồn ma của một cô gái rất xinh đẹp, thường xuyên nhảy múa trong vườn hoa Lư Ly. Khúc nhạc làm nền cho điệu múa của cô ấy vô cùng bi thương, đôi mắt của cô ấy lại càng bi thương không kém. Người dân xung quanh thay phiên nhau chăm bón cho vườn hoa này, nơi này được lập thành một đền thờ để trấn giữ linh hồn của đôi uyên ương xấu số. Họ mong rằng hai người sẽ tìm được một chốn bình an tiếp diễn chuyện tình của mình tại đền thờ này, ở đây còn có một tên gọi khác đó là đền An Thúy."

Tâm Đan phóng xuống đất, quay người nhìn ra vườn hoa Lư Ly ngoài kia. Khi này cô vốn dĩ còn ngửi thấy hương hoa thơm ngát, ấy vậy mà bây giờ dường như thứ cô ngửi được lại chỉ là vô số nước mắt đau khổ của Tiểu Thủy. Dĩ nhiên đó chỉ là tưởng tượng, nhưng khi nghĩ tới ở tại nơi này đã từng diễn ra một khúc thiên tình sử như vậy, cô lại vô cùng muốn mình có thể quay ngược thời gian để chứng kiến chuyện tình của hai người ấy.

Liệu thời đại bây giờ có còn câu chuyện tình như vậy không? Một tình yêu mà cả hai người đều bất chấp vì đối phương, Tâm Đan nghĩ là không.

"Ngăn người cái gì thế?"

Tâm Đan giật mình. "Em đang nghĩ, kết cục của câu chuyện này thật sự rất buồn."

"Đúng là rất buồn."

Sau đó cả hai im lặng năm phút, lắng đọng lại một mảng không khí trầm ngâm đến mức gượng gạo. Sau đó Tâm Đan lại hỏi. "Khúc nhạc bi thương mà Tiểu Thủy nhảy, liệu có bi thương bằng khúc guitar hôm đó thầy đàn không?"

Nguy Giang Thiên không trả lời ngay, anh dõi mắt theo con bướm vàng đang bay giữa vườn hoa Lư Ly một lúc. Tâm Đan cũng nghĩ rằng anh sẽ không trả lời câu hỏi này của cô, nhưng cuối cùng Nguy Giang Thiên đột ngột lên tiếng.

"Cũng tương đương."

Tâm Đan ngạc nhiên nhìn anh.

...

Cô đem câu chuyện của Tiểu Thủy và Du An kể lại cho Mộng Hương và Gia Vi nghe, không ngờ Gia Vi lại buồn tới phát khóc. Tâm Đan nghĩ hóa ra sức chịu đựng của mình cũng tốt phết.

Sáng ngày hôm sau vừa nghe thông báo lịch trình du lịch tiếp theo Tâm Đan đã đặc biệt hào hứng, chính vậy cô cũng không mất nặng nề với Nguy Tử Anh, sáng ra gặp cô ta còn vui vẻ chào buổi sáng làm Nguy Tử Anh cũng cảm thấy quái lạ. Mộng Hương kéo tay cô. "Tâm Đan cậu chập mạch hả? Sáng giờ sao lại vui vẻ thế?"

"Tớ thích biển lắm, được đi biển rồi, la lá la..."

Nghe nói vùng này cũng có biển, hơn nữa biển rất đẹp. Dường như mẹ thiên nhiên rất ưu ái cho vùng nông thôn xa xôi này vì hầu như những con sông hay biển ở nơi này đều sạch tới mức lạ thường. Ngày thứ hai, cả đoàn chuẩn bị đồ bơi và thịt nướng tới vùng biển kia, nghe nói bãi biển đó có thể đi tới thành Bách Nhật chỉ trong một tiếng đồng hồ. Nhưng khu vực của thôn Diên Phúc lại sở hữu cảnh vật biển cả đẹp hơn thành Bách Nhật, Tuy cùng là một biển nhưng cảnh vật ở khu vực Diên Phúc lại mang vẻ đẹp hoang sơ cùng chất lượng cát và nước biển. Ngoài ra, cách bờ biển khoảng 1,6 km còn có rạn san hô rực rỡ thu hút không ít du khách ghé thăm.

Lúc bước xuống xe, Tâm Đan tranh thủ hít một hơi thật sâu gió biển.

Khó ai có thể cưỡng lại sức quyến rũ của biển xanh, cát trắng, nắng vàng và hân sẽ ngỡ mình như đang lạc chân vào một cõi thiên đường thực sự khi được hòa mình với cảnh sắc thiên nhiên đẹp như tranh vẽ. Tâm Đan vốn dĩ còn đang say đắm cảnh đẹp thì Mộng Hương và Gia Vi đã thay xong bikini. Quay qua nhìn họ, tâm tư cô từ thiên đường liền rơi xuống địa ngục, cô không cần thay đồ bơi vì cái áo sơ mi buộc ngang hông và chiếc quần short ngắn cô đang mặc chính là đồ bơi của cô. Mộng Hương còn khoa trương cười vui như thấy hội khi thấy sắc mặt đen thui của Tâm Đan, cô nâng kéo cô và Gia Vi đứng gần nhau. "Quạ con, cậu thật tội nghiệp, đứng gần Gia Vi thiệt sự là không khác gì học sinh trung học, chiều cao không có, đôi núm lại càng không, này, cái ngực của cậu giấu đi đâu rồi hả?"

"Mặc kệ tớ." Tâm Đan tức tối quay đi.

Mộng Hương đuổi theo. "Quạ con, nói đi cái ngực của cậu đâu rồi, sao bằng phẳng thế hả?"

"Bằng cái đầu cậu, có nhỏ miệng đi không?"

Gia Vi chạy theo hai người. "Bối vậy mới nói, quạ con à, cậu cần ăn uống điều độ hơn. Xem đi, sinh viên ngành y mà như thể bị suy dinh dưỡng thì sau này ra trường rất khó tìm việc làm đấy."

"Cút!"

Cả ba người đi tới thùng nước lấy nước suối uống, Gia Vi liền tia mắt một vòng. "Này nhìn đi, nam sinh trường chúng ta người nào cũng có thân hình đẹp, có phải là nhờ công lao của thầy Thẩm không?"

Mộng Hương. "Thầy ấy luôn là tiên phong trong việc đào tạo sinh viên có thân hình sáu múi tiêu chuẩn mà, đến cả con gái như bọn mình còn bị thầy ấy dân cho thành sáu múi hướng hồ gì là nam sinh."

"Ê, không đúng, Tâm Đan hình như không có múi nào, cậu phải vận động nhiều hơn." Gia Vi.

Tâm Đan cười dần mặt một cái. "Shut up!"

Đúng lúc này Mộng Hương đột nhiên kêu lên một tiếng. "Gia Vi, quạ con, hai cậu nhìn kia..."

Cô quay lại, phía xa xa bộ ba Nguyễn Trọng Khanh, Thẩm Trung Kiên và Ngụy Giang Thiên tất cả đều cời trần cứ như thể trình diễn đại hội thời trang nếu nói thân hình của nam sinh trường Bách Nhật đẹp thì giáo viên trong trường dù lớn tuổi nhưng cơ thể lại càng đẹp hơn ngàn lần vạn lần. Xét về thân hình, cả ba đều vô cùng đạt chuẩn người mẫu nhưng phải công nhận thầy Thẩm vẫn là người được mắt nhất. Xét về gương mặt và khí chất thì không ai qua được thầy Ngụy rồi, xét về nụ cười và phong thái đa tình lại càng chẳng có ai qua được Nguyễn Trọng Khanh.

Cả ba người bước tới, biết bao nhiêu nữ sinh đã không cần cửa cũng tự đổ.

Nếu như khí chất của Thẩm Trung Kiên là một người đàn ông gieo mình trong bão tố, Nguyễn Trọng Khanh là người lãng tử và phong lưu thì Ngụy Giang Thiên lại mang một màu sắc tao nhã và đỉnh đặc, thân hình tráng kiện không khiến anh trở nên thô kệch mà ngược lại làm tăng lên cảm giác tin nhiệm đối với mọi người xung quanh. Tâm Đan lắc đầu lẩm bẩm trong lòng cả ngàn lần là không được nhìn không được nhìn, sắc tức thì không không tức thì sắc, nhan sắc là phù du. Thứ càng đẹp dễ thì sẽ càng nguy hiểm, nên nhớ, trong Tây Du Ký chỉ có yêu nghiệt mới có dáng vẻ đẹp mê hoặc chúng sinh như vậy.

Cô quay lại thì đụng phải một vòm ngực khác, trán cô đụng phải cằm người đó làm cho Tâm Đan ôm đầu lui ra sau. Cô quen miệng mắng một tiếng rồi nhìn lại thì ra là Dương Nam Phương. "Anh đứng sau lưng em từ khi nào thế?"

"Đứng lâu rồi, là do em tập trung quá thôi."

"Tập trung gì cơ? Ai tập trung chứ?" Tâm Đan để chai nước trong tay lên bàn rồi đi nhanh ra biển. "Thiệt không hiểu anh nói gì."

Tâm Đan đi được vài bước quay lại thì thấy Gia Vi với Mộng Hương vẫn đứng thủ lù một chỗ, cô nghiêng răng chạy lại kéo cổ hai người cùng ra nước chơi. Vì nơi này là danh lam thắng cảnh, cũng là địa điểm chủ chốt thu hút khách du lịch cho làng nên được mọi người đầu tư vô cùng kỹ càng. Làng nhỏ dù nghèo về mọi mặt nhưng được cái lại chú trọng vào những hoạt động du lịch tại bờ biển này, năm ngoái họ còn cho khánh thành một đài thiên văn được lắp đặt hệ thống thang máy để lên tới trên cao ngắm sao trời vào ban đêm. Nhưng dần dà lại từ ngắm sao mà đài thiên văn kia trở thành nơi cho thuê dù lượn. Tâm Đan rủ Mộng Hương, Dương Trí và Dương Nam Phương đi chơi dù lượn còn Gia Vi vừa nghe tới mấy trò trên cao đã xanh mặt ngồi dưới bãi cát xây lâu đài vì cô nàng sợ độ cao.

Bốn người nhanh chóng đi lên tới tòa tháp cao tít, từ đây có thể nhìn thấy rất xa, hầu như là cảnh biển bao la không dứt. Tâm Đan và Mộng Hương về một đội còn Dương Trí và Dương Nam Phương một đội nên chỉ cần hai cái dù là được. Nữ nhân viên nhìn đám người bọn cô rồi lại lấp lánh ánh mắt nói với một mình Dương Nam Phương. "Tiền thuê dù là ba trăm ngàn cho cả hai cái dù, số giờ chơi là mười lăm phút..."

Tâm Đan nhìn về mặt e thẹn của cô ấy cứ như thể muốn nói 'nếu anh đồng ý có thể thuê luôn cả em với giá rẻ.'

Tâm Đan hắng giọng nhìn Dương Nam Phương vẫn lạnh mặt đứng cạnh mình lên tiếng nhắc nhở. "Này còn nhìn cái gì nữa? Trả tiền đi, người ta đang đợi anh trả tiền đây."

Dương Trí hợp sức với cô. "Đúng là đẹp trai thật khổ tâm, thôi nào đại thần, trả tiền đi, còn không có tiền thì lấy người thay tiền cũng được."

Tâm Đan cười mờ ám. "Lấy người thay tiền?"

Dương Trí. "Đúng, em đang nghĩ thứ mà anh nghĩ có đúng không?"

Tâm Đan gật đầu. "Chuẩn luôn."

Mộng Hương đứng bên cạnh quan sát thấy sắc mặt khó coi của Dương Nam Phương, cũng biết mình nên im lặng là thượng sách.

Thế là châu này, Dương Nam Phương bị đè ra hút máu.

Trước khi bắt đầu trò chơi, người phụ trách yêu cầu bốn người bọn cô phải tập những động tác cơ bản, hít thở sâu cũng như dây đai bảo hộ an toàn cho bạn.

Một lượt bay có thể đi đôi hoặc đi cùng người hướng dẫn treo trên chiếc dù lớn có đai an toàn, kết nối với ca nô đoạn dây dài khoảng 30-50 mét. Ca nô kéo chiếc dù bay trên không trung, dù sẽ tự bung rộng nhờ nương sức gió. Người chơi có thể trải nghiệm cảm giác tự do chao liệng theo cánh dù, gió thổi lồng lộng làm mái tóc hai người hơi rối. Nhưng tiếng hét vẫn vô cùng lớn, không phải vì sợ mà là vì sáng khoái, điều đó thật sự vô cùng hưng phấn. Lúc bước xuống mặt đất, ai cũng còn tay chân run lẩy bẩy. Lúc xuống khỏi đài thiên văn, cứ như là cái cảm giác vừa từ hành tinh khác trở về trái đất vậy.

Bạn đang đọc truyện *Một Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Con gái nhà người ta cũng là lần đầu tiên bị hôn

Trình độ bơi lội của Mộng Hương vô cùng nhanh, chỉ trong chớp lát cô nàng đã tìm ra được chỗ bán phụ kiện thể thao dưới nước và mua về một trái bóng cùng chơi. Tâm Đan cảm thấy cô hình như là mạng thủy, chỉ cần vào nước cô nhất định sẽ vô cùng phần khởi, mọi hoạt động liên quan tới nước từ nhỏ cô luôn đứng nhất cô nhì viện.

Trong khi Gia Vi mà Mộng Hương liên tục té lần ra bị nước làm ướt cả đầu tóc thì Tâm Đan vẫn trụ vững và còn giữ được trái bóng vô cùng tốt. Khi này họ cười cô không có ngực, bây giờ cô cười họ không đứng vững.

"Lâm Dung Tâm Đan." Ngụy Tử Anh cùng một đám bạn của cô ta đi tới, khoanh tay như rồng mây. "Có dám đấu với tôi không?"

"Đấu thì đấu."

Hai nhóm sáu người dàn thành hai chiến tuyến, Tâm Đan và Ngụy Tử Anh đứng ở giữa của mỗi nhóm, cũng là người đấu chính.

Tâm Đan cười lạnh nhìn cô ta. "Đừng quên lần khảo trước kia ở trường, cô từng thua tôi, cô chắc là muốn đấu chứ?"

"Khẩu khí cũng đừng có lớn quá." Ngụy Tử Anh nhìn về phía bờ biển rồi quay lại hỏi cô. "Cô hết qua lại với anh Trọng Hy rồi lại cứ đưa mắt nhìn anh cả, cô định chơi trò gì thế?"

"Trò gì sao?" Tâm Đan cười khẩy. "Nói ra thì người ngốc như cô cũng không hiểu được."

"Cô..."

"Thế nào? Tức rồi sao?" Tâm Đan nhìn qua Mộng Hương, cô nàng hiểu ý ném trái bóng qua để cô chụp lấy. "Không chịu nổi vậy thì tới đây, hôm nay Lâm Dung Tâm Đan tôi nói cho cô biết, chỉ cần cô chạm được trái bóng trên tay tôi, thì muốn thế nào cũng được."

Ngụy Tử Anh trừng mắt, nhanh chóng nhào lên định chụp lấy trái bóng, nhưng Tâm Đan lại lui nhanh về sau rồi chuyển hướng ném qua cho Mộng Hương, cô nàng lại ném cho Gia Vi rồi cứ như thể chuyển nhanh như chớp về phía Tâm Đan. Ngụy Tử Anh chạy đi chạy lại giữa ba người hết như một con chuột bị mèo vờn, hai cô bạn kia cũng chạy không nổi nữa, trong khi đó chưa có ai chạm được vào trái bóng trên tay Tâm Đan. Ngụy Tử Anh tức tối chạy tới giờ tay định đánh trái bóng nào ngờ Tâm Đan thoát một cái né ra sau lưng cô ta còn đích thân đập một cái làm Ngụy Tử Anh ngã nhào xuống mặt nước tung tóe. Cô ta cũng không vừa khi phản ứng vô cùng nhanh, không chạm được bóng thì chạm vào vạt áo của Tâm Đan kéo cô ngã cùng, thế là một chuyện không thể nào ngờ tới đã diễn ra...

Tâm Đan ngã xuống trên người Ngụy Tử Anh trong khi môi của cô ta đang đặt trên gò má của cô.

Mộng Hương và Gia Vi che miệng đầy kinh hãi.

Còn đương sự là cô và Ngụy Tử Anh thì trợn trừng mắt nhìn nhau khoảng năm mười giây gì đó rồi cả hai hét toán lên, Tâm Đan nhảy qua một bên dùng nước lau miệng và Ngụy Tử Anh thì cũng hành xử y chang như cô.

"Đồ biến thái!"

"Cô mới biến thái, ai cho cô hôn tôi hả?"

"Là cô té lên người tôi, ai mà thêm hôn loại bản thù như cô chứ?"

"Là ai kéo tôi chứ? Còn không phải con mụ khó ưa hay chảnh chọe như cô hay sao?"

"Cô nói cái gì chứ? Ai chảnh chọe hả?"

"Tôi nói cô đấy, thế cô nói ai bản thù hả?"

"Lâm Dung Tâm Đan, tôi đánh chết cô, đánh chết cô."

Thế là hai thiếu nữ sấp vào túm tóc nhau giằng co, lăn lộn vài vòng dưới nước, cũng may là chưa lăn ra chỗ có nước sâu nếu không thì chắc ngoài đền thờ Thủy An ra thì sẽ có bãi biển Đan Anh mất.

Mộng Hương và Gia Vi cùng với cái cô bạn kia của Ngụy Tử Anh thấy tình hình không ổn liền xông vào kéo hai người ra, lúc này người trên bờ cũng chú ý tới phía bên này nên liền nhanh chóng bu lại xem có chuyện gì xảy ra. Vừa nhìn thấy một màn này, sắc mặt Ngụy Giang Thiên đen còn hơn cả Bao Công. "Ngụy Tử Anh, Lâm Dung Tâm Đan hai người mau dừng lại."

Tiếng quát của anh làm hai cô gái sững sờ, dừng lại trong tư thế còn túm tóc cầu mắt nhau.

Buổi tối hôm đó, Tâm Đan rửa mặt nhiều tới mức chủ nhà than phiền với thầy Thẩm, thế là cô lại bị kỷ luật một ngày không được đi theo đoàn du lịch, Mặc kệ, nghe nói ngày mai cả đoàn sẽ đi thăm vườn thú, cô cũng chẳng có hứng thú muốn đi vì vậy ở lại cũng không sao, miễn là rửa hết cái vết hoen trên mặt đi là được. Mà Ngụy Tử Anh thì lại giành nhà vệ sinh với cô cùng để rửa cái miệng của cô ta, cả hai lại cãi nhau, ồn tới mức chủ nhà than phiền

lần hai, thế là thầy Thẩm lên kỷ luật cả hai người.

Ngày mai Tâm Đan phải ở nhà cùng với Ngụy Từ Anh.

Cô thật sự rất chán, chán kinh khủng.

Buổi sáng ngồi bên cửa sổ, thờ dài. "Được đi chơi có ba ngày vậy mà phải ở nhà như thế này, ngày mai lại phải quay về rồi, sao mà số tôi nó bi ai thế không biết..."

Ngụy Từ Anh phía sau cô đang ngồi trên giường soi cái gương nhỏ trong tay. "Cái đồ đáng chết nhà cô, cầu thì cũng cầu nhẹ thôi, mặt tôi mà có sẹo thì tôi giết cô."

Tâm Đan quay lại, chỉ miếng băng keo trên gò má mình. "Cái móng của cô còn hơn là móng mèo, mặt tôi mà có sẹo thì tôi bức hết tóc trên đầu cô xuống."

Sự thật thì cả hai đều bị trầy mặt mũi, trông rất thê thảm.

"Sao tôi ghét cô thế không biết."

"Tôi cũng không ưa cô."

"Cô..." Ngụy Từ Anh ném cái gối trúng lưng Tâm Đan.

Cô quay lại trừng mắt cảnh cáo. "Này, muốn đánh nhau nữa à?"

Ngụy Từ Anh vẫn không sợ gì, nhưng lại không thêm cùng cô đánh nhau. Đối với con gái nhà giàu như cô ta, một vết thương trên mặt còn hơn cả bị vạ mũi tên xuyên qua tim, để gì dám động tay động chân với cô nữa chứ.

Kỳ nghỉ đầu tiên của năm nhất kết thúc.

Ngụy Từ Anh mất nụ hôn đầu, còn Tâm Đan lần đầu bị người khác hôn.

Trên đường quay lại trường Bách Nhật, cả xe ai cũng lấy đề tài này ra để cười làm cho cô và Ngụy Từ Anh tức đến mức hét lên. "Còn nói nữa tôi rút lưỡi mấy người ra đấy."

Ngay cả Thẩm Trung Kiên và Ngụy Giang Thiên hôm nay đi cùng chung một chuyến xe ngồi phía trước cũng hét cách lắc đầu.

Thật mất mặt, quá mất mặt!

...

"Mẹ ơi, mẹ xem đi, mặt còn như vậy có để lại sẹo hay không hả?" Vừa về tới nhà, Ngụy Từ Anh đã ném hết hành lý cho người giúp việc rồi chạy lên phòng mẹ mình khóc lóc ỉ ôi. "Mẹ phải đòi lại công bằng cho con gái mẹ, lần này thật sự quá mất mặt luôn rồi."

"Đâu nào, mẹ xem, sao lại thành ra như vậy chứ?" Người phụ nữ mặc bộ đồ lụa màu hồng phấn vừa nhìn thấy vết trầy trên mặt con gái mình thì nét khăn trương đã hiện rõ trên mặt. "Sao lại thế này, còn đâu là con gái xinh đẹp của mẹ nữa."

"Cũng tại con nhỏ Lâm Dung Tâm Đan kia hết, nó toàn gây sự với được, còn dám lấy tay cào mặt con nữa..."

Ngụy Yến nâng mặt cô ấy lên xem thật kỹ. "Con mau qua nhờ anh cả con xem vết thương này đi, xem xem phải sát trùng thế nào để không để lại sẹo."

"Con không qua đâu, anh ấy lúc nào cũng quát con. Với lại anh ấy khám cho người sống thì ít khám cho tử thi thì nhiều, rất đáng sợ, mẹ mời bác sĩ Bình tới đây đi."

"Sao nó lại quát con? Thấy người khác đánh con cũng không bênh vực sao?"

"Không có. Hoàn toàn không có luôn." Ngụy Từ Anh nũng nịu ôm lấy Ngụy Yến. "Mẹ, con không muốn có sẹo đâu..."

"Được rồi, mẹ gọi bác sĩ Bình tới khám cho con, ngoan nào, ha."

"Cần gì phải gọi bác sĩ ngoài?" Ngụy Giang Thiên đi vào, không nhìn tới Ngụy Từ Anh một cái mà ngồi xuống ghế mở hòm thuốc ra lạnh lùng ra lệnh. "Qua đây!"

Ngụy Từ Anh không dám nhúc nhích chứ đừng nói là đi qua.

"Đi qua đây, không nghe thấy sao?" Ngụy Giang Thiên nhìn sang.

"Mẹ..." Ngụy Từ Anh nhìn qua Ngụy Yến cầu cứu.

Nguy Yến ra hiệu cho con gái qua bên ghế ngồi, cô ta cũng không còn cách gì khác đành đi qua ngồi xuống. Nguy Giang Thiên không nói gì lập tức soi đèn pin y tế vào mặt Nguy Từ Anh. Cô ta thấy ánh sáng của đèn sao mà lại chói thế, không lẽ là vừa mới sạc pin xong liền đem soi vào mặt cô ta? Nhưng cô ta không dám nói gì, cũng không dám kháng nghị, đối với người anh trai này, tốt nhất là nên giữ thái độ kính trọng và nghe lời một chút vẫn tốt hơn. Nhưng mà đến cuối cùng Nguy Từ Anh cũng không chịu được ánh sáng của đèn pin, cô ta uất ức nói: "Anh cả...anh có thể, có thể soi cái đèn đi ra con mắt em một chút không? Mắt em chói..."

Nguy Giang Thiên không trả lời, tiếp tục sát trùng vết thương.

Nguy Yến lên tiếng, "Giang Thiên, có thể tắt cây đèn kia không? Em con nó chói mắt con không nghe thấy hay sao?"

Ng. "Mắt của nó rất sáng, không thể nào mù được đâu. Vừa ngã một cái đã hôn trúng người khác cơ mà."

Nguy Yến nghe thấy thì sùng sốt. "Hôn, hôn sao? Từ Anh, con hôn ai thế?"

Nguy Từ Anh chưa kịp trả lời thì anh đã cắt ngang lời cô ta. "Là một cô gái, học trò của con."

"Một cô gái?" Nguy Yến vừa xe xong, thoát đầu là kinh ngạc sau đó là chuyển sang cười lớn.

Nguy Từ Anh nhăn mặt dậm chân bịch bịch xuống đất. "Mẹ, con bị mấy người trên xe cười đủ rồi, mẹ còn chọc quê con... có gì đáng cười chứ?"

"Ngồi yên!" Nguy Giang Thiên nhủ mày nhắc nhở, rồi nói. "Đúng là không có gì đáng cười cả mẹ à."

"Sao lại không đáng cười? Nụ hôn đầu của con gái mẹ lại đi trao cho một cô gái, đem chuyện này kể cho ba con với Trọng Hy nghe chắc họ cười đến tét Nguyen Đan đấy."

"Mẹ..." Nguy Từ Anh kháng nghị.

Nguy Giang Thiên bôi thuốc sát trùng lên mặt làm cho cô ta đau tới mức quên cả nói chuyện, lúc này anh lên tiếng. "Con gái nhà người ta cũng là lần đầu tiên bị hôn."

Nguy Yến quên hẳn cả cười.

Nguy Từ Anh lại tỏ vẻ bất bình. "Này, sao anh biết cô ta lần đầu bị hôn chứ? Kiểu người như cô ta, nghe nói lúc trước còn quen Dương Từ Thiên gì đó. Không lẽ là loại tình yêu trong sáng không dám nắm tay hả? E là đã tới mức không bình thường rồi đấy ở đó mà ngay cả bị hôn cũng chưa từng, hư cấu ui da..." Nguy Từ Anh cảm thấy vết thương trên mặt mình đã sâu thêm mấy tấc, cô ta đau tới rơi cả nước mắt khóc như mưa. "Anh cả, anh nhẹ tay thôi, đau lắm đấy...sao lại nặng tay như vậy, em nói gì sai sao chứ?"

Nguy Yến thấy con gái khóc tới mức này cũng đau lòng chạy lên ôm lấy Nguy Từ Anh rồi trách móc. "Giang Thiên còn làm sao thế? Lúc khám bệnh cho bệnh nhân cũng dùng sức như vậy sao? Nó là em gái con, ở trường con không bệnh vực nó, không bảo vệ nó để nó bị ức hiếp thì thôi đi lại còn ở đây giờ trò bạo lực, con giống ai thế không biết?"

Nguy Giang Thiên cắt thuốc sát trùng cùng bông băng vào hộp thuốc rồi đóng lại. "Ở trường nó không đi tìm người khác gây chuyện thị phi là con mừng lắm rồi, tại sao con phải đi bảo vệ nó? Hôm nay rõ ràng nó tìm người ta thách đấu, lúc đấu không thắng được thì lại giờ trò xô người ta ngã rồi bị gãy ông đập lưng ông lại còn lôi theo người ta té cùng mới vô tình hôn trúng." Anh dừng lại một lúc, về mặt cứ như thể đối với chuyện này rất bài xích vậy, chỉ vài giây rồi nói tiếp. "Nó gây sự thì thôi đi lại còn hại người khác bị phạt cùng, con chưa lôi nó ra đánh mà còn ở đây giúp nó băng bó là phước đức nhà nó để lại rồi."

"Anh cả, sao anh toàn đi bên vực người khác thế? Mà không phải, làm gì mà anh cứ bên vực Lâm Dung Tâm Đan mãi thế? Trước giờ chẳng phải anh cũng mắt nhắm mắt mở hay sao? Bây giờ lại còn nặng nề với em như vậy. Cô ta bị phạt thì em cũng bị phạt, sao bây giờ anh lại trách em. Hơn nữa loại người chanh chua như cô ta sao anh dám khẳng định là em ức hiếp cô ta chứ không phải là cô ta ức hiếp em chứ?"

"Em còn dám nói..."

"Được rồi được rồi." Nguy Yến tranh thủ xen vào giảng hòa. "Giang Thiên, phước đức nhà Từ Anh để lại cũng chẳng phải là phước đức của nhà con hay sao? Hai đứa lâu lắm rồi mới về nhà thăm mẹ, sao lại vừa về đã cãi nhau inh ỏi như vậy rồi. Từ Anh nó cũng bị đánh cho mặt mũi thành như thế này rồi, vừa rồi còn bị con ả cho một cái đau đến phát khóc như vậy, cho dù nó có sai thì cũng xem như đã trả giá rồi. Nào, hôm nay mẹ đã dặn đi giúp việc chuẩn bị toàn mấy món hai đứa thích thôi, mau, chúng ta đi xuống nhà dưới cùng ăn nào."

Nguy Giang Thiên thấy Nguy Yến nói đến mức này thì cũng không muốn ở lại nhìn em gái mình thêm chút nào mà trực tiếp rời đi, Nguy Từ Anh hậm hực đi theo sau. Nguy Yến nhìn theo hai đứa con của mình rồi cầm điện thoại gọi đi, điện thoại vừa kết nối bà liền ra lệnh. "Điều tra giúp tôi một nữ sinh đang theo học khoa y trường Bách Nhật, là sinh viên do Giang Thiên quản lý tên là Lâm Dung Tâm Đan."

"Dạ rồi!"

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Tốt nhất là nên nhỏ hơn con, mười mấy tuổi

Trong nhà ăn lớn với nội thất sang trọng, bữa ăn gia đình ba người diễn ra vô cùng hài hòa. Hai người giúp việc đứng phía sau lúc nào cũng sẵn sàng hầu hạ, còn Ngụy Giang Thiên và Ngụy Tử Anh thì ngồi hai bên. Ngụy Yến gấp đồ ăn cho con gái mình rồi bảo. "Sao mà lại ốm đi thế này rồi? Mau ăn nhiều một chút, mực xào rất tươi, là do chú hai con từ Canada mang về đây."

Ngụy Tử Anh. "Từ Canada mang về mà con tươi sao mẹ?"

"Thế mới hay."

"Nhưng món này có hành, con ghét hành mà, mẹ quên rồi hay sao? Hay là mẹ quên luôn cả việc con gái mẹ cứ hễ ăn hành là sốt cảm liên miên hay sao?" Ngụy Tử Anh bày ra vẻ mặt thất vọng.

Ngụy Yến liền dỗ dành. "Ôi mẹ quên mất con gái à, mẹ chuẩn bị toàn món hai đứa thích nhưng lại quên con thích ăn chân giò luộc, này, món này của con không có hành này. Còn Mực xào thì dành cho Giang Thiên, này con ăn đi."

Ngụy Giang Thiên gấp một tiếng bỏ vào miệng, Ngụy Yến lại hỏi. "Thế nào?"

Anh gật đầu. "Tay nghề của dì Kim Phuong lúc nào cũng cao siêu như vậy."

Người giúp việc phía xa nghe vậy thì nói. "Cậu cả quá khen rồi, đã lâu rồi cậu không về nhà bà già tôi đây cũng quên mất khẩu vị của cậu. May mà trong quá trình làm món này bà chủ đã luôn đứng bên cạnh nhắc tôi về thói quen ăn uống của cậu đấy. Đúng là người làm mẹ, cho dù mười hai năm cậu không về nhà thì bà ấy vẫn nhớ rõ từng thói quen dù là nhỏ nhất của cậu. Gần đây trí nhớ của bà chủ có giảm đi chút ít, bà ấy liền sợ rằng sẽ quên đi mấy tiểu tiết về cậu nên đã ghi thành một cuốn nhật ký, rảnh rồi lại mang ra xem để không bị quên."

Ngụy Yến cười nói. "Thôi đi chị Phuong ơi, tôi nhớ tới nó như vậy mà nó thì chả nhớ gì về tôi đâu. Cũng đúng thật, người ta thường nói mưa từ trên trời mưa xuống chứ chẳng đời nào mà mưa từ dưới đất mưa lên cả. Đùng một cái nó nói muốn du học, ừ thì đi du học, học xong rồi thì về đi, lại còn không chịu về mà ở lại Mỹ. Đây một phát đi luôn mười hai năm chưa từng về nhà, nửa năm trước nó gọi điện thoại cho tôi nói là con về nước rồi mẹ ơi. Từ đó tới nay, ngoại trừ cuộc điện thoại thông báo kia nó cũng chẳng thêm về nhà thăm bà già này một chuyến. Cũng may là bên cạnh tôi còn có đứa con gái nhỏ này, nếu không chắc cái thân già này sẽ cô đơn chết mất."

Ngụy Tử Anh nghe vậy thì cười nịnh nọt.

Ngụy Giang Thiên im lặng nghe mấy lời tố cáo của mẹ mình, anh không vội lên tiếng mà chỉ cười nhạt đợi mẹ nói xong mới chậm rãi đáp "Thưa quan tòa, tôi có quyền tự biện hộ hay không?"

Ngụy Yến gấp một miếng mực bỏ vào bát của anh, cười nói. "Không có, ăn đi."

Sau buổi ăn, Ngụy Tử Anh chạy ngay về phòng hưởng thụ tay nghề xoa bóp của nhân viên chuyên nghiệp sau bao nhiêu lâu chịu cực khổ ở trường. Ngụy Giang Thiên và Ngụy Yến ngồi lại bên dưới sảnh chính uống trà ăn trái cây, từ đầu tới cuối mẹ luôn dùng ánh mắt nhìn anh chăm chăm làm anh buộc phải ngồi nghiêm chỉnh bày ra tư thế chờ thỉnh giáo.

"Tại sao về nước rồi lại không về nhà?"

"Con vừa về nước là dính ngay một vụ án mạng phải chạy đi chạy lại ở tờ trọng án."

"Tỷ lệ án mạng trong nước rất thấp, chỉ một vụ, nghe nói trong ba ngày đã phá được rồi."

"Đúng vậy, sau vụ việc còn phải thức trắng mấy đêm liền soạn giáo án mới cho trường. Nếu mẹ không tin có thể hỏi Trọng Khanh hoặc là trực tiếp hỏi hiệu trưởng, số lượng kiến thức sinh viên được học năm nay đều là mới được biên soạn."

"Ngủ lúc mấy giờ?"

"Không quá mười giờ."

"Có nhớ mẹ không?"

"Thường xuyên call video như vậy chắc cũng đủ chứng tỏ, con nhớ mẹ lắm."

"Có bạn gái chưa?"

"..."

Nguyệt Yên nhún mày. "Sao lại không trả lời? Có là có, chưa là chưa, cần gì phải phân vân kiểu đấy?"

"Chưa!"

"Vậy thì tốt, nếu có bạn gái mà không báo cáo lên lút qua lại thì chắc chắn án tử hình sẽ được thành lập không thể phúc khảo." Nguyệt Yên uống trà, đồng loạt tuyên bố.

"Tuân lệnh."

Nguyệt Yên bật cười. "Chỉ tiếc là hôm nay cha con và Trọng Hy đi công tác tới tận hai tuần, hiếm khi con về nhà vậy mà cả nhà lại không thể đoàn tụ."

Nguyệt Giang Thiên im lặng, mỉm cười. Nguyệt Yên lại chực nhớ tới một chuyện, kéo tay con trai mình nói. "Giang Thiên, tối qua mẹ đi dự tiệc, là buổi tiệc từ thiện do bà Phùng tổ chức. Con còn nhớ bà ấy không?"

"Bà Phùng? Có phải là người vừa bị chồng phản bội nên đã ly hôn không? Lần trước còn làm âm ỉ một trận đòi giành quyền nuôi con, sao con lại không nhớ chứ."

Nguyệt Yên gật đầu. "Đúng, chính là bà ấy. Hôm qua mẹ vừa gặp lại, con không biết đâu, lúc bà ấy ly dị chồng thì vô cùng xuống sắc nhưng hôm qua phong thái lại khác hoàn toàn, bên cạnh còn có vệ sĩ riêng trong rất là quyền lực. Điều đó không quan trọng, quan trọng là đứa con gái lớn của bà ấy lại trùng hợp cũng đi du học cùng trường bên Mỹ với con, là đàn em khóa dưới của con đây, tên là gì ấy nhỉ, Đồng Gia Hân. Hôm qua mẹ vừa gặp, vừa đẹp người lại vừa đẹp nết, chừng chạc thông minh, sắc sảo vừa đủ rất đạt chuẩn con dâu của mẹ..."

"Mẹ à..." Nguyệt Giang Thiên ngắt lời. "Bài ca này sao lúc nào con về cũng phải nghe thế?"

"Thế con không có ấn tượng gì về cái tên Đồng Gia Hân này sao? Mẹ đã cho người tra rồi, lúc còn học bên Mỹ con bé là đại hoa khôi trong trường đấy, không lẽ con không biết? Nó chỉ nhỏ hơn con có hai tuổi, xem như là cùng một lứa rồi còn gì?"

Nguyệt Giang Thiên thờ dãi, đem ly trà nhét vào tay mẹ. "Tạm thời con chưa có ý định tìm vợ đâu, nên mẹ đừng ngâm bài ca này nữa, không khéo con phải nhờ Trọng Khanh tư vấn tâm lý cho con mất."

"Con đúng là nên tư vấn tâm lý đi, chẳng có ai ba mươi tuổi rồi mà vẫn không gần nữ sắc mà chỉ thích gần từ thì như con cả, xem Trọng Hy mà xem, tuy rằng nó hơi phóng túng nhưng ít nhất nó còn có cái gì đó để mẹ tin tưởng nó bình thường. Còn con..." Nguyệt Yên dùng mắt đánh giá một lượt rồi cẩn thận phang ra một câu. "Con có chắc là mình thích phụ nữ không?"

Một câu này làm cho Nguyệt Giang Thiên suýt chút chết sặc vì nước trà, anh hết cách nhìn mẹ. "Mẹ đang nghĩ đi đâu thế?"

"Nếu không phải vậy thì tại sao không chịu tìm hiểu phụ nữ chứ? Giang Thiên con ba mươi tuổi rồi, không lẽ con định kết hôn với từ thì, hoặc là đóng bệnh án trong bệnh viện sao?" Nguyệt Yên nói. "Mẹ mặc kệ, khi nào con còn chưa tìm một cô gái về đây cho mẹ xem mắt, mỗi lần con về mẹ đều ngâm cái bài ca kia."

Nguyệt Giang Thiên giơ hai tay đầu hàng. "Được được, con sẽ cố gắng hết sức có được chưa?"

"Con phải cố gắng gì nữa, Đồng Gia Hân, nữ thần ngay trước mắt con đây. Không lẽ con không thích người ta? Đây, nếu không thích thì phải có lý do nếu không mẹ sẽ thay con hẹn gặp đấy." Nói đi nói lại, tài dẫn dắt câu chuyện của Nguyệt Yên đúng là có phong thái của một nữ doanh nhân thành đạt. Cho dù đề tài lạc xa đến mức nào bà vẫn không quên dẫn dắt trở về ý chính lần nữa.

"Đừng, tuyệt đối đừng. Con không muốn làm người thất lễ trước mặt con gái nhà người ta." Nguyệt Giang Thiên cũng không lả lẫm gì mẹ mình. "Thật ra, con không thích người nhỏ hơn mình hai tuổi."

"Hết rồi?"

"Hết rồi!" Anh gật đầu.

Nguyệt Yên thật sự rất muốn mang roi ra dọt cho thẳng con này một trận. "Đây, lần trước con lấy lý do không thích người ta không uống được rượu để từ chối, mẹ con nói không biết con tìm bạn đời hay là tìm bạn nhậu đây con không nhớ sao? Lần này đổi lại là một người hoàn mỹ như Đồng Gia Hân con lại lấy lý do không thích người ta nhỏ hơn con hai tuổi? Không lẽ con muốn lấy một bà vợ già sao?"

"Không phải, nhưng...con thấy tốt nhất là nên nhỏ hơn con, mười mấy tuổi."

"Mười mấy tuổi?" Nguyệt Yên trừng lớn mắt. "Con tìm vợ hay tìm cháu đây?"

Nguyệt Giang Thiên khẽ cười, im lặng một lúc rồi nói. "Con thích nuôi con nít."

"Ánh mắt con như vậy là ý gì? Hay là, con có người nào rồi mà giấu bản cung?"

Anh không trả lời mà đứng lên, đem điều khiển ti vi đặt vào tay mẹ mình. "Con chỉ muốn nói với mẹ, muốn có con dâu thì nên thay đổi tiêu chuẩn của mình một chút đi. Vì kiểu người vừa đẹp người lại vừa đẹp nết, chừng chạc và sắc sảo vừa đủ trong tiêu chuẩn của mẹ con dám chắc con dâu tương lai của mẹ, không có đâu."

Nói rồi anh nhanh chóng trở về phòng mặc kệ tiếng gọi phía sau của Ngụy Yến. Bà ngồi lại ngẫm nghĩ những lời vừa rồi của con trai mình, cũng không hiểu lắm nhưng cảm thấy có gì đó không được ổn lắm. "Chị Phuong, nó nói nó chưa có bạn gái, nhưng vừa rồi cái câu cuối cùng ấy..."

Di Phuong gật đầu tiếp lời. "Rất khả nghi!"

"Chị cũng thấy vậy sao? Tôi cũng nghĩ vậy đấy. Vô cùng khả nghi là đằng khác, một mặt nó nói mình chưa có bạn gái, một mặt khác lại bảo rằng con dâu tương lai của tôi không đạt chuẩn. Điều này chứng minh điều gì?"

Kim Phuong hơi cúi người. "Đang - tiến - triển."

Lúc này điện thoại của Ngụy Yến reo lên, bà nhanh chóng nhận máy.

"Bà chủ, đã điều tra về cô gái bà nói. Năm sau sẽ là sinh viên năm hai ngành Y trường Bách Nhật, theo như một số lời kể của sinh viên trong trường thì tình cô này không tốt lắm, rất nhiều lần bị thầy Thảm kỷ luật. Vừa rồi còn làm một trận ầm ỹ đánh người, hình như là có sự can thiệp của cô Từ Anh vào nữa. Nói về thành tích thì không hiểu sao đang từ top mười đầu bảng lại lọt thõm xuống tận hàng năm trăm."

Bà chỉ vừa nghe bao nhiêu đó mà trán đã đổ mồ hôi hột, tiếp tục hỏi. "Còn gia đình thì sao?"

"Không có thông tin, tôi sẽ cố gắng điều tra."

"Được, có tin tức thì báo cho tôi ngay."

Ngụy Yến tắt máy, nhìn Kim Phuong một lúc, hai người đưa mắt nhìn nhau như đã hiểu ý của đối phương.

Ngụy Yến "Không hoàn hảo."

"Nhỏ hơn mười mấy tuổi," Kim Phuong.

Ngụy Yến. "Không phải chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Em kết hôn hai năm rồi đấy

Sau chuyến đi du lịch ở Diên Phúc, Mộng Hương và Gia Vi đều về quê thăm gia đình. Dương Trí và Dương Nam Phuong bận rộn ôn học cho năm thứ tư, một mình Tâm Đan đối diện với bốn bức tường trong ký túc xá. Bây giờ nhìn ra sân trường, toàn bộ đều trống không, vắng vẻ không khác gì cái chùa. Ngay cả lá cây cũng chịu không nổi sự tẻ nhạt mà rụng xuống liên tục. Tâm Đan ngồi bên cửa sổ, hết như cô gái trong truyện "chiếc lá cuối cùng".

Được một lúc, cô lại thở dài..

"Ước gì, có một tiếng động để chứng minh trái đất chưa bị người ngoài hành tinh chiếm đoạt."

Cô vừa dứt lời, bên ngoài đã có tiếng gõ cửa. Tâm Đan phải thừa nhận cái miệng mình đúng là thiêng thật, cô nhanh chóng chạy ra mở cửa. Bên ngoài là quản lý ký túc và phía sau bà ấy là một người thanh niên cô hoàn toàn không quen biết.

Quản lý ký túc. "Lâm Dung Tâm Đan, có người tìm em này."

"Tìm em?" Tâm Đan khó hiểu nhìn qua người kia.

Cậu thanh niên kia dường như rất vui vẻ khi nhìn thấy cô, liền chạy lên kéo lấy tay cô. "Tâm Đan, thật không ngờ cuối cùng cậu cũng tìm được con rồi."

Tâm Đan cảnh giác nhìn anh ta. "Anh là..."

Chàng trai kia sững sốt, "Anh, anh đây, anh họ của em đây. Sao thế? Em không nhớ anh à?"

"Anh họ hả?"

"Sao thế Tâm Đan, em mới đi có hơn nửa năm thôi không lẽ quên luôn anh rồi sao?"

"À không có..." Tâm Đan cố gắng nhập vai nhanh chóng. "Em...em mới vừa ngủ dậy. Nên thần trí có chút mơ hồ không tỉnh táo, sao em có thể quên anh được chứ? Nào, mau vào trong ngồi đi."

Đúng là suýt chút nữa không phản ứng kịp thì lộ ra mọi chuyện hết rồi, cho dù không lộ cũng sẽ khiến cho người khác nghi ngờ. Người này có vẻ là người trong gia đình của Lâm Dung Tâm Đan, nhìn anh ta cũng không giống kẻ xấu, vẻ vui mừng khi nhìn thấy cô khi này cũng không phải giả tạo, có lẽ cô phải check lại kỹ càng một chút mới có thể xác định. Tâm Đan rót một ly nước để xuống bàn rồi cười thân thiện. "Anh họ uống nước đi, có một ấm không ạ? Bên ngoài trời lạnh như vậy, sao lại ăn mặt mông manh thế này?"

"Có gì đâu, anh là đàn ông con trai mà, lạnh một chút cũng không có gì. Với lại người nhà nông chúng ta chịu đói chịu lạnh quen rồi, chút xíu thời tiết này thì có là gì chứ?"

Tâm Đan gật đầu, người nhà nông? Có lẽ là gia đình của Lâm Dung Tâm Đan không quá khá giả, vì vậy cách ăn mặc của người anh trước mặt cũng giản dị vô cùng. "Chắc anh một ấm nhỉ? Nào, uống nhiều nước một chút."

"Đã nói không một, vì tìm được em mà anh đi moi tin từ trấn Lập Thành tới đây đây. Nửa năm trước em không nói không rằng bỏ nhà ra đi, mọi người túa ra đi tìm em khắp nơi cũng không thấy, chủ với dì lo cho em vô cùng, lần này họ hạ huyết thư lệnh cho anh cho dù đào ba tấc đất cũng phải tìm em về. Anh thông qua mấy người bạn trên mạng, ở khắp mọi miền đất nước để nhờ họ truy tìm em, cuối cùng có một người nói em giống cái cô gì làm ở một tiệm bánh. Anh bắt xe đồ chạy sáu tiếng tới thành Bách Nhật, tìm theo địa chỉ tiệm bánh đó mà hỏi thăm thì mới biết em học ở trường này."

"Cũng gian nan nhỉ?" Tâm Đan gượng cười. "Mà anh nói, em bỏ nhà ra đi hả?"

Người anh họ kia gật đầu. "Ừ, đồng ý là chủ với dì ép gả em sớm. Nhưng ở trấn Lập Thành của chúng ta, là con gái phải cưới năm mười sáu tuổi, em lại cứ khăng khăng không chịu. Thế nào, ngay cả chuyện em bỏ nhà ra đi em cũng không nhớ à?"

Tâm Đan chớp mắt lia lịa. "Ai nói em không nhớ chứ? Em nhớ ra rồi đấy, nhưng em không thừa nhận thôi. Em bỏ nhà ra đi không phải là do em muốn, mà là do cha mẹ ép em, đã bảo là không muốn lấy chồng rồi mà cứ ép buộc. Ở thành Bách Nhật này, mười sáu tuổi mà kết hôn là đi vào tù bóc lột đấy."

"Em nói gì vậy Tâm Đan? Em kết hôn hai năm rồi đấy."

Tâm Đan. "..."

Cô hoàn toàn rơi vào trạng thái đứng hình, cứ như thể có ai đó đứng thiết bị ngưng đọng thời gian trên người cô vậy. Suýt chút nữa cô cũng quên cả việc hít thở. Cô nhìn anh họ, anh ấy cũng nhìn cô. Có điều ánh mắt của Tâm Đan là chưa sự kinh hãi, ngạc nhiên, không thể nào lường được chuyện vừa xảy ra còn ánh mắt của anh họ lại là sự nghi vấn, khó hiểu đối với người trước mặt mình.

"Tâm Đan, sao em cứ kỳ lạ thế nào vậy?" Người anh họ kia nói. "Năm mười sáu tuổi em đã kết hôn với một người lớn hơn em hai tuổi rồi, sống cùng nhau cũng được hai năm rồi tự dưng lại bỏ chồng bỏ cha mẹ đi học đại học. Lại còn tới nơi xa xôi thế này để học. Chồng em, cha mẹ, họ hàng tất cả đều vô cùng lo lắng cho em đấy. Em cũng đừng oán trách cha mẹ em, họ tuy chỉ nhận nuôi em nhưng lại vô cùng thương em, nếu không họ cũng không ép em kết hôn sớm."

"Em kết hôn rồi..." Thật lâu sau cô mới kịp thời phản ứng, nhưng sự bàng hoàng vẫn không thoát khỏi nơi đáy mắt. Cuối cùng Tâm Đan dùng sức hét toáng lên một tiếng thật lớn làm người kia phải bật tai lại né sang một bên.

Cái gì thế này? Cô vẫn chưa kịp chuẩn bị đối mặt với hoàn cảnh của một thân phận mới. Không được, phải tiến hành sắp xếp lại hệ thống thông tin mới được. Trấn Lập Thành, cô từng xem trên mộ bài báo lên án những phong tục cổ hủ của người dân nơi này, đại khái mọi người không ủng hộ việc những thiếu nữ cứ phải tới mười sáu là cha mẹ của họ cứ ép gả đi. Bởi vì họ quan niệm, khi con gái ở đây qua mười sáu tuổi mà chưa lấy chồng thì sẽ mệnh yếu, chết bất đắc kỳ tử. Và hiện tại, cái thân thể này của cô, đã kết hôn, có chồng hơn mình hai tuổi. Còn cha mẹ, vừa rồi anh họ nói là nhận nuôi, nói vậy không lẽ Lâm Dung Tâm Đan cũng giống như Thanh Nhã, đều là trẻ mồ côi sao?

"Tâm Đan!" Anh họ lấy tay hươu hươu trước mặt cô làm Tâm Đan giật mình. "Em sao thế?"

"Không, không sao? Em, chỉ là, nửa năm nay em xa nhà. Chợt hiểu ra chỉ có cha mẹ mới yêu thương mình, dù họ chỉ là người nhận nuôi em, nhưng luôn đối đãi với em rất tốt. Em cũng đã kết hôn rồi, cũng đã chung sống với, với chồng được hai năm, đã sớm không phải trẻ con mà nói bỏ nhà đi là bỏ nhà đi nữa." Tâm Đan tỏ vẻ hối cải ôm mặt khóc. "Em chợt cảm thấy ân hận quá..."

Người kia thở dài vỗ vai cô. "Em nói như vậy là đúng, rất đúng nữa là đằng khác. Có vẻ như em đã trưởng thành hơn rất nhiều rồi, thôi thì ngày mai, cùng anh quay về nhà."

Tâm Đan vốn dĩ đang diễn vai trẻ con ăn năn hối lỗi thì nghe thấy câu này liền ngẩng phắt đầu lên mà quên cả diễn. "Về nhà?"

"Ừ, về nhà."

"Không, không không không..." Cô lắc đầu như cánh quạt liên tục. "Em, em hồ thẹn lắm, nửa năm rồi chắc cha mẹ và...chồng em, rất lo cho em, em không còn mặt mũi nào mà về gặp mọi người nữa."

"Không sao, họ rất thương em, không ai trách mắng gì em cả." Anh họ của cô cũng "thật thà" quá mức, còn sẵn lòng...an ủi động viên. "Em nên về thăm họ một chuyến, hai ông bà cũng có tuổi rồi, nhớ em thôi cũng đủ làm họ sinh bệnh đấy."

Người ta đã nói thế, cô đúng là không có cửa từ chối rồi.

Anh họ của cô là Lập Kính Đình, một người khá chân chất, hết lòng vì mọi người. Điển hình là sáng này từ sớm anh ấy đã tới gõ cửa phòng ký túc của cô, giúp cô khuôn vác hành lý ra bến xe. Gặp phải một bà cụ cũng đi tìm cùng một chuyến xe với hai người bọn cô, anh ấy liền không hề nề hà khuôn luôn túi hành lý của bà cụ kia. Đúng như lời nói hôm qua, Lâm Kính Đình vô cùng khỏe, đúng là con nhà nông chính hiệu. Lần đầu chen chúc trong bến xe để kiểm xe dò, lúc thấy chuyến xe của mình thì lại phải chen chúc ngồi trên xe. Đây là loại xe máy lạnh nên không được mở cửa sổ, vừa chạy được mười lăm phút, có cả tá người bắt đầu nôn khan làm ô nhiễm hết cả không khí. Tâm Đan mãi mãi cũng ghi nhớ loại cảm giác kinh khủng này. Cô phải sống trong một môi trường toàn khí thải, hơi người, mùi chua của nước ối trong sáu tiếng đồng hồ.

Lúc đến nơi, cô là người liều mạng nhảy xuống xe trước. Kinh khủng quá sức chịu đựng, Tâm Đan thể sau này sẽ tích cực bảo vệ môi trường hơn nữa mới được. Cô kiệt sức ngồi giữa bến xe đông xe đông đúc bất chấp bảo vệ tới đuôi tận năm lần cũng không đi. Bởi vì cô thực chất không đủ sức để đi nữa, chỉ biết ngồi chồm hổm ở đó mà ôm ngực thở phì phò. Cứ nghĩ tới lúc về cũng phải chịu thêm một lần sống trong cái cảnh này sáu tiếng, Tâm Đan liền muốn chết đi cho xong.

Cuối cùng, cô phải lặn lội đi cùng Lập Kính Đình bắt xe ôm về nhà. Vì đây là trấn nhỏ nên đường cũng nhỏ không kém lại vô cùng dãn, ổ gà ổ vịt còn có ổ voi tràn lan khắp đường. Tâm Đan dám chắc nếu thai phụ trong thôn mà sắp đẻ thì sau khi đi qua con đường này sẽ rớt con ra lúc nào cũng không hay. Nửa tiếng sau mới về tới nhà, quãng đường này như là một thiên kiếp đối với cô.

Tâm Đan vừa bước xuống xe, theo sau Lập Kính Đình đi vào bên trong một ngôi nhà có sân rất rộng. Vừa nhìn là đã biết đây là nhà nông, nhưng có vẻ khá giả, vì dọc đường vào bên trong cô đã thấy không ít người giúp việc phụ trách quét sân và gánh lúa, họ thấy cô thì đều chào hỏi.

"Chào cô hai!"

"Cô Tâm Đan, lâu quá không gặp."

"Chào Tâm Đan!"

"Chào cô chủ!"

Tâm Đan cũng cười cười gật đầu lễ phép chào lại. Xem ra đây chính là nhà giàu nhất cái trấn Lập Thành này rồi.

Một số người giúp việc mặc y phục giản dị đợi khi cô đi qua thì tùm năm tùm ba lại xôn xao bàn tán.

"Này, đây là Tâm Đan phải không? Mới có nửa năm sao lại khác biệt thế nhỉ?"

"Phải đó, lúc trước đâu có xinh thế này."

"Chuyến này cậu Tài vô mệnh rồi, tự dưng cô vợ lại trở nên hút hồn thế này."

"Nếu cô ấy chưa có chồng thì chắc trai cả thôn mình sẽ ập tới hỏi cưới rồi đấy."

Lập Kính Đình đi trước, thỉnh thoảng quay lại chỉ đường cho Tâm Đan. Thấy trên mặt cô vẫn còn nét bối ngỡ thì nói. "Em ngạc nhiên phải không? Nhà chúng ta lúc trước cũng không khá giả như vậy, nửa năm trước cô chủ trúng một vụ lúa lớn, sau đó vận may liên tiếp ập tới, bán được hai mẫu đất với giá cao ngất chín tầng mây, dùng một phát trở thành phú bà phú ông giàu nhất cái trấn Lập Thành này."

Tâm Đan gật đầu, sau nói cứ như cô là sao chổi không bằng. Sau khi cô đi thì làm ăn phát phới, nghe cứ khó nghe thế nào ấy.

Bạn đang đọc truyện *Mật Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Đùng kinh động tới cô ấy

Ngôi nhà nhìn vào khá bề thế được xây dựng chủ yếu bằng gỗ, hai xà chính của ngôi nhà được làm bằng gỗ tàu với vô số nét chạm trổ rất độc đáo, tinh xảo tạo nên vẻ riêng biệt, cổ điển cho ngôi nhà. Tâm Đan vừa chạm vào là nhận ra được loại gỗ này, chính là gỗ Lim vô cùng đắt giá. Lúc cô còn đang quan sát ngôi nhà thì một giọng nói thất thanh vang lên làm Tâm Đan giật mình, quay lại thì thấy một người phụ nữ trung niên bước tới ôm lấy cô. Vừa khóc vừa nói. "Tâm Đan, con về rồi, cuối cùng cũng về rồi. Nửa năm nay đêm nào mẹ cũng không ngủ ngon giấc, sao con lại nhẫn tâm bỏ đi tận nửa năm thế hả?"

Bên cạnh bà ấy còn có một người đàn ông trung niên, cũng không nén nổi sự vui vẻ trên mặt. "Về là tốt rồi, Tâm Đan bình an là tốt rồi. Con sao thế? Sao lại bỏ mẹ như vậy?"

Tâm Đan không phản ứng kịp, lần đầu tiên cô biết hóa ra cái ôm của một người được gọi là mẹ cũng có thể ấm áp như vậy. Hóa ra sự lo lắng của cha mẹ dành cho con cái lại khiến cô cảm động như vậy. Cô rất xin lỗi Lâm Dung Tâm Đan vì đã lỡ lấy đi khoảnh khắc cảm động này bằng chính thân phận và ngoại hình của cô ấy, nhưng mà, cha mẹ...thật sự rất tuyệt vời.

"Con, con xin lỗi cha mẹ..."

"Không sao không sao, quay về là tốt." Bà Huệ vuốt mặt cô. "Con bé này, sao lại ốm thế này chứ? Con sống ở thành phố lớn có phải rất vất vả không? Nghe nói còn phải đi làm thêm nữa, ở trong ký túc có bị bạn ăn hiếp không? Con muốn học đại học thì cha mẹ có thể cho con học ở trường tốt nhất trấn Lập Thành này mà, cần gì phải bôn ba đi tới thanh Bách Nhật. Nghe nói người ở đó ai cũng có tâm địa, có rất nhiều kẻ xấu, con gái của mẹ có bị lợi dụng không?"

"Cái bà này hỏi gì mà hỏi nhiều thế? Tâm Đan nhà ta thông minh lanh lợi, ai có thể lợi dụng được nó?" Ông Nghiêm nói. "Tôi lại thấy con gái chúng ta sau khi ra ngoài lại hiểu chuyện hơn rất nhiều, ít ra còn biết nói một tiếng xin lỗi rồi Kính Đình nhỉ?"

"Vâng, lúc con tìm thấy em ấy em ấy còn rất bờ ngỡ, sau khi biết cô chú ở quê lo lắng cỡ nào thì cũng đã khóc lóc nói xin lỗi đấy ạ."

Tâm Đan cười, anh hai à lúc đó là tôi diễn thôi nhưng bây giờ tôi sắp khóc thật rồi này.

"À, Mộng Mộng à." Bà Huệ gọi, một cô bé giúp việc xinh xắn bước lên. Nhưng có điều cô bé ấy cứ dùng cái ánh mắt lấp lánh như sao trời mà nhìn cô chăm chăm, làm cho bà Huệ thắc mắc hỏi. "Nhìn gì thế?"

Mộng Mộng đỏ mặt lắc đầu. "Dạ tại con thấy chị Tâm Đan khác quá, xinh hơn rất nhiều."

Bà Huệ cười. "Được rồi, đi vào gọi cậu Tài ra đây nói vợ nó về rồi này."

Tâm Đan chột căng thẳng, hai tay nắm chặt vạt áo. Nãy giờ gặp cha mẹ không khí cũng vô cùng thoải mái nhưng vừa nhắc tới người chồng tên Lương Tài kia lại làm cho cô cảm thấy cực kì khó chịu. Tự nhiên ở đâu lại lòi ra một người chồng cô không quen biết, thử hỏi có khó chịu không? Có căng thẳng không?

Tâm Đan chỉ sợ lỡ như người này là một người chồng vũ phu thì sẽ thế nào?

Nếu không vũ phu thì chắc là dân nhậu nhẹt đàn đúm? Chơi bời hút sách cũng nên?

Tâm Đan cứ nghĩ rằng Lương Tài sẽ là một người đàn ông thô kệch vạm vỡ, ấy vậy mà khi anh ta bước ra từ phía sau tấm màn nhưng, cô lại thần thờ tới mức không kèm được mà bật ra một câu. "Ủa? Lương Tài đâu?"

Tâm Đan có cảm giác sau khi cô bật ra câu hỏi này, ai cũng nhìn cô cứ như thể cô là một nữ minh tinh đang có scandal vậy. Cô căng thẳng chữa cháy ngay lập tức. "À, con chỉ hỏi vui thôi, thật không ngờ nửa năm anh ấy đã thay đổi thế này."

Kính Đình đứng phía sau cô. "Chỉ có em thay đổi thôi, Lương Tài vẫn như trước mà?"

Lương Tài không phải là một người có dáng vạm vỡ cao to vạm vỡ như mấy đại thần trong trường, nét mặt lại càng không được tuấn tú nhưng cũng xem là dễ nhìn đi. Chiều cao cũng khiêm tốn, có vẻ là do anh ta nhỏ con nên còn lùn hơn cô một chút. Anh ta bước tới đứng trước mặt cô, thần thái cũng căng thẳng cúi đầu chào một cái. "Chào em!"

Tâm Đan là người thiếu kinh nghiệm, lại trong tình huống này nên cứ nghĩ vợ chồng chào nhau thì sẽ làm như thế mà ừ ừ cạc cạc cuối đầu một cái sâu hơn cả anh ta. "À...chào anh!"

Lập Kính Đình. "Hai người làm sao thế? Vợ chồng hai năm rồi có cần giữ lễ thế không? Với lại chào thì chào đơn giản thôi, có phải báỉ thiên địa đâu mà làm lố thế."

"Thôi nào Kính Đình, không có trêu em!" Ông Nghiêm la một tiếng rồi nói. "Được rồi, đoàn viên thế là vui rồi, mọi người vào trong tắm rửa thay y phục cho khỏe, lát nữa họ hàng qua chúng ta sẽ báo tin vui rằng chúng ta đã tìm được con gái rồi."

Tâm Đan khản trương, cái gì? Họ hàng? Còn họ hàng nữa sao?

Tâm Đan thay bộ y phục truyền thống, cổ điển, xưa cũ... trông cô bây giờ giống như một thiếu phụ thanh lịch, công dung ngôn hạnh, hiền lương thực đức nhưng chỉ có cô mới biết cô đang rất hồi hộp. Cái gọi là họ hàng chính là một đám người thích soi mói lẫn nhau kia, bà Huệ kéo cô lại giới thiệu qua lại, cũng không phải là loại giới thiệu kỹ càng mà chỉ là một cuộc nói chuyện bình thường. Bởi vì đâu có ai mà chưa từng gặp qua họ hàng của mình mà phải giới thiệu người này là ai người kia là ai có phải không?

Khi cô vừa ngồi xuống bàn, thì đã bắt đầu diễn ra một cuộc nói chuyện khá là không thoải mái. "Tâm Đan à, cháu cũng lấy chồng rồi, xuất giá thì phải tông phư. Cháu xem đi, cả làng này có ai bỏ nhà ra đi như cháu hay không? Cháu quá bông bột rồi." Di hai là người đầu tiên lên tiếng trách móc, đi cũng là mẹ của Lập Kính Đình.

Tâm Đan vốn không phải là người vô lễ, người lớn dạy thì cô nhất định sẽ im lặng nghe theo, cho dù là đúng hay sai cũng ít khi phản pháo lại nhưng không hiểu sao thái độ lúc răn dạy của người di này lại khiến cô hơi phản cảm. Dù vậy Tâm Đan vẫn lễ phép đáp. "Đúng là cháu quá bông bột, hy vọng các cô di chú bác bỏ qua cho."

Di hai dường như không ngờ tới đứa trẻ ngỗ nghịch nửa năm trước lại có thể từ tốn nói ra cái câu này nên cũng đứng hình phút chốc.

Ông Nghiêm cười lớn. "Đúng thế, tuổi trẻ mà, ai mà chẳng có lúc bông bột phạm phải sai lầm, cái quan trọng là sau sai lầm có trưởng thành hơn được hay không thôi. Lần này Tâm Đan bốn ba bên ngoài như vậy, lại hiểu chuyện hơn rất nhiều, chị hai xem, cách ăn nói cũng vô cùng lễ phép.""Đúng là lễ phép hơn thật rồi." Di hai uống một ngụm trà rồi lại nói. "Nhưng cũng lấy chồng rồi, bỏ chồng mà đi là không thể chấp nhận được. Với lại tự dung lại mò đi cái thành phố gì gì đó để học đại học, đi nói con nghe, con gái thì cần gì phải học nhiều như vậy chứ?"

Con học nhiều như vậy là để sau này không phải trở nên nói năng mất lịch sự và không được lòng người như đi bây giờ đây. Tâm Đan cười. "Con chỉ muốn ra đời trải nghiệm, thoát khỏi nơi bảo vệ mình để tự đứng trên đôi chân của mình thôi. Chính vì vậy mà con học được rất nhiều điều mà trước giờ bản thân mình không biết, hóa ra kiến thức thật sự rất rộng lớn, nếu cứ thu mình trong cái vỏ rồi tự cho mình là đúng để đi phán đoán người khác thì mình chẳng khác gì ếch ngồi đáy giếng cả."

Tâm Đan vừa dứt lời, Huệ và Lập Kính Đình cùng Lương Tài nhìn cô mà kinh ngạc tới mức. Sắc mặt di hai tái xanh, không biết đáp trả thế nào. Ông Nghiêm đương nhiên nhận ra được rằng cô đang nói xéo người lớn nhưng vẫn không muốn làm to chuyện bởi vì ông cũng không thích bà em vợ điều ngoa này lắm. "Thôi được rồi, mọi chuyện đều là quá khứ, bây giờ Tâm Đan cũng về rồi. À mà con này, từ nay hãy lo lắng bù đắp cho thằng Tài nhiều vào, con bỏ đi nửa năm, đối với nó là thiệt thòi rất lớn."

"Thật xin lỗi, nhưng con chỉ về đây hai tuần thôi, hai tuần nữa là phải nhập học năm hai rồi."

Di hai chen ngang. "Cái gì? Cháu còn muốn đi sao? Thế này là thế nào đây? Cái gì gọi là hồi tâm chuyển ý hả?"

Tâm Đan cười. "Cháu phải đi học hồi để sau này nói chuyện được lòng người khác hơn ạ."

"Cháu..."

"Tâm Đan con còn định đi à?" Bà Huệ lên tiếng. "Con muốn học có thể học ở đây mà, thành Bách Nhật cách nơi này rất xa, tội gì phải đi tới đó."

"Ở đó con có rất nhiều bạn tốt, lại có một môi trường học tập tốt hơn ở đây rất nhiều."

"Không được!" Ông Nghiêm từ chối ngay lập tức. "Một đứa con gái, không thể nào đi đi lại lại xa nhà như vậy. Sống đơn thân độc mã ở thành phố lớn một mình, lỡ như xảy ra chuyện gì thì biết nương nhờ vào ai?"

"Cha..."

"Không bàn cãi nữa, chuyện này không được là không được."

"Cha cháu nói đúng đó Tâm Đan, cháu xem học nhiều để làm gì chứ? Muốn sau này sung túc giàu sang thì bắt chước A Tuệ nhà bác đi, đầu tư cho chồng thay vì đầu tư vào việc học. A Tuệ nhà bác bây giờ là bà giám đốc của một công ty lớn lấy vốn của nước ngoài đây. Khu đất mà cha cháu vừa bán được với giá trên trời, cũng là nhờ A Huệ giới thiệu mới bán được, đối tượng thu mua lại chính là công ty do chồng con bác phụ trách. Cháu nên biết, đời của cha cháu phát lên được là nhờ con gái đi và gia đình đi đã hết lòng nâng đỡ, nếu không thì giờ tay ông ấy và mẹ cha cháu vẫn phải thì gạt lùa mướn cho người ta đấy."

"Mẹ!" Lập Kính Đình ngồi bên cạnh lên tiếng. "Ít nói một chút đi mà."

Tâm Đan đánh giá tình hình trước mắt, lời của bà di này nói đúng là khó nghe thật. Trong mỗi một chữ đều thể hiện rõ sự khinh thường đối với cô và thậm chí với cả cha mẹ cô, mỗi một cử chỉ đều cứ tưởng như bản thân là bề trên ban ơn cho con cháu vậy. Cô càng nhìn càng thấy ngứa mắt, chắc hẳn lúc trước Lâm Dung Tâm Đan cũng bị bà di đáng ghét này vui đập dứ dằn lăm. Lời của di hai nói cô còn nghe không lọt tai huống hồ gì là cha cô? Ông đang kiên quyết phản đối chuyện cô quay lại thành Bách Nhật giờ lại còn bị bà di này đả kích, cho dù cô có thuyết phục thế nào thì cũng bằng thừa mà thôi, tốt nhất là cứ im lặng trước. Đợi thời cơ thích hợp rồi nói, thuyết phục không được thì cùng lắm bỏ trốn, với bản lĩnh của cô, đừng nói là một gian nhà, năm gian cô cũng lẩn qua được.

Bà Huệ nói. "Chị à, A Tuệ tài giỏi Tâm Đan nhà em làm sao mà so được chứ?"

"Nói cũng đúng, đúng là không so được. Tính ra thì hai đứa cũng bằng tuổi nhau, vậy mà một đứa giờ là bà hoàng còn đứa kia lại bần hàn hơn hẳn." Di hai nói. "Thôi, số phận của mỗi người mỗi khác ấy mà, không nói được."

Tâm Đan thật không hiểu, rốt cuộc đây là loại họ hàng gì thế này? Con bà ta là vàng là ngọc còn cô là rác rưởi chắc?

Tối đến, cũng là khoảng thời gian chật vật của cô.

Vợ chồng xa cách nửa tháng, khi gặp lại thì nên làm cái quý gì?

Phải ngủ chung với một người đàn ông mà mình chả quen biết là cái quý gì?

Tâm Đan cứ ngồi trên ghế, mặc kệ, tối nay cô sẽ ngủ ngoài.

Lương Tài từ bên trong nhà tắm đi ra, anh ta mặc một bộ đồ ngủ lụa đơn giản, mái tóc vẫn còn ướt sũng nhìn thấy Tâm Đan luôn ngồi trên ghế nhìn qua mình thì thắc mắc. "Sao vợ lại ngồi đó, không qua ngủ à?"

"Tôi chưa buồn ngủ, anh cứ ngủ trước đi."

Lương Tài cũng không nói gì, leo lên giường rất nhanh đã ngủ. Tâm Đan ngồi ở đó tận nửa tiếng cũng không ngờ tới người đàn ông kia thực sự đã ngủ say từ đời nào rồi? Cái chuyện gì đang xảy ra thế này? Một người chồng có vợ bỏ đi tận nửa năm, từ lúc gặp lại ngoài một câu chào ban đầu anh ta cũng chẳng hỏi han gì nữa? Giờ còn ngủ say một cách dễ dàng không tưởng như vậy?

Không được, cô nhất định phải nâng cao cảnh giác, trên đời không có chuyện gì dễ dàng như vậy cả.

Thế là cả đêm, cô ngủ trên ghế sofa, tuy có chút không thoải mái nhưng dù gì cũng không phải lần đầu nên đối với cô cũng khá bình thường. Trong đầu nghĩ ngợi chuyện nên ứng phó tiếp theo sẽ như thế nào, nghĩ một hồi lại ngủ quên từ lúc nào không hay.

... "Bà chủ, đã có thông tin về gia thế của Lâm Dung Tâm Đan. Là con gái được nhận nuôi của một gia đình khá giả nhất một trấn nhỏ, cô ấy vừa từ thành Bách Nhật về nhà từ sáng qua, còn nữa, ở quê của cô ấy có một phong tục đó là con gái cứ hết mười sáu tuổi sẽ phải gả đi để có được một số mệnh nửa đời sau tốt hơn, cô ấy cũng đã kết hôn rồi."

Ngắt điện thoại, sắc mặt anh lạnh lùng như đang ngẫm nghĩ điều gì đó. Ngụy Yến đi vào, thấy điện thoại của mình đang nằm trong tay con trai, nhìn sơ qua biểu cảm của anh cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra, quả nhiên Ngụy Giang Thiên nhìn qua chỗ bà. "Mẹ điều tra cô ấy?"

Ánh mắt Ngụy Yến có chút không tự nhiên nhưng hồi phục rất nhanh, bà thần nhiên đáp. "Đúng vậy."

Ngụy Giang Thiên vẫn không rời mắt khỏi bà, một lúc sau mới chậm rãi nói. "Muốn làm gì cũng được, nhưng đừng kinh động tới cô ấy."

Ngụy Yến im lặng không trả lời.

Ngụy Giang Thiên đi lướt qua bà ra khỏi phòng, lúc này điện thoại anh reo vang. Nhìn tên người gọi tới, sắc mặt càng thêm phần nặng nề hơn mà nghe máy.

"Giang Thiên, nghe nói con đã về tới nhà rồi phải không?"

"Dạ phải!"

"Tốt lắm, hiện giờ cha và Trọng Hy đang đàm phán một hợp đồng lớn ở Nam Mỹ nhưng dự án hai mẫu đất ở trấn Lập Thành lại tới hạn bàn giao ký kết rồi, con xem đi giúp cha một chuyến tới đó có được không?"

Ngụy Giang Thiên ngẫm nghĩ, sắc mặt vẫn lãnh đạm không đổi. "Được ạ."

"Tốt lắm, con cứ xem xét nếu có bất kỳ điểm nào không hợp lý có thể không ký vào hợp đồng. Người phụ trách hai khu đất đó hiện giờ là Phùng Minh Long, cha sẽ gửi địa chỉ cụ thể qua cho con, vất vả cho con rồi."

"Không vất vả, cũng đúng lúc con phải tới thanh tra ở các bệnh viện ở vùng đó."

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Không ngờ tới cũng có thể gặp thầy ở đây

Trời còn chưa sáng, không khí đã lạnh hơn rất nhiều. Tâm Đan ngủ không ngon giấc, liên tục co rúm nằm trên ghế sofa, lúc đang mơ màng thì có cảm giác mình được bế lên rồi một lúc sau được đặt xuống một chiếc giường êm ái. Theo một chút lý trí cảnh giác còn sót lại, Tâm Đan liên tục trong cơn buồn ngủ giật mình mở mắt, nhìn thấy gương mặt của Lương Tài đang nhìn chăm chăm mình thì giật mình sốt bật người ngồi dậy. "Anh nhìn cái gì?"

"Mặt của vợ... dùng kem dưỡng gì thế?"

Tâm Đan không tin nổi nhìn anh ta, một lúc rồi đáp. "Tôi không dùng kem dưỡng."

"Vậy sao? Lúc trước đâu có như thế này, sờ vào thật thích." Vừa nói anh ta vừa thò tay véo lấy mặt cô vò qua vò lại như như mặt cô là cục bột để anh ta nặn vậy.

Tâm Đan khó chịu né qua một bên. "Sáng, sáng rồi sao?"

"Vẫn chưa sáng, chồng giật mình tỉnh lại thấy vợ nằm trên ghế, sao vợ không lên giường ngủ?"

"Tôi..." Tâm Đan cảm thấy mọi chuyện cần phải rõ ràng một chút, cô không thích cái kiểu sống trong một nơi mà mình không biết được nên dùng cách gì để đối đãi với người khác như thế này. "Lương Tài, có một số chuyện tôi cần phải làm rõ với anh."

"Vợ cứ nói đi!"

"Tôi, tôi, muốn ăn sáng." Lờn vừa bật ra khỏi họng lại bị Tâm Đan kịp thời nuốt vào, nhìn nụ cười trên mặt Lương Tài, cứ như thể anh ta là một người chồng tốt, rất yêu vợ vậy, nếu cô nói lời tổn thương tới người ta, như vậy có xem là tạo nghiệt hay không?

Thế là Lương Tài nói thêm với cô vài câu rồi lon ton chạy đi chuẩn bị buổi sáng, lúc Tâm Đan thay xong bộ đồ rửa xong cái mặt đi xuống nhà bếp thì nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng chói lóa. Lương Tài đang đeo tạp dề, loay hoay nấu điểm tâm, với dáng người nhỏ con của mình, lại đeo cái tạp dề hồng phấn đứng quay lưng lại với cô kiểu này nhìn anh ta không khác gì một cô vợ đảm đang.

Tâm Đan thờ dài, mày đang nghĩ cái quái gì trong đầu vậy nè? Ở vùng quê đầy tính phong kiến này thì người phải chạy vào bếp nấu ăn phải là vợ mới đúng đẳng này người ta lại thay mày làm điểm tâm, chứng minh anh ta là người chồng tốt rồi. Không được tạo nghiệt, mày phải tích đức cho con cháu Lâm Dung Tâm Đan à. Mày cũng đâu có quan trọng là yêu hay không yêu gì đó? Khi không bên cạnh xuất hiện một người chồng thì có làm sao? Cũng giống như việc mày tự nhiên sống lại trong một thân thể khác, rồi có thêm hai ba người bạn thân vậy thôi.

Tâm Đan đi rót một ly nước uống ực ực, đúng vậy, chồng là cái gì chứ? Cũng như anh em tốt thôi.

"Anh làm món gì thế?"

"Một số món đơn giản thôi, vợ này, vợ ở trên cái thành phố xa tít kia chắc là rất thường xuyên ăn đồ đóng hộp có phải không? Ăn mấy thứ đó vừa không sạch sẽ vừa không đảm bảo dinh dưỡng, vợ về đây hai tuần, chồng đảm bảo hai tuần sau vợ đi về cái chỗ kia sẽ tăng lên năm ký."

Tâm Đan đi tới, tựa lưng vào kệ bếp nhìn anh ta. "Nè, vợ anh sẽ bỏ anh đi nữa, ngay cả cha vợ cũng phản đối nhưng sao trông anh làm như không có một chút gì luyến tiếc hay bực mình thế?"

"Có gì đâu phải luyến tiếc với bực mình? Thực ra mấy lời vợ nói với di hai hôm qua chồng nghe tuy là không hiểu lắm nhưng cũng cảm thấy nó đúng, là con gái cũng phải có học thức, không thể như A Tuệ mà bám đại gia mãi được."

Tâm Đan im lặng uống nước, Lương Tài lại nhìn qua. "Vợ à, sau này vợ không cần ngủ sofa nữa đâu, chồng không làm bận với vợ."

Tâm Đan mỉm cười. "Cảm ơn anh!"

Cô cũng không biết mình dựa vào đâu mà lại tin tưởng vào lời này của Lương Tài, cô chỉ cảm thấy hành vi cử chỉ và lời nói của anh ta đều không giống người xấu nên có thể tin tưởng được.

Sau buổi ăn sáng, di hai dẫn một cô gái xinh đẹp tên A Tuệ tới kéo Tâm Đan đi theo tới một nhà hàng. Tâm Đan thừa biết, ngoài miệng di hai nói là muốn dẫn cô đi học hỏi nhưng thực tế là khoe khoang con gái bà ta giàu có như thế nào, thành đạt như thế nào mà thôi. Cũng may bên cạnh cô luôn có Lập Kính Đình giải vây cho cô khỏi tình huống buộc miệng phải chửi thề tay đôi với người lớn. Nhà hàng họ dẫn cô tới là một khu ăn uống lớn nhất cái trấn này, nhưng nếu đem so với nhà ăn một sao của thành Bách Nhật thì vẫn còn thua xa.

Tâm Đan không ăn, chỉ uống nước ngọt vì cô đã ăn sáng rồi. Di hai và A Tuệ gọi ra một tá các món đắt tiền rồi liên miệng bảo cô ăn. Tâm Đan thờ dài, không chút cam tâm tình nguyện động đũa. Cô gái tên A Tuệ kia rất xinh đẹp, là nét đẹp thanh thoát nhã nhặn nhìn cô. "Tâm Đan, thành Bách Nhật có rất nhiều cơ hội phát triển, em thật sự rất biết chọn nơi để gửi gắm đấy."

"Thật ra nó chỉ là một thành phố lớn thôi, còn cơ hội phát triển cũng chỉ dành cho những người có thực lực." Tâm Đan đáp.

"Trường Bách Nhật có phải rất lớn không?"

"Phải!"

A Tuệ cười. "Nếu có thể trẻ đi vài tuổi, chị cũng muốn tới đó học."

Di hai ngồi bên cạnh phản đối. "A Tuệ con nói chuyện ngốc nghếch gì vậy? Bây giờ còn cái gì mà không có? Còn hơn hẳn mấy người có học mà vẫn nghèo rớt mồng tơi ấy. Con gái thì học nhiều làm gì cứ tìm đại một người chồng giàu là có thể sống tốt cả đời rồi. Có phải không Lương Tài?"

Lương Tài nghe thấy di gọi tên mình cũng không dám đáp lại mà lặng lẽ cuối đầu.

Tâm Đan biết lý do anh ta không dám trả lời là vì câu hỏi này của di hai rõ ràng là câu hỏi xéo, Lương Tài có gia cảnh không tốt, may mắn được ông Nghiêm thương tình gả con gái cho, một mặt là tin tưởng nhân cách của anh ta, một mặt khác là để nhà anh ta trả nợ cho ông. Chính vì vậy, họ hàng bên cô đều khinh thường gia thế của Lương Tài, anh ở trước mặt mọi người vẫn luôn e dè giống như nàng dâu nhỏ không dám phản bác, trong tình huống này cô lại trở thành người chồng mạnh mẽ lên tiếng. "Lương Tài đúng là một người chồng tốt, ít nhất anh ấy dành thời gian và công sức nấu điểm tâm cho cháu, rồi lại không ngại lặn lội theo cháu tới đây."

Di hai lườm cô, rồi quay qua con gái mình. "A Tuệ, thằng Long sao không đến?"

"À, hôm nay anh ấy phải ký một hợp đồng lớn, nghe nói là rất quan trọng nên không thể tới đây."

"Có nghe thấy chưa? Người ta có công ăn việc làm đang hoàng nên có thể vắng mặt, còn đối với một số kẻ vô công rồi nghề thì đương nhiên phải đi xách vẩy cho vợ đi ăn sáng rồi."

"Dì..."

"Được rồi được rồi." Lập Kính Đình suất chút là mắc nghẹn. "Mẹ à, hầu sống ở đây cũng là rất ngon, mẹ ăn nhiều vào. Tâm Đan, em cũng ăn nhiều vào, ha."

Cô biết mình không thể nào nói lý lẽ với bà già này được, càng không thể thất lễ chửi nhau với bà ta. Vậy nên cô chỉ có thể im lặng ăn phần của mình, không sao, dù gì sức chịu đựng đả kích của cô cũng không tệ đến mức như thế. Ngồi thêm được một lúc, thì dì hai nhìn qua cửa một cái rồi lại khăn trương kéo tay A Tuệ ngồi cạnh. A Tuệ, con xem, thằng Long kia."

Tâm Đan cũng nhìn qua hướng bên kia, một người đàn ông béo và lùn, ít nhất cũng đã bốn mươi tuổi bước vào. Cô quay lại nhìn A Tuệ, vẻ trẻ trung của cô ấy hoàn toàn đối lập với người chồng của mình. A Tuệ dường như bắt được ánh mắt dò xét của Tâm Đan, chỉ lặng lẽ cuối đầu cười. Người đàn ông tên Long kia đi tới, nhìn thấy vợ mình và người nhà bên vợ thì chào hỏi một tiếng cho có lệ rồi ngồi vào bàn phía sau lưng Tâm Đan. Cô cũng không thêm quay lại nhìn bộ dáng xấu xí của người ta, tiếp tục ăn phần của mình.

"Cậu Ngụy, thật sự rất xin lỗi, đã trễ năm phút." Phùng Minh Long áy náy lên tiếng. Tâm Đan dừng lại động tác cầm đũa của mình. Không phải vì câu nói của ông ta mà là vì danh từ phía trước, cậu Ngụy?

Không đợi cô quay lại xác minh, người kia đã lên tiếng. "Ngồi đi!"

Tâm Đan ngồi thẳng lưng, giọng nói này...

Không thể nào sai được, thầy Ngụy, chắc chắn là thầy Ngụy. Sao thầy ấy lại ở đây? Hơn nữa, ngồi sau lưng cô như thế này từ bao giờ rồi? Cuộc nói chuyện khi nãy có lẽ cũng nghe thấy hết rồi. Vậy là thầy ấy biết Lương Tài là chồng cô rồi? Vậy khi về trường cô có bị kỷ luật rồi đuổi học vì kết hôn phạm pháp hay không?

"Tâm Đan em sao vậy?" A Tuệ thấy sắc mặt Tâm Đan hết xanh rồi lại xám thì hỏi thăm.

"Chắc là nhìn thấy chồng người khác thành đạt lại đang tự hổ thẹn về bản thân đây mà."

"Mẹ!" A Tuệ bảo mẹ mình im lặng rồi hỏi. "Em cảm thấy không khỏe sao?"

"Em...em..." Tâm Đan cảm thấy tim mình đập nhanh tới mức ảnh hưởng tới cả dây thanh quản.

Lương Tài cũng cảm thấy kỳ lạ. "Vợ sao vậy?"

"Vợ cái đầu anh đấy, im dùm đi..." Tâm Đan nghiêng răng.

"Vợ sao vậy? Sao lại nạt chồng? Nãy giờ chồng đâu có làm gì sai?"

Ôi thần linh ơi... không được, t d không thể ở lại đây. Quá nguy hiểm, cô nên chuồn, đúng, phải chạy nhanh mới được. Nghĩ là làm, cô đứng lên kéo Lương Tài dậy. "À, cháu chợt nhớ ra còn việc quan trọng phải làm, cháu đi trước đây."

"Đi gì mà gấp thế?" Lập Kính Đình hỏi.

"Phải, rất gấp!" Cô kéo áo Lương Tài, gần như là lôi đi về phía cửa.

"Tâm Đan!"

Tâm Đan như người bị điểm nguyệt dừng lại ngay tại chỗ, toi cô rồi, đúng là không qua được mặt của thầy Ngụy. Cô âm thầm khóc lớn trong lòng, từ từ quay lại đối mặt với anh.

Ngụy Giang Thiên vẫn ngồi ở bàn khi nãy nhìn qua cô, thấy cô chịu quay lại thì khẽ cười một tiếng, thản nhiên hỏi. "Hình như em vẫn chưa dùng bữa xong, bỏ ngang như vậy sẽ không tốt cho dạ dày đâu."

"Em...chào thầy Ngụy, em...em có việc gấp phải đi đấy mà..." Tâm Đan gượng cười hi hi. "Không ngờ tới cũng có thể gặp thầy ở đây đấy."

Phùng Minh Long nhìn qua nhìn lại giữa cô và anh rồi hỏi. "Cậu Ngụy, Tâm Đan...với anh quen nhau à?"

"Là học trò của tôi."

"Học trò?" Phùng Minh Long và dì hai cùng nhau đồng thanh.

Ngụy Giang Thiên lại nói. "Nếu đã tới đây rồi, gia đình không ngại chúng ta có thể dùng chung một bàn được chứ? Tâm Đan em qua đây, việc gấp gì cũng có thể dời lại sau bữa ăn."

"Nhưng mà..." Tâm Đan khó khăn nói.

"Qua đây." Ngụy Giang Thiên nghiêm giọng.

Di hai đi nhanh tới kéo tay cô lôi qua. "Tâm Đan, còn đứng đó làm gì, mau qua đây ngồi đi."

Cái bà di này, giỏi gì không giỏi chỉ giỏi đi bán đứng cô là nhất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Cậu không ngại nếu tôi đem học trò của tôi đi chứ?

Phục vụ nhanh chóng đi lên, dọn hai bàn thành một bàn tròn lớn. Phùng Minh Long và Ngụy Giang Thiên ngồi cạnh nhau bàn chuyện hợp đồng, cô ngồi cạnh di hai trong lòng thâm niệm nam mô a di đà phật.

Phùng Minh Long tranh thủ bắt chuyện. "Tâm Đan là em họ bên vợ của tôi, từ nhỏ tính khí không tốt, lại không ngờ có thể là sinh viên cho cậu Ngụy quản lý đúng là vinh hạnh. Hôm nay lại tình cờ gặp nhau ở đây, đúng là có duyên quá còn gì?"

Di hai hỗ trợ con rể của mình tới đa. "Phải phải, đúng vậy. À quên nữa, phải giới thiệu chứ. Tôi là di hai của Tâm Đan, từ nhỏ luôn lo lắng cho con bé không khác gì mẹ ruột vậy. Còn đây là con gái tôi, A Tuệ, đây là con trai Lập Kính Đình. Người kia là Lương Tài chồng của con bé, tính thẳng ấy ít nói nên cậu Ngụy cũng đừng ngại."

Ngụy Giang Thiên gật đầu. "Không ngại, tính tôi cũng không thích nói nhiều."

Phùng Minh Long nói. "Mẹ, con xin giới thiệu đây là đồng giám đốc điều hành của tập đoàn Vạn Đức, cũng là cậu cả của nhà họ ngụy, Ngụy Giang Thiên. Dự án hai mẫu đất bên mình lần này thành công hay không, hoàn toàn phụ thuộc vào anh ấy đây."

Di hai gật đầu. "Nếu là vậy, mong rằng cậu Ngụy sẽ chiều cổ nhiều hơn. Minh Long chỉ mới ra ngoài làm ăn, nếu có sai sót gì mong cậu Ngụy bỏ qua cho."

"Chiều cổ thì không dám, chỉ cần chúng ta thắng thần bàn luận những điều kiện trong hợp đồng, không có vấn đề gì thì chuyện hai bên cũng có lợi là lẽ đương nhiên thôi. Dự án này ban đầu do em trai tôi quản lý, nhưng nó lại bận một hợp đồng khác ở Nam Mỹ, nếu nói về chiều cổ thì tôi mới là người cần chiều cổ."

"Không dám không dám. Nào, chúng ta không nói nữa, thức ăn ở nơi này rất ngon, có những món đặc sản ở trấn Lập Thành mà Bách Nhật không sánh bằng được, khó có cơ hội, mau thưởng thức đi." Phùng Minh Long cười nói. "Những năm gần đây trấn Lập Thanh cũng đã theo kịp tiến trình đô thị hóa hiện đại hóa của các thành phố lớn, tỷ lệ tăng trưởng kinh tế còn tăng lên 8%. Nói một cách khác, hay mẫu đất trên tình lộ chắc chắn có thể nói là đất vàng có giá cao ngất trên trời, tương lai khu vực đó giải tỏa, xung quanh sẽ là đô thị lớn vô cùng có giá trị về mặt phát triển. Nên lần này quý công ty lựa chọn chúng tôi là vô cùng sáng suốt."

Dĩ nhiên Phùng Minh Long đã bắt đầu chuyển từ xã giao thông thường đi sâu vào vấn đề chính, chính vì đang bàn chuyện đại sự nên trên bàn không ai dám xen vào. Nhất là di hai, và A Tuệ, họ đều biết mình là phụ nữ không thể xen vào lúc đàn ông bàn luận công việc. Còn Lập Kính Đình và Lương Tài thì lại càng không đủ trình độ hiểu biết mà họ đang nói.

Phùng Minh Long nói tiếp. "Một người bạn làm trong chính phủ đã tiết lộ với tôi, những chính sách đô thị đã được soạn thảo để giúp đạt được mục tiêu kếp tái cơ cấu xã hội và giảm nghèo. Chính vì vậy chắc chắn trong vòng năm năm tới, trấn Lập Thành và đất đai ở đây sẽ vô cùng cao giá."

Ngụy Giang Thiên gật đầu, im lặng nghe Phùng Minh Long trình bày, đợi khi anh ta đưa mắt nhìn mình xin ý kiến thì mới lên tiếng. "Có sự cho phép của chúng quyền địa phương không?"

Phùng Minh Long dường như không lường trước được đột nhiên anh lại hỏi câu này nên phải mất vài giây mới có thể tìm ra câu trả lời. "Đất trên tình lộ là đất thuộc quyền sở hữu của nhà Lâm Dung bao đời nay, vừa mới bán lại cho công ty chúng tôi. Vì là đất cổ xưa nên không có giấy tờ hẳn hoi, nhưng người dân ở đây cũng biết hai mẫu đất kia thuộc quyền sở hữu của nhà Lâm Dung, với lại quá trình công chứng và in ấn giấy tờ có lẽ phải mất tới hai năm, thật sự quá rườm rà."

"Cho nên người làm chứng mẫu đất kia là đất tư nhân không phải là chính phủ mà là người dân trong trấn Lập Thành?"

"À...vâng"

Ngụy Giang Thiên tựa lưng vào sau ghế, ánh mắt vụt qua một tia suy tính sâu xa nào đó. "Tôi đã xem sơ qua sơ đồ hai mẫu đất đó rồi, diện tích đất và giá trị mặt bằng tuy có lớn, nhưng dù gì nơi này cũng từng là thuộc địa. Nếu trong trường hợp chính phủ phải thu hồi đất tư khi muốn thực hiện những dự án có quy mô lớn thì chẳng phải người chịu thiệt chính là các nhà đầu tư chúng tôi hay sao? Nên nhớ Việt Nam có những luật thu hồi đất đai rất mạnh, không những cho những dự án công cộng mà còn để bán lại cho tư nhân. Chính phủ can thiệp vào phát triển đất đai thông qua việc kiểm soát quy hoạch về đất đai. Không ai có thể tiến hành bất kỳ hình thức phát triển đất đai nào nếu không được sự cho phép của chính quyền địa phương. Việc cơ bản thể

này anh cũng không đáp ứng được, bảo tôi làm sao đủ can đảm để thu mua một dự án lớn như vậy chứ?"

Chính sách thu mua của Vạn Đức tuy giá cao hơn những nơi khác nhưng vẫn luôn khát khe về đủ mọi mặt như vậy. Muốn hợp tác thì bắt buộc đối phương phải chuẩn bị kỹ lưỡng, người muốn hợp tác với Vạn Đức không bao giờ thiếu nhưng người đủ trình độ theo đến cùng thì vô cùng hiếm.

Lúc nghe tin người phụ trách hợp đồng lần này là Ngụy Giang Thiên, Phùng Minh Long đã cảm thấy trời đất trước mắt mình đảo ngược. Vì anh ta biết rõ một chút hồ sơ pháp lý nhỏ nhoi này nếu là Nguyễn Trọng Hy thì sẽ không có vấn đề gì, nhưng người được gọi là cậu cả trước mặt lại luôn theo chủ nghĩa cầu toàn, nếu không thể cầu toàn cũng phải làm cho gần như hoàn hảo mới có thể cùng anh ta nói chuyện.

Trong lúc Phùng Minh Long vẫn chưa tìm ra lời nói thuyết phục thì Ngụy Giang Thiên đứng lên. "Thật xin lỗi, nhưng tôi còn có việc bận."

"Cậu Ngụy..." Phùng Minh Long đứng lên. "Xin hãy cho tôi thêm năm phút, tôi có thể trình bày kỹ hơn với anh về dự án này."

"Thật xin lỗi nhưng tôi không có thời gian." Ngụy Giang Thiên rất "nhẹ nhàng" từ chối, dĩ nhiên người thông minh sẽ biết anh đang từ chối thu mua dự án này. "Tôi phải lên bệnh viện thị trấn, có muốn đi cùng không?"

Dĩ nhiên, anh không phải rủ Phùng Minh Long đi lên bệnh viện, câu hỏi này là dành cho Tâm Đan. Cô ù ù cạc cạc gật đầu, Ngụy Giang Thiên lại nhìn Lương Tài. "Cậu không ngại nếu tôi đem học trò của tôi đi chứ?"

"À không, nhưng đừng về muộn quá..."

"Đi thôi." Ngụy Giang Thiên quay người rời khỏi nhà hàng, Tâm Đan cũng không nói thêm lời nào, chạy theo sau anh. Nếu cô còn ở lại e là sẽ có mấy câu hỏi trời ơi đất hỡi của mấy người nhiều chuyện kia làm cô loạn não lên mất. Dù gì thì đối phó với thầy Ngụy vẫn quan trọng hơn đám họ hàng rãnh rỗi kia nhiều, Tâm Đan đi cạnh anh, nhìn qua nhìn lại không thấy xe đâu thì hỏi. "Chúng ta đi bộ sao?"

"Từ đây tới đó không quá xa, với lại đường này không cho phép xe bốn bánh lưu thông."

Tâm Đan gật đầu, đi thêm được một lúc, Ngụy Giang Thiên vẫn im lặng như thể không có chuyện gì xảy ra. Thế là thế nào? Sự im lặng này của anh mới khiến cô cảm thấy mình không biết làm gì tiếp theo. Thà là anh truy hỏi chuyện cô kết hôn, thà là anh nói kỷ luật cô sau khi về trường, chứ con im lặng thế này, làm hại cô không có can đảm mở miệng giải thích. Nhưng chuyện mình không có can đảm với chuyện mình có cần giải thích rõ ràng hay không là hai chuyện không liên quan tới nhau.

"À, chuyện của Lương Tài...thật ra..."

"Tôi biết rồi!"

Tâm Đan quay qua nhìn anh như muốn chắc chắn mình không nghe nhầm. "Thầy biết rồi?"

"Ừ, tôi biết rồi."

"Thầy biết khi nào?"

"Mới đây thôi." Anh nói. "Thế em định giải quyết thế nào?"

Cô lắc đầu. "Em không biết, nhưng em cảm thấy việc có một người chồng bên cạnh cũng không có gì ảnh hưởng đến em. Với lại Lương Tài là người tốt, cũng không có gì đáng lo ngại."

Anh dừng lại, cô cũng dừng theo. "Không có gì là thế nào? Chuyện một nữ sinh trường Bách Nhật đã kết hôn là một chuyện vô cùng động trời."

"Vậy nên em muốn xin thầy đừng tiết lộ chuyện này ra bên ngoài có được không?" Tâm Đan cúi đầu. "Thật sự em biết cuộc hôn nhân này xét về lý là không hợp pháp, nhưng chuyện cũng đã rồi rồi, em cũng không bài xích chuyện bên cạnh mình có một người chồng, cũng như có thêm một người bạn thôi."

Sắc mặt Ngụy Giang Thiên càng thêm lãnh đạm, một chút biểu cảm cũng không tìm ra, anh không phản ứng gì nhiều, chỉ im lặng nhìn cô chăm chăm. Một lúc rồi nói. "Được rồi, nếu em cảm thấy như thế không có gì trở ngại thì cứ như vậy đi."

Tâm Đan chớp mắt, dù có một chút không hiểu câu này của thầy Ngụy nhưng vẫn không muốn nói tiếp hay hỏi gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Mật Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Không ngờ tới cũng có thể gặp thầy ở đây

Trời còn chưa sáng, không khí đã lạnh hơn rất nhiều. Tâm Đan ngủ không ngon giấc, liên tục co rúm nằm trên ghế sofa, lúc đang mơ màng thì có cảm giác mình được bế lên rồi một lúc sau được đặt xuống một chiếc giường êm ái. Theo một chút lý trí cảnh giác còn sót lại, Tâm Đan liền từ trong cơn buồn ngủ giật mình mở mắt, nhìn thấy gương mặt của Lương Tài đang nhìn chăm chăm mình thì giật mình sững sốt bật người ngồi dậy. "Anh nhìn cái gì?"

"Mặt của vợ... dùng kem dưỡng gì thế?"

Tâm Đan không tin nổi nhìn anh ta, một lúc rồi đáp. "Tôi không dùng kem dưỡng."

"Vậy sao? Lúc trước đâu có như thế này, sờ vào thật thích." Vừa nói anh ta vừa thò tay véo lấy mặt cô vò qua vò lại như như mặt cô là cục bột để anh ta nặn vậy.

Tâm Đan khó chịu né qua một bên. "Sáng, sáng rồi sao?"

"Vẫn chưa sáng, chồng giật mình tỉnh lại thấy vợ nằm trên ghế, sao vợ không lên giường ngủ?"

"Tôi..." Tâm Đan cảm thấy mọi chuyện cần phải rõ ràng một chút, cô không thích cái kiểu sống trong một nơi mà mình không biết được nên dùng cách gì để đối đãi với người khác như thế này. "Lương Tài, có một số chuyện tôi cần phải làm rõ với anh."

"Vợ cứ nói đi!"

"Tôi, tôi, muốn ăn sáng." Lời vừa bật ra khỏi họng lại bị Tâm Đan kịp thời nuốt vào, nhìn nụ cười trên mặt Lương Tài, cứ như thể anh ta là một người chồng tốt, rất yêu vợ vậy, nếu cô nói lời tổn thương tới người ta, như vậy có xem là tạo nghiệt hay không?

Thế là Lương Tài nói thêm với cô vài câu rồi lon ton chạy đi chuẩn bị buổi sáng, lúc Tâm Đan thay xong bộ đồ rửa xong cái mặt đi xuống nhà bếp thì nhìn thấy một cảnh tượng vô cùng chói lóa. Lương Tài đang đeo tạp dề, loay hoay nấu điểm tâm, với dáng người nhỏ con của mình, lại đeo cái tạp dề hồng phấn đứng quay lưng lại với cô kiểu này nhìn anh ta không khác gì một cô vợ đảm đang.

Tâm Đan thở dài, mày đang nghĩ cái quái gì trong đầu vậy nè? Ở vùng quê đầy tính phong kiến này thì người phải chạy vào bếp nấu ăn phải là vợ mới đúng đẳng này người ta lại thay mày làm điểm tâm, chứng minh anh ta là người chồng tốt rồi. Không được tạo nghiệt, mày phải tích đức cho con cháu Lâm Dung Tâm Đan à. Mày cũng đâu có quan trọng là yêu hay không yêu gì đó? Khi không bên cạnh xuất hiện một người chồng thì có làm sao? Cũng giống như việc mày tự nhiên sống lại trong một thân thể khác, rồi có thêm hai ba người bạn thân vậy thôi.

Tâm Đan đi rót một ly nước uống ực ực, đúng vậy, chồng là cái gì chứ? Cũng như anh em tốt thôi.

"Anh làm món gì thế?"

"Một số món đơn giản thôi, vợ này, vợ ở trên cái thành phố xa tít kia chắc là rất thường xuyên ăn đồ đóng hộp có phải không? Ăn mấy thứ đó vừa không sạch sẽ vừa không đảm bảo dinh dưỡng, vợ về đây hai tuần, chồng đảm bảo hai tuần sau vợ đi về cái chỗ kia sẽ tăng lên năm ký."

Tâm Đan đi tới, tựa lưng vào kệ bếp nhìn anh ta. "Nè, vợ anh sẽ bỏ anh đi nữa, ngay cả cha vợ cũng phản đối nhưng sao trông anh làm như không có một chút gì luyến tiếc hay bực mình thế?"

"Có gì đâu phải luyến tiếc với bực mình? Thực ra mấy lời vợ nói với dì hai hôm qua chồng nghe tuy là không hiểu lắm nhưng cũng cảm thấy nó đúng, là con gái cũng phải có học thức, không thể như A Tuệ mà bám đại gia mãi được."

Tâm Đan im lặng uống nước, Lương Tài lại nhìn qua. "Vợ à, sau này vợ không cần ngủ sofa nữa đâu, chồng không làm bận với vợ."

Tâm Đan mỉm cười. "Cảm ơn anh!"

Cô cũng không biết mình dựa vào đâu mà lại tin tưởng vào lời này của Lương Tài, cô chỉ cảm thấy hành vi cử chỉ và lời nói của anh ta đều không giống người xấu nên có thể tin tưởng được.

Sau buổi ăn sáng, dì hai dẫn một cô gái xinh đẹp tên A Tuệ tới kéo Tâm Đan đi theo tới một nhà hàng. Tâm Đan thừa biết, ngoài miệng dì hai nói là muốn dẫn cô đi học hỏi nhưng thực tế là khoe khoang con gái bà ta giàu có như thế nào, thành đạt như thế nào mà thôi. Cũng may bên cạnh cô luôn có Lập Kính Đình giải vây cho cô khỏi tình huống buột miệng phải chửi thề tay đôi với người lớn. Nhà hàng họ dẫn cô tới là một khu ăn uống lớn nhất cái trấn này, nhưng nếu đem so với nhà ăn một sao của thành Bách Nhật thì vẫn còn thua xa.

Tâm Đan không ăn, chỉ uống nước ngọt vì cô đã ăn sáng rồi. Dì hai và A Tuệ gọi ra một tá các món đắt tiền rồi liền miệng bảo cô ăn. Tâm Đan thờ dãi, không chút cam tâm tình nguyện động đũa. Cô gái tên A Tuệ kia rất xinh đẹp, là nét đẹp thanh thoát nhã nhặn nhìn cô. "Tâm Đan, thành Bách Nhật có rất nhiều cơ hội phát triển, em thật sự rất biết chọn nơi để gửi gắm đấy."

"Thật ra nó chỉ là một thành phố lớn thôi, còn cơ hội phát triển cũng chỉ dành cho những người có thực lực." Tâm Đan đáp.

"Trường Bách Nhật có phải rất lớn không?"

"Phải!"

A Tuệ cười. "Nếu có thể trẻ đi vài tuổi, chị cũng muốn tới đó học."

Đi hai ngồi bên cạnh phản đối. "A Tuệ con nói chuyện ngốc nghếch gì vậy? Bây giờ còn cái gì mà không có? Còn hơn hẳn mấy người có học mà vẫn nghèo rớt mồng tơi ấy. Con gái thì học nhiều làm gì cứ tìm đại một người chồng giàu là có thể sống tốt cả đời rồi. Có phải không Lương Tài?"

Lương Tài nghe thấy đi gọi tên mình cũng không dám đáp lại mà lặng lẽ cuối đầu.

Tâm Đan biết lý do anh ta không dám trả lời là vì câu hỏi này của đi hai rõ ràng là câu hỏi xéo, Lương Tài có gia cảnh không tốt, may mắn được ông Nghiêm thương tình gả con gái cho, một mặt là tin tưởng nhân cách của anh ta, một mặt khác là để nhà anh ta trả nợ cho ông. Chính vì vậy, họ hàng bên cô đều khinh thường gia thế của Lương Tài, anh ở trước mặt mọi người vẫn luôn e dè giống như nàng dâu nhỏ không dám phản bác, trong tình huống này cô lại trở thành người chồng mạnh mẽ lên tiếng. "Lương Tài đúng là một người chồng tốt, ít nhất anh ấy dành thời gian và công sức nấu nướng nấu nướng cho cháu, rồi lại không ngại lặn lội theo cháu tới đây."

Đi hai lườm cô, rồi quay qua con gái mình. "A Tuệ, thằng Long sao không đến?"

"À, hôm nay anh ấy phải ký một hợp đồng lớn, nghe nói là rất quan trọng nên không thể tới đây."

"Có nghe thấy chưa? Người ta có công ăn việc làm đang hoàng nên có thể vắng mặt, còn đối với một số kẻ vô công rồi nghề thì đương nhiên phải đi xách vác cho vợ đi ăn sáng rồi."

"Đi..."

"Được rồi được rồi." Lập Kính Đình suýt chút là mắc nghẹn. "Mẹ à, hầu sống ở đây cũng là rất ngon, mẹ ăn nhiều vào. Tâm Đan, em cũng ăn nhiều vào, ha."

Cô biết mình không thể nào nói lý lẽ với bà già này được, càng không thể thất lễ chửi nhau với bà ta. Vậy nên cô chỉ có thể im lặng ăn phần của mình, không sao, dù gì sức chịu đựng đã kích của cô cũng không tệ đến mức như thế. Ngồi thêm được một lúc, thì đi hai nhìn qua cửa một cái rồi lại khản trương kéo tay A Tuệ ngồi cạnh. A Tuệ, con xem, thằng Long kia."

Tâm Đan cũng nhìn qua hướng bên kia, một người đàn ông béo và lùn, ít nhất cũng đã bốn mươi tuổi bước vào. Cô quay lại nhìn A Tuệ, vẻ trẻ trung của cô ấy hoàn toàn đối lập với người chồng của mình. A Tuệ dường như bắt được ánh mắt dò xét của Tâm Đan, chỉ lặng lẽ cuối đầu cười. Người đàn ông tên Long kia đi tới, nhìn thấy vợ mình và người nhà bên vợ thì chào hỏi một tiếng cho có lệ rồi ngồi vào bàn phía sau lưng Tâm Đan. Cô cũng không thêm quay lại nhìn bộ dáng xấu xí của người ta, tiếp tục ăn phần của mình.

"Cậu Ngụy, thật sự rất xin lỗi, đã trễ năm phút." Phùng Minh Long áy náy lên tiếng, Tâm Đan dừng lại động tác cầm đũa của mình. Không phải vì câu nói của ông ta mà là vì danh từ phía trước, cậu Ngụy?

Không đợi cô quay lại xác minh, người kia đã lên tiếng. "Ngồi đi!"

Tâm Đan ngồi thẳng lưng, giọng nói này...

Không thể nào sai được, thầy Ngụy, chắc chắn là thầy Ngụy. Sao thầy ấy lại ở đây? Hơn nữa, ngồi sau lưng cô như thế này từ bao giờ rồi? Cuộc nói chuyện khi nãy có lẽ cũng nghe thấy hết rồi. Vậy là thầy ấy biết Lương Tài là chồng cô rồi? Vậy khi về trường cô có bị kỷ luật rồi đuổi học vì kết hôn phạm pháp hay không?

"Tâm Đan em sao vậy?" A Tuệ thấy sắc mặt Tâm Đan hết xanh rồi lại xám thì hỏi thăm.

"Chắc là nhìn thấy chồng người khác thành đạt lại đang tự hỏi thẹn về bản thân đây mà."

"Mẹ!" A Tuệ bảo mẹ mình im lặng rồi hỏi. "Em cảm thấy không khỏe sao?"

"Em...em..." Tâm Đan cảm thấy tim mình đập nhanh tới mức ảnh hưởng tới cả dây thanh quản.

Lương Tài cũng cảm thấy kỳ lạ. "Vợ sao vậy?"

"Vợ cái đầu anh đấy, im dùm đi..." Tâm Đan nghiêng răng.

"Vợ sao vậy? Sao lại nạt chồng? Nãy giờ chồng đâu có làm gì sai?"

Ôi thần linh ơi... không được, t d không thể ở lại đây. Quá nguy hiểm, cô nên chuồn, đúng, phải chạy nhanh mới được. Nghĩ là làm, cô đứng lên kéo Lương Tài dậy. "À, cháu chợt nhớ ra còn việc quan trọng phải làm, cháu đi trước đây."

"Đi gì mà gấp thế?" Lập Kính Đình hỏi.

"Phải, rất gấp!" Cô kéo áo Lương Tài, gần như là lôi đi về phía cửa.

"Tâm Đan!"

Tâm Đan như người bị điểm nguyệt dừng lại ngay tại chỗ, toi cô rồi, đúng là không qua được mặt của thầy Ngụy. Cô âm thầm khóc lớn trong lòng, từ từ

quay lại đối mặt với anh.

Ngụy Giang Thiên vẫn ngồi ở bàn khi nãy nhìn qua cô, thấy cô chịu quay lại thì khẽ cười một tiếng, thân nhiên hỏi. "Hình như em vẫn chưa dùng bữa xong, bỏ ngang như vậy sẽ không tốt cho dạ dày đâu."

"Em...chào thầy Ngụy, em...em có việc gấp phải đi đấy mà..." Tâm Đan gượng cười hi hi. "Không ngờ tới cũng có thể gặp thầy ở đây đấy."

Phùng Minh Long nhìn qua nhìn lại giữa cô và anh rồi hỏi. "Cậu Ngụy, Tâm Đan...với anh quen nhau ă?"

"Là học trò của tôi."

"Học trò?" Phùng Minh Long và đi hai cùng nhau đồng thanh.

Ngụy Giang Thiên lại nói. "Nếu đã tới đây rồi, gia đình không ngại chúng ta có thể dùng chung một bàn được chứ? Tâm Đan em qua đây, việc gấp gì cũng có thể dời lại sau bữa ăn."

"Nhưng mà..." Tâm Đan khó khăn nói.

"Qua đây." Ngụy Giang Thiên nghiêm giọng.

Đi hai đi nhanh tới kéo tay cô lôi qua. "Tâm Đan, còn đứng đó làm gì, mau qua đây ngồi đi."

Cái bà đi này, giỏi gì không giỏi chỉ giỏi đi bán đứng cô là nhất thôi.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Nên tìm người khách quan như em hỏi ý kiến

Ngụy Giang Thiên về nhà cô ăn trưa, về tình về lý đều không có gì quá miễn cưỡng. Nhưng mà sự việc quá mức đột ngột, lúc cô và anh đi về cũng là lúc vừa nghe được mấy câu nói không mấy hay ho của đi hai cô, đại khái vẫn là màn kịch cũ, tung hô con mình rồi đim cô tận đáy. Lúc nhìn thấy Ngụy Giang Thiên cùng cô đi tới thì sắc mặt bà ấy cứng như đá không dám hó hé nửa lời, Tâm Đan cũng không biết sao mà biểu cảm của đi hai lại thay đổi nhanh như vậy. Phùng Minh Long hồ hồ như gặp được vàng bắt tay Ngụy Giang Thiên. Khi nãy ở nhà hàng thái độ của anh có vẻ như không hài lòng về phần trình bày của anh ta, vốn đang rầu rĩ nghĩ rằng núi vàng chuẩn bị lọt vào tay lại bay đi mất thì may mắn gặp lại Ngụy Giang Thiên thêm lần nữa, lần này anh ta nhất định thể hiện thật tốt, nhất định phải nhét hai mẩu đất kia vào Vạn Đức.

Ông Nghiêm nhanh chóng cho người chuẩn bị buổi trưa còn mình thì cùng với Phùng Minh Long nói chuyện với anh, Tâm Đan ngồi thu lu một góc đóng vai nằng nặng nhỏ hiểu lễ nghĩa không dám chen ngang vào. Lương Tài rót cho cô một ly nước ấm. "Vợ uống đi, ngoài trời lạnh như thế này sao lại đi lâu thế?"

Tâm Đan nhận lấy ly nước, "Tôi đi bộ, có biết lạnh gì đâu."

Tâm Đan khịt khịt mũi nhìn anh ta. "Này Lương Tài, anh xài nước hoa ă?"

"Đúng vậy?"

Cô hơi nhưn người ngửi kỹ hơn. "Là mùi Chanel Coco?"

Lương Tài gật đầu.

Tâm Đan không khó nhận ra mùi này bởi vì Gia Vi chính là một tên cực kỳ cuồng hàng hiệu, nhưng khi thấy Lương Tài gật đầu cô lại phá lên cười lớn. "Anh xài hàng fake rồi, Chanel Coco chính hãng đâu có nồng thế này?"

"Không thể nào, cái này là một anh bạn mua cho chồng mà, không thể nào, cậu ấy không lừa chồng đâu."

"Thật sự là fake mà." Tâm Đan khẳng định. "Bây giờ lời tôi nói anh không tin có phải không?"

"Không không, tin mà...chắc là fake rồi."

Tâm Đan lờm anh ta một cái.

Ông Nghiêm hình như khá có cảm tình với Ngụy Giang Thiên, Tâm Đan cũng có thể hiểu, người xuất chúng như thầy Ngụy thì ai gặp mà không thích chứ? Mà Ngụy Giang Thiên hình như cũng tỏ ý muốn thu mua hai mẩu đất của Phùng Minh Long làm anh ta mừng như mở cờ trong bụng, thấy cháu rể

sắp được món hời lớn, ông Nghiêm đương nhiên cũng tranh thủ góp công sức cùng với với cháu rể tiếp chuyện với Ngụy Giang Thiên. Nhưng anh lại không uống rượu, hơn nữa nếu có cũng chỉ một ít không thấm thía gì so với ông Nghiêm và Phùng Minh Long, đến khi hai người đó say mềm nằm vật ra bàn thì anh vẫn còn thông thả ngồi một bên.

Lúc này bà Huệ vốn ít nói kiệm lời trong bàn ăn cũng lên tiếng hỏi. "Cậu Ngụy từ thành Bách Nhật tới đây không biết có thu xếp chỗ ở chưa? Nếu cảm thấy không ngại, có thể ở lại nhà chúng tôi."

"Không cần đâu, cháu đã đặt một phòng ở khách sạn đầu thị trấn rồi."

"Khách sạn ở đầu thị trấn sao? Xa lắm, bây giờ cũng muộn rồi, đi con đường này vào ban đêm không an toàn đâu. Với lại nhà chúng tôi xưa nay hiếu khách, cậu lại là thầy của Tâm Đan, cũng xem như là người trong nhà, không cần phải khách khí như vậy." Bà Huệ quay sang cô giúp việc nhỏ tuổi đứng phía sau. "Mộng Mộng, đi dọn dẹp phòng khách đi."

Tâm Đan cũng tức thời thêm vào một câu. "Đúng đó đúng đó, sáng mai em cũng sẽ cùng thầy lên viện thăm ông cụ kia. Thầy cũng không cần phải chạy từ khách sạn tới đây chỉ cho phiền phức."

Đến lúc này Ngụy Giang Thiên mới gật đầu đồng ý.

Thật lòng mà nói thì vào buổi tối Tâm Đan cũng ít khi rời khỏi phòng ngủ của mình, bởi vì nơi này thuộc vùng quê vắng vẻ, nhà lại làm bằng gỗ, ban đêm gió lớn sẽ không khó tránh khỏi những tiếng rít rất thê lương làm cho cô nổi cả da gà. Nói gì thì nói, cô dù là tin tưởng bản chất của Lương Tài không xấu nhưng cũng không tới mức cùng anh ta ngủ chung một giường. Cả đêm cứ ngồi trên sô pha riết cũng vô cùng khát nước và mỏi lưng, Tâm Đan bầm bụng lấy hết can đảm mở cửa phòng ngủ đi tìm nước uống. Bên ngoài không bật đèn, mà Tâm Đan cũng chưa biết công tắc đèn nằm ở đâu, nhưng cũng may là cô có thể nhớ đường đi từ phòng ngủ tới nhà bếp, cho dù không có đèn nhưng với lối thiết kế nhà kiểu cổ xưa không có nhiều cửa sổ này thì ánh trăng bên ngoài cũng đủ làm cô không bị đụng đầu vào tường. Tâm Đan rót một ly nước lọc, ngồi lên kệ bếp uống ực ực.

Những chuyện vừa xảy ra với cô như một thước phim tua nhanh liên tục. Tâm Đan không biết bản thân còn phải đối mặt với bao nhiêu chuyện tiếp theo nữa. Tự nhiên cô lại cảm thấy nhớ mấy đứa nhỏ ở cô nhi viện, lúc trước rõ ràng cô luôn khao khát có một gia đình nhưng khi có một gia đình thật sự rồi thì bản thân lại không được thích nghi tốt cho lắm. Tâm Đan thờ dài, ngồi ở đó năm phút rồi nhảy xuống đất đi về phòng ngủ, lúc đi ngang qua phòng khách, cô dừng lại.

Đột nhiên ánh mắt có một chút điểm bất chính...

Không biết đáng về lúc ngủ của thầy Ngụy thế nào nhỉ? Cô có nên mở cửa nhìn vào không?

Vừa nghĩ tới đây Tâm Đan liền giật mình lắc mạnh đầu, sắc tức thị không không tức thị sắc, tội lỗi tội lỗi quá rồi.

Cô ba chân bốn cẳng chạy về úp mặt vào ghế sô pha.

Sáng hôm sau, cô cùng với Ngụy Giang Thiên đi tới bệnh viện. Vừa nhìn thấy anh, vị bác sĩ hôm qua bị một mớ lý lẽ trách móc của anh làm cho cảm như hén kia liền khăn trương chạy lại, thái độ này rõ ràng là muốn chuộc lỗi. "Cậu Ngụy, kết quả cận lâm sàng của bệnh nhân đã có. Thiếu máu mức độ trung bình HC to ưu sắc, X Quang tim phổi thẳng và bình thường. Kết quả siêu âm cho thấy gan thô bờ kém đều, có nhiều khối echo, lớn nhất là đường kính 56x60mm. Lách to nhẹ 13 cm, đường mật không sỏi không giãn, thận tụy bàng quang bình thường, dịch ổ bụng lượng trung bình."

Tâm Đan đi bên cạnh. "Thế kết luận ban đầu của tôi là đúng, bệnh nhân nhiễm trùng dịch báng công với K gan/ xơ gan child C do viêm gan siêu vi C."

Vị bác sĩ kia gật đầu. "Đúng vậy."

Ngụy Giang Thiên không nói gì, đi tới phòng bệnh khám qua sức khỏe của ông cụ. Ngày hôm nay có vẻ ông đã tỉnh táo hơn so với hôm qua, hỏi chuyện cũng có thể trả lời rành mạch hơn. Sau khi xem qua tình hình tổng thể, kết quả vẫn không khác gì ngày hôm qua, Ngụy Giang Thiên cẩn thận nhắc nhở. "Ông cụ, từ giờ ông phải nghỉ ngơi thật nhiều vào, ăn nhạt lại, chỉ được ăn 2g muối/ ngày. Hạn chế nước, chỉ nên uống 1500ml/ngày, hạn chế đạm chỉ nên ăn <1g/kg/ngày, và phải kiên trì uống thuốc."

Anh nhìn vị bác sĩ kia nói. "Trước tiên, hướng điều trị của ông cụ vẫn nên là điều trị nhiễm trùng dịch báng trước, sau đó sẽ điều trị nguyên nhân xơ gan, cổ chướng và điều trị k gan."

Bác sĩ kia gật đầu. "Tôi biết rồi, à cậu Ngụy, giám đốc vẫn đang đợi cậu ở phòng hành chính để bàn luận về việc sửa sang bệnh viện lại."

Ngụy Giang Thiên tháo găng tay y tế ra rồi đi khỏi phòng bệnh, vị bác sĩ và Tâm Đan theo phía sau. Cô cứ nghĩ anh sẽ đến phòng hành chính gặp giám đốc bệnh viện nhưng anh lại ngừng lại. "Không cần, tôi sẽ đi xem qua tình hình chung trong bệnh viện rồi sẽ quyết định nên chỉnh sửa lại chỗ nào. Nhưng tôi muốn nhắc nhở cậu, Ở bệnh nhân này cần chú ý tình trạng nhiễm trùng dịch báng bởi vì nó có thể dẫn đến các biến chứng gây tử vong như hội chứng gan thận hoặc não gan. Còn về k gan sẽ diễn tiến nhanh gây suy kiệt, không ăn uống được, hôn mê và chết. Khối u ở gan to có thể vỡ gây xuất huyết nội. Di căn sang các cơ quan khác như màng bụng, màng phổi vân vân."

Vị bác sĩ gật đầu. "Tôi biết rồi."

"Còn nữa, để phòng nhiễm trùng dịch báng tái phát, nên cho ông cụ dùng Norfloxacin 400mg/ngày."

"Norfloxacin trong ngân hàng thuốc của bệnh viện đã hết rồi."

"Yên tâm, chiều nay thuốc sẽ chuyển từ thành Bách Nhật tới." Ngụy Giang Thiên nói thêm vài câu với vị bác sĩ kia rồi cùng Tâm Đan đi một vòng xem xét tình hình ở bệnh viện này.

Sau khi đi một vòng thì cô nhận ra nơi này còn thiếu thốn quá nhiều, bệnh nhân hai người nằm cùng một giường vô cùng chật vật. Một số người còn phải trải chiếu nằm dưới đất, đúng là hoàn cảnh vô cùng tồi tệ.

Ngụy Giang Thiên. "Tâm Đan, em cảm thấy những vấn đề còn mắc phải chỗ này là gì?"

Cô nhìn một vòng, trả lời anh. "Thứ nhất, quy mô của khoa còn nhỏ hẹp, mới chỉ có 30 giường. Thứ hai, nguồn nhân lực có chuyên môn cao còn thiếu. Thứ ba trang thiết bị y tế còn thiếu và cũ chưa đáp ứng nhu cầu khám chữa bệnh ngày càng cao của nhân dân."

"Rất cụ thể." Anh gật đầu, rồi hỏi. "Vậy còn hướng phát triển?"

"Mở rộng quy mô nội trú từ 28 lên 50 giường và phát triển khám và điều trị ngoại trú như có phòng điều trị, có cấp thuốc thang bên cạnh đó nên phát triển khám chữa bệnh nội – ngoại trú rộng rãi cho người dân."

Ngụy Giang Thiên gật đầu, im lặng. Tâm Đan đi theo sau anh một lúc thì nghe anh nói. "Tuy vấn đề học hành em không được xuất sắc cho lắm nhưng những chuyện cần phân tích đúng là nên tìm người khách quan như em hỏi ý kiến."

Ý gì đây? Ý là tuy em ngốc nhưng cũng khôn được ở nhiều chỗ à? Tâm Đan nhăn mặt, muốn mắng cô ngốc thì cứ nói thẳng ra cho rồi. cô biết tuốt xuống hạng 578 là chuyện không chấp nhận nổi, nhưng có cần phải đem ra nói mãi như vậy không?

"Em định ở đây tới khi nào?"

"À, hai tuần ạ. Dù gì cũng phải ở lại một thời gian, nhắc tới chuyện này em lại bắt đầu rầu rĩ."

"Sao thế?"

"Thì cha em ông ấy hình như không muốn em quay về thành Bách Nhật."

Kỳ thực cũng không có gì quá đáng lo ngại, cùng lắm thì bỏ trốn, nếu muốn cô ở đây ngày nào cũng đối mặt với bà di hai chuyên môn nói xấu cô như thế thì thật đúng là hại não. Tâm Đan thả về trường cùng Ngụy Tử Anh cãi nhau còn đỡ hơn phải đối phó với bà ta.

Ngụy Giang Thiên thấp giọng nói. "cũng đúng thôi, em đã kết hôn rồi, theo quan niệm của người ở đây thì một cô gái đã kết hôn mà lại bỏ chồng đi xa như vậy thì cũng chẳng khác gì tội gian dâm. Cha em không cho em đi cũng là điều dễ hiểu. Nhưng nếu muốn ông ấy để em đi cũng không phải là chuyện khó, tôi có thể giúp em."

"Thật sao?" Tâm Đan quay phắt qua. "Thầy giúp thế nào?"

"Tạm thời không thể nói được." Ngụy Giang Thiên khẽ cười. "Nhưng muốn tôi giúp, cũng phải có điều kiện."

"Điều kiện gì?"

Anh không nhìn cô, tiếp tục đi thẳng rồi nói. "Em biết đấy, gần đây thành tích của Đặng Khôi vô cùng tốt, tôi lại lỡ hứa với nó chỉ cần thành tích duy trì tốt như vậy thì sẽ cho nó ăn bánh ngọt mỗi ngày. Nhưng sắp sang năm hai, giáo án phải soạn cũng không ít, tôi không có thời gian tới tiệm bánh mỗi ngày vì vậy nếu em không cảm thấy phiền tôi muốn nhờ em đem bánh tới văn phòng mỗi ngày."

"Không phiền mà." Tâm Đan nghe xong, không chút suy nghĩ lắc đầu. "Chỉ cần có thể khiến em bình yên quay lại thành Bách Nhật, chút việc này có là gì đâu."

Thỏa thuận thành công vượt ngoài sự mong đợi, Ngụy Giang Thiên không nói thêm gì nữa. Anh thực sự rất thích bản tính vô tư này của Tâm Đan, có thể có những lúc cô hành động hơi bướng bỉnh nhưng vẫn có lý do của mình. Cô khác với những cô gái khác, biết cái gì nên nói và cái gì không nên nói nhưng mỗi một câu cô nói ra đều là suy nghĩ thật trong đầu cô. Anh cũng thích tính cách linh hoạt và dí dỏm của cô, có nhiều lúc những lý lẽ của Tâm Đan cũng khiến anh dở khóc dở cười.

Sau khi cùng Ngụy Giang Thiên về nhà, anh liền cùng ông Nghiêm ra vườn hoa nói cái gì đó Tâm Đan cũng không biết, họ không cho cô đi cùng nên cô cũng chỉ còn cách ngồi một góc nói chuyện cùng bà Huệ. Được một lúc Tâm Đan đứng lên vào bếp tìm đồ ăn, nào ngờ lúc bước vào lại thấy một cảnh tượng suýt chút nữa khiến cô trào máu mũi.

Mà hai người bên trong, thấy cô đi vào cũng hoảng hồn tách ra. Không gian trong nhà bếp như chìm xuống âm độ c, vô cùng căng thẳng và tràn ngập sự lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Cái này là tinh thần tôn sư trọng đạo

"Vợ..."

"Đừng nói gì." Tâm Đan lên tiếng rồi chỉ vào hai người kia. "Theo tôi vào phòng."

Trong phòng ngủ, cửa đóng kín, không khí vẫn vô cùng yên tĩnh. Ngồi đối diện cô là hai người đàn ông khi nãy vẫn còn quần quýt trong nhà bếp vừa bị cô bắt gặp, Lương Tài khẩn trương thấy rõ khi anh đang nắm chặt hai lòng bàn tay lại, còn người thanh niên bên cạnh thì cúi gằm mặt giống như vừa phạm phải tội lỗi tày trời.

Tâm Đan không hiểu tại sao hai người họ lại run sợ như vậy, cô cũng không có làm âm ỉ lên mà? Nhưng nếu cô không hỏi thì chắc chắn họ sẽ ngồi yên như vậy tới sáng mai. "Chuyện là thế nào?"

"Vợ à..." Lương Tài liếm liếm môi. "Thật ra..."

"Thật ra là tôi quyến rũ anh ấy." Cậu thanh niên bên cạnh lấy hết can đảm lên tiếng. "Cô chủ, xin cô đừng giận cậu Tài, thật ra, thật ra anh ấy bình thường, là tôi, tôi không đúng..."

"Vũ, em nói cái gì vậy?" Lương Tài phản đối. "Tất cả là tại tôi, vợ đừng trách Vũ, nó làm cho nhà chúng ta nhiều năm rồi, xem như là lấy công chuộc tội có được không? Cầu xin vợ đừng đuổi việc nó... Thật ra, thật ra... từ lúc cưới vợ, tôi đã là một thằng gay rồi. Nhưng nếu không cưới vợ, ông Nghiêm chắc chắn sẽ siết nợ gia đình tôi. Gia đình tôi nghèo, tôi cũng không còn cách nào khác, tôi không có ý làm vợ buồn nhưng thật sự tôi không có một chút cảm giác nào với vợ cả. Nhưng tôi lại rất thích Vũ, kể từ khi gặp cậu ấy, tôi thực sự mới biết được bản thân mình thích cái gì..."

"Không đâu anh Tài, anh nói như vậy...anh sẽ mất tất cả đấy. Cô chủ là tôi, là tôi không đúng trước..."

"Vũ, có chết thì chúng ta cùng chết... ai cho em tự nhận sai trước?"

Tâm Đan chống tay lên bàn đỡ lấy gương mặt mình, liếc mắt qua lại nhìn hai người đó thay nhau nhận tội. Xong rồi đôi tình nhân trẻ tự nhiên ôm nhau khóc làm cho cô có cảm giác cứ như mình là ác phụ trong truyện cổ tích đang chia rẽ uyên ương vậy, Tâm Đan phiền toái lên tiếng. "Hai người khóc cái gì, nín ngay cho tôi, tôi có nói gì hai người đâu mà khóc ỉnh ỏi lên thế?"

Hai người đàn ông kia mới chịu yên lặng lại. Tâm Đan lại hỏi. "Nói vậy là...từ lúc cưới tôi, anh đã phát hiện bản thân không chút hứng thú với phụ nữ rồi có phải không?"

Lương Tài gật đầu.

Tâm Đan. "Tôi nói mà, kể từ cái lúc anh hỏi tôi dùng cái gì mà da mặt mềm thế là tôi nghi nghi rồi. Sao anh không nói sớm đi, bày đặt giấu diếm làm gì? Có biết mấy hôm nay tôi ngủ sô pha mệt thế nào hay không?"

"Tôi chỉ sợ vợ nói với cha mẹ, rồi họ sẽ bắt tôi ly hôn sau đó siết nợ gia đình tôi..."

"Tôi giống người độc ác vậy lắm sao?" Tâm Đan nhăn mặt, chạy qua chen vào giữa hai người kia. "Tôi sớm biết anh cũng là chị em như tôi thì cần gì tôi phải đề phòng như vậy, nhưng hai người vừa rồi quá lộ liễu rồi,ôm ôm ấp ấp trong nhà bếp như vậy, may là tôi phát hiện chứ nếu mẹ hoặc cha nhìn thấy thì sao?"

"Nhưng..." Lương Tài nhìn cô, như đang muốn đánh giá xem hiện giờ cô đang nghĩ cái gì. "Vợ không giận hả?"

"Đương nhiên rồi, tôi mừng còn không kịp ấy chứ." Tâm Đan cười, khoát vai anh ta, làm như về bạn bè chỉ cốt nói. "Yên tâm, chuyện này chỉ có tôi biết, hai người biết. Sau này tôi cũng sẽ quay về thành Bách Nhật rồi, còn cuộc hôn nhân này, lúc tôi kết hôn cũng không đủ 18 tuổi nên đâu có giấy tờ chứng nhận có phải không? Vì vậy chúng ta kết hôn bằng miệng thì bây giờ ly hôn cũng nói miệng là được. Còn hai người ở đây, tôi khuyên một câu, tém tém lại mấy má."

Đôi tình nhân trẻ vui mừng hơn hờ, Tâm Đan cũng như vừa trút được một gánh nặng làm còng lưng cô mấy ngày nay.

Tối hôm đó, Tâm Đan cuối cùng cũng không cần ngủ sô pha nữa. Sáng ngày hôm sau, Ngụy Giang Thiên nói với cô đã thuyết phục được ông Nghiêm để cô trở lại thành Bách Nhật. Tâm Đan vui mừng hỏi anh đã làm cách nào thì nhận được câu trả lời là: "Bí mật!"

Nghe nói chợ đêm Lập Thành là một trong những khu chợ đậm chất truyền thống nhất cả nước, hơn nữa đang là mùa giáng sinh nên lồng đèn kết hoa giăng đầy khắp đường vô cùng náo nhiệt. Tâm Đan đi cùng Ngụy Giang Thiên với Lương Tài và Vũ thăm quan khu chợ nổi tiếng. Đúng là chen chúc có hơi mệt, nhưng khung cảnh náo nhiệt xung quanh thật sự khiến lòng người bồi hồi một phen. Từ khi bước vào chợ, cô liên tục nghe thấy đủ mọi tiếng rao hàng, nhìn thấy vô số lồng đèn kết hoa đỏ được giăng kín khắp chợ. Lương Tài và Vũ đi sang một gian hàng xem quạt giấy, cô và Ngụy Giang Thiên đứng một chỗ trông nhìn toàn cảnh khu chợ.

Tâm Đan lấy điện thoại, liên tục ghi hình lại.

"Em với Lương Tài hình như rất thân thiết?"

Nguy Giang Thiên đột nhiên hỏi một câu làm Tâm Đan buồn cười. "Thầy hỏi câu này hơi kỳ lạ đấy, theo lẽ thường là vợ chồng thì phải thân thiết rồi. Nhưng mà, em thân thiết với anh ta không phải vì bọn em là vợ chồng mà là vì...anh ta..."

Tâm Đan không nói thẳng ra mà đưa mắt đánh dấu về phía Vũ và Lương Tài. Nguy Giang Thiên vừa đưa mắt nhìn qua liền hiểu ngay ý cô. "Thật sao?"

Tâm Đan gật đầu. "Em mới biết hôm qua thôi."

Nguy Giang Thiên ngẫm nghĩ gì đó rồi bật cười. "Lần đầu tiên gặp cậu ấy, tôi cũng nghi ngờ rồi."

"Lộ tới vậy sao?"

Anh gật đầu xác nhận.

Tâm Đan. "Không được rồi, em phải dặn anh ấy tén tén lại một chút."

"Khi biết được sự thật, em có sốc không?" Anh đột nhiên hỏi.

Cô ngẫm nghĩ một lúc, nhớ lại cảm giác lúc mình nhìn thấy hai người họ ôm nhau trong nhà bếp. "Sốc thì không đến nỗi, chỉ hơi ngạc nhiên thôi. Sau đó là vui mừng, em nói với anh ta khi bọn em kết hôn không có giấy tờ chứng minh vì em chưa đủ tuổi, vậy thì bây giờ ly hôn cũng nên chỉ có hai người bọn em biết."

Cô tiếp tục chụp hình của cô, còn Nguy Giang Thiên lại trở về vẻ trầm mặc đứng bên cạnh ngắm nhìn cô. Bao nhiêu người đi qua đi lại đều không giống được ánh mắt ngưỡng mộ nhìn về phía này, một số cô gái trẻ còn hụt hẫng khi phát hiện người đàn ông ưu tú thế kia lại chỉ dồn sự chú ý về phía cô gái bên cạnh.

"À phải rồi." Tâm Đan quay bất ngờ quay lại, Nguy Giang Thiên liền di dời ánh mắt đi nơi khác, cô cũng không đủ tinh ý để nhận ra điều gì khác thường. "Em có chuyện này định hỏi nhiều lần rồi, năm sau thầy có dạy em nữa không? Hay sẽ là một giáo viên khác?"

"Sao thế? Sợ rằng là tôi dạy, em sẽ tiếp tục xếp chót chứ gì?"

Cô đảo mắt một vòng. "Cũng đúng...nhưng em vẫn thích học thầy hơn."

Anh khẽ cười. "Năm sau tôi dạy lớp nâng cao, nếu muốn học ở chỗ tôi, thì qua được test đầu vào có khóa nâng cao trước đi đã."

Nói rồi anh quay người rời đi, Tâm Đan đứng lại với ba chữ liên tục chạy đi chạy lại trong đầu: Test đầu vào...

Vốn dĩ là định ở lại hai tuần, nhưng vừa hết bốn ngày thì điện thoại rồi tin nhắn thông báo từ trường liên tục ủa vào trong máy. Thông báo nhập học đột xuất khiến cho Tâm Đan phải loay hoay thu dọn hành lý quay lại trường sớm hơn dự định. Sau khi thông báo được gửi đi, Mộng Hương và Gia Vi liền gọi điện cho cô than thở vì kỳ nghỉ đột nhiên bị thu hẹp lại đáng kể, thời gian bên gia đình chưa được bao lâu đã phải "vào tù" tiếp tục rồi.

Biết tin Tâm Đan phải rời đi trong ngày mai, bà Huệ sụt chút là rơi nước mắt. Liên tục đi theo dặn dò cô phải ăn uống thế nào, ngủ nghỉ ra sao.

"Đan Đan, thời tiết trên đó rất lạnh phải không? Mẹ có thu xếp mấy cái áo ấm này. À mà con nhớ gọi điện về cho mẹ có biết không? Cả thằng Tài nữa, khi nào rảnh rồi mẹ sẽ đi cùng nó lên đó tìm con. Ăn uống thì phải chú trọng vào, không nên ăn quá nhiều đồ đóng hộp. Còn nữa, vào dịp lễ này xe khách sẽ vô cùng đông, đi lên tới đó chắc cũng phải xiu lên xiu xuống rồi."

"Không sao đâu, sức chịu đựng của con không kém như vậy." Tâm Đan cười. "Mẹ, có mẹ thật tốt."

"Con ngốc này, mẹ không tốt thì ai tốt? Từ nhỏ con là chúa đeo mẹ nhất còn gì? Bây giờ lớn lên rồi lại một hai đòi đi." Bà Huệ gõ vào đầu cô. "Con cũng đừng có quên, bản thân là người đã có chồng. Hay là lần sau con về hai đứa lên địa phương đăng kí hẳn hoi đi, dù là mặt hình thức nhưng có thì vẫn tốt hơn."

"Đăng kí gì cơ?" Tâm Đan vừa xếp đồ vừa hỏi.

"Thì là đăng kí kết hôn."

Động tác của cô dừng lại, bà Huệ thấy thế thì nghi hoặc. "Sao thế? Con lại định chán chừ chuyện này à?"

"Không có, chuyện đó còn lâu mà, cứ để lần sau con về rồi tính." Cô kéo bà Huệ ngồi xuống giường. "Mẹ à, con là con nuôi của mẹ có phải không? Thế mẹ nhặt con ở đâu thế?"

"Sao lại hỏi chuyện này?"

"Thì mẹ cứ nói đi."

"Chuyện lâu quá rồi, làm sao mà mẹ nhớ được. Nhưng cũng không phải là nhặt, hình như là nhận nuôi ở cô nhi viện."

"Thế mẹ có biết cha mẹ ruột của con là ai không?"

"Không." Bà Huệ lắc đầu. "Hỏi nhiều như vậy làm gì, dù là ruột thịt hay nhận nuôi thì con cũng chỉ nên nhớ mẹ là người tốt nhất là được rồi, trên đời này, mẹ là người thương con gái của mẹ nhất. Nếu trở về trường mà bị người khác ức hiếp thì cứ gọi điện cho mẹ, mẹ sẽ cho nó biết tay."

"Con gái mẹ đâu phải là người dễ bị ăn hiếp chứ?" Cô cười.

"Phải rồi, thầy Ngụy đó là người như thế nào thế?"

Tâm Đan chớp mắt, tự dừng lại chuyển đề tài sang thầy Ngụy là ý gì? "Thầy ấy là một người rất tốt, siêu đỉnh luôn, hình như cái gì thầy ấy cũng biết, giống như cái bách khoa toàn thư vậy."

"Vậy còn tính tính?"

Tâm Đan nheo mày nhìn bà, trong trả lời.

Bà Huệ chớp mắt. "Sao thế? Nhìn thế làm gì?"

Cô đứng lên, đi một vòng, nghi hoặc nhìn bà. "Mẹ...định tuyển con rể hả? Hay là trong thời gian con đi mẹ đã nhận nuôi thêm ai nữa rồi?"

"Cái cô này, một đứa con nghèo ba năm con không nghe hay sao? Gạo ở đâu ra mà nuôi nhiều như thế?" Bà Huệ lườm cô. "Chẳng qua mẹ cảm thấy, con người này có chút khó hiểu, hình như..."

"Hình như cái gì?"

"Hình như cậu ấy có thành kiến với thằng Tài đấy."

"Mẹ nghĩ nhiều quá rồi." Tâm Đan vội đính chính lại. "Thầy Ngụy là người sống theo chủ nghĩa "đi hòa di quý" làm gì có chuyện có thành kiến với ai. Tuy rằng mới tiếp xúc thì thấy thầy ấy hơi đáng sợ một chút, nhưng dần dần rồi cũng quen thôi."

"Xem kia, mẹ chỉ nói có như thế, làm gì mà vội thanh minh đến vậy?"

"Cái này là tính thần tôn sư trọng đạo, là cơ sở đạo đức cơ bản đấy."

"Mềm mép thật nhỉ?"

Tâm Đan luôn nhận thấy khả năng nhìn người của mình trước giờ không tồi chút nào, cô chỉ cần tiếp xúc với một người trong khoảng thời gian ngắn là có thể đánh giá người đó có phải người tốt hay không rồi. Chính vì vậy cô không có ác cảm với Ngụy Giang Thiên. Tuy rằng thầy ấy sống xa lánh với mọi người, nhưng tính cách lại giống như một miệng núi lửa nằm dưới một tầng băng trôi. Tuy hơi có xu hướng cầu toàn một chút nhưng không phải là người không biết chùng mực. Là một người đàn ông tuyệt vời, rất đáng để trông cậy và tin tưởng. Trong lòng cô, thầy chính là một vị thần, đúng, không sai chút nào, chính là một vị thần cái gì cũng có thể làm được.

Trong lòng Tâm Đan, hình như Ngụy Giang Thiên đã trở thành một thần tượng của mình mất rồi.

Buổi tối hôm đó, cô dặn dò Lương Tài phải cẩn thận, đừng có bứt dây động rừng. Chuyện của hai người cô sẽ tìm cách giải quyết sau, còn chuyện của anh ta và Vũ cũng không nên quá lộ liễu. Nếu như thật sự có thể vừa chấm dứt quan hệ với Lương Tài, vừa có thể khiến gia đình anh ta không bị liên lụy thì thật tốt quá, xem như cô vừa tác thành cho một đôi tình nhân trẻ.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Lớp nâng cao của thầy em nhất định vào được

Sáng hôm sau, Tâm Đan dậy rất sớm

Sáng hôm sau, Tâm Đan dậy rất sớm. Ông Nghiêm và bà Huệ cùng với Lương Tài, di hai và A Tuệ "tiền" cô ra tận tới cổng làng. Nếu như chỉ là cả nhà đi tiễn, thì không có gì đáng nói. Đằng này càng đi thì càng có đông dân làng đi ra dòm ngó cô, làm Tâm Đan cảm thấy vô cùng quái dị. Cô không phải trạng nguyên, có cần huy động cả một làng ra đứng nhìn cô rồi đi thế không? Lúc đi ra tới cổng làng, rốt cuộc Tâm Đan mới biết vì sao người dân trong làng khi nãy lại nhìn cô đầy hiếu kỳ như vậy.

Chiếc BMW màu trắng quen thuộc đầu ngạo nghễ trên con đường đất nhỏ, dù đang là buổi sáng nhưng chỉ cần nhìn tới chiếc xe đất tiền kia cũng đủ khiến dân trong làng hoa mắt chóng mặt. Dĩ nhiên họ chưa từng nhìn thấy "thứ kỳ quái" kia nên vô cùng tò mò. Người khoa trương nhất vẫn là di hai, vừa

nhìn thấy liền chạy tới sờ mó. "Là siêu xe đó, cả căn biệt thự đó... là của ai thế không biết?"

A Tuệ cẩn trọng nhắc nhở. "Mẹ, đừng có làm trầy của người ta, tiền đâu mà mình đền cho họ?"

"Sợ gì chứ, sờ một chút thì có sao đâu? Nếu có trầy thì xem như chủ xe gặp may đi, thằng Long sẽ bỏ tiền mua lại thôi."

"Mẹ." A Tuệ chạy tới kéo bà ấy qua một bên. "Mẹ biết cái đó bao nhiêu tiền không? Anh Long còn chưa mua nổi đấy, đừng có động vào."

Lúc này cửa kính màu đen hạ xuống, lộ ra một gương mặt góc cạnh điển trai khiến trái tim của biết bao thiếu nữ xung quanh đập loạn. Phía sau vẻ ôn hòa là sự sắc lạnh và tinh anh trong đáy mắt.

Vào giây phút này, cô thật không hiểu tim mình đập nhanh là vì cái gì?

Cô đi tới bên cạnh cửa xe. "Thầy Ngụy, thầy cũng về à?"

"Tôi cũng xong việc rồi, ở lại làm gì chứ?" Anh mỉm cười nhìn cô. "Lên xe đi, bằng không là em sẽ phải hao tổn ba năm tuổi thọ để chen chúc trên xe khách đấy."

"Vậy có tiện hay không?"

"Em nói có tiện hay không?"

"Tiện, rất tiện!" Tâm Đan cười hì hì.

Ngụy Giang Thiên lắc đầu quay vào trong nhấn nút mở cốp xe rồi ra hiệu cho cô bỏ hành lý vào. Lập Kính Đình thấy vậy thì giúp cô một tay, tiện thể nói. "Em họ à, ngồi siêu xe kiểu này về tới đó chắc cũng tăng lên ba năm tuổi thọ đấy."

Tâm Đan bật cười, quay sang ôm chào tạm biệt mọi người. Bà Huệ lần này rơi nước mắt thật, dặn dò cô một vài câu. Trước đi khi Tâm Đan còn đặc biệt nháy mắt ra hiệu với Lương Tài một cái, anh ta gật đầu rồi vẫy tay chào tạm biệt. Sau khi xe lăn bánh, Tâm Đan liền tranh thủ dùng điện thoại lên mạng. Ngụy Giang Thiên lại thuộc kiểu người ít nói, nên cô không gọi đề tài thì anh cũng im lặng. Xe chạy được nửa tiếng, cả hai người mới nói chuyện với nhau. Nhưng là Tâm Đan gọi chuyện trước. "Thầy Ngụy, trên mạng có một trò chơi này. Hỏi đáp năm giây, nghe cũng thú vị này, em, hỏi thầy trả lời nhé?"

"Hỏi đáp năm giây?" Anh nghiêng đầu nhìn cô rồi cười một tiếng. "Em đúng là biết tìm việc làm."

"Đi mà, dù sao cũng còn mấy tiếng nữa mới tới nơi."

"Được rồi, hỏi đi."

"Thầy không được chần chừ nhé, nhất định phải trả lời trong vòng năm giây." Tâm Đan liền nhìn vào màn hình điện thoại. "Đọc sách hay xem phim?"

"Đọc sách."

"Nước ngọt hay nước suối?"

"Nước suối."

"Yên tĩnh hay ồn ào?"

"Yên tĩnh."

"Bóng đá hay bóng rổ?"

"Bóng rổ."

"Guitar hay Piano?"

"Guitar."

"Buổi sáng hay buổi tối?"

"Buổi tối."

"Màu trắng hay màu đen?"

"Màu trắng."

"Cầm Tú hay Lưu Ly?"

"..."

Không khí vốn đang ở mức trên âm độ không hiểu sao lại bất ngờ trùng xuống. Tâm Đan nhận thấy rõ ràng tốc độ xe giảm đi hẳn, mà Ngụy Giang Thiên tuy thần sắc vẫn lãnh đạm nhưng ánh mắt lại âm u đi vài phần. Cô không biết câu hỏi của mình có vấn đề gì, chỉ là lúc đầu khi được Nguyễn Trọng Hy cứu mạng cô đã nhìn thấy ở nhà lớn Ngụy gia có một vườn Cẩm Tú, Tâm Đan còn nhớ lúc đó cô bé giúp việc đã nói rằng cậu chủ Thiên của bọn họ rất thích loài hoa này. Nên chỉ tiện miệng hỏi một câu, chỉ cần trả lời là hoa Cẩm Tú là được rồi, cần gì phải trầm mặc đáng sợ như vậy?

Tâm Đan thấy anh như vậy cũng không dám hỏi thêm nữa, điều chỉnh lại tư thế bấm điện thoại của mình.

Với tốc độ nhanh hơn hẳn xe khách, chỉ mất ba tiếng là có thể về tới thành Bách Nhật. lúc xe dừng lại trước cổng trường Ngụy Giang Thiên mới phát hiện cô gái bên cạnh đã ngủ từ khi nào. Ánh mắt anh ôn hòa dừng trên gương mặt không chút phòng bị nào của cô, hàng mi đen tựa như mực vẽ, đôi môi mềm phớt hồng làm người khác dễ dàng mất tự chủ. Lúc cô ngủ trong vô cùng yên tĩnh, khi đôi mắt khi mở ra lại tựa như làn gió mùa thu mang nét nhẹ nhàng không thể tả thành lời. Anh giờ tay ra, chạm vào mái tóc, rồi làn da mềm mại trên mặt cô, nhẹ nhàng như thể con gió lướt qua một cánh hoa. Một mặt là sợ làm cô tỉnh, mặt khác chính là để hưởng thụ.

Không biết từ lúc nào Ngụy Giang Thiên nhận ra bản thân lại thích tính cách có phần hời hợt, đôi lúc bốc đồng và hấp tấp nhưng lại thông minh và khéo léo như thế này. Anh chưa từng nghĩ rằng sẽ có ngày mình lại muốn tiếp xúc với một người có tính khí như vậy, nhưng cũng không thể phủ nhận, Tâm Đan vô cùng thu hút. Thu hút về cả ngoại hình lẫn tính cách, bởi vậy anh không lấy làm lạ khi bên cạnh cô có quá nhiều kẻ cũng giống như anh, bị cô thu hút trong chính lần gặp đầu tiên.

Nhưng không sao cả, Dương Nam Phương hay là Dương Tử Thiên cũng đều không quá khó đối phó. Cái quan trọng là không làm cô gái nhỏ trong mắt anh hoảng sợ bỏ chạy, muốn được như vậy bước đầu cần nhất là chiếm được sự tin nhiệm của cô.

Lúc Tâm Đan tỉnh lại thì xe đã dừng hẳn, cái ghế phụ cô đang ngồi đã được chỉnh thấp xuống nhờ vậy mà hình như cổ của cô không chút mỏi mệt nào. Cô nhìn ra cửa sổ, đúng là đã về tới trường. Lúc này lại nghe thấy tiếng lật tài liệu, Tâm Đan quay qua, có chút ngượng ngịu nói. "Em ngủ lâu lắm rồi à?"

Anh không nhìn cô, tiếp tục chăm chú nhìn mớ giấy trên tay. "Ừ."

Tâm Đan gật đầu, thấy ánh mắt chăm chú của Ngụy Giang Thiên thì tò mò nhưn cổ nhìn xem anh đang xem cái gì. Anh đưa mắt lờ cô một cái, Tâm Đan liền rút nhanh cái cổ của mình về. Một lúc sau, cô hỏi. "Thầy xem cái gì vậy?"

"Đề thi đầu vào."

"À..." Tâm Đan gật đầu rồi dường như sực tỉnh, mở to mắt nhìn anh. "Hả? Đề thi đầu vào? Đầu? Cho em xem với..."

Cô nhưnngồi qua, chưa kịp xem chữ nào Ngụy Giang Thiên đã thu mấy tờ giấy trong tay lại, nhìn cô. Như cười như không, nói "Muốn xem sao?"

Tâm Đan thành khẩn gật đầu, cô bị thần trí gian thầy dối bạn hiện giờ trong đầu làm mù mờ rồi nên không nhận ra hình như mình hơi gần với anh quá rồi.

Ngụy Giang Thiên cũng không muốn nhắc nhở cô về khoảng cách bất thường này, hương thơm tự nhiên của thiếu nữ cứ như thể nhẹ nhàng bủa vây tâm trí anh. Ngụy Giang Thiên không thể phủ nhận bản thân rất thích loại gần gũi vô tình này của cô. Ý cười trầm thấp từ cổ họng anh phát ra, đi kèm với câu nói. "Không cho xem!"

Tâm Đan nín thở, vẻ mặt uất ức như con nít vừa bị lấy mất đồ ăn. "Xem một đoạn thôi?"

"Không được." Anh nhìn cô, trong mắt lướt qua một tia say mê.

"Đoạn ngắn?"

Ngụy Giang Thiên vẫn giữ thái độ không bàn luận thêm. "Không được."

"Rất ngắn?" Tâm Đan lại không chịu bỏ cuộc, nhìn anh ra giá giống như đang xách giỏ đi mua đồ ngoài chợ cái.

Ngụy Giang Thiên buồn cười, tuy rằng cảm giác ở gần cô như thế này vô cùng tuyệt vời nhưng rất tiếc anh không phải người có thể phá vỡ luật lệ vì mỹ nhân.

Nhìn ra vẻ kiên định của anh, Tâm Đan cũng chỉ thoáng qua một chút thất vọng ngồi trở lại ghế phụ. Thật ra cô cũng biết, tảng băng như thầy Ngụy thì làm gì có chuyện thiên vị ai. Với lại nếu như anh dễ dàng lay động như vậy thì mấy người trong khoa đã không gọi anh là ác ma học đường. Cái danh xưng này, đúng là không chút khoa trương nào.

"Được rồi, thầy không cần cầm mớ đề thi kia đi qua đi lại trước mặt dụ dỗ em Em biết thừa là thầy đang xem thường em tuột xuống hạng 578, nhưng mà em là người có chí cầu tiến rất cao, lớp nâng cao của thầy em nhất định vào được."

"Không cần xem hồ sơ à?" Ngụy Giang Thiên giờ mở tài liệu trong tay lên, dĩ nhiên là xoay ngược mặt trắng lại cho cô nhìn.

"Không cần." Tâm Đan gỡ dây an toàn. "Chỉ là một bài test đầu vào thôi mà, có gì khó khăn chứ. Mớ đề thi này thầy cứ giữ lại mà đọc đi."

Nói rồi cô mở cửa bước xuống xe, ngênh ngang bước vào trường.

Cho tới khi chôn vùi tuổi xuân cả ngày trong mớ bài tập dài ngoằn kia, cuối cùng t cũng biết lời Dương Nam Phương nói lúc trước không sai. Cái miệng hại cái thân!

Ngay cả lúc thanh toán hóa đơn cho khách mua bánh cô cũng nhầm bài. Lúc làm bánh cùng Sảnh Nhi cô cũng tranh thủ nhớ bài. Lúc rửa bát, cô cũng phải nghĩ về bài...

"Giám đốc Nguyễn, anh tìm Tâm Đan à? Phải đây là điện thoại của cô ấy, phải, nhưng hiện giờ cô ấy đang học bài để chuẩn bị cho kỳ thi đầu vào năm hai nên tạm thời không nghe máy được. Bao giờ thì ấy à? Vài ngày nữa thôi, được, em sẽ bảo Tâm Đan gọi lại, vâng, vâng."

"Anh Nam Phương à? Tâm Đan đang bận học để thi bài test năm hai rồi không đi thư viện được đâu. Cậu ấy sắp bị bài vở làm điên rồi, anh còn điện nữa là sẽ tẩu hỏa nhập ma đấy. Vậy nhé, bey!"

"Cái gì? Dương Trí à? Sao anh cũng điện thế? Hiện giờ Tâm Đan không rảnh nghe máy, cô ấy bận học rồi. Đi đâu? Uống nước à? Cô ấy không rảnh đâu, hai đứa em cũng không rảnh, ok bey."

"Alo? Cái gì? Ngụy Tử Anh, này cô chủ ai thế? Tâm Đan đang bận học, muốn tìm người chủ lộn thì đợi hôm khác nhé, bey!"

"Alo? Ai thế? Thẩm Trung Kiên à? Đã nói rồi, Tâm Đan không có rảnh, đừng có điện nữa nếu không cậu ấy sẽ tẩu hỏa nhập ma đấy."

"Gia Mộng Hương!" Đáp lại là một giọng nói đầy tức giận và không hài lòng. "Em đang nói chuyện với ai thế hả? Cả buổi trời điện thoại của em để ở đâu? Tôi gọi không được, văn phòng đoàn cũng không gọi được. Hôm nay đến phiên em trực nhật ký túc, em còn dám trốn việc sao? Ra sân trường chạy bộ bảy vòng cho tôi."

"Không không, thầy Thẩm, nghe em nói đi...alo, alo?"

Mộng Hương ôm điện thoại, gào khóc rất thảm thương. Gia Vi bên cạnh an ủi cô nàng, còn Tâm Đan vẫn đang lăm lăm kiến thức giải phẫu học.

Thật không ngờ, chỉ vì cô chăm học mà cả phòng ký túc của cô loạn cả lên.

Tâm Đan học như khủng như từng, như một con điên trốn trại, như một lão thái bà bị tẩu hỏa nhập ma, như một con nghiện ma túy nửa tỉnh nửa mê. Nhiều lúc đang ngủ đột nhiên ngồi bật dậy nhầm bài. Ban đêm không ngủ được liền đi vài vòng khu ký túc nữ, vừa hóng gió vừa đọc bài... vì để có thêm động lực cô đã mua một cái áo blouse trắng mặc vào rồi tưởng tượng mình là bác sĩ.

Ba ngày sau, khắp khu ký túc nữ lan truyền tin đồn có ma nữ áo trắng ban đêm đều hiện hồn về đi qua đi lại trước cửa phòng của bọn họ...

Ngày thi test đầu vào cũng tới, Tâm Đan mang một bộ dáng hưng phấn cùng tinh thần sáng sủa khi tới hôm qua cô ngủ đủ tám tiếng mà không gặp ác mộng vào phòng thi. Lần này không cần random, bao nhiêu công sức của cô những ngày qua đã được bù đắp một cách xứng đáng. Cuộc thi kết thúc buổi sáng, buổi chiều đã có kết quả. Là chính Ngụy Giang Thiên đến báo kết quả cho cô, ban đầu nhìn sắc mặt nặng nề của anh Tâm Đan cũng suy nghĩ đúng tim nhưng hóa ra đó chỉ là đóng kịch. Số điểm 90/100 chỉ thấp hơn Liên Chiêu hai điểm.

Còn về Mộng Hương và Gia Vi vốn dĩ không định thi vào lớp nâng cao nên đành chia tay Tâm Đan mà học ở lớp bồi dưỡng hạng II, nghe nói lớp của họ sẽ do một nữ giáo viên duy nhất vừa mới được tuyển vào trường là Đồng Gia Hân phụ trách. Tâm Đan đã từng nhìn thấy cô giáo mới này trên diễn đàn trường rồi, lý lịch học tập vô cùng xuất sắc, người lại xinh đẹp, có khí chất của một người phụ nữ sắc sảo. Thế là năm hai này một mình cô sẽ đơn thân độc mã ngồi trong phòng học rồi.

Cánh cửa lớp nâng cao mở rộng chào đón cô.

Tối hôm đó Tâm Đan là chủ xị, khao cả đám Mộng Hương, Gia Vi, Dương Nam Phương và Dương Trí một buổi lẩu hoành tráng. Ai cũng bất ngờ vì kết quả điểm số lên xuống như giá cổ phiếu của cô, nhưng không sao, quan trọng là không bị người khác xem thường là được. Có ai ngờ người xếp hàng 578 mà lại được vào lớp nâng cao? Chắc là hiệu trưởng cũng phải há hốc mồm kinh ngạc.

Ăn uống no say, karaoke tới tận hai giờ sáng đám ranh kia mới chịu ra về. Cả năm người đều say đến mức nhìn thấy trời đất đảo lộn, đây cũng là buổi ăn chơi hoành tráng nhất từ trước tới giờ của Tâm Đan. Vừa mở cửa phòng bước ra, Tâm Đan liền quay lại trêu ghẹo đám người kia. "Mấy người là một lũ vô dụng, uống có thể thôi mà cũng say, không ra gì. Xem tôi đây này, vẫn có thể đi thẳng một đường, tôi đi cho mọi người xem..."

Mộng Hương cười. "Qua con, cậu đi cái đó là đường parabol rồi, đường thẳng là phải đi thế này này..."

Gia Vi. "Hai cậu đi sai hết rồi, đường thẳng, là phải nhìn thẳng mà đi..."

"Mấy cô đừng có đi qua đi lại nữa, chóng mặt gần chết rồi..." Dương Trí tựa vào tường.

"Tâm Đan, coi chừng xe tông đấy..." Dương Nam Phương nói.

Tâm Đan cười ha ha. "Anh say rồi, đang ở trong quán karaoke làm gì có xe chứ? Dương Nam Phương, anh say rồi..."

Lời nói vừa dứt phía sau lưng Tâm Đan đã tông phải một người, cô cứ nghĩ là xe thật nên sợ hét lên một tiếng ngã xuống đất, lại còn khoa trương hét. "Ồi

mẹ ơi, xe bò đi lộn đường rồi, đang ở trong quán karaoke mà cũng bị tông này..."

"Lâm Dung Tâm Đan?" Một giọng nói đàn ông vang lên, có điều cô cũng tưởng lầm sàn gạch lạnh băng là giường mà nằm dưới đất ngủ ngon lành.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Đến nhà tôi đi

Sáng hôm sau, Tâm Đan không biết mình đã ngủ bao lâu

Sáng hôm sau, Tâm Đan không biết mình đã ngủ bao lâu. Khi mở mắt ra thì phải đối diện với con đầu đầu kinh khủng, cô chống tay ngồi dậy, ngáp một cái rồi đi vào nhà vệ sinh có điều lại bị đụng đầu vào tường một cái không nhẹ. Cái cụng đầu này giúp cô tỉnh táo lại để phát hiện ra đây không phải ký túc xá ở trường? Tâm Đan nhìn xung quanh, nơi này...cô nhớ không lầm thì là nhà của Nguyễn Trọng Hy. Sao, cô lại ở nhà của anh ta chứ? Khoan đã, hình như hôm qua cô tông trúng một người...sau đó thì thế nào?

Tâm Đan nghiêng rặng thờ dài lấy tay đập vào đầu mình, sau đó chạy vào nhà vệ sinh trấn nước cả cái đầu mình luôn. Nhờ vậy mới có thể đỡ đau đầu hơn một chút, lúc cô từ nhà vệ sinh bước ra, đầu tóc cũng như vừa gội xong. Tâm Đan tìm xung quanh, giống như lần đầu tiên, không thấy giày của cô đâu.

"Cái ông chú này hình như bị biến thái thích giày của phụ nữ ấy nhỉ? Lần nào cũng lấy mất giày của mình." Cô lẩm bẩm, rồi đi chân trần ra ngoài. Lần này khác với lần trước, vừa mở cửa đã thấy một vài vệ sĩ đi ngang qua, nhưng họ không hề cản trở gì cô, giống như ai cũng quen cô hết cả rồi vậy. Thế là Tâm Đan tự do đi lại trong nhà này...

Trên thực tế, kể từ khi cô cho một cú lên gối huyền thoại vào bụng Nguyễn Trọng Hy, đám vệ sĩ trong nhà xem cô còn hơn cả lão đại rồi. Bây giờ thậm chí có người sùng bái cô tới mức nhìn thấy là cúi chào làm Tâm Đan giật cả mình chào lại.

"Anh cả, anh đang làm quá lên về vấn đề bảng thống kê chi phí này đấy. Trong nền kinh tế kế hoạch hoá tập trung như hiện nay thì các doanh nghiệp hoạt động theo chỉ tiêu pháp lệnh, vật tư, tiền vốn do cấp trên cấp, giá thành là giá thành kế hoạch định sẵn. Vì vậy em cảm thấy, việc xác định hiệu quả sản xuất thông qua công tác kế toán chi phí sản xuất và mà anh luôn đề cao cũng chỉ mang tính hình thức mà thôi."

"Nhưng đó là chú đang nói thị trường trong nước, còn thị trường nước ngoài cạnh tranh vô cùng gay gắt, để đảm bảo mục tiêu hàng đầu là nâng cao hiệu quả kinh doanh, chúng ta buộc phải tính toán, cân nhắc lựa chọn phương án kinh doanh có chi phí bỏ ra ít nhất nhưng đem lại nguồn thu lớn nhất. Việc hạch toán chi phí sản xuất và tính giá thành sản phẩm phải nên trở thành mối quan tâm hàng đầu của chúng ta hiện giờ."

Tâm Đan nghe thấy hai giọng nói khá quen thuộc, đúng là của Nguyễn Trọng Hy và thầy Ngụy. Hình như họ đang ở trong phòng này và tranh cãi vấn đề gì đó.

"Em chỉ cảm thấy anh đang làm quá mọi việc lên, bảng thống kê này theo em nó đã chi tiết lắm rồi."

"Chú đã học qua quản trị kinh doanh chưa? Có biết tiêu chuẩn của một bản thống kê chi tiêu là gì không? Hình như cô kế toán này là do chú tuyên vào thì phải?"

"Anh nói vậy là có ý gì chứ?"

"Được rồi!" Một mồm lên tiếng ngắt ngang. "Chúng ta là đang bàn luận công việc, không phải đang bảo thủ ý kiến. Vấn đề này Giang Thiên hoàn toàn không sai, Trọng Hy, con đúng là cô sơ sót, hơn nữa là sơ sót rất lớn. Con mướn kế toán về để cả ngày liếc mắt đưa tình với con hay sao? Một bản báo cáo thế này mà con cũng duyệt? Anh con mắng con như vậy cũng là đúng."

Cả phòng im lặng, không ai nói thêm lời nào. Lúc này Nguyễn Tôn xem lại bảng thống kê rồi ra lệnh. "Trong vòng tối nay, đi mà làm lại một bản báo cáo hoàn chỉnh lại cho cha."

"Dạ!"

"Giang Thiên, đã lâu rồi con không về nhà, lát nữa cứ ở lại dùng cơm đi. Nói thật, cả một tập đoàn lớn giao cho một mình Trọng Hy cha cũng không yên tâm, cha thực sự rất mong con tới giúp nó một tay."

"Trước giờ tuy con không ra mặt nhưng vẫn luôn xem qua toàn bộ văn bản được trình lên của Vạn Đức, Trọng Hy trước giờ cũng làm rất tốt, hoàn toàn không sai sót gì nhưng lần này đề sơ hở lớn như vậy cũng chỉ lỗi lầm hiếm hoi thôi. Công việc hiện tại của con rất tốt, không có ý định về tập đoàn."

"Tính của con mười hai năm rồi vẫn không chịu thay đổi, một khi đã quyết định thì có mười con ngựa kéo cũng không nổi."

Lúc này một vệ sĩ đi tới, thấy Tâm Đan đang đứng trước cửa phòng sách thì hỏi. "Cô Tâm Đan, cô đứng ở đây làm gì thế?"

"À...tôi, muốn tìm cửa ra ấy mà..."

"Cậu Trọng Hy nói sau khi cô tỉnh lại thì ở phòng đợi cậu ấy, cô định đi à?"

Nguyễn Tôn nghe thấy tiếng ồn ngoài cửa thì nhú mồm. "Có chuyện gì thế?"

Nguyễn Trọng Hy đứng lên. "À, một người bạn của con thôi, không có gì."

Hắn đi ra mở cửa kéo tay cô lại nói nhỏ. "Đừng ở đây làm gì?"

"Vô tình thôi, vô tình đứng ở đây thôi, làm gì là làm gì?"

"Mau về phòng đi, đừng có đi lung tung trong nhà người khác là phép lịch sự cơ bản cô không biết hay sao?"

Nguyễn Tôn lắc đầu. "Lại là phụ nữ."

"Giữ chứ, đẩy cái gì? Để từ từ đi..."

"Tâm Đan!"

Tâm Đan dừng lại. "Thầy Ngụy, chào, trùng hợp nhỉ?"

Ngụy Giang Thiên nhìn cái đầu tóc ướt mềm của cô, rồi lại nhìn bộ quần áo ngắn cũn cỡn trên người cô. nhú mồm. "Em làm gì ở đây?"

"Em..." Tâm Đan thề với trời, là vì đi chơi ăn mừng nên cô ăn mặc hơi bị ngắn một chút, chiếc áo sơ mi trắng dài với cái quần short, tuy ngắn nhưng cô chắc chắn là không phải kiểu hở hang, nhưng ánh mắt hiện giờ của thầy Ngụy lại làm cô có cảm giác mình mặc đồ kiểu này là đại tội.

"Học trò của anh tối qua hai giờ sáng uống rượu say, theo em về nhà."

"Ngày tôi theo anh về nhà khi nào chứ? Rõ ràng là anh đưa tôi về..."

"Nói nhiều quá, mau về phòng đi, đi đi đi đi." Nguyễn Trọng Hy vừa nói vừa kéo cô đi cứ như thể chỉ cần Tâm Đan ở đây thêm một phút thì không khí sẽ bị ô nhiễm vậy. Anh ta lôi cô đi được một đoạn thì Ngụy Giang Thiên cũng kịp thời bước theo kéo tay cô về phía ngược lại làm Tâm Đan có cảm giác hai anh em nhà họ đang muốn xé cô làm hai không bằng.

Ngụy Giang Thiên nhìn cô, sắc mặt vẫn lãnh đạm. "Hôm nay có buổi học đầu tiên của lớp nâng cao, em định không tham gia sao?"

Tâm Đan ngẩng người, buổi học đầu tiên? Có sao?

"Anh cả, lát nữa em sẽ đưa Tâm Đan về trường, anh quan tâm học trò như vậy ư e là hơi quá rồi. Cô ấy cũng cần có thế giới riêng của mình, miễn làm sao không muộn giờ học của anh là được."

Tâm Đan nhìn qua nhìn lại, tự dưng cô lại có cảm tưởng mình giống xúc xích kẹp giữa ổ bánh mì, giờ phút này dùng cái đầu gối suy nghĩ cũng biết hai anh em nhà này không hòa thuận, nhưng đó là chuyện của họ. Liên quan gì đến cô chứ? Bây giờ đây cô ở thế giữa, nhất thời làm cô cũng hồ hồ không biết bản thân nên tự giải vây thế nào.

"Đó là việc tôi nên làm."

Tâm Đan còn chưa hiểu việc nên làm là việc gì thì đã bị anh lôi đi giống như một vật thể không chút trọng lực nào, đi ra tới cửa Tâm Đan mới phát hiện mình vẫn chưa tìm thấy giày. "Khoan đã, giày, giày của em..."

Ngụy Giang Thiên dừng lại, không nhìn cô mà lãnh đạm hỏi. "Ở đâu?"

Ở đâu? Cô biết ở đâu thì cần gì phải tốn công đi tìm này giờ?

Nhưng câu hỏi này của anh không phải hỏi cô mà là một người vệ sĩ gác cửa. Người thủ hạ kia nhìn thấy vẻ mặt không khác gì diêm vương đòi mạng kia của anh thì run run giơ tay chỉ về phía kệ giày. Ngụy Giang Thiên kéo cô bước tới, Tâm Đan định cúi xuống thì anh đã nhanh hơn một bước, một tay cầm giày của cô một tay lôi cô xềnh xệch ra khỏi nhà.

Lúc ngồi lên xe, Tâm Đan mới biết mình chưa chết.

Tuy cô mù đường nhưng vẫn linh cảm được Ngụy Giang Thiên sẽ đưa cô trở về trường học. Không gian trong xe vốn nhỏ hẹp, bây giờ cộng thêm sự trầm mặc của anh càng khiến tâm tư người khác bất an. Kể từ lúc ngồi vào xe, mùi gỗ mộc nhàn nhạt trên người anh nhẹ nhàng vây lấy suy nghĩ của cô, Tâm Đan cũng không biết bản thân mình sợ cái gì, cô chẳng làm gì cả sao phải sợ? Ngụy Giang Thiên lái xe rất từ tốn, tốc độ này cũng giống như sự điềm đạm và trầm tĩnh của con người anh vậy.

Không được, Tâm Đan lại phải đóng vai người điều phối không khí. Cô cười hi hi quay qua nhìn gương mặt góc nghiêng hoàn hảo của anh. "Hi hi, thầy Ngụy....à, nhà thầy rộng thật đó, rộng ới là rộng luôn..."

Nguy Giang Thiên chăm chú nhìn con đường phía trước. "Đó không phải nhà tôi."

"Gi chứ? Thầy gọi người trong kia là cha, sao lại không phải nhà thầy chứ?"

"Nếu em muốn đến thăm nhà tôi như vậy tôi có thể dẫn em đi." Có vẻ như anh đã thuận miệng ném ra một câu, rồi lại thêm vào câu thứ hai. "Nhưng một cô gái ở bên ngoài uống say tới mức bị người khác đem về nhà lúc nào cũng không biết, đúng là một chuyện không đáng để tự hào."

"Em...em chỉ là rủ bạn bè ra ngoài ăn mừng chuyện em được vào lớp nâng cao thôi mà...bình thường em rất ngoan, không có ăn chơi như vậy đâu. Thầy đừng có kỷ luật em nha?"

"Em đi cùng với ai?" Nguy Giang Thiên đánh tay lái, đi vào đường cao tốc.

"Mộng Hương, Gia Vi, Dương Trí, Dương Nam Phuong..."

"Vậy họ đâu?"

Đúng rồi, bốn người họ ở đâu mà để cô bị Nguyễn Trọng Hy đưa đi cũng không ngăn cản lại nhỉ? Tâm Đan lấy điện thoại gọi cho Gia Vi, vừa định trách móc cô nàng vì sao lại bỏ mặt cô bị người khác đưa đi nhưng chưa kịp mở miệng Gia Vi đã tức giận sáng giọng trong điện thoại với cô. "Lâm Dung Tâm Đan! Cậu có nghĩa khí hay không hả? Tại sao lại bỏ về trước? Có biết cả bốn người bọn tớ ngủ cả đêm ở quán karaoke nên bị tính thêm tiền giờ hay không? Là bảy triệu đấy, cậu không thanh toán đã chuồn trước làm tớ phải gánh nợ thay cậu. Lâm Dung Tâm Đan, tốt nhất là cậu đào mồ mà chui xuống trốn đi còn không tớ mà nhìn thấy, tớ giết!"

Tâm Đan sợ tới mức cup máy thật nhanh, xem như cô chưa nghe thấy gì. Mô phật, cả cái phòng chỉ có Gia Vi lúc tức giận là trở nên thực sự đáng sợ như vậy thôi. "Thầy Ngụy, em không muốn trở về trường đâu, Gia Vi sẽ giết em mất..."

"Không về trường thì em có nơi nào để đi? Đừng quên, ngày mai là tiết học đầu tiên, em cần phải soạn bài trước."

Tâm Đan mím môi rầu rĩ, rồi lại sực nhớ ra một chuyện. "Ngày mai mới có tiết đầu tiên, nhưng vừa rồi thầy nói là hôm nay mà?"

Nguy Giang Thiên. "..."

"Thầy nói dối?" Tâm Đan nghi hoặc đánh giá anh.

"Tôi nhớ lắm"

"À..." Cô khoa trương gật đầu. "Hóa ra trí nhớ thầy kém như vậy."

Nguy Giang Thiên biếng nhất nhìn qua. "Thích bàn luận lắm phải không?"

Tâm Đan lắc đầu lia lịa. "Dạ không!"

Mô phật, sao từ Gia Vi đến thầy Ngụy ai cũng đều đáng sợ thế này?

Nguy Giang Thiên giờ đồng hồ trên tay lên liếc qua một cái. "Sắp tới tôi còn một cuộc họp online."

Ý gì đây? Ý là tôi không chờ em đi vòng vòng thành phố như thế này được có phải không? Tâm Đan thờ dài. "Em có mang theo sách giáo khoa, thầy cho em tới Quyển Thanh đi, em ngồi ở đó soạn bài."

"Em định không về ký túc xá luôn à?"

"Thôi đi Gia Vi lúc giận lên không khác gì cộp cái ấy, đợi cậu ấy nguôi giận rồi về vậy."

Nguy Giang Thiên im lặng một vài giây rồi nói. "Tiệm bánh rất ồn ào, em sẽ không thể nào tập trung được."

"Vậy tìm đại cái thư viện nào cũng..."

"Đến nhà tôi đi."

Tâm Đan nhìn anh, im lặng. Nguy Giang Thiên thấy cô không nói gì thì hần giọng lên tiếng. "Nhà tôi có điều hòa nóng lạnh, có nước trái cây, tầm nhìn tốt, bên cạnh còn có một con suối nhân tạo hơn nữa còn yên tĩnh, là môi trường tốt để soạn bài."

"Thật tốt như vậy sao?"

"Ừ!"

"Được rồi, vậy đi thôi." Chỉ cần không bị Gia Vi rượt chạy vài vòng sân trường, muốn cô đi đâu cũng được.

Chương 43: Nếu tôi nói tôi thích em, thì sao?

Chiếc xe càng chạy lại càng hướng về phía bờ biển, cho tới khi dừng lại ở tầng hầm. Tâm Đan mới biết mình đang ở đâu.

Chiếc xe càng chạy lại càng hướng về phía bờ biển, cho tới khi dừng lại ở tầng hầm. Tâm Đan mới biết mình đang ở đâu. Nghe nói khu đất này rất đặc giá vì nó nằm rất gần biển của thành Bách Nhật. Trong tầng hầm đỗ xe còn có một số dòng xe cao cấp khác, trong đó có chiếc BMW màu trắng mà cô thường thấy thầy Ngụy dùng, hôm nay anh lại bỏ chiếc đó để dùng một dòng Alfa Romeo Giulia màu xám rất phong cách. Tâm Đan không quan tâm nó phong cách cỡ nào, cô chỉ tranh thủ đếm số lượng xe đỗ dưới tầng hầm rồi quy ra thành tiền mặt, nếu bán đi còn có thể mua được tám căn nhà cũng nên.

Đó là một căn nhà nằm độc lập, không quá xa biển, tầng hầm đều là của riêng một mình anh. Nơi này không quá ồn ào, rất dễ hiểu khi anh chọn nơi này để ở. Tâm Đan đi theo sau Ngụy Giang Thiên lên trên tầng, căn biệt thự nằm gần Rạn san hô Kadies nổi tiếng của thành Bách Nhật, đúng như lời anh nói, nơi này có một tầm nhìn cực kì lý tưởng. Khuynh hướng bố cục nội thất bên trong nhà cũng vô cùng cân bằng, hình như anh theo đuổi sự hòa hợp và thống nhất, trong nhà cũng không trang trí quá mức rườm rà nhưng cũng không phải là lối tối giản vì từ lúc bước vào cô lại có một cảm giác căn nhà này lạnh nhạt cũng y như chính con người của thầy Ngụy vậy. Là nơi ở của một người đàn ông nhưng khắp nơi lại vô cùng chỉnh tề và sạch sẽ, coi trọng sự cân bằng và không tỏ ra quá loe loet hay sắc sỡ. Màu sắc nội thất bên trong cũng phải tạo ra một sự yên tĩnh và hài hòa, khiêm tốn và sang trọng. Hiệu quả chính thể của nó làm người ta có cảm giác ngăn nắp và gọn gàng nhưng tuyệt đối nơi này không giống như một bệnh viện.

Chỗ này nếu có thể cho mấy đứa nhóc trong cô nhi viện đến ở thì hay biết mấy...

Đúng lúc một tiếng sủa làm cho Tâm Đan giật cả mình, tự nhiên trong không gian yên ắng này lại phát ra âm thanh làm cho bốn bức tường còn vang dội lại hai ba lần. Từ bên trong một chú chó giống Miniature Schnauze đen thui chạy ra, nhìn Tâm Đan sủa liên tục. Ngụy Giang Thiên lên tiếng, "Hồ Lô, không làm loạn."

Chú chó Hồ Lô liền im lặng nhưng vẫn nhìn cô với vẻ mặt xa cách...

"Nó là Hồ Lô à?" Tâm Đan cười hi hi. "Hồ Lô xin chào..."

Đáp lại cô là một tiếng sủa đầy bức bối của chú chó... Tâm Đan giật mình, không biết cô làm gì mà lại khiến con chó này ghét đến vậy chứ?

Ngụy Giang Thiên đi chia khóa xe lên một kệ tủ rồi chỉ qua ghế sofa. "Ngồi ở đó đi!"

"Thầy Ngụy!" Tâm Đan cười hi hi. "Lần đầu em tới đây, dẫn em đi thăm quan đi."

"Để tôi họp xong đi, nhà bếp đi thẳng quẹo phải tự lấy nước mà uống."

Tâm Đan gật đầu rồi lon ton chạy đi, Ngụy Giang Thiên ngồi xuống bàn làm việc mở máy tính ra, ánh mắt nhìn qua phía cái bóng nhỏ xíu của cô đang tò mò ngó nhìn xung quanh. Vốn chỉ quan sát vì sợ cô đi lạc đường, nhưng lại bị cái dáng vẻ như vừa từ dưới quê lên thành phố của Tâm Đan làm cho buồn cười. Căn nhà này của anh chính anh cũng thừa nhận rằng nó yên tĩnh tới mức lạnh lẽo, nhưng bao lâu nay dù gì cũng đã quen với không gian này rồi, hôm nay anh chợt phát hiện hóa ra có một vài tiếng bước chân chạy loạn trong nhà như vậy cũng thú vị vô cùng.

Anh dời ánh mắt, nghiêm nghị nhìn vào màn hình máy tính. "Được rồi, bắt đầu đi."

Lối thiết kế ở đây đúng là lần đầu cô nhìn thấy, phòng bếp và phòng khách được ngăn chia thành hai bên, toàn bộ đều được lắp đặt bằng cửa kính. Từ bên phía phòng khách hoàn toàn có thể nhìn thấy toàn bộ không gian bên nhà bếp, khoảng trống ở giữa là một bãi cỏ nhân tạo ngoài trời được dùng làm sân chơi golf cỡ nhỏ. Đi thẳng quẹo phải đúng là nhà bếp, bên trong không có vật dụng gì nhiều nhưng vẫn đủ để nhìn thấy khu vực này cũng được anh thường xuyên sử dụng để nấu ăn.

Điều đáng chú ý là cô đi tới đâu Hồ Lô sẽ đi tới đó, nhưng khi Tâm Đan định vượt đầu nó thì nó lại grừ cô kiểu như cảnh cáo: Ê, đừng có mà chạm vào tôi nhé.

Cô khó hiểu, con chó này hình như không thân thiện với cô cho lắm.

Tâm Đan quay lại ghế sofa, lúc này Ngụy Giang Thiên vẫn còn đang họp online trên mạng, anh nói cái gì đó cô nghe cũng không hiểu nên lật đặt lời sách ra soạn bài. Ngồi được một lúc lại bị sự yên tĩnh xung quanh làm cho ù cả tai, Tâm Đan ngược lên nhìn qua phía Ngụy Giang Thiên. Anh vẫn đang chăm chú với cuộc họp kéo dài đã gần nửa tiếng trên máy tính, người bên kia nói cái gì đó rất nhiều còn anh chỉ im lặng nghe rồi gật đầu, thỉnh thoảng chiêm vào một hai câu để chứng tỏ rằng mình cũng nghe họ nói.

Điều đó không quan trọng, quan trọng là từ góc độ này anh lại toát lên vẻ kiên định cùng điềm tĩnh, không ngờ con người lúc tập trung làm một việc gì đó cũng có thể có bộ dáng thu hút đến mức này. Anh mặc chiếc áo sơ mi dài tay màu trắng chỉnh tề, ngồi phía sau một bàn làm việc ngoài vẻ tri thức ra thì

đặc biệt giống yêu nghiệt.

"Xin lỗi nhưng đợi tôi một lúc." Ngụy Giang Thiên đột nhiên lên tiếng sau đó bấm máy tính dừng lại rồi đưa mắt nhìn thẳng về phía cô. "Lâm Dung Tâm Đan em nhìn tôi thế làm gì?"

"Hả?" Tâm Đan chớp mắt. "Em, à...em có câu này không biết giải muốn hỏi thầy..."

"Câu gì?"

"Cơ chế sinh lý bệnh trong hội chứng ruột kích thích là gì?"

"Tặng nhạ cảm tạ"

"À...em biết rồi." Tâm Đan cầm cúi ghi vào vở, cô cũng không biết tìm mình đập nhanh là vì cái quỷ gì? Nhìn một cái thôi mà, bị phát hiện thì có làm sao?

Ngụy Giang Thiên tiếp tục cuộc họp online của mình.

Đột nhiên Tâm Đan vô tình thấy Hồ Lô nằm một góc nhìn cô chăm chăm, cô cười với nó nào ngờ nó lại sửa lại một tiếng thật không thiện cảm.

Ngụy Giang Thiên chau mày. "Hồ Lô!"

Chú chó lại đáng thương nằm xuống.

Tâm Đan tự hỏi không biết cô ăn ở thế nào mà chó nó ghét cô thế không biết? Hay là vì nó biết chuyện trước cô ăn đùi gà của nó?

Một lúc sau cuối cùng cuộc họp online kia cũng kết thúc, Ngụy Giang Thiên đóng màn hình laptop rồi đứng lên đi vào nhà bếp một lúc sau thì quay lại, cầm trên tay ly nước suối, Hồ Lô lúc nào cũng đi sát theo anh cứ như sợ xa một chút thì sẽ lạc chủ không bằng vậy. Anh ngồi xuống cạnh cô. "Thế nào, soạn tới đâu rồi?"

"Xong rồi ạ." Tâm Đan cũng vừa lúc làm xong câu cuối cùng, cô vươn vai, có cảm giác cứ như mình vừa được giải thoát vậy. Lơ đãng nhìn qua, Tâm Đan phát hiện Hồ Lô vẫn đang nhìn mình chăm chăm. "Thầy Ngụy, hình như chó nhà thầy không thích em thì phải."

"Hồ Lô trước giờ khó gần như vậy, ngoại trừ tôi không ai có thể thân thiết với nó. Em cũng không cần tính tới chuyện lấy lòng nó, không dễ đâu."

"Sao chó nhà thầy lại không đáng yêu chút nào thế?"

"Muốn đáng yêu sao?" Anh nói. "Hika là kiểu đáng yêu mà em thích đấy."

"Hika là ai nữa?"

"Cũng là chó nhà tôi, nhưng hôm nay thằng nhóc ấy bị bệnh đưa đến bác sĩ thú y rồi. Con đấy thân thiện hơn Hồ Lô nhiều."

"Thế khi nào nó mới xuất viện về nhà?"

"Chắc là vài ngày nữa."

"Đến khi đó em nhất định sẽ đến xem, chỉ mong nó không lạnh nhạt cứ Hồ Lô thôi."

"Ừ!"

...

Sau đó vài ngày cô có hỏi tình hình của HiKa như thế nào thì nghe thầy Ngụy nói rằng nó lại bỏ ăn nên bác sĩ không cho về mà phải ở lại theo dõi, thế là Tâm Đan xem như mình và con chó kia chưa có duyên làm quen với nhau. Lịch học vừa làm của cô một ngày vô cùng bận rộn, đến tận bảy giờ tối mới có thể thờ phào nhẹ nhõm một phen. Hôm nay vừa bước ra khỏi tiệm, nói lời tạm biệt với Sảnh Nhi thì xe của Nguyễn Trọng Hy đã từ đâu chạy tới dừng ngay trước mặt cô. Cửa kính xe hạ xuống, hần nhìn cô nói "Lên xe đi."

"Tôi không đi với chú, tôi phải về trường."

"Tôi đưa cô về trường."

"Chứ không phải anh đưa tôi tới trường đưa mạo hiểm nữa à?"

"Tôi bị đánh một lần sợ lắm rồi, không dám nữa đâu." Nguyễn Trọng Hy cười. "Tôi nói thật đấy, lên xe đi."

Tâm Đan nhìn xung quanh, thôi kệ, dù gì cũng tiết kiệm được tiền taxi. Cô mở cửa xe ngồi vào bên trong, chiếc xe chậm rãi lăn bánh.

"Hình như chú đặc biệt quan tâm tôi thì phải? Tôi vừa chân trước chân sau ra khỏi chỗ làm là chú xuất hiện, chắc không phải trùng hợp chứ?" Tâm Đan

thắt dây an toàn, chậm rãi hỏi.

Nguyễn Trọng Hy đưa mắt nhìn cô một cái rồi nói. "Nếu tôi nói tôi thích em, thì sao?"

"Thì tôi sẽ cười chết mất." Tâm Đan đáp không một chút chần chừ.

"Sao tôi cứ cảm thấy em rất bài xích tôi thì phải?"

"Phải!" Lại là một câu nói lạnh tanh của cô.

Nguyễn Trọng Hy có chút khó xử, xong rồi lại không vui. "Cô gái này em tuyệt tình thật đấy."

"Tuyệt tình sao? Không phải, chỉ là tôi không thích yêu đương mà thôi. Nhưng mà Nguyễn Trọng Hy, tôi không ngại nói cho anh biết, nếu tương lai cô gái nào yêu anh chắc chắn cô ấy sẽ vô cùng đau khổ. Bởi vì, anh là một người không bao giờ nghiêm túc với tình cảm, ngay từ lần gặp đầu tiên, tôi đã nhìn ra điều đó rồi."

Sau câu nói đó của cô, bầu không khí trong xe cứ như bị một tảng đá nặng trĩu đè lên. Cả hai không nói gì nữa, Tâm Đan đưa mắt nhìn ra bên ngoài thành phố Bách Nhật. Cho tới khi chiếc xe đỗ trước cổng trường, cô quay sang nói một tiếng cảm ơn rồi định xuống xe thì Nguyễn Trọng Hy mới lên tiếng. "Lâm Dung Tâm Đan, có trách thì trách cô ban đầu không nên ngắt xiu trước mặt tôi, trên đời này chỉ cần là thứ Nguyễn Trọng Hy tôi thích thì đó là của tôi."

Tâm Đan quay lại nhìn hắn. "Đồ thần kinh!"

Sau đó cô xuống xe đi vào trường, Nguyễn Trọng Hy vẫn không vội cho xe rời đi. Một tay hắn gác lên cửa kính, nhìn ra bên ngoài thật lâu.

"Trọng Hy, anh thật sự chỉ là muốn đùa giỡn em hay sao?"

"Phải!"

"Con người anh ngoại trừ đùa giỡn tình cảm của người khác ra thì không có gì khác làm thú vui sao?"

"Lâm Cẩm Tú, cô cho rằng mình là ai? Hoa khôi chắc? Đúng vậy cô đúng là rất xinh đẹp nhưng suy cho cùng cũng chỉ là một con đàn bà phản bội mà thôi. Chúng ta đều là người trưởng thành, những chuyện đã qua không cần nhắc lại. Cô cũng đừng bày ra vẻ mặt tình yêu chân thành này với tôi, thứ cô cần là tiền thứ tôi cần là thân thể cả hai đều đã thỏa mãn rồi nên cũng không cần phải rườm rà nhau như thế."

Có lẽ những lời vừa rồi của Tâm Đan nói đúng, hắn đúng là một người thích trêu đùa tình cảm của người khác.

Bạn đang đọc truyện *Mất Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 44: Khi nào thì em đến nhà tôi chơi với chó đây?

Hôm nay cả lớp có tiết thực hành ở bệnh viện mới của trường. Gia Vi sẽ là người hỗ trợ một vị bác sĩ khác tiến hành cuộc phẫu thuật dạ dày, nói là hỗ trợ cũng chỉ có đứng bên cạnh quan sát học hỏi rồi phụ trách đưa dụng cụ phẫu thuật cho bác sĩ mổ chính từ đó sinh viên sẽ rút thêm kinh nghiệm. Trong thời gian Gia Vi bị giam trong phòng mổ hơn hai tiếng, Tâm Đan và Mộng Hương tranh thủ đi "thăm quan" một vòng bệnh viện.

Nghe nói kinh phí đầu tư lần này để xây bệnh viện cũng là do Vạn Đức tài trợ. Từ khi bệnh viện Bách Nhật khánh thành xong, tuyến điều trị ở những trạm y tế cũ vốn đã quá tải liền đổ dồn về đây nhiều không kể xiết. Cứ cách năm mười phút là sẽ có tiếng xe cấp cứu ồm ồm chạy vào. Bệnh viện chuyên về các chuyên khoa thần kinh, ung thư, dạ dày, nội tiết, ghép tạng... Đây là bệnh viện lớn nhất ở thành phố Bách Nhật này.

Các đàn anh đàn chị khóa trước luôn ghen tị với sinh viên năm nay bởi vì bọn cô có được một môi trường thực tập vô cùng tốt như thế này đây. Các phòng bệnh được thiết kế với lớp thảm sàn sạch sẽ, sang trọng, toàn bộ tường bao được trang trí theo phong cách nghệ thuật thay màu tường trắng toát truyền thống.

Sau khi cuộc phẫu thuật kia kết thúc, Gia Vi hào hứng kể lại rằng mình đã học hỏi được những gì. Cô ấy còn nói bác sĩ mổ chính hôm nay rất đẹp trai lại còn ôn nhu tận tình chỉ bảo cho cô ấy.

Sáng ngày hôm sau, bệnh nhân kia đột nhiên kêu đau bụng ồm ồm. Ông ta ăn cái gì vào cũng đều nôn ra làm các y tá cũng không biết nên xử lý thế nào, người nhà bệnh nhân làm ầm ĩ đòi bệnh viện phải đưa ra lời giải thích vì sao người bệnh mới phẫu thuật mà tình trạng không những không khỏi sắc mà còn tồi tệ hơn như vậy? Thế là các bác sĩ liền hội chẩn và quyết định đưa bệnh nhân đi siêu âm và chụp X Quang, CT cắt lớp đủ thứ cuối cùng phát hiện một vật thể lạ trong bụng bệnh nhân.

Lúc Tâm Đan cầm kết quả xét nghiệm vùng bụng trên tay, cô liền nhận ra đó là bóng gạc y tế. Cả căn phòng yên tĩnh lạ thường, cô và Liên Chiêu đứng

một bên không dám động đậy, Ngụy Giang Thiên ngồi phía sau bàn làm việc, sắc mặt vô cùng nặng nề. Đồng Gia Hân cũng có mặt, nhưng này giờ vẫn im lặng không nói lời nào.

Còn Gia Vi thì khóc lóc sụt sùi cúi gầm mặt.

Thật ra số lượng bông thấm máu được dùng lúc phẫu thuật rất nhiều, với lại khi cho vào bụng bệnh nhân thì bông sẽ từ màu trắng thấm máu thành màu đỏ vì vậy nếu người phụ trách khâu vết thương không nhớ rõ số lượng bông y tế cho vào bụng nạn nhân lúc ban đầu thì sẽ rất dễ xảy ra sai sót do màu đỏ của bông bây giờ đã trùng với không gian bụng của bệnh nhân.

"Vết thương là do em khâu, miếng bông gác đó vì sao ở trong bụng bệnh nhân chắc hẳn em cũng là người biết rõ hơn ai hết." Anh không nói thì thôi, vừa mở miệng đã tỏ hàm ý trách móc.

Gia Vi cúi đầu. "Em xin lỗi, là lỗi của em...em, lúc đó, em đã bất cẩn quá..."

"Bây giờ người em nhận lỗi không phải là tôi mà là bệnh nhân và người nhà của bệnh nhân." Ngụy Giang Thiên đanh thép nói, ngữ khí của anh lạnh lùng hệt như băng ngàn năm không tan, chỉ cần dùng giọng điệu này nói chuyện cũng đủ khiến Gia Vi sợ tới mức khóc càng nhiều hơn.

Đồng Gia Hân cũng tỏ ra không hài lòng. "Bây giờ em chỉ mới thực tập đã phạm sai lầm như vậy, em nói sau khi ra trường bệnh viện nào sẽ dám tuyển em vào? Tạm thời em bị đình chỉ học tập ở trường, không được tham gia thực tập nữa. Mọi người sẽ nhìn về em như thế nào? Sau này y đức của em sẽ là vấn đề lớn gây cản trở em."

Tâm Đan thấy Gia Vi khóc thành ra tới mức này cũng không nhịn được lên tiếng. "Cô Đồng, đây là lần đầu Gia Vi thực tập, việc thiếu kinh nghiệm là chuyện dĩ nhiên. Tất cả đều là những sai sót đáng tiếc, nhưng đó là một bi kịch rất thực tế trong ngành y bận rộn."

"Đừng đổ lỗi cho hoàn cảnh, điều tôi không hài lòng nhất là Gia Vi đã tự đánh một vết hoen lên lần thực tập đầu tiên của mình" Ngụy Giang Thiên không chút nương tình thẳng thắn đáp lại.

Tâm Đan. "Bác sĩ cũng là người, Những sai sót này có khi chẳng có liên quan gì đến y đức cả, mà chỉ là "nhân vô thập toàn" mà thôi. Trong cái bi kịch này, ai cũng có thể là nạn nhân. Bác sĩ có thể thẳng thắn nhận lỗi về phần mình, nhưng cũng không nên quy hết tội lỗi cho bác sĩ, bởi vì vấn đề không phải là cá nhân..."

Liên Chiêu đứng kể bên hoảng hồn kéo Tâm Đan một cái bảo cô im lặng nhưng Ngụy Giang Thiên lại ra lệnh. "Nói tiếp đi."

Cô nói tiếp. "Cái chúng ta nên xem lại là quy trình và hệ thống hoạt động trong bệnh viện, đó mới chính là yếu tố gây ra tai nạn. Có lẽ đa phần người bệnh đều kì vọng quá cao vào bác sĩ, nên khi sai sót xảy ra thì người ta cảm thấy thất vọng. Người ta quên rằng bác sĩ cũng là người bình thường, cũng sai sót trong phán xét, cũng cảm tính, cũng chủ quan, cũng thiếu kiên nhẫn, chứ không phải là những Superman. Nhìn như thế để thấy sai sót trong y khoa là điều khó tránh khỏi. Vì vậy một vết hoen này em cảm thấy không có gì quá đáng xấu hổ mà là một bài học cho cô ấy."

"Lâm Dung Tâm Đan, em làm rõ vấn đề lại cho tôi." Anh dứt khoát đáp lại. "Trong chuyện này đối với Gia Vi có thể là là một bài học nhưng bài học này của cô ấy đánh đổi rất lớn, có thể là một mạng người. Nhầm lẫn, có thể không phải là tội lỗi nhưng không ai nói rằng nhầm lẫn thì không bị kỷ luật cả."

"Được rồi." Đồng Gia Hân lúc này cũng lên tiếng. "Tôi cảm thấy lần này Gia Vi đúng là phạm một sai lầm rất nghiêm trọng, tạm thời cứ rút khỏi thực tập trước đi."

Tâm Đan mím môi, cô cảm thấy chỉ tội cho Gia Vi, một sinh viên chỉ mới năm hai mà bị yêu cầu rút khỏi đội thực tập là một cú shock vô cùng khủng khiếp. Nhưng cô cũng không phải không hiểu lý lẽ, tình hình trước mắt ngay cả Đồng Gia Hân cũng lên tiếng, Tâm Đan không còn cách nào phản biện, cô bước lên kéo Gia Vi rời khỏi căn phòng đó.

Tình thần của cô ấy rất xấu, cả buổi trời chỉ im lặng khóc, Tâm Đan ngồi bên cạnh cũng không biết làm gì, chỉ sợ mình càng an ủi thì tình hình càng xấu đi nên cô cũng im lặng theo. Được một lúc, Gia Vi tựa vào vai cô, "Cảm ơn cậu nha."

Tâm Đan bĩu môi. "Cậu cảm ơn tớ làm gì? Tớ cũng đâu có giúp gì được cho cậu?"

"Những lời khi này cậu nói rất hay, nhưng lời thầy Ngụy nói thì lại rất đúng..." Gia Vi thờ dãi. "Lần này đúng là lỗi của tớ."

"Nhưng cậu bị bắt rút khỏi đội thực tập, về sau kinh nghiệm chắc chắn thua kém những người được thực tập."

"Thì có sao? Trong thời gian này tớ ôn lý thuyết vậy, bù qua sót lại chắc cũng không thành vấn đề."

Tâm Đan quay qua. "Cậu thật sự không sao chứ?"

"Không sao mà."

Gần tới tết dương lịch nên số khách ở tiệm đông hơn rất nhiều, ngay cả ngày thứ tư Tâm Đan cũng không thể nghỉ nữa vì nếu vắng một người là ngay lập tức ba người kia sẽ chạy tới điên đầu ngay. Mộng Hương, Gia Vi Dương Trí và Dương Nam Phương cũng thường xuyên tới đây ngồi lên mạng, nhiều lúc quá đông khách thì nhảy vào phụ cô một tay, đương nhiên là không công rồi.

"Này Tâm Đan sư muội, nhìn em chạy qua chạy lại không khác gì con gián ấy, nhanh gớm." dr uống một ngụm nước rồi nói.

Tâm Đan ngã lên ghế tựa vào Mộng Hương thờ phỉ phò, Mộng Hương cười. "Này, là quạ chứ không phải gián, bay còn nhanh hơn quạ."

"Cậu ráng mà giữ sức đi, nghe nói vào dịp tết dương lịch này trường sẽ tổ chức cho khoa y đi tới vùng quê làm từ thiện đấy." Mộng Hương nói.

Dương Nam Phương nghe té thì hỏi. "Vùng quê? Là vùng nào thế?"

"Hình như là quê của Tâm Đan, Lập Thành đấy."

Phụt~ Tâm Đan phun luôn ngụm nước đang uống ra. "Lập, Lập Thành? Trời ạ chỗ đó xa lắm, tớ đi xe khách vô cùng mệt đấy."

"Cậu nói gì thế, trường cho chúng ta đi thì tất nhiên là sẽ có xe riêng rồi."

Dương Nam Phương. "Nhưng nghe nói trấn Lập Thành không có nhiều điều kiện, máy móc cũng không tân tiến, đến đó thì vận dụng khả năng thế nào được?"

"Chuyện này thì không cần phải lo." Mộng Hương nói. "Tập đoàn Vạn Đức đã cho ba chuyến xe ngày đêm cấp tốc đưa những trang thiết bị hiện đại nhất đến đó rồi, nghe nói bây giờ đã chính thức đưa vào hoạt động. Lần này chúng ta tới đó chắc chắn sẽ có cơ hội thực tập tuyệt vời luôn."

Tâm Đan đập chân Mộng Hương một cái rồi đưa mắt nhìn về phía Gia Vi vẫn luôn im lặng, Mộng Hương liền nhanh chóng ý thức được mình lỡ lời mà chỉnh lại. "Chuyện này, thật ra lần này không phải khám trong bệnh viện, Gia Vi à, cậu có thể đi mà."

"Đúng đó, cậu chỉ bị đình chỉ thực tập ở bệnh viện mà thôi." Tâm Đan tiếp lời.

Gia Vi mỉm cười, nhưng rõ ràng là nụ cười rất gượng gạo: "Cảm ơn các cậu, nhưng lần này tớ không đi đâu. Thật ra nhầm lẫn lần trước hình đã ám ảnh tớ rất nhiều, tớ không còn can đảm động tới những dụng cụ y tế đó nữa...tớ rất sợ, bản thân sẽ lại phạm sai lầm."

"Gia Vi, cậu chẳng phải thích nghề này lắm sao?" Tâm Đan khẩn trương. "Nếu đã thích thì tuyệt đối cậu phải vượt qua được chướng ngại tâm lý, sai lầm thì đã sao? Thất bại là mẹ thành công, cậu chưa từng nghe câu này hay sao?"

Gia Vi thờ dãi. "Tớ không đi đâu... tớ đang định rút hồ sơ, chuyển sang một ngành khác học..."

"Gia Vi cậu nói điên khùng cái gì vậy?" Mộng Hương kéo tay cô ấy. "Gia Vi, cậu không được một chút chuyện mà gục ngã như vậy. Sai lầm là để bản thân rút kinh nghiệm hơn chứ không phải chùn bước rồi nản chí, nếu cậu cứ như vậy thì suốt đời cậu cũng chẳng thể nào thành công đâu."

"Mộng Hương nói đúng đó..."

"Tớ quyết định rồi." Gia Vi ngắt lời. "Chúc các cậu đi vui về."

Nói rồi cô nàng đứng lên rồi đi, Tâm Đan và Mộng Hương có kéo lại thế nào cũng không được.

Tối hôm đó vừa mở máy cô đã nhìn thấy hai cuộc gọi nhỡ, một là của Nguyễn Trọng Hy một là của thầy Ngụy. Tâm Đan thờ dãi, nghĩ để chuyện của Gia Vi rồi quyết định gọi lại cho thầy Ngụy. Điện thoại vừa kết nối, cô còn chưa kịp lên tiếng đã nghe thấy âm thanh trầm ấm giống như ngọn lửa trong lò sưởi vào mùa đông của anh vang lên.

"Tôi còn tưởng em vẫn còn không vui về chuyện của Gia Vi."

"Em không có, vói lại...sai thì bị kỷ luật thôi, có gì lại không vui chứ?"

Trong điện thoại vang lên tiếng cười của anh, ngữ khí điềm đạm như nước. "Đang ở đâu thế?"

"Em đang ở ký túc..."

Ngụy Giang Thiên im lặng một lúc, điềm đạm hỏi lại. "Có chuyện gì sao? Giọng em rất lạ."

Tâm Đan thờ dãi một hồi, nhìn sang giường ngủ của Gia Vi, cô nàng đang quay mặt vào trong bức tường có vẻ đã ngủ rồi. Tâm Đan mang dép vào rồi mở cửa đi ra ngoài. "Hình như Gia Vi đã bị ám ảnh về chuyện bỏ quên bông gạc trong bụng bệnh nhân hôm trước, cậu ấy...không chịu đi tham gia làm từ thiện sắp tới."

"Sai lầm không phải tôi chưa từng vấp phải, cảm giác lúc này của Gia Vi tôi hiểu rõ."

"Thầy cũng phạm phải sai lầm sao?"

Ngụy Giang Thiên khẽ cười. "Đương nhiên rồi, em từng nói "hân vô thập toàn" tôi cũng là người, sao lại có thể không phạm lỗi."

"Vậy....vậy thầy vượt qua trở ngại tâm lý thế nào vậy?"

"Lúc đó tôi cũng như Gia Vi, không dám tiếp tục bắt tay vào bất cứ tình trạng bệnh nào nữa. Cho tới khi vượt qua một ca mổ thành công của một bệnh

nhân lớn tuổi, tôi mới tìm lại tự tin. Tâm Đan, em không nghe câu vấp ngã chỗ nào thì phải đứng lên chỗ đó sao?"

Cô mở lớn mắt, giống như vừa được thần hộ mệnh khai sáng tư tưởng. "Đúng rồi, nếu như có thể kéo Gia Vi từ sự tự ti và ám ảnh lên thì cô ấy có thể vượt qua trở ngại tâm lý lần này rồi."

"Đúng vậy!" Anh dừng một lúc, cô dường như có thể nghe thấy nhịp thở trầm ổn của anh, giọng nói của anh giống như một loại trấn định cực kì hiệu quả. Cô không biết diễn tả như thế nào nhưng chắc chắn một điều rằng cô rất thích nghe âm thanh này, anh nói. "Chuyện lời đến Gia Vi hộ tôi, tuy rằng hình phạt tôi đưa ra có hơi nặng nhưng tôi không mong muốn một tiềm năng như con bé dễ dàng lụi tàn khỏi ngành y này như vậy."

Tâm Đan mỉm cười gật đầu một cái dù biết rằng anh làm sao mà thấy được? Rồi cô lại ranh mãnh hỏi lại. "VẬY..thầy Ngụy, em có phải là tiềm năng không?"

Ngụy Giang Thiên cũng bật cười, chậm rãi đáp. "Em cũng là tiềm năng nhưng là loại tiềm năng cần đầu tư còn Gia Vi là thuộc về loại tiềm năng có sẵn."

Tâm Đan mỉm môi, ngẫm nghĩ một lúc vẫn không hiểu. "Ý là gì?"

Ngụy Giang Thiên đáp lại câu nói của cô rất nhanh chóng. "Thế tôi mới nói, em là loại cần đầu tư."

Tâm Đan cười hi hi, cô thật sự rất thích nói chuyện với thầy Ngụy. Tuy cô là người biết giao tiếp, khéo léo trong ăn nói, cũng có một chút hóm hỉnh nhưng trước giờ cô tự nhận là mình không phải người dễ nói chuyện. Cô nghĩ, một người có thể cùng cô bàn luận một vấn đề, cùng cô tìm ra hướng giải quyết, thỉnh thoảng sẽ hỏi ý kiến của cô về một việc nào đó mới thật sự là người cô muốn trò chuyện cùng. Và người đó không ai khác chính là Ngụy Giang Thiên, lời nói và logic của anh tuy rất nhanh có khi làm cô không theo kịp nhưng lại rất sâu sắc. Anh giống như một quyển bách khoa toàn thư mà cho dù cô đọc cả đời cũng không hết được.

"Thầy Ngụy!" Cô hạ giọng. "Chuyện hôm đó ở bệnh viện cho em xin lỗi... là vì em xót bạn quá nên mới cãi lại thầy như vậy."

"Không sao, những lời em nói cũng không phải không đúng. Đúng là nên xem lại hệ thống của bệnh viện trước khi quở trách cá nhân." Ngữ điệu của anh vẫn rất từ tốn. "Tâm Đan, em rất thông minh, cái nhìn khách quan của em lúc nào cũng khiến tôi phải kinh ngạc."

"Thầy...thầy không trách em đã thẳng thắn phản biện như vậy hay sao?" Tâm Đan nghĩ lúc đó còn có Ivy, Đồng Gia Hân ở trong phòng, cô lại là sinh viên lớp năng cao do chính anh phụ trách quản lý nhưng lại ngang nhiên đứng ra đối đầu tay đôi với chính giáo sư của mình như vậy đúng là vô cùng làm mất mặt anh.

"Tôi lại rất thích." Ngụy Giang Thiên đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi làm cô có chút khó hiểu, đang định hỏi lại thì anh lại chêm thêm một câu. "Kiểu tranh luận thẳng thắn như vậy."

Tâm Đan mỉm cười nhưng chính cô lại không nhìn thấy được vẻ mặt lúc này của bản thân lại cực kì giống như một thiếu nữ mới lớn đang chìm đắm trong tình yêu. Không gian trong điện thoại im lặng một vài giây, anh lại lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc.

"Tâm Đan!"

"Dạ?"

"HiKa về nhà rồi." Anh nói. "Khi nào thì em đến nhà tôi chơi với chó đây?"

Tâm Đan cảm thấy trái tim mình bỗng chốc ngừng đập rồi lại sau một vài giây lại đập nhanh liên tục. Cô mỉm môi, nói. "Đợi một vài bữa nữa, sau khi chuyển đi từ thiện kết thúc em sẽ đến."

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Em đi ăn với tôi

Sáng ngày hôm sau, vừa dùng xong điểm tâm chưa kịp rửa bát đĩa thì điện thoại của Tâm Đan Gia Vi và Mộng Hương đã reo vang inh ỏi. Cả ba đồng thời nghe máy rồi đồng thời nhìn nhau.

Nội dung của cú điện thoại là có một ca cấp cứu sáng sớm hôm nay, hiện giờ các bác sĩ bệnh viện Bách Nhật không có ai có thể đảm nhận vì số ca phẫu thuật của mỗi người đều kín mít vì vậy khẩn cấp chỉ định cả ba người bọn cô tham gia chữa bệnh lần này. Dĩ nhiên người ra lệnh lần này là Ngụy Giang Thiên, Tâm Đan vừa nghe cũng biết là anh đang tạo điều kiện cho Gia Vi lấy lại tự tin. Bác sĩ không đủ? Lừa ai chứ?

Cả ba người tức tốc thay đồ đi tới bệnh viện trong vòng mười lăm phút, Liên Chiêu đứng đón sẵn bên ngoài sau đó dẫn đường đi trước. Tâm Đan và Mộng Hương nắm chặt tay Gia Vi, liên tục động viên cô ấy phải can đảm lên. Tâm Đan quay lại hỏi Liên Chiêu. "Sơ lược bệnh sử như thế nào?"

Vì đã từng đi theo Ngụy Giang Thiên chữa bệnh ở trấn Lập Thành nên cô ít nhiều cũng bị ảnh hưởng phong cách lúc hỏi và cách thức đặt câu hỏi của anh. Khi Tâm Đan nói ra câu này Liên Chiêu rõ ràng đã sững sờ mất vài giây rồi mới kịp thời phản ứng và trả lời cô. "À, bệnh nhân là nữ, 36 tuổi hiện đang là lao động tự do. Nhập viện vào sáng nay lúc sáu giờ trong tình trạng đau ngực dữ dội, hiện tại vẫn chưa rõ bệnh sử."

Cô gật đầu đi theo Liên Chiêu vào thang máy. Lúc lên tới tầng tám cũng là lúc bắt đầu cấp cứu, Tâm Đan đẩy Gia Vi lên đi trước, nói nhỏ vào tai cô ấy. "Can đảm lên, cậu làm được mà."

"Tớ..."

"Không cần sợ. Tớ và Tâm Đan ở đây, có sai hai bạn tớ sẽ kịp thời nhắc cậu. Mau lên, mạng người quan trọng, cậu đừng chần chừ nữa." Mộng Hương nói.

Gia Vi hít sâu một hơi, lấy can đảm bước vào phòng bệnh, chào Ngụy Giang Thiên một tiếng rồi đi về phía bệnh nhân. Mộng Hương phụ trách việc đứng bên cạnh ghi lại lời khai bệnh của người phụ nữ kia, còn Tâm Đan thì chỉ cần đứng nhìn và phụ trách đưa bao tay và dụng cụ y tế.

"Chào chị, chị đau ngực phải không?" Gia Vi sờ vào vùng ngực của người phụ nữ nằm trên giường, người đó gật đầu, cô lại tiếp tục hỏi. "Đau có lan tỏa không? Cảm giác đau như thế nào?"

"Không có...cảm giác đau quặn lên rất khó chịu."

Tâm Đan đưa ống nghe cho Gia Vi, cô nàng nhận lấy đeo vào rồi tiếp tục hỏi. "Có tư thế nào làm giảm đau không?"

Bệnh nhân lắc đầu.

"Lúc nghỉ ngơi có đau không?"

Bệnh nhân gật đầu.

Gia Vi gật đầu, nghe qua nhịp tim của bệnh nhân rồi lại hỏi. "Các triệu chứng khi đau như thế nào? Có vã mồ hôi không?"

"Có..."

"Có nôn không?"

Bệnh nhân gật đầu, cô lại hỏi tiếp. "Nôn bao nhiêu lần?"

"Ba lần, ba lần rồi..."

"Có ho và khó thở không?"

"Không..."

Cô nhìn sang Ngụy Giang Thiên, đồng thời anh cũng như có thần giao cách cảm nhìn cô. Cả hai người âm thầm ra dấu cho nhau về biểu hiện tốt của Gia Vi. Tâm Đan nhớ trong bài giải anh đã từng nói cách đặt câu hỏi của một bác sĩ cũng cô cùng quan trọng, nó thể hiện rất nhiều điều. Thứ nhất, rằng bác sĩ có quan tâm thật sự tới bệnh nhân hay không? Thứ hai, bác sĩ có chuyên nghiệp hay không? Thứ ba, bác sĩ có thể lấy đó làm căn cứ phán đoán bệnh hay không? Đặt câu hỏi khi mà người trả lời đang trong tình trạng yếu ớt về thể lực là một điều vô cùng khó khăn, hỏi làm sao để người đó không cảm thấy mình đang trả lời dư thừa là thứ nhất, hỏi làm sao để có thể ngắn gọn mà đi vào trọng điểm là thứ hai vì vậy vừa rồi Gia Vi làm rất tốt.

Tâm Đan và Liên Chiêu không ai nói với ai lời nào lúc này quay qua lấy dụng cụ y tế tiến hành đo đạt kết quả trên người bệnh nhân.

"Ở nhà chị ấy có dùng thuốc giảm đau không ạ?" Lần này Gia Vi nhìn sang người thân bệnh nhân ngồi bên cạnh, có vẻ là chồng của người bệnh.

Anh ta lắc đầu. "Không có, cơn đau thì cứ tăng dần nên mới nhập viện."

"Tình trạng bây giờ của chị vẫn còn đau ngực rất nhiều phải không?" Gia Vi lại hỏi người bệnh.

Chị ấy gật đầu.

Lúc này kết quả đo đạt bên phía cô cũng có kết quả. "Dấu hiệu sinh tồn của mạch là 63 lần/p. HA: 140/90 mmHg nhiệt độ hiện tại là 37oC."

Liên Chiêu cũng có kết quả, ngẩng lên nói. "Nhịp thở là 20 lần/phút. Chỉ số BMI* là 26, Điện tâm đồ ghi nhận là ST chênh lên ở DII, DIII, aVF."

* BMI là Chỉ số khối cơ thể - thường được biết đến với chữ viết tắt BMI theo tên tiếng Anh Body Mass Index - được dùng để đánh giá mức độ gầy hay béo của một người.

Mộng Hương. "Nhồi máu cơ tim ST chênh lên? Có phải không?"

Gia Vi gật đầu. "Hay nói đúng hơn là Nhồi máu cơ tim ST chênh lên thành dưới giờ thứ 5_Killip I."

Sau đó cả bốn người cùng đồng loạt nhìn về phía Ngụy Giang Thiên chờ anh đánh giá xem suy đoán của mình có phải là đúng hay không? Anh mỉm cười gật đầu xác nhận, Mộng Hương và Gia Vi suất chút nữa là vui mừng tới nhẩy lên, cuối cùng thì có cũng có thể vận dụng thành công một phần kiến thức mình đã học rồi. Có điều cho dù biết được là nguyên nhân bệnh thì cũng chưa đủ trình độ xử trí bệnh như thế nào.

Ngụy Giang Thiên thấy ai cũng im lặng thì lắc đầu lên tiếng. "Tâm Đan, chuẩn bị cho thở oxy qua canula 4lần/p. Liên Chiêu mau liên hệ với kho thuốc chuẩn bị một số loại thuốc chống kết tập tiểu cầu, chống đông, hạ lipid máu, chống nôn và thuốc kháng tiết acid. Cậu biết đó là thuốc gì chứ?"

Liên Chiêu ngậm cây viết trong miệng. "Duoplavin*, Plavix*, Lovenox*, Rostor*, Metoran* và Esomeprazole* kèm với Quamatel*."

* Duoplavin: Thuốc chống kết tập tiểu cầu.

* Plavix: Thuốc ngăn tạo cục máu đông ngay sau cơn đau tim hoặc đột quỵ

* Lovenox: Một loại heparin dùng để chống đông máu.

* Rostor: Thuốc điều trị tăng cholesterol máu.

* Metoran: Thuốc chống nôn, kích thích dạ dày ruột

* Quamatel Thuốc làm giảm tiết dịch vị

*Esomeprazole: dùng để điều trị một số bệnh dạ dày và cuồng hợng (ví dụ như trào ngược axit, viêm loét)

"Đúng rồi." Anh gật đầu. "mau khẩn trương chuẩn bị đi."

"Vâng ạ!" Tâm Đan và Liên Chiêu nhanh chóng rời đi chuẩn bị theo lệnh của anh. Mộng Hương đứng lại nhìn ai cũng rời đi thì bối rối hỏi. "Thầy Ngụy, em nên làm gì?"

"Em không thể rảnh rồi đâu, mau lên lịch ngày mai sắp xếp cho bệnh nhân đi chụp và can thiệp mạch vành."

"Vâng!"

Gia Vi thấy ai cũng có nhiệm vụ thì thắc mắc hỏi. "VẬY còn em?"

"Ngày mai em tranh thủ xem kết quả ảnh chụp rồi báo cáo lại với tôi." Lúc này điện thoại anh reo lên, nhìn qua người gọi tới rồi nhấn nút nghe đồng thời nói với Gia Vi một câu. "Làm tốt lắm"

Ngụy Giang Thiên ra ngoài nghe điện thoại, Gia Vi đứng lại vui mừng khôn xiết. Lúc này Tâm Đan cầm theo thiết bị thở oxy cùng với Liên Chiêu vừa đi chuẩn bị thuốc trở lại, vừa nhìn thấy cô Gia Vi liền khoe khoang. "Tâm Đan này, khi nãy thầy Ngụy đã khen tớ làm tốt lắm đấy."

"Thì cậu đúng là làm rất tốt mà." Tâm Đan đi tới cạnh giường tiến hành hàng loạt động tác lắp đặt ống thở oxy lên miệng bệnh nhân. "Rất có phong thái của bác sĩ chuyên nghiệp, kiểu này sau khi học xong năm tư cậu có thể thi lên luôn làm thực sĩ đấy."

Liên Chiêu vừa phân loại thuốc nghe thế thì xen vào. "Gia Vi sư muội đúng là số tốt, anh đi theo sư phụ một năm rồi cũng chưa anh ấy khen bao giờ."

"VẬY mới nói ở đây ai cũng thua em hết."

Tâm Đan bật cười. "Phải rồi, ở đây chưa có ai bằng cậu hết. Tớ thì cùng lắm chỉ mới được khen là thông minh, còn cậu chỉ mới là làm tốt lắm mà đã lên mặt."

"Ai chứ? Cậu thông minh sao?" Gia Vi xoáy. "Thầy Ngụy khen động viên thôi."

"Nói cái gì hả?" Tâm Đan lừ mắt nhìn cô ấy, xong rồi lại hỏi. "Bây giờ đã có đủ tự tin cùng chúng tớ đi từ thiện rồi chứ?"

"Tớ đương nhiên phải đi, tớ mà không đi thì làm sao các cậu cứu người?"

Gia Vi lườm qua. "Đồ tự cao."

Lúc cả bốn người rời khỏi phòng bệnh, Tâm Đan đột nhiên nhìn qua Gia Vi hát một câu. "Lòng tự cao đã giết chết đi tình yêu chúng ta..."

"Mắc ói quá đi, cút xa tớ ra."

"Này đứng lại, ai cho cậu chạy hả? Tò đang bày tỏ mà..."

Mộng Hương thở dài nhìn hai người đuổi bắt nhau mà bất lực. Liên Chiêu quay sang. "Hai em ấy lúc nào cũng như vậy à?"

"Không phải, nhiều lúc còn mắc ói hơn nữa đấy." Mộng Hương thở dài. "Anh Liên Chiêu, anh cứ tiếp xúc với bọn em nhiều vào thì sẽ quen thôi."

Sáng hôm sau Gia Vi dậy từ rất sớm để tới bệnh viện, cô ấy có gọi Tâm Đan và Mộng Hương nhưng cả hai người đều kiên quyết không chịu dậy thế là đành phải đi một mình. Tâm Đan và Mộng Hương ngủ tới tận bảy giờ mới chịu thức, mà nói đúng hơn là thức vì điện thoại của Liên Chiêu, cả hai người đánh răng rửa mặt xong xuôi thì nhanh chóng ra trước cổng trường. Chiếc xe của Ngụy Giang Thiên đang đỗ sẵn từ trước, cả hai người ngồi vào ghế sau của xe, Liên Chiêu ở ghế lái phụ còn người cầm lái đương nhiên là chủ xe.

Rất nhanh đã tới bệnh viện, Tâm Đan ngập một cái rồi bước xuống đi theo sau Ngụy Giang Thiên vào bên trong. Gia Vi đã đợi sẵn từ trước, thấy mọi người tới nơi thì nhanh chóng đi lên báo cáo. "Thầy Ngụy, đã có kết quả chụp hình. Bệnh nhân bị Hẹp 60% LAD II-III, Tắc LCx I nhận bằng hệ từ thân đối bên, Tắc RCA III, nhiều huyết khối và chúng ta đã can thiệp thành công RCA III."

Ngụy Giang Thiên xem qua ảnh chụp rồi gật đầu. "Hôm nay tình trạng bệnh nhân thế nào?"

"Đã hết đau ngực, không diễn biến gì thêm. Người nhà của bệnh nhân vừa nhớ ra một chi tiết bệnh nhân bị tăng huyết áp cách đây một năm, điều trị liên tục và không bị dị ứng thuốc."

Ngụy Giang Thiên dừng chân, quay lại. "Tâm Đan, Liên Chiêu hai người đi khám toàn thân của bệnh nhân xem tình hình hiện tại thế nào. Mộng Hương, Gia Vi mau đi chuẩn bị những khâu xét nghiệm cận lâm sàng. Nhớ kỹ, đây là bệnh nhân đầu tiên của ba người các em, đừng để xảy ra sai sót gì."

"Dạ rõ!"

Sau đó mọi người bắt tay vào công việc.

Liên Chiêu đầu tiên là khám đường hô hấp của bệnh nhân. "Không ho, không khó thở, Phổi thông khí tốt, Không nghe ral."

Hôm nay bệnh nhân tỉnh, tiếp xúc tốt, thể trạng mập, da niêm hồng, không phù, tĩnh mạch cổ không nổi. Tâm Đan tiến hành đo một lượt những xét nghiệm cơ bản rồi ghi vào bảng báo cáo. "Dấu hiệu sinh tồn của mạch là 65 lần/p, nhiệt độ hiện tại của cơ thể là 37 độ C, huyết áp hiện giờ là 130/90 mmHg, nhịp tim là 20 lần/p."

"Bệnh nhân không đau ngực, không khó thở. Mỏm tim đập khoảng liên sườn IV-V đường trung đòn trái. Tim đều, T1, T2 rõ, không âm thổi bệnh lý."

Tâm Đan đứng cạnh ghi vào cẩn thận để lát nữa báo cáo lại với thầy Ngụy. "Liên Chiêu sư huynh, anh xem mạch có rõ không?"

"Mạch rõ, nhịp mạch trùng với nhịp tim."

"Ok, xong!"

Lúc rời khỏi phòng bệnh, Liên Chiêu quay qua cô nói. "Tâm Đan, so với những người khác thì làm việc với em thật thích hơn nhiều, cái gì không nói em cũng tự hiểu, rất linh hoạt."

Tâm Đan gỡ bỏ găng tay y tế bỏ vào sọt rác. "Linh hoạt gì chứ? Thật ra khi nãy mấy lời Gia Vi nói em chẳng hiểu gì cả, cứ như đang nghe tiếng sao hỏa ấy. Chả trách thầy Ngụy nói Gia Vi thuộc kiểu tiềm năng sẵn có còn em là loại cần đầu tư."

Liên Chiêu bật cười. "Thầy ấy nói như vậy sao? Vậy thì nhẹ nhàng lắm rồi, lúc anh mới nhập môn thầy ấy còn bảo anh không có tiềm năng."

"Hình như thầy ấy rất thích đả kích sinh viên của mình nhỉ?"

Liên Chiêu nghiêm túc gật đầu. "Vậy nên em phải rèn luyện cho mình khả năng chịu đựng những cú shock."

Lúc Tâm Đan và Liên Chiêu quay lại phòng hành chính, Gia Vi đang tiến hành trình bày sơ lược về bệnh nhân. Cô và Liên Chiêu lặng lẽ tìm một góc rồi ngồi xuống lắng nghe. "Bệnh nhân nữ 36 tuổi vào viện với lý do đau ngực vùng sau xương ức. Qua thăm khám và tra cứu hồ sơ em ghi nhận các hội chứng và dấu chứng sau. Thứ nhất hội chứng vành cấp với các triệu chứng như cơn đau ngực mới xuất hiện vùng sau xương ức, cảm giác quặng, không tư thế giảm đau, đau ngay khi nghỉ ngơi, thời gian đau kéo dài >30 phút. Trong cơn đau bệnh nhân vã mồ hôi và nôn ói. Thứ hai, chỉ số ECG cho thấy ST chênh lên ở DII, DIII, aVF. Ngoài ra bệnh nhân cũng có tiền sử tăng huyết áp cách đây 1 năm"

"Vậy có thể chuẩn đoán sơ bộ là hội chứng vành cấp và nhồi máu cơ tim cấp ST chênh lên thành dưới giờ thứ 06_Killip I và tăng huyết áp. Ngoài ra còn có các chuẩn đoán phân biệt như hội chứng vành mạn và viêm màng ngoài tim." Tâm Đan chen vào.

Liên Chiêu đứng lên đi tới đưa cho Ngụy Giang Thiên một tờ giấy. "Đây là bảng kết quả khám toàn thân vừa rồi của bọn em. Chúng ta đủ căn cứ nghi ngờ có nhồi máu cơ tim cấp ST chênh lên thành dưới, Killip I do bệnh nhân có yếu tố nguy cơ đó là tăng huyết áp, thể trạng mập, có hội chứng vành cấp, thời gian đau kéo dài, ST chênh lên >1mm dạng lõm ở DII, DIII, aVF, soi gương ở DI, aVL chưa có biểu hiện suy tim trái."

Ngụy Giang Thiên gật đầu. "Chúng ta có thể loại trừ hội chứng vành mạn do bệnh nhân không có cơn đau ngực trước đó, cơn đau xuất hiện ngay khi nghỉ ngơi, kéo dài chỉ khoảng 30 phút. Cũng có thể loại trừ khả năng viêm màng ngoài tim do bệnh nhân không sốt, không có tiếng cọ màng ngoài tim, ST chênh lõm chỉ ở 3 chuyển đạo. Được rồi, Gia Vi Liên Chiêu hai em đi đo Đo điện tâm đồ lần hai và xét nghiệm men tim nhớ kỹ là phải làm hai lần, mỗi lần cách nhau 3 tiếng. Mộng Hương phụ trách siêu âm tim và chụp mạch vành, nộp báo cáo lại cho tôi vào giữa trưa hôm nay."

"Dạ rõ!"

Cả ba người kia đều có việc làm, chỉ có Tâm Đan là ngây ngời nhìn bọn họ rồi lại lên tiếng hỏi. "Thầy ơi, còn em nữa...sao em không có gì làm hết vậy?"

"Em sao?" Ngự Giang Thiên nhướn mày, từ từ cong môi. "Em đi ăn với tôi."

Ngay lập tức cô có thể nhận ra rõ ràng cả căn phòng đang đóng băng lại, ba người kia đang lật đật chuẩn bị rời đi cũng quay lại nhìn cô, Tâm Đan thấy đến ngay cả con muỗi đang bay cũng dừng lại trên không trung luôn rồi. Cô cũng mất một lúc mới gượng gạo cười với họ. "À...ý thầy Ngự nói là tôi cùng thầy ấy đi mua đồ ăn trưa cho mọi người đây, có phải không thầy Ngự?"

Ngự Giang Thiên phôi hớp gật đầu. "Đúng vậy!"

Tâm Đan thở phào nhẹ nhõm, đáng lý ra cô không nên khẩn trương như vậy chứ.

Thật là...

Nhưng Ngự Giang Thiên lại âm thầm thu hết sự khẩn trương vừa rồi của cô vào mắt.

Thú vị...

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 46: Sắc tức thị không không tức thị sắc

Tuy mọi người thuộc có quan niệm rằng thức ăn ở bệnh viện sẽ kém chất lượng, lúc đầu Tâm Đan cũng nghĩ như thế nhưng ở bệnh viện Bách Nhật thì đúng là tốt hơn với cả khối nơi khác. Mấy ngày nay vừa phải làm thêm vừa phải chạy thực tập cô đã thiếu nước vô cùng nhiều vì vậy Tâm Đan ăn một phần súp cua, Ngự Giang Thiên thấy thế cũng gọi giống như cô.

"Để cảm ơn thầy đã giúp Gia Vi, bữa này em sẽ mời."

"Ai mời thế?" Nguyễn Trọng Hy không biết xuất hiện ở đây khi nào, Tâm Đan vừa dứt câu thì anh ta cũng tự nhiên ngồi xuống bàn. "Tâm Đan, là em mời sao?"

"Anh ở đâu ra đây thế?" Tâm Đan nhướn mày.

"Đến bệnh viện không để khám bệnh chẳng lẽ uống cà phê à?"

"Hừ" Tâm Đan lờm anh ta. "Phải rồi, anh lúc nào cũng sáng một cô tối một cô, đúng là đã tới tuổi lão hóa rồi. Nay ông chú, tôi góp ý chân thành nhé, lớn tuổi rồi thì ăn mặc cho chỉnh tề một chút, mặc nguyên bộ vest màu đỏ thế này chói mắt thật đấy."

"Này Tâm Đan em là bò hay sao mà dị ứng màu đỏ thế? Em có biết mình khác con bò ở điểm nào hay không?"

"Tôi không biết."

"Thế mà cũng không biết, khác nhau là em đi hai chân còn bò đi bốn chân đấy."

Tâm Đan cười. "Thế còn anh, anh có biết mình khác con bò ở đâu hay không?"

"Tôi không biết, này đừng có học theo tôi đấy."

"Không biết là đúng rồi, vì anh chẳng khác gì con bò cả."

Nguyễn Trọng Hy. "..."

Ngự Giang Thiên. "Tâm Đan, nói chuyện với người lớn thì không được vô lễ."

"Lễ phép với anh ta á?" Tâm Đan bĩu môi. "Em mà đàng hoàng tử tế với anh ta thì anh ta sẽ được nước lã tới thôi."

Thấy Ngự Giang Thiên nhướn mày cô liền lên tiếng. "Được rồi được rồi, lễ phép là được chứ gì."

Nguyễn Trọng Hy đánh giá cô rồi lại quay qua Ngự Giang Thiên. "Anh cả à, Tâm Đan đúng là rất nghe lời anh nhỉ?"

"Tâm Đan là người thông minh." Ngự Giang Thiên từ tốn nói. "Ai nói đúng thì cô ấy nghe lời thôi."

Tâm Đan cười hi hi, cô cảm thấy tuy ngoài mặt thầy Ngụy đang nhắc nhở và không hài lòng về sự "vô lễ" của cô nhưng thật ra lại đang ngấm ngầm ủng hộ cô thì phải. Lần trước ở biệt thự Tâm Đan có nghe qua cuộc đối thoại của Nguyễn Trọng Hy và thầy Ngụy, hai anh em nhà này có vẻ là ngấm đối đầu với nhau, từ việc hai người không cùng chung một họ đã đủ chứng minh điều này rồi.

"Anh từ Mỹ trở về chúng ta vẫn chưa một lần cùng nhau dùng một bữa cơm, hôm nay mới dịp, không ngại chứ?"

"Có gì phải ngại?"

Đồ ăn được đưa lên, đột nhiên Tâm Đan được ngồi ăn cùng hai người đàn ông đẹp trai thế này làm cô có chút căng thẳng. Xung quanh bốn phía chỗ nào cũng có những ánh mắt nhìn về phía cô, Tâm Đan không phải minh tinh, đương nhiên là không quen với sự chú ý xung quanh, cả buổi cô chỉ mong nhanh chóng ăn xong để trở về phòng hành chính.

Vốn dĩ buổi ăn này rất êm đềm, cả Ngụy Giang Thiên và Nguyễn Trọng Hy đều rất kiệm lời nên cũng không nói nhiều, Tâm Đan lại càng không dám hó hé chuyện gì. Cứ tưởng mọi việc sẽ như thế cho tới khi ăn xong nào ngờ Nguyễn Trọng Hy đột nhiên gấp cho cô một ít rau xanh rồi nói. "Anh cả, nghe nói Đồng Gia Hân là giáo viên nữ duy nhất ở trường cũng là học muội của anh lúc còn bên Mỹ. Lần trước em cũng nghe mẹ đề cập tới chuyện muốn kết đôi anh với cô ấy, lần này người ta đến tận trường Bách Nhật để giảng dạy cũng xem như là gần càng thêm gần thân càng thêm thân rồi nhỉ?"

Tâm Đan ngẩng đầu, cái gì? Cô Đồng và thầy Ngụy đang được người nhà gán ghép lại với nhau? Cô Đồng đến trường Bách Nhật là vì thầy Ngụy hơn nữa hai người còn từng là bạn học bên Mỹ. Tin sốt dẻo, quá sốt dẻo rồi đây...

Ngụy Giang Thiên quan sát vẻ mặt của Tâm Đan nhưng khi nhìn thấy cô rõ ràng giống như một phòng viên vừa săn được tin nóng mà không có một chút biểu cảm gì khác trên gương mặt thì khẽ thở dài, trong lòng lại có chút hụt hẫng. Anh gấp cho cô một ít thịt vào bát. "Lúc ở bên Mỹ cũng không có ấn tượng, lần trước có nghe mẹ nói qua hóa ra là giáo viên Đồng mới chuyển đến. Tôi thấy cô ấy là mẫu người rất hợp với chú, một người nóng tính bỗng bệt một người sắc sảo tính tế đúng là sự bù trừ hoàn hảo."

Vốn dĩ nụ cười trên mặt Nguyễn Trọng Hy lúc đầu rất tự nhiên nhưng khi nghe Ngụy Giang Thiên trả lời lại như thế thì nụ cười kia có chút gượng gạo nhưng với bản lĩnh của mình, hấn che giấu rất nhanh, tiếp tục dùng đũa gấp thức ăn cho cô. "Xem ra anh cả không hiểu rõ em trai mình rồi, mẫu người của em chính là phải bướng bỉnh một chút, cá tính phải khó trị một chút, mạnh mẽ một chút."

"Thế sao?" Ngụy Giang Thiên lại tiếp tục bỏ vào bát của cô một miếng gan heo. "Xem ra chúng ta cùng chung mục đích rồi."

"E hèm..." Tâm Đan hấn giọng. "Hai vị à...có thể đừng có gấp đồ cho em nữa không?"

"Tại sao?" Lần này Ngụy Giang Thiên và Nguyễn Trọng Hy nhìn cô đồng thanh hỏi.

Tâm Đan có chút giật mình, liếm môi nói. "Ăn không hết..."

Hai người họ lại đồng thanh. "Có mà ăn cho hết!"

Trời ơi, hãy nói cho con biết bản thân con đang ăn cơm súp cua là chờ xử bắn vậy?

"À..." Tâm Đan cúi đầu, tích cực húp chén súp của mình.

Lúc này Đồng Gia Hân đi tới gọi cô. "Lâm Dung Tâm Đan, bản khám tổng quát của bệnh nhân phòng mười hai cô để ở đâu?"

Tâm Đan thật sự muốn đem Đồng Gia Hân lên bàn thờ thắp hương vái lạy công ơn trời biển của cô ấy, cô đứng lên. "À, để em đi lấy cho cô..."

"Không cần đâu, em để ở đâu nói đi tôi tự lấy được."

"Em... em cất ở một nơi chỉ có em biết thôi. À, hai ăn vui về nha, em phải đi lấy tài liệu cho cô Đồng rồi." Nói rồi Tâm Đan nhanh chân rời khỏi, cô kéo Đồng Gia Hân đi thật nhanh ra khỏi nhà ăn.

Tâm Đan tới phòng hành chính mở ngăn tủ lấy bản báo cáo khám tổng quát đưa cho Đồng Gia Hân. "Cô Đồng, báo cáo ở đây, Gia Vi và Mộng Hương cùng với Liên Chiêu sư huynh đang tiến hành xét nghiệm cận lâm sàng chắc cũng sắp xong rồi."

Đồng Gia Hân xem qua báo cáo rồi gật đầu. "Cái này em để ở đây rất dễ tìm, nói tôi cũng tìm được cần gì phải đích thân đi lấy."

"Làm sao em để cho cô tìm được chứ?" Tâm Đan cười. Dù gì thì người này tương lai có khả năng trở thành sư mẫu của cô, tranh thủ lấy lòng thì cũng không có gì không tốt.

Đồng Gia Hân cười. "Em chu đáo thật đấy. À phải rồi, bước đầu xử lý thế nào rồi?"

"Đã cho thở oxy và dùng các loại thuốc như thuốc chống kết tập tiểu cầu, thuốc chống đông, hạ lipid máu, kháng tiết acid dạ dày và can thiệp mạch vành qua da."

"Tiền lượng thế nào?"

"Nặng"

Đồng Gia Hân gật đầu. "Được rồi, công việc của em tới đây là xong rồi. Đợi ba người kia làm các xét nghiệm cận lâm sàng xong tôi sẽ tiếp nhận ca bệnh này, mấy đứa về ký túc chuẩn bị cho chuyến đi từ thiện sắp tới đi."

"Cô không đi à?"

Đồng Gia Hân lắc đầu.

"Cô không đi thì làm sao bồi đắp tình cảm được?"

"Em nói gì cơ?"

"À...không có gì, nói vu vơ ấy mà... thôi em đi xem bọn họ xét nghiệm tới đâu rồi nha."

Trong khi đó, không khí ở trên bàn ăn khi Tâm Đan rời đi thì trở nên trầm lặng hẳn đi, nhưng không phải là kiểu trầm lặng yên bình mà là trầm lặng vô cùng nặng nề.

"Nguy Giang Thiên, chúng ta hết lần này đến lần khác cùng chung một mục tiêu là do trùng hợp hay là do anh đang cố tranh giành với tôi vậy?"

"Câu nói này là do tôi hỏi cậu mới đúng." Nguy Giang Thiên uống trà, thông thả nói. "Tâm Đan không giống Lâm Cẩm Tú, cô ấy sẽ không dễ dàng sa vào những lời ngon ngọt của cậu."

"Tôi đương nhiên biết Tâm Đan không giống, vì vậy đối với mỗi người sẽ có những phương thức tiếp cận khác nhau." Nguyễn Trọng Hy trưng ra nụ cười trào phúng. "Nhưng tôi lại không ngờ vật cá cược của chúng ta lần này lại là một cô nhóc. Nguy Giang Thiên, trên đời này bất kì ai cũng có tư cách nói đến tình yêu, chỉ có anh là không."

Nguy Giang Thiên đứng lên, ánh mắt cương nghị phớt qua sự lạnh lùng đáng sợ. "Là ai? Là tôi hay là cậu? Ai mới là người không có tư cách, tự hỏi lại bản thân trước khi mở miệng ra nói."

Anh rời khỏi, để lại Nguyễn Trọng Hy sắc mặt vô cùng nặng nề.

Chuyến đi từ thiện lần này phải băng đèo lội suối tới tận trấn Lập Thành. Vừa tới nơi Tâm Đan liền báo cả đoàn về nhà cô để đồ đạc ở đó, ông bà lão lớn tuổi vừa nhìn thấy cô thì vừa kinh ngạc vừa mừng chạy ra, cô ôm hai người một cái rồi vỗ vai chào hỏi Lương Tài. Ông bà lão rất hiếu khách, rót trà nước chiêu đãi mọi người, lần đầu tiên một thị trấn nhỏ lại náo nhiệt đến thế này nên tâm tình ai cũng vui vẻ.

Tâm Đan, Mộng Hương Gia Vi Liên Chiêu dường như đã về một đội, cả ba người tụm lại một chỗ vừa ngồi vừa nói chuyện vui vẻ.

Chuyến từ thiện lần này xem như là tích đức lại cho con cháu sau này vậy. Ở thị trấn nhỏ nên người dân đều không mấy khả giả, lần từ thiện này khỏi phải nói là số người bệnh nhiều không đếm xuể. Lương Tài cũng theo cô tới bệnh viện, anh ta có chất giọng khá tốt nên đảm nhận công việc gọi số thứ tự qua loa. Đây là một cơ hội rất tốt cho sinh viên trường Bách Nhật nâng cao trình độ chuyên môn. Ông Nghiêm vốn dĩ lúc đầu không đánh giá cao sự học hành nhưng dường như khi nhìn thấy cảnh con gái mình tất bật chạy đi chạy lại trong bệnh viện thì cũng dần dần thay đổi chủ kiến. Dì hai vẫn giữ thái độ im lặng không nói gì, A Tuệ đứng một bên không ngừng ngưỡng mộ Tâm Đan.

Đa số những ca bệnh cũng chỉ là cảm mạo sốt rét thông thường, chỉ cần hỏi bệnh và kê thuốc là xong xuôi. Tâm Đan cũng không cảm thấy quá mệt mỏi, vào giữa trưa được tạm nghỉ mười lăm phút Nguy Giang Thiên đem một chai nước suối tới đưa cô. Tâm Đan nhận lấy uống một ngụm, cảm thấy sáng giờ mình mất nước khá nhiều. Cô lại nhìn tới trên người anh, hôm nay anh vẫn mặc áo sơ mi chỉnh tề nhưng khác một chỗ là lại có khoát về chiếc áo blouse màu trắng bên ngoài, phải công nhận anh là một người vô cùng hoàn hảo. Đôi mắt đen sắc bén tựa chim ưng nhưng lúc nhìn cô lại đặc biệt ôn hòa, mọi người đều nói thầy Nguy là người khó gần gũi nhưng tại sao cô lại không cảm thấy như vậy? Lúc trước cô vẫn thường hay thắc mắc, nhưng giờ dường như đã có thể tìm ra câu trả lời.

Ánh mắt của anh, lúc dừng trên người người khác chính là sự lãnh đạm kiên nghị và đầy uy nghiêm làm người khác dè dặt.

Còn lúc đối diện với cô, lại hoàn toàn khác biệt.

Nhưng nếu nói là khác biệt thế nào, thì Tâm Đan không biết phải nói làm sao mới đúng.

"Nhìn gì thế?" Nguy Giang Thiên cúi đầu hỏi cô.

Tâm Đan vội thu hồi ánh mắt của mình, di dời đi chỗ khác. "À không có gì..."

Anh mỉm cười, "Có mệt không?"

"Một chút thôi..."

Tâm Đan luôn gào thét trong lòng: Mày bối rối như vậy làm cái quỷ gì? Chỉ là một câu hỏi "có mệt không?" thôi mà, vô cùng bình thường, rất bình thường, sắc tức thì không không tức thì sắc mặt phật...

Ánh mắt Nguy Giang Thiên dừng trên mái tóc cô, sau một vài giây anh đột ngột giơ tay ra, như có như không lướt qua đầu cô.

Tâm Đan không kịp phản ứng, đứng thừ người ra đó nhìn anh.

Rất nhanh, Ngụy Giang Thiên thu tay về, trên tay đã có một cái lá vàng không biết rụng từ lúc nào mà chiếm chệch nằm trên đầu cô. Khóe môi anh hơi nhếch lên một ý cười nhàn nhạt. "Biết rằng em xinh đẹp rồi nhưng cũng nên chú ý đầu tóc một chút, lá rơi nằm trên đầu em cũng không biết có ngày lại trở thành cái cây di động đấy."

"À... để em vào nhà vệ sinh xem lại." Tâm Đan cầm chai nước đi lướt qua anh, vừa rời khỏi cô liền bắt gặp ánh mắt đẹp đi cái cảm giác quái dị trong đầu bây giờ. Sau đó cô không vào nhà vệ sinh mà đứng một góc ở khu chữa bệnh, tay vẫn cầm chai nước suối mà anh đưa. Được một lúc thì Lương Tài đi đến, anh ta gọi cô rất nhiều lần cuối cùng phải dùng tay véo cô một cái Tâm Đan mới bừng dậy. "Làm gì thế, đau đấy lắm đấy, anh điên à?"

"Vợ à, em cười cái gì thế? Ngoài cửa sổ có cái gì vui lắm sao?"

"Tôi, tôi cười khi nào? Cười cái gì chứ?"

"Lại còn nói, anh gọi em cả buổi em cũng không nghe...đứng cười như một con điên."

"Anh nói ai điên hả có tin tôi đập chết anh không?"

Lương Tài thấy cô giờ tay thì sợ lùi ra sau vài bước, nhìn cô như thấy thú dữ.

Bạn đang đọc truyện *Mật Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Khu chung cư Minh Hiệp xảy ra hỏa hoạn

Tâm Đan hừ một tiếng, nặc kệ anh ta, gần hết mười lăm phút nghỉ ngơi rồi cô còn phải bắt tay vào việc làm thiện nguyện của mình. Gần đến giữa buổi chiều lúc công việc sắp kết thúc thì không giám đốc bệnh viện đột nhiên điều động rất nhiều người chạy lên xe cứu thương, nhóm thực tập sinh của bọn cô nhìn mà không biết chuyện gì đang xảy. Bốn chiếc xe cứu thương cùng với hàng chục điều dưỡng và y tá được huy động vô cùng rầm rộ, xe hú còi inh ỏi rời khỏi bệnh viện. Đang lúc mọi người hoang mang thì Liên Chiêu đi tới, sắc mặt vô cùng nặng nề. "Xem ra tối nay chúng ta không thể ngủ rồi."

"Có chuyện gì thế?" Tâm Đan hỏi.

Lúc này Ngụy Giang Thiên đi nhanh tới. "Mọi người khẩn trương chuẩn bị phòng cấp cứu, khu chung cư Minh Hiệp xảy ra hỏa hoạn, có rất nhiều người bị thương, hiện tại nhân lực tại bệnh viện đủ nên các em phải cố gắng hết sức trợ giúp cứu mạng người."

Lời của anh làm cho toàn bộ thực tập sinh chấn động và căng thẳng, họ đều là thực tập sinh chưa có nhiều kinh nghiệm lại phải gặp một trường hợp nghiêm trọng thế này, chắc chắn là trong quá trình cứu người sẽ không có ai đứng bên cạnh chỉ bảo như khi họ đi thực tập cho nên họ đều phải tự lực như những bác sĩ chuyên nghiệp. Tâm Đan cũng tranh thủ cùng mọi người chuẩn bị đồ đạc đội xe cấp cứu chuyển người tới, Ngụy Giang Thiên dẫn theo Liên Chiêu cùng một vài thực tập sinh lên xe cấp cứu đi tới hiện trường hỗ trợ cứu người. Không khí trong bệnh viện trở nên căng thẳng tột độ, giám đốc hiện đang liên lạc với bệnh viện tuyến tính để phòng ngừa tình trạng nạn nhân quá tải.

Khi bốn chiếc xe cấp cứu lần lượt chạy ra chạy vào vận chuyển những người bị bỏng nặng xuống lúc này lại có một ca bệnh ngoại lệ, người bệnh không phải là nạn nhân của vụ hỏa hoạn và nhập viện cùng lúc với triệu chứng khó thở. Bác sĩ xung quanh đều đang tất bật với số lượng nạn nhân bị thiêu bỏng ngày càng đông, thực tập sinh cũng không rảnh rang là bao nên nhất thời người bệnh khó thở kia không có nhân lực phụ trách chữa trị. Tâm Đan quay qua Gia Vi và Mộng Hương. "Hai người ở đây lo cho những nạn nhân kia trước đi, tớ đi chữa cho ca đó."

"Cậu làm được không đấy?"

"Chứ bây giờ không lẽ nhìn người ta khó thở tới chết?" Tâm Đan buông lại một câu rồi đi tới nói với bốn đàn em năm nhất vẫn đang lơ mơ không biết phải làm gì trong tình huống này, cô nói. "Còn đứng đó làm gì? Đẩy giường bệnh kia vào phòng cấp cứu."

"À dạ..." Hai năm sinh đeo kính liền tức tốc làm theo lời cô.

Tâm Đan đi vội phía trước, một nữ sinh đi theo sau cô. "Sư tỷ em là Mỹ Ái, sinh viên năm nhất mong tỷ chiếu cố."

"À còn em là Phi An, cũng sinh viên năm nhất hai người nam kia là Tiến Quân và Phú Trọng."

"Được rồi. Hai người ngoài này cũng chưa đủ trình độ cứu người bị bỏng, theo vào trong phụ tôi bệnh nhân kia."

"Dạ, em được thực hành sao sư tỷ? Từ sớm tới giờ không ai cho tụi em làm gì chỉ bắt đứng nhìn thôi, nhàm chán lắm." Phi An mừng rỡ.

Tâm Đan dừng lại, cô đau đầu rồi còn phải gặp đám giặc này nên có chút bức bối. "Hai người thực hành cho người ta chết luôn à, đứng kể bên phụ giúp tôi thôi."

Đùa, cô làm còn phải sợ bệnh nhân chết đây này. Nhưng trong tình huống ngàn cân treo sợi tóc thế này Tâm Đan cũng chỉ có thể liều một phen, không phải cô xem thường mạng người chỉ là cô có chút lòng tin vào năng lực của mình cộng với ý chí còn nước còn tát mà thôi.

Bên ngoài ồn ào với những nạn nhân bị bỏng nghiêm trọng, tiếng bước chân của bác sĩ và thực tập sinh làm cho cả bệnh viện không khác gì một cái chợ hỗn loạn. Bên trong phòng cấp cứu lại là một mảng không gian căng thẳng không kém nhưng lại yên tĩnh hơn hẳn. Ông cụ lớn tuổi nằm vật vờ trên giường bệnh, trong hồ sơ ghi rằng ông đã 69 tuổi.

Tiến Quân xem bảng báo cáo của y tá phụ trách thủ tục nhập viện vừa đưa đứng bên cạnh đọc. "Bệnh nhân nhập viện trong tình trạng khó thở. Bệnh khởi phát cách ngày nhập viện sáu ngày với các triệu chứng sốt, ho và khạc đàm. Sốt nhẹ 38 độ C, không rét run, ớn lạnh, sốt liên tục cả ngày. Ho từng cơn, mỗi cơn kéo dài 30-45 giây, một ngày trung bình 8-10 cơn, ho nhiều vào buổi sáng, ban đêm ít ho. Khạc đàm lượng nhiều khoảng 50ml/ngày, đàm màu vàng, dính, không hôi. Sau cơn ho, bệnh nhân khó thở nhiều, thở nhanh nông, khó thở cả hai thì, bệnh nhân phải ngồi dậy để thở. Ở nhà bệnh nhân có dùng thuốc hạ sốt nhưng vì bệnh nhân ho, khạc đàm ngày càng nhiều kèm khó thở tăng lên nên người nhà đã tức tốc đưa vào viện."

Tâm Đan hỏi lại. "Thuốc hạ sốt? Là thuốc gì?"

"Paracetamol." Tiến Quân tra bản báo cáo trong tay rồi đẩy gọn kiềm nói.

"Bốn người năm nhất giờ này hẳn là đã học qua cách đo nhịp mạch nhiệt độ và huyết áp rồi chứ?" Tâm Đan nhìn họ hỏi.

Bốn người gật đầu, Mỹ Ái nói. "Có rồi...mà chưa làm lần nào."

Cô chỉ tay. "Ba người chia nhau ra làm, một người phụ trách ghi lại kết quả đo."

Ba người liền tất bật chạy tới chạy lui chuẩn bị dụng cụ đo, họ rối loạn tới mức còn va vào nhau.

"Mạch 110lần/phút." Mỹ Ái.

"Nhiệt độ là 38 độ c." Tiến Quân.

"Huyết áp là 14/80 mmHg" Phú Trọng.

Tâm Đan im lặng, tỉ mỉ quan sát người bệnh. Vì trường hợp này bệnh nhân bị khó thở nên cô không thể hỏi nhiều được vì vậy toàn bộ phải tập trung vào việc quan sát hiện tượng sau đó mới có thể tiến hành chuẩn đoán bệnh. Cô cố gắng nhớ lại những kiến thức mà mình từng học được, thực ra Tâm Đan cũng căng thẳng không kém bốn người kia là bao.

Bệnh nhân tỉnh táo, tiếp xúc tốt, da và niêm mạc hồng nhạt, môi tím nhẹ. Tĩnh mạch cổ nổi tự nhiên, có dấu gồng sức rõ. Bệnh nhân khó thở, tần số thở 28 lần/phút, khó thở cả khi nghỉ ngơi, khó thở cả hai thì, có tiếng rì rào phế nang giảm nhiều, ran rít, ran rạc rải rác hai phế trường, ít ran ẩm ở hai đáy. Nhịp tim đều, tiếng tim nghe rõ ở mũi ức, gian sườn V-VI trên đường trung đòn tiếng tim mờ

"Trước tiên cứ thông đường hô hấp trước, có thể ông cụ bị về phổi." Tâm Đan tháo ống nghe ra, cố gắng nhớ lại cách thức xử trí mà cô lần thầy Ngụy đã nói trên giảng đường. "Mấy đứa, chuẩn bị ống thở oxy cho bệnh nhân thở 1,5lần/phút. Phi An, tới quầy thuốc lấy Cefaxil 1,5g, thuốc xịt Seretide, Medisolol 125mg. Chuyển sang phòng hồi sức để người nhà vào chăm sóc đi, trước tiên cứ uống thuốc điều trị khó thở trước sau khi ổn định sẽ tiến hành xét nghiệm cận lâm sàng. Tôi đi ra ngoài xem bên ngoài thế nào."

Tâm Đan nhanh chân chạy ra bên ngoài, người trong phòng ngơ ngác nhìn theo.

"Oai quá đi." Mỹ Ái cảm thán một câu rồi nhìn qua Phi An. "Này Phi An, khi nãy cậu có nhớ tên mấy loại thuốc kia không thế?"

"Chị ấy nói nhanh như vậy làm sao tớ nhớ kịp nhưng mà may là Phi An tớ đây thông minh, có bật máy ghi âm sẵn rồi này, lát nữa đưa cho nhân viên lấy thuốc là xong chứ tớ nói lại đâu có giống như vậy, lấy lộn thuốc thì chết người ta à?" Phi An hí hửng. "Nghe nói chị Tâm Đan là sinh viên khoa y năm hai lại còn là lớp nâng cao, chẳng trách gì có đủ tự tin để chuẩn đoán bệnh thế này."

"Chị ấy là học trò cưng của thầy Ngụy chỉ sau Liên Chiêu thôi đấy, cả trường này ai mà chẳng biết." Phú Trọng nói. "Thôi đừng có tám nữa, lo ca bệnh này rồi ra ngoài xem mấy anh chỉ cấp cứu cho người bị bỏng đi."

Không ra ngoài không nhìn thấy thì thôi, vừa mở cửa bước ra đã bị loại tình huống hỗn loạn bên ngoài làm cho hoảng sợ. Trong bệnh viện hiện giờ đã có vô số nạn nhân ai cũng đều khắp người toàn là vết bỏng nằm la liệt, không đủ phòng cấp cứu nên đành phải tiến hành thao tác cấp cứu ngay tại đại sảnh bệnh viện. Dù cho sảnh lớn đã gần chất kính nhưng số lượng nạn nhân vẫn được xe cấp cứu đưa vào liên tục, Tâm Đan nhìn quanh một vòng không thấy Ngụy Giang Thiên cũng không thấy Mộng Hương hay Gia Vi, đồng như thế này muốn tìm một người là vô cùng khó.

Lúc này điện thoại của Tâm Đan reo lên, là Gia Vi. Cô lên máy. "Gia Vi, mọi người ở đâu thế?"

"Bọn tớ gần cửa ra vào, cậu mau qua đây đi."

Cô tắt máy, nhanh chóng chạy tới.

Tâm Đan đi tới một giường bệnh gần nhất đang có hai ba thực tập sinh cùng khóa với cô tắt bật cứu chữa. "Tình hình bên này thế nào?"

Một người nói. "Là nam 32 tuổi, khu chung cư bốc hỏa cháy dữ dội anh ấy vốn dĩ đã có thể chạy thoát nhưng lại quần chân lao vào biển lửa cố gắng lấy tài sản bên trong và bị bỏng rất nặng, bệnh nhân lao vào một giếng nước và ngâm mình trong đó trong 30 phút. Sau đó bệnh nhân được người nhà chuyển trực tiếp đến bệnh viện sau 1h30 phút."

Tâm Đan có chút hoảng sợ và giật mình khi tới người đàn ông không mặc quần áo đang nằm trên giường, không phải vì việc anh ta không mặc đồ mà là toàn thân đã bị bỏng đến mức không thể nhìn ra là làn da của con người. Những mảng màu đỏ của lớp da nóng bỏng lờng trằn đầy khắp mặt ngực và chân của anh ta làm cho Tâm Đan hơi sợ một chút nhưng cô đã trấn định lại rất nhanh. Cô hít sâu một hơi, đeo găng tay y tế vào rồi xem qua cánh tay và những vết băng trắng trên ngực anh ta rồi hỏi. "Anh tên gì?"

Bệnh nhân thều thào. "Phùng, Minh, Long..."

Tâm Đan nhú mày, cái tên này quen quen... cô nhìn kỹ lại lần nữa người nằm trên giường, lửa đã thiêu rụi một bên mặt anh ta nên cô không nhận ra là lẽ đương nhiên, cô hỏi. "Anh nhận ra tôi sao?"

Phùng Minh Long gật đầu.

"Bệnh nhân tỉnh táo tiếp xúc tốt nhưng lại kêu đau dữ dội nói rằng mình rất khát nước. Bị bỏng toàn thân, độ III, IV diện tích khoảng 90%." Tâm Đan đột ngột hỏi một câu không liên quan gì. "Có biết lý do hỏa hoạn không?"

Mộng Hương nói. "Nghe đâu là một căn hộ trong chung cư bị nổ bình gas."

Tâm Đan cầm cánh tay anh ta lên. "Trên tay có vết kim đâm, ngoài ra những vết băng bó này là thế nào?"

"Sau khi bị bỏng người nhà đã đưa anh ta đến trạm y tế xã gần nhất để truyền dịch, giảm đau và băng bó. Sau ba tiếng mới chuyển đến đây."

"Ba tiếng sao?" Tâm Đan cũng chưa từng gặp qua trường hợp bỏng nào như vậy, nhất thời cũng không biết xử trí thế nào. "Thầy Ngụy đâu?"

Cô lấy điện thoại gọi đi, tiếng chuông đổ rất lâu anh mới nghe máy, tình hình bên anh có vẻ như rất hỗn loạn vì có cả những âm thanh của các bác sĩ khác lọt vào máy.

"Thầy có thể qua đây một chút không? Trường hợp bên này khá đặc thù đấy."

"Được rồi, ở đâu?"

"Ở cửa ra vào."

"Tôi qua ngay."

Rất nhanh anh đã đi tới, Tâm Đan nhìn thấy anh thì nhẹ nhõm đi không ít thông báo lại tình hình. "Bệnh nhân bị bỏng nặng. Sau bỏng được sơ cứu tại trạm y tế, sau ba giờ thì được chuyển tới đây, hiện giờ có dấu hiệu bị sốc, kích thích, vật vã, da niêm mạc nhợt, tứ chi lạnh, nhiệt độ 37°C, khàn tiếng, đau rất hòng, tư thở tần số 22 lần/phút, spo2: 99%, mạch nhanh 120 lần/phút, huyết áp 120/70mmHg, nước tiểu qua sonde vàng trong số lượng là 200ml."

Gia Vi tiếp lời. "Khám nghiệm sơ bộ cho thấy bệnh nhân tổn thương bỏng 90% diện tích cơ thể, trong đó có 35% diện tích bỏng sâu ở ngực, bụng và hai chân. Hồng cầu 5,2 T/L*, huyết sắc tố 156 g/L*, hematocrit 0,4 L/L; Albumin 36g/L; glucose 8,4 mmol/L ngoài ra ác chỉ số điện giải trong đều giới hạn."

* RBC (red blood cell): là số lượng hồng cầu có trong một đơn vị máu. Đơn vị T/l

*HGB: Nồng độ hemoglobin trong máu. Đơn vị tính bằng g/l hay g/dl (tương đương mg%), đo hàm lượng hemoglobin trong máu.

"Trước tiên tiến hành hồi sức tích cực theo phác đồ chống sốc bằng cách truyền dịch, thở oxy hỗ trợ, ủ ấm, giảm đau, kháng sinh toàn thân, khí dung hô hấp, và thay băng trước rồi đưa vào phòng chăm sóc đặc biệt, tình trạng khá nặng nên cần phải quan sát thật kỹ."

Không ai ngờ tới bị kịch lại đột ngột ập xuống trấn Lập Thành nhỏ bé như thế này, hôm nay tận mắt chứng kiến cách hằng hà sa số những con người đau đớn vật vã trên giường bệnh, có một có không may mắn nên chẳng thể qua khỏi con nguy kịch Tâm Đan với cảm thấy trước đây cô đã sống một cuộc sống quá vô nghĩa. Tắt bật chạy từ bên này đến bên kia tới tận một giờ sáng mới xong việc, thật ra vẫn còn một số ca khó đang nguy kịch chính vì vậy Ngụy Giang Thiên vẫn chưa thể nghỉ ngơi. Cô muốn vào gọi anh nhưng lại sợ làm phiền anh cứu người, còn khoảng ba người vẫn đang trong con nguy kịch cần dốc toàn lực cấp cứu vì vậy chắc chắn tối nay anh sẽ không ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Trên đời này không bao giờ thiếu người chịu cố gắng

Tâm Đan bảo Mộng Hương và Gia Vi về nhà cô ngủ trước còn mình thì đi vào bên trong phòng cấp cứu, anh đang chuyên tâm làm một loạt các động tác hồi sức trên người bệnh nhân đã hôn mê nên không để ý tới sự xuất hiện của cô, còn cô cũng chỉ âm thầm đứng phía sau nhìn bóng lưng của anh. Điện tâm đồ của bệnh nhân có dấu hiệu bất thường, tuy cô không nhìn thấy biểu cảm của anh nhưng cũng có thể nhận ra anh đang khẩn trương.

Đèn trong phòng có vẻ đã lâu rồi không được thay nên không quá sáng, ngược lại soi lên bóng lưng của anh lúc này tuy cao lớn kiên định của anh lại càng làm cô dâng lên một cảm giác rất muốn chạm vào bóng lưng ấy. Cho dù hiện giờ đang trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc nhưng cô vẫn không nhìn ra anh có một chút bất lực hay ý muốn buông xuôi nào, thấy Ngụy chính là như vậy, một đỉnh núi vững chãi tuy có chút lạnh lẽo nhưng tuyệt đối đáng tin cậy rằng sẽ chẳng bao giờ đỉnh núi đó sập xuống.

Tiếng kêu của điện tâm đồ liên tục vang vọng bên tai cô, mỗi lúc càng gấp rút, càng bất ổn.

Ngay lúc Tâm Đan tưởng rằng bệnh nhân kia đã không thể qua khỏi.

Cũng là lúc tiếng kêu của máy điện tâm đồ bên cạnh đột nhiên ổn định trở lại.

Các bác sĩ có mặt trong phòng đều thờ phào nhẹ nhõm như là chính họ mới là người vừa vượt qua ải sinh tử chứ không phải người bệnh đang hôn mê yên tĩnh nằm trên giường bệnh kia.

Giây phút này Tâm Đan nhận thấy có lẽ vì kiếp trước có là một con ma mặt áo đen sống không có chủ đích nên kiếp này của cô ông trời an bài cho cô trở thành một trong những thiên thần áo trắng như thế này.

Ngụy Giang Thiên cũng thờ ra như trút được gánh nặng, anh quay lại, dường như là không ngờ Tâm Đan đứng ngay phía sau mình. Ban đầu anh có chút ngạc nhiên rồi sau đó đi tới.

Cô đứng yên một chỗ, từ từ nhìn anh tới trước mặt mình, Dáng người cao lớn của anh che khuất một nửa ánh sáng trước mặt cô, ngũ quan anh tuần cương nghị như được một nhà điêu khắc cao tay đúc kết mà thành giờ có thêm một chút mệt mỏi, nhưng khi nhìn cô anh vẫn giữ đúng thần sắc ôn hòa như mọi khi.

"Em không nghỉ ngơi à?" Anh lên tiếng, âm thanh thật sự rất dễ nghe.

Tâm Đan lắc đầu.

"Em sẽ không gượng nổi đâu."

"Trước khi thầy ngất xỉu em sẽ không hôn mê đâu." Tâm Đan nói.

Anh bật cười, nụ cười hết như làn gió mùa xuân. Sau đó anh tháo găng tay ra, dùng tay mình đột ngột giơ ra chạm lên mặt cô. Tâm Đan không né tránh hay nói đúng hơn là không ngờ tới để né tránh, cô chỉ cảm thấy bàn tay hơi lạnh của anh nhẹ nhàng lướt qua cánh mũi của cô một vài cái.

Tim của cô lúc đó đập nhanh và mạnh tới nỗi Tâm Đan có thể cảm nhận được và nghe thấy tiếng đập của nó.

Ngụy Giang Thiên nhẹ nhàng nói. "Em xem, mặt mũi cũng lấm lem thành ra thế này rồi còn mạnh mẽ."

"Có sao?" Cô giơ tay định lau thì bị anh giữ lại.

Anh hơi nhíu mày bảo. "Yên nào, tôi giúp."

Tâm Đan nghe lời đứng im như tượng gỗ, bây giờ chỉ còn chờ thợ mộc tới đóng cô vào tường luôn là cô sẽ chân chính trở thành vật vô tri vô giác.

"Cái cậu Lương Tài đấy, tôi thấy cậu ấy cứ gọi em là vợ." Anh lên tiếng rồi lại ngừng một lúc sau đó tiếp tục thản nhiên nói. "Như vậy không tốt chút nào, để mọi người nghe được thì cả trường cũng sẽ biết chuyện này."

"Anh ta hình như quen miệng rồi."

"Thì bảo cậu ấy sửa đi."

"Ờ..." Tâm Đan đáp một tiếng.

Ngụy Giang Thiên cuối cùng cũng lau sạch vết bẩn trên mặt cô, anh thu tay về nói. "Em không định quay về ngủ à?"

Tâm Đan lắc đầu. "Nghe nói thầy sẽ ở lại viết báo cáo cho những trường hợp bệnh nhân hôm nay, số người nhập viện nhiều như vậy thì chắc là phải viết nhiều lắm, hay là em giúp thầy làm."

Anh mỉm cười. "Báo cáo tổng thể rất rườm rà, làm sẽ rất mệt."

"Không sao mà."

"Được thôi." Anh quay người đi, để lại một câu. "Tới lúc đó đừng bảo rằng tôi ngược đãi em là được."

Tâm Đan cười hì hì theo sau anh. Căn phòng làm việc ở đây tuy không tốt bằng ở Bách Nhật nhưng ít nhất cũng có điều hòa, máy tính, máy pha cà phê và cả phòng nghỉ trưa. Có thể thấy sau lần thanh tra lần trước, giám đốc bệnh viện đã chú trọng vào tiêu tiết hơn rất nhiều.

Sau khi vào phòng, Ngụy Giang Thiên pha hai ly cà phê rồi đưa cô một ly, Tâm Đan ngồi xuống sofa lấy một tờ giấy tiến hành viết báo cáo. Từ đầu tới cuối cả hai không ai nói với ai lời nào chỉ là cô bỗng nhận ra viết loại báo cáo tổng thể này thực sự vô cùng vất vả ngoại trừ mỗi tay còn phải cố gắng nhớ lại từng chi tiết của từng bệnh nhân một để viết sao cho đúng. Số báo cáo này sau khi đóng lại sẽ được đưa vào kho bệnh án của bệnh viện dùng để phòng hồ trường hợp tái bệnh thì cũng có căn cứ và cơ sở để chữa trị.

Ở trong cùng một môi trường với anh Tâm Đan sẽ trở nên cực kỳ kiêu ngạo, ít hoạt náo lại và chỉ nói những điều nên nói. Nhưng cô không hề cảm thấy gò bó hay khó chịu mà ngược lại lại rất thích sự yên tĩnh này của cả hai người.

Cho tới sáu giờ sáng, cô không biết là mình đã ngủ bao lâu, mà nói đúng hơn là khi tỉnh lại phát hiện mình đang nằm trong chiếc giường trong phòng nghỉ cô mới biết mình đã ngủ. Tâm Đan ngồi dậy nhìn xung quanh, trên người cô được đắp một chiếc áo khoác, cô có thể nhận ra là áo của thầy Ngụy bởi vì trên áo còn có mùi gỗ mộc dễ chịu luôn có trên người anh, đó không phải nước hoa mà hình như là một mùi thơm tự nhiên vô cùng đặc trưng.

Tâm Đan nhớ mình không có đi vào đây để ngủ, vậy thì chính xác là cô đã ngủ gục trên bàn khi viết báo cáo chẵn?

Cô cũng không bị mộng du mà mò vào giường nằm.

Khả năng cao nhất là...

Tâm Đan tràn ngập bối rối, đến mặt cũng đỏ lên. Không phải chứ?

Là thầy Ngụy bế cô vào đây hơn nữa còn khoác áo lên người cô thế này?

Cô cố gắng điều hòa hơi thở lại rồi đứng lên cầm chiếc áo khoác trên tay đi ra khỏi phòng nghỉ, anh vẫn ngồi ở bàn làm việc chuyên tâm nhìn vào màn hình vi tính. Tốc độ đánh phím của anh vô cùng nhanh, có thể dễ dàng nhận ra độ thông thạo tới mức không cần nhìn bàn phím cũng có thể gõ được. Phát hiện cô đang đứng phía xa, anh tạm thời dừng động tác gõ phím nhìn qua. "Tỉnh rồi à?"

"Vâng...à, áo của thầy..." Vừa nói cô vừa đưa áo ra.

Anh chỉ qua thanh móc đồ bên cạnh cô. Tâm Đan móc chiếc áo lên đó rồi vẫn đứng thù lù một góc không chút động đậy.

"Sao thế? Qua đây ngồi đi, tôi đã gọi đồ ăn sáng rồi em ăn rồi cùng tôi đi khám bệnh."

Tâm Đan vẫn đứng yên một chỗ, cô cũng không biết mình bị làm sao nhưng cứ không được tự nhiên kiểu gì ấy.

Ngụy Giang Thiên thấy cô không động đậy, khó hiểu hỏi. "Sao thế? Ngủ giường lạ không quen à?"

Ngủ giường lạ? Không, ý nghĩa vô cùng trong sáng, Lâm Dung Tâm Đan này không nên xuyên tạc vì mày cũng trong sáng mà? Cô hít sâu một hơi rồi lắc đầu. "Dạ không, em, em tìm toilet."

Ngụy Giang Thiên chỉ tay. Tâm Đan liền lật đật chạy vào bên trong đóng cửa, cô súc miệng qua loa xong còn đặc biệt rửa nước gương mặt mình hai ba lần cho tỉnh táo lại. Bình tĩnh nào Lâm Dung Tâm Đan, đơn thuần chỉ là giáo viên quan tâm sinh viên thôi, sợ cô ngủ ở sofa sẽ không thoải mái nên mới đích thân ôm cô vào phòng nghỉ. Sao, sao càng nói lại càng không đầu ra đầu thế nhỉ? Tâm Đan thở dài, ừ rồi rời khỏi nhà vệ sinh. Cô nhìn thấy trên bàn đã có một phần bánh bao. "Thầy không ăn à?"

"Tôi ăn từ sớm rồi." Anh vừa gõ phím vừa nói. "Em có mười lăm phút để ăn sáng."

Tâm Đan gật đầu ngồi xuống cầm bánh bao lên gặm một miếng, rồi lại thêm miếng nữa, thêm miếng nữa sau đó ngẩng đầu hỏi. "Thầy làm việc cả đêm sao?"

"Ừ."

"Thầy không mệt à?"

"Không."

"Thầy là siêu nhân sao?"

Lần này Ngụy Giang Thiên dừng việc đánh văn bản của mình mà nhìn cô. "Tôi đã nói từ trước rồi, ngành y là một ngành chịu áp lực rất lớn. Nếu khả năng chịu đựng kém sẽ vô cùng dễ dẫn đến trầm cảm, vì vậy nếu thật sự muốn đi theo ngành này em cần phải chịu được áp lực hai ba ngày không ngủ là chuyện vô cùng bình thường."

Cô gật đầu, anh lại nói. "Tâm Đan!"

"Dạ!"

"Vì sao em chọn ngành này?"

Cô cúi đầu ăn một miếng bánh bao, chậm rãi nhai rồi nuốt sau đó mới tìm ra lời để nói. "Thật ra em cũng không biết vì sao... chỉ là, hình như dần dần em cảm thấy ông trời đã thật tốt khi để em làm một sinh viên khoa y. Những ngày qua đã khiến em nhận ra, cuộc sống trước kia của mình thật sự rất vô nghĩa rất lãng phí." Dừng lại một lúc rồi cô hỏi. "Thầy Ngụy, em hỏi thầy, thầy có từng lạc vào một thế giới vốn dĩ không thuộc về mình chưa?"

Anh lắc đầu.

Cô nói tiếp. "Cảm giác đó thật sự vô cùng khó xử, nhưng ngoại trừ kiên trì sống tiếp cũng không thể làm gì khác dù sao thì sự thay đổi không phải lúc nào cũng làm tình hình tồi tệ đi. Vậy nên, em sẽ cố gắng sau này sẽ làm một bác sĩ thật tốt, bù đắp lại sự phung phí thời gian trước kia của mình."

Ngụy Giang Thiên khoanh tay, tựa lưng ra phía sau ghế gật đầu hai cái. "Khẩu khí đáng chúc mừng."

Tâm Đan mỉm cười, anh lại thêm vào một câu. "Trên đời này không bao giờ thiếu người chịu cố gắng, chỉ thiếu người có thể kiên trì tới cùng mà thôi. Tôi hy vọng em có thể kiên trì với mục tiêu mà mình đặt ra."

Sau buổi sáng, Tâm Đan vốn định một mình đến thăm ông cụ hôm qua do cô khám bệnh kia nhưng Ngụy Giang Thiên lại bảo rằng mình cũng không vội đi tới thăm những nạn nhân của vụ hỏa hoạn nên có thể đi cùng với cô tới khoa nội. Trên đường đi cô cũng nói sơ qua tình hình xử trí ban đầu và triệu chứng cho anh nghe.

Sau khi tới phòng bệnh, Tâm Đan có hỏi qua người nhà bệnh nhân thì được biết ông cụ hút thuốc lá khá nhiều, vì vậy chuẩn đoán của cô có phần trăm sai giảm thiểu đáng kể hơn rất nhiều. Hôm nay theo Cảm giác chủ quan của bệnh nhân đã thấy khoẻ hơn. Bắt đầu ăn uống trở lại nhưng khẩu vị kém, và vẫn còn khó thở nhẹ. Phổi còn khí phế thũng, ông cụ nói chỉ đi bộ khoảng 20m là mệt và bắt đầu tăng nhịp thở, vã mồ hôi.

Ngụy Giang Thiên dùng thiết bị khám sơ qua toàn thân người bệnh, Tâm Đan đứng một bên linh hoạt ghi lại lời anh nói.

Đây có lẽ là thói quen cô cũng không biết hình thành từ khi nào, hoặc là có thể là do cô và thầy Ngụy rất ăn ý, mỗi lúc như thế này anh cũng không lên tiếng bảo cô lấy giấy viết ra ghi lại nhưng Tâm Đan vẫn có thể hiểu được đó là công việc cô phải làm. Hoặc là những lúc chỉ cần anh giơ tay ra, cô liền biết anh cần dụng cụ y tế nào mà đưa cho anh.

"Mạch đập 100 lần/phút, nhiệt độ cơ thể hiện tại là 37 độ C, huyết áp bình thường 130/80 mmHg, nhịp thở 20 lần/phút. Người bệnh tỉnh táo, tiếp xúc tốt. Tổng trạng chung gây, chỉ số BMI là 17.2. Da và niêm mạc hồng nhạt, môi tím nhẹ. Không sưng phù, không có ngón tay dùi trống, không có móng tay khum mặt kính đồng hồ. Tuyến giáp không lớn, hạch ngoại biên không sờ thấy." Anh yên lặng tiếp tục xem bệnh trên người ông cụ, hỏi ông một vài câu rồi tiếp tục nói. "Không đau ngực, không hồi hộp đánh trống ngực, tĩnh mạch cổ nổi tự nhiên ở tư thế ngồi hai bên. Không phù, gan không lớn, bờ trên b ở gian sườn năm trên đường trung đòn, bờ dưới không sờ thấy, dấu Harzer (-)*. Nhịp tim đều, tiếng tim nghe rõ ở mũi ức, mờ ở gian sườn V-VI, tần số 100 lần/phút, thì hai mạnh ở ổ van động mạch phổi. Chưa nghe thấy tiếng tim bệnh lý nào khác

* Dấu hazer là dấu chứng trên lâm sàng BS chuyên khoa Tim mạch, khi sờ thấy mỏm tim đập mũi ức. Dấu dương tính chứng tỏ bệnh nhân có tình trạng giãn hay phì đại thất phải.

Tâm Đan ghi chép xong rồi nói. "Em đoán rằng ông cụ mắc bệnh phổi vì theo người nhà của ông nói thì ông hút thuốc từ năm mười tám tuổi và đã kéo dài tới tận bây giờ."

Ngụy Giang Thiên gật đầu, tháo găng tay màu trắng rồi cầm lấy bản ghi chép mà Tâm Đan vừa ghi vừa viết vào đó một vài dòng chữ vừa nói. "Phổi cũng có rất nhiều phạm trù bệnh khác nhau, lao phổi, giãn phế quản, ung thư phổi vãng vãng. Trước tiên cứ để ông cụ đi làm một số xét nghiệm cận lâm sàng, lý hóa, khí máu, X quang, chụp cắt lớp vi tính, điện tâm đồ và siêu âm tim trước."

Anh đưa bản ghi chép trong tay qua, Tâm Đan nhận lấy nhìn vào những dòng ghi chú bên trên đó. Nét chữ đơn giản nhưng lại rất gọn gàng chỉ cần nhìn qua cũng dễ đoán được phần nào tính cách chu đáo, tỉ mỉ và cầu toàn của người viết. Cô lại nhìn qua những dòng do chính mình viết, thật sự xấu hổ vô cùng, sao lại giống như gà bới đất tìm giun thế nhỉ?

Nét chữ của cô thế này mà khi nãy hình như thầy Ngụy vẫn đọc được hay sao ấy?

Cô hăng giọng. "À, thế em ở lại đưa ông ấy đi xét nghiệm."

Anh xem đồng hồ trên tay rồi nói. "Gọi cho Gia Vi bảo cô ấy đến đây phụ trách phòng này em qua khoa bông với tôi."

Bạn đang đọc truyện *Một Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 49: Gặp cô gái nào cũng động lòng trắc ẩn thì đúng là không bình thường

Lúc Tâm Đan đi cùng Ngụy Giang Thiên đến khoa bỏng, cô y tá điều dưỡng vừa thấy anh thì chạy tới bên cạnh báo cáo lại tình hình. Nhưng cô cho rằng cô ấy không thấy cô nên đã "vô tình" chen cô qua một bên. Tâm Đan thở ra một hơi, lắc đầu đi phía sau. Phùng Minh Long thoát sức ổn định sau hai tiếng nhập viện ngày hôm qua, sau đó các y tá và điều dưỡng đã tiếp tục điều trị theo phác đồ dự phòng nhiễm khuẩn, nâng cao thể trạng, tại chỗ vết thương được đắp thuốc silver-sulfadiazin* 1% hàng ngày.

* silver-sulfadiazin: giúp ngăn ngừa và điều trị chứng nhiễm trùng vết thương ở bệnh nhân bị bỏng nặng.

"Nhưng đến sáng nay bệnh diễn biến nặng, biểu hiện nhiễm khuẩn huyết. Bệnh nhân sốt cao nhiều cơn > 39°C, sốt rét run, toàn thân phù nề, da lạnh xung huyết mạnh, mê sảng, huyết động và hô hấp còn trong giới hạn. Tại chỗ vết thương tiết dịch nhiều, hoại tử ướt, nhiễm mủ xanh. Kết quả xét nghiệm vi sinh cho kết quả là dương tính với trực khuẩn mủ xanh đa đề kháng với hầu hết các loại kháng sinh, còn nhạy cảm nhóm kháng sinh polymycin, netronycin, ceftazidim."

Ngụy Giang Thiên dừng lại, đóng tập hồ sơ trong tay quay sang chất vấn. "Tại sao lại như vậy? Các người đã dùng kháng sinh toàn thân theo kết quả kháng sinh đồ phối hợp ba kháng sinh."

Nữ y tá bối rối lắc đầu. "Vì thấy tình trạng của bệnh nhân khá là nhạy cảm với kháng sinh nên chúng tôi bỏ qua bước đó."

"Được rồi." Anh đưa tập hồ sơ trong tay về phía Tâm Đan, cô nhanh chân bước lên nhận lấy và đồng thời nghe được ngữ khí lạnh lẽo của anh. "Cô viết đơn nghỉ việc cho tôi."

Tâm Đan rung mình một cái nhìn cô y tá kia với ánh mắt cảm thông, đúng là hồng nhan bạc phận, gặp phải thầy Ngụy xem như cô xui đi cô y tá nhỏ ả. Tâm Đan vẫn tiếp tục đi theo anh, nhưng khi quay đầu nhìn lại thì thấy cô y tá kia đang đứng khóc rất thảm thương. "Thầy ngụy à, nhìn cô ấy tội nghiệp như vậy, thầy không đau lòng chút nào sao?"

"Tại sao tôi phải đau lòng?" Anh quay qua khó hiểu. "làm sai thì bị phạt là lẽ đương nhiên thôi."

"Em nghĩ đàn ông thường thường phải thương hoa tiếc ngọc một chút chứ, thầy xem người ta đã ủy khuất như vậy rồi."

Anh nghe cô nói xong liền bật cười, bước lên một bước đến gần cô hơn, từ trên cao nhìn cô. "Cô bé, đàn ông đúng là nên thương hoa tiếc ngọc, nhưng nếu gặp cô gái nào cũng động lòng trắc ẩn thì đúng là không bình thường."

Ngữ khí của anh vẫn như mọi khi, rất từ tốn và điềm đạm nhưng không hiểu sao lần này cô lại nghe ra có một chút tà tử. Tâm Đan vừa nghĩ tới đã giật mình, mô phật, không phải, tà tử là do cô tự tưởng tượng ra mà thôi. Nhiều lúc Tâm Đan không biết mình có phải bị bệnh rồi không? Cứ mỗi lần thầy Ngụy đứng gần cô, cho dù là vô tình hay có ý thì đều làm tim cô đập loạn xạ bất nháo cực kì bất thường.

"Em, em đi vào phòng xem bệnh nhân trước..." Tâm Đan cuống quýt ôm tập hồ sơ trước ngực quay vào trong phòng.

Anh nhìn đáng vẻ không biết đào cái lỗ nào để trốn của cô mà hứng thú vô cùng.

Bên trong phòng hồi sức đặc biệt, toàn là hệ thống máy thở, điện tâm đồ, bình khí CO2. A Tuệ và dì hai đã tới nơi, cùng hai người lớn tuổi khác có vẻ như là cha mẹ của Phùng Minh Long tất cả đều khóc lóc cứ như thể biết rằng anh ta sẽ không qua khỏi rồi. Nhìn thấy cô đi vào, dì hai chạy tới kéo tay cô liên tục bảo cô phải cố hết sức, nài nỉ Ngụy Giang Thiên và các y tá xung quanh cứu con rể bà ấy.

Tâm Đan cũng nói vài câu an ủi qua loa rồi thôi. Cô thừa biết sở dĩ dì hai lo lắng như vậy là sợ nếu như Phùng Minh Long chết thì sẽ vượt mất cái đồng vàng mà bà ta luôn tự hào. Nhưng nếu Phùng Minh Long có bất trắc gì thì chẳng phải người thừa hưởng tài sản của anh ta sẽ là A Tuệ sao? Như vậy không tốt hơn à?

Không nhìn tới thì thôi, vừa nhìn tới thì biết ngay là mấy tình trạng mà cô y tá vừa rồi nói đã nhẹ hơn rất nhiều so với kết quả khám tổng thể mà Tâm Đan ghi được. Cô thở dài, "Anh ta đã bắt đầu xuất hiện dấu hiệu suy hô hấp cấp tiến triển với biểu hiện khó thở nhanh nông tần số thở là 35 lần/phút không đáp ứng với liệu pháp thở oxy, chỉ số SpO2 là 89-90%, nghe phổi rales nhỏ và ẩm, X-quang tim phổi hình ảnh nốt mờ thâm nhiễm hai phế trường, khí máu và động mạch có chỉ số P/F 187 mmHg." Cô dừng lại, rồi tiếp tục nói một câu. "Đang nguy kịch!"

Mẹ của Phùng Minh Long nghe xong thì sực chút nữa là đứng không vững, bà gào khóc thảm thiết sau đó liền xông lại chỗ A Tuệ tát cho cô ấy một bạt tay.

Tâm Đan không ngờ tình huống này sẽ xảy ra, mẹ chồng tát con dâu, tình tiết thường thấy trong phim rác đây mà.

"Đều tại mày, đồ sao chổi, từ khi lấy mày về con trai tao toàn gặp xui xẻo. Đầu tiên là làm ăn thua lỗ, bây giờ lại là thành ra như thế này, mày trả con lại cho tao, trả con lại cho tao..." Vừa nói bà ấy vừa lao vào đánh tới tấp A Tuệ.

Dì hai thấy thế thì liều mạng đẩy mạnh mẹ của Phùng Minh Long ra. "Bà làm gì con gái tôi? Muốn đánh người là đánh người à?"

"Hay lắm, hai mẹ con mấy người... hôm nay còn dám động vào người tôi? Hai người là đồ sao chổi? Từ khi nhìn thấy cái thể loại bản hèn như hai người

tôi đã biết mấy người chẳng phải là thứ tốt lành hay sạch sẽ gì, đều là hám của như nhau cả thôi."

Di hai cũng không thua kém. "Phải đó, con trai của bà ngoại trừ tiền ra thì có cái gì để cho con gái tôi yêu nó chứ? Ngoại hình không có, lại bị vô sinh, nếu như nó nghèo rớt mồng tơi thì đã sớm nên đi tự tử rồi, sống chỉ cho chặt đất?"

"Mày dám nói con tao như vậy, tao liều chết với mày."

Thoáng chốc cái phòng bệnh thành sân đấu vật, già trẻ lớn bé người lao vào can người túm tóc nhau mắng chửi kịch liệt. Tâm Đan suýt chút nữa là bị thể trận hỗn loạn va trúng cũng may Ngụy Giang Thiên kịp thời kéo cô qua chỗ an toàn nếu không có lẽ cô cũng trở thành nạn nhân bị mấy bà lão đang phát điên kia đánh cho một trận rồi.

Các y tá điều dưỡng lao vào can ngăn đều bị cáo trúng lâm bị thương.

Tâm Đan ném bản hồ sơ mà cô đang cầm qua một bên, xắn áo sơ mi lên bước tới tách hai người đang đánh nhau ra quát lớn. "Bệnh nhân bây giờ cần nghỉ ngơi, hai người muốn đánh nhau thì mời ra ngoài mà đánh, ở đây là phòng bệnh xin giữ yên lặng cho."

"Tao thấy mày cũng là người nhà của con sao chửi kia, mày có tư cách gì..."

"Im lặng không thôi tôi gọi bảo vệ, một khi họ lên đây sẽ kéo mấy người đi khi đó cho dù con trai của bà có không qua khỏi bà cũng không kịp nhìn mặt nó lần cuối đâu."

"Mày, mày..."

"Còn muốn chống đối sao? Ở bệnh viện này lời của tôi..." Cô kịp thời im lặng rồi chỉ sang phía Ngụy Giang Thiên. "Lời nói của thầy tôi có trọng lực lắm đấy."

Anh cười khở một phen, lên tiếng. "Mọi người giữ im lặng, còn không chúng tôi thật sự phải sử dụng tới lực lượng an ninh."

Lời nói của anh thực sự rất có trọng lực, ngữ khí không quá lớn như Tâm Đan ngược lại còn giống như đang thương lượng nhưng lại làm mấy người đang điên loạn kia bình tĩnh lại, không ai dám nói thêm lời nào mặc dù vẫn còn hậm hực trong lòng rất nhiều.

Ngụy Giang Thiên xem qua tình hình của Phùng Minh Long mà sắc mặt trở nên cực kỳ nặng nề, sau một vài phút anh quyết định tiến hành đặt ống nội khí quản cho Hà Chí, thở máy chiến lược bảo vệ phổi với thể tích khí lưu thông thấp $V_t = 6 \text{ ml/kg}$, kết hợp truyền máu, truyền huyết tương, albumin, thay băng hàng ngày, nuôi dưỡng tích cực.

Tâm Đan ở bên cạnh tắt bật chuẩn bị các loại máy móc làm theo những gì anh nói.

Lúc này Liên Chiêu cũng vừa chạy tới nơi, anh ta cũng nhào vào phụ cô một tay.

Một lúc sau, người trong phòng rút đi một nửa, chỉ còn lại một điều dưỡng đang chỉnh kim tiêm truyền dịch đứng cạnh cô, Ngụy Giang Thiên đang ghi gì đó lên bảng báo cáo đối diện cô. Liên Chiêu thì đang tiến hành hàng loạt thao tác truyền máu, Tâm Đan thì phụ trách khâu truyền huyết tương. Di hai và hai phụ huynh của Phùng Minh Long đã rời khỏi để đi làm thủ tục nhập viện lâu dài theo lời Ngụy Giang Thiên, chỉ còn A Tuệ đứng lại một góc. Được một lúc, cô ấy bước lên bên cạnh cô, khẽ giọng nói. "Tâm Đan, cảm ơn em."

"Không cần cảm ơn tôi." Tâm Đan đáp, "Tôi cũng làm những việc mà mình nên làm thôi."

"Khi này, cảm ơn em đã đứng về phía chị."

Ngụy Giang Thiên đưa mắt nhìn thoáng qua phía bên cô.

Tâm Đan im lặng, tiếp tục nhẹ nhàng truyền huyết tương.

A Tuệ cũng không nói gì thêm.

"Này Tâm Đan, em chưa truyền huyết tương xong sao lại bỏ ngang vậy, máy thở để chút khởi động cũng được."

"À vâng." Tâm Đan gật đầu, thật ra cô chưa từng tham gia trị bóng bao giờ vì vậy không biết các công đoạn mà thầy Ngụy nói nên làm theo trình tự nào thì hợp lý, đúng lúc cô đang truyền huyết tương thì lại nhớ đến máy thở chưa khởi động nên bỏ ngang việc truyền huyết tương mà quay qua khởi động máy thở.

Lúc làm mọi thứ xong xuôi, Ngụy Giang Thiên phải tới phòng hành chính dặn các điều dưỡng viên chú ý về tình trạng hiện giờ của Phùng Minh Long. Tâm Đan tháo găng tay y tế rời khỏi phòng bệnh, định bụng chạy qua kéo Gia Vi với Mộng Hương đi ăn sáng nhưng A Tuệ lại đuổi theo cô. "Tâm Đan!"

"Có chuyện gì?"

"Em có thể nói thật cho chị biết tình trạng của Minh Long thế nào không?"

Tâm Đan bỏ hai tay vào túi áo khoát, ngẫm nghĩ một chút rồi nói. "Không khả quan."

Ba chữ của cô thốt ra làm A Tuệ như người bị rút hết khí lực, mặt mũi thẫn thờ đứng một chỗ, một lúc thì bật khóc. Tự nhiên cô ấy khóc thê thảm lại còn đứng trước mặt Tâm Đan, cô nhất thời không biết nên làm thế nào cho phải, bước lên vỗ vai cô ấy, ngữ khí cũng nhẹ hơn một chút. "Thật ra cũng không phải là không còn một tia hy vọng nào, chị không nên bi quan quá như thế."

"Còn hy vọng sao? Là cách nào vậy?" A Tuệ nắm lấy cánh tay cô, gấp rút hỏi.

"Chính là chuyển anh ta đến bệnh viện thành Bách Nhật. Chị biết đấy, điều kiện thiết bị và y tế ở đây kém xa so với bệnh viện Bách Nhật, tình trạng của Phùng Minh Long lại là trường hợp nặng nhất trong số hai mươi nạn nhân của vụ cháy đó. Với tình hình trước mặt anh ta phải nằm viện một thời gian dài, chỉ có cách chuyển viện tới thành Bách Nhật có thể đem lại một tia hy vọng có thể cứu sống anh ta."

"Được, vậy chị đi làm giấy chuyển viện..."

"Bây giờ thì chữa được, tình trạng hiện giờ của anh ta đang rất xấu, đường từ đây đến thành Bách Nhật rất xa chỉ sợ anh ta không chịu nổi. Cứ để anh ta ở đây một tuần ổn định sức khỏe sau đó hãy chuyển viện."

Tâm Đan nói rồi xoay người bước đi vài bước thì A Tuệ gọi cô. "Tâm Đan! Cảm ơn em"

Cô dừng lại, sau vài giây thì quay lưng nhìn A Tuệ. "Tôi có một chuyện muốn hỏi chị."

"Chuyện gì? Em hỏi đi."

Tâm Đan nhìn A Tuệ một lúc như đang đắn đo điều mình sắp nói, cuối cùng vẫn phải hỏi. "Chị cố gắng hết sức chạy chữa cho anh ta là vì cái gì?"

A Tuệ nghe xong, nở nụ cười yếu ớt nhìn cô. "Có thể em đang cho rằng chị sợ vượt mất đi một núi tiền là anh ấy, chị sợ bị mẹ chồng day nghiêng gọi chị là sao chổi. Có phải không?"

Tâm Đan không trả lời, nhìn thẳng vào mắt cô ấy.

A Tuệ nói tiếp. "Đúng là ban đầu chị gả cho anh Long là vì nhà anh ấy giàu, là gì anh ấy có tiền có thể cho chị cuộc sống ấm no về sau. Thực sự chị cũng không muốn phải chấp hành cuộc hôn nhân với người mà mình không yêu nhưng mẹ chị tuyệt đối không cho chị cãi lời bà. Tâm Đan, lúc đó vừa hay là lúc em bỏ nhà đi, chị rất muốn được như em có thể dừng cảm nói đi là đi không một chút chần chừ. Nhưng suy cho cùng vẫn là không đủ can đảm, sau khi kết hôn, chị vốn nghĩ cuộc đời của một người con gái đã chôn vùi theo cuộc hôn nhân này rồi. Nhưng không, anh Long đối với chị rất tốt, anh ấy tôn trọng chị, lắng nghe chị, anh ấy không một chút khinh miệt chị vì tiền mà kết hôn với anh ấy. Chính anh ấy đã cho chị một bắt đầu mới con người anh ấy rất tốt, không biết so đo tính toán cho nên bây giờ chị thả mất đi tất cả tiền bạc mình đang có cũng không muốn mất anh ấy..."

"Đó là tình yêu thật sự sao?" Cô hỏi lại, "Xuất phát từ mục đích vụ lợi nhưng cuối cùng lại có thể biến thành tình yêu thật sự, đây là chuyện tôi mới nghe lần đầu."

Tình cảm hình như có quá nhiều khái niệm, cô không hiểu được bao nhiêu nhưng hình như tình yêu cũng không quá phức tạp. Chỉ cần có người đối tốt với mình, mình sẽ yêu người đó có phải không?

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Đương nhiên phải khác rồi

Ngày thực tập làm từ thiện cũng trôi qua rất nhanh, thoáng chốc mà sáng ngày mai đã phải quay lại thành Bách Nhật. Tâm Đan nhận ra bản thân dần dần có cảm tình với người ở đây hơn rất nhiều, vì đội thực tập đều ở nhà của ông Nghiêm nên người dân đều xem gia đình cô là gương mẫu. Thậm chí trưởng làng còn khen thưởng tấm gương nhân hậu cho Tâm Đan, quà cáp biểu tới không ngớt, không phải là những món thượng hạng mà chỉ là những giò trái cây nhà họ tự trồng nhưng mỗi người một chút cũng đủ để chật cả nhà.

Thế là tối hôm đó, Tâm Đan và mọi người quyết định cùng nhau chén sạch tất cả món quà mà người dân tặng. Cả đám bày biện dưới đất rồi ngồi thành một vòng tròn vừa ca vừa hát vô cùng thoải mái.

Gia Vi mở nắp một lon bia rồi nói. "Tớ nghe nói đàn ông tửu lượng cao thường lãng nhãng, phụ nữ tửu lượng cao thì lại chung tình vì vậy tới phải cố gắng nâng cao tửu lượng của mình từ đây. Mọi người cạ ly à không, phải nói là cạ lon vì chuyển từ thiện này chúng ta đã làm rất tốt."

Cả nhóm cùng nhau nâng ly.

Bà Huệ đứng một bên cũng mỉm cười, sau đó lại tiếc nuối lên tiếng. "Cũng gần tới tết rồi, trường có cho nấy đưa về nhà không?"

Tâm Đan nhìn lên. "Nghe nói là không, vì qua tết khoa y hình như có một buổi thuyết trình nên tụi con đều phải bận bù đầu trong dịp tết. Nhưng yên tâm,

qua tết có thời gian con sẽ về mà."

Gia Vi cũng thêm vào. "Phải đó bác à, Tâm Đan ở chỗ bọn cháu cực kì an toàn, cho dù có gặp yêu râu xanh thì cháu cũng sẽ liều thân mình bảo vệ cô ấy."

Tâm Đan vội ôm ngực. "Nghe buồn nôn quá đi."

Lúc này cô nhìn qua chỗ đối diện, anh chỉ uống nước suối. Mà cũng phải, hình như cô chưa từng thấy thầy Ngụy uống bia, người làm bác sĩ chắc là hà khắc với sức khỏe của mình lắm, vì vậy ngay cả nước ngọt anh cũng không uống.

Ngồi thêm một lúc thì Mỹ Á cầm chai nước suối vừa được uống hết của anh lên rồi đưa ra đề nghị sẽ dùng chai nước làm một trò chơi, xoay tròn một vòng, đầu nắm chai hướng về phía người nào thì người đó được đặt câu hỏi cho bất kì một người nào đó. Dù gì ngồi ăn uống không cũng nhàm chán vì vậy đề nghị này được đưa ra liền được mọi người hưởng ứng. Mỹ Á liền để cái chai ra giữa vòng tròn rồi xoay một vòng. Lướt đầu tiên xoay trúng người Gia Vi. Cô ấy liền cười hí hửng mắt nhìn xung quanh một vòng rồi lựa chọn hỏi. "Liên Chiêu sư huynh, anh có bạn gái chưa vậy?"

Tâm Đan nuốt chút thì sặc cả bia trong miệng, đặt mạnh cái ly xuống đất rồi uất ức nhìn Gia Vi. "Hay lắm Trương Gia Vi, có tớ ngồi thù lù ở đây mà dám gạ tình người khác."

"Ồ, gạ con mắt cậu ấy, tớ chỉ đang tò mò thôi." Gia Vi trừng mắt nhìn cô. Rồi lại mỉm cười nhìn Liên Chiêu. "Anh trả lời đi, đã tham gia rồi không được nuốt lời đâu."

"Vẫn chưa." Liên Chiêu trả lời.

Gia Vi cười ha ha trêu anh ta. "Cái gì? Bằng tuổi anh bây giờ mà chưa có bạn gái? Cười chết mất thôi."

Liên Chiêu nghiêng răng. "Có gì mà cười thế? Bằng tuổi anh thì sao? Nếu như bằng đó mà đem vào viện bảo tàng thì chắc sư phụ phải cho vào viện bảo tàng quốc tế đấy."

"Cậu thích bạn luận lắm phải không?" Ngụy Giang Thiên lừ mắt nhìn Liên Chiêu.

Liên Chiêu rùng một cái rồi lắc đầu lia lịa. Mọi người xung quanh cười ồ lên. Tâm Đan ngẫm nghĩ, đúng thật, ba mươi tuổi mà ngay cả bạn gái cũng chưa có thì đúng là nên lồng khung kính đem vào viện bảo tàng trưng cho rồi.

Cô vô tình nhìn qua lại đụng trúng ánh mắt đang nhìn về phía mình của anh, liền không hiểu sao liền né tránh dời mắt sang chỗ khác.

Cô nhớ tới những lời Mộng Hương nói trên diễn đàn hôm đó, lúc còn là sinh viên của trường Ngụy Giang Thiên đã yêu một cô gái. Sau đó cô gái kia đã bỏ đi, Tâm Đan lại tự hỏi có phải cô gái kia và vườn hoa Cẩm Tú ở biệt thự lớn có liên quan gì với nhau không? Mỗi lần nhắc tới hai chữ Cẩm Tú hình như sắc mặt của Ngụy Giang Thiên đều trầm xuống, vô cùng không vui.

"Này Mộng Hương, cậu sao thế? Bình thường cậu là người nói nhiều nhất mà? Sao này giờ lại im lặng thế?" Gia Vi hỏi.

Tâm Đan cũng để ý nhìn qua, phải rồi, này giờ Mộng Hương rất ít nói.

"À, tớ cảm thấy không khỏe, xin lỗi tớ về phòng nghỉ trước." Nói rồi Mộng Hương đứng lên rồi khỏi.

Tâm Đan ghé vào hỏi nhỏ. "Cậu ấy sao thế?"

"Làm sao tớ biết được?"

Mọi người chơi thêm một chút thì ai về phòng nấy nghỉ ngơi vì sáng mai phải khởi hành sớm.

...

Quay về thành Bách Nhật, cuộc sống của Tâm Đan lại đầu vào đấy. Cho dù đôi lúc cũng cảm thấy hơi mệt mỏi nhưng cũng không khiến cô cảm thấy nhàm chán. Gần đây sinh viên khoa y nâng cao không có tiết học, cho tới khi tới ngày có tiết thì giáo viên giảng không phải là Ngụy Giang Thiên mà là Đồng Gia Hân. Sau khi hỏi ra mới biết anh đã sang Đài Loan xử lý một số việc, tạm thời lớp nâng cao sẽ do Đồng Gia Hân dạy thay.

Tâm Đan nghe xong, không hiểu sao trong lòng có chút hụt hẫng không rõ nguồn gốc từ đâu.

Cho đến chiều hôm đó cô lại nhận được điện thoại của anh, không hiểu sao bản thân lại khẩn trương nghe máy ngay lập tức. Trong điện thoại là âm thanh trầm thấp quen thuộc của anh.

"Sáng nay tôi phải đi gấp nên không tiện thông báo, cũng quên mất Hồ Lô và HiKa ở nhà không có người chăm sóc. Em có rảnh không? Tới cho bọn nó ăn dùm tôi."

"..."

"Tâm Đan?"

"À... em rảnh mà, để em làm cho..."

"Tốt lắm, mật khẩu nhà là 30912Frederick."

"Thầy nói cho em biết mật khẩu nhà dễ dàng vậy sao? Không sợ em vào trộm đồ à?"

Nguy Giang Thiên bật cười. "Trong nhà tôi có gì đáng giá để em trộm chứ?"

"Tầm thâm chùi chân của nhà thầy đem bán cũng đủ để em ăn ngon hai tuần đấy." Ngữ khí của cô có một chút trào phúng.

"Tôi cảm thấy trong nhà tôi thì tôi là vật quý giá nhất em có muốn trộm không?" Ngữ khí của anh ngược lại từ ôn hòa chuyển sang một vẻ rất mờ ám, rất tà mị, rất không...trong sáng.

"À, khi nào thầy về thế?"

Tâm Đan lảng tránh đề tài một cách nhanh không cần chớp mắt lại chọc cười anh, Nguy Giang Thiên cũng không muốn dọa cho cô sợ nên cũng vờ như "quên" đi câu vừa rồi của mình mà nương theo cô. "Có thể là ngày kia"

"Mấy việc cho chó ăn như thế này thầy có thể nhờ Liên Chiêu mà... à không phải em không sẵn lòng làm giúp thầy đâu, nhưng mà em chỉ thắc mắc thôi."

"Thắc mắc sao? Muốn biết lý do không?" Anh hạ thấp giọng, âm thanh vốn đã trầm nay lại còn mang theo hơi ấm của anh không khỏi làm cô có cảm giác có hơi thở đang phả vào tai mình, đương nhiên, đó chỉ là do cô tưởng tượng. Nguy Giang Thiên nói. "Liên Chiêu, cậu ấy... không thích chó cho lắm, gặp chó là cậu ấy sẽ đánh cực kỳ tàn bạo không có chút tình người nào. Tôi không thể giao hai Hồ Lô và HiKa cho cậu ấy được."

"Kinh khủng vậy sao? Em không ngờ người hiền lành như anh ấy cũng nhẫn tâm như vậy đấy."

"Đúng vậy, em đừng bị vẻ ngoài đánh lừa."

"Vậy còn Frederick là tên ai thế?"

"Tên tôi." Anh trả lời. "Tên ở Mỹ của tôi. Em còn gì muốn hỏi nữa không?"

"Không, hết rồi."

"Tốt, vậy thì ngủ sớm đi, đừng có mặc đồ trắng rồi đi qua đi lại ký túc không khéo trường phải mời thầy Pháp về bắt ma nữ đấy."

Tâm Đan phì cười một tiếng, không ngờ tin đồn ma nữ áo trắng lan nhanh như vậy, ngay cả thầy Nguy cũng biết rồi.

Sáng ngày hôm sau, Tâm Đan bắt taxi đi đến siêu thị mua chút thức ăn viên cho chó sau đó thì tới nhà của Nguy Giang Thiên. Cũng may là cô có thói quen đi tới đâu thường nhìn địa chỉ nên vừa nói là tài xế taxi biết ngay. Suốt dọc đường đi chú tài xế cứ nhìn cô cười nói, Tâm Đan nghĩ chắc người ta tưởng cô có nhà ở khu đó nên đoán rằng cô là người có tiền, nói không chừng sẽ vì vậy mà chém tiền xe cao ngất cho mà xem. Tâm Đan định giải thích nhưng chẳng biết giải thích thế nào, nói mình là giúp việc cho nhà đó thì hơi bị "thấp" quá, nói là học trò của chủ nhân ngôi nhà thì bị chi tiết quá...

Kết quả chú taxi chở cô đi ba vòng thành Bách Nhật, bản thân cô lại mù đường, ai chở đi đâu thì chở nên lúc xuống xe đồng hồ đã là hai trăm ngàn. Tâm Đan lại không muốn đòi co chửi nhau với tài xế, cô bấm bụng móc tiền ra trả, đúng là thành Bách Nhật này thật phức tạp, ngay cả người mù đường mà cũng bị ức hiếp.

Tâm Đan vừa mở cửa vào trong đã bị một tiếng sủa làm cô đứng tim, Hồ Lô nhìn cô chằm chằm, ánh mắt đầy sự không thiện cảm...

Tâm Đan đóng cửa lại rồi nhìn nó. "Anh bạn à, tôi đến đem đồ ăn cho anh không có ý xấu, đừng có sủa như kiểu thấy ăn trộm thế chứ."

Nói rồi cô nhìn thấy một con chó Alaska khác có một lông màu nâu đỏ cũng đang nhìn mình, Tâm Đan liền tranh thủ lấy thiện cảm của nó. "Chào, mày là HiKa phải không? Tao là Tâm Đan, tao không phải người xấu, nào lại đây."

Cô ngồi xuống kêu nó, nó chạy lại quấn quýt cô. Quả nhiên HiKa đáng yêu và thân thiện hơn Hồ Lô nhiều, Tâm Đan nhìn sơ qua mới biết HiKa cũng là chó đực giống Hồ Lô. Cô thờ dài, sao thầy Nguy không biết điều phối không khi một chút nhỉ? Căn này dương thịnh âm suy, thật là đáng tiếc. Bên cạnh thầy ấy không có phụ nữ thì thôi đi, ngay cả đồng vật giống cái thầy ấy cũng không chịu nuôi một con. Tâm Đan xoa cằm. "Hay là thầy ấy có vấn đề về giới tính nhỉ?"

~Gâu~

"Hết hồn hết vía!" Tâm Đan bị Hồ Lô dọa cho suýt chút nữa ba hồn bảy vía bay đi đâu mất. "Mày sủa cái gì? Tao chỉ nghi ngờ thôi chứ có nói xấu chủ mày đâu."

~Gâu~

"Tao nói thật đấy."

~Gầu~

"Thôi, không hơi đâu đi nói chuyện với chó."

Tâm Đan thờ dài đi vào nhà bếp lấy kéo cắt bao bì thức ăn ra rồi đổ vào hai cái bát sau đó để xuống đất, hai con chó đi tới ăn ngon lành. Ăn đi ăn đi, đây là thức ăn thượng hạng đấy, tốn hết bảy chục ngàn của chị mày đấy, may cho hai đứa mày gặp may gặp phải chị là người có lòng nhân đạo lại yêu thích động vật nên mới được chiêu đãi như thế này đấy. Cô lăm bằm một vài câu rồi đi lấy nước cho tụi nó uống, sau khi hoàn thành xong xuôi thì ngồi xuống sô pha nhìn tụi nó ăn. Sau đó trong đầu liền nảy sinh một ý nghĩ, căn nhà này hình như cô chưa đi thăm quan qua thì phải? Tâm Đan đứng lên định chạy đi xem xung quanh nhưng nhớ lại đây cũng không phải nhà mình, cũng không nên chạy lung tung sờ lung tung.

Nghĩ vậy nên cô bấm điện thoại gọi cho Ngự Giang Thiên. Chuông reo rất lâu mới có người lên máy.

"Alo xin hỏi ai đấy?"

Tâm Đan có chút thần thờ, là giọng của phụ nữ, cô nhìn lại số điện thoại trên màn, hình, kỳ lạ cô cũng đâu có gọi nhầm số?

"À, tôi, tôi tìm thầy Ngự."

"Cô là sinh viên của anh ấy sao?" Có vẻ như nghe cách gọi thì người kia đã biết được quan hệ của cô và anh, cô ấy nói. "Xin lỗi, nhưng hiện giờ anh ấy đang chuẩn bị một cho một cuộc phẫu thuật, có chuyện gì cô cứ nhắn lại với tôi."

Tâm Đan im lặng, không hiểu sao lại không vui kinh khủng.

Bên trong điện thoại truyền qua giọng nói của Ngự Giang Thiê, không rõ lắm, có vẻ như là vô tình lọt vào ống nghe. Anh hỏi. "Là ai vậy?"

"À, là một người học trò của anh."

Anh im lặng vài giây rồi nói. "Đưa máy cho tôi."

Điện thoại được chuyển sang tay anh, câu đầu tiên anh nói là. "Em đến nhà tôi rồi?"

"Vâng, tới rồi, em đã cho Hồ Lô và HiKa ăn sáng rồi."

"Ừm, cảm ơn." Ngữ điệu không cao không thấp, không nhanh không chậm. "Vừa rồi là trợ lý của tôi."

Tâm Đan hít sâu một hơi, cứ cho là khi này cô có chút không vui và chẳng biết cái nguyên nhân chết tiệt là vì sao khi vừa nghe giọng cô gái kia trong máy điện thoại cô lại cực kì khó chịu. Nhưng sau khi nghe xong câu này của Ngự Giang Thiên, cô lại từ không vui chuyển sang cực kì mất tự nhiên, hít sâu một hơi nói. "À, em gọi là muốn hỏi em tốn hai trăm ngàn tiền taxi tới đây, cho chó ăn xong rồi về thì phí quá...có thể cho em đi thăm quan một vòng nhà thầy không?"

"Hai trăm ngàn? Từ trường tới nhà tôi?" Ngự Giang Thiên đột nhiên cười lớn. "Cô mù đường, em nên đi kiện hãng taxi đó là vừa rồi đấy."

Tâm Đan im lặng, xấu hổ tới mức không biết giấu mặt vào đâu.

Ngự Giang Thiên lại nói. "Không thành vấn đề, muốn đi đâu thì đi làm gì cũng được. Nhưng hy vọng chứng mù đường của em không tái phát mà đi vòng vòng một hồi lại không tìm được đường ra."

"Em có bị nặng tới vậy mà." Cô lên tiếng đính chính.

"Được rồi, nhưng nếu..."

"Em đã nói là..."

"Tôi nói là nếu." Ngự Giang Thiên có vẻ như vừa cười vừa nói, ngữ khí của anh ôn hòa hơn rất nhiều. "Nếu như, bệnh có tái phát em chỉ cần gọi HiKa, gọi to tên nó sẽ giúp em tìm đường."

"Thầy, ý thầy là em còn không bằng HiKa hay sao chứ?"

"Được rồi, tôi phải đi phẫu thuật. Tạm biệt."

"Tạm biệt." Tâm Đan tắt máy, rồi nhìn xung quanh sau đó chạy bừa đi thăm quan tùy tiện cả căn nhà.

Ngự Giang Thiên để điện thoại lên bàn, rồi quay sang thì thấy gương mặt đánh giá của trợ lý Cẩm Tiền thì hỏi. "Cô nhìn cái gì?"

"À... tôi chỉ thấy, cậu cả hình như nói chuyện với người trong điện thoại không giống ngày thường thôi..."

"Khác nhau sao? Đương nhiên phải khác rồi. Đi thôi, ca phẫu thuật này quan trọng lắm đấy."

Chương 51: Chỉ vì tôi không đi dự tiệc cùng chú hả?

Được sự cho phép của chủ nhà, Tâm Đan thoải mái tung tăng chạy khắp nơi nhìn ngắm. Cô bắt đầu từ phòng làm việc, thật ra cũng không giống lắm bởi vì Tâm Đan nghĩ phòng làm việc thì phải có sách, nhưng trong này ngay cả một cuốn sách cũng không có. Không lẽ thầy Ngụy không thích đọc sách? Không đúng, mấy người IQ cao thường rất cuồng sách, làm gì có chuyện không thích đọc được?

Cô ngồi xuống chiếc ghế xoay phía sau bàn làm việc quay qua quay lại vài vòng rồi tưởng tượng mình là bà lớn sau đó tự bật cười một mình nhìn không khác gì một con điên vừa trốn khỏi trại.

Cô sờ thử mặt kính trên bàn, có vẻ như là đồ cao cấp. Căn phòng này yên tĩnh quá đáng như vậy, xung quanh bốn phía là có vẻ hơi lạnh lẽo, sao thầy Ngụy lại có thể ngồi trong này làm việc được chứ? Tâm Đan sờ tới sờ lui không biết sờ trúng cái gì trên ngăn tủ của bàn làm việc mà phía trên đầu cô đột nhiên phát ra tiếng động làm cô giật mình nhìn lên trên trần nhà tức lúc nào đã mở ra một khoảng không gian hình tròn rất lớn, Tâm Đan chạy tới ngược cổ lên nhìn, cũng không nhìn thấy gì nhưng lại vô tình phát hiện một cây thang gỗ dựng bên cạnh mà này giờ cô vẫn thắc mắc là không biết cây thang đó dùng để làm gì. Bây giờ có vẻ như đây là cầu nối giữa mặt đất và bầu trời rồi, thế giới bên kia? Nghe có vẻ khoa học viễn tưởng thật. Tâm Đan leo lên trên tầng kia thì phát hiện đó là một loạt các kệ sách được xếp thành vòng tròn cao ngất ngưỡng làm cô hoa cả mắt.

Sách y học, sách luật, sách quản trị kinh doanh cái gì cũng có.

Trời ạ, thầy Ngụy đem hết một nửa thư viện của trường Bách Nhật về đây luôn rồi sao? Đọc nhiều sách như vậy chả trách đám sinh viên trong trường gọi thầy là cuốn bách khoa toàn thư. Tâm Đan không tiếp tục nhìn mở sách làm cô hoa mắt chóng mặt này nữa, cô xuống dưới đất mò đường đóng lại cái ô vòng tròn kia rồi đem cây thang cất về chỗ cũ sau đó rời khỏi phòng làm việc. Lúc này bên ngoài có tiếng chuông cửa làm Tâm Đan giật mình, toi rồi toi rồi, là ai lại tới giờ này thế? Tự nhiên cô lại xuất hiện trong nhà người ta liệu có bị hiểu lầm gì không?

Hồ Lô và HiKa hướng ra cửa sửa ỉnh ỏi, Tâm Đan giờ chiều trong nhà không có người cầu mong cho người ngoài cửa hãy mau đi đi. Thế nhưng tiếng chuông vẫn kiên nhẫn vang lên đều đều, cô thờ dãi không còn cách nào khác đi tới màn hình camera kết nối với bên ngoài cửa chính nói vào ống nghe. "Là ai đó?"

Cô đợi một lúc, không thấy ai trả lời thì khó hiểu. "Xin lỗi nhưng thầy Ngụy hiện giờ không có nhà, có gì xin để lại lời nhắn."

Nói xong câu này cô cảm thấy mình rất giống với người làm trong tổng đài điện thoại.

Nhưng vẫn không có âm thanh phản hồi cô, Tâm Đan bấm camera quan sát thì bên ngoài không có ai. Là ai mà rồi hơi đi phá chuông nhà người khác như vậy nhỉ?

Bản thân còn phải soạn thảo bài thuyết trình sắp tới nên Tâm Đan không ở lại lâu, thay nước cho hai con chó rồi nhanh chóng quay lại trường cắm mặt vào bài vở.

...

"Dương Nam Phương, anh nói em biết đi, có cách nào hô biến một cái là xong bài tập hay không?" Tâm Đan nằm dài lên bàn, chán nản kêu gào. "Khó chết đi được, hôm qua tới giờ em đã mất ba cuốn tập rồi vì viết xong cảm thấy nó không ra gì nên xé đi, xé hai cuốn tập rồi vẫn không có tiến triển gì."

"Thế thì em lên mạng tìm tài liệu đi." Dương Nam Phương ngồi đối diện, giờ tay ấn vào trán cô buộc Tâm Đan phải ngẩng đầu lên. "Kêu than thì có ích gì chứ?"

"Không được, mớ chữ trên mạng em xem không vô đầu. Ước gì có thầy Ngụy ở đây chỉ bài thì hay quá."

"Không có thầy thì cũng có anh, đưa bài đây anh chỉ cho."

"Mắc cười, anh học ngoại thương thì chỉ em cái gì?" Tâm Đan lườm anh. "Anh xem, em có nên gọi hỏi bài thầy ấy không?"

Dương Nam Phương liếc cô một cái rồi cúi đầu đọc sách. "Tùy em."

Tâm Đan lại hỏi. "Giờ này bên Đài Loan là mấy giờ, thầy ấy đã rảnh chưa? Trời có tối chưa? Hay là đã ngủ rồi? Gọi điện có làm phiền không?"

"Lâm Dung Tâm Đan em có thể im lặng hay không?"

Tâm Đan không im lặng ngược lại còn chạy vòng qua cái bàn ngồi xuống cạnh anh. "Không phải đâu, thầy ấy bạn lắm, hôm trước em gọi còn có một cô gái lên máy nhưng thầy ấy nói cô ấy là trợ lý. Anh nghĩ xem, bạn tới mức không tiện nghe điện thoại phải để trợ lý nghe máy chắc chắn là không có thời

gian chỉ bài cho em đâu."

Dương Nam Phương nghiêng rặng, phiền chán ra mặt thấy rõ sau đó lấy cuốn sách gỗ vào trán cô một cái cộp. "Sao ăn cái gì mà ngu thế hả? Thầy ấy nói trợ lý thì em liền tin là trợ lý, cho dù là trợ lý thì điện thoại riêng của người khác cũng không nên tùy tiện nghe như vậy. Có thể tự nhiên như vậy là như thế nào? Là rất thân."

"Sao lại chửi em chứ?" Tâm Đan phản biện. "Vội lại đừng có suy bụng ta ra bụng người, anh không tiếp xúc nhiều với thầy Ngụy nên đừng có tùy tiện kết luận con người của thầy ấy."

"Vậy em tiếp xúc với anh ta nhiều lắm sao? Nhiều bao nhiêu hả? Anh ta có bao giờ cũng em tâm sự chuyện riêng của anh ta chưa?" Dương Nam Phương nói. "Nói bao nhiêu lần rồi, con người của Ngụy Giang Thiên à không, ý anh là thầy Ngụy rất khó đoán, bên ngoài em thấy anh ta như vậy nhưng thực chất không phải như vậy đâu."

"Được rồi, em không nói chuyện với người không cùng tư tưởng, hừ." Tâm Đan quay sang tiếp tục viết bài của mình.

Dương Nam Phương thở dài, lại giờ trò này với anh. Mỗi lần không cãi lại thì đều lấy cớ không nói chuyện với người không cùng tư tưởng để chửi ngược, anh hạ giọng. "Này..."

"Im đi, em không nghe."

"Làm gì cái thế? Anh cũng chỉ muốn tốt cho em thôi, sợ em bị người khác lừa gạt."

"Em không có tiền, người ta lừa gạt em làm gì?"

"Ngoài tiền ra thì còn có nhiều cái để gạt mà."

"Cái gì?"

"Cái..." Dương Nam Phương nhìn từ trên xuống dưới tổng thể người của cô sau đó thở dài quay đi chỗ khác. "Tóm lại đừng có tùy tiện tin tưởng người khác, nói cho em biết, đàn ông đạo mạo thế nào nhưng bản chất vốn là cảm thú em không được tùy tiện đến gần nếu không sẽ mang lại họa vào thân đấy."

"Anh nói đàn ông là cảm thú vậy cũng thế à?" Tâm Đan hỏi xoáy lại.

"Đương nhiên không phải, anh đâu phải đàn ông."

"Ồ!" Tâm Đan cười khúc khích nhìn anh. "Em đã nghi ngờ từ đầu rồi."

"Giờ chứ? Anh nói anh là con trai, người ta còn trẻ trung phơi phới đàn ông gì ở đây."

"Em có nói gì đâu, anh đâu cần đính chính chứ? Thật ra em hiểu mà, mấy chuyện này thực sự tế nhị không dễ chia sẻ đâu. Nhưng không sao, vì chúng ta là bạn tốt nên em có thể thông cảm ngồi nghe anh trút bầu tâm sự." Tâm Đan choàng vai Dương Nam Phương, bày ra dáng vẻ thông cảm nói với anh.

"Em, em, anh, thật sự, không..."

"Được rồi được rồi, ngoan ha, em hiểu mà." Tâm Đan đứng lên thu dọn đồ đạc sau đó quay lại nhưng mặt anh một cái. "Dù thế nào anh vẫn là anh em tốt của em."

Khi cô rời đi rồi, Dương Nam Phương mới dờ khóc dờ cười tức đến mức lồng ngực cũng phập phồng thở.

Tâm Đan vừa rời khỏi thư viện đã thấy Nguyễn Trọng Hy đang đứng tựa vào bờ tường cách cô không xa hút thuốc. Cô không ngó ngang đến hán mà đi thẳng, đến khi gần đi qua thì hán đột nhiên gió chân ra lừa cô lại như lừa một con vịt.

"Haizz, cái ông chú này làm cái gì thế hả?"

Nguyễn Trọng Hy không trả lời cô, giờ tay nhìn đồng hồ một cái rồi hỏi. "Tôi đứng đợi em này giờ cũng lâu rồi đấy, em ở thư viện làm gì thế?"

"Tôi có nhất thiết phải báo cuộc sống riêng tư của mình cho anh biết không? Hơn nữa tôi cũng không biết anh đợi ở ngoài này mà nếu có biết thì tôi sẽ ở trong đó tới tới luôn mới ra."

Nguyễn Trọng Hy vốn dĩ đã hài lòng với vẻ trước của câu nói kia nhưng nhờ Tâm Đan thêm về sau nên hán càng thêm hụt hẫng, không nói lời nào bước lên kéo cô đi. Tâm Đan bị lôi xềnh xệch, cho dù mình có phản kháng nhưng sức của cô thực chất không bằng 1/10 sức của hán, cho tới khi bị ném vào ghế sau của xe cô mới biết hình như mình lại bị bắt cóc nữa rồi.

Nguyễn Trọng Hy cũng đồng thời ngồi vào ghế sau cạnh cô, hán ra lệnh cho tài xế. "Lái xe."

Tâm Đan nghiêng rặng. "Ông chú này, ông đưa tôi đi đâu hả?"

"Theo tôi đi dự tiệc."

"Anh thần kinh hả?" Tâm Đan khó tin nhìn hắn. "Dừng xe, tôi bảo anh dừng xe."

"Im lặng đi để tôi ngủ một chút." Hắn tựa vào phía sau, một tay để lên cửa sổ đỡ cái trán của mình rồi nhắm mắt, trong giọng nói cũng vô cùng mệt mỏi.

"Tôi im lặng? Tôi bị bắt cóc mà còn không được kêu cứu sao? Ai nói muốn đi dự tiệc cùng chú? Tự ý bắt người là phạm pháp đấy tôi sẽ kiện chú tội quấy rối..."

Tâm Đan còn chưa nói hết câu đã bị Nguyễn Trọng Hy đột ngột phản công, vừa rồi dáng vẻ của hắn vẫn còn mệt mỏi thấy rõ vậy mà trong một khắc đã ẩn cô xuống phía dưới ghế, nhanh hết như chim ung vỗ mồi làm Tâm Đan không kịp phản kháng, chỉ kịp phát ra một tiếng hét thất thanh rồi cuối cùng mồi cũng bị chiếm đoạt. Cô có chút sững sờ, sau khi ý thức được mình đang bị hôn thì mới nghiêng răng kêu một tiếng rồi không chút thương tình vung cái chân lên theo một đường thẳng. Chớp mắt một cái, đôi giày thể thao trên chân cô đã ấn vào gò má trái của Nguyễn Trọng Hy, còn hắn thì bị đập một phát văng ra xa dính vào cửa sổ. Tài xế thấy một màn này, sợ tới mức run tay định dừng lại thì cô quát. "Tiếp tục chạy."

Tài xế cũng không dám làm trái ý cô, tiếp tục cho xe chạy.

"Cái cô này lấy cái chân ra khỏi mặt tôi ngay."

"Tôi không lấy đó, anh làm gì tôi?" Tâm Đan chẳng những không giảm ngược lại còn tăng lực ở chân ấn mạnh vào mặt Nguyễn Trọng Hy. "Sau này anh còn dám tùy tiện với tôi không? Còn dám không?"

"Buông ra, tôi bẻ chân cô bây giờ."

Tâm Đan hừ một tiếng rồi dùng chân còn lại phối hợp, hai chân kẹp chặt cổ găng dùng sức xoay người một cái Nguyễn Trọng Hy đã từ ghế ngã xuống nền xe. Lần này hắn mới chịu thỏa hiệp hạ giọng nói. "Tâm Đan thật sự không đùa đâu, hôm qua tôi tăng ca cả đêm bây giờ rất mệt. Trong người cảm thấy vô cùng không khoẻ nhưng bữa tiệc này lại có tình quan trọng không bỏ được vì vậy mới kéo em đi cùng. Em là sinh viên ngành Y, nếu như tôi có kiệt sức ngất xỉu cũng có người kịp thời cứu."

"Nói xạo." Tâm Đan nghe thấy vậy cũng tự giác thu chân lại. "Bên cạnh anh không có bác sĩ chắc?"

"Nếu tôi dẫn bác sĩ bên cạnh đi theo thì ngày mai trên trang bìa của các mặt báo sẽ ghi giám đốc tập đoàn Vạn Đức lao lực quá độ trên người mỹ nhân dẫn tới xỉu không lý do thì sao?"

Tâm Đan quay đi chỗ khác, cô có cảm giác câu nói này của Nguyễn Trọng Hy vô cùng không đứng đắn.

Hắn cũng không để ý, ngồi lên ghế, lấy khăn giấy lau mặt của mình. "Nếu tôi có chuyện gì, báo chí đăng tải lên, cổ phiếu Vạn Đức sẽ tuột giá, công ty sẽ đứng bên bờ vực phá sản, cổ đông rút vốn còn tôi thì sao? Khi đó tôi đã sức tàn lực kiệt phải nằm dưỡng bệnh trong bệnh viện làm gì có đủ sức để giải quyết vấn đề? Lúc đó trong nhà chỉ còn Từ Anh và Ngụy Giang Thiên, Từ Anh thì còn quá nhỏ làm sao giúp ích gì được cuối cùng chỉ còn lại anh cả đương đầu với bão tố, một khi anh ấy trở về Vạn Đức tốn thời gian dẹp loạn thì sẽ không có thời gian để lo chuyện của người bệnh và giảng dạy cho sinh viên mấy người, tiếng tăm anh ấy sẽ mất hết. Tiếp đó là trường Bách Nhật sẽ cùng một lúc mất đi một nhân tài giỏi và đồng thời cũng không thể tiếp tục mở rộng quy mô vì Vạn Đức sẽ không cấp vốn cho trường. Vô số sinh viên bao gồm cả em sẽ như rắn mất đầu họ sẽ như thế nào? Tương lai của họ xem như bỏ đi, xã hội sẽ có biến động, số lượng thất nghiệp thất nghiệp sẽ tăng dần từ đó sản sinh ra tệ nạn xã hội vân vân và vân vân."

Tâm Đan. "..."

Tài xế. "..."

"Chỉ vì tôi không đi dự tiệc cùng chú hả?"

"Đúng vậy." Nguyễn Trọng Hy gật đầu.

Tâm Đan im lặng, cô cũng cạn lời với cái người này. Xe đi thêm một lúc thì tới ngã tư, Tâm Đan chỉ ra vòng xuyến bên ngoài quay lại nói với hắn. "Nguyễn Trọng Hy, chú có biết chú giống cái bùng binh đó lắm không?"

Tự dưng cô nói một câu như vậy vừa làm hắn bất ngờ vừa khiến hắn không lường được, ngơ ngác hỏi lại. "Cái gì?"

Tâm Đan lười giải thích, im lặng.

Bạn đang đọc truyện *Mật Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52: Em có biết tôi thích em ở điểm nào không?

"Nếu anh bị hoang tưởng thứ phát thì đi tìm bác sĩ tâm lý, tôi ở khoa nội."

"Em thật thú vị, rất thú vị." Nguyễn Trọng Hy chẳng những không tức giận trước câu nói đá đểu của Tâm Đan mà ngược lại còn cười lớn hơn. "Hay là em theo tôi đi, em có cái miệng lanh lợi như vậy còn tôi lại thích bị ngược đãi cái lỗ tai chúng ta vừa hay là một cặp phù hợp."

"Giám đốc Nguyễn, anh lại hoang tưởng lần hai rồi."

Trước câu nói lạnh nhạt có tính mỉa mai của Tâm Đan, Nguyễn Trọng Hy cũng không phản bác mà nhìn cô một cách đầy nghiền ngẫm sau đó buông ra một câu hỏi. "Tôi thật sự rất thắc mắc, mẫu người yêu lý tưởng trong lòng em là gì? Em nói đi, tôi sẽ cố gắng trở thành người như vậy."

Tâm Đan chớp mắt, hình như lần trước Mộng Hương và Gia Vi cũng từng hỏi cô câu này, lúc đó đáp án của cô là không có. Nhưng bây giờ đột nhiên Nguyễn Trọng Hy đặt lại câu hỏi này một lần nữa với cô, trong lòng Tâm Đan lại mơ hồ nghĩ tới một số đặc điểm. Ví dụ như người đó phải hiểu cô, bao dung cô, đủ chín chắn và trưởng thành để làm kim chỉ nam cho cô, đủ trầm tĩnh và kiên định để cô tin tưởng và có cảm giác an toàn.

Suy nghĩ này làm Tâm Đan giật cả mình, hình như cô đang nghĩ tới thầy Ngụy.... không được không được, đầu của mày bị kẹp trúng cửa rồi à? Cái gì ăn thì ăn cái gì cúng thì cúng ăn bậy bạ là trời sẽ hành mày đấy. Lâm Dung Tâm Đan, tỉnh táo lại, làm ơn tỉnh táo lại một chút dùm tao đi. Cô ho vài tiếng, lấy lại bình tĩnh nhìn thẳng vào mặt Nguyễn Trọng Hy. "Vậy tôi hỏi anh, anh thích tôi ở chỗ nào tôi sẽ tích cực làm xấu chỗ đó đi."

Nguyễn Trọng Hy không phải người dễ qua mặt, hẳn là người từng trải vô số sóng gió trên thương trường, sự sắc bén và khả năng đọc được suy nghĩ từ ánh mắt của người khác của hắn tuyệt đối không thua kém một chút nào so với Ngụy Giang Thiên. Vừa ngồi nhìn thấy sự hoảng hốt rõ ràng trong ánh mắt của Tâm Đan, hắn liền biết trong đầu cô đang nghĩ cái gì, chính vì vậy mà nụ cười trên môi lại có phần u ám hơn vài phần. "Em có biết tôi thích em ở điểm nào không? Đó chính là sự khác biệt, những cô gái khác đều muốn tiền của tôi còn thì không? Em cứ bày ra dáng vẻ bắt bại như vậy, làm tôi cực kỳ tò mò không biết bộ dáng lúc yếu đuối của em như thế nào?"

Lúc này có một vài chủ đầu tư của các doanh nghiệp nhỏ tìm tới bắt chuyện, Nguyễn Trọng Hy cũng không tiếp tục đòi co cùng cô nữa. Tâm Đan thừa cơ hội chạy tới bàn đồ ăn cho một ít vào bụng, không ăn thì thôi, càng ăn càng thấy ngon không tưởng tượng được. Không biết lát nữa đem về thì có mất mặt lắm hay không nhỉ? Gia Vi với Mộng Hương mà ăn xong chắc chắn sẽ nằm mơ cũng thấy mộng đẹp. Lúc này trên sân khấu đột nhiên có tiếng giới thiệu của MC.

"Thưa các vị quan khách, hôm nay là buổi lễ chúc mừng thiếu gia Rider tốt nghiệp thạc sĩ kinh tế. Chúng tôi vô cùng biết ơn và vinh dự đối với sự có mặt của quý vị ở đây, để mở đầu tiết mục văn nghệ đêm nay chúng tôi vinh dự được mời cô Lâm Cẩm Tú, thiên sứ của âm nhạc sẽ biểu diễn một bản ballad nhẹ nhàng trong đêm nay."

Tâm Đan cũng nhìn về phía sân khấu, đèn xung quanh hội trường tối lại, chỉ tập trung ánh sáng về một phía. Khắp nơi rộn lên tiếng vỗ tay, Tâm Đan còn nhớ có lần cô cũng nghe Mộng Hương nói về cô mình tình này. Hình như là người có giọng hát giống như của thiên thần, được một công ty giải trí Trung Quốc đào tạo tám năm, bây giờ đang là một ngôi sao của làng âm nhạc thế giới. Thật không ngờ mặt mũi của vị thiếu gia kia cũng lớn thật, trước giờ Lâm Cẩm Tú ngoại trừ các sân khấu lớn mạng tầm quốc tế thì hình như chưa diễn trong tiệc mừng bao giờ.

Chiếc Piano màu đen bóng loáng được đưa lên từ khi nào, ánh đèn tối đi một lúc rồi dần dần sáng lên. Phía sau cây đàn Piano là một bóng dáng xinh đẹp, trên báo khác xa so với ngoài đời, ngoài đời thậm chí còn đẹp gấp mấy lần so với trên báo. Cô ấy mặc một chiếc váy hở vai màu trắng kết hợp với ruy băng đen tinh tế mà gợi cảm, chỉ cần một cái liếc nhìn cũng đủ khiến bao nhiêu người tình nguyện đổ rạp dưới chân. Tâm Đan thề với trời, khuynh hướng giới tính của mình bình thường như khi nhìn tới Lâm Cẩm Tú chính cô còn say mê nữa nói gì là mấy tên đàn ông kia.

Tâm Đan dán tầm mắt của mình lên sân khấu, một tay lấy ly nước ngọt bên cạnh uống vài ngụm.

Những phím đàn piano vô cùng đồng đều du dương hết như một âm thanh được phát ra từ thiên đường phát ra, làm biết bao nhiêu trái tim tan chảy. Đang lúc tâm hồn mọi người đều lắng đọng ở những phím đàn sâu lắng của cô ấy, thì một giọng hát đủ để mê hoặc người khác của Lâm Cẩm Tú vang lên.

Tim kiếm hình bóng thân thuộc giữa đám đông.

Hồi tưởng lại những tháng ngày hạnh phúc đó.

Thật ra em hiểu được.

Em của bây giờ và ngày trước đã khác biệt rất nhiều...rất nhiều rồi.

Hai trái tim ở trong thế giới vắng lặng.

Đều sống trong một thành phố cô đơn.

Chúng ta gặp nhau, rồi bên nhau, rồi lại hoài nghi lẫn nhau.

Người thì cười, kẻ thì than khóc...

Rõ ràng chỉ là một bài hát nhưng tại sao Tâm Đan lại cảm thấy cô ấy đang dồn hết tâm tư của mình vào nó như vậy? Rõ ràng giai điệu ban đầu cho người khác cảm giác du dương khó tả nhưng khi giọng của cô ấy cất lên lại mang đến cho người khác một loại u buồn nhói lòng. Không hiểu sao chỉ nghe hát mà cũng khiến đầu óc cô choáng váng, Tâm Đan tựa vào một cái bàn để cẩn thận bản thân không ngất xỉu.

Sau thứ tình cảm sâu đậm đó chúng ta lại rời xa nhau.

Niềm tin như bị lợi dụng.

Em mệt mỏi rồi, chẳng muốn yêu nữa.

Cố chấp và bỏ lỡ nhiều cơ hội rồi.

Đau rồi mới chợt hiểu ra sự chân thành của em đã sớm đánh mất rồi.

Có những người càng đi lại càng lạc lối.

Có những chuyện càng nhìn lại càng nhạt nhòa.

Có bao nhiêu người không hiểu được những điều bất hạnh.

Thì có bấy nhiêu áp lực vì quá cố gắng và buông xuôi.

Có những người càng muốn nhớ lại càng lãng quên đi.

Có những giấc mộng càng muốn mơ lại càng dễ dàng tỉnh giấc.

Mới phát hiện ra bấy lâu bản thân đã quá ngây thơ.

Hiện thực sao lại tàn nhẫn đến thế?

Tâm Đan không biết mình nghe được tới đâu, chỉ nhớ tới đoạn cao trào nhất thì cô từ từ nằm gục trên bàn. Kì lạ, sao cảm giác lại giống như say rượu thế này nhỉ? Cho tới khi phần trình diễn của Lâm Cẩm Tú kết thúc trong tiếng vỗ tay rầm rộ của khán giả xung quanh, đèn trong hội trường lần nữa được bật sáng Tâm Đan loáng thoáng nghe thấy có người gọi mình. Cô ngẩng đầu thì nhìn thấy một người đàn ông xa lạ, cười nói với cô. "Vị tiểu thư này chắc là bạn của Rider, cô đến đây một mình sao?"

Tâm Đan đứng lên định rời khỏi nhưng đôi chân lại đột nhiên loạng choạng không thể đứng vững, người đàn ông kia giơ tay kéo cô vào ngực. "Hình như cô say lắm rồi."

Hai mắt hoa cả lên làm cô chỉ muốn nhắm mắt lại, chàng nhìn thì chàng chóng mặt. "Tôi muốn đi ngủ."

"Được, trên tầng có khách sạn, tôi đưa cô lên đó có được không?"

"Khách sạn? Phòng?" Tâm Đan cười hì hì. "Không muốn, đưa tôi về nhà."

Ngoại trừ cô ra, chỉ cần là người có mắt nhìn đều sẽ phát hiện lúc Tâm Đan say rượu cực kì quyến rũ. Không phải là loại quyến rũ của phụ nữ trưởng thành mà là một loại quyến rũ tự nhiên cứ như thể bình thường thì ẩn sâu trong xương tủy nhưng chỉ cần say rượu thì sẽ biểu lộ ra một cách chân thật và đơn giản nhất. Ví dụ như cô chỉ cần cười ngây ngốc như vừa rồi cũng đủ để khiến đàn ông từ đem trái tim mình vò nát thành từng mảnh.

"Được, vậy cô nói, nhà cô ở đâu?" Người đàn ông kia được nước lại càng lấn tới, phát hiện Tâm Đan không phản kháng thì liền tỏ ra thân mật hơn.

Tâm Đan mở mắt, mơ mơ hồ hồ nhìn xung quanh. "Nhà tôi... không đúng, tôi phải đến nhà thầy Ngụy cho Hồ Lô và HiKa ăn, hôm nay thầy vẫn chưa về, bọn nó sẽ bị bỏ đói."

"Cô thật dễ thương, nhìn cô cũng say như vậy rồi hay là chúng ta cứ lên tạm phòng khách sạn trên lầu nghỉ ngơi một chút rồi tôi sẽ đưa cô đi, muốn đi đâu cũng được"

Cô chuẩn bị trả lời thì đột ngột bị một lực từ phía sau kéo một cái, lực kéo này không nhẹ, đủ để làm người đang say rượu như cô mất thăng bằng cứ nghĩ bản thân té từ tầng mười tám xuống tầng B1 rồi. Đột nhiên cô hoảng hồn thì quanh eo mình đã được giữ chặt bởi một cánh tay cùng theo đó là một giọng nói lạnh lẽo vang lên. "Ralph, hình như anh đụng nhầm người rồi thì phải?"

Nụ cười trên mặt Ralph có phần gượng gạo. "Giám đốc Nguyễn, trùng hợp thật."

"Tôi không thích dùng sự trùng hợp để lý giải về việc anh ôm người của tôi chặt đến như vậy."

"À, cô ấy..." Ralph xanh mặt, nuốt nước bọt giải thích. "Cô ấy say quá đứng không vững, tôi chỉ đỡ cô ấy thôi, thật xin lỗi, tôi không biết cô gái này là người của anh."

Tâm Đan ngược lên giải thích. "Tôi, không có say, anh ta, nói dối."

"Im đi." Nguyễn Trọng Hy nghiêng răng nói nhỏ một câu rồi hướng về phía người kia. "Thật ngại quá, người bạn này của tôi cứ mỗi lần uống say sẽ đi gây chuyện vừa rồi đã khiến tổng giám Ralph bận tâm rồi."

"Không, không có gì... Nếu, nếu không còn việc gì nữa, tôi xin phép rời đi trước." Ralph chỉ hận mình không nhanh bay khỏi nơi đáng sợ này, trước khi đi anh ta còn tiếc nuốt nhìn một miếng thịt ngon đưa tới miệng rồi mà lại không ăn được. Nguyễn Trọng Hy một câu là người của tôi, hai câu cũng là người của tôi, điều này chứng minh điều gì? Ah ta mắc kệ chứng minh điều gì, chỉ biết nếu mình còn cả răng ở đây thì sẽ bị xử tử như chơi.

Tâm Đan bị Nguyễn Trọng Hy giữ chặt trong lòng, ngo nguậy không chịu yên giờ tay bầu kéo áo khoác của hắn, Tâm Đan phiến toái đẩy cô ra nhưng khi thấy suýt chút nữa là cô đã té nằm trên đất thì lại bước lên đỡ lấy. Hắn thở dài, hết cách nên đành bế cô lên đi ra khỏi cửa chính mặc kệ xung quanh có bao nhiêu con mắt đang nhìn, lúc chuẩn bị rời khỏi đột nhiên Nguyễn Trọng Hy ngừng chân.

Trước mặt hắn là Lâm Cẩm Tú.

Cô ấy vẫn như trước, vô cùng xinh đẹp thậm chí còn toát lên vẻ mặn mà của một người phụ nữ thành thực. Một Lâm Cẩm Tú bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt, trên tay cầm ly rượu, mắt lại nhìn hắn trân trân không rời. Nguyễn Trọng Hy cùng lắm chỉ lạnh lùng nhìn qua cô ấy một cái rồi bế Tâm Đan lướt qua bà vai cô ấy rồi khỏi hội trường.

Không một câu nói, không một lời chào hỏi. Đến bây giờ Lâm Cẩm Tú mới nhận ra ngay cả dừng khí mỉm cười lịch sự cô cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Tôi cũng sẽ không để em tổn thương

Chuyện bế một cô gái say rượu liên tục ngo ngoe vùng vẫy trên tay đi vào khách sạn tiến hành đặt phòng là một chuyện mà lúc trước cho dù có đập đầu hấn thì hắn cũng không tin được có ngày mình phải đối diện với ánh mắt như cười như không kia của lễ tân khách sạn. Phụ nữ trước giờ luôn cùng hắn đi vào, cam tâm tình nguyện còn lần này nhìn vào thì cứ như hắn đang bắt ép người khác không bằng.

Haizz, cái cô gái chết tiệt này, mắt mặt chết đi được.

Vất vả lắm mới có thể đi tới cửa phòng, bế một người lớn trên tay thì dù có cố gắng thế nào cũng không thể quẹt thẻ mở cửa được vì vậy Nguyễn Trọng Hy đành bỏ Tâm Đan xuống để cô đứng tựa vào tường. Nào ngờ hắn mới quay người quẹt thẻ thì cô đã bước đi. Hắn đành một tay giữ cô một tay quẹt thẻ, lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy mở cửa phòng khách sạn khó khăn như vậy.

"Từ từ, từ từ thôi..."

"Anh làm cái gì vậy, tôi tự đi được, đừng có lợi dụng tôi..."

"Em mà tự đi được thì tôi có cần vất vả thế này hay không?" Nói tới đây hắn mới nhớ mình quên chưa dặn cô gái này một chuyện là nước trong buổi tiệc tuy uống vào thì giống nước ngọt nhưng thực chất là rượu có nồng độ không thấp chút nào, người có tư lượng thấp uống vào sẽ rất dễ say.

Ném được Tâm Đan lên giường thì hắn cũng thở hơi lên vài cái, trông người say rượu cũng mệt y như trẻ con vậy. Trẻ con nói nó không nghe nhưng mình có thể đánh nó, nhưng người say rượu nếu mình đánh họ họ sẽ nổi điên đập lại mình vì vậy đối với phụ nữ say rượu đúng là không có biện pháp nào. Sau đó Nguyễn Trọng Hy định vào toilet lấy cái khăn ra giúp cô lau mặt, nào ngờ vừa quay đi thì Tâm Đan giờ tay ra kéo ngược hắn lại, hắn chỉ kịp la lên một tiếng giật mình rồi sau đó bị ngã một cách tàn bạo lên giường. Còn Tâm Đan thì leo lên bụng hắn ngồi, bày ra một tư thế như lính đánh trận. "Hô hô, cười ngửa thôi."

"Lâm Dung Tâm Đan, em bước xuống." Nguyễn Trọng Hy nghiêng răng bảo.

"Ngao nào ngựa con, chị sẽ cho cưng ăn cỏ." Tâm Đan cúi xuống cười hi hi rồi lại "ô" lên một tiếng rồi giờ tay ra véo mặt hắn. "Ngựa con cũng đẹp trai vậy sao? Cái này người ta gọi là ngựa đực..."

"Lâm Dung Tâm Đan, tôi cảnh cáo em ngồi lên người đàn ông sẽ rất là nguy hiểm đấy."

Tâm Đan hình như nghe không lọt tai câu này của Nguyễn Trọng Hy, cô dùng tay tay đồng thời đập mạnh vào má của hắn, giữ chặt mặt hắn sau đó cúi đầu xuống từ từ.

Nguyễn Trọng Hy trừng lớn mắt, không hiểu sao bị động thái này của cô dọa cho hơi bị sợ. Hắn thừa nhận không phải mình chưa cùng phụ nữ hôn mê, nhưng loại bị động hơn nữa còn như một con cá nằm trên thớt kiểu này thì đúng là lần đầu. Với lại bây giờ có muốn cũng phải nhịn, nếu không sáng mai thức dậy thì với tính khí chanh chua của mình cô ấy chắc chắn sẽ không ngần ngại bắt cháp luật pháp vác dao rượt hắn chạy tới Vạn Đức. Vừa nghĩ tới là hắn sợ tới mức nói lắp. "Lâm Dung, Lâm Dung Tâm Đan... bình tĩnh, đừng có làm bậy, em làm vậy, là, là phạm pháp là quấy rối đấy..."

Cô cười hi hi, mỗi lúc mỗi áp sát...

"Tâm Đan, Tâm Đan, Tâm Đan..." Nguyễn Trọng Hy gọi tên cô liên tục hy vọng có thể đánh vỡ con ma men trong người cô ra, kết quả là Tâm Đan gục

đầu xuống vai hắn.

Nguyễn Trọng Hy thờ phào nhẹ nhõm, đưa mắt nhìn gương mặt có vẻ như đã ngủ rồi của cô. Cả hai nằm bất động một hồi lâu, cho tới khi hắn định đứng dậy thì đột nhiên Tâm Đan lên tiếng làm hắn có chút giật mình.

"Nguyễn Trọng Hy, lúc nhỏ...ở cô nhi viện, các dì thường hay nói với tôi... rằng trên đời này sẽ có phép màu. Nhưng họ không biết lời nói đó của họ tôi tin là thật, sau này trưởng thành tôi phát hiện khi cuộc sống của tôi chật vật nhất phép màu thực chất không xuất hiện. Câu nói đó của họ làm cho tôi rất thất vọng, rất hụt hẫng. Cuộc sống của tôi, vốn dĩ không dễ dàng, tôi trưng ra bộ mặt yếu đuối cho ai xem chứ? Một đứa trẻ lúc bị ngã nếu có người lớn bên cạnh quan tâm nó sẽ khóc rất nhiều nhưng thực chất nó không đau, nhưng nếu nó nhìn xung quanh không thấy có ai thì bắt buộc nó phải tự mình bước đi..."

Hóa ra mạnh mẽ không phải là do bản chất mà là do không còn lựa chọn nào khác.

Giọng nói của cô thều thào, rõ ràng là nói ra trong lúc say rượu. Hơi thở mang theo mùi rượu của cô ở ngay sát bên mặt hắn, cứ như thế xộc vào khứu giác làm đảo loạn thần trí của hắn. Nguyễn Trọng Hy nghiêng đầu nhìn gương mặt của cô, mái tóc rũ xuống có chút rối được hắn vén sang một bên. Vẻ ngoài đã đẹp dễ dàng thu hút người khác, nhưng nội tâm mạnh mẽ sẽ dễ dàng khiến người khác nhớ tới hơn. Cuối cùng hắn cũng hiểu ra câu này, thấp giọng nói. "Thật ra em phải cảm ơn hoàn cảnh vì nó đã tôi luyện ra một viên kim cương rất quý giá. Lâm Dung Tâm Đan, em vĩnh viễn sẽ không biết tôi thích em ở chỗ nào đâu. Nhưng tôi lại biết rất rõ anh ta thích em ở chỗ nào, tôi thật sự không muốn đem em ra làm vật đánh cược trong cuộc chiến này nhưng yên tâm, cho dù em chỉ là một vật đánh cược giữa tôi và Ngụy Giang Thiên, tôi cũng sẽ không để em tổn thương."

"Ừ..." Tâm Đan mơ mơ hồ hồ đáp, sau đó im lặng.

Hắn khẽ cười sau đó trở người ngồi dậy, giúp cô tháo bỏ giày rồi đặt cô nằm ngay ngắn xuống giường. Đêm hôm nay, nhìn thấy cô như vậy, không hiểu vì sao, có lẽ là do thời tiết nhưng trái tim hắn thực sự đã rất ấm áp. "Ngủ ngon, tiểu quý nhỏ."

Sáng ngày hôm sau, Tâm Đan bị tiếng chuông điện thoại làm cho tỉnh dậy từ trong giấc ngủ. Cô giơ tay nhắm mắt mò lấy điện thoại rồi lười biếng nghe máy. "Alo?"

"Quạ Con, đêm qua cậu đi đâu thế?"

"Tớ..." Há? Đi đâu thế? Tâm Đan mở to mắt nhìn xung quanh, rồi hét lên một tiếng cúi xuống nhìn quần áo của mình, thật may, không sao cả.

Gia Vi lại hỏi. "Cậu sao thế? Cậu gặp chuyện gì à?"

"À, không có gì...tớ, hôm qua tớ đến nhà bạn ngủ thôi."

"Cậu ở thành Bách Nhật cũng có bạn à?"

"Có chứ sao không? Chẳng phải cậu cũng là bạn tớ sao?"

"Thôi được rồi, về bảng thuyết trình sắp tới, ba ngày nữa phải nộp rồi cậu đã viết xong chưa mà chạy đi chơi rồi thế?"

"Bảng thuyết trình chứ gì? Chết tớ rồi, Gia Vi, tớ không nói nữa, cúp đây." Há? Hình như cô còn chưa viết chữ nào hết. Gần nộp rồi sao? Tâm Đan hận bản thân đến mức muốn cắn lưỡi tự tử cho rồi, cô xuống giường nhảy lò cò xô giày vào rồi chạy nhanh vào toilet. Nào ngờ cánh cửa trắng vừa mở cô bị dọa suýt chút đứng tim, Nguyễn Trọng Hy đồng thời cũng từ bồn rửa mặt ngẩng đầu lên. Tự dưng hắn đứng thù lù trong nhà vệ sinh làm cho cô theo phản xạ hét một tiếng thật chói tai.

Nguyễn Trọng Hy cũng không thua gì, anh cũng bị tiếng hét của cô làm cho giật mình, bất quá không còn cách nào mới phải vươn tay ra ấn cô vào tường rồi bịt cái họng lớn hơn loa phát thanh của cô lại. "Hét cái gì? Thấy tôi cũng không phải thấy ác quỷ, em sợ cái gì?"

"Thấy quỷ còn an tâm hơn thấy chú đây, chú làm cái gì ở đây?"

Hắn nhướn mày. "Làm gì? Phòng này tôi đặt, đứng tên của tôi, tôi đương nhiên phải ở trong này rồi."

"Hôm qua, sao, sao tôi lại ở đây?" Tâm Đan rồi trí, tiếp tục đặt câu hỏi ngốc nghếch.

Nguyễn Trọng Hy ngáp một cái, rồi nói. "Hôm qua em uống say, suýt chút bị một tên vô lại hại rồi, cũng may là có bản công tử ra tay nếu không thì giờ em đã bán sống bán chết rồi. Mà cũng đúng, đây không phải lần đầu nhìn thấy em say rượu, nhưng hôm qua em đúng là rất đặc sắc."

Tâm Đan vốn dĩ đã trấn tĩnh lại, nhưng nhờ câu này của hắn đã làm cô khản trương hơn. "Tôi, tôi làm gì sao?"

Nguyễn Trọng Hy cười. "Em ấn tôi xuống giường ngồi lên người tôi, còn nói là rất thích tôi. Bình thường chỉ là do em làm bộ làm tịch mà thôi, em cầu xin tôi chịu em tôi không chịu em liền giờ đòi hôn tôi, cũng may ý thức tự vệ của tôi cao nên không bị em lợi dụng."

Rõ ràng cô không có ăn gì nhưng cảm giác lại cứ như bị nghẹn cổ. "Cái, cái gì? Anh đùa tôi à? Cho dù đầu tôi bị đập trúng cửa thì cũng không có nói mấy lời đó đâu đừng nói là say rượu."

"Thấy không? Cũng may là tôi có ý thức bảo vệ bản thân cao nếu không thì hôm qua bị em ăn sạch sáng nay em lại giờ cái chứng quắt ngựa truy phong"

kiểu này thì chẳng phải người thiệt thòi là tôi sao?"

"Cái gì?" Tâm Đan cười khẩy một cái, thật sự cảm giác mình không phải ghen đồ ăn mà là ghen đờm, phải, một cục đờm to đúng ngay cổ. "Tôi thật thất vọng tại sao nhà nước không mời anh đi nghiên cứu áo giáp chống đạn chứ? Cái mặt anh dày thế này kia mà, có thể chống được mấy lớp đạn đấy."

"Em..."

"Em cái gì mà em." Tâm Đan hồi phục tinh thần, đẩy mạnh Nguyễn Trọng Hy ra. "Bây giờ bản cung phải vệ sinh cá nhân, phận là thái giám thì ra ngoài đứng canh đi."

"Thái giám? Hừ, nực cười, em nói ai là thái giám, này này nói rõ đi mở cửa ra mau..." Nhìn cánh cửa đóng sầm lại trước mặt, Nguyễn Trọng Hy không hiểu sao tối hôm qua nhân lúc cô say rượu mà giáo huấn cô một trận để bây giờ hắn bị đối xử như thế này đây. "Được lắm Lâm Dung Tâm Đan, xem như em lợi hại. Hôm nay tự mà mò về trường đi, tôi có cuộc họp lớn phải tham gia nhưng nếu em năn nỉ tôi thì có lẽ tôi sẽ cho vài ngược đưa em về."

Bên trong nhà vệ sinh không có động tĩnh gì, Nguyễn Trọng Hy tức tới mức phải chống nạnh. "Được, xem người mù đường như em phải chật vật thế nào."

Tâm Đan mặc kệ hắn lải nhải cái gì, cô rửa mặt rồi đi ra phát hiện Nguyễn Trọng Hy đúng là đã đi rồi hơn nữa còn không thèm bỏ lại một người để đưa cô về trường. Cái tên này sao mà lòng dạ hẹp hòi thế không biết? Vừa rồi Tâm Đan còn tưởng hắn chỉ đùa thôi, đúng gái tính là có thật.

Cô chỉnh trang lại quần áo vốn dĩ định rồi đi, nhưng chợt nghĩ căn phòng đẹp thế này với lại đã có người thanh toán tiền hết, chưa tới giờ trả phòng thì tại sao cô phải đi? Với lại nơi này ở chỗ cao, tầm nhìn tốt, nếu ngồi ở đây làm bản thuyết trình thì nói không chừng hiệu suất sẽ nhanh hơn thì sao? Nghĩ vậy, Tâm Đan quyết định ngồi lại phòng làm bài tập.

Không biết qua bao nhiêu lâu, cuối cùng gần xong hết mọi việc thì cô lại đau đầu kinh khủng. Đây là hậu quả của việc uống rượu, Tâm Đan thở dài, xem ra bài tập phải để sau hãy làm, bây giờ cô phải tìm đường tới tiệm thuốc chữa cơn đau đầu này đi đã. Thu xếp sách vở bỏ vào balo rồi rời khỏi khách sạn, Tâm Đan lấy điện thoại ra mở bản đồ lên xem, tuy rằng lần trước cô nói với Dương Nam Phương người mù đường thì có bản đồ cũng vô dụng nhưng gần đây Tâm Đan chợt nhận ra đối với những địa điểm gần đây thì bản đồ có tác dụng với cô. Ít tra cô nhìn vào có thể hiểu được chỉ cần đi một đoạn ngắn là sẽ có tiệm thuốc. Tâm Đan không thèm gọi taxi cho tốn tiền, cô đi bộ xem như tập thể dục buổi sáng dù bây giờ đã là tám giờ.

Lúc này điện thoại của cô reo, là Ngụy Giang Thiên gọi. Tâm Đan nghe máy, câu đầu tiên cô nói là. "Thầy Ngụy, hôm nay thầy về chưa? Thầy nói hôm nay thầy về mà, mau cứu em với, bản thuyết trình làm em điên rồi này."

Ngụy Giang Thiên im lặng giây lát rồi nói. "Hôm nay vẫn còn một số việc, chưa về được."

"Thầy thật sự nỡ lòng nhìn học trò của mình rớt lộp độp ở vòng thuyết trình này sao?" Tâm Đan nghĩ chắc chắn bản thân còn dư chấn của rượu, nếu không có sẽ không dùng cái giọng điệu như con nít làm nũng này để nói chuyện với thầy của mình.

"Em có thể gửi qua gmail cho tôi, tôi xem rồi sẽ chỉnh lại giúp em." Anh dừng lại, rồi nói tiếp. "Tôi qua em đi đâu, tôi điện không được?"

Tâm Đan có chút chột dạ. "À, tôi qua em ngủ sớm, ừ đúng vậy, đi ngủ sớm."

"Vậy sao?" Anh hỏi lại, nhưng hình như không có ý định nghe cô xác nhận. "Em đang ở đâu?"

"Đường Sỹ Quyền...em, em đi tìm hiệu thuốc, đang đau đầu....á..." Lúc băng qua đường, đột nhiên một tiếng va chạm rần rờ vang lên làm Tâm Đan giật mình. Điện thoại rơi xuống đất, lập tức tắt nguồn.

"Tâm Đan?" Ngụy Giang Thiên nhìn vào màn hình điện thoại, anh thử gọi lại thêm lần nữa nhưng tín hiệu đã ngắt kết nối.

Lúc này bên ngoài có tiếng gõ cửa, anh để điện thoại lên bàn nói. "Vào đi."

Cầm Tiền bước vào. "Cậu Ngụy, cuộc họp chuyên khoa bắt đầu rồi."

"Tôi biết rồi."

Cầm Tiền cúi người một cái rồi quay người đi ra, Ngụy Giang Thiên liền gọi lại. "Cầm Tiền, cô gọi cho Liên Chiêu hỏi cậu ấy hiện giờ Tâm Đan đã về trường chưa."

"Tôi biết rồi thưa cậu Ngụy."

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 54: Trong vòng hai tiếng trở về thành Bách Nhật

Bên trong hội trường lớn, một cuộc họp nghiêm túc đã diễn ra. Không gian phòng được thiết kế hai tông màu đen nhạt và đèn đập kể cả nội thất như bàn họp và ghế cũng cùng một tông màu nhưng không vì vậy mà khiến căn phòng trở nên u ám ngược lại lối thiết kế này vô tri vô giác đã khiến mỗi người có mặt ở đây đều có tâm lý hết sức nghiêm túc. Chiếc đèn pha lê tròn lớn chiếm gần một nửa trần nhà phát ra ánh sáng công suất lớn nhưng lại không quá chói mắt. Ghế và Micro đã được đặt sẵn theo vị trí nhất định.

"Ung thư dạ dày với chủ yếu là ung thư biểu mô dạ dày, là một bệnh ung thư rất thường gặp. Tiên lượng* của bệnh này vẫn còn xấu, với tỷ lệ sống thêm năm năm khoảng 28%. Tôi cảm thấy chúng ta vẫn nên đề cao phương pháp hóa trị liệu trong vấn đề chữa trị căn bệnh này."

"Nhưng tôi lại cảm thấy việc hóa trị cho bệnh nhân mắc chứng ung thư dạ dày là không cần thiết, ở một số trường hợp nó có thể gây ra tình trạng kiệt sức và ảnh hưởng xấu lên người bệnh nhân." Bác sĩ trẻ người Úc, đưa ra ý kiến của mình.

"Finn, tôi không nghĩ tới còn một phương pháp khác để thay thế hóa trị. Tuy nó mang rủi ro cao, nhưng trước mắt tôi thấy nó là con đường ngắn nhất."

"Đường ngắn nhất đó có thể là đường dẫn tới cái chết, một quy tắc không thể thay đổi của bác sĩ đó chính là trước tiên không hại người. Tôi thật sự rất phản cảm với thái độ đem người bệnh ra để mạo hiểm của bác sĩ Kay đây." Finn đáp trả một câu rồi bất ngờ quay sang người từ khi bắt đầu cuộc họp tới giờ vẫn không lên tiếng là Ngụy Giang Thiên. "Frederick, cậu nghĩ sao về vấn đề này?"

Cả phòng họp im lặng nhìn anh, Ngụy Giang Thiên lại đưa mắt nhìn chăm chăm vào micro, rõ ràng là không để lời của Finn lọt vào tai làm anh ta phải gọi thêm một tiếng thì anh mới "tỉnh mộng" điều chỉnh lại tâm trạng rồi trả lời câu hỏi. "À, thực ra phương pháp hóa trị liệu là một điều trị cần thiết nhưng chỉ cải thiện tiên lượng ở một số bệnh nhân có chọn lọc và độc tính cao. Hiện nay, chưa có dấu ấn sinh học nào giúp lựa chọn bệnh nhân vào các liệu pháp hóa trị. Bằng các kỹ thuật nghiên cứu tế bào ung thư ở mức phân tử, trong đó có kỹ thuật nhuộm hóa mô miễn dịch, người ta đã xác định nhiều yếu tố phân tử rất liên quan với quá trình phát sinh và tiến triển ung thư dạ dày, trong đó có EGFR* và HER2*. Các thuốc điều trị chức chế EGFR hoặc HER2 đang mang lại nhiều hứa hẹn trong điều trị ung thư dạ dày. Kết quả thử nghiệm cho thấy ở các bệnh nhân bị ung thư dạ dày đều tiến triển HER2 dương tính, thuốc kháng HER2 trastuzumab làm giảm nguy cơ tử vong, kéo dài thời gian sống thêm và dung nạp tốt. Điều này gợi ý cần phải chọn lựa đối tượng vào các điều trị thông qua các dấu ấn phân tử EGFR, HER2. Và đây cũng là đề tài sắp tới trường Bách Nhật sẽ tiến hành cho sinh nghiên cứu."

*Tiên lượng cung cấp một ý niệm về diễn tiến và kết cục có thể xảy ra của một bệnh – nghĩa là cơ hội mà một bệnh nhân sẽ hồi phục hay tái phát bệnh. Nhiều yếu tố ảnh hưởng đến tiên lượng của một người bệnh ung thư.

*EGFR (Epidermal Growth Factor Receptor), HER2(Human Epidermal Growth Factor Receptor 2): Thụ thể của yếu tố tăng trưởng thượng bì. -> Thật ra các nàg có thể lên google tìm hiểu, Wiki giải thích dài dòng quá, ta mà copy qua đây thì nó chiếm nửa chương truyện rồi... TvT

Lúc này Cẩm Tiên bước vào, phòng họp lại im lặng chuyển hướng nhìn tới cô ấy. "Thật xin lỗi, tôi có chuyện tìm cậu Ngụy!"

Nói rồi cô ấy bước tới chỗ Ngụy Giang Thiên, cúi xuống nói vào tai anh. "Cậu Ngụy, Liên Chiêu không biết Tâm Đan đã trở về trường học chưa, cậu ấy không ở trường, cậu ấy đang đi xem tai nạn giao thông ở đường Sỹ Quyền."

"Bảo cậu ấy về trường tìm ngay cho tôi, đừng có đi hóng chuyện nữa."

"Vâng!" Cẩm Tiên đứng thẳng người chuẩn bị rời khỏi.

Đột nhiên hàng mày của anh nhú chặt lại. "Khoan đã, khi này cô nói...đường Sỹ Quyền?"

"Phải, đường Sỹ Quyền."

Ngụy Giang Thiên đứng lên, nói với những người đang có mặt trong phòng. "Thật xin lỗi nhưng tôi không thể tham gia cuộc họp."

Nói rồi anh đi thẳng ra cửa, ra lệnh với Cẩm Tiên đi theo sau. "Chuẩn bị vé máy bay, trong vòng hai tiếng trở về thành Bách Nhật."

"Nhưng còn công việc của anh bên này..."

"Giao cho Finn xử lý đi."

"Vâng ạ."

Ngụy Giang Thiên đi lên xe, lấy điện thoại gọi đi nhưng vẫn là tín hiệu không thể liên lạc. Lần đầu tiên anh cảm thấy chán ghét giọng nói của tổng đài như thế này, anh ném luôn điện thoại sang ghế bên cạnh. Cẩm Tiên ngồi ở ghế lái phụ thông qua kính chiếu hậu nhìn thấy anh như vậy cũng xem như được mở mang tầm mắt, cô làm trợ lý cho Ngụy Giang Thiên không phải chỉ mới ngày một ngày hai, trước đến giờ cô chưa từng thấy anh mất bình tĩnh như vậy.

"Cẩm Tiên!"

"Cậu Ngụy có gì cần dặn?"

"Điều tra về vụ tai nạn giao thông đó, nạn nhân là ai được chuyển đến bệnh viện nào?" Anh ra lệnh, âm thanh không cao không thấp nhưng lại vô hình khiến người khác cảm thấy áp lực.

"Dạ!"

Di chuyển nạn nhân xuống xe cấp cứu, một cô gái có vẻ như là bác sĩ chính của ca này chạy ra hỏi các y tá đi cùng chuyển xe cấp cứu nhưng bọn họ không ai biết tình hình để báo cáo, cô gái kia lại quay qua người đưa bệnh nhân vào bệnh viện là Tâm Đan hỏi. "Xin cô cho biết, tình hình cụ thể là như thế nào?"

Tâm Đan nhảy xuống xe cấp cứu, cùng vị bác sĩ kia đi theo băng ca, vừa đi vừa nói. "Anh ta đang chạy xe trên đường thì bị xe tải chạy cùng chiều tông ngã đập nửa người bên phải xuống đất, xây xát nhẹ. Bệnh nhân bị đau nửa người bên phải. Sau khi nhập viện, cơn đau có dấu hiệu tăng lên, đau nhất là ở hạ sườn phải, đau nhói từng cơn khoảng vài giây, đau tăng lên khi cử động, khi ho, giảm khi nằm nghỉ, không liên quan đến bữa ăn. Ngoài ra không có dấu hiệu bị sốt."

Câu hỏi của vị nữ bác sĩ kia là chỉ muốn hỏi bệnh nhân bị té như thế nào trong tư thế nào? Bị va chạm với loại xe gì? Nhưng có lẽ cô ấy không ngờ tới Tâm Đan lại nói ra chi tiết như vậy nên nhất thời bất ngờ hỏi lại. "Đồng nghiệp à? Tôi thấy cô sử dụng toàn là từ ngữ chuyên môn."

Tâm Đan mỉm cười, lấy thẻ thực tập sinh của mình trình ra. "Chào chị, em là Lâm Dung Tâm Đan sinh viên năm hai trường Bách Nhật."

"À, hóa ra là người nhà." Nữ bác sĩ kia nói. "Em là người chứng kiến vụ tai nạn, có thể cùng chị vào trong cấp cứu không? Những vụ chấn thương do tai nạn giao thông thông thường bác sẽ đều phải phối hợp với công an giao thông để chuẩn đoán chính xác nhất chấn thương trên người nạn nhân nhưng bây giờ nếu có đồng nghiệp cũng ở đây vậy tiện lợi hơn rất nhiều."

"Nhưng em chuyên khoa nội, còn này là ngoại thương..."

"Làm sao em khẳng định chấn thương do tai nạn giao thông không liên quan tới nội khoa?"

Tâm Đan ngẫm nghĩ. "Thôi được, xem như em theo chị Tâm Đan học hỏi."

"Em biết tên chị hả?"

Cô cười một tiếng, giờ tay nắm kéo thả trên ngực vị nữ bác sĩ kia giờ lên. "Chỉnh ỉnh ở đây nè."

Tâm Đan cười với cô, sau đó cả hai cùng đi vào bên trong phòng cấp cứu.

Các y tá bệnh viện Bách Nhật có trình độ chuyên môn không kém gì so với tổ trọng án, nhất là trong khoảng điều tra. Rất nhanh đã có một người chạy vào phòng báo cáo thông tin của bệnh nhân. "Bệnh nhân La Tấn Lương, nam 26 tuổi, hiện là nhân viên bán hàng. Tiền căn ngoại khoa chưa ghi nhận bất thường, nội khoa cũng chưa có ghi nhận bất thường. Anh ta có thói quen hút thuốc lá, về phía gia đình cũng chưa có ghi nhận bất thường."

Một y tá khác phụ trách khám tổng quát bây giờ bước lên báo cáo. "Bệnh nhân tỉnh tiếp xúc tốt. Mắt – tai – mũi – họng không nhìn mờ, nhìn đôi, không ù tai, tai-mũi-họng không chảy dịch bất thường. Về hệ hô hấp bệnh nhân cảm thấy đau ngực, không khó thở, không khó khè. Hệ tuần hoàn ghi nhận không đánh trống ngực, không hồi hộp. Hệ tiêu hóa, bệnh nhân đau bụng hạ sườn phải, không tiêu chảy, không táo bón, không buồn nôn. Hệ thần kinh của bệnh nhân bình thường không nhức đầu chóng mặt, không tê tay chân. Hệ cơ-xương-khớp ghi nhận không đau khớp, không cứng khớp, nhưng cơ ở tay chân hơi đau. Về hệ tiết niệu – sinh dục tiểu bình thường, không đau rất gắt buốt, không tiểu máu, tiểu mù. Ngoài ra chúng tôi chưa ghi nhận điều gì bất thường."

"Đề em đo tổng quát xem." Tâm Đan quay qua hỏi ý Tâm Đan.

Cô ấy gật đầu. "Ừ. Chị sẽ xem phần đầu mặt cổ của bệnh nhân."

"Bệnh nhân không tỉnh mạch cổ nổi ở tư thế Fowler, phản hồi gan tĩnh mạch cảnh là âm tính. Niêm mạc mắt hồng, củng mạc mắt không vàng. Tuyến giáp không sờ chạm, không có hạch bất thường."

Tâm Đan đồng thời cùng ngẩng đầu lên. "Về tổng trạng, bệnh nhân tỉnh, tiếp xúc tốt. Nhịp đập của mạch là 72 lần/phút. Nhiệt độ hiện giờ là 37oC, huyết áp 120/80 hơi thấp. nhịp thở là 16 lần/phút. Chỉ số BMI ghi nhận được là 21,5, thể trạng trung bình. Hạch ngoại biên không sờ chạm, không dấu mất nước, không phù, không vàng da."

Y tá đứng bên cạnh phụ trách việc ghi chép phải vờ mờ hỏi để ghi lại. Bình thường chị Tâm Đan của bọn họ đã rất cực khổ bởi vì tốc độ nói chuyện của chị ấy rất nhanh, bây giờ không biết nhảy ở đâu ra thêm một cô gái nói còn nhanh hơn cả Tâm Đan.

Trong khi Tâm Đan đọc kết quả khám tổng thể thì Tâm Đan đã tranh thủ xem vùng ngực của bệnh nhân. Ngược lại khi Tâm Đan báo cáo phần ngực của bệnh nhân thì Tâm Đan đã khám xong phần bụng.

"Lồng ngực cân đối, di động đều theo nhịp thở, có vết xây xát dọc đường trung đòn phải, không chảy máu, lồng ngực không biến dạng, không dấu sao mạc. Sờ vào thì thấy mồm tím ở LS 5 đường trung đòn trái, rung thanh đều hai bên. Có tiếng gõ trong khắp phế trường. Nhịp Tim T1,T2 đều, rõ, không âm thổi bệnh lý. Phổi có tiếng rì rào phế nang êm dịu, không rale bệnh lý. Dấu Harzer âm tính."

Tâm Đan gật đầu. "Phần bụng cân đối hai bên, di động theo nhịp thở, có vết xây xát từ dọc đường trung đòn phải xuống hạ sườn P trên rốn 5 cm. Nghe thấy tiếng nhu động ruột đều." Cô bấm đồng hồ xem một lúc rồi nói tiếp. "Khoảng 3 lần/phút, không âm thổi ở động mạch chủ bụng và động mạch thận. Tiếng gõ trong khắp bụng, không gõ đục vùng thấp. Sờ vào thấy bụng mềm, ấn đau nhẹ hạ sườn phải, gan lách không sờ chạm."

"Cột sống không gù vẹo, mạch ngoại biên đều và rõ, không phù chân, biên độ cử động các khớp bình thường, không dấu lao xao. Phần cổ mềm, không dấu thần kinh định vị. Ngoài ra chưa ghi nhận điều gì bất thường." Tâm Đoan nhìn tổng thể một cái rồi gật đầu, có vẻ khá hài lòng với kết quả khám sơ bộ của cả hai. "Ok, theo lời Tâm Đoan nói thì bệnh nhân bị xe tải tông trúng đập nửa người bên phải xuống đất, trước mắt. Có thể khẳng định điểm chịu lực nhiều nhất là dọc đường trung đòn phải xuống hạ sườn P trên rốn 5 Cục Muối. Chúng ta tổng kết như sau, bệnh nhân nam, 26 tuổi, nhân viên bán hàng, tiền căn hút thuốc lá đã lâu, nhập viện vì đau hạ sườn phải. Triệu chứng cơ năng rất rõ ràng là bị đau nửa người bên phải, đau nhiều nhất ở hạ sườn phải. Ngoài ra Triệu chứng thực thể phản ánh vết thương ngoài da ở đường trung đòn phải xuống đến hố chậu phải, ấn đau nhói ở hạ sườn phải. Từ đó chúng ta có thể đặc vấn đề, bệnh nhân bị đau nửa người bên phải nhiều nhất là ở hạ sườn phải, xây xác nhẹ nửa người phải, ngoài ra không triệu chứng bất thường khác. Là đặc điểm của tổn thương do tai nạn giao thông điển hình, không có bệnh lý nào khác. Tâm Đoan, em cảm thấy như thế nào?"

Cô xem qua một lần nữa tình trạng thương tích trên người bệnh nhân rồi, suy nghĩ cẩn thận sau đó mới trả lời của hỏi của Tâm Đoan. "Thứ nhất, bệnh nhân đau quận hạ sườn phải, không lan xuống dưới nên em thấy chúng ta có thể loại trừ cơn đau quận do thận."

Tâm Đoan gật đầu. "Hợp lý, tiếp đi."

Tâm Đoan bình tĩnh, cố gắng nhớ những kiến thức mà mình đã học. "Thứ hai, vì cơn đau không lan lên vai phải, không vàng da không sốt, Murphy kết quả là âm tính nên em loại trừ cơn đau quận do gan và cơn đau quận do mật. Thứ ba, bệnh nhân không vàng da cũng không vàng mắt nên có thể loại trừ hiện tượng tắc đường mật. Tiếp đó, bệnh nhân đau sau chấn thương, trước giờ chưa đau tương tự như vậy lần nào, chưa có tiền căn bệnh lý. Cho nên phần lớn khả năng là đau nhiều do chấn thương. Thứ năm, bệnh nhân đau bên hạ sườn phải kèm theo xây xác bên phải, khả năng lớn là tổn thương các tạng như gan, phổi phải, thận phải và mật. Thứ sáu, bệnh nhân không đau theo kiểu màng phổi cũng như không đau theo kiểu thành ngực, khám rung thanh đều hai bên, phổi gõ trong, rì rào phế nang êm dịu nên có thể loại trừ tổn thương do phổi. Ngoài ra không có cơn đau quận thận, không tiểu máu cho nên cũng không tổn thương thận và đường niệu."

"Thật ngạc nhiên cô bé, em là sinh viên năm hai thật sao? Có phải đứng nhất trường không hả?"

"Không có gì, là do em lúc nào cũng đọc sách nên trong đầu cũng thường theo phản xạ nghĩ ra nhiều biện luận như vậy." Cô đi tới thùng rác, tháo găng tay bỏ vào trong.

"Này, em học lớp nào thế?"

"Lớp nâng cao ạ, em là người dốt nhất trong cái lớp nâng cao, cũng rất đáng tự hào." Tâm Đoan hài hước đáp.

Tâm Đoan hô lên một tiếng. "Thảo nào, phương thức biện luận của em chi tiết hết như Ngụy Giang Thiên, hóa ra là học trò của cậu ấy."

Tâm Đoan chỉ cười không đáp.

"Thôi không nói nữa, chị đi lo làm các xét nghiệm cận lâm sàng cho bệnh nhân, cảm ơn em phụ chị một tay."

"Không có gì đâu, chuyện nên làm thôi mà." Tâm Đoan khách khí nói. "Nhưng nhìn sơ lược tình trạng của anh ta em đoán mò cũng thấy có 80% là bị rách bao gan rồi."

"Phải không? Cho số điện thoại đi, em mà nói đúng chị gọi tới liền kêu em là bà bà."

"Thôi đi tồn thọ lắm." Tâm Đoan gạt tay. "Vội lại em chỉ đoán mò, nếu đúng thì có lẽ em nên mở sạp làm thầy bói cho rồi."

"Cô bé em dễ thương thật đấy, thôi không nói nữa, hẹn gặp lại."

Cô chào tạm biệt Tâm Đoan. Trong lòng thầm nghĩ Tâm Đoan và Tâm Đoan hình như hơi giống nhau thì phải?

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Được idol mình hôn, là một cảm giác sướng chết đi được

Hôm nay cô vừa tích cực đưa nạn nhân bị tai nạn giao thông vào viện vừa tham gia khám tổng quát cùng với bác sĩ chính hiệu. Tâm Đoan cảm thấy sao mà mình oai thế không biết? Cô vừa đi vừa cười, đi ra tới cổng lớn vẫn nở nụ cười khoái chí trên miệng. Cô tích nhiều công đức như thế này có phải ông trời sẽ cho cô ngày càng giàu, ngày càng có nhiều tiền không? Nói không chừng tương lai cô sẽ mua được một căn nhà kế bên cạnh nhà thầy Ngụy, tầm nhìn tốt lại mát mẻ.

Vừa đi vừa ảo tưởng, cho tới khi Tâm Đoan nhìn thấy cách cô khoảng mười bước chân, phía ngoài lớp cửa kính tự động của bệnh viện là Ngụy Giang Thiên đang đứng nhìn chăm chăm cô. Tâm Đoan có chút giật mình không ngờ tới anh sẽ xuất hiện ở đây, khi này rõ ràng còn nói vẫn bận việc chưa về

được không phải sao? Cô bước lên hai bước định khoe khoang thành tích làm việc thiện hôm nay của mình, nhưng chỉ bước được hai bước thì dừng lại vì cô thấy được Ngụy Giang Thiên đang đi rất nhanh về phía cô.

Cánh cửa kính tự động mở ra, chừa một lối đi rộng lớn, Tâm Đan còn chưa biết anh định làm gì thì Ngụy Giang Thiên đã tới trước mặt dứt khoát kéo cô vào lòng mình, đôi tay to lớn mạnh mẽ vòng qua lưng cô.

Trước mặt cô là vòm ngực rắn chắc cùng với mùi thơm gỗ mộc nam tính, không phải, không phải trước mặt mà chính là đã chạm vào mặt cô luôn rồi. Tâm Đan cứng đờ người không hiểu chuyện gì đang xảy ra, tại sao thầy Ngụy lại ôm cô? Hơn nữa còn ôm chặt tới mức làm cô khó thở như vậy? Cái ôm này ngoài sự gắt gao còn đầy tính bá đạo chiếm hữu, tuyệt đối không cho phép cô có không gian riêng để đẩy anh ra.

Có lần cô nghe Gia Vi nói, với con gái, những va chạm vật lý không chỉ là bằng chứng nhận cho một mối quan hệ thân thiết mà những cái ôm, cầm tay còn giúp họ khoẻ mạnh hơn về mặt tinh thần. Da con người có hơn 500 ngàn thụ quan cho áp lực và tiếp xúc, nhưng độ nhạy thì khác biệt ở hai giới. Từ khi sinh ra, các cô gái đã sở hữu những thụ quan xúc giác nhạy cảm hơn ít nhất 10 lần so với phe kia. Điều này khiến những va chạm bên ngoài ảnh hưởng mạnh và lâu dài hơn với họ. Nhưng hiện giờ tự dưng được ôm như vậy Tâm Đan không thấy khỏe hơn chút nào mà cô cảm thấy tim mình hình như có vấn đề nên muốn nhảy vọt lên tới tận cổ của cô.

"Thầy Ngụy, em, em không thở được luôn rồi này..." Tâm Đan khó khăn lên tiếng, không ngoa chút nào, cô không muốn trở thành cô gái đầu tiên trên thế giới bị ôm tới mức nghẹt thở dẫn đến tử vong.

Ngụy Giang Thiên buông cô ra, Tâm Đan liền tranh thủ hít thở rồi trở biệt tài lạnh mòm lạnh miệng của mình. "Thầy không biết đâu khi này em đã gặp một bác sĩ, bọn em đã cùng tham gia khám tổng quát cho một nạn nhân nam bị tai nạn xe. Ủa, mà thầy nói vẫn chưa thể về mà? Sao bây giờ lại ở đây thế?"

Anh nhìn chăm chăm cô, chờ cô nói hết, lúc này sắc mặt anh trở nên lạnh lùng hằn đi. Không nhanh không chậm trả lời cô. "Là vì em đấy."

Anh biết Tâm Đan không hiểu câu này của mình mà anh cũng không có ý định giải thích thắc mắc trong lòng cô hiện giờ, mà xui quýt khiến thế nào lại cuối xuống đặt môi mình lên môi cô.

Không sai, chính là mà xui quýt khiến... nếu không Ngụy Giang Thiên sẽ không làm ra hành động khiến cô gái nhỏ của anh hoảng sợ như vậy.

Tâm Đan thực sự bị dọa cho thần hồn cũng bay lơ lửng trên không trung. Trong đầu như có một quả mìn được hẹn giờ đã phát nổ đánh tan mọi tế bào não. Ngụy Giang Thiên hôn cô, bờ môi của anh mòng manh, áp sát ngoài miệng cô, cảm giác môi anh so với cô lạnh hơn vài phần.

Không sai, vào giây phút chạm vào đôi môi mềm mại ngọt ngào đấy, quả thực Ngụy Giang Thiên đã ý thức được mình đã làm phải một chuyện nằm ngoài kế hoạch ban đầu. Nhưng hơi thở của cô cứ quanh quẩn trước mặt anh, đôi mắt mở to đầy kinh ngạc lại khiến anh tiếp tục hành động ngoài kế hoạch đấy.

Nụ hôn của anh vẫn không quá bá đạo, có lẽ vì anh vẫn không muốn dọa đến cô. Chính vì không quá bá đạo nên Tâm Đan hoàn toàn có cơ hội phản kháng hay là đẩy anh ra, nhưng không phải cô không làm mà là hôn vẫn chưa hoàn xác, Tâm Đan vẫn chỉ có thể đứng ngây ngốc một chỗ mở to mắt để mặc thầy của mình hôn mình như vậy.

Mà xung quanh, lại có vô số người đang nhìn.

Ngụy Giang Thiên cũng mặc kệ.

Anh chẳng phải thánh thần và anh dám khẳng định một người đàn ông bình thường tuyệt đối không thể kháng cự trước tình huống này, sự bất động của cô làm anh lâm tưởng thành cô đã hưởng ứng. Vào giây phút định tiến thêm một bước thì Tâm Đan mới kịp thời đẩy anh ra, cô lui ra sau vài bước, cố gắng trấn định tâm tình đang cực kì rối loạn của mình. Cô nhìn anh một cách hoàn toàn xa lạ sau đó chạy lướt qua người anh rồi khỏi bệnh viện. Ngụy Giang Thiên không đuổi theo, anh đứng lại lấy tay xoa ấn đường, trầm ngâm rằng.

Đây là lần đầu tiên trong đời anh hành động tùy hứng như vậy.

Vào giây phút nghi ngờ người bị tai nạn giao thông là cô giây phút đó quyết định trở về lúc đó của anh đã chính là phá vỡ mọi quy tắc làm việc trước giờ của mình.

Ngụy Giang Thiên gọi điện không biết bao nhiêu cuộc, nếu không phải là hồi chuông lạnh lẽo thì là tiếng nói nhảm chán của tổng đài. Cảm giác lúc đó của anh chính là không sai chút nào chính là lo lắng, rất lo lắng, trong lòng như có một ngọn lửa cháy lan ra thiêu đốt mọi thứ. Tức giận, đứng, rất tức giận, tức giận vì sao cô không nghe máy, vì sao không gọi lại cho anh? Thậm chí anh đã có suy nghĩ sẽ lột da của cô ra, nhưng khi chứng kiến cô vừa đi vừa cười bước ra khỏi bệnh viện anh lại nhẹ nhõm hơn bao giờ hết.

Ôm cô chặt một chút lại sợ cô đau, thử ỏi anh lấy dừng khí ở đâu ra để lột da người con gái này đây?

Cầm Tiền chứng kiến mọi chuyện, đứng phía xa mà trong lòng cũng cảm thấy không tin nổi những chuyện mình vừa thấy. Lúc này mới dè dặt bước lên đứng phía sau anh. "Cậu Ngụy, có cần tôi cho người đuổi theo cô ấy không?"

"Không cần đâu, đừng dọa cô ấy sợ." Ngụy Giang Thiên thờ dãi, nhìn những người xung quanh này giờ đang xôn xao bàn luận. "Cô phụ trách dọn dẹp những thứ mà họ vừa nhìn thấy tôi không muốn có bất kì tin đồn nào về chuyện này."

"Dạ!"

Tâm Đan bắt taxi chạy thẳng một mạch về ký túc xá vào phòng đóng cửa ngồi ngồi như bức tượng trên giường cả buổi trời. Trong lòng hỗn loạn giống như vừa bị giật ngoại xâm đánh tan tát, cô phải ngồi sắp xếp lại cảm xúc của mình.

"Lâm Dung Tâm Đan, mày không nên bối rối như vậy, không được mất bình tĩnh." Cô tự nhắc nhở bản thân rồi hít thở một hơi thật sâu.

Cái ôm đó của thầy Ngụy tuy nó bá đạo và không giống như cái ôm giao tình chào hỏi cho lắm nhưng cũng có thể miễn cưỡng lý giải là cái ôm chào mừng thầy giáo mình về nước đi. Nhưng còn nụ hôn kia? Lý giải kiểu gì đây? Tâm Đan đau cả đầu, cô úp mặt xuống gối để trấn tĩnh bản thân, nhưng càng nghĩ thì càng rối.

Ngụy Tử Anh hôn cô, cô ta là con gái, dĩ nhiên cô không chấp nhận nổi mà nổi con tam bành với cô ta.

Nguyễn Trọng Hy hôn cô, anh ta không phải là người cô có cảm tình, đương nhiên cô sẽ cho anh ta ăn đập ngay sau đó.

Nhưng còn thầy Ngụy hôn cô, cô lại đứng yên như bức tượng gỗ là thế nào? Hơn nữa sao lại hoảng loạn như vậy? Muốn phản kháng, tay chân lại như không còn chút sức lực nào. Chẳng qua chỉ là một cái chạm ở môi thôi mà, đối với Nguyễn Trọng Hy cô cũng vô cùng bình tĩnh, lần này sao lại tỏ ra mất mặt như vậy chứ?

Nhưng nếu không tỏ ra mất mặt thì nên ứng xử thế nào khi bị thầy giáo, người mà mình luôn tôn sùng là idol hôn đây? Đợi anh hôn xong rồi mỉm cười nói với anh. "Thầy hôn tốt lắm, kỹ thuật rất tốt" à?

Aizz, cô điên mất điên mất...

Lúc này Gia Vi với Mộng Hương đi mua nước uống về, nhìn thấy Tâm Đan nằm sấp trên giường úp mặt xuống gối thì giật mình hỏi.

"Này Tâm Đan, cậu định để bản thân ngộp chết à? Làm trò gì đấy?"

Mộng Hương nói. "Đêm qua không về nói là tới nhà bạn ngủ, sáng ra lại bay ra đáng về úp mặt vào gối kiểu này đừng có nói cậu bị yêu râu xanh cưỡng hiếp rồi nha?"

Tâm Đan ngồi dậy, tóc tai đã rũ xuống mặt, bộ dáng của cô bây giờ đúng là giống vừa bị cưỡng hiếp vô cùng. "Gia Vi Mộng Hương, gọi xe cấp cứu đi."

"Sao thế?" Mộng Hương chạy tới. "Cậu bị gì à? Tim gan phèo phổi chỗ nào không khỏe?"

"Không phải, tim gan phèo phổi của tớ rất bình thường, tớ muốn gọi xe cấp cứu đến chở tớ vào khoa thần kinh khám thử." Tâm Đan ủ rũ đáp.

"Tâm Đan cậu sao thế? Bệnh tiềm ẩn bộc phát rồi à?" Gia Vi ngồi xuống cạnh cô.

Tâm Đan thờ dài, hỏi. "Gia Vi Mộng Hương, hai người nói xem, nếu hai người được một người bản thân mình luôn xem là idol, là thần tượng bất bại, là, là...tóm lại là một cái gì đó giống như thần thánh vậy. Nếu hai người bị một người như vậy hôn mình thì hai người sẽ như thế nào?"

"Hả?" Mộng Hương đứng lên. "Lâm Dung Tâm Đan, cậu bị ai hôn à?"

"Đừng có hỏi nhiều, mau trả lời đi." Tâm Đan hối thúc.

Mộng Hương bỏ viên nước đá vào miệng nhai rột rột. "Thì tốt chứ sao nữa? Được idol mình hôn, là một cảm giác sướng chết đi được."

Gia Vi cũng góp lời. "Đúng thế đấy, nếu tớ cũng được G-DRAGON hôn..." nói tới đây Gia Vi cười như điên dại.

Mộng Hương lườm cô ấy. "Gia Vi à, Tâm Đan không giống người bị thần kinh bằng cậu đâu, ảo tưởng vừa thôi ha."

Tâm Đan ôm đầu. "Nhưng thần tượng ở đây không giống như vậy..."

"Không giống như vậy thì là thế nào?" Gia Vi hỏi. "Tớ nói nhé, người nào cũng vậy một khi cậu xem người đó là thần tượng thì chắc chắn trong lòng cậu dù ít dù nhiều cũng đã nhận định anh ta là mẫu người yêu lý tưởng nhất của cậu. Thần tượng, chính là một cảnh vật phượng xa chỉ nhìn mà không sờ được. Chỉ có những người kiếp trước đã giải cứu thế giới mới có thể được idol hôn thôi. Thần tượng chính là, à, giới trẻ ngày nay gọi là crush đấy, chính là người mà cậu yêu thầm. Cậu nói xem, được người mình yêu thầm thương thì thế nào? Tim đập, chân run, bối rối không biết đầu cho hết là triệu chứng rất bình thường."

"Không phải chứ?" Tâm Đan ôm gối trước ngực, sao càng nghe "chuyên gia" phân tích cô lại càng không thể nào ổn định tâm trạng được là thế nào?

Lúc này điện thoại của Mộng Hương reo lên, vừa nhìn tên người gọi tới sắc mặt cô ấy liền tái xanh, cầm điện thoại một lúc cũng không dám nghe máy. Cho đến khi điện thoại tắt tiếng chuông, Gia Vi và Tâm Đan nhìn nhau đầy khó hiểu sau đó cả hai người di chuyển sự chú ý từ việc hôn thần tượng của Tâm Đan sang chỗ Mộng Hương.

"Này Mộng Hương, lúc này cậu làm sao thế?" Tâm Đan hỏi. "Cứ có điện thoại là hình như cậu rất sợ? Về mặt như đi trốn nợ ấy."

"Đúng vậy đấy, hay cậu làm gì sai rồi?"

"Tớ... nói các cậu cũng không hiểu đâu. Chuyện này tớ tự giải quyết được mà."

Cả hai người thấy vậy cũng không hỏi gì nữa, dù có thân thiết thì cũng là người dưng, Mộng Hương đã không tiện nói thì cô cũng không nên can thiệp quá sâu vào.

Buổi sáng hôm nay Tâm Đan thức dậy rất sớm, lên mạng tìm đề tài để viết thuyết trình. Tìm cả buổi sáng đến mức bị ánh sáng màn hình vi tính làm cho hoa mắt cũng chẳng thu được lợi lộc gì. Cho tới khi suy nghĩ ngủ gục xuống bàn thì điện thoại reo lên, Tâm Đan vừa dụi mắt vừa quơ lấy điện thoại nhìn tên người gọi đến một cái liền tỉnh cả ngủ. Cô để điện thoại lên bàn, tự nhủ rằng mình bị đau bụng, đang hôn mê, đang mê cũng được, tóm lại là không thể nghe máy.

Điện thoại chỉ reo một lúc rồi ngừng, dường như người đó biết có gọi thì cô cũng không nghe máy vậy.

Tâm Đan thở phào nhẹ nhõm, cô cố gắng dẹp những chuyện làm phiền lòng mình qua một bên, tập trung viết bài thuyết trình để ngày mai trình làng. Được một lúc điện thoại lại reo ỉn ỏi, lại là Ngụy Giang Thiên.

Tâm Đan thờ dài, không sao cả, thầy giáo gọi thôi mà, không nghe mãi thì quá thất lễ. Cứ xem như chưa xảy ra chuyện gì thì tốt ơ, nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng cô vẫn lấy hết can đảm nghe máy. "Thầy Ngụy..."

"Chịu nghe máy rồi?" Là giọng nói của anh, nhưng sau chuyện hôm qua tới bây giờ Tâm Đan phát hiện cô nghe thấy âm thanh này lại cảm thấy khản trương vô cùng.

"À...em đang bù đầu tìm đề tài thuyết trình nên..."

"Đề tài thuyết trình?" Anh đột ngột ngắt ngang. "Em vẫn chưa tìm được à?"

"À, em tìm được rồi nhưng thấy nó không hợp nên bỏ đi..."

"Có cần tôi giúp không?"

"Không không..." Cô theo phản xạ mà trả lời sau đó lại thấy hình như giọng nói của mình hơi thái quá nên hạ giọng. "Em, em có thể tự tìm."

Ngụy Giang Thiên không trả lời cô ngay, tựa như đang ngẫm nghĩ cái gì đó rồi một lúc mới lên tiếng. "Em tự tìm điểm sẽ không cao đâu?"

Tâm Đan chớp mắt, trong lòng đang rối như tơ vò giờ anh lại nói một câu chẳng đầu vào đâu làm cô không kịp thời thích ứng nổi. Ý là gì? Là trình độ cô không đủ để tìm đề tài à?

Thật mắc cười mà.

"Em có thể tự tìm, hơn nữa làm sao thầy chắc chắn em tự làm thì điểm sẽ không cao?"

"Vì tôi là người chấm điểm." Ngụy Giang Thiên trả lời cô rành mạch, nhanh chóng, giọng nói thản nhiên giống như đang tám chuyện phiếm.

Nhưng câu chuyện phiếm này làm cô đánh hơi được mùi nguy hiểm. Lại là ý gì đây?

Khởi đời Tâm Đan thắc mắc, anh đã dứt khoát ra lệnh. "Mười phút, từ ký túc đến phòng giáo viên."

Anh tắt máy, không cho ô một chút phản biện nào. Cái gì đây? Lúc trước thầy Ngụy đâu có cái kiểu ra lệnh bá đạo như vậy? Tâm Đan thờ dài, hình tượng idol trong lòng cô hình như mất đi chút ít rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Thầy cũng sống thoáng vậy mà

Trước giờ nộp bản thuyết trình, cả Gia Vi mà Tâm Đan đều vô cùng căng thẳng, nhưng hôm nay Mộng Hương lại bất ngờ vắng mặt khiến hai người tràn đầy tò mò không biết lý do.

Gia Vi là người lên thuyết trình áp chót, cô nàng gắng bình tĩnh, nuốt một ngụm nước bọt, hắng giọng một tiếng rồi đồng dạng nói. "Suy tim là hậu quả cuối cùng của nhiều bệnh tim mạch. Đây là hội chứng có tỷ lệ nhập viện cao nhất tại các khoa tim mạch. Trong chẩn đoán suy tim, siêu âm tim đóng vai trò rất quan trọng, giúp cung cấp các thông tin cần thiết về hình thái, chức năng tim, nguyên nhân gây suy tim, trong đó có việc đánh giá phân suất tống máu. Các bạn ngồi ở đây chắc hẳn đều biết một điều rằng bệnh nhân suy tim có phân suất tống máu thất trái thấp thì tình trạng lâm sàng nặng, khó khăn trong

điều trị, nhất là bệnh nhân suy tim giai đoạn cuối. Vì vậy tôi tiến mục nghiên cứu này nhằm mục tiêu đó là đánh giá triệu chứng lâm sàng và cận lâm sàng, nguyên nhân và một số yếu tố nguy cơ tim mạch ở bệnh nhân suy tim mạn tính có phân suất tống máu thấp EF dưới 30%." Cô dừng lại một chút, thấy mọi người bên dưới đều chăm chú lắng nghe thì dường như đã có thêm động lực và tinh thần để trình bày hơn. "Tôi đã tiến hành nghiên cứu 76 bệnh nhân suy tim có phân số tống máu thất trái giảm dưới 30% vào điều trị tại Khoa tim mạch, Bệnh viện Bách Nhật từ tháng 1 - 2016 đến 12 - 2017. Kết quả là nam chiếm 74% và nữ 26%, nhóm tuổi gặp nhiều nhất từ 65 - 74 tuổi. Các triệu chứng lâm sàng thường gặp ở các bệnh nhân này là khó thở, gan to, phù. Các đặc điểm cận lâm sàng đều có kết quả chỉ số tim và lồng ngực trên X quang tim phổi thẳng vượt quá con số 0,5, rối loạn nhịp, và dày thất. Đó đều là những dấu hiệu hay gặp trên điện tim. Nguyên nhân gây suy tim hay gặp là các bệnh van tim, tăng huyết áp, bệnh mạch vành. Các triệu chứng gặp phổ biến nhất ở người bị bệnh này là khó thở trong đó khó thở khi gắng sức nhẹ gặp khoảng 48,68%, khó thở khi nghỉ là 27,63% và cơn khó thở kịch phát là 11,47%. Các triệu chứng của ứ nước, thể hiện là gan to và phù, thiếu niệu, đây là những dấu hiệu có giá trị trong lâm sàng để chẩn đoán và theo dõi điều trị cho bệnh nhân suy tim. Ngoài ra, các triệu chứng cận lâm sàng có tỷ lệ cao là hình ảnh tim to với chỉ số tim và lồng ngực trên X quang tim phổi thẳng vượt quá 0,5 và hình ảnh ứ huyết phổi. Đây là hai dấu hiệu đặc trưng trên X quang của bệnh nhân suy tim giai đoạn cuối, có ý nghĩa trong chẩn đoán và điều trị. Các biến đổi điện tim gồm rối loạn nhịp và dày thất chiếm khoảng 35,53%. Nguyên nhân gây suy tim của các bệnh nhân là các bệnh van tim, tăng huyết áp và bệnh mạch vành. Việc điều trị và kiểm soát tốt các bệnh này sẽ hạn chế tiến triển sớm đến suy tim cho bệnh nhân. Trong số các yếu tố nguy cơ tim mạch, hút thuốc lá yếu tố chiếm số phần trăm cao nhất kế tiếp là đái tháo đường và rối loạn lipid máu. Tất cả đều là những yếu tố nguy cơ chiếm tỷ lệ cao nhất. Điều này có ý nghĩa quan trọng trong dự phòng, kiểm soát các yếu tố nguy cơ đối với tiến triển và tiên lượng bệnh tim mạch nói chung, suy tim nói riêng."

Sinh viên bên dưới rì rầm khen ngợi, Trương Gia Vi trước giờ thành tích luôn rất tốt, chính vì khả năng ăn nói lưu loát và kiến thức rộng của cô ấy đã biến cô ấy làm mẫu hình học tử mà biết bao thế hệ sinh viên sau này noi theo. Sau khi trình bày xong những gì mình nghĩ, cô ấy vốn định đợi thầy nhận xét nhưng đứng cả một phút thầy Ngụy vẫn không phản ứng gì. Khi quan sát kỹ một chút thì phát hiện anh đang đưa mắt nhìn chăm chú về một hướng cuối dãy phòng học, Gia Vi nhận ra, hình như chỗ đó là của Tâm Đan ngồi.

Tâm Đan căn bản không dám nhìn tới anh dù chỉ một cái, nhưng dù vậy cô luôn cảm thấy một ánh mắt sắc bén như muốn nhìn luôn cả khung xương của cô vẫn luôn dõi theo mọi cử chỉ dù là nhỏ nhất của cô. Cô biết Gia Vi đã phát hiện ra vấn đề, thấy cô ấy nhìn xuống, Tâm Đan gượng cười ra dấu ngón tay number one với cô ấy. Gia Vi lại lờm cô một cái rồi cảnh cáo và nghỉ ngơi... Tâm Đan mếu máo, bày ra vẻ mặt vô tội.

Ngụy Giang Thiên phát hiện đã có nhiều người chú ý đến sự mất tập trung của anh, trong phút chốc liền khôi phục thái thái xa cách lãnh đạm gât đầu, thực tế anh biết bản thân mình nghe được chữ có chữ không. Không phải tại anh có vấn đề, là não và mắt cứ bận phải đặt lên người cái cô gái đáng ghét kia. "Được rồi, về chỗ đi."

Gia Vi bước lên nhận lấy bản ghi của mình trong tay anh rồi nhanh chóng về chỗ.

"Lâm Dung Tâm Đan, tới em đây, lên đây."

Trong phút chốc Tâm Đan quên mất cả việc phải thở như thế nào, cô đứng lên, cứng nhắc đi về phía anh. Cứ mỗi bước trái tim lại vang lên một hồi trống, thực sự không ngoa chút nào khi mà tiếng trống trong nước này giống hệt với kỹ xảo được lồng ghép trong những bộ phim Hàn Quốc. Cô đi tới trước mặt anh, Ngụy Giang Thiên nhìn cô rồi đưa tay ra ý bảo cô đưa bản ghi của mình cho anh, Tâm Đan lại cúi gằm mặt nên không phản ứng kịp. Cuối cùng anh phải lãnh đạm lên tiếng nhắc nhở cô. "Bảng ghi."

"À..." Tâm Đan hành động như một con robot, đưa bảng ghi cho anh, nếu bây giờ xung quanh không có ai cô nhất định sẽ dùng cách thức bạo lực nhất tát mình một cái cho tỉnh táo hơn. Tình hình gì đây? Là ai sai trái thất lễ với cô trước? Bây giờ lại bày ra vẻ mặt không khác gì diêm vương đến đòi mạng cô cứ như thể cô là người quấy rối anh vậy?

Sau khi nộp bảng ghi, Tâm Đan liền tranh thủ đứng ra phía xa anh một chút, thoát khỏi phạm vi có hơi thở mát mẻ của người đàn ông. Cô quay mặt xuống dưới lớp học, giờ phút này Tâm Đan mới nhận ra hóa ra đối mặt với vô số người đang ngồi bên dưới cô cũng không hề khác gì đối mặt với anh.

"Mối tương quan giữa tăng huyết áp và các biến chứng như nhồi máu cơ tim, suy tim, đột quỵ và suy thận là liên tục và có tính độc lập với các nguy cơ khác. Điều trị bệnh tăng huyết áp không đơn thuần làm huyết áp về trị số bình thường, mà phải đánh giá toàn bộ các yếu tố nguy cơ tim mạch, như là đái tháo đường, béo phì, hút thuốc lá, rối loạn lipid máu... Vì tính chất nghiêm trọng của vấn đề, em quyết định làm bài thuyết trình nói về chủ đề này, hy vọng phần trình bày của em có thể giúp các bạn cùng khoa có một cái nhìn rõ hơn về căn bệnh này, em xin hết."

Tiếng vỗ tay vang lên đầy sự khích lệ, Tâm Đan đứng yên tại chỗ trên bục giảng quay lại nhìn Ngụy Giang Thiên chờ nhận xét. Anh xem qua sơ lược bản thuyết trình trên giấy rồi hỏi lại. "Bài thuyết trình rất tốt, nhưng em hình như đã thiếu một chuyện đó là lâm sàng của tăng huyết áp. Em nên nói cho mọi người ở đây biết, nên làm như thế nào để chuẩn đoán căn bệnh này trên người bệnh nhân?"

Tâm Đan biết khả năng mình bị trừ điểm đã tăng vọt rồi, cô cố gắng vớt vác. "Em có thể bổ sung không ạ?"

Đúng lúc này, chuông reng báo hiệu giờ học kết thúc. Tâm Đan thật sự rất muốn vác dao đi chém người bấm chuông vài cái, reng lúc nào không reng lại lực ngay lúc cô gỡ điểm là thế nào?

Ngụy Giang Thiên đứng lên, đóng máy tính lại rồi gỡ dây nguồn ra. "Tan học."

Tâm Đan thờ dài, đúng là ông trời không thương cô rồi. Cái này người ta thường hay nói là gì ấy nhỉ? Hồng nhan bạc phận chăng? Nhưng cô có phải hồng nhan đâu, sao phận vẫn bạc bẽo thế nhỉ?

"Tâm Đan, em ở lại."

Cô ngẩng người không hiểu.

Anh cuốn hết dây nguồn dùng để kết nối laptop lại sau đó để lên bàn. "Chẳng phải em nói muốn bỏ sung sao?"

"Phải, nhưng mà...đột nhiên em quên hết rồi...hết biết nói gì rồi." Lạ chúa, tuy là cô muốn có điểm cao,nhưng sao bây giờ một mình ở lại trong phòng học cùng với thầy Ngụy cô cứ có cảm giác rất kỳ lạ, dẫu biết anh cũng không phải sư tử hay dã thú, nhưng hình như còn đáng sợ hơn sư tử với dã thú nữa.

Sinh viên lũ lượt kéo nhau ra về, phòng học rất nhanh chỉ còn có hai người. Ngụy Giang Thiên không thay đổi sắc mặt nhìn cô. "Tôi nói cho em biết với phần trình bày ngắn ngủi của em khi nãy, số điểm em có thể lấy là mười lăm."

"Mười lăm sao? Ít vậy?" Để viết cái đồng đó cô phải vất kiệt chất xám với mắt nhắm tiếng đồng hồ vậy mà chỉ đổi được mười lăm điểm?

Anh vẫn không để câu nói của cô vào tai. "Vì vậy em có quyền lựa chọn một là lấy mười lăm điểm hai là bỏ sung thêm, cho cho em mười lăm phút bỏ sung, tính từ bây giờ."

Tâm Đan thấy anh không có vẻ như là nói đùa, vì thật sự anh đã lấy điện thoại ra bấm giờ. Cô gấp gấp tới mức cắn trúng lưỡi mình mấy lần trong lúc mới ra lời để bỏ sung vào phần thuyết trình của mình. Hít sâu một hơi rồi lấy can đảm nói. "Theo sự hiểu biết của em, bệnh nhân bị tăng huyết áp đa số đều không có triệu chứng gì cho tới khi phát hiện ra bệnh. Dấu hiệu hay gặp nhất là đau đầu vùng chẩm và hai bên thái dương, ngoài ra có thể có hồi hộp, mệt, khó thở, mờ mắt, tê đầu và chi... hoặc một số các triệu chứng khác tùy thuộc vào nguyên nhân hoặc biến chứng của tăng huyết áp.Ngoài ra, đo huyết áp một là động tác quan trọng nhất có ý nghĩa chẩn đoán xác định. Bên cạnh đó còn có các dấu hiệu lâm sàng khác như là bệnh nhân có thể béo phì, mặt tròn, cơ chi trên phát triển hơn cơ chi dưới trong hẹp eo động mạch chủ, các biểu hiện xơ vữa động mạch trên da. Khám tim phổi có thể phát hiện sớm dày thất trái hay dấu hiệu suy tim trái. Sờ và nghe động mạch để phát hiện các trường hợp nghẽn hay tắc động mạch cảnh.Khám bụng thì có thể phát hiện tiếng thổi tâm thu hai bên rốn, trong hẹp động mạch thận, phồng động mạch chủ hoặc phát hiện thận to, thận đa nang. Khám thần kinh có thể phát hiện các tai biến mạch máu não cũ hoặc nhẹ."

Ngụy Giang Thiên tiếp tục hỏi. "Cận lâm sàng thì sao?"

Tâm Đan nói. "Theo em, mục đích của cận lâm sàng là để đánh giá nguy cơ tim mạch, tổn thương thận và tìm nguyên nhân của tăng huyết áp. Ở công đoạn này chúng ta vẫn nên làm những xét nghiệm tối thiểu như xét nghiệm công thức máu, ure, creatinin, điện giải đồ, cholesterol toàn phần, HDL - C, LDL - C, glucose, acid uric trong máu. Ngoài ra thành phần roteiin, hồng cầu... Soi đáy mắt, điện tâm đồ, X quang tim, siêu âm tim... bên cạnh đó đối với một số trường hợp cũng cần những xét nghiệm hay trắc nghiệm đặc biệt một chút ví dụ như đối với tăng huyết áp thứ phát hay tăng huyết áp khó xác định nghi ngờ có bệnh mạch thận thì nên cho người bệnh đi chụp UIV nhanh. Ngoài ra..."

"Hết mười lăm phút rồi." Ngụy Giang Thiên đột ngột cắt ngang.

Cô sững sờ, phản ứng không kịp.

Anh để bản trình bày trong giấy của cô lên bàn, ngược lên nhìn cô.

Anh ngồi con Tâm Đan đứng, nhìn từ góc độ này gương mặt của cô rất...V line. Đôi mắt anh ẩn chứa ý cười, khác với dáng vẻ xa cách, cách đây năm phút khi khảo bài cô. "Tôi đã cho em mười lăm phút để trình bày, giờ hết thời gian rồi, tới phiên em cho lại tôi mười lăm phút để giải thích có được không?"

Tâm Đan cúi đầu im lặng, cô còn cơ hội nói không sao? Điểm còn chưa chấm, nếu giờ cô bỏ đi thì nói không chừng ngày hôm sau trong bài làm của cô không phải là mười lăm mà là không điểm tròn trình mặt.

Thấy cô đứng yên không nói không rằng, anh trầm giọng nói. "Thật ra chuyện hôm đó..."

"Chuyện gì cơ, Chuyện gì cơ? À thầy Ngụy à, em, em, thật sự đang bận cho nên nếu đã hết thời gian bỏ sung bài tập em phải đi trước, chào thầy." Tâm Đan quay người như bị ma đuổi mà bước đi, cô cố gắng làm cho bước chân củ mình trông thật bình thản. Làm ơn, bây giờ cô đã già vò mắt trí rồi, tại sao lại phải nhắc lại chuyện hôm đó? Cứ xem như chưa xảy ra không được hay sao? Vậy nên, cô phải chủ động lên tiếng giải quyết tình huống làm bản thân bối rối này, ngăn cho anh không được nhắc tới những chuyện khó tin kia.

Nào ngờ, cô vốn muốn giải quyết sự gượng gạo nhưng lại vô tình khiến bản thân tiến không được lùi cũng không xong.

Bởi vì khi cô đi ra gần tới cửa, Ngụy Giang Thiên đã nói một câu.

"Là chuyện tôi hôn em."

Một câu nói không khác gì quả bom nguyên tử nổ đùng đùng trong đầu Tâm Đan, làm cô quên cả việc bỏ đi, đứng thừ người ra đó. Một lúc mới quay lại, gượng gạo cười. "À, có chuyện đó sao? Em quên rồi..."

"Thật sự quên rồi?" Anh nhếch mày, ánh mắt sắc bén lướt qua nụ cười còn khó coi hơn cả khóc của cô, sau một giây thì đứng lên bước tới trước mặt cô. "Vậy tại sao hôm qua tôi gọi em đến phòng giáo viên em không đến?"

"Hôm qua em hơi đau bụng, không đi được..."

"Vậy tại sao không gọi nói cho tôi biết?"

Tâm Đan. "..."

"Lâm Dung Tâm Đan em có biết, ba mươi mốt năm tôi sống trên đời đây là lần đầu tiên có người dám để tôi chờ đợi hay không?" Anh chợt nói, giọng điệu vẫn hồ hững như cũ.

Cô không dám trả lời cũng không dám nhìn anh, cúi đầu nhìn xuống dưới đất. Ánh mắt lại vô tình dừng trên đôi giày da nam màu đen bóng lờng không một chút bụi bẩn nào, rồi lại nhìn tới đôi giày thể thao màu trắng hãng Nike mà cô luôn xem như báu vật, tự nhiên trong cái đầu nhỏ lại lướt qua một suy nghĩ nhỏ. Tại sao càng nhìn lại càng thấy hai đôi giày này đặt gần nhau như vậy rất hòa hợp nhỉ?

Nam mô a di đà phật.

Một bàn tay vô hình nào đó tát vào mặt cô một cái, Tâm Đan mới tỉnh táo hẳn ra. Cái suy nghĩ nhỏ chết tiệt, bản tạng sẽ không để yêu nghiệt mê hoặc.

Ngụy Giang Thiên không biết được suy nghĩ nhỏ trong đầu cô, từ góc độ này anh chỉ có thể nhìn thấy mái tóc đen mềm mại của cô. Anh lên tiếng, giọng nhàn nhạt nhưng lại đầy từ tính. "Thật ra chuyện đó em không cần bận tâm..."

"Em không có bận tâm mà..."

"Để tôi nói hết." Anh đột ngột nghiêm giọng, rõ ràng là không hài lòng sự chen ngang của cô.

Tâm Đan bị dọa cho hơi sợ, cô "ò" một tiếng rồi lại tiếp tục nhìn hai đôi giày dưới đất.

"Ở bên Mỹ, đó là phương thức để mọi người bày tỏ thiện ý với nhau, một nụ hôn hoàn toàn là một việc rất bình thường, mọi người đều có thể làm với nhau trong một mối quan hệ tốt đẹp từ tình bạn, tình thân, tình yêu đều có thể dùng cách hôn để biểu lộ cảm xúc. Em biết đây, tôi ở Mỹ mười hai năm, ít nhiều cũng bị ảnh hưởng lối sống này của họ nhưng tôi quên mất người ở trong nước thì không sống thoáng như vậy, đã dọa em sợ rồi sao?"

Tâm Đan từ từ ngẩng đầu nhìn anh. "Thật sự chuyện này bên Mỹ rất bình thường sao?"

Ngụy Giang Thiên thấy cô đã tin tưởng thì mỉm cười gật đầu, đúng là cô gái ngốc, nói bịa như thế mà vẫn tin.

Thấy anh gật đầu, cô lại hỏi. "Vậy, thầy cũng hôn nhiều người hả? Lúc ở bên Mỹ ấy?"

Nếu ban đầu là cô tự đẩy bản thân vào tình thế tiến thoái lưỡng nan thì bây giờ lời bịa đặt này của Ngụy Giang Thiên lại bất ngờ bị cô hỏi xoáy lại một câu hoàn toàn nằm ngoài dự định, tới phiên anh rơi vào tình huống tương tự. Nói có thì có khi lại khiến nha đầu này có ấn tượng không tốt về mình, nói không có thì hoa tra này giờ là mình nói dối à?

"À, tôi ấy à....không có, tôi... tôi không thường xuyên hôn người khác cho lắm, ý là, tôi không có hôn nhiều người. Em biết tính tôi khó gần mà, hiếm khi có cảm tình với ai cho nên, không cần thiết phải dùng cách đó để bày tỏ cảm xúc." Nếu cảnh tượng này mà để cho Liên Chiêu, Mộng Hương hay Gia Vi hoặc bất kì một sinh viên nào chứng kiến chắc chắn miệng của họ sẽ há to tới mức có thể nhét vào một quả trứng gà công nghiệp. Thầy Ngụy đình đặc là thế vậy mà bây giờ lại...nói lấp.

"Sao thầy nói lấp vậy?" Tâm Đan cũng không tin được.

"Tôi có sao?"

"Có đấy."

"Không có."

Cô cũng không tranh cãi nữa, ngẫm nghĩ lại mấy lời mà anh vừa nói sau đó mới hiểu ra một chuyện. "Hóa ra người Mỹ có cách sống như vậy, ề, nhưng Nguyễn Trọng Hy và Ngụy Tử Anh đâu có đi mỹ? Sao cả nhà ba người lại đều sống thoáng như vậy chứ?"

"Khoan đã." Ngụy Giang Thiên trôi không hết mấy lời cô nói, liền ra dấu cắt ngang sau đó cẩn thận hỏi. "Em nói cả nhà ba người?"

Tâm Đan gật đầu. "Đúng, Ngụy Tử Anh, Nguyễn Trọng Hy và thầy đó, ba người còn gì?"

Cơ mặt của anh trong phút chốc như lại đông cứng lại rất rõ rệt. Dù bề ngoài vẫn bắt vì sở động không rõ là đang buồn vui hay tức giận nhưng chắc chắn có một chuyện có thể khiến người khác chắc chắn đó chính là nhiệt độ xung quanh lúc này hình như cũng vì biểu cảm hiện giờ của anh mà giảm đi cả chục độ.

Tâm Đan lại không để ý rõ về mặt của anh lúc này, cô nhanh chóng tiếp thu mớ đạo lý vừa rồi rồi nói. "Nói như vậy sau này em cũng sẽ hôn Gia Vi Mộng Hương rồi Dương Nam Phương Dương Trí để bày tỏ tình cảm có phải không?"

"Không được."

Đột nhiên anh vừa nghiêm giọng lại còn nâng cao ngữ khí y như là quát mắng người khác làm Tâm Đan giật cả mình lùi ra sau vài bước. Sau đó anh đã ý thức được vừa rồi bản thân có phần không kịp tiết chế cảm xúc, rất nhanh đã trở lại dáng vẻ điềm tĩnh thường nhật. Anh thần nhiên hắng giọng rồi nói.

"Những người đó họ không biết và không quen với lối sống thoáng này, nếu em bày tỏ với họ, chắc chắn họ sẽ như em ban đầu vậy, sẽ rất khó xử."

"Cũng đúng..." Tâm Đan gật đầu. "Vậy em sẽ giải thích với họ, như vừa rồi thầy giải thích với em vậy."

"Không được." Ngụy Giang Thiên nhíu mày. "Em giải thích có thể họ sẽ hiểu nhưng nếu người khác thấy em hôn một người nào đó chắc chắn tin đồn sẽ lan ra khắp cả trường lúc đó em không thể đi tìm từng người để giải thích với họ được."

"Cũng đúng..." Tâm Đan lại gật đầu. "Bị hiểu lầm tuy là không vấn đề gì nhưng cũng rất phiền phức."

Đang lúc anh thở phào nhẹ nhõm thì cô thêm vào một câu. "Vậy em sẽ kéo Gia Vi, Mộng Hương với Dương Nam Phương ra chỗ không có người rồi..."

"Tâm Đan!" Anh thấp giọng kêu tên cô, giống như đang rất khổ sở vì cái gì đó vậy. Một tay anh ôm lấy trán của mình, thật sự bây giờ Ngụy Giang Thiên đã hiểu thế nào là tự mua dây buộc mình, càng hắc càng miếu.

"Sao thế ạ?" Tâm Đan mở to mắt vô tội nhìn anh, hơn nữa cô cũng khá thích thú vì đây là lần đầu tiên cô được tận mắt chứng kiến bộ dáng không biết đường mà đỡ của anh. Nhưng hình như cô đâu có nói sai cái gì? Biểu cảm này của thầy Ngụy là thế nào?

"Tóm lại là không thể, dù gì giấy không gói được lửa cho nên sẽ có ngày em sẽ bị phát hiện thôi. Thân là một giáo viên tôi không ủng hộ việc sống quá thoáng của một sinh viên." Anh cố gắng bình tĩnh, ổn định tâm tình giải thích.

Nhưng lại không ngờ đây lại tiếp tục là một hành động tự bán đứng bản thân.

"Nhưng hôm qua thầy cũng sống thoáng vậy mà?" Tùy tiện hôn người khác là sống thoáng vậy chẳng phải anh cũng như vậy sao?

Ngụy Giang Thiên. "..."

Cô chớp mắt nhìn anh. "Thầy Ngụy, thầy nói gì đi chứ."

Anh đi lướt qua vai cô rồi khỏi, trước khi đi còn ném lại một câu. "Tôi không nói chuyện với em nữa."

Tâm Đan ngây ngơ nhìn theo? Sao lại không nói chuyện với cô? Không lẽ cô nói sai cái gì rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Em mà đẩy thầy ra thì rất là vô lễ...

Sáng hôm sau Tâm Đan uể oải rời giường, đánh răng rửa mặt rồi xem thời gian biểu ngày hôm nay, may mắn là buổi sáng không có tiết học nào về lý thuyết mà chỉ có một tiết thể lực của Thẩm Trung Kiên mà thôi. Tâm Đan thay đồ thể thao rồi mang giày vào, lúc cô ngồi buộc dây giày thì cửa ký túc bất ngờ mở ra, Mộng Hương mặt mũi bơ phờ tựa vào cửa giống như là không còn sức để đi tiếp.

Làm cô giật cả mình đó chính là mùi rượu trên người cô ấy. Gia Vi cũng suýt chút bị mùi rượu nồng làm cho ngất xỉu, cô nàng bịt mũi nói. "Mộng Hương cậu uống rượu suốt một đêm à?"

"Ừ..." Mộng Hương ỉu xiu đáp rồi loạng choạng đi về bàn ngồi xuống.

Tâm Đan buộc xong dây giày thì đứng lên. "Hôm qua sao cậu không đi thuyết trình, cậu đó mất điểm rồi đấy. Đã vậy còn đi thâu đêm suốt sáng rồi lại về nhà trong bộ dạng đầy mùi rượu thế, Mộng Hương gần đây cậu gặp chuyện gì vậy hả?"

"Ồ ào quá." Cô nàng bực dọc nói. "Cứ làm như cậu chưa từng cả đêm về không bằng ấy, uống rượu thì đã sao? Tớ là người trưởng thành rồi, uống chút rượu có phạm pháp hay không?"

"Mộng Hương cậu sao vậy? Tâm Đan cũng chỉ là lo cho cậu thôi, cậu có cái gì chứ? Cậu mang đầy mùi rượu về ký túc nếu để quản lý biết thì sẽ bị phạt đấy."

Mộng Hương cười khẩy. "Thì sao? Cậu mang quản lý ra dọa tớ hả? Có giỏi thì kêu bà ấy tới đây phạt tớ đi."

"Cậu..."

"Bỏ đi." Tâm Đan kịp thời kéo Gia Vi lại. "Trễ giờ rồi chúng ta đi thôi, tớ thấy hôm nay cậu ấy cũng không học tiết thể lực này được đâu."

Cả hai người rời khỏi, Mộng Hương ném bừa túi sách lên bàn học rồi nằm lăn xuống giường ngủ.

...

"Trong lịch sử loài người đã có nhiều các cuộc chiến tranh nổ ra, để phục vụ cho mục đích chiến tranh, loài người đã phát minh ra nhiều loại vũ khí và chúng cũng phát triển mạnh mẽ từ thô sơ đến hiện đại. Trong thời hiện đại, loại vũ khí được sử dụng nhiều nhất trong các cuộc chiến tranh chính là súng – một vũ khí dễ dàng sử dụng, có độ sát thương lớn. Đã có nhiều các loại súng khác nhau được phát minh trong lịch sử loài người. Trước mặt các em hiện giờ là khẩu súng Heckler Koch HK MG4 MG 43. Đây là loại súng máy hạng nhẹ sử dụng loại đạn 5.56x45mm NATO với cơ cấu nạp dây đạn được chế tạo bởi công ty Heckler & Koch đến từ nước Đức. Nó được chế tạo từ những năm 1990 và ra mắt công chúng vào năm 2001. Mặc dù là một mẫu mã đã khá lâu đời nhưng nó vẫn "ăn đứt" nhiều đối thủ khác nhờ sự vượt trội trong thiết kế nhẹ, an toàn cho xạ thủ và đáng tin cậy. Một ưu điểm nữa là khẩu súng này cũng tương hợp được với nhiều loại đạn của các nhà sản xuất khác nhau mà không cần phải thay hệ thống trích khí khi sử dụng." Thẩm Trung Kiên chỉ vào một khẩu súng được để trên bàn rồi giảng chi tiết cho sinh viên bên dưới nghe, mọi người đều rất tập trung không dám lơ là dù chỉ một phút. Sau khi nói qua sơ lược, Thẩm Trung Kiên gọi Dương Nam Phương lên bắn thử một phát đạn bằng Heckler Koch HK MG4 MG 43. Lúc này nhiều sinh viên đã lật lật lấy đồ bịt tai ra che chắn vì ai cũng biết thông thường tiếng súng nổ sẽ vô cùng lớn. Thẩm Trung Kiên phát hiện liền nói. "Không được bịt tai, sinh viên trưởng Bách Nhật lại không nghe được tiếng súng thì chẳng khác gì giáo viên trưởng ngoại ngữ không nói được tiếng Anh vậy, gỡ ra hết cho tôi."

Thế là mọi người đành phải nín nhịn mà nghe tiếng súng nổ.

Dương Nam Phương bước lên, tiến hành hàng loạt các động tác nạp đạn rất thuần thục rồi hướng về tấm bia đặt phía xa trên sân cỏ.

Lúc tiền đạn vang lên, Gia Vi sợ tới mức nép sát vào vai Tâm Đan núp. Cô buồn cười nhưng vẫn cố nín nhịn lại, hiếm khi thấy Gia Vi sợ tới mức này, đúng là thỏa mãn không kể siết.

Thẩm Trung Kiên yêu cầu Dương Nam Phương tiến hành đánh giá khẩu súng này, anh không cần nghĩ quá lâu liền trả lời thầy giáo hết sức rành mạch. "Theo em thấy thì khẩu súng này có tốc độ bắn nhanh, thay đạn dễ dàng, bắn khá chính xác. Nhiều loại súng hiện đại thời nay vẫn dựa trên mẫu Heckler Koch HK MG4 MG 43 để sản xuất vì cơ cấu chốt khóa cơ bản của loại súng này làm cho súng tản nhiệt nhanh, cò súng ít khi bị kẹt nhưng cũng bộc lộ nhược điểm đó là súng khá nặng."

"Được rồi dừng." Thẩm Trung Kiên bất ngờ cắt ngang. "Vừa rồi đội trưởng đã đề cập tới vấn đề súng khá nặng, ở đây ai biết lý do? Gia Vi, trả lời."

Chắc là Thẩm Trung Kiên đã nhìn thấy Gia Vi khúm núm nép vào Tâm Đan nên đã chú ý tới cô, gọi cô lên trả lời. Trưởng Gia Vi bị điểm tên, nhất thời đơ như tượng đá. "Dạ...à, là do súng sử dụng đạn 45 ACP nên súng khá nặng so với những loại súng tiểu liên 9mm khác như là Sten, MP-40, MAT-49."

Tâm Đan nghe thì để đó cho vui, nghề nghiệp sau này của cô là cứu người chứ không phải đâm thuê chém mướn nên cần gì phải chú trọng tới mấy loại vũ khí đáng sợ thế này. Nào ngờ, ông trời cũng không muốn để cô an nhàn, khi không thấy Thẩm lại chỉ định một sinh viên năm hai ngành y lên bắn thử khẩu súng kia? Tâm Đan nếu máo không ngốt, ngã giá thế nào thì Thẩm Trung Kiên vẫn không tha cho cô. Thế là cô đứng lên, cố gắng cầm lấy khẩu súng từ tay Dương Nam Phương, nhưng khi tay cô vừa chạm tới thì anh lại rút khẩu súng về.

Tâm Đan sáng mắt, có lẽ Dương Nam Phương biết cô không có kinh nghiệm nên muốn giúp cô thoát nạn lần này?

Nhưng không..

Anh tháo găng tay màu đen của mình đang mang ra, rồi kéo tay cô lại đeo vào. "Độ rung của súng rất mạnh, em không đeo bao tay vào sẽ sưng lên đó."

Tâm Đan hoàn toàn đứng hình, so với việc sợ tay tôi sưng lên thì anh nên nói với thầy Thẩm bỏ ra phần test này đi.

Sinh viên ngồi bên dưới thì ồ lên một tiếng rõ ngạc nhiên kèm với trêu chọc. Kỳ lạ là Tâm Đan lại chẳng thấy chút gì ngượng ngịu hay bối rối, cô đứng yên mặc kệ anh đeo găng tay cho mình. Xong xuôi, cô không chút hứng thú lấy khẩu súng rồi bước vào vị trí.

"Chuẩn bị."

"Ồi hết hồn má ơi!" Tâm Đan giật mình. "Ày, đội trưởng à, anh đừng có hét đột ngột vậy được không? Tiếng súng còn không đáng sợ bằng tiếng của anh đấy."

"Đừng có nhiều lời, tập trung vào." Dương Nam Phương nghiêm mặt.

Cô thờ dài, nặng nề gờ khẩu súng trong tay lên. Theo khẩu lệnh của Dương Nam Phương mà bắn một phát, chỉ tiếc là cô đã xem thường độ rung tới mức làm kinh động của cây súng này, một phát bắn ra không phải theo đường thẳng mà là từ đường thẳng biến thành đường chỉ thiên lên mây. Còn viên đạn, không ai biết nó rơi ở chỗ nào nữa.

Sinh viên bên dưới khúc khích cười, thầy Thẩm lại lên tiếng trách móc. "Em cũng không phải theo học trường Bách Nhật ngày đầu, đã là năm hai rồi đến cả cách bắn cơ bản cũng không biết sao?"

Một sinh viên ngồi bên dưới. "Thưa thầy, mấy tiết trước cậu ấy đều trốn hết, làm gì mà biết được cách bắn chứ?"

"Suýt nữa thì tôi quên, có vẻ như em không thích tiết thể lực của tôi phải không?" Thẩm Trung Kiên hỏi.

Thầy hỏi như vậy em mà nói phải có phải chỉ cần chờ người áp giải ra sân chạy cả chục vòng hay không? "Không ạ...là tại em không khỏe cho nên..."

"Trùng hợp vậy, không khỏe nhiều lần vậy sao?"

Đúng đấy, em không khỏe nhiều lần thế đấy thì sao hả?

"Tốt, nếu em không phải chán ghét tiết thể lực này thì tôi giao em cho Nam Phuong, trong vòng hôm nay học cách dùng súng thành thạo cho tôi."

"Hả?" Tâm Đan ngẩng đầu, mắt vô tội. "Trong vòng hôm nay sao?"

"Đúng vậy, trong vòng hôm nay." Thẩm Trung Kiên nói. "Nam Phuong, giao nhiệm vụ cho em, nếu không dạy được đàn em của mình thì em bị phạt chung đấy."

"Rõ!"

"Tất cả giải tán."

Sinh viên đứng lên nghiêm chào một cái, Tâm Đan thở dài chán nản cũng định rồi đi thì bị Dương Nam Phuong chặn đường, anh vừa cười vừa nói. "Ờ, đàn em khóa dưới, đi đâu thế?"

Tâm Đan mếu máo. "Đại thần à, em biết anh lợi hại rồi, anh có thể nhân từ một chút không? Tha cho em đi mà."

"Năn nỉ vô dụng, khi này em cũng thấy hết rồi, nếu không dạy cho em đàng hoàng thì người vô tội bị phạt sẽ là anh."

"Nhưng mà..."

"Vào chỗ đi."

Tâm Đan hiển rằng, không chút tình nguyện vào chỗ. "Súng hết đạn rồi."

"Nạp đạn."

"Nạp làm sao?"

"Không phải chứ đàn em khóa dưới? Đến giờ không những em không biết cách nhắm bắn ngay cả nạp đạn em cũng không biết sao?"

Tâm Đan thầm chửi một trăm lần trong lòng. Hôm nay là đại hội si nhục hay sao? Ai cũng đề cô ra để xéo sặc thế nhỉ? Sáng ra lại suýt cãi nhau với Mộng Hương, khi này lại vừa bị thầy Thẩm quát, giờ lại tới lượt Dương Nam Phuong. Càng nghĩ càng tức, càng không vui, cô quát lên một tiếng. "Ồ, không biết đó, thì sao? Thì sao? Thì sao hả?"

Dương Nam Phuong không ngờ tự nhiên cô lại sảng giọng kiểu đó, nhất thời cũng không phản ứng kịp, lui ra sau vài bước. "Thì tôi chỉ cho, làm gì dữ vậy? Thật ra cái này không có quá khó, em chỉ cần mở cái chốt này ra sau đó cho đạn vào rồi đóng lại như thế này."

Tâm Đan chỉ kịp nhìn thấy vài ba thao tác, cũng chỉ có thể nghe vài tiếng cạch cạch cạch rồi thôi. "Này, anh làm nhanh thế để biểu diễn à? Làm chậm lại đi."

Dương Nam Phuong gật đầu, làm lại lần nữa nhưng vẫn không chậm lại được chút nào. Tâm Đan bảo anh làm thêm lần nữa thật chậm để cô nhìn kỹ hơn, nhưng tốc độ vẫn không thể cải thiện.

"Tôi làm nhanh thế này quen rồi, nếu làm chậm lại thì sẽ không quen tay."

"Thế thì em học thế nào được, mấy loại thao tác này cần quan sát kỹ thế mà." Tâm Đan thở dài. "Này, đây là vấn đề của anh đấy nhá, là anh không làm chậm được nên em mới không học được. Có gì thì đừng có trách em."

Khó khăn lắm mới có thể thoát buổi huấn luyện nhằm chán này, Tâm Đan đương nhiên phải tuyệt tình một chút, có được một lý do cô liền lấy nó làm cơ để trốn học. Trời lạnh thế này đi về ký túc ngủ có phải khỏe hơn nhiều hay không? Dương Nam Phuong phía sau gọi cỡ nào cô cũng không động lòng trắc ẩn, nhưng lúc chuẩn bị rời khỏi sân tập bắn thì nhìn thấy Ngụy Giang Thiên. Không biết anh đứng ở đây từ lúc này, Tâm Đan giật mình phút chốc rồi lễ phép chào hỏi. "Chào thầy Ngụy, trùng hợp nhỉ, thầy đi ngang qua à?"

"Không phải." Anh đáp. "Tôi đang xem em luyện tập thế nào."

"Hả?" Tâm Đan ngớ ngàng, xem cô? Cô có phải là thú trong sở thú đâu mà xem? "Em, đương nhiên là rất tốt rồi."

"Vậy sao? Tôi lại thấy em đang trốn học." Anh như cười như không, trong giọng nói còn mang một hàm ý trêu chọc hiểm có.

"À..." Tâm Đan bối rối, gãi đầu. Dương Nam Phuong ới Dương Nam Phuong, đừng trách em, có trách thì trách...trách ông trời đi. "À, tại Dương Nam Phuong giảng em chẳng hiểu gì cả cho nên..."

"À, tôi hiểu rồi. Tốt thôi, tôi cũng đang rảnh, để tôi giúp em."

"Hà giúp gì chứ?" Tâm Đan còn chưa hiểu hết câu nói của anh thì anh đã bước lên kéo tay cô trở lại sân tập bắn. Lúc này mọi tầm nhìn của Tâm Đan đều tập trung vào bàn tay anh đang nắm tay cô, hành động này của anh có vẻ rất tự nhiên, không một chút gì gượng gạo. Nhưng còn cô thì vì sự động chạm này mà cảm giác như gãi bàn tay đang bị nắm đã sớm không còn phải của mình nữa, ngơ ngơ nghếch nghếch mà đi theo anh. Ngụy Giang Thiên bảo Dương Nam Phương đi về trước, Dương Nam Phương cũng không còn cách nào khác đành lườm cô một cái cảnh cáo rồi rời khỏi.

Không ai biết cái xoay người này của anh ấy đã quay lại biết bao nhiêu lần.

"Thầy Ngụy... thầy, thầy không phải chuyên về cái này, thầy dạy chắc em không hiểu đâu." Tâm Đan từ chối khéo.

Nhưng lại không khéo chút nào, Ngụy Giang Thiên nâng mắt nhìn cô. "Xem thường tôi phải không?"

Vừa nói, anh vừa thao tác cực nhanh tuyệt đối không kém gì Dương Nam Phương, chỉ cần giờ súng, không tốn quá nhiều thời gian để nhắm bắn. Tâm Đan chưa kịp bật tai thì tiếng súng phát ra làm cô thoáng giật mình, cho tới khi bình tĩnh lại mới chạy tới bìa nhìn lên hồng tâm, nhất thời cũng không tin nổi vào mắt mình. "Trúng, trúng ngay giữa rồi..."

"Thế nào? Đủ trình độ dạy em chưa?" Anh nhàn nhạt hỏi.

Đủ rồi, nhưng mà... "Em, em đột nhiên lại cảm thấy đau bụng... nên..."

Lần này Ngụy Giang Thiên lại giờ khẩu súng lên, nhưng không nhắm vào bia mà nhắm vào Tâm Đan đang đứng cạnh cái bia. Anh không nói tiếng nào, ý cười nhàn nhạt lóe lên trong mắt kết hợp với hành động bây giờ giống hệt như sứ giả địa ngục đến đòi mạng cô vậy. Tâm Đan sợ tới mức cuống quýt tay chân, "Không không không, đừng bắn đừng bắn, em học, em học là được chứ gì." Cô dè dặt đi về phía anh, vừa đi vừa ra dấu bảo. "Thầy Ngụy bình tĩnh, có gì thì từ từ nói, súng không đem ra giỡn được đâu."

Anh hạ súng xuống rồi tháo đạn bên trong ra, đợi Tâm Đan đi tới bên cạnh mới chậm rãi lên tiếng. "Thật ra đây là thiết kế có cách hoạt động rất khác với kiểu hoạt động cơ bản. Ông đạn được đặt phía trên nòng súng. Khi nạp thì nòng súng sẽ được đẩy lên trước tách ra khỏi khóa nòng và vỏ đạn cũ nếu có sẽ tự rơi xuống do chính trọng lượng của mình và viên đạn mới sẽ được đẩy xuống nằm ở vị trí ngay phía sau nòng súng. Nòng súng được gắn với hai thanh trượt khi đẩy nòng súng lên phía trước thì hai thanh trượt này sẽ nhô ra từ trong khóa nòng, hai thanh trượt này sẽ đóng vai trò là vật giữ viên đạn khi nó được đẩy xuống từ ống đạn do khoảng cách của chúng không cho phép viên đạn rơi xuyên qua, nhưng trước khi chúng nhô ra thì vỏ đạn cũ đã rớt ra, độ dài nhô ra vừa đủ để giữ viên đạn. Tôi làm thử một lần cho em xem."

Anh tiến hành thao tác nạp đạn, Tâm Đan không dám chớp mắt quan sát, nhưng thay vì quan sát cách nạp đạn mà anh làm thì cô lại chú ý vào tay của anh hơn.

Sao đàn ông con trai lại có đôi tay đẹp thế này chứ?

Ngụy Giang Thiên đưa mắt nhìn cô, vừa nhìn đã biết thừa rằng Tâm Đan không hề tập trung. "Lâm Dung Tâm Đan, em nhìn cái gì?"

"Tay của thầy." Cô cười. "Tay thầy đẹp lắm đấy, có luyện tập không vậy?"

Ngụy Giang Thiên nhìn cô chằm chằm, ánh mắt rõ là không vui đi vài phần.

"Được rồi được rồi, em tập trung là được chứ gì, thầy làm lại lần nữa đi."

Anh làm lại một lần nữa rồi đưa súng cho cô, Tâm Đan nhận lấy liền làm theo những gì mình vừa nhìn thấy. Hóa ra cũng không quá khó như cô tưởng, vài lần còn gượng gạo nhưng dần dần lại càng thạo tay hẳn ra. "Em làm được rồi này."

"Tốt lắm." Anh gật đầu. "Tiếp theo là cách bắn, em làm thử tôi xem, khi nãy tôi chỉ thấy em bắn chỉ thiên thôi."

Tâm Đan bĩu môi, giờ súng trong tay lên, còn chưa bắn thì Ngụy Giang Thiên phía sau đã nói. "Sai rồi, tư thế sai. Cầm súng không nên lỏng lẻo như vậy, độ rung của súng lúc bắn là vô cùng lớn, nếu lực ở tay không hợp lý sẽ khiến súng rơi xuống đất như vậy là hoàn toàn không hợp quy chuẩn."

Anh đột nhiên đứng phía sau vòng tay qua người cô, Tâm Đan giật cả mình nhất thời không kịp phản ứng. Bàn tay anh khéo léo giúp cô chỉnh lại cách cầm súng, miệng thì nói về quy tắc và lý thuyết của cách cầm này. Tâm Đan thực chất chẳng nghe thấy một chút nào, tiếng tim đập thậm chí có thể át cả tiếng súng.

Bởi vì khoảng cách của hai người trước sau quá gần nên lưng cô thỉnh thoảng vô tình chạm vào ngực anh, nhịp tim của anh thực sự rất trầm ổn chẳng bù cho với nhịp tim đang công suất cao của cô hiện giờ. Vòng tay của anh thực sự rất an toàn làm cô có cảm giác cứ như đó là một thế giới mới hoàn toàn cách ly với mọi không gian xung quanh.

"Nghe hiểu chứ?" Giọng của anh trầm thấp vang lên bên tai cô. "Vấn đề cơ bản khi bắn súng đó chính là đường ngắm, đó là đường thẳng từ mắt của em qua điểm chính giữa mồi trên khe ngắm đến điểm chính giữa đỉnh đầu ngắm. Đường ngắm đúng chính là điểm được xác định từ trước trên mục tiêu sao cho khi ngắm vào đó để bắn thì quỹ đạo đường đạn đi qua điểm em định bắn trúng trên mục tiêu. Bây giờ tôi sẽ thử cầm tay em bắn một lần, ok?"

Tâm Đan không trả lời, cho tới khi tiếng súng vang lên sát bên tai cô mới giật mình. "Ồi mẹ ơi hú vía, sao, sao thầy bắn mà không báo để em chuẩn bị?"

"Tôi đã báo rồi, hay là em lại không tập trung?" Ngụy Giang Thiên ở phía sau lên tiếng.

Tâm Đan chớp mắt liên tục vài cái. "Đầu, đầu có chứ. Không phải tại em, là tại thấy đấy, đứng gần em như thế thì làm sao em tập trung được?"

Sau khi cô nói ra câu này, giữa hai người lại đột ngột tồn tại một khoảng lặng đầy mờ ám.

Gió nhẹ nhàng thổi, mái tóc đã dài tới vai của cô vô tình lướt qua mặt anh. Dưới ánh nắng nhẹ nhàng của mùa xuân, cả hai người đứng gần như vậy, cái bóng dưới đất kéo dài hòa làm một thể, cảnh tượng đẹp tới mức không thể dùng từ ngữ để miêu tả.

Tâm Đan cũng nhận ra câu nói vừa rồi của mình hơi không đúng một chút, cô còn đang lo lắng tìm cách chữa ngượng thì cảm giác như anh phía sau đang áp sát tới gần hơn, bên tai cô khẽ nói. "Em có thể đẩy tôi ra mà."

Mặt của cô, bên dưới lớp da mặt như đang rực cháy lửa đỏ. Áp úng mắt nửa phút mới lên tiếng. "Em, em mà đẩy thầy ra thì rất là vô lễ..."

Ở đâu ra cái lý lẽ đẩy thầy giáo ra thì bản thân vô lễ thế hả? Cô thật sự muốn tìm cái hồ chui xuống rồi đắp thành ngôi mộ luôn cho rồi, Lâm Dung Tâm Đan ơi, Thanh Nhã ơi...mày thông minh lắm mà, biết cách ăn nói lắm mà... sao bây giờ lại...

"Cũng đúng, tốt nhất là từ nay em nên lễ phép như vậy." Anh nói một câu không rõ đầu đuôi thế nào sau đó buông cô ra. "Tập trung vào đi."

Tâm Đan hít thở sâu một hơi, cố gắng áp chế cảm xúc kì lạ trong lòng.

Cái gì gọi là tốt nhất từ đây nên lễ phép như vậy? Làm như trước giờ cô thất lễ lắm không bằng.

Bạn đang đọc truyện *Mật Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 58: Làm người lớn

Cho tới khi về ký túc, hai tay của cô đã tê rần lên vì bán quá nhiều lần mới có thể xem như là đạt chuẩn. Sau chuyện này cô mới biết thầy Ngụy là một người rất cầu toàn, cho dù là tư thế, cách nhắm bắn và khống chế lực của cô đã xem như tốt rồi nhưng anh vẫn yêu cầu cho tới khi bắn trúng hồng tâm mới được nghỉ. Làm hai từ bốn giờ chiều tới sáu giờ tối Tâm Đan phải cùng anh chôn vùi tuổi xuân của mình ở sân tập bắn.

Liên Chiêu nói đúng, mọi người nói đúng, Ngụy Giang Thiên đúng là nghiêm khắc đến mức phát sợ.

"Tớ về rồi..." Cô ném balo lên bàn rồi nằm vật vờ xuống giường.

Gia Vi nhìn sang. "Thế nào? Anh Nam Phương bắt cậu tập tới giờ này à?"

"Ừ..." Cô đáp cho có lệ. "Mộng Hương ngủ rồi à?"

"Ừ, ngủ lâu lắm rồi, dạo này không biết cậu ấy bị cái gì mà dễ nóng tính quá chừng."

Tâm Đan thờ dài, mệt đến mức hai mí mắt nặng trĩu. Gia Vi quay lại bảo cô phải đi tắm rồi mới được ngủ, cô không còn cách nào kháng nghị liền lật đặt bỏ dậy lấy khăn tắm. Lúc chuẩn bị rời khỏi thì nghe Gia Vi kêu cô, Tâm Đan chạy lại. "Chuyện gì?"

Gia Vi chỉ vào màn hình vi tính, trên màn hình hiển thị trang báo với tiêu đề: Giám đốc điều hành của tập đoàn Vạn Đức – Nguyễn Trọng Hy bị đánh tới mức phải nhập viện ở quán bar X.

Cụ thể tối ngày hôm qua, khi đang cùng đối tác bàn chuyện làm ăn tại quán bar X thì có người bắt ngờ xông vào phòng của Nguyễn Trọng Hy đánh hấn tới tấp. Hắn đang say rượu nên cũng không có sức phản kháng, khi cảnh sát hỏi cũng chẳng biết người đó là ai. Theo lời khai của một số nhân viên phục vụ có mặt tại đó thì người đánh Nguyễn Trọng Hy là một người đàn ông rất đẹp trai.

"Thật không ngờ ngay cả người quyền lực như Nguyễn Trọng Hy mà cũng bị đánh."

"Xời, anh ta nợ phong lưu bên ngoài biết bao nhiêu mà nói. Chắc là cưa cẩm nhầm cô nào có chủ rồi nên bị tình địch đánh tới mức này đấy."

"Phải không đấy?"

Tâm Đan không trả lời mà đi vào phòng tắm. Thật ra bài báo này vừa đọc qua là đã phát hiện ra mâu thuẫn, thứ nhất trong bài báo nói Nguyễn Trọng Hy đi gặp đối tác bàn chuyện làm ăn nhưng cuối bài lại nói hắn uống say tới mức không nhớ người đánh mình là ai? Ok, gặp đối tác thì có thể uống rượu, nhưng mục đích gặp đối tác chẳng phải để làm ăn hay sao? Uống say tới mức ngay cả người hành thích mình cũng không nhớ thì còn ký kết hợp đồng gì chứ? Khả năng cao nhất là hắn đi cưa gái.

Cô bắt ấm nước lên nấu nước ấm, trong lúc đợi nước sôi thì nghĩ tới một khả năng khác. Thứ hai, còn một điểm khá là kì lạ. Vệ sĩ bên người Nguyễn

Trọng Hy vô cùng nhiều, đi đâu cũng phải có vài ba tên lực lượng kẻ kẻ bên cạnh. Lúc đó hắn lại ở trong phòng vip của quán bar X, theo lý mà nói vệ sĩ sẽ đứng bên ngoài, một người muốn vào thì phải qua được ải của mấy người thủ hạ kia. Đằng này người đánh Nguyễn Trọng Hy lại ngang nhiên mở cửa xông vào, đánh hắn tới thành ra mức phải nhập viện cấp cứu mà trong quá trình đó lại không có người vệ sĩ nào can thiệp. Điều này chứng tỏ điều gì? Chứng tỏ người ra tay là người quen, hơn nữa quyền lực cũng không thua kém gì Nguyễn Trọng Hy nên mấy tên vệ sĩ kia mới không dám ngăn cản.

Thứ ba, cho dù lúc đó Nguyễn Trọng Hy say đến mức không nhận ra người đánh mình là ai thì sau khi nhập viện tỉnh lại các vệ sĩ của hắn cũng phải nói cho hắn người đó là ai chứ? Cho nên Nguyễn Trọng Hy chắc chắn đã biết được người đánh mình là ai, nhưng tại sao hắn lại nói với cảnh sát rằng mình say quá nên không nhớ? Lý do dễ hiểu nhất đó chính là Nguyễn Trọng Hy và người đánh hắn có quan hệ không tầm thường, nói ra sẽ có ảnh hưởng nhất định tới tập đoàn Vạn Đức vì vậy hắn mới dấu đi.

Người mà các thủ hạ kia dè dặt không dám can ngăn, người mà có quan hệ gì đó với Nguyễn Trọng Hy...

Ngụy Giang Thiên!

Cái tên này liền hiện lên trong đầu Tâm Đan.

Là thầy Ngụy sao? Sao thầy ấy lại làm như vậy chứ?

Thật khó hiểu, thôi cũng không cần hiểu, cứ vào ngâm nước nóng thư giãn đã.

Trên hành lang của bệnh viện Bách Nhật, có một căn phòng cao cấp phía bên ngoài toàn là vệ sĩ canh gác nghiêm ngặt làm các bệnh nhân xung quanh cũng dè dặt không dám đi ngang qua. Ngụy Giang Thiên cầm theo một tập văn kiện đi tới, đám vệ sĩ kia vừa thấy anh liền đứng sang một bên. "Cậu Ngụy!"

Vốn dĩ anh đã mở cửa đi vào, nhưng lúc này lại chú ý tới mấy ánh mắt dè dặt của bệnh nhân xung quanh. "Mấy người đứng đây làm gì?"

Một vệ sĩ đáp. "Là do chủ tịch lo lắng sợ kẻ gây sự kia lại tới... nên bảo chúng tôi phải ở đây canh giữ."

Anh quay qua, lãnh đạm nói. "Kẻ gây sự kia, mấy người biết là ai không?"

Mấy người vệ sĩ nhìn nhau ấp úng. "Dạ biết."

"Vậy bây giờ tôi vào trong gặp Nguyễn Trọng Hy, có phải mấy người sẽ theo kẻ gây sự này vào trong bảo vệ cho cậu ta không?"

Vệ sĩ. "..."

"Được, im lặng phải không? Đi theo tôi." Nói rồi anh quay lại định mở cửa phòng.

"Thuộc hạ không dám."

"Không dám thì tốt." Anh nói. "Đi xuống xe của mấy người ngồi đợi đi, không có mệnh lệnh bất cứ ai cũng không được lên đây."

"Nhưng lời dặn của chủ tịch..."

"Tôi lấy thân phận là bác sĩ cảnh cáo các anh, bệnh nhân ở khu vực này cần nghỉ ngơi nếu mấy anh còn tiếp tục đứng ở đây gây tác động không tốt đến người bệnh tôi sẽ cho luật sư gửi đơn kiện các anh." Ngụy Giang Thiên ngắt lời vệ sĩ, ngữ khí anh không quá lớn nhưng cũng đủ để dọa người.

Mấy người vệ sĩ vâng vâng dạ dạ rồi nhanh chóng rút đi. Ngụy Giang Thiên mở cửa phòng bệnh rồi đi vào bên trong, Nguyễn Trọng Hy đang ngồi ăn lê, thấy anh vào cũng không chút gì ngạc nhiên ngược lại còn thản nhiên hỏi. "Anh cả không cần gây áp lực lên mấy người vệ sĩ như vậy, họ cũng đi làm thuê thôi, anh xem, anh dọa họ tới mức này rồi còn gì?"

Ngụy Giang Thiên không trả lời, ném tập văn kiện trong tay lên giường. "Chủ tịch có lời dặn, bảo cậu giữ gìn sức khỏe, trong thời gian này dự án Hoa Kiện giao cho tôi xử lý."

Nguyễn Trọng Hy lật tập hồ sơ ra xem qua vài dòng rồi úp lại để sang một bên. "Đánh tôi thành ra thế này không phải chỉ để nắm một dự án này chứ?"

"Đương nhiên không phải."

"Vậy tại sao?"

Trong mắt Ngụy Giang Thiên thoát qua một tai hại hước đầy tính châm biếm, anh nhếch môi. "Tôi thích, thì tôi đánh, cậu biết lý do làm gì?"

Nguyễn Trọng Hy sững sờ trong giây lát rồi bật cười. "Đây là lần thứ hai anh mất bình tĩnh thế này kể từ khi tôi giành lấy Lâm Cẩm Tú từ tay anh đấy."

Ngụy Giang Thiên im lặng, đầu mày anh nhíu lại tựa như màn đêm chốn âm ti.

Nguyễn Trọng Hy không hoảng sợ khi thấy dáng vẻ lạnh lẽo này của anh, ngược lại còn bình tĩnh hỏi dò. "Là vì Lâm Dung Tâm Đan sao? Tôi thật thất vọng, trước mặt cô ấy anh luôn bày ra dáng vẻ vô hại đó, nếu cô ấy nhìn thấy vẻ mặt của anh bây giờ có phải sẽ rất sốc không?"

Vàng trán anh giãn ra, ngữ khí lạnh lùng nói. "Nguyễn Trọng Hy, đừng cuốn Tâm Đan vào cuộc chiến này của chúng ta. Mà nếu cậu có cuốn cô ấy vào, tôi cũng tuyệt đối không để cô ấy trở thành một Lâm Cẩm Tú thứ hai."

"Xem ra anh rất tự tin."

Nguy Giang Thiên cười khẩy. "Cậu nghĩ nếu năm đó tôi không để Lâm Cẩm Tú rời đi, cậu có cơ hội hay sao? Người con gái tôi thật sự thích, đó chính là số mệnh của tôi, tôi nhất định sẽ bảo vệ cô ấy. Cậu nhớ kỹ, đây là lời cảnh cáo tôi dành cho cậu."

Nói rồi anh quay lưng toan bước đi.

Nguyễn Trọng Hy phía sau nhàm chán nói. "Lâm Cẩm Tú về nước rồi."

Bước chân Nguy Giang Thiên chỉ khựng lại vài giây sau đó anh cũng rời khỏi.

Chiều hôm sau, sau khi tan làm Tâm Đan đặc biệt mua một phần Pandan đem tới phòng giáo viên cho Nguy Giang Thiên. Từ xa đã thấy phòng còn sáng đèn, cô biết chắc anh còn ở lại bởi vì anh phải đợi cô đem bánh tới. Nghĩ tới đây Tâm Đan đột nhiên cảm thấy thành tựu vô cùng, cô nhớ tới câu nói trước giờ chưa từng chờ đợi ai của anh mà cảm thấy thực sự hạnh diện, bây giờ chẳng phải anh đang chờ đợi cô ở trong phòng hay sao? Tâm Đan đi tới trước cửa, chỉnh trang lại đầu tóc rồi gõ vào cửa hai cái, bên trong không có âm thanh hồi đáp. Cô nghĩ thầm không lẽ trong phòng cháy đèn như lại không có ai? Tâm Đan mở cửa, nhẹ nhàng đẩy ra thì thấy anh đang ngồi phía sau bàn làm việc mắt thì nhìn chăm chú vào bàn phím vi tính. Cô bước tới, tuy rằng bước chân cũng không nhẹ gì nhưng lại không thể làm anh chú ý tới sự xuất hiện của cô. Tâm Đan có chút hụt hẫng gọi một tiếng, Nguy Giang Thiên mới ngẩng đầu. "Em đến làm gì?"

Câu hỏi này đánh bay niềm tự hào ban đầu của Tâm Đan. Cô gơ phần bánh trong tay lên. "Shipper đến đưa bánh này."

"À, để đó đi." Anh đáp.

Tâm Đan để xuống bàn, rồi quan sát anh. "Thầy đang nghĩ chuyện gì mà chăm chú thế?"

"Không có gì."

"Còn nói không có gì? Thầy nhìn chăm chăm vào cái bàn phím, hay là bàn phím nạm vàng hả?" Cô vừa nói vừa gơ tay cầm bàn phím lên xem.

Nguy Giang Thiên cầm lấy tay cô kéo lại. "Đừng có sờ lung tung lỡ bị điện giật rồi sao?"

"Vậy thầy đang nghĩ chuyện gì?" Tâm Đan thừa nhận mình và Mộng Hương đều có năng khiếu lâm phóng viên khi cả hai đều hiếu kỳ như nhau, bây giờ là tình huống điển hình, bà tám bà chín nào nhập cô nên đã làm cô quên luôn việc anh vẫn còn cầm tay mình, một lòng cô chỉ muốn biết anh đang nghĩ gì mà chăm chú như khi này thôi.

Nguy Giang Thiên khẽ cười một tiếng. "Không có gì đâu, trời lạnh như vậy ra đường sau lại không mang bao tay?"

Anh giúp cô xoa xoa cái tay vốn dĩ đã lạnh cóng, nhưng hình như Tâm Đan lại không thấy lạnh, cô kiên quyết hỏi. "Thầy không nói em sẽ hỏi hoài đấy."

"Là chuyện của người lớn, em không hiểu đâu." Nguy Giang Thiên lạnh nhạt đáp.

Tâm Đan rút tay lại, xem tình hình có vẻ như anh thực sự không muốn chia sẻ cho cô biết, trong lòng đột nhiên có chút không vui.

Thấy sắc mặt của cô không tốt, anh định lên tiếng giải thích, nào ngờ vừa nói ra hai chữ "thật ra..." thì Tâm Đan đã quay người bước đi thật nhanh rồi đóng sầm cửa lại. Để lại Nguy Giang Thiên dở khóc dở cười, cô nhóc này, tính tình trở nên nóng nảy thế này từ bao giờ không biết.

Nhưng một lúc sau, cửa phòng lại vang lên tiếng gõ nhẹ nhàng. Anh đưa mắt nhìn qua một cái rồi nói. "Vào đi."

Tâm Đan mở cửa bước vào, bắt chước kiểu cười thanh lịch như của Đồng Gia Hân nhìn anh. "Chào thầy Ngụy, trùng hợp quá, thầy cũng ở đây sao?"

Cô không phải chỉ bắt chước cách cười mà hình như còn bắt chước luôn cả cách nói chuyện. Tâm Đan bước tới ngồi xuống chiếc ghế đối diện anh. "Trùng hợp tôi cũng đi ngang qua đây, thấy thầy thất thần nên muốn quan tâm một chút, không biết là chuyện gì đã khiến thầy bận tâm như vậy thế?"

Nguy Giang Thiên nhìn cô không chớp mắt. "Em làm cái gì thế?"

Cô lại mỉm cười. "Làm người lớn."

Thanh lịch vậy đủ người lớn chưa? Nói chuyện khách sáo và lễ phép chừng mực thế này đủ người lớn chưa hả?

Bất ngờ, Nguy Giang Thiên phá lên cười lớn. Dường như bao nhiêu lo lắng trong lòng đều bị đánh bay đi phương nào, anh nghĩ Tâm Đan đúng là nên đi làm diễn viên hài, bản thân anh là người ít cười cũng bị cô chọc thành ra bộ dáng này, nếu làm diễn viên hài chắc cũng là người nổi nhất showbiz cho xem.

Tâm Đan ngược lại tỏ vẻ không chút hài lòng nào với thái độ của anh. "Thầy cười gì chứ? Em đang làm người lớn mà, cười cái gì?"

Nguy Giang Thiên chống tay lên bàn đỡ cái trán vốn dĩ năm phút trước vẫn còn đau nhức của mình, anh lắc đầu vừa cười vừa nói. "Tâm Đan, em thật sự rất đáng yêu. Sao em lại có thể..."

Nói còn chưa hết câu thì anh đã dừng lại vì đề...tiếp tục cười.

Tâm Đan bĩu môi, trong lòng cũng vì sự vui vẻ của anh mà phần khởi theo, tuy nhiên bên ngoài cô vẫn vờ bày ra vẻ không hài lòng bĩu môi. "Em rõ ràng đang thành tâm thành ý chia sẻ tâm sự cùng thầy, thầy còn cười bảo em đáng yêu, em có phải con nít đâu mà đáng với chả yêu."

"Được được được, cô Lâm Dung Tâm Đan, cô không phải con nít." Nguy Giang Thiên cố nín cười, nhưng ý cười vẫn lan ra tận đáy mắt. "Vậy cô người lớn Lâm Dung Tâm Đan, tôi nghe nói hôm nay ở phố Nguyên Hồng có lễ hội hoa đăng, cô có vui lòng cùng đi ngắm với tôi không?"

Trái tim của cô cũng vì cách nói chuyện nửa đùa nửa thật của anh mà đập rộn ràng, cô nói. "Được, vậy tôi lấy tư cách người lớn đồng ý đi ngắm hoa đăng cùng với cậu Ngụy."

Nguy Giang Thiên lại bị cô chọc cho cười thêm lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 59: Cô gái đó, thật sự rất khó dụ dỗ

Nếu Nguy Giang Thiên không nhắc tới vụ lễ hội hoa đăng lần này có lẽ Tâm Đan cũng quên không nhớ tới đã gần tết nguyên đán. Cứ mỗi dịp tết đến xuân về là người dân và chính quyền địa phương lại long trọng tổ chức lễ hội rước đèn hoa đăng. Lễ hội với các hoạt động chính là lễ rước - lễ té - lễ dâng hương và nhiều hoạt động trò chơi dân gian khác.

Nguy Giang Thiên lái xe cũng chỉ khoảng nửa tiếng là tới nơi, đây là lần đầu tiên cô có dịp chứng kiến ngày lễ quy mô lớn thế này. Dòng người đông nghẹt làm xe không thể chạy vào được nên cô và anh phải xuống xe đi bộ vào bên trong, thật sự không ngoa chút nào khi dùng từ đông tới mức không có chỗ chen chân để miêu tả tình hình hiện tại. Tuy Tâm Đan không tới mức bị gọi là lùn nhưng dù gì thì so với những người không trang lứa cô cũng thấp hơn chút xíu, nhắc tới là cô lại cảm thấy không hài lòng, nhiều lúc tự hỏi "Lâm Dung Tâm Đan ơi, sao hồi nhỏ cô không ăn nhiều một chút để cao lên?" Nhưng sau đó lại tự nghĩ lại, mình đã xài thân thể của người ta rồi còn đòi hỏi, có khi đòi hỏi nhiều quá liền bị trời đất cũng nên.

Trở lại vấn đề vì thân hình nhỏ nhắn không khác gì học sinh cuối cấp ba cho nên việc chen lấn đối với cô là thiệt thòi lớn, nhiều lần Tâm Đan suýt chút bị dòng người lấn lướt tới mức muốn ngã đều là nhờ Nguy Giang Thiên đỡ cho lại kịp. Nếu cô thật sự bị ngã, e là dòng người đông đúc xung quanh sẽ đạp lên người cô mà đi. Khung cảnh khá hỗn loạn này hình như cũng khiến anh không thoải mái, chiều cao anh hơn hẳn những người xung quanh nên nhiều lúc Tâm Đan cứ hình dung ra cây cột điện giữa dòng người vậy. Cô nói anh xem còn bao lâu nữa thì mới tới, anh nhìn ra phía trước một cái rồi nói lại với cô còn rất xa.

Thế là phía trước cũng là người mà phía sau cũng là người, cho dù có muốn quay lại cũng không được. Đột nhiên Tâm Đan cảm thấy có ai đó đang sờ eo mình, cô vô thức hét lên một tiếng không to, Nguy Giang Thiên liền chú ý quay qua. "Chuyện gì thế?"

"Hình như có ai sờ em ấy..." Nhột chết đi được, ai mà chơi cù lét kiểu mất văn hóa thế không biết?

Anh đưa mắt nhìn một đám đàn ông đi bên cạnh, phía trước rồi phía sau cô. Có thể nói từ phía của Tâm Đan đều là đàn ông đứng, đột nhiên Nguy Giang Thiên kéo cô lên phía trước anh. Tâm Đan đột ngột bị kéo, có chút ngơ ngác. Nguy Giang Thiên một tay đỡ lấy cô, một tay khác mở đường máu, dòng người phía trước cũng tách ra nhanh chóng. Giờ phút này cô như một con chim nhỏ nép vào người anh, chính vì vậy cũng ít bị mấy người xung quanh chen lấn làm cho suýt chút nữa té ngã như khi này.

Ở khoảng cách gần như vậy, ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy góc nghiêng gương mặt cực kì điển trai của anh, Cúi đầu có thể ngửi thấy mùi hương gỗ mộc rất đặc trưng từ áo của anh. Kỳ thật có rất ấn tượng với loại mùi hương này, nó không phải là mùi nước hoa nên càng khiến cô tò mò, có một lần cô đã lên mạng tìm hiểu thì mới biết đó là mùi hương đặc trưng của một người. Trên mạng cho chuyên gia phân tích rằng, Lượng cortisol trong người khi chúng ta ngửi mùi hương của người yêu chứng tỏ mùi hương thân quen giúp giảm stress còn mùi hương xa lạ thì ngược lại làm tăng căng thẳng. Theo bản năng, chúng ta thường sợ người lạ, đặc biệt nếu đó là đàn ông. Nghĩ tới đây đột nhiên Tâm Đan đỏ mặt, cái gì chứ? Thân quen sao?

Đương lúc miên man suy nghĩ thì một giọng nói bên cạnh vang lên đánh thức cô dậy.

"Anh xem bạn trai người ta còn giúp bạn gái mở đường kia kìa, có ai như anh hay không? Để em tự mình làm như vậy à?"

"Sao em cứ cầu nhau mãi thế, em cũng có tay mà."

"Hừ, hay nhỉ, lúc mới yêu chẳng phải anh cũng cưng chiều em như vậy sao, giờ sao lại khác nhau đến thế."

"Được rồi được rồi, lại đây lại đây bà cô ơi."

Vốn dĩ là đoạn đối thoại rất ư là vui vẻ nhưng lại khiến Tâm Đan bối rối vô cùng, còn đỏ cả mặt, cảm giác cứ như mùi hương gỗ mộc thoang thoang trong mũi mình hiện giờ chính là độc dược nguy hiểm. Cô ngước lên len lén quan sát anh, sắc mặt anh vẫn điềm tĩnh như vừa rồi không nghe thấy gì cả, nhưng cô lại nhìn thấy khóe môi cong nghị của anh cong lên một đường. Tâm Đan dụi mắt nhìn lại lần nữa, khẳng định rằng bản thân mình không hoa mắt. Cười cái gì chứ? Nụ cười đó có ý nghĩa gì chứ?

Lại còn cặp tình nhân bên cạnh, cái gì mà lúc mới yêu cũng cưng chiều như vậy? Thật là, bọn cô có phải là loại quan hệ đó đâu...

Tâm Đan định lên tiếng đính chính thì một bà cụ lớn tuổi đi cạnh bên phải anh nãy giờ cũng quan sát hai người rất kỹ, lúc này cũng cười mờ ám nói. "Đúng là tình nhân trẻ có khác, xem kia, cô gái cũng không cần đỏ mặt như vậy, xem ra cậu trai trẻ này thật sự rất để ý cô đấy."

"Đề, đề ý...?" Tâm Đan cảm thấy trái tim mình nhảy vọt lên tận cổ, nghẹn ở cổ họng kệt cứng ở đó làm cô không thể nói chuyện.

Bà lão mỉm cười. "Ừ, cậu trai trẻ này, đừng có nói là cậu phù nhận đấy, khi nãy nhìn thấy cô bị mấy tên con trai khác lợi dụng đám đông thì sắc mặt cậu tệ ra thấy rõ."

Ngụy Giang Thiên không dám ngắt đầu, chỉ liếc mắt nhìn anh, sắc mặt Ngụy Giang Thiên vẫn không có chút gì gọi là muốn giải thích chỉ là nụ cười khi nãy vẫn tồn tại trên môi anh. Dường như là càng ngày càng tươi hơn thì phải...

Tâm Đan lấp bấp giải thích. "Không phải đâu bà ơi...thật ra thì..."

Anh đột nhiên ôm lấy eo cô kéo qua một bên. "Cẩn thận chút."

Bây giờ cô đã hiểu thế nào là có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch rồi. Cô háng giọng một tiếng. "Thầy Ngụy à, cũng gần ra khỏi đám đông rồi, để em tự đi cũng được."

Ngụy Giang Thiên gật đầu, buông cô ra. Nào ngờ vừa mới rời khỏi anh, dòng người phía sau bắt ngờ ồ ạt lên một cái, dạt một người nhỏ bé như cô qua một bên, tiếp tục giằng tiếp đẩy cô về phía anh. Ngụy Giang Thiên giờ tay ra đón lấy cô giống như biết trước cô sẽ bị đẩy tới mức này, anh kéo cô vào lòng, thì thầm nói. "Có vẻ như em vẫn nên nép trong ngực tôi thì sẽ an toàn hơn đấy."

Đây là lần đầu tiên trong đời Tâm Đan biết cái cảm giác ngượng tới mức chẳng biết nói gì nó như thế nào.

Mà cái đám người này, chen chúc thì cũng phải có văn hóa một chút xú đi chứ. Thiệt tình, y hệt mấy bà nội trợ đi tranh nhau đồ sale trong siêu thị vậy.

Ra khỏi đám đông, Tâm Đan mới xem như hít thở thông thoáng hơn một chút. Ngụy Giang Thiên đi ra một phía nghe điện thoại, cô đứng lại thích thú nhìn một cảnh náo nhiệt xung quanh. Đúng là lễ hội hoa đăng lớn có khác, khắp nơi đều là lồng đèn kết hoa rực rỡ vô cùng đẹp.

Ngụy Giang Thiên phía xa, mỉm cười nói vào điện thoại. "Làm tốt lắm"

Vệ sĩ của anh thở phào đáp. "Vâng, nhưng chúng tôi phải làm gì tiếp theo đây?"

Có vẻ như anh ta cũng mệt mỏi vì phải cố gắng xô đẩy trong đám đông vừa rồi.

Anh nhìn ra phía cái bóng nhỏ đang thích thú nhìn ngắm xung quanh của cô phía xa, rồi nói. "Tìm một quán nước nào ngồi đi, lúc về chen thêm một lần nữa. Nhưng nhớ kỹ cho tôi, chỉ được xô không được sờ có biết không?"

"Dạ, cậu Ngụy."

Lúc này buổi lễ vẫn chưa tiến hành diễn ra, Tâm Đan có thể nhìn thấy rất nhiều Phật tử và trẻ con xung quanh. Một đứa trẻ mãi vui chơi mà va vào cô, nó hoảng hồn nói xin lỗi rồi nhanh chóng rượt đuổi cùng mấy đứa trẻ khác. Tâm Đan nghĩ tới lúc còn nhỏ, cô rất muốn được thoải mái vui đùa như bọn chúng.

Đột nhiên có người phía sau xoa đầu cô, Tâm Đan vốn dĩ rất ghét ai chơi trò vò tóc thế này nên cô thật sự đã quay lại có ý định mắng người nhưng khi nhìn thấy anh thì lại nín bặt. Chỉ biết ngây ngốc nhìn gương mặt, tia sáng của ánh đèn lồng xung quanh vô ý phác họa nên hình bóng cao lớn vững chãi của anh, dung nhan có nét lại Tây lại tựa như một loại thuốc phiện chết người vô cùng nguy hiểm, không biết là do vừa rồi cô chen chúc mệt quá hay là do đèn lồng xung quanh quá mức rực rỡ làm cô hoa mắt mà hiện giờ cô lại thấy nụ cười của anh trở nên rất tà mị không thể lý giải được. Vốn dĩ định mắng người, nhưng hiện giờ cô chỉ biết cầm nín.

Họ cứ đứng yên nhìn nhau thế này, dòng người đông đúc xung quanh không muốn chú ý cũng khó.

Người đàn ông cao lớn lịch lãm, phong độ ngời ngời. Ngồi con gái có diện mạo đẹp như viên ngọc trắng sáng, khép nép e thẹn.

Khung cảnh này hết sức hòa hợp cứ như họ sinh ra là để đứng cạnh nhau như thế này.

Có một số người tưởng rằng đang quay phim nên ngó nghiêng tìm đạo diễn và máy quay.

"Tâm Đan." Anh thấp giọng gọi tên cô, càng nghe càng thấy tà mị.

"Dạ?"

"Có muốn chơi lồng đèn không?" Anh bất ngờ hỏi.

Tâm Đan không kịp phản ứng nhìn anh ngỡ ngàng. "Hả? Em cần lồng đèn làm gì?"

Anh đưa mắt nhìn ra phía một đám nhóc đang đùa giỡn với nhau, đứa nào cũng có lồng đèn trên tay. "Xem đi, mấy bạn nhỏ người nào cũng có kìa."

Không hiểu sao vào giây phút đó trái tim của cô như rằng bị lửa nung lên làm tan chảy.

"Em, em cần gì lồng đèn chứ? Em là người lớn chứ có phải con nít đâu." Cô cố gắng tìm lời để nói, sau đó phát hiện hình như lễ thả đèn sắp bắt đầu rồi, cô kéo tay anh. "Đi thôi, chúng ta đi thả đèn."

Cô đi trước kéo theo anh đi sau, Ngự Giang Thiên khẽ cười, ánh mắt chăm chú nhìn bàn tay nhỏ bé chỉ có thể nắm được một nửa bàn tay của anh. Hành động này của cô cứ như đã chạm tới một nơi nào đó mềm mại nhất trong tim anh khiến nơi đó rung động mãnh liệt, Ngự Giang Thiên âm thầm dùng tay mình bao phủ lấy tay cô, chuyển từ bị động sang chủ động.

Hội hoa đăng chính là một nét đẹp văn hóa tâm linh lâu đời, mỗi ngọn hoa đăng phát sáng là nơi trao gửi ước nguyện chí thành tha thiết của mỗi người con Phật cầu nguyện những điều tốt đẹp nhất cho bản thân. Có rất nhiều người nước ngoài lặn lội từ xa tới đây chỉ để tham dự ngày lễ hoành tráng này mà thôi. Khắp nơi bây giờ đều rực một ánh sáng vàng nhạt của nến, mỗi người sẽ được phát cho một cây nến nhỏ được cắm trong đóa sen. Tâm Đan và Ngự Giang Thiên cũng có.

Âm thanh nhạc điệu nhẹ phát lên, mọi người đều hai tay cầm hoa sen nhắm mắt cầu nguyện. Tâm Đan không có gì để cầu xin, cô chỉ mong "Lâm Dung Tâm Đan" có thể siêu thoát, thân thể này của cô ấy cô nhất định sẽ thay cô ấy bảo quản. Kẻ hãm hại cô ấy cô cũng đã trả thù rồi, nên chỉ mong cô ấy có thể an lòng nhắm mắt mặc dù hiện giờ mặt của "cô ấy" vẫn đang mở trừng trừng.

Sau đó cô đi đến ven hồ thả hoa sen xuống dưới, Ngự Giang Thiên cũng làm tương tự cô. Tâm Đan quay qua anh hỏi. "Khi này thầy cầu nguyện gì vậy?"

"Bình yên."

"Bình yên? Bộ đó giờ thầy không bình yên sao mà phải cầu nguyện điều này?"

Ngự Giang Thiên cười nhẹ. "Em nghĩ cuộc sống của một bác sĩ thỉnh thoảng còn kiêm luôn cả pháp y như tôi thì có thể bình yên sao?"

"À, em nhớ lúc trước thầy từng nói khi còn ở Mỹ ngay cả ngày lễ cũng không được nghỉ ngơi." Tâm Đan thấp giọng. "Thật ra em thấy thầy cũng không cần bán mạng như vậy đâu, nhà thầy giàu đến thế kia mà, Vạn Đức có khối tài sản tầm mức không lỗ đâu."

"Đó là tài sản của nhà họ Nguyễn, chẳng liên quan gì đến tôi." Anh bất ngờ đáp.

Tâm Đan chớp mắt. "Thầy và Nguyễn Trọng Hy...."

Anh nhìn cô, dường như biết ý định trong câu hỏi của cô. "Anh em, khác cha khác mẹ. Cha của tôi và mẹ của Nguyễn Trọng Hy đều mất chúng tôi mười tuổi, sau đó khi chúng tôi mười hai mẹ của tôi và cha của cậu ấy lại dọn về ở chung."

"Vậy còn Ngự Từ Anh?"

"Cùng mẹ khác cha."

Tâm Đan gật đầu. "Nhưng cũng tốt, dù gì thầy cũng có một gia đình."

Ngự Giang Thiên im lặng một lúc rồi hỏi cô. "Khi này em cầu nguyện cái gì?"

"Cầu siêu thoát." Tâm Đan bỏ hai tay vào túi quần short jean, đứng tựa vào thành cầu quay lại đối diện với anh.

Ngự Giang Thiên tỏ vẻ ngạc nhiên. "Siêu thoát?"

"Em đi đường đã vô tình đạp rất nhiều con kiến chết nên em muốn bọn chúng siêu thoát, đừng có về tìm em trả thù."

Ngự Giang Thiên bật cười. Cô lại nhún mày. "Này thầy không tin à? Có luật nhân quả đấy."

"Không phải tôi không tin." Anh nói. "Chỉ là tôi cứ nghĩ một cô bé như em thì sẽ cầu tình duyên."

"Cô bé gì chứ? Em lớn rồi mà." Tâm Đan lườm anh một cái rồi thờ dài. "Tình duyên gì chứ? Em chẳng tin vào mấy cái đó."

Ngự Giang Thiên nhếch mày quan sát cô. "Không tin?"

"Ừ, không tin."

"Tại sao?"

Lần này tới phiên Tâm Đan im lặng, cô nhìn xuống dưới chân mình một lúc rồi hít thở sâu, quay lại nhìn ra khung cảnh con sông đầy đèn hoa đăng kia, nói. "Thầy cũng biết em là cô nhi, từ nhỏ đã không có cha mẹ. Thật ra tới bây giờ em vẫn còn nhớ gia đình của em lúc trước, nhưng lại không nhớ rõ gương mặt của cha mẹ ruột mình. Từ nhỏ em đã biết nói rất chậm, năm tuổi vẫn không nói được câu nào. Ba em vì chuyện đó liền nghĩ em bị câm, là một đứa trẻ tật nguyền cộng thêm quan niệm trọng nam khinh nữ của ấy nên ông ấy rất ghét em. Thường xuyên chỉ chiết mẹ em đủ điều, em nghe, em có thể hiểu tất cả chỉ có không nói được mà thôi. Từ đó cho tới bây giờ em luôn có suy nghĩ, tình yêu thực chất không hề đáng tin chút nào. Trông chờ vào người khác, chỉ bằng trông chờ vào chính bản thân mình."

Anh đứng phía sau cô, nhìn mái tóc đen tùy tiện kẹp lên phần nửa của cô. Trong ánh mắt hiện tại lướt qua vô vàn sự phức tạp, sau một phút anh bước lên, vịn tay vào thành cầu nhìn xuống con sông bên dưới. "Có muốn nghe một câu chuyện không?"

"Hả?" Tâm Đan quay qua.

Anh nói. "Tôi muốn cứu vớt lòng tin của em."

Trong thoáng chốc cô ngây ngơ gật đầu.

Anh nói. "Ông và bà của tôi yêu nhau từ thời xưa, tôi cũng không rõ là từ khi nào, cho tới khi tôi năm tuổi thì bà nội ngã bệnh. Bệnh rất nặng khiến bà phải ra đi trong một đêm, cả nhà vì sợ ông biết chuyện sẽ đau lòng nên đã giấu chuyện này đi. Hôm đó không thấy bà cả ngày, ông hỏi tôi, mẹ đã dặn tôi rất kỹ là không nói chuyện này cho ông biết. Nhưng ông lại cứ hỏi đi hỏi lại, tôi nhìn thấy được sự sốt ruột trong mắt ông, lúc đó tôi đã nói ra tình hình hiện tại của bà. Kết quả là đêm hôm đó, trời mưa rất lớn, ông đạp xe đạp chạy tới bệnh viện. Thang máy lại bị hư, ông đã chạy bộ lên 32 tầng lầu để gặp bà lần cuối. Tôi còn nhớ, khi đó ông 82 tuổi." Anh dừng một lúc rồi lại tiếp tục kể. "Sau đó ông đã rất giận chuyện mọi người giấu ông nên cũng ngã bệnh, rất may là chữa khỏi, nhưng sau đó vài năm ông lại rơi vào chứng mất trí nhớ của người già. Ông không còn nhận ra tôi, mọi người, cha mẹ, tất cả ông đều không nhớ. Có lần tôi lục được một tấm hình của bà trong cuốn album cũ trong kho, tôi đã thử đưa ông xem, hỏi ông có nhận ra người trong ảnh không? Ông mỉm cười mắt ứa lệ nói với tôi, đó là bạn tình của ông."

Nghe hết câu chuyện anh kể, khi biết đó là chuyện có thật trái tim cô lại như bị ai khuấy đảo. "Tìm một người và một tình yêu như vậy, rất khó."

"Đúng vậy, sẽ rất khó." Anh nhẹ nhàng đáp. "Mười tám năm đầu, tôi phải trả một cái giá rất lớn để biết được bản thân mình cần tìm một người như thế nào. Ba mươi năm sau, cuối cùng tôi cũng tìm ra một người, người đó không giống với tiêu chí lựa chọn bạn gái của tôi. Nhưng không sao, không quan trọng. Một khi đã nhận định được một người thì tôi nhất định sẽ tìm được người đó, cùng với cô ấy ở chung một chỗ."

Cô quay sang, tò mò nhìn anh. Không hiểu sao khi nghe thấy lời này trong lòng lại có một chút khó chịu. "Thầy có người mình thích rồi sao? Là ai vậy?"

Anh mỉm cười, nhìn chăm chăm vào đôi mắt xám của cô. "Em không quen đâu, nhưng tôi cũng không nói được."

"Tại sao?"

"Đó là bí mật, tôi sợ cô ấy nghe được thì công sức bấy lâu nay tôi dụ dỗ sẽ biến đâu mất."

Cô chớp mắt, trái tim lại càng đau hơn một chút. "Tình yêu, cũng phải dụ dỗ sao?"

"Đương nhiên rồi, phải sứt đầu mẻ trán mới có thể chiếm được một chút tình cảm của cô ấy." Anh đắm chiêu vài giây rồi nói. "Cô gái đó, thật sự rất khó dụ dỗ."

Bạn đang đọc truyện *Mật Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 60: Tôi nghĩ với tính của em thì em sẽ thích đi leo cây hơn

Thời tiết gần tết cũng trở nên dễ chịu hơn, trường đã cho nghỉ mười ngày để sinh viên thoải mái vui đùa dịp tết này. Thế nhưng chỉ có sinh viên khoa y mới biết đây chính là cực hình vì bài tập tết vẫn được phát ra như sắc lệnh của chính phủ không thể không làm, thế nên dù phổ phưởng nhộn nhịp cỡ nào thì sinh viên vẫn phải bù đầu trong ký túc. Tâm Đan cũng không ngoại lệ, cả ngày của cô đều là sách vở và máy tính.

A Tuệ đã đưa Phùng Minh Long tới bệnh viện Bách Nhật, hiện tại tình trạng của anh ta đã ổn định hơn rất nhiều. Thành thạo Tâm Đan cũng có tới thăm, cô nhận ra hình như bà đi hai kia thấy cô cũng không nói nhiều như trước, rất tốt, cô chỉ cần như vậy là đủ, chỉ cần bà ấy im miệng lại đừng có xéo sáo làm cô tức điên lên là được.

Sau một thời gian bù đầu bù cổ, cuối cùng mớ bài tập kia cũng có thể hoàn thành sớm hơn ngày ba mươi một ngày. Tâm Đan có thể thở phào thành thói cười trên nỗi đau của người chậm chạp là Gia Vi. Đạo này không biết Mộng Hương xảy ra chuyện gì, cả ngày chỉ có ban đêm là quay về ký túc còn lại thời gian đều đi đâu mất tăm, có điều khi trở về thì trên người toàn là mùi rượu. Cô và Gia Vi gạ hỏi thì cô ấy lại nổi cáu lên rất khó hiểu. Sau nhiều lần bị quát nạt vô cơ thành ra cô và Gia Vi đều hờ hững khi nhìn thấy Mộng Hương, riết rồi cô ấy giống như bị cách ly khỏi phòng ký túc này vậy, không phải

cách ly, mà là cô lập.

Nhiều lúc cô cảm thấy đây mới chính là cuộc đời, dù là bạn thân cỡ nào đi nữa thì cũng chỉ là người dung mà thôi. Sẽ không có ai vì ai mà sẵn sàng bao dung tất cả, cô có thể quan tâm họ nhưng nếu họ bức dọc với cô như vậy, đều là con người đương nhiên phải có một mối và tức giận.

Cuộc sống gần đây của cô thật sự rất yên ả, đi làm đều độ, đi thực tập cũng đều độ nói chung là dần dần Tâm Đan cũng quen với cách cân bằng thời gian để phù hợp cho cuộc sống bận rộn trước mắt.

Sự rảnh rỗi dễ khiến con người ta suy nghĩ vẩn vơ đi nhiều hướng, chợt nhớ tới câu nói hôm đó ở lễ hội hoa đăng của anh. Hóa ra thầy Ngụy đã có người mà mình thích rồi, cô gái đó sẽ trông như thế nào nhỉ? Đẹp như cô không? Tốt tính như cô không?

Nghĩ một hồi lại thấy mình tự kỷ hơi bị nhiều, Tâm Đan lấy áo khoác rồi rời khỏi trường.

Lần này cô không gọi taxi, đi bộ tà tà tới tận công viên ở đầu đường. Bây giờ cô đã có chiều thức cho dù đi đâu cũng được, nếu muốn quay lại trường thì chỉ cần gọi điện thoại nói địa chỉ chỗ mình đứng thế là chưa đầy năm phút taxi đã có mặt hộ tống cô về trường.

Cô đặc biệt thích cảm giác tản bộ, lững lờ đi giữa đường phố đông người như thế này. Trước giờ phương châm sống của cô chính là lững lờ như vậy, Tâm Đan chưa bao giờ mong mình sẽ trở thành tiêu điểm của thế giới, đối với cô có lẽ cũng giống như lời nguyện ước hôm đó của thầy Ngụy, cô cũng chỉ cần bình yên là đủ.

Nghĩ một hồi sao lại nghĩ tới thầy ấy nữa rồi?

Cô thờ dài, thật sự không biết trong đầu mình đang chứa cái gì? Có phải cô nên gặp chị Tôn ở khoa thần kinh khám thử hay không?

Công viên trung tâm thành Bách Nhật là một trong những công viên đẹp nhất thế giới bao quanh hoàn toàn là những cao ốc chọc trời. Nó trải dài một góc phía tây thành phố, khi, trong số những cái tiền về thiết kế, công viên được xây dựng thêm các tuyến đường dành cho đua ngựa, đường cho người đi bộ và xích lô cùng các con đường dưới mặt đất, biến nó trở thành ốc đảo xanh tuyệt đẹp trong lòng đô thị. Ngoài ra, vào mùa xuân đây cũng là địa điểm lý tưởng để người thích thưởng hoa có thể tới đây ngồi dưới băng ghế đá nhìn ngắm một khu vườn hoa Anh Đào rợp sắc hồng.

Đài phun nước lớn nằm ở giữa công viên, Tâm Đan bước chậm chậm tới, dù còn cách một khoảng khá xa nhưng cô có thể ngửi thấy mùi calo trong nước. Từng cánh hoa anh đào rơi xuống hồ nước lại bị dòng nước phun ngược trở lên thật sự là một cảnh tượng vô cùng đẹp mắt.

Tâm Đan máng áo khoác trên vai, bỏ hai tay vào túi quần im lặng đứng nhìn phong cảnh.

Phía bên kia đường, chiếc xe màu trắng được nhân viên của nhà giữ xe lái tới. Một lúc sau, từ trong nhà hàng Ngụy Giang Thiên và vài ba người mặc áo vest đi ra. Bắt tay nhau rồi cùng nói mấy lời khách sáo mang tính xã giao thông thường rồi cùng nhau rời khỏi, anh quay lại nhìn nhân viên giữ xe ý bảo đưa chìa khóa cho anh, nhưng cậu ấy lại lơ đãng nhìn ra phía sau lưng anh. Ngụy Giang Thiên khó hiểu, thấy vậy thì quay lại.

Cảnh tượng đó có lẽ vô cùng chán động, chỉ là một sự chán động trong tâm can anh mà thôi.

Một cô gái đứng cạnh đài phun nước, cô mặc chiếc quần short jean ngắn khoe trọn đôi chân nuột nà trắng như một búp măng non. Chiếc áo thun rộng màu xanh dương, phía sau lưng còn in một loạt hình vẽ ngộ nghĩnh. Cách ăn mặc này nhìn vào mới đầu sẽ để lại cho người khác một cảm giác rất tùy hứng, cứ như tùy tiện vác lên mình một bộ đồ cho có nhưng chính vì vậy mà khiến cô trở nên thoải mái và không quá gò bó.

Tùy hứng, phóng khoáng, dễ chịu.

Cô đứng cạnh hồ phun nước ngẩng đầu nhìn những cánh hoa Anh Đào rơi lả chả xuống, từ góc độ này của anh thật sự không khác gì một vị thần đang điều khiển nguồn nước cho cả nhân loại. Đẹp đến mức người xung quanh công viên đều phải thích thú quay lại nhìn.

Ngụy Giang Thiên không thích những ánh mắt dò xét kia, anh nhú mày một cái rồi đi qua đại lộ đi về phía cô.

Tâm Đan chỉ đơn thuần là ngắm hoa xem nước, nào có thể ngờ được mình đang lọt vào tầm mắt của anh. Cô đột ngột quay lại, vốn dĩ nghĩ rằng phía sau lưng mình không có người nên mới bước đi nào ngờ vừa lúc đụng trúng một vòm ngực lớn làm cô giật cả mình. "Ôi mẹ ơi, tôi xin lỗi."

Sau đó cô nhìn kỹ lại. "Thầy Ngụy? Sao thầy ở đây vậy?"

"Trùng hợp thật, tôi vừa có chút việc ngang đây." Anh đáp. Có lẽ là do hướng gió thổi ngược về phía anh nên anh đã cảm thấy hương hoa Anh Đào hiện giờ còn hòa hợp cùng với mùi hương thiếu nữ thanh khiết trên người cô, tạo thành một loại cảm giác rạo rực trong anh. "Em đứng đây làm gì?"

"Em ngắm hoa."

"Xùy." Anh bật cười.

Cô nhú mày hỏi. "Thầy cười gì chứ?"

"Tôi nghĩ với tính của em thì em sẽ thích đi leo cây hơn."

"Ý gì đây?" Tâm Đan có chút không thốt nên lời. "Em tuổi rông không phải tuổi khi, leo cây cái gì? Vội lại, em là người nhã nhặn lịch sự, ngắm hoa không

được hay sao?"

"À, đúng rồi, tôi quên mất em là quý cô người lớn."

"Thầy." Tâm Đan vô thức giơ tay đẩy cánh tay anh một cái. "Đừng có trêu em."

Phút chốc này, Ngụy Giang Thiên cảm thấy chỗ vừa bị cô chạm vào như đang dấy lên lửa nóng. Anh thu lại nụ cười bất chợt, lẳng lặng nhìn cô.

Tâm Đan bị anh nhìn tới mức ruột gan cũng nhảy lộn xộn trong người, cô giơ tay sờ mặt mình, mắt tự nhiên hỏi. "Thầy nhìn gì thế? Mặt em dính nhọ hả?"

Nào ngờ anh nói. "Phấn trên mặt em bị trôi."

"Đùa sao? Mặt mộc làm gì có phấn chứ." Cô cười hi hi.

Anh cũng cười, cố ý trêu cô. "Mặt mộc của em đủ để mộc nguyên tạ lúa đấy."

Tâm Đan thoáng đỏ mặt, lem thật sao? Không đúng, Gia Vi nói nhãn hiệu này không lem khi gặp nước mà? Cô bối rối giơ tay lau loạn xạ lên mặt, không đem theo gương cầm tay nên cũng không biết chỗ nào bị lem. Ngụy Giang Thiên nhìn thấy bộ dáng vừa lúng túng vừa ngốc nghếch của cô cũng hết cách, anh bất ngờ giơ tay ra kéo cô lại gần mình rồi giúp cô lau mặt.

"Lem chỗ này, đứng yên nào tôi giúp em lau."

Tâm Đan ngay cả thở mạnh cũng không dám, so với khi nãy thì khoảng cách này của hai người đúng là gần hơn rất nhiều rồi. Dáng người nhỏ xíu của cô giống như xi trum lọt thõm vào ngực anh, thật sự không ngoa chút nào, chính là lọt thõm vào ngực anh.

Bàn tay của anh rõ ràng là có vết chai, Tâm Đan cũng để ý rất nhiều lần rồi, bác sĩ thường có vết chai ở ngón cái vì vậy khi lướt qua da mặt vốn dĩ không khác gì con nít của cô đã để lại trên đó một chút cảm giác hơi đau nhưng dường như Tâm Đan cảm nhận được anh đã nhẹ tay hết sức.

Một lúc, anh nói. "Em trang điểm làm gì? Để tự nhiên sẽ tốt hơn."

"Gia Vi nói hăng mỹ phẩm này rất tốt cho da." Cô lí nhí đáp.

Anh nghe vậy thì dường như rất buồn cười. "Da em đang ở giai đoạn phát triển, có mấy chất hóa học này vào sẽ gây ảnh hưởng xấu."

Cô nghe không lọt tai, ngược lên nhìn anh. "Gì chứ? Thầy à, con nít bây giờ ba tuổi đã dậy thì rồi, da em giờ còn đang phát triển thầy nghĩ em dậy thì trễ sao? Sao, sao nói gì nói lại thầy vẫn xem em là con nít thế nhỉ?"

"Bởi vì người lớn không ai ngốc như em cả."

Hả? Cái gì? Cô ngốc á? Tâm Đan thật sự hơi bị chọc tức rồi, cô cười khi một tiếng. "Em ngốc chỗ nào chứ?"

"Nhiều chỗ lắm."

"Đại khái là chỗ nào chứ?" Tâm Đan hoàn toàn rơi vào trạng thái tức đến mức không để ý rõ ràng nãy giờ anh đã lau mặt cho cô xong rồi nhưng tay vẫn còn đặt trên hai vai của cô không nỡ rời đi.

Anh mỉm cười. "Em không hiểu lời tôi nói."

"Chỉ ra đi, thầy không chỉ ra em không cam tâm." Với lại với cái logic nhanh hơn người thường của thầy thì chuyện em có không hiểu cũng là điều đáng dễ thông cảm mà, sao lại nói em ngốc chứ?

Anh nhìn cô một lúc, sau đó nhàn nhạt nói. "Cũng gần chiều rồi."

Tâm Đan bĩu môi, đánh lạc hướng cũng chẳng khéo léo chút nào. Cô cũng mặc kệ anh, không muốn nói thì cô không tò mò nữa, tóm lại bản thân cô biết cô không bị ngốc là được.

Tôi cần thầy công nhận chắc?

Nhìn ra được vẻ cáu kỉnh thể hiện rõ trên mặt cô, khóe môi anh cong lên mang theo ý cười nhẹ nhàng, tay đặt trên đỉnh đầu cô một cách rất tự nhiên. "Ồ thành Bách Nhật này có một chỗ ngắm hoàng hôn tuyệt đẹp, có muốn đi xem không?"

"Không!" Cô đập chân xuống đất một cái, bực dọc đáp.

Anh thu tay lại bỏ vào túi quần, hơi nghiêng người áp sát xuống hỏi lại. "Đi không?"

"Đi!" Cô không chút cảm xúc gì gọi là ngượng đáp lại.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 61: Thôi xong đời gái rồi

Nguy Giang Thiên phì cười chỉ sang bên kia đường. "Xe bên kia."

Tâm Đan quay lại, nhìn thấy trước cửa nhà hàng lớn có xe của anh. Đúng là anh vừa từ nhà hàng bước ra thật, cô đột nhiên nhớ tới một câu nói từng xem trên mạng. Cuộc đời không phải phim ảnh, không có quá nhiều lần không hẹn mà gặp như vậy.

Cô bước chân định băng qua đường lớn nào ngờ anh phía sau kéo lại. "Đi chậm thôi, qua đường không cần phải bán mạng."

Anh nắm lấy tay cô dẫn qua đường, cô cũng không nói gì mặc kệ anh muốn dẫn thì dẫn. Không biết từ bao giờ, mọi động chạm thân thể từ phía anh đối với cô lại bình thường cứ như thể chuyện đương nhiên như vậy. Trùng hợp lúc này, có một cậu bé cũng được một người đàn ông khác dắt qua lộ, cậu bé nhỏ tuổi ngược lên nói. "Chú ơi, chị kia lớn rồi còn phải nhờ người khác dắt qua đường kia."

Người đàn ông nắm tay thằng bé nói nhỏ. "Đừng nói bậy."

"Cháu đâu có nói bậy, lớn như vậy rồi vẫn không biết qua đường..."

Tâm Đan thật sự vừa giận vừa buồn cười, cô giẫy tay ra phụng phịu nói. "Thật không ngờ có ngày em còn thua cả một thằng nhóc."

Lúc này tiếng kèn xe ở đâu phát tới làm Tâm Đan giật cả mình nhảy lên túm lấy tay anh. Nguy Giang Thiên bị bộ dáng như mèo nhỏ sợ chết của cô làm cho không biết phải nên xử sự thế nào cho phải, anh đan năm ngón tay và tay cô rồi tiếp tục qua lộ, kèm theo đó là một câu nói phát ra một cách hờ hững. "Em thì lớn hơn ai mà so sánh?"

Tâm Đan chợt nhận ra, không ngờ tới ngoài Dương Nam Phương, Gia Vi, Nguyễn Trọng Hy ra còn có một người thích đầu khẩu nói móc cô nữa đó chính là thầy Nguy mà cô xem là vô cùng cao quý. Nếu không bị ràng buộc bởi thân phận thầy trò cần tôn sư trọng đạo thì cô nhất định sẽ cay cú đáp lại từ lâu rồi. Nhưng Tâm Đan lại muốn tỏ ra mình là người thánh thiện không chấp nhặt đàn ông, hơn nữa còn là đàn ông đẹp trai thì tốt nhất cô nên cho qua chuyện, cô mỉm cười, nhìn bóng lưng cao lớn đi phía trước nói. "Chú!"

Lúc này cả hai người cũng vừa đi tới chiếc BMW trắng của anh, bóng lưng của Nguy Giang Thiên hơi khựng lại, anh kéo cô vào lề tránh xe rồi khó tin hỏi. "Em vừa gọi cái gì thế?"

"Chú!" Tâm Đan thoải mái lặp lại. "Luận bối phận, con nít gọi thầy một tiếng chú cũng đâu có sai."

"Gì chứ?" Lần đầu tiên trong đời Nguy Giang Thiên có cảm giác khó thở, không phải vì lý do gì khác mà là vì thở không thông. Anh mím môi, nghiêm mặt hỏi. "Em gọi Nguyễn Trọng Hy là gì?"

Tâm Đan chớp mắt. "Buồn thì chú vui thì anh, lúc giận quá thì gọi luôn cả hai."

Anh im lặng nhìn cô một hai giây rồi thở dài. "Lên xe."

Anh quay lưng lấy điều khiển mở xe, đèn xe lóe lên một cái làm Tâm Đan giật cả mình. Cô đi qua ghế phụ mở cửa tự nhiên ngồi vào trong. "Đi ngắm hoàng hôn thôi chú ơi."

Cô vừa cài dây an toàn vừa hí hửng nói, nào ngờ hình như cô nghe được một tiếng nghiêng răng nào đó lúc còn chưa cài xong dây an toàn thì xe đã lao đi. Giữa con đường đông đúc thế này xe chạy với vận tốc không quá nhanh nhưng cũng đủ làm Tâm Đan hụt mất mấy nhịp tim quý giá. Cô nắm chặt dây an toàn rồi nói. "Chú à, chú chạy chậm một chút được không vậy? Chú nói chú và Nguyễn Trọng Hy không phải ruột thịt nhưng lại thích tốc độ y như nhau ấy, định bán mạng à? Cháu không muốn đây là buổi ngắm hoàng hôn cuối cùng của cuộc đời 19 tuổi đâu."

"Em cầm miêng cho tôi."

Tâm Đan giật cả mình, đây là lần đầu tiên cô thấy thầy Nguy quát người. Nhất thời sợ tới mức thức thò im phăng phất, nào ngờ chưa được hai phút, khi xe dừng đèn đỏ, anh quay sang hỏi. "Em nói Nguyễn Trọng Hy? Cậu ấy cũng từng cho em thưởng thức tốc độ à?"

"Em phải cầm miêng!" Cô hờn dỗi nói.

"Xi." Anh nhìn ra cửa xe, bật cười một tiếng rồi nói. "Cho phép nói."

Cô hừ một cái rồi đáp. "Nguyễn Trọng Hy có lần nổi cơn giết chết em đi trường đua phóng xe như vũ bão, thật là, nhắc đến là dọa người á..."

Lời còn chưa nói hết, lần này vừa đúng lúc đèn xanh, chiếc xe đột nhiên lao qua ngã tư, tiến vào quốc lộ cao tốc.

Không ngờ tới ở một thành thị từ con hẻm nhỏ nhất cũng nhuộm đầy phong cách hiện đại như Bách Nhật mà cũng tồn tại một nơi yên tĩnh thế này.

Đó là một bờ hồ nằm ở ngoại ô thành phố, từ trung tâm đi một đoạn khoảng hơn nửa tiếng là tới nơi. Mặt hồ êm ả thỉnh thoảng lại có tiếng vịt kêu, nhìn lại thì thấy cả đàn vịt trắng toát đang đi lại thoải mái trên mặt nước. Nơi này nhìn quanh cũng không có lấy một tòa cao ốc nào vì vậy chắc hẳn là dịp 30 tết có rất nhiều người chen chúc ở đây để xem pháo bông.

"Thật không ngờ, còn có nơi thanh tịnh như vậy?"

Cô chạy lên phía trước, tựa người vào thanh vịn chắn trên bờ hồ rồi nhìn ra phía xa. Nắng vàng nhạt rơi lên gương mặt nhỏ nhắn làm vệt lên trong đôi mắt màu xám tro một tia sáng sinh động, anh đứng bên cạnh, nhìn một lúc lại cảm thấy say mê, vô tình hỏi. "Em thích ở nơi náo nhiệt như Bách Nhật, hay là sự thanh tịnh của chỗ này?"

Tâm Đan mỉm môi ngẫm nghĩ. "Vẫn là ở nơi yên tĩnh thế này hơn, lúc còn nhỏ ở trong vô nhi viện em cứ muốn trốn ra ngoài một lần để nhìn ngắm thế giới xem nó rộng lớn thế nào, phồn hoa thế nào. Em nhớ có lần em trốn đi cả hai ngày không mò được đường về, toàn thể nhân lực trong cô nhi viện bủa ra khắp thành phố tìm em, cuối cùng đồn cảnh sát gọi tới họ mới tìm được em. Sau này khi ra ngoài rồi mới thấy, náo nhiệt chẳng bằng một góc của sự tĩnh lặng."

"Em cũng nghịch thật, sau đó thì sao?"

"Sau đó? Sau đó thì bị mắng đi lỗi về đập cho một trận nhớ đời luôn." Ngẫm nghĩ lại lần đó, dì An Bình đã lo tới mức vừa khóc vừa đánh vào mông cô. Từ lúc vào cô nhi viện tới giờ đi ấy là người thương cô nhất vì vậy khi làm cho đi ấy khóc đến mức như vậy cô lại cảm thấy vô cùng có lỗi, bị đánh tới mức da thịt đỏ hết cả lên mà vẫn kiên quyết không chạy khoanh đứng một chỗ. Năm đó cô mười tuổi.

Suy cho cùng từ khi cô vào cô nhi viện tới tận bây giờ, người thật lòng coi cô là con gái chỉ có một mình dì An Bình. Nhắc lại thấy nhớ, nếu có dịp cô sẽ về thành Cát An tìm đi ấy, có điều bộ dáng này chắc cũng chẳng ai nhận ra cô là Thanh Nhã.

"Tôi thấy cô nhi viện nào giữ em, chỗ đó đúng là kiếp trước đã tạo nghiệp lớn." Anh mỉm cười theo ý hài hước nói.

Tâm Đan cười một tiếng rồi bày ra vẻ mặt không hài lòng lườm anh. "Em ở cô nhi viện là đứa trẻ tiên phong nhất trong mấy trò bày đầu đầu. Có lần em rủ bọn nhóc mới vào lấy chân choàng lên người, đóng giả nương nương rồi cầm đu đưa lên đầu làm trăm cái tóc, lụ khụ một tay nhét viên kẹo đậu vào miệng, tay kia thì tự rút nước cho mình, miệng còn nói Hoàng thượng, ngài thật ác với nô tì..., sau đó gục sang một bên ho ra máu... Tự biên tự diễn một hồi oán phụ thâm cung, cũng hơi khủng thật nhưng vì chơi vui quá nên cứ hai ngày lại làm một vở..."

Nguy Giang Thiên cười một tiếng, lắc đầu tỏ vẻ hết cách.

Nào có ai tự hào khoe mấy trò thần kinh của mình lúc nhỏ ra như cô vậy chứ?

Đúng là thần kinh.

Tâm Đan lừ mắt nhìn sang. "Nè, chẳng có ai kể chuyện sắn cho thầy cười đầu đầu. Kể em nghe đi, lúc nhỏ thầy có từng chơi mấy trò đó không?"

"Không." Anh đáp, thầy cô không tin thì thêm vào. "Từ nhỏ tính tình khá lập dị, không thích chơi mấy trò chơi mà những người cùng trang lứa ưa chơi. Nếu nói có chuyện gì buồn cười thì... có lẽ là một lần, cô giáo giữ trẻ lớp mầm đã thành khẩn khuyên bảo mẹ tôi nên đưa tôi đi khám tâm lý. Cô ấy nghĩ ngờ tôi bị chứng tự kỷ vì trong lớp cũng chẳng chơi đùa cùng ai."

Tâm Đan nhún mày, khó tin lên tiếng. "Thật không ngờ, từ nhỏ đã khó gần rồi à?"

Anh chỉ cười, không nói gì thêm.

Lúc này vừa hay cũng là lúc hoàng hôn bắt đầu buông xuống, phía xa chân trời in đậm một mảng màu cam, mặt trời cũng dần hạ thấp xuống. Tâm Đan không biết đỉnh núi từ phía xa kia là núi gì, cô hỏi thì anh trả lời đó là núi Vọng Ước, còn hồ này cũng là hồ Vọng Ước. Mặt trời tựa như lòng đỏ của trứng gà, chính vì khung cảnh yên bình đẹp thế này mà cô đã nhìn chăm chăm cho tới khi một bàn tay che mắt cô lại. Tâm Đan mới sững sờ vài giây sau đó bàn tay đó kéo cô một cái, chẳng mấy chốc lưng cô đã tựa vào một ức tường thành có hơi ẩm và tiếng tim đập vững chãi.

"Đừng có nhìn vào mặt trời lâu quá, hại mắt đấy."

Mắt cô bị che đi nhưng tai vẫn còn dùng tốt, có lẽ anh đang đứng phía sau cúi người, sát bên tai cô nói chuyện vì vậy cô cảm nhận được hơi thở nóng rẫy của anh. Tay đang che mắt cô từ từ hạ xuống, nhưng khoảng cách của hai người trước sau vẫn không đổi, lưng vẫn dán chặt vào ngực anh như vậy.

Cả hai im lặng, hoàng hôn cứ như thể phù xuống. Ánh nắng yếu ớt lúc chiều tà càng làm không gian thêm phần mơ mộng, hương lúa ở đâu đó phảng phất xung quanh, tiếng lá cây xào xạc lắng đọng giữa không gian thanh tịnh.

Giờ phút này, cô thật sự có một chút mong muốn khó hiểu. Mong rằng thời gian sẽ ngừng lại vài giây, sau đó lại nhớ tới hình như nữ chính trong phim hàn vì muốn ở cạnh nam chính thêm một lúc thì thế nào cũng có mấy câu thoại nội tâm kiểu này. Mặt cô đỏ ửng, lúc đầu nguây nguây sao bản thân lại có thể có suy nghĩ này chứ?

Tự nhiên cô lắc đầu mạnh như vậy làm mắt lộn tóc đen cùng phát phơ lung tung, một lộn lại vô tình lướt qua môi anh để lại trên đó hương thơm của dầu gội dịu nhẹ.

Máu trong người Ngụy Giang Thiên tựa như sôi sục, anh nhú mảy, huyết áp có lẽ đã tăng lên vài số vì hành động vô thức này của cô. Miệng lưỡi trở nên khô khốc, bàn tay lại có một ý định muốn véo nhẹ vào eo cô một cái, giờ lên gần chạm vào rồi lại rút về. Anh hít sâu một hơi, dùng chút lý trí cuối cùng của mình, âm thầm nói lòng khoảng cách của hai người ra một chút.

Vốn dĩ chỉ định gần gũi một chút, nào ngờ con nha đầu này lại là độc dược khiến anh suyết chút mất luôn cả sự tự chủ mà bản thân trước giờ luôn lấy làm kiêu hãnh.

Anh lăm bằm một câu theo phản xạ: Nha đầu chết tiệt.

Tâm Đan quay lại, chớp mắt hỏi. "Hả? Thầy mắng ai vậy?"

"Không có." Anh lui ra sau thêm một bước, cảm thấy hương thơm thanh ngát trên người cô vẫn như thuốc phiện vẫn quanh mũi mình, sự mềm mại của lọn tóc kia lại cơ hồ vẫn còn dán chặt trên môi mình. Đương nhiên, chỉ là tưởng tượng nhưng càng tưởng tượng hai mắt anh lại càng tối sầm.

Tâm Đan biết anh đang bức bối nhưng cô cũng không quản anh bức chuyện gì, liên tục múa mồm về khung cảnh hoàng hôn trước mắt. Cô giống như thiên sứ đứng cạnh bờ hồ, còn ánh vàng nhạt của chiều tà chính là linh khí vây quanh cô, nhuộm sự thuần khiết và mong manh kì lạ. Còn Ngụy Giang Thiên lúc này không khác gì một con sói xám, yên tĩnh đứng phía sau thu từng chút từng chút một từ ánh mắt cho đến nụ cười của Tâm Đan vào tầm mắt.

"Tâm Đan!" Anh gọi tên cô đột ngột, giọng nói cũng trở nên mơ hồ.

"Dạ?" Cô quay lại.

Anh nhìn cô chằm chằm một lúc, khẽ nhú mảy hỏi. "Em, em cứ để mặc kẻ người khác chạm vào người em như vậy sao?"

"Hả?" Cô ngây ra một lúc, không hiểu lời anh nói.

"Ý tôi, ý tôi là nếu có một người đàn ông tới nắm tay em rồi ôm em, em cũng không phản ứng gì à?"

"Đương nhiên là phải phản ứng rồi."

Ngụy Giang Thiên im lặng, ban đầu thoát hải lòng với câu trả lời của cô, song cô lại thêm vào một câu. "Một người đàn ông xa lạ tự dưng đến ôm em rồi nắm tay nữa thì chắc chắn anh ta bị thần kinh, với tư cách là một bác sĩ tương lai, lương y phải như từ mẫu em nên nhìn chút thời gian dẫn anh ta vào khoa thần kinh. Còn nếu quen biết thì có sao đâu?"

Ánh mắt anh nặng nề đi vài phần, trán cũng trải dài ba vạch đen.

Cái gì gọi là có sao đâu?

Tâm Đan quan sát thấy sắc mặt anh không tốt liền ra về hiểu chuyện lên tiếng. "Em biết người lớn tuổi không quen với mấy cách sống kiểu này, nhưng em trước giờ vẫn vậy chứ sao? Dương Nam Phương và cả Nguyễn Trọng Hy, họ gặp em người thì nắm tay người thì khoác vai có khi còn lôi kéo qua lại cũng bình thường thôi. Thế hệ trẻ bọn em không có rườm rà mấy cái quy củ đâu, lúc em còn trong cô nhi viện, đến năm mười tuổi rồi mà vẫn phải tắm chung với đám con trai, có ai cấm cản đâu."

Người lớn tuổi? Thế hệ trẻ bọn em không rườm rà? Đến chín tuổi vẫn tắm cùng với con trai? Bình thường?

Sự hải lòng vừa rồi của Ngụy Giang Thiên bay đi đâu mất, sắc mặt anh chuyển lạnh còn hơn cả băng tuyết làm Tâm Đan giật cả mình, không biết có phải là do trời dần chuyển sang buổi tối nên ánh sáng có chút không rõ ràng hay không mà sao cô lại thấy thầy Ngụy đột nhiên trở nên đáng sợ thế này?

Sau một lúc anh quay người bỏ đi, Tâm Đan phản ứng kịp thời chạy lò tò theo sau anh. "Thầy Ngụy, đi đâu vậy? Em nói sai cái gì hả? Không đúng, em nói đúng mà, đâu có sai?"

Anh càng nghe càng tức đến mức nổ đom đóm, nha đầu chết tiệt.

Ngụy Giang Thiên mở cửa ghế lái ngồi ào, cửa xe đóng lại cũng không hề nhẹ chút nào.

Tâm Đan thấy vậy thì lật đật chạy vòng qua định mở cửa bên kia nào ngờ tay còn chưa chạm vào cửa ghế lái phụ thì chiếc xe trắng đã nổ động cơ chưa đầy hai giây phi đi mất tiêu. Tâm Đan đứng lại, ngẩng người nhìn xung quanh, đây là ngoại ô? Không có taxi, cô bị mù đường... Về thế nào đây?

Cô gọi khàn cả giọng, nhưng xe đã đi rất xa. Thật không ngờ, thầy Ngụy lại có thể bỏ rơi cô ở nơi hoang vắng này... hình tượng idol trong lòng Tâm Đan giảm thêm năm điểm. Cô ngồi chồm hổm xuống đất lấy điện thoại ra xem, hóa ra nơi này không có sóng, thôi xong đời gái rồi.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss!* Phần Công được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Em muốn ở lại thì ở lại thôi

Chiếc xe trắng chạy rất nhanh, phía sau đều là bụi mịn mù. Đột nhiên anh đạp thắng gấp, xe dừng lại, cát bụi càng dày đặt thêm. Anh nhìn qua kính chiếu hậu, phía sau là một con đường đất anh vừa chạy qua, hoàn toàn không có một bóng người. Chỉ định chạy đi một chút sao lại đạp ga một cái liền vọt đi xa vậy chứ?

Cuối cùng anh cho xe lui từ từ lại, bởi vì giờ này là buổi tối, trên đường xe không có người nên anh cũng lười quay đầu xe mà cứ như thế lui ngược về phía sau từ từ trong gương chiếu hậu cũng nhìn thấy bóng dáng nhỏ của Tâm Đan. Cô ngồi chồm hổm dưới đất, cái cổ rụt lại gần như lọt thõm vào cái áo phông rộng trên người, không biết cô nhặt ở đâu một khúc cây nhỏ rồi về cái gì đó lên đất.

Ánh sáng nơi này rất yếu, bóng dáng cô ngồi đó gần như là bất lực. Lần này tới phiên ruột gan anh xoắn cả lên, đập mạnh vào vô lăng một cái rồi dừng xe, mở cửa đi tới chỗ cô. Tâm Đan vẫn không ngẩng đầu lên, anh nhìn một lúc sau đó ngồi xuống. "Về thôi."

Cô im lặng, lặng lẽ dùng thanh gỗ trong tay vẽ ngoằn ngoèo gì đó trên mặt đất.

Nào ngờ trên cát in lên một dấu, rồi hai dấu chấm đậm. Anh cúi thấp đầu hơn nữa, nhìn kỹ lại mới phát hiện cô đang khóc. Ngay Giang Thiên đầu tiên là sưng sò, đến khi giọt nước mắt tiếp theo của Tâm Đan men theo gò má chuẩn bị rơi xuống anh mới hoảng hồn, tay chân luống cuống giúp cô lau nước mắt.

Tâm Đan quay đầu né sang chỗ khác. Quạt cường dùng mu bàn tay lau nước trên mặt. "Sao thầy không đi luôn đi?"

Tay của anh vẫn còn cảm giác nóng nóng từ nước mắt của cô, lòng bàn tay tê dại, mím môi một cái. "Dừng mít ước như vậy, tôi chỉ dọa em một chút thôi."

Với bản tính của Tâm Đan, anh không hề nghĩ cô sẽ khóc vì chuyện này. Có trời mới biết Ngay Giang Thiên anh cả đời này sợ nhất là nước mắt của con gái, anh chẳng biết phải làm gì trong tình huống này mới phải.

"Không có vui." Tâm Đan bấu môi, nước mắt thay phiên nhau rơi xuống. Không phải kiểu khóc nức nở la làng hoảng sợ, chỉ là không hiểu sao nước mắt cứ trào ra như vậy. Có lẽ anh không biết, từ huyết của cô chính là sự bỏ rơi...

Ngay Giang Thiên khẽ rủa một tiếng rồi gật đầu. "Được được."

Tâm Đan ngước lên, hai mắt tròn xoe còn đọng nước bày ra bộ mặt như một con cún. "Xin lỗi đi."

"Xin lỗi."

"Xin lỗi ai?"

"Em."

"Em là ai?"

"..." Hình như anh cũng nhận ra được ý đồ muốn làm khó của cô, chỉ tiếc là cũng lười phải vạch trần. "Xin lỗi em, sau này không đùa vậy nữa."

Tâm Đan thoát đầu cũng có chút khó tin, cô chỉ định làm khó thầy một chút thôi vì cô vốn nghĩ người có thành tựu cao như thầy Ngay thì chắc gì đã đồng ý hạ mình nói xin lỗi? Chẳng phải mấy người ở trên cao thường rất kiêu ngạo hay sao? Nào ngờ ngoài dự kiến của cô, anh đã thành tâm thành ý xin lỗi hơn nữa về mặt lưng từng còn thêm vào một câu lần sau không dám nữa.

Một sự ngọt ngào không biết ở đâu đánh úp vào tim cô, Tâm Đan không nhịn được cười hi hi. Ngay Giang Thiên thờ dài, thấy cô đã ngừng khóc thì cũng nhẹ nhõm đôi phần, giờ tay giúp cô lau đi mớ nước còn đọng lại trên mặt. "Vừa khóc vừa cười, thật hết nói nổi. Em về cái gì thế?"

Anh nhìn xuống bức tranh cát ngoằn ngoèo khi nãy cô dùng gậy nhỏ vẽ ra.

"Cái mặt trời."

"Sao méo thế?"

"Hoàng hôn mà, lặn xuống mất đi một nửa rồi."

Anh mỉm cười, nhìn sang bên cạnh. "Thế còn cái này?"

"Bức tranh mèo bắt chuột, đây là mèo còn đây là chuột."

"Thế chuột sao không có đầu."

Tâm Đan. "..."

Anh nhướn mắt nhìn cô. "Hử?"

Cô háng giọng vài cái rồi lý giải. "Bị mèo ăn mất cái đầu rồi."

Anh khề lắc đầu. "Em bị dọa sợ tới phát khóc sao không chạy theo mà ngồi ở đây vẽ mấy cái này?"

Cô liếm môi. "Thầy đùa à? Xe thầy là siêu xe em chạy bộ theo được sao? Với lại em bị mù đường, chạy một hồi đã lạc càng lạc, em biết thế nào thầy cũng quay lại nên em ngồi ở đây vừa vẽ tranh vừa đợi."

Một câu này của cô không biết đã gãi trúng nhịp tim nào của anh, anh khề cười. "Sao em biết tôi sẽ quay lại?"

"Linh cảm đó." Cô cười hì hì. "Em cảm thấy thầy sẽ không bỏ rơi em."

"Tôi không thích bị người khác đoán được tâm tư của mình chút nào đâu." Anh đứng lên, bộ âu phục trên người có chút nhăn lại đã được anh chặm rãi chỉnh chu.

Tâm Đan buông bỏ cây gậy trong tay chạy tới leo lên mui xe ngồi xếp bằng trên đó. "Nói vậy là em đoán đúng tâm tư của thầy rồi à? Nói vậy là, thầy thực sự không nỡ bỏ rơi em có phải không?"

"Ừ!"

Tâm Đan không nghe rõ, vừa rồi anh nói cái gì cơ. "Hả?"

"Trời tối rồi, đường này ban đêm không có đèn nên rất khó chạy xe. Chúng ta đến thôn Vọng Ước thăm tụi nhỏ đi."

"Đi bộ sao?"

"Ừ."

"Thế còn xe của thầy, cứ để giữa đường thế à?"

Anh đáp. "Thôn Vọng Ước thông thường có hai lối ra vào, đây chỉ là lối phụ, người trong thôn thường đi lại theo lối chính ở phía tây xa tít bên kia." Vừa nói anh vừa chỉ tay. "Vậy nên xe để ở đây cũng không có vấn đề gì, với lại người trong thôn cũng biết tôi gần hết rồi, họ nhìn xe tôi chắc chắn sẽ nhận ra."

-Đồng- Cô phóng từ trên mui xe xuống dưới, Ngụy Giang Thiên suýt chút nữa theo hành động của cô mà kêu lên hoảng hồn, khi thấy Tâm Đan yên vị dưới mặt đất rồi anh mới thở phào, con nhóc này sao lại hiểu động như vậy chứ? Suýt chút nữa anh chỉ sợ cô đo đất bằng mặt rồi.

Tâm Đan đi đến. "Thôn Vọng Ước đi thế nào?"

Anh không di chuyển ngay, đứng yên tại chỗ bỏ hai tay vào túi quần nghiêm mặt nhìn cô. "Hỏi ai thế?"

Cô cúi đầu, lí nhí. "Thầy Ngụy, thôn Vọng Ước đi thế nào?"

"Gần đây thôi, đi một chút là tới." Anh buồn cười bước lên nắm lấy tay cô rồi dẫn đường phía trước. Dọc đường đi cây cối um tùm có vẻ rất hoang vu, cũng may mắn là gan của cô không nhỏ nên cũng không cảm thấy quá sợ. Thứ nhất, nếu gặp cướp coi như là cô có duyên gặp được đồng nghiệp, thứ hai, nếu gặp ma thì cũng không sao? Có thầy Ngụy ở đây, mà nữ mà xuất hiện chắc cũng chỉ nhắm vào người đẹp trai như thầy ấy.

Thôn Vọng Ước là một nơi rất vắng vẻ, nằm tít ở phía sau hồ Vọng Ước khi nãy, đi bộ cũng phải mất một tiếng mới tới nơi. Cũng may là giày của cô là hàng hiệu nên mới không bị sưng chân lên, túi này có vẻ rất nghèo nàn, những ngôi nhà tranh lụp xụp nối liền nhau. Lúc đến cổng thôn còn có một bảng hiệu ghi to tên của thôn lên đó, ở đây không có đèn điện hay nói đúng hơn là có nhưng người trong thôn lại tiết kiệm nên ở ngoài đường chỉ dùng đèn lửa thấp sáng.

Ngụy Giang Thiên nói người dân ở đây đều biết anh, đúng là không ngoa một chút nào. Kể từ lúc anh dắt cô đi qua địa phận của thôn, người dân nhìn thấy đều gọi anh một tiếng, ngay cả mấy người đang ngồi ăn cơm trong nhà cũng mời anh vào dùng bữa. Có vẻ họ rất quý anh thì phải, ban đầu cô còn cảm thấy đây là nơi khi họ có gáy, sống ở đây thì chắc là buồn chết được nhưng khi anh dẫn cô tới một trường tiểu học nhỏ nằm ở cuối thôn, cô mới biết hóa ra nơi này con nít vẫn sống được.

"Chỗ hoang vắng này cũng có trường tiểu học à?" Cô hỏi.

"Chỗ này là trường mà toàn bộ người dân trong thôn góp tiền để xây dựng, vào ban đêm cũng có nội trú học tối, có muốn vào xem không?"

"Khoan đã, ban đêm cũng học sao? Sao lại ác với con nít như vậy?"

Anh cười xòa. "Con nít ở đây từ lúc năm tuổi phải ra đồng làm việc, vào buổi sáng có một số đứa không thể đến lớp được nên phải học vào buổi tối."

"À." Cô gật đầu, ra là vậy. Tính ra cuộc sống ở cô nhi viện của cô lúc trước cũng tốt hơn. Không phải dầm mưa dãi nắng ra đồng làm cực khổ, chỉ cần chăm bón đám rau màu sau vườn ăn ngủ rồi học mà thôi. Ngụy Giang Thiên dẫn đầu phía trước vào trường, đi được một lúc đám trẻ con bên trong bắt

ngờ ủa hết ra cửa sổ nhón nháo cả lên.

"Chú Ngụy!"

Đây là tiếng gọi gần như phát ra vô cùng quen thuộc với đám nhóc đây, chú Ngụy... Tâm Đan không hiểu sao có chút buồn cười nhưng lại cố nín nhịn. Đám nhóc đây nhìn cô rồi có một đứa hỏi. "Chị xinh đẹp đó là ai vậy?"

Ngụy Giang Thiên không trả lời, khóe môi mỉm cười nhạt nhưng vẫn nâng tay chỉ vào trong lớp học ý bảo đám nhóc kia ngoan ngoãn về chỗ ngồi. Đám nhóc ngược lại thì rất nghe lời anh, chỉ cần một cái chỉ tay cho dù tụi nó có phụng phịu thế nào cũng phải nghe theo, lật đật giải tán.

Cô tỏ vẻ không hài lòng kéo tay anh. "Thầy à, bọn nó hỏi chị xinh đẹp là ai ít ra cũng phải để em tự giới thiệu chứ?"

Anh quay lại. "Em là chị xinh đẹp sao?"

"Ở đây ngoài em ra còn có người xinh đẹp sao?"

Ngụy Giang Thiên dở khóc dở cười. "Gương mặt thì đúng là có chút xinh đẹp, nhưng bù lại lại không biết gương là gì."

"Thầy..."

"Giang Thiên!"

Tâm Đan còn chưa kịp phản bác thì phía xa truyền đến một giọng nói trong trẻo nhẹ nhàng như nước mùa thu. Cô đưa mắt nhìn sang, đó là một cô gái xinh đẹp, đôi mắt to tròn gương mặt phúc hậu, dáng người thon thả, đẹp thanh thoát và dịu dàng. Cô ấy nhìn qua Tâm Đan một cái rồi lại mỉm cười nhìn anh. "Đã tối như vậy rồi anh còn đến làm gì vậy?"

"Cũng gần tết rồi nên muốn tới xem tình hình ở đây như thế nào thôi." Anh đáp, rồi chỉ tay qua cô. "Đây là Tâm Đan sinh viên của tôi, đây là Bạch Cúc."

Tâm Đan gật đầu một cái cho có lệ rồi quay qua rón cỏ nhìn vào lớp học phía xa. Bạch Cúc thấy cô không chú ý đến mình thì cũng không nhiều lời mà hỏi anh. "Ngày mai ba mươi, sáng giờ đám trẻ cứ sợ anh bận rộn nên không tới ăn tết với tụi nó được, cứ đeo theo em hỏi suốt rằng anh có tới hay không. À, ngày mai anh ở lại đón giao thừa luôn đi."

"Không được rồi, sáng mai anh phải đưa cô ấy về với lại trong thành phố cũng còn một số chuyện phải giải quyết." Anh nói xong rồi quay qua, thấy Tâm Đan đang bước về phía mấy phòng học nghe ngóng thì lên tiếng nhắc nhở. "Cô mù đường, em đi chậm thôi coi chừng lạc đường đấy."

Tâm Đan đáp lại một tiếng cho có lệ.

Bạch Cúc cũng đưa mắt nhìn cô, gương mặt lạnh nhạt mang theo ý dò xét.

Tâm Đan đi tới nép bên cánh cửa phòng học, bên trong lũ nhóc đang chăm chú lắng nghe cô giáo giảng bài. Cô giáo là một người phụ nữ trung niên có gương mặt phúc hậu cùng làn da rám nắng, lưng bà có vẻ đã cụp xuống một khoảng, mái tóc cũng lấm tấm những sợi chỉ bạc phơ.

Cô nép ngoài cửa sổ, gọi một bé trai đang ngồi bên trong, đứa bé quay qua nhìn cô, cô hỏi. "Mấy đứa đang học gì vậy?"

"Học toán ạ"

Bé trai thấy cô là người lạ nên lí nhí đáp lại.

Lúc này Ngụy Giang Thiên cũng đi tới đứng phía sau cô, bé trai kia thấy anh thì ngay lập tức quay phắt vào trong ngồi thẳng người nhìn lên bảng.

"Người kia là dì Lệ, một cô giáo lâu năm ở đây, đồng thời cũng là người chăm sóc tụi ở Ngụy gia khi còn nhỏ. Sau khi rời khỏi Ngụy gia đi ấy đã tới đây phụ trách việc dạy toán cho mấy đứa nhóc."

Tâm Đan gật đầu. "Thầy thường đến đây lắm sao?"

Anh gật đầu, bước đi chậm rãi trên dãy hành lang. "Cái thôn nhỏ này nằm xa thành phố lại không phải là nơi có thể khai thác về du lịch nên chính phủ cũng khá lơ là chỗ này, người ở đây đều không có nhiều tiền cách đây một trăm dặm không có trường học nên bắt buộc người dân phải tự bỏ tiền ra xây lên mấy cái lớp nhỏ này."

Cô đi với anh một lúc, cả hai người thăm qua một lượt các lớp học trên dãy hành lang, giáo viên và học sinh mỗi lớp thấy anh cũng đều gọi một tiếng. Cô lại nhớ tới cô gái vừa rồi, liền quay sang hỏi. "Mà chị gái xinh đẹp vừa rồi là ai thế? Sao mà không để ý tới em gì hết."

"Cô ấy là con của trưởng thôn, tính tình hơi hướng nội, hơn nữa là em không để ý tới người ta mới đúng." Anh đáp.

Tâm Đan quay sang. "Gi chứ? Em có sao?"

"Có." Anh gật đầu. "Khi này tôi giới thiệu em còn không thèm nhìn người ta."

"Nhìn làm gì? Biết tên được rồi." Tâm Đan ngang như cua đáp.

Ngụy Giang Thiên ngược lại kiên nhẫn hỏi tới. "Vậy cô ấy tên gì."

Tâm Đan. "..."

Anh lại cúi người xuống, kề sát mặt cô hỏi. "Hử?"

Tâm Đan mất tự nhiên lui về sau mấy bước, chớp mắt liên tục. "Tên gì kệ người ta, em biết làm gì?"

Anh đứng thẳng người, bị cô chọc cười. "Trí nhớ tốt của em đâu rồi?"

"Khi này em không chú ý có được chưa?"

Cô thờ dài, khi này lo hứng thú với mấy cái lớp, cô cũng chỉ nhìn qua được cô gái kia một cái. Nhưng linh cảm cho thấy cô gái ấy không thích cô lắm, Tâm Đan cũng mặc kệ, thích hay không là việc của cô ta.

"À phải rồi, tôi nay mình ngủ ở đây hả?"

Lời vừa nói ra, Tâm Đan lại phát hiện hình như có gì đó sai sai ở đây thì phải.

Mà Ngụy Giang Thiên cũng quay sang nhìn cô, nụ cười trên môi nhuốm thêm một chút tà mị, ngay cả ánh mắt cũng thâm sâu khó đoán. Anh cố tình đáp. "Đúng vậy, mình ngủ ở đây."

Tâm Đan cười gượng đáp lại một tiếng rồi bước đi thật nhanh, mặt cũng đỏ lựng cả lên.

Sau khi kết thúc giờ học buổi tối, mọi người cuối cùng cũng tụ tập lại một bàn ăn. Lúc Tâm Đan và Ngụy Giang Thiên đi vào, trên chiếc bàn tròn cũng chỉ còn lại hai chiếc ghế. Bạch Cúc nhìn thấy anh liền đứng lên, cô ta còn mặc chiếc tạp dề chưa tháo ra, mỉm cười chỉ tay. "Giang Thiên, vẫn chưa ăn gì có phải không?"

"Giang Thiên, cháu dẫn theo ai thế?" Một ông lão tươi cười nhìn cô rồi hỏi.

Không để anh giới thiệu, Tâm Đan từ phía sau đã ló cái đầu ra sau một giây liền chạy lên tươi cười vẫy tay. "Chào mọi người cháu là Tâm Đan."

Ngụy Giang Thiên đi lên phía trước, đơn giản giới thiệu. "Học trò của cháu."

Mọi người à lên một tiếng, ông lão kia lại nói. "Tâm Đan, cháu đến đây ngồi đi, cũng chưa ăn gì có phải không?"

Tâm Đan dạ một tiếng rồi đến chỗ trống bên cạnh anh ngồi xuống, giờ mới để ý, khi này Bạch Cúc cố tình chỉ vào chỗ trống bên cạnh cô ta cho Ngụy Giang Thiên ngồi còn Tâm Đan lại ngồi cạnh cô giáo dạy toán khi này.

"Đề tôi giới thiệu." Anh lạnh nhạt lên tiếng. "Đây là trường thôn, di Lê dạy toán khi này em cũng biết rồi, Bạch Cúc, Tiểu Phúc, Tiểu Hồng, Gia Gia."

Mấy đứa nhỏ đang ngồi bên kia đối diện cô nghe đến tên mình thì ngoan ngoãn chào hỏi. Tâm Đan rất thích con nít ngoan như vậy, tâm trạng cô cũng vô cùng vui vẻ.

Di Lê cũng thân thiện giúp cô gấp đồ ăn vào bát. "Tâm Đan, cháu là người ở thành phố à?"

"Dạ."

"Thức ăn ở đây đều là bình thường không ngon, hi vọng cháu không chê."

"Dạ không đâu, cháu không kén ăn, cái gì ăn cũng được mà."

Bạch Cúc gấp đồ ăn cho Ngụy Giang Thiên, nhẹ nhàng nói. "Anh Giang Thiên, lâu rồi anh không tới Gia Gia và đám nhỏ ai cũng nhắc anh."

"Công việc rất bận, không có thời gian."

Tiểu Phúc vừa nhai thức ăn vừa nói. "Chú Ngụy à, chú lì xì đi."

"Vẫn chưa tết, lì xì cái gì?" Anh đáp.

"Nhưng mà tết chú sẽ bận, chú bận thì không tới đây." Tiểu Phúc ngây ngô đáp.

Lúc này Tâm Đan đang uống canh bên cạnh đột nhiên lên tiếng. "Hay là ngày mai mình đón giao thừa ở đây đi."

Anh quay qua. "Em không về thành phố à?"

"Không, thích ở đây hơn." Cô cười, lễ tết thành phố cũng vắng hoe như cái chùa, cửa hiệu nào cũng đóng lại, cô thà là đến ngoại ô hít thở gió xuân trong lành còn hơn vui tuổi xuân trong căn phòng ký túc xá ngửi mùi rượu của Mộng Hương đem về. Nhưng chợt nghĩ tới một chuyện, cô hỏi. "Thầy có bận gì không? Nếu bận thì thôi khỏi chúng ta cứ về."

Anh cup mắt ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp. "Em muốn ở lại thì ở lại thôi."

Tâm Đan hí hửng vui mừng, gấp cho anh một con cá sặc nhỏ xíu. Nguy Giang Thiên cũng cong khòe môi, đem con cá cô vừa gấp bỏ vào miệng.

Bạch Cúc nhìn thấy một màn này, sự đổ kỵ trong lòng lại tăng lên. Chả trách người ta nói linh cảm phụ nữ không bao giờ sai, kể từ lúc nhìn thấy Tâm Đan và anh vừa đi vừa nói chuyện bước vào cửa thôn là cô ta đã nhận ra có gì đó mờ ám giữa hai người rồi. Nguy Giang Thiên trước giờ tuy nói anh không phải người nhân tâm vô tình nhưng đối với người nào cũng giữ một thái độ không nóng không lạnh vậy mà lại liên tục nhìn Tâm Đan mỉm cười cứ như thể rất thích nghe cô nói chuyện. Bạch Cúc nhìn lại bát của anh, miếng đồ ăn khi nãy cô ta gấp cho anh anh vẫn không hề động tới, vậy mà lại ăn con cá sặc của Tâm Đan trước.

Bạch Cúc cắn môi, tay cầm đũa cũng dần siết mạnh hơn.

Lại còn chuyện khi nãy cô ta hỏi anh có thể ở lại thêm ngày mai không, anh nói anh phải đưa Tâm Đan về và công việc ở thành phố rất bận nào ngờ khi nãy cô chỉ nói một câu, anh cũng chỉ mất năm ba giây suy nghĩ liền quyết định ở lại. Cứ như thể công việc bận khi nói với Bạch Cúc cũng chỉ là cái cớ rồi đi mà thôi.

"Tâm Đan à, ở đây không có phòng trống, hay là tối nay con cứ ngủ cùng với đi đi." Di Lệ lên tiếng nhìn cô.

"Dạ!" Tâm Đan vừa ăn vừa nói.

Nguy Giang Thiên nhìn cô nhũn mày nhắc nhở. "Ăn chậm thôi, có ai giành của em đâu? Còn nữa, ngủ cùng với đi Lệ tốt nhất đừng có lén lút qua lén lại."

Trịnh Lệ phì cười một tiếng, lặng lẽ đưa mắt đánh giá Tâm Đan.

Ngoại trừ cái cô trợ lý tên Cẩm Tiền ra, thì hình như cô bé này là phái nữ có thể ở cạnh Giang Thiên. Trông cũng không tệ chút nào, ngoại trừ có vẻ hơi nhỏ tuổi hơn rất nhiều so với Giang Thiên, còn lại từ cách nói chuyện đến cử chỉ cũng không chút nào quá đáng.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phán Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Anh không hy vọng em mặt nặng mặt nhẹ với cô ấy

Tối hôm đó, Tâm Đan và Di Lệ ngủ cùng nhau. Giường là một mặt phẳng không có nệm nên khá là đau lưng, nhưng không sao cô cũng không phải lần đầu ngủ trong hoàn cảnh này nên rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ thẳng một mạch đến khi hừng đông. Khi đó Di Lệ còn chưa thức dậy, cô đi xuống mang giày vào rồi khoác áo mở cửa ra ngoài. Bưởi sáng ở vùng quê thật sự vô cùng trong lành, không khí vẫn còn hơi lạnh của sương, hít sâu một hơi đem sự mát dịu đó nén vào lồng ngực làm cô cảm thấy vô cùng thoải mái. Phía xa trong khoảng sân nhỏ có mấy đứa nhóc đang chạy bộ tập thể dục. Trẻ con ở đây hẳn là phải được giáo dục rất tốt, ngày ba mươi tết chẳng những không đòi đi chơi hay nghỉ ngơi mà còn dậy sớm để tập thể dục như vậy.

"Này mấy đứa, tập thể dục à?" Tâm Đan đi tới, cười nhẹ. "Cho chị tập với."

Ở đây chỉ có tiểu Phúc, tiểu Hồng và Gia Gia biết cô còn lại mấy đứa nhỏ nhìn thấy người lạ đi tới cũng hoang mang cảnh giác đi ra xa. Tâm Đan liền nhanh chóng động não thu hút sự chú ý. "Này, chị biết trò này rất hay này, có muốn chơi không?"

Một đứa nhóc hỏi. "Trò gì à?"

"Sẵn tiện chúng ta cũng đang tập thể dục, bày ra một trò chơi, thể lệ là có một người phải bị bịt mắt rồi mấy người còn lại sẽ chạy thành vòng tròn. Người bị bịt mắt bắt trúng ai thì tới lượt người bị bắt trúng bị bịt mắt."

Mấy đứa nhóc nhìn nhau rồi thích thú gật đầu, chạy tới gần cô hơn. "Vậy ai là người sẽ bị bịt mắt trước?"

"Nhiều ra ít bị." Tâm Đan giơ tay lên, sau đó mấy đứa kia cũng cùng cô nhiều ra ít bị. Nào ngờ người bị phạt đầu tiên lại là Gia Gia. Cô bị bịt mắt lại cho nó cẩn thận rồi cùng mấy đứa trẻ khác nắm tay vây quanh thành vòng tròn rồi di chuyển xoay quanh Gia Gia. Thắng bé có vẻ hơi loạn choạng khi bước đầu bắt không được ai, quơ qua quơ lại hai ba hướng trông rất buồn cười. Cuối cùng Tâm Đan không đành lòng nhìn cu cậu bị hành hạ tiếp tục nên cô đứng yên để bản thân bị bắt, quả nhiên khi bắt được cô, Gia Gia liền tháo khăn trên mắt mình ra rồi giữ nguyên tư thế ôm ngang thắt lưng cô cười hi hi. Tâm Đan cúi xuống, bẹo má thằng nhóc. "Thằng nhóc này, dám bắt chị, lát nữa chị sẽ bắt lại em cho coi."

Cô bị bịt mắt lại rồi tiếp tục giả vờ loạn choạng vài cái làm cho tụi nhóc cười ha ha liên tục gọi cô bảo tụi nó ở hướng bên kia, Tâm Đan quơ qua quơ lại một lúc lại không bắt được ai trong khi đám nhóc kia. Cuối cùng cô tức quá liền di chuyển nhanh hơn nào ngờ hòn đá dưới chân lại vướng đầu, Tâm Đan vấp một cái té xuống đất. Mấy đứa nhỏ thấy vậy thì hoảng hồn vây lại chỗ cô, Tâm Đan cười ranh mãnh nhanh như chớp giơ tay bắt lấy một đứa kéo lại.

"Bắt được rồi nha."

Cô gỡ bịt mắt ra, đứa nhỏ cô vừa bắt là tiểu Phúc, nó biết mình bị lừa nên liên tục đòi chạy Tầm Đan lại dứt khoát ôm luôn nó vào người ngồi ở dưới đất. "Có chơi thì có chịu, em chạy cái gì hả?"

"Chị xinh đẹp, chị chơi ăn gian." Tiểu Phúc phụng phịu nói. "Chị giả vờ té."

"Chị té thiệt mà, chảy máu rồi này." Tầm Đan giải thích, đầu gối của cô đúng là đã rướm chút xiu máu.

Gia Gia thấy thế thì ngồi xuống bên cạnh cô quan tâm hỏi. "Chị ơi chị không sao chứ?"

Tầm Đan lắc đầu. "Không sao không sao, chúng ta chơi tiếp thôi, lần này tiểu Phúc bị bịt mắt đấy."

Cô đứng lên bịt mắt giúp tiểu Phúc sau đó liền bỏ chạy để cho cu cậu đuổi theo rượt.

Chơi được thêm một lúc, ở phía xa cánh cửa phòng cũng mở ra, Bạch Cúc tức giận bước tới. "Mới sáng sớm làm gì inh ỏi thế hả?"

Đám nhỏ trên sân có lẽ cũng bị cô ta dọa cho sợ, ai cũng dừng lại trò chơi rồi cúi phất đầu. "Cô Bạch Cúc..."

"Mới sáng sớm, mấy đứa tập thể dục cũng im lặng để người khác ngủ, reo hò như vậy định ăn tết sớm à?" Bạch Cúc bức dọc quát.

Tầm Đan nhủ mảy, không nhịn được liền bước lên. "Này cái giọng của cô bây giờ mới đúng nghĩa inh ỏi đấy, ăn cái gì mà miệng lớn vậy hả?"

"Cô, cô là ai? Người ngoài tới là khách, mong cô tôn trọng nội quy của thôn chúng tôi." Bạch Cúc đáp.

Tầm Đan khoanh tay, không chịu thua nhìn cô ta. "Nội quy gì? Ngủ nướng hả? Giờ này này mấy giờ rồi, sáu giờ, là người thì cũng phải nên thức đi chứ đâu phải là cú đầu mà ngủ tới nửa đêm mới thức?"

"Cô!" Bạch Cúc tức tối, nói không lại cô thì quay qua trút lên đầu đám nhỏ. "Mấy đứa nữa, người lạ tới gần tiếp xúc cũng không cảnh giác né tránh hay sao? Lại còn bày trò gây mất trật tự, có tin cô phạt mấy đứa đường dưới sân tới trưa không?"

Tầm Đan ghét nhất là người lớn lại trút giận lên con nít kiểu này, la mắng vô có như vậy có thể ảnh hưởng đến tâm lý trẻ nhỏ chẳng lẽ vì người ở đây thiếu học nên không biết chuyện này sao? "Người lạ thì sao? Không nghe câu người lạ ới người đến ủi an tâm hơn này được không à?*"

*Bài hát người lạ ới của Superbrothers x Karik x Orange

"Gi cơ?" Về mặt của Bạch Cúc hoàn toàn không hiểu những lời quái quỷ cô vừa nói.

Tầm Đan thấy vậy thì đọc ráp một đoạn đầu của bài hát người lạ ới cho cô ta nghe, mấy đứa nhóc đứng bên cạnh cũng thích thú vô cùng, không ngừng vỗ tay còn sắc mặt của Bạch Cúc thì đen thui.

Trên sân, một người rap, một người đứng nhìn nhó mặt mảy, mấy đứa nhóc bu xung quanh không ngừng hoan hô.

Lúc này...

"Chuyện gì thế?" Ngụy Giang Thiên đi tới, thấy không khí trong sân có phần là lạ thì nhíu mày hỏi.

Bạch Cúc nhanh mồm lên tiếng. "Không có gì, chỉ là sáng ra ồn ào quá nên em ra nhắc nhở thôi."

Tầm Đan nhìn bộ dáng dĩ hòa di quý của cô ta, đột nhiên cô muốn cười khẩy, diễn cũng tốt thật đấy. "Nhắc nhở gì chứ? Khi này chỉ rõ ràng là quát bọn nhỏ, xem đi, giờ này bao nhiêu giờ rồi còn ngủ nướng? Chẳng phải người ta nói con gái nông thôn cần cù chịu khó lắm sao? Chị sống ở vùng quê lại xem bản thân mình là tiểu thư hả?"

Dưới những câu nói đâm chọt của Tầm Đan, Bạch Cúc vẫn bày ra vẻ mặt vô tội đi lên nắm lấy cánh tay của Ngụy Giang Thiên. "Em không có ý đó Giang Thiên à, chỉ là trong sân ít khi nào ồn ào nên em không quen lắm thôi."

Tầm Đan nhìn xuống bàn tay đang kiên trì kéo tay anh của cô ta, không hiểu sao trong đầu lại có ý định tới đây cái bà chị đang nước mắt cá sấu kia ra kinh khủng.

Anh nhìn xuống đầu gối chân trái của Tầm Đan, thấy trên làn da trắng nõn nà in đậm một vết máu đỏ thẫm thì ánh mắt liền khẩn trương, quên cả đây Bạch Cúc bên cạnh ra mà hỏi. "Em bị thương?"

Cô vô ý nhìn xuống chân mình. "À, khi nãy té."

Anh nghiêm mặt giẫy tay của Bạch Cúc ra sau đó bước tới ngồi xuống trước mặt cô nhìn qua vết thương trên gối, rồi ngẩng đầu nhìn cô. "Té rồi sao còn không chịu ngồi xuống mà còn chạy đi chơi?"

"Vết thương nhỏ thôi mà, có gì đâu chứ." Tầm Đan bĩu môi, nhưng cô lại nhìn thấy được vẻ mặt tái nhợt khó nhìn của Bạch Cúc.

Ngụy Giang Thiên đứng lên, nghe Tâm Đan nói như vậy thì càng không vui hơi khom người bế cô lên đi vào trong nhà. Tâm Đan chỉ cảm thấy trời đất đột nhiên đảo lộn, tự nhiên anh bế cô đi như vậy cô còn tưởng có động đất, vô thức hoảng sợ ôm lấy cổ anh.

Còn đám nhóc trong sân nhìn thấy, đứa thì há hốc mồm, đứa thì biết điều hơn lấy tay che mắt lại.

Tiếng nghiêng răng ken két của Bạch Cúc cũng vang lên sau đó.

Anh đặt cô ngồi xuống tấm phản trên giường sau đó không biết lấy đâu ra một hòm thuốc sát trùng, thấy anh định thoa thuốc lên chân mình thì cô có chút sợ đau lên tiếng. "Đề em làm được rồi."

Anh kéo cổ chân cô lại, cổ chân cô nhỏ nhắn, xương lại mềm như bột biển thật sự là anh chỉ sợ nắm chặt một chút xương cốt bên trong sẽ thật sự hóa thành bột biển. Anh để bàn chân cô lên đầu gối mình. "Ngốc như em thì làm được cái gì chứ?"

Tâm Đan chớp mắt, như vậy là đang mắng cô ngốc sao?

Cô còn chưa kịp phản biện thì anh nói tiếp. "Sau này đi đứng đầm thấm một chút đi, có phải là trẻ con nữa đâu mà còn chạy nhảy."

Ngữ khí của anh vẫn lạnh lùng như mọi ngày nhưng Tâm Đan nghe rất rõ hàm ý quở trách, nhiều hơn như vậy chính là sự quan tâm không chút nào che dấu. Trái tim của cô như có một luồng nước ấm chảy vào, ngoan ngoãn nghe lời anh. "Dạ!"

Thuốc sát trùng vừa thoa lên, vết thương đã đau rất khiến cô khịt mũi hai ba cái. Ngụy Giang Thiên nhìn lên. "Đau lắm sao?"

Cô gật đầu, thà để nó như vậy thì vài ngày sau kiểu gì chả lành lại, bày đặt thoa thuốc làm gì để cô bị đau thế này chứ?

Anh chau hàng mày lại, sốt ruột không biết để đâu cho hết. "Làm sao bây giờ? Hay là đi bệnh viện?"

Cô chớp mắt, vừa buồn cười vừa hết cách. "Thầy là bác sĩ chắc cũng biết đây là vết thương ngoài da nhỏ xíu, vào bệnh viện không khéo lại bị y tá lấy chổi rượt ra ngoài."

Anh im lặng giây lát, dùng bông gòn trắng lau cẩn thận vết thương, rồi hỏi. "Đau lắm không?"

"Không đau." Cô liếm liếm môi rồi hỏi. "khi này em có làm gì đâu, tự nhiên bà chị kia lại quát em."

Anh chú tâm vào việc băng bó cho cô, không ngẩng đầu lạnh nhạt nói. "Cái miệng của em cũng đâu có vừa."

Tâm Đan. "..."

Thôi, Tâm Đan cô đây tốt nhất là không nên nói gì nữa thì hơn.

Nhưng khoan!

Còn một chuyện cô buộc miệng phải hỏi. "Sao thầy lại để người ta nắm tay như vậy vậy?"

Lần này anh nhướng mắt, khó hiểu. "Ai cơ?"

"Thì cái cô gì gì đó."

"Bạch Cúc sao?"

"Ừ!" Tâm Đan gật đầu.

Anh cụp mi mắt. "Tôi không để ý."

Tâm Đan hừ một tiếng, không thèm nói thêm lời nào nữa. Lát sau nhìn lại vết thương cô mới giật mình kêu lên một tiếng.

Thế là trong căn phòng vang giọng nói hơi lớn của Tâm Đan.

"Thầy Ngụy à, em chỉ bị xước nhẹ thôi, thầy băng làm sao mà thành như gãy chân thế này?"

Đám nhóc đang ngồi tán gẫu bên ngoài chú ý quay lại nhìn về phía căn phòng. Lát sau lại nghe thấy âm thanh nhàn nhạt của Ngụy Giang Thiên.

"Đề phòng vụn nhát, nhiễm trùng rồi sao?"

Thế là ngày hôm đó, Tâm Đan phải vác tám lớp băng y tế bó trên đầu gối của mình đi khắp nơi, ai gặp cô cũng hỏi. "Tâm Đan, gãy chân à?"

Cô cũng không còn cách nào đùa giỡn với đám Gia Gia được, ngồi một chỗ nhìn bọn chúng nô đùa mà tủi thân kinh khủng. Ba mươi tết, sao lại nhảm chán thế này chứ? Cô lại nghĩ tới về mặt của Bạch Cúc, người mù cũng nhìn ra cô ta có ý đồ với anh. Lại nghĩ tới anh từng nói anh đã có người mình thích

hôm đó ở đại hội hoa đăng, Tâm Đan liền khăn trương, không lẽ người mà thầy Ngụy nói là cái cô Bạch Cúc giả tạo kia?

Lại nghĩ tới cái nắm tay mà anh không gạt ra khi nãy của cô ta, có lý nào anh lại không thể ý cô ta nắm tay mình chứ?

Đột nhiên tâm trạng của cô tệ kinh khủng.

Ngụy Giang Thiên cùng với trưởng thôn từ bên ngoài đi vào, nhìn thấy cô ngồi thu lu một góc, tựa vào cây cột gỗ bên cạnh giống như một đứa trẻ đang đợi người nhà về, anh bất giác mỉm cười đi tới ngồi xổm trước mặt cô. "Đang làm gì thế?"

Tâm Đan nhìn đàn kiến dưới chân, đếm từng con một, không chớp mắt nói. "Thờ."

Anh quan sát cô. "Trả lời kiểu gì thế? Ai lại chọc em à?"

"Em muốn về thành Bách Nhật." Tâm Đan nói.

"Sao thế? Hôm qua còn đòi ở lại mà."

"Em không thích cái cô Bạch Cúc đó."

"Tại sao?"

Cô đứng lên. "Thì chính là không thích thôi."

Anh nhìn cô rất lâu, giống như là đang muốn đọc suy nghĩ của cô vậy, sau một lúc thì đứng lên. "Được, vậy chúng ta đành đón năm mới ở thành phố vậy."

Cô ngược lên, dò xét anh một lúc. "Thầy thích đón năm mới ở đây sao?"

Anh lắc đầu. "Tôi không có ý kiến, em ở đâu tôi ở đó vậy."

"Vậy thì đi thôi." Tâm Đan đi lướt qua anh, bước thật nhanh về cổng thôn, trên môi lại không giấu nước nụ cười ngây ngốc, bao nhiêu cái không vui khi nãy đều tan biến mất sạch. Nhưng đột nhiên cô dừng chân, nếu bây giờ rồi đi có khi nào cái cô Bạch Cúc kia sẽ cho rằng cô sợ cô ta không? Với lại đám nhóc hôm qua trên bàn ăn có vẻ rất muốn anh ở lại lì xì cho bọn chúng, nếu giờ hai người đi chắc chắn chúng sẽ rất buồn. cô dừng chân, hít một hơi thật sâu rồi quay ngược lại đi thẳng vào trong phòng.

"Này cô mù đường, mù luôn cả phương hướng rồi à?" Ngụy Giang Thiên thấy cô tự nhiên đổi hướng thì khó hiểu đùa một câu. "Em đi đâu đấy."

"Đi ngủ trưa."

Quả nhiên Tâm Đan ngủ được ba tiếng đồng hồ, lúc thức dậy đã là buổi chiều, tinh thần của cô lại cảm thấy tràn trề năng lượng. Cô chạy đi tìm anh khắp nơi, đến khi tới gian nhà chính thì bị một giọng nói làm khựng lại.

Là tiếng của anh.

"Anh không hy vọng em mặt nặng mặt nhẹ với cô ấy."

"Em không có, thật sự lúc đó em vừa ngủ dậy nên tỉnh tỉnh có chút khó chịu thôi, với lại là Tâm Đan phản ứng quá mức, em không hề nói nặng gì cô ấy cả." Giọng của Bạch Cúc lí nhí yếu ớt vô cùng.

Ngụy Giang Thiên im lặng một lúc, đến tận hai phút sau mới chậm rãi nói. "Tâm Đan chỉ là một đứa trẻ, tỉnh tỉnh có chút bướng bỉnh em là người lớn anh mong em thông cảm cho con bé."

Tâm Đan đứng ngoài cửa, nhếch môi cười, tốt, thế mới là thầy giáo tốt của cô chứ.

Tự nhiên được anh bênh vực như vậy cô lại có cảm giác mình như bay lên chín tầng mây.

Quả nhiên, giọng nói Bạch Cúc lại có chút hụt hẫng. "Anh một câu cũng bênh cô ấy, hai câu cũng là cô ấy. Anh thích cô ấy có phải không?"

Tâm Đan ở bên ngoài, nghe thấy liền vô cùng khăn trương. Sao tự dưng lại nói rằng thầy ngụy thích cô? Thích là thế nào? Là cái gì?

Mà Ngụy Giang Thiên ở bên trong cũng im lặng giây lát mới kịp phản ứng. "Đừng nói bậy."

Lần không hiểu sao Tâm Đan lại cảm thấy tâm trạng mình lại cực kì không tốt trở lại.

Bạch Cúc lại sốt ruột chất vấn. "Anh có biết trên đời này có hai thứ không thể che giấu không? Một là say rượu, hai là thích một người. Ánh mắt lúc anh nhìn cô ta sáng như cả thế giới này chỉ có mình cô ta vậy. Trước đây chỉ cần em hỏi anh có thích người nào không anh sẽ ngay lập tức phủ nhận, em biết anh là người không thích bê bối tình cảm, với anh đâu ra rõ ràng tuyệt đối không có chuyện mập mờ nhưng ngay bây giờ anh lại không phủ nhận cũng không khẳng định. Em hỏi anh có phải anh thích cô ta không tại sao anh không trả lời? Phủ định đi, giống như lần em tỏ tình với anh anh đã thẳng thừng từ chối ấy."

"Phải, thì sao?"

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Khi đã xác định là em thì em chính là cả đời của tôi

Không gian bên trong lẫn ngoài đều ngưng đọng.

Tâm Đan cảm thấy hình như trái tim mình đang nắm trong tay anh mặc cho anh tung lên thì cô sẽ vui, tung xuống thì cô sẽ buồn. Vốn dĩ tâm trạng cô đang không tốt, nghe xong câu này của anh cô lại càng không biết mình đang vui hay buồn. Phải, thì sao? Đó không phải là một câu hỏi mà là khẳng định vì chữ "phải" được cách ra rất rõ ràng trong ngữ khí của anh.

Bạch Cúc sững sờ trong giây lát, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy anh khẳng định rằng bản thân thích một người.

Ngụy Giang Thiên nói tiếp. "Vì vậy có thể tương lai cô ấy sẽ là chị dâu của em, tốt nhất nên cẩn thận trong cách ứng xử."

"Em không muốn làm em gái anh, anh đừng có lúc nào cũng xem em là em gái có được không?" Bạch Cúc gần như là vừa khóc vừa nói. Cuối cùng lấy hết dũng khí ôm chặt lấy anh. "Anh không thích em cũng được, không sao cả, nhưng đừng thích người nào khác có được không?"

Anh gỡ cánh tay yếu mềm của cô ta ra, lạnh lùng nhìn xuống. "Không phải em gái thì là người dung em chọn đi."

Chọn? Trong đầu Bạch Cúc cuối cùng chỉ vang lên một chữ này. Quả nhiên là Ngụy Giang Thiên, cho dù có bao nhiêu lâu đi nữa thì anh vẫn như vậy, tuyệt tình tới mức đáng sợ. Trong thế giới của anh không có sự mập mờ không rõ ràng. Trước giờ cạnh anh không thiếu phụ nữ đeo bám nên cách để xua đuổi đám người đó đi thật xa chính là điều mà anh thường làm nhất. Cô ta ở nơi này, hết lòng vì anh, cuối cùng anh lại bảo cô ta chọn giữa làm em gái và người dung?

Ngụy Giang Thiên, đủ tuyệt tình, đủ tàn nhẫn.

Đột nhiên im lặng đến mức đáng sợ, lúc này phía sau lưng lại vang lên tiếng của Gia Gia. "Chị xinh đẹp, chị đứng đây làm gì vậy?"

Cô giật thót cả tim quay lại ra hiệu im lặng cho thằng bé, nào ngờ sau một giây nó lại nhìn ra phía sau cô gọi. "Chú Ngụy!"

Tâm Đan nhủ thầm, xong rồi, toi rồi, tiêu đời rồi.

Cô quay lại, thấy sắc mặt nặng nề của anh thì cup mắt xuống. Anh nhìn qua Gia Gia một cái rồi lại lạnh nhạt đặt ánh mắt lên người cô hỏi. "Đứng ở đây bao lâu rồi?"

"Em vừa ngủ dậy, định tìm thầy hỏi xem phòng tắm ở đâu..."

"Tôi hỏi em đứng ở đây bao lâu?" Ngữ khí anh trở nên lạnh lùng đến mức dọa cho Tâm Đan sợ một phen.

Cô lí nhí. "Cũng lâu rồi."

Ngụy Giang Thiên quay lại nhìn sang Bạch Cúc vẫn còn thần thờ đứng ở bên trong phòng sau đó không chút chần chừ kéo Tâm Đan đi. Cô gần như là con điều được anh kéo đi, nếu như thiếu một chút trọng lực là có thể bay lên không trung, dựa vào tốc độ mà nói rất giống như anh đang tức giận. Hay là anh giận cô dám nghe lén? Nhưng hình như người đang đề cập tới trong cuộc nói chuyện vừa rồi là cô mà? Cô nghe thì có làm sao?

Anh kéo cô đi tới một mảnh đất trống phía sau trường tiểu học, cho tới khi cô thở hồng hộc khó khăn lên tiếng anh mới đi chậm lại một chút.

Tâm Đan thấy tốc độ anh thả chậm, đoán là hình như có vẻ sóng yên biển lặng rồi nên bèn lên giải thích. "À, thật ra em...em chỉ vô tình nghe thấy thôi, nếu biết hai người đang ở đó nói chuyện thì em đã không đi lại gần chỗ đó rồi."

Anh quay lại, đôi mắt giống như chim ưng sắc bén quét thẳng qua biểu cảm sợ hãi trên mặt cô, anh bỏ hai tay vào túi quần, cuối cùng cũng thu lại thần sắc lãnh đạm giống như muốn lấy roi quất người vừa rồi lại, hoàn hảo hơn một chút. "Vậy bây giờ đã nghe được, cảm thấy thế nào?"

"Sợ..." Tâm Đan không chút chần chừ trả lời, rồi cẩn thận đánh giá biểu cảm trên mặt anh. "Thầy không trách em việc nghe lén chứ?"

Ngụy Giang Thiên hơi nheo đôi mắt lại, phớt lờ đi câu hỏi ngu ngốc của cô. "Em có cảm tình với tôi không?"

"Cảm tình?" Tâm Đan chớp mắt. "Có..."

"Chú ý kỹ cho tôi, thứ cảm tình mà tôi nói tuyệt đối không phải tình cảm đơn thuần."

Tình cảm đơn thuần? Tâm Đan khẽ lẩm bẩm lại bốn chữ này, nó giống như bốn tấn đá đang đè tìm cô trĩu nặng, đầu óc tạm thời đình công, bây giờ ngay cả phép tính một cộng một bằng mấy có lẽ cô cũng phải mất vài phút mới có thể trả lời được. Đương lúc cô vẫn còn đang bận khai thác thông tin triệt để về bốn chữ tình cảm đơn thuần này thì đột nhiên Ngụy Giang Thiên bước tới không đợi cô kịp thời nhìn thì đã cúi người phủ xuống môi cô.

Bất ngờ giống như một tiếng sét đánh giữa trời quang, Tâm Đan mở to mắt nhìn trừng trừng gương mặt anh tuấn đang phóng đại trước mặt cô, mũi của anh phả ra hơi thoắt đầy mùi gỗ mộc nóng rẫy phủ lên hoà quyện cùng với hô hấp của cô. Cái lưỡi anh vươn ra liếm lấy môi dưới của cô, muốn tách môi cô ra nhưng cô lại mím chặt môi, không cho anh tiến vào, Tâm Đan bây giờ lại cứ như một tướng sĩ đứng cầm kiềng bảo vệ kinh thành của mình.

Phát hiện sự chống đối rõ rệt của cô, anh lưu luyến rồi khỏi đôi môi ngọt ngào kia, tỉ đầu vào trán cô, hơi thở có chút hỗn loạn. "Tình cảm đơn thuần chính là khi hôn sẽ không dùng răng và lưỡi, nhưng nếu không đơn thuần thì chính là ngược lại."

Giọng nói của anh thấp đến mức khó tin, cứ như chỉ đang thờ thề với một mình cô chính vì vậy lại cảm làm không khí thêm mập mờ khiến người ta đỏ mặt. Tâm Đan còn chưa kịp nói gì thì Ngụy Giang Thiên bất ngờ đáp cánh môi xuống lần nữa, lần này là ngoài phòng bị, cuối cùng lưỡi anh tiến vào quán lấy cái lưỡi nhỏ cố gắng trốn chạy của cô.

Vào giây phút đó, sức lực cả người cô dường như bị rút cạn, Ngụy Giang Thiên dường như đã biết trước, anh dùng tay đỡ lấy eo cô kéo cô dán sát vào ngực mình.

Nhịp tim dồn dập, hơi thở của hai người không biết là ai hỗn loạn hơn ai.

Một tay anh đỡ thắt lưng cô, một tay các giữ chặt gương mặt nhỏ buộc cô phải ngẩng đầu nghênh đón nụ hôn của anh. Ban đầu là triền miên dịu dàng dần dần lại chuyển sang điên cuồng mãnh liệt dọa cho Tâm Đan hơi sợ, cô ngo ngoe muốn thoát khỏi nhưng lại bị anh áp càng sát hơn. Nụ hôn càng ngày càng có thể dùng từ thô bạo để hình dung.

Sự ngọt ngào của đôi môi này vượt ngoài tầm kiểm soát và khả năng khống chế của Ngụy Giang Thiên. Anh thừa biết bản không không nên quá nhiệt tình làm cô nhóc nhỏ phải hoảng sợ bỏ chạy, nhưng lại chỉ muốn dùng cách thức nguyên thủy nhất giữ cô mãi mãi bên cạnh mình. Dùng tư cách một người đàn ông đối với người con gái mình yêu cách ly cô ra xa với mấy động vật giống đực xung quanh cô, hơn nữa còn phải có đủ tư cách để muốn hôn cô lúc nào cũng được như thế này.

Nếu được như thế, cuộc đời của anh chính là thiên đường.

Tâm Đan cảm thấy cả ngực của mình sát chặt vào ngực của anh, Ngụy Giang Thiên không chỉ muốn hôn cho cô ngạt tới chết mà còn muốn dùng cách thức thu nhỏ vòng tay siết cô chặt vào người mình. Tâm Đan bất đắc dĩ thốt ra một tiếng tựa như là rên rỉ kháng nghị, tay cô đánh ngay bả vai của anh ý bảo anh mau buông ra nhưng nào ngờ tới một tiếng kêu nhỏ như tiếng mèo gầm lại còn cả hành động kháng nghị yếu ớt này đã thành công châm bùng ngọn lửa bao năm nay như bị đóng băng trong người anh. Ngụy Giang Thiên mở mắt nhìn gương mặt bị hôn đến mức đỏ lị của cô, trái tim anh đập càng nhanh hơn, lưu luyến rồi khỏi đôi môi còn vương chính hơi ấm của anh.

Hơi thở cả hai hỗn loạn.

Tim đập nhanh như muốn bùng qua khung xương ở lồng ngực phóng ra ngoài.

Ngụy Giang Thiên buông cô ra, nhưng bàn tay vẫn còn đặt ở eo cô. Tâm Đan tranh thủ hít thở không ngừng, hóa ra cảm giác hôn chính là như vậy.

Một kẻ mù đường vốn dĩ không biết đường đi nhưng khi hôn lại thêm một chứng bệnh không rõ luôn giờ giấc, cô và anh đã hôn nhau bao lâu rồi?

Đợi khi tinh thần cả hai người ổn định, Ngụy Giang Thiên mới lên tiếng phá vỡ không gian im ắng này. "Tâm Đan, tôi đối xử với em tốt như vậy đương nhiên không phải để nhận lại sự từ chối của em. Em cũng biết trong thế giới của tôi trước giờ không có sự mập mờ, em chính là ngoại lệ duy nhất."

Trái tim của cô, hình như đã không thuộc quyền sở hữu của cô nữa. Tâm Đan ngẩng đầu, ánh mắt nhìn anh có chút mơ hồ. "Thầy...thích em sao?"

"Thế giới của tôi không có thích." Hơi thở anh nóng rẫy phả vào chóp mũi cô, sức nóng đó lại càng tăng lên khi anh cúi đầu áp sát mặt cô. "Một khi tôi có cảm tình, đó chính là yêu. Chỉ là, nói ra một chữ yêu này có phải đã dọa em sợ không?"

Tâm Đan gật đầu, đúng là cô có chút chưa thích nghi được với ý nghĩa của chữ này. "Cô gái mà thầy nói trong lễ hội hoa đăng hôm đó, là em sao?"

Tay của anh nhẹ nhàng mon tron gò má mềm mại tựa như cục bông nhỏ còn hơi ửng đỏ của cô. Trong ánh mắt đều là hăng hà sa số sự mê luyến không cách nào che dấu. "Tôi nói về em, trước mặt em, trước mặt gia đình, trước mặt bạn bè, trước mặt đồng nghiệp. Em lúc nào cũng xuất hiện ở khắp mọi nơi xung quanh tôi, chỉ có cô ngọc chậm hiểu là em không biết."

"Nếu hôm nay em không nghe thấy thầy nói chuyện với cái cô kia, thầy sẽ vẫn giấu em sao?"

"Đúng vậy." Anh không chút chần chừ đáp.

"Tại sao?" Tâm Đan đã bình ổn hơn so với ban nãy, cô bắt đầu đặt câu hỏi. Lại nhớ tới câu nói kia của anh lúc ở lễ hội hoa đăng. "Thầy sợ bản tính bài xích tình cảm của em sau khi biết được, sẽ chạy mất tiêu?"

Anh hơi nhếch môi. "Ừ."

Tâm Đan cảm thấy có chút thờ không thông, cô hít sâu một hơi. "Thầy có biết việc yêu một sinh viên mà mình quản lý, khó chấp nhận cỡ nào không?"

"Tôi chỉ quan tâm tới cảm nhận của một mình em, đối với em tình cảm này có khó chấp nhận không? Và có thể...chấp nhận không?" Ngữ khí của anh vẫn đều đều như đang tán gẫu một chuyện rất bình thường, bàn tay chuyển từ gò má sang tới mang tai mon trớn đôi hoa tai của cô.

Cô bĩu môi. "Đúng là khó chấp nhận thật, bỏ qua vấn đề thân phận thầy trò thì luận về bối phận thầy lớn hơn em những mười hai tuổi."

"Đủ cho em cảm giác an toàn." Anh đáp gọn băng.

"Còn hai năm nữa mới tốt nghiệp, nếu chúng ta yêu nhau khó tránh được việc bị cả trường biết."

"Không vấn đề, nếu em không ngại cứ để họ biết còn nếu em ngại tôi có cách khiến họ biết mà làm như không biết."

"Tình tình em không tốt."

"Vừa hay để bù trừ, tình tình tôi rất tốt." Anh thần nhiên.

Cô lừ mắt một cái. "Em khó hầu hạ lắm."

"Nếu em không ngượng tôi có thể giúp em cả chuyện tắm rửa cá nhân."

Hơi thở của cô run lên bần bật, rốt cuộc cô cũng được mở rộng tầm mắt, chuyện lưu manh như vậy mà anh cũng nghĩ ra được hơn nữa còn nói ra mà chẳng một chút ngượng miệng nào. Mô phạm, bấy lâu nay cô tưởng là tri nhân tri diện bất tri tâm rồi.

Cô đành tung chiêu cuối. "Nhưng em không có ngực."

Ngụy Giang Thiên không hề lúng túng, tia mắt nhìn thẳng vào ngực cô không chút kiêng dè, Tâm Đan vội che cổ áo lui ra sau vài bước, cô thật sự muốn hồn lảo mà chửi một tiếng vô sỉ vào mặt anh.

Ngụy Giang Thiên nhìn xong lại phì cười, đó là một nụ cười rất chướng mắt đối với Tâm Đan, anh nói. "Đúng là không có."

Cô nhủ thầm, không lẽ thầy Ngụy là kiểu người nông cạn chỉ thích con gái ngực bự?

"Nhưng không sao." Anh bất ngờ đáp, nửa đùa nửa thật thêm vào một câu. "Tay tôi không to lắm."

"Gì cơ? Tay thầy to thế kia mà..." Tâm Đan thích ứng không kịp với lời của anh, thấy anh nói sai chỉ đơn thuần là muốn đính chính lại rằng bàn tay anh không hề nhỏ nhưng khi nhìn thấy Ngụy Giang Thiên cười càng tươi hơn thì cô mới ý thức được có gì đó không đúng, sau đó hậu tri hậu giác nhận ra bản chất của câu nói kia, cô nghiêng rằng. "Người tri thức thì không nên lưu manh như vậy."

Kể từ khi quen biết tới giờ mỗi câu mỗi chữ cô đều vô cùng lễ phép, Tâm Đan luôn quan niệm đối với thầy giáo phải tôn trọng như cha mẹ, ở cạnh anh ngay cả thờ ơ anh cũng không dám. Bây giờ biết được hóa ra người mình luôn dè dặt khi đứng trước mặt kia yêu mình rồi lại xem mình là bảo bối trong tay cô lại tự dưng có chút muốn lộng hành, một chữ lưu manh này chính là câu đầu tiên mà cô mắng anh từ trước tới giờ.

Cô nghe thấy tiếng cười phát ra từ cổ họng của anh một cách thanh thúy, Ngụy Giang Thiên xoa đầu cô giống như đang cưng nựng một món báu vật, anh bước thêm một bước tới gần cô. "Tâm Đan, em ở bên cạnh tôi tính ra quá có lợi rồi."

Tâm Đan. "..."

"Thứ tôi cần duy nhất ở em đó chính là sự khẳng định." Anh đột ngột nói ra một câu, lần này không giống với" khi nãy, đổi lại chính là một giọng điệu nghiêm túc.

Cô ngẩng đầu. "Khẳng định?"

Thế nào mới là khẳng định?

Anh nhìn cô, rất thành tâm nói. "Em biết tôi hơn em mười hai tuổi, đối với chuyện tình cảm trước giờ luôn giữ một thái độ xem thường nhưng không có nghĩa là tôi sẽ không trân trọng khi bản thân đã biết mình cần một người nào đó. Tôi không bắt buộc em phải cố gắng thích nghi tình cảm này thay vào đó mong rằng em sẽ dùng một tâm thế tự nhiên hết sức có thể để đón nhận tôi. Cũng không cần em dùng sự rung động nhất thời đáp lại tôi, bởi vì đối với em có khi đây chỉ là một đoạn tình cảm nhưng đối với tôi, khi đã xác định là em thì em chính là cả đời của tôi."

Bạn đang đọc truyện *Một Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 65: Đời này có rất nhiều chuyện tốt đẹp đều là không có tương lai

Ba mươi tết cứ thế lặng lẽ trôi qua, pháo hoa nổ rộ trên bầu trời đêm. Cái tết đầu tiên cô chào đón với tư cách là Lâm Dung Tâm Đan, cũng là cái tết duy nhất làm cô lạc lối.

Đám nhóc bên trong rất thích xem bắn pháo bông, không ngừng ồ ra chen chúc cười nói chỉ tro những tia sáng chói mắt trên trời. Tâm Đan tìm một bậc thềm ngồi xuống, Bạch Cúc có đi ngang qua cô nhưng cũng chỉ dừng lại rồi lờ mờ ngó một cái sau đó rời khỏi, Tâm Đan cũng không thèm tìm chuyện để gây sự làm gì, cô bây giờ đã đủ phức tạp rồi. Anh cần ở cô sự nghiêm túc, kì thực cô cũng không biết bản thân mình hiện giờ có nghiêm túc hay không nữa. Cô thừa nhận rằng mình không có một chút tiền đồ nào, có thể là cô chưa thể chấp nhận được tình yêu quá bất ngờ của anh, giống như những tảng đá lớn bất chợt ập xuống từ vách núi khiến con người ta đứng tim vậy. Chính vì thế mà Tâm Đan dù là không bài xích nhưng muốn cô nghiêm túc nói yêu anh, thì có lẽ vẫn chưa thể.

Bên cạnh cô có người ngồi xuống, là Trịnh Lệ.

"Dì Lệ." Tâm Đan nhìn bà.

Bà gật đầu, rồi khẽ thở dài nhìn những chùm pháo hoa rực rỡ. "Có vẻ như Giang Thiên đối xử với cháu rất tốt."

Cô gật đầu. "Thầy ấy nói, yêu cháu."

Trịnh Lệ ngạc nhiên vài giây rồi cười nhạt. "Vậy thì tốt quá rồi."

"Tốt?" Tâm Đan không hiểu ý bà.

"Dì bước vào nhà họ Nguyễn trước Giang Thiên ba năm, khi Ngụy Yên và Nguyễn Tôn về chung một nhà, đó cũng là lần đầu tiên đi nhìn thấy Giang Thiên. Thằng bé này cái gì cũng tốt, điểm duy nhất không tốt chính là không biết cách quan tâm tới cảm nhận của người khác." Bà nói tới đây, ánh mắt dường như hồi tưởng lại những chuyện năm đó mơ hồ mà xa xăm. "Lúc đó có lẽ Giang Thiên vẫn chưa thể chấp nhận chuyện mẹ mình đi thêm bước nữa cho nên thằng bé rất khó hầu hạ, đi lại được phân công làm người chăm sóc thân cận bên cạnh nó. Lúc đó đi nhớ đi đã cực kì lo lắng, bởi vì ai cũng cho rằng Giang Thiên rất khó gần và có phần ngổ nghịch."

"Ngổ nghịch sao? Anh ấy lúc nhỏ cũng rất ngổ nghịch sao?"

Trịnh Lệ gật đầu. "Đúng vậy, lúc nó mới tới nhà cái gì mà cha dượng mua cho nó đều đem đi vứt bỏ hết, người ăn kẻ ở trong nhà ai nhìn thấy nó cũng sợ hết. Nhưng khoảng hai ba năm gì đấy thì tất cả mọi người cũng hiểu nó hơn, tuy rằng Giang Thiên bề ngoài trầm lặng ít nói nhưng nó là một đứa rất hiểu chuyện, mặt lạnh tim nóng đấy mà. Nó đối xử với mọi người không tệ chút nào, sau khi đi rời khỏi nhà họ Nguyễn thì đi lấy chồng, người chồng đó lại cực kì không tốt với dì, sau khi thoát khỏi ông ta đi tới đây làm một giáo viên tình nguyện, Giang Thiên biết được thì liền bỏ tiền ra giúp ngôi làng này xây dựng trường học rồi còn giúp đỡ đi rất nhiều."

Tâm Đan mỉm cười. "Anh ấy thật sự rất tốt."

"Trong thế giới của Giang Thiên lúc nào cũng rất rõ rệt, cho đến bây giờ tuy rằng ngoài mặt nó đã chấp Nguyễn Tôn và Nguyễn Trọng Hy, nhưng thực chất đi biết trong lòng nó không hề dễ chịu chút nào khi nhìn thấy họ. Nhà họ Nguyễn, là thuộc về họ Nguyễn, tập đoàn Vạn Đức là của Nguyễn Trọng Hy, Giang Thiên từ trước tới giờ chưa một lần đặt vào mắt khối tài sản đó, mà hình như kể từ khi nó ra ngoài kiếm được tiền thì cũng ít khi về nhà." Dì Lệ thở dài. "Đây là lần đầu tiên đi thấy nó đối xử tốt với một người."

"Lần đầu tiên?" Tâm Đan nghiêng đầu. "Cháu nghe nói...hình như trước đây anh ấy có một mối tình đầu, lúc còn học đại học."

Trịnh Lệ thoáng chốc ngỡ ngàng sau đó lại chực nhớ ra. "À, cháu nói cái cô Lâm Cẩm Tú ấy à? Giang Thiên nó không thích loại con gái ấy đâu."

"Sao cơ? Không phải sau khi chia tay anh ấy buồn tới mức qua Mỹ mười hai năm sao?" Cô ngày càng trở nên hiểu kỳ, cứ liên tục đặt câu hỏi.

Dì Lệ nhìn cô mỉm cười. "Nó qua Mỹ là vì bên đó có môi trường thực tập y học tốt hơn nước mình, đi dám khẳng định nó không hề vì đau lòng mà bỏ đi đâu. Nếu cháu nghĩ Giang Thiên có thể yêu loại con gái như Lâm Cẩm Tú thì đúng là đã đánh giá thấp nó rồi, loại con gái đó vừa lăng lơ vừa hám của có chỗ nào đáng để yêu chứ? Còn chi tiết cụ thể hơn ấy thì đi mà hỏi Giang Thiên đấy, dì cũng không rõ đâu."

Cô im lặng, hình như cũng còn khá nhiều chuyện mà cô chưa biết về anh. Ví dụ như quan hệ giữa Nguyễn Trọng Hy và Ngụy Giang Thiên vì sao lại gay gắt như vậy? Và còn người tên Lâm Cẩm Tú đó nữa. Dì Lệ chỉ là người ngoài cuộc, có thể sẽ không trả lời chính xác được chi tiết, nếu như anh thật sự không có tình cảm với Lâm Cẩm Tú vậy vườn hoa Cẩm Tú hôm đó cô nhìn thấy ở thành Bách Nhật lý giải thế nào? Còn có cả chuyện cô hỏi anh có thích loài hoa này hay không lúc ở trên xe kia nữa, thái độ lúc đó của anh rõ ràng là không muốn nhắc tới.

Cô hiểu rõ, cũng chỉ có những người từng bị cuộc đời làm trầy xước mới hiểu rõ nếu trong lòng không có vết thương thì sẽ không sợ thuốc sát trùng. Đồng nghĩa với việc nếu thật sự không để tâm thì bản thân tự khắc sẽ thản nhiên khi người khác nhắc tới quá khứ.

"Dì Lệ à, cho cháu lời khuyên đi." Tâm Đan nhìn ra phía đám trẻ vui đùa trong sân. "Cháu thật sự rất rối, anh ấy tỏ tình với cháu, cháu cũng không biết bản thân có vấn đề ở đâu mà không thể thích nghi được. Vì tuổi tác, vì thân phận, vì địa vị hay vì bản thân của cháu là trẻ mồ côi nên không tin vào tình"

yêu."

"Cháu cũng là trẻ mồ côi?"

Tâm Đan gật đầu. "Cháu vào cô nhi viện năm sáu tuổi. Sau đó được một gia đình nhận nuôi."

Trịnh Lệ cup mi mắt, trùng hợp quá, tại sao cũng là năm sáu tuổi?

"Di Lệ?" Cô thấy bà không phản ứng thì thắc mắc gọi.

Trịnh Lệ giật mình. "À, không có gì. Vậy cháu có tình cảm với Giang Thiên không?"

"Cũng có... nhưng anh ấy cần cháu phải khẳng định, cháu cũng không biết làm sao khẳng định."

Trịnh Lệ cười xòa. "Tuổi của cháu cũng còn quá nhỏ để biết cái gì mới là khẳng định tình cảm, lần này Giang Thiên đúng là làm khó cháu rồi. Nhưng mà trên đời này đều có công thức cho từng vấn đề khác nhau, công thức vạn vật hấp dẫn, định luật ôm, công thức máu, tính độ tan, nồng độ phần trăm, nồng độ mol... điều duy nhất có lẽ không có bất kì nhà khoa học nào lý giải được đó chính là tình cảm. Tình cảm giữa người với người luôn tồn tại rất nhiều mâu thuẫn giữa trái tim và lý trí, bản năng và kiềm chế. Cháu có tin tưởng Giang Thiên không?"

Tâm Đan không chút chần chừ khẳng định. "Tin."

Những lời anh nói, hơi ấm của anh, vòng ôm của anh, sự che chở của anh cô tuyệt đối tin tưởng.

Trịnh Lệ cũng gật đầu. "Đúng vậy một người lúc đang động tình, tất cả mọi lời nói đều là thật, hứa hẹn cam kết cũng là thật, tâm tình nhiệt huyết cũng là thật, tí mỉa mai cũng là thật, tất cả những chuyện âm áp hai người trải qua bên nhau cũng đều là thật. Về phần sau này người nào phụ lòng người nào, người nào rời khỏi người nào, đó đều là chuyện của sau này. Không người nào có thể biết trước được chuyện của tương lai, chúng ta không thể bởi vì một kết cục không hoàn mỹ thì chối bỏ đi tất cả bắt đầu. Dù sao trong đời này có rất nhiều chuyện tốt đẹp đều là không có tương lai."

Những lời này, dường như đã khai sáng cho cô. Từ nhỏ cô luôn ám ảnh về một cuộc hôn nhân không hạnh phúc khi đã chứng kiến bạo lực gia đình xảy ra ngay trong chính tổ ấm của mình, cô luôn bài xích tình cảm nhưng hiện tại Tâm Đan nghĩ rằng nếu sau này Ngụy Giang Thiên phụ cô, thì anh không phải không thật lòng, cũng không phải anh lừa dối cô, chẳng qua là thời gian xóa mờ đi lời cam kết của hai người mà thôi.

Cô mỉm cười. "Cháu hiểu rồi, tất cả quả đều từng là hoa nhưng không phải hoa nào cũng có thể phá kén thành quả. Chỉ cần nỗ lực hết sức làm việc bản thân muốn làm, yêu người mà mình muốn yêu là được, không cần quá so đo kết quả. Có phải không?"

"Giờ đi đã biết vì sao Giang Thiên thích cháu rồi đấy."

Cô mỉm cười, chẳng trách trong mấy tác phẩm văn học trên mạng thường ví tình yêu là đồng lừa còn người đang yêu là con thêu thân, hóa ra là để chỉ tình trạng hiện giờ của cô.

Lúc này đám nhóc phía sau rượt đuổi nhau cũng chán, thấy cô ngồi trên bậc thềm liền lần lượt chạy lại. Bọn chúng rất quý Tâm Đan, còn thường nói rằng cô rất vui tính và dễ gần vì vậy chỉ mới có một ngày mà đeo cô như là đã quen biết mấy năm, con nít chính là đơn thuần như vậy. "Chị ơi, hôm trước chị đọc cái hay lắm ấy, cái đó gọi là rap phải không?"

"Sao nào?" Tâm Đan giờ tay ôm Gia Gia vào ngồi trên chân cô.

"Chị đọc rap nữa đi." nói, mấy đứa xung quanh cũng tùm lại hưởng ứng.

"Nhưng chị không nghe nhiều nhạc rap, tự dưng bảo rap biết đọc cái gì bây giờ." Tâm Đan mỉm cười. "Hay là chị tự sáng tác cho mấy đứa nghe có chịu không?"

Cô đảo tròn mắt một vòng rồi bắt đầu nhịp chân đọc một lèo. "Đêm không sao, trăng lên cao, siêu nhân gạo, bay lên cao, đang lao xao, rớt xuống ao, nhưng không sao, có áo phao, nên chả sao, chuyện tào lao."

Mấy đứa nhóc vỗ tay cười nức nẻ, di Lê cũng lắc đầu rồi đứng lên đi vào bếp chuẩn bị buổi cơm giao thừa. Một đứa khác bò lên đùi cô, phụng phịu nói. "Chị Tâm Đan, hồi chiều em bị đi Bạch Cúc là đó."

"Sao thế? Sao cô ta lại la em?"

"Phòng em có ba người, Phi An trốn đi chơi nhưng đến khi bị phát hiện thì đi ấy lại mắng luôn cả hai đứa em."

Tâm Đan thầm nghĩ con mụ kia chắc là lại kiểm soát trút giận lên trẻ con, nhưng hôm nay dù gì cũng là giao thừa, tốt nhất là không nên để không khí quá nặng nề. "Đúng rồi, một đứa đi chơi là ba đứa bị phạt, ai kêu hai đứa em không đi chung?"

"Đang nói chuyện gì vậy?" Ngụy Giang Thiên từ phía xa đi tới, nhìn lướt qua đám nhóc rồi lại dừng ánh mắt trên người Tâm Đan, mỉm cười. "Có vẻ đang vui nhỉ?"

Cô khéo léo né tránh ánh mắt của anh, tâm tư có phần rối loạn.

"Chú Ngụy à, khi nãy chị Tâm Đan rap đó, rap hay lắm." Gia Gia phòng từ trên lòng cô xuống, khua tay múa chân nói.

Anh đi tới, đám nhỏ tránh đường để anh đi, Ngụy Giang Thiên ngồi xuống bậc thềm bên cạnh cô, bờ vai anh lại như là vô tình chạm vào vai cô, Tâm Đan lại không tránh né mà vờ như không để ý.

"Thế à? Còn biết rap nữa sao?" Đấy mắt anh tràn ý cười nhè nhẹ nhìn cô.

Tâm Đan hắng giọng. "À, đâu có, đọc chơi thôi mà."

"Đọc gì thế? Đọc anh nghe xem."

"Anh nghe làm gì chứ?" Cô quay đi chỗ khác, vươn tay ôm lấy Gia Gia xem như làm gối ôm chữa ngứa. Bộ dáng tung tung vừa rồi của cô nếu để anh nhìn thấy thì cô sẽ xấu hổ chết mất thôi. Chà trách người ta nói ai khi yêu cũng muốn giữ hình tượng mình thật đẹp trong mắt đối phương, đúng là không sai chút nào.

"Đám nhỏ được nghe anh lại không được? Em đang kỳ thị tuổi tác à?" Anh nói, lại nhìn sang Gia Gia đang cười hi hi ngồi trên người cô, khẽ nhún mày. "Gia Gia đi xuống, lớn thế này rồi còn bế cái gì?"

Gia Gia đang vui vẻ cười sằng sặc vì được ôm thì bị câu của anh làm cho hụt hẫng meo meo, cu cậu nắm chặt áo của Tâm Đan, vùi đầu vào ngực cô nhìn anh. "Không muốn, muốn ôm."

"Xuống đây." Giọng nói anh lạnh băng.

Gia Gia sợ quá liền lật đật bỏ xuống kéo tay anh. "Chú Ngụy cháu xuống rồi, nghe lời rồi, vậy chú lì xì đi."

Mấy đứa khác cũng nháo lên như là chủ nợ khai trương năm mới. "Phải phải, chú Ngụy, chị Tâm Đan, cô giáo Lệ mau lì xì đi mà."

Trịnh Lệ hắng giọng. "Cái đám này, mới đầu năm mà làm gì như đòi nợ vậy hả?"

"Được rồi, đứa nào cũng có phần." Tâm trạng Ngụy Giang Thiên dường như đang rất vui vẻ, nhưng bất chợt khựng lại khi trong đầu nghĩ tới lời vừa rồi của mấy đứa nhỏ, anh nhìn tụi nó. "Khoan đã, mấy đứa gọi chú là gì?"

Đám nhỏ đồng thanh. "Chú Ngụy ạ!"

"Còn Tâm Đan?" Anh hỏi.

Đám nhỏ lại ngoan ngoãn trả lời. "Chị Tâm Đan!"

Ngụy Giang Thiên. "..."

Tâm Đan cũng chợt nhận ra, phải rồi, giờ anh nói cô mới thấy có gì đó cần cần. Trịnh Lệ đứng một bên cũng bất chợt phì cười xem kịch vui. Sắc mặt Ngụy Giang Thiên nặng nề đi vài phần, giống như có một, hai, ba con quạ đen bay qua, anh phui tay. "Không được, vậy không được. Đổi thành cô, đúng, là cô, đổi thành cô mau."

Gia Gia nheo mắt khó hiểu. "Không được, chị Tâm Đan phải là chị Tâm Đan chứ..."

"Đúng vậy." Đám quý nhỏ phía sau cũng đồng thanh lần nữa hưởng ứng Gia Gia.

Tình thế áp đảo, một mình Ngụy Giang Thiên chấp hết.

"Nếu không gọi là cô, không có tiền lì xì."

Tâm Đan dở khóc dở cười kéo áo sơ mi anh một cái. "Sao anh lại đi hăm dọa con nít chứ?"

"Anh là đang thương lượng." Ngụy Giang Thiên đáp.

Thương lượng? Còn thiếu khẩu súng trên tay nữa thôi là anh bây giờ đã trông rất giống tụi bắt cóc con nít rồi. Tự dưng lại bảo người khác gọi cô là cô, trong khi cô còn rất trẻ thế này, cách gọi này làm cô không thích chút nào nhưng nghĩ tới lý do anh ép bọn nhỏ như vậy, thật ra cô cũng hiểu và cũng cảm thấy ngọt ngào.

Thế là đám nhóc phụng phịu quay qua cô. "Cô Tâm Đan!"

Tâm Đan cũng gượng cười một tiếng đáp lại.

Giao thừa thì cũng là giao thừa, dù gì con nít cũng không thể thức thâu đêm suốt sáng được. Sau khi chạy một vòng thôn "thu" lì xì xong xuôi thì đi Lệ liền lừa bọn chúng vào phòng ngủ, Tâm Đan cũng phụ một tay, chăm sóc con nít đối với cô không quá khó, lúc trước ở cô nhi viện cũng là cô cho đám đàn em nên việc nắm bắt tâm lý trẻ con Tâm Đan luôn làm rất tốt, đi Lệ còn nói rằng nếu cô mỗi ngày đều ở đây giúp bà quản đám trẻ con này thì bà đã đỡ

một nhọc hơn nhiều. Tâm Đan nói kì thật cô cũng thích sống chỗ này, yên tĩnh, mộc mạc, không khói không bụi như vậy thật vô cùng thanh tĩnh.

Gia Gia hình như rất thích cô, cả buổi bắt cô ngồi đầu giường dỗ nó cho tới khi nó ngủ say Tâm Đan mới có thể rời khỏi phòng. Cô ngáp một tiếng, vừa bước ra ngoài đóng cửa phòng lại thì bất ngờ một bàn tay vươn tới chộp lấy cô, Tâm Đan còn chưa kịp hét đã bị nhấc bổng lên rồi đem đi.

Cũng may đó là Ngụy Giang Thiên chứ không phải bọn bắt cóc, nếu không cô đã toi đời.

Tâm Đan không biết anh bế mình đi đâu, chỉ cảm thấy hình như có mùi nguy hiểm. Còn chưa kịp nghĩ rằng sẽ có nguy hiểm gì thế mà anh đặt đặt cô xuống đất, hai chân cô chưa kịp đứng vững đã bị anh ép sát vào một thân cây lớn.

Cô hết đường lui.

Còn anh lại không muốn lui.

Cô háng giọng: "Đưa em ra đây làm gì? Em muốn ngủ."

Ngụy Giang Thiên không trả lời, mạnh mẽ áp bạc môi xuống dùng sức cạy hai hàm răng của cô, chiếm lấy đôi môi cô, bắt đầu hôn mãnh liệt. Hơi thở nồng cháy của anh khiến tim cô đập loạn, Tâm Đan kinh ngạc chớp chớp mắt, hai tay đặt lên vai anh quên mất phản kháng.

Nụ hôn của anh bỗng chốc cuồng nhiệt như một cơn ghen giăng tơ bày ra vô số thiên la địa võng không để cô có đường trốn tránh.

"Này, ở đây có người đấy..." Tâm Đan nghiêng đầu, tranh thủ lúc môi mình tự do nói một câu. Dù gì cô cũng không muốn đem chuyện riêng phô bày giữa thanh thiên bạch nhật kiểu này, lỡ như có đứa trẻ nào đang ngủ thì mắc toilet trên đường đi tìm cái nhà vệ sinh lại thấy cảnh này thì sao?

Anh đứng thẳng người, bàn tay vẫn giữ chặt cô trên thân cây. "Năm mới vui vẻ."

Tâm Đan nhìn anh, rồi lại tiếp tục cụp hàng mi xuống trốn tránh. Bộ dáng thẹn thùng của một thiếu nữ dường như đã đánh động vào vị trí mềm mại nhất nơi trái tim anh, trong phút chốc anh lại cúi xuống không hề báo trước hôn lên môi cô lần nữa.

Trong miệng, lưỡi quần lấy lưỡi, không ngừng mút vào, chơi đùa, dẫn tới người trong lòng run rẩy. Bàn tay đặt trên eo cô cũng bắt đầu không an phận lướt qua tấm lưng mềm mại.

Nụ hôn này dường như rút hết đi khí lực của Tâm Đan.

Bạn đang đọc truyện *Mật Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 66: Anh thật sự rất lo cho em

Vấn đề hòa nhập cộng đồng hình như chưa bao giờ là việc khó đối với Tâm Đan, có thể tùy hoàn cảnh mà thích nghi nhanh nhất có thể. Chẳng hạn như ở thôn Vọng Ước này chưa tới hai ngày, cả cái thôn nhỏ nhà nào cũng biết tên cô, đi đường mà gặp cũng dừng lại chúc tết một tiếng. Lý do không quá phức tạp, chính là vì trẻ con trong nhà họ lúc nào cũng nhắc với cha mẹ chúng rằng chị Tâm Đan làm cho con lông đèn chơi, làm cho con hoa giấy, hoa nhuỵa còn làm luôn cả búp bê cho bọn chúng.

Kể từ lúc cô "lỡ tay" làm giúp Gia Gia một con chó bằng giấy thế là không biết ở đâu trong vòng hai tiếng ngắn ngủi con nít trong thôn xúm lại xem cô là cái máy sản xuất đồ chơi...

Cô biết trẻ con ở đây về mặt điều kiện có lẽ kém hơn đám trẻ con ở thành phố vì vậy dù cho có một cũng muốn nhân cơ hội này làm một chút niềm vui ngày tết cho bọn chúng, xem như là quà lì xì. Không mất tiền mừng tuổi mà vẫn có được sự hưởng ứng của trẻ con, khắp thiên hạ này có ai làm được như cô chứ?

Sau tết càng là khoảng thời gian kinh khủng đối với sinh viên, hàng loạt các hoạt động của trường được diễn ra. Khi nhìn tới thời gian biểu dán trên văn phòng, ai cũng phải lắc đầu ngao ngán. Thực tập ở bệnh viện, ở vùng quê, ở nông thôn nghèo ở các trường khác, có vẻ như là hiệu trưởng đang ra sức tìm mọi cơ hội cho sinh viên khoa y thực tập thì phải, như vậy càng làm thời gian của cô thêm eo hẹp. Cuối cùng Tâm Đan cũng đành phải nghỉ việc ở tiệm làm thêm một thời gian, cô nói với mọi người ở đó rằng khi rảnh sẽ quay lại làm tiếp nhưng thực chất cô biết chắc còn lâu mới có thể rảnh rỗi.

Sau khi trở về từ thôn Vọng Ước, Tâm Đan bù đầu vào việc soạn bài. Cô và Ngụy Giang Thiên cũng không gặp nhau quá nhiều ngoại trừ giờ học trên lớp, có vẻ như cả hai đều bận rộn, hình như anh cũng đã quên mọi việc xảy ra vào đêm ba mươi kia rồi.

Nhiều lúc Tâm Đan lại đặt nặng vấn đề này trong lòng, giữa bọn họ hiện giờ hình như không giống quan hệ yêu đương cho lắm, ngoại trừ những tin nhắn hỏi thăm anh cũng không tới tìm cô.

Có nhiều lúc Tâm Đan cảm thấy hình như mình đang bị đùa bỡn.

Nhưng bao nhiêu suy nghĩ đều nhanh chóng bị bài tập chôn vùi.

Ngày hôm đó, ký túc xá có biến lớn. Tâm Đan vừa đánh răng súc miệng xong bước ra thì một đám người không biết ở đâu đập mạnh cửa xông vào phòng của bọn cô làm cho Gia Vi và Tâm Đan cũng hết sức sợ hãi. Bọn chúng có năm người đàn ông xăm trổ đầy mình nhìn có vẻ là bọn côn đồ ngoài đường, Tâm Đan không biết làm cách nào mà họ có thể thuận lợi đi vào trường thế này, cô cứ nghĩ rằng ký túc của trường sẽ an toàn lắm.

Đám côn đồ kia đến tìm Mộng Hương, cô nàng e dè bước lên, không đầu không đuôi nói. "Anh Báo à, cho em thêm thời gian có được không?"

"Thời gian? Mày hẹn bao nhiêu cái thời gian rồi hả?" Người đàn ông được gọi là anh Báo hung hăng nói lại.

Gia Vi. "Mộng Hương, họ là ai vậy? Tìm cậu làm gì?"

Mộng Hương không có tâm trí trả lời câu hỏi của Gia Vi mà lo dồn hết vào đề van nài đám đàn ông hung tợn kia, nghe cô ấy nói chuyện Tâm Đan cũng hiểu được rằng cô về Mộng Hương đang nợ tiền của người được gọi là anh Báo kia. Cô biết hoàn cảnh gia đình Mộng Hương nghèo khó nhưng không nghĩ tới cô nàng lại đi mượn tiền của đám giang hồ này. Mà đám người kia vô cùng hung hăng dữ tợn, mặc kệ Mộng Hương xuống nước cỡ nào cũng không có ý định buông tha còn hất tung cả bàn trà lên rồi đập phá đồ đạc trong phòng.

Các sinh viên ở các phòng bên cạnh nghe thấy tiếng động lớn cũng hiếu kỳ chạy qua đứng ngoài cửa sổ xem xảy ra chuyện gì.

Đám côn đồ kia còn mang cả xăng tới hắt lên người Mộng Hương rồi đổ lên giường nệm của cả ba cô gái hăm dọa nếu không trả tiền cho họ họ sẽ thiêu rụi ký túc này. Mộng Hương cầu xin lại bị đập cho một phát văng ra đầu đập vào cạnh giường, tình hình nào loạn cả buổi trời mà phụ trách quản lý an ninh ký túc và bảo vệ vẫn chưa chạy tới. Thấy một tên đàn ông muốn giẫm lên ngực Mộng Hương Tâm Đan liền quên luôn sợ hãi lao tới đập tên đó một phát, sức của cô không làm cho hắn té ngã được nhưng vẫn có thể khiến hắn lao đao lui ra sau. Mộng Hương cũng phụ cô một tay, đỡ Mộng Hương đứng dậy.

"Mày là con nào? Tao cảnh cáo mày đừng có lo chuyện bao đồng." Anh Báo hung hăng chỉ thẳng vào mặt Tâm Đan.

Cô dồn hết khí lực trừng mắt. "Cô ấy là bạn tôi."

"Bạn? Vậy mày trả tiền cho nó đi. Nó chạy xe đâm vào xe tao, tổng cộng là bảy trăm triệu."

"Bảy trăm triệu?" Tâm Đan kinh ngạc. "Xe anh nạm vàng à?"

"Con mẹ nó, mày đùa tao à?" Anh Báo không có chút kiên nhẫn nào.

Tâm Đan gạt đầu. "Ừ, tao đang đùa mày đấy."

Cô đi tới bàn học lấy chai nước ngọt vừa uống dở đổ hết nước bên trong ra ngoài rồi dứt khoát cầm cổ chai đập mạnh xuống bàn lụm ra một mảnh vỡ giờ về phía đám người kia. "Mày định dọa ai thế?"

Đám đàn ông dè chừng nhìn nhau, một người quát lớn. "Con ranh này, mày muốn làm gì?"

"Tụi mày có biết ở đây là đâu không? Động thủ thử đi, định đốt nhà mà, xăng cũng tưới rồi vậy thì đốt cho tao xem." Tâm Đan trừng mắt, quát lớn. "Đốt thử đi."

Lúc này đội bảo vệ cũng vừa lúc chạy tới, đám người kia để lại một câu dẫn mặt rồi tháo chạy khỏi ký túc. Bên trong căn phòng chỉ còn đọng lại một mớ lộn xộn và mùi xăng nồng nặc, sinh viên bên ngoài cũng tản đi gần hết. Mộng Hương ngồi dưới đất được Gia Vi ôm vào lòng liên tục khóc lớn vì sợ hãi, Tâm Đan bỏ mảnh vỡ thủy tinh trong tay xuống thờ ra một hơi nhẹ nhõm đi tới một vài bước dựng cái ghế đang ngã dưới sàn lên rồi ngồi xuống.

Cả phòng chỉ còn lại tiếng khóc nức nở của Mộng Hương.

Cho tới khi cô ấy khóc đủ, Tâm Đan mới lên tiếng. "Có chuyện gì?"

Mộng Hương vẫn im lặng, có vẻ như chưa ổn định được tinh thần của mình.

Tâm Đan cũng không đợi cô ấy trả lời. "Cậu say rượu, đâm xe vào người ta, không có tiền đền. Có phải không?"

Mộng Hương khó khăn nuốt nước bọt rồi gạt đầu. Gia Vi lên tiếng. "Mộng Hương gần đây cậu sao vậy? Tại sao lại liên tục uống rượu chứ?"

Mộng Hương nghẹn ngào nói. "Hình như....tớ nghiện rượu rồi, ngày nào không uống" lại cảm thấy như muốn chết đi vậy. Tớ không có tiền, không thể trả cho họ được...nhưng anh Báo là đại ca giang hồ, tớ không còn cách nào khác nữa..."

Gia Vi sốt ruột. "Thôi được rồi đừng khóc nữa, khi này đầu cậu bị va trúng cạnh giường phải không? Chảy máu rồi này, vết thương này cần phải tới bệnh viện may đấy. Đứng lên, tớ đưa cậu đi, Tâm Đan cậu đừng ngồi ở đó nữa mau tới giúp tớ dìu cậu ấy đi."

"Tớ không rảnh." Tâm Đan lạnh nhạt đáp, cô nhìn vết cứa đang rướm máu trên tay mình một cái rồi dời ánh mắt lên vũng xăng còn đang ở dưới chân. Tồn tại trong cái giới này cũng không phải thời gian ngắn, Tâm Đan hiểu rõ đám côn đồ kia thực chất chỉ được cái miệng là giỏi, khi này vì muốn lần át sự

hung hăng của đám côn đồ kia nên cô đã phải đập cả chai thủy tinh dọa bọn chúng nào ngờ trong lúc vô tình thì bị một trong số mảnh vỡ cửa trúng khuỷu tay. Vết thương này có chiều dài không hề ngắn, nhưng đau thì cũng không đau lắm vì vậy cô chỉ liếc mắt qua loa nhìn một cái rồi thôi. "Cậu tự đưa cậu ấy đi."

"Cậu nói cái gì vậy? Chúng ta là bạn, bây giờ cậu bày ra thái độ này là sao?" Gia Vi nheo mắt.

Tâm Đan cao giọng ngắt lời cô ấy. "Nếu vừa rồi không vì tớ xem cậu ấy là bạn thì tớ đã để cho đám người kia giết chết cậu ấy rồi."

Cả Gia Vi và Mộng Hương đều không ngờ cô sẽ nói như vậy, thoáng chốc sững người.

Cách sử dụng từ ngữ này của cô vừa lạnh lùng vừa man rợ, vốn dĩ lúc trước cô thường hay quát tháo đám đàn em kiểu này nên nhất thời không kèm chế được mà quên mất Mộng Hương và Gia Vi đều là những cô gái chưa tiếp xúc qua với thế giới đen tối của cô. Tâm Đan hít sâu một hơi, rồi hạ giọng. "Tinh thần chị em của cậu ấy đi đâu mất hết rồi, có chuyện lớn như vậy cũng âm thầm giấu tui mình bây giờ thì sáng mắt rồi đó, có bản lĩnh thì tự mình giải quyết đi."

"Tớ không nên giấu cậu, tớ xin lỗi..." Mộng Hương lí nhí đáp.

Tâm Đan thờ ơ nhìn vết máu trên trán Mộng Hương chảy ra rồi cũng hết cách thờ dài đứng lên đi tới giúp Gia Vi một tay đỡ cô ấy. Cô nhủ mảy cầu nhàu. "Hồi xăng chết đi được. Gia Vi sao này giờ cậu ôm được hay thế?"

Gia Vi nói. "Thì khi này đám người kia hát thẳng bình xăng lên người con bé mà."

Tâm Đan vờ cười lạnh. "Thật sự muốn tìm cái bật lửa đốt chết con nhỏ này đi."

Mộng Hương khịt mũi một cái, ghen ngào nhìn cô. "Đùng đốt có được không? Muốn giết thì dùng cách nào nhân đạo một chút, tớ muốn giữ hình tượng lúc chết."

"Ây, cái con này..." Tâm Đan hết cách lắc đầu.

Cả ba người bắt taxi đến bên viện Bách Nhật, Mộng Hương được chuyển thẳng và phòng cấp cứu may mắn mũi trên đầu, Gia Vi lúc này mới để ý thấy vết thương trên tay Tâm Đan, cô nâng bảo y tá mang bông băng thuốc đỏ tới rồi định giúp cô băng bó thì y tá chạy tới thông báo người nhà làm thủ tục nhập viện.

Tâm Đan kinh ngạc. "Đập đầu một cái may mắn mũi là được rồi, chấn thương sọ não hay sao mà phải nhập viện thế?"

"Bước đầu đã may vết thương lại nhưng do khá sâu khoảng 3mm lại tổn thương ngay vùng trung tâm của não cho nên cần phải ở lại bệnh viện theo dõi. Ngày mai sẽ tiến hành các thủ thuật chụp ảnh xác nhận xem có bị chấn thương não bộ hay không." Y tá nhận ra Tâm Đan cũng là sinh viên trường Bách Nhật nên không dám giải thích qua loa, mà liên tục dùng các thuật ngữ chuyên môn nói với cô.

Tâm Đan gật đầu, chỉ vào cánh tay mình. "Thế cái vết thương này của em có cần chụp citi cắt lớp không?"

Y tá bật cười. "Không cần đâu, băng qua loa là được rồi."

Thế là Gia Vi đi theo y tá làm thủ tục nhập viện, Tâm Đan ngồi ở lại tự mình sát trùng vết thương thế mà cả buổi trời cô vẫn cầm chai thuốc đỏ trên tay muốn rưới lên vết thương rồi lại thôi. Đơn giản là vì cô sợ đau chết đi được, đột nhiên lúc cô đang đấu tranh dũng khí tự sát trùng thì Ngụy Giang Thiên đi tới lúc nào cô cũng không hay, anh vươn tay giật lấy lọ thuốc đỏ trong tay cô rồi kéo lấy cánh tay bị thương của cô qua.

Tâm Đan giật mình. "Thầy Ngụy..."

Anh nhủ mảy, nhìn vết thương đang rướm máu kia một cái. "Mảnh vỡ thủy tinh?"

"Dạ..." Tâm Đan gật đầu.

Anh cũng không hỏi gì thêm, ánh mắt sắc lạnh còn hơn cả mảnh vỡ thủy tinh cửa vào tay cô. Sau một giây thì giúp cô tưới thuốc lên vết thương, Tâm Đan đau đến mức cắn chặt răng hít sâu một hơi. Ngụy Giang Thiên lại cực kì bình tĩnh giúp cô băng bó, anh ngồi xổm trước mặt còn cô lại ngồi trên ghế, nhìn từ góc độ này không hiểu sao Tâm Đan lại có cảm giác anh đang không vui vô cùng.

Trước mặt cô anh trước giờ chưa từng bày ra vẻ mặt lạnh lẽo âm u đáng sợ thế này.

Hay là do cô hoa mắt nên nhìn lầm?

Nhưng anh nói anh yêu cô? Trên phim không phải khi thấy người yêu mình bị thương thì nam chính sẽ hoảng loạn sốt ruột sao? Nhưng mà anh từ khi đến đây tới giờ đều mang một vẻ mặt cực kì bình tĩnh không một chút cảm xúc, ngoại trừ vẻ lạnh lẽo trong mắt khác với mọi ngày thì cũng không có một chút gì gọi là hoảng loạn. Kể từ lúc băng vết thương cho đến khi dán lớp băng gạc lên tay cô xong xuôi, anh vẫn không nói gì thêm nữa. Ngụy Giang Thiên càng như vậy, Tâm Đan lại càng cảm thấy hụt hẫng vô cùng.

Cảm giác bị đùa bỡn tình cảm đêm ba mươi kia lại dường như ập về làm cô cực kì khó chịu.

Tâm Đan không biết được chuyện gì đã xảy ra đối với anh.

Từ lúc trở về từ thôn Vọng Ước, số lượng công việc cần hoàn thành dường như tấn công anh cùng một lúc. Anh căn bản không còn thời gian để nghỉ ngơi như mọi khi, mặc dù rất muốn đến tìm cô, rất nhớ cô nhưng thời gian căn bản không cho phép. Một ngày, khi anh hoàn thành đồng hồ sơ kia thì cũng đã là một giờ sáng, cầm điện thoại trên tay muốn gọi cho cô nhưng lại thừa biết rằng cô đã ngủ từ lâu rồi. Lần đầu tiên trong đời một người cuồng công việc như anh chỉ hận không thể dồn hết cho Nguyễn Trọng Khanh và Thẩm Trung Kiên làm giúp. Dĩ nhiên nếu có thể đổ cho bọn họ anh đã sớm làm như vậy nhưng đây lại là công việc của tập đoàn Vạn Đức, một phần cũng do anh, đánh Nguyễn Trọng Hy đến mức nhập viện nào ngờ cái thằng trời đánh đây chỉ vì một vết xước nhỏ chưa hồi phục mà nằm lì trong bệnh viện. Nguyễn Tôn vốn dĩ đã muốn kéo một nhân tài như Ngụy Giang Thiên về tập đoàn làm việc đã lâu, nhân cơ hội này liền đẩy hết mọi hợp đồng lên trên đầu anh bảo anh giải quyết.

Hôm nay cũng như mọi khi, lúc anh đang họp với các cổ đông thì điện thoại gọi tới thông báo ký túc nữ xảy ra chuyện hơn nữa lại còn là ngay tại căn phòng của Tâm Đan ở. Ngụy Giang Thiên vừa nghe xong trong lòng liền nóng như lửa đốt, nhưng cuộc họp cổ đông lại hết sức quan trọng anh không còn cách nào chỉ đành ngồi đợi cho thời gian họp kết thúc. Sau khi chạy đến ký túc, vừa đi tới đầu ngõ đã nghe thấy mùi xăng nồng nặc, bước vào phòng thì chứng kiến một cảnh tượng hỗn loạn như vừa xảy ra đại chiến. Nghe thấy các sinh viên bàn tán về việc Tâm Đan đã làm gì để đuổi cái đám côn đồ kia đi, Ngụy Giang Thiên giận tới mức chỉ muốn lột sạch da của cô ra. Anh chỉ lo rằng Tâm Đan của anh bị thương, vừa nghĩ tới việc này kéo dài cổ áo của một người nào đó đứng bên cạnh mình tra hỏi xem cô hiện giờ ở đâu.

Mà nào ngờ tới người đó lại là Thẩm Trung Kiên. Thẩm Trung Kiên cũng bị anh dọa một phen rõ rệt liền nói ra chỗ của Tâm Đan. Ngụy Giang Thiên không nói thêm lời nào phóng xe như bay tới bệnh viện. Anh là một người không thích sự ồ ạt của tốc độ thể mà lại có lúc vượt cả đèn đỏ để chạy đi tìm cô. Khi nhìn thấy Tâm Đan cười nói với y tá, bao nhiêu giận giữ trong lòng cũng tan biến hết, thay vào đó là một sự nhẹ nhõm kì lạ.

Còn sức để trêu chọc y tá là tốt rồi.

Kể từ lúc chấp nhận chuyện mẹ mình gả cho Nguyễn Tôn, anh cứ tưởng bản thân mình đã kìm chế cảm xúc vô cùng tốt rồi, ấy vậy mà chỉ trong hai tiếng đồng hồ ngắn ngủi kể từ lúc anh biết tin cô gặp chuyện cho tới bây giờ, những cảm xúc trải qua vô cùng phức tạp. Tức giận, lo lắng, nôn nóng, sốt ruột thậm chí là có ý định muốn giết người, trong những chuỗi cảm xúc đó Ngụy Giang Thiên dường như đã trải qua cả một kiếp người dài đằng đẵng.

"Em đúng là nên đi chụp CT."

"Dạ?" Đột nhiên đang im lặng anh lại nói một câu không đầu không đuôi làm cho Tâm Đan ngây người giây lát. "Nhưng khi này y tá nói không cần."

"Đúng là không cần chụp tay." Anh ngược lên nhìn cô. "Nhưng thực sự rất cần chụp não, hay là bây giờ anh dẫn em sang khoa thần kinh của bác sĩ Chu khám xem em có vấn đề gì không?"

"..." Tâm Đan xì một tiếng. "Ý gì đây?"

"Em nghĩ một mình em đánh lại đám người đó à?"

"Cái này chính là sức lực thua kém thì dùng khí thể bù trừ." Tâm Đan lý giải.

Anh khẽ chau mày. "Cái này gọi là điếc không sợ súng."

"Lúc đó đám người đó thật sự rất hung hăng, nếu em không làm gì đó nói không chừng họ thật sự đốt cả ký túc xá đấy."

Anh thở dài, nhìn cô đăm đăm. "Anh thật sự rất lo cho em."

Cô cúi đầu, sự không vui khi này cũng bay đi mất. Linh cảm của phái yếu rất mạnh, nhất là trong giai đoạn yêu nhau. Một người con gái kỳ thực không hề ngu ngốc trong tình yêu, cô ta chỉ cần liếc mắt là biết người đàn ông đó có yêu mình thật lòng hay không. Cô biết những lời này của anh hoàn toàn không phải nói dối, tuy anh không thể hiện ra nhưng ngữ khí này của anh vô cùng chân thành.

"Anh thực sự chưa từng lo lắng cho ai như vậy, em có thể làm anh an tâm hơn một chút được không?"

Ngụy Giang Thiên nhìn vết thương của cô, ngón tay cái của anh nhẹ nhàng miết qua lớp băng gạc. "Tuy rằng là vết thương nhỏ nhưng vẫn cần tiêm phòng uốn ván."

"Tiêm?" Nhắc tới chữ này đột nhiên ngữ khí Tâm Đan cao vọt lên làm nhiều y tá và bác sĩ hiếu kỳ nhìn qua bên này. "Tiêm sao? Không cần tiêm, em, em có thể uống thuốc."

Ngụy Giang Thiên cũng bị âm thanh tăng lên đột ngột của cô làm giật mình. "Tiêm vẫn tốt hơn."

"Không tiêm đâu."

"Tiêm." Ngụy Giang Thiên nhíu mày.

"Không tiêm."

"Tiêm."

"Không tiêm mà!" Tâm Đan mếu máo. "Em ghét tiêm lắm."

Nguy Giang Thiên dờ khóc dờ cười. "Bác sĩ ai lại sợ tiêm chứ?"

Tâm Đan còn chưa kịp nói, Nguy Giang Thiên đã đưa mắt nhìn ra phía sau. "Bác sĩ Trịnh, anh qua đây một chút."

"Cậu Ngụy có chuyện gì?" Một người đàn ông trung niên đeo kính mặc áo blouse trắng bước tới.

Nguy Giang Thiên đứng lên. "Phiên anh chuẩn bị thuốc tiêm dùm cô bé này hai ba mũi uốn ván."

"Hai, hai ba mũi?" Tâm Đan thất thần.

Người kia gật đầu. "Số mũi tiêm là ba mũi, hai cái ở tay và một ở mông. Cô gái, theo tôi tới phòng tiêm đi."

"Khoan đã!" Nguy Giang Thiên đột ngột lên tiếng chặn Tâm Đan lại bảo cô cứ ngồi trên ghế, anh quay sang người đàn ông kia hỏi. "Tiêm mông sao?"

"Đúng vậy."

"Có bác sĩ nữ không?"

"Có nhưng giờ không phải ca trực của cô ấy." Vị bác sĩ cũng là đàn ông nên hiểu rõ ánh mắt hiện giờ của Nguy Giang Thiên có ý gì, liền cười xòa. "Cậu Ngụy, chúng ta là bác sĩ chắc cũng hiểu rõ, chuyện liên quan tới tính mạng mà ngại ngần gì chứ?"

"Thật xin lỗi nhưng mà tôi ngại." Anh không nóng không lạnh đáp. "Gọi cho bác sĩ nữ kia ngay cho tôi."

"Nhưng mà..."

"Nhưng mà cái gì?"

"À không có gì."

Cô kéo tay anh làm nũng. "Không tiêm, không tiêm, không tiêm."

Nguy Giang Thiên quay lại, nghiêm túc nhìn cô. "Phải tiêm!"

Tâm Đan bị anh dọa, cúi đầu lí nhí. "Không..."

"Hoặc là để bác sĩ nữ làm hoặc là anh tiêm cho em, chọn đi."

"Vẫn là để bác sĩ chuyên về vấn đề này tiêm đi." Cô cười gượng một tiếng, cứ nghĩ tới việc anh sẽ nhìn thấy mông mình liền không cần thương lượng thêm nữa. Bác sĩ nữ tiêm vẫn tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 67: Em dùng sữa tắm của anh?

Các bác sĩ ở đây hình như đều xem lời của Nguy Giang Thiên là mệnh lệnh, cho dù vị bác sĩ nữ kia hết ca trực nhưng khi biết anh cho gọi khẩn cấp liền vội tới mức mang lộn dép chạy tới đây.

Quá trình tiêm thuốc thật sự là khổ nạn...

Nguy Giang Thiên ngồi ngoài phòng tiêm mà còn bị tiếng hét của Tâm Đan làm chói tai không biết vị bác sĩ kia có giữ được màng nhĩ nguyên vẹn hay không.

Sau khi tiêm xong, mông cô đau đến mức ngồi không được.

Tâm Đan bước ra khỏi phòng tiêm, hai mắt đã đỏ hoe làm Nguy Giang Thiên nhìn thấy liền đau lòng không biết để đâu cho hết. Anh bước lên kéo lấy gáy cô ôm vào lòng, nhẹ nhàng vỗ nhẹ lưng cô. "Không sao rồi."

Tâm Đan giờ tay dụi mắt, giọng nói của anh trầm ấm mà dịu dàng nhưng cô không thể thấy được loại ánh mắt sắc lạnh khi nhìn tới vị bác sĩ nữ đang gom đồ đi ra kia. Anh dọa làm cho cô ấy sợ tới mức run cả người liền giải thích rằng là do trong quá trình tiêm Tâm Đan gây dụa nên vết tiêm có hơi đau.

Nguy Giang Thiên không trả lời, kiên trì vỗ vai Tâm Đan bảo vị bác sĩ kia mau rời khỏi.

Vết thương của Mộng Hương đúng là cần phải nhập viện vài ngày, dù gì thì ký túc cũng không còn chỗ để ngủ, hiện giờ khắp người cô cũng toàn là mùi xăng nồng nặc. Giờ phút này cô sợ lửa vô cùng, chỉ mong xung quanh không có ai dùng bật lửa hút thuốc lơ như lan sang cô chắc chắn cô sẽ cháy thành than. Nguy Giang Thiên đề nghị cô về nhà anh, dù gì thì bệnh viện cũng không tốt lắm, một phòng cũng chỉ miễn cưỡng chứa được hai người hơn nữa người ra kẻ vào vô cùng phức tạp, về ký túc thì cũng không còn chỗ để ngủ nếu không muốn khoa trương đi mượn khách sạn ngủ thì cô chỉ còn cách đến nhà anh.

Tâm Đan có chút lưỡng lự, thứ nhất quan hệ của hai người bây giờ cũng không bình thường như lúc trước, đến nhà anh ngủ một đêm có vẻ nghe kiểu gì cũng khiến người ta tay run tim đập nhanh cho mà coi. Thứ hai, cô cũng không thể thiếu nghĩa khí mà đi đến một nơi chán êm nệm ấm, có phó phòng điều hòa, có đèn pha lê ngủ trong khi hai người bạn của mình đang chui chúc trong phòng bệnh ở bệnh viện được. Thứ ba, nếu cô đi Gia Vi chắc chắn sẽ đưa ra thắc mắc, cô đi đâu? Cô dĩ nhiên không thể trả lời rằng đi đến nhà thầy Nguy ngủ được. Về tình về lý, đều quá khiến cưỡng.

Khi nghe được ba lý do này của Tâm Đan Nguy Giang Thiên có chút chóng mặt, không mất quá nhiều thời gian để anh đưa ra ba lý do khác phản biện. "Thứ nhất, anh sống ba mươi một năm trên đời không có phụ cũng chẳng sao, em cho rằng... mị lực của em đủ để làm anh từ chính nhân quân từ biến thành cảm thú sao? Thứ hai, căn phòng bệnh chật chội này miễn cưỡng lắm cũng chỉ chứa được hai người, em ở lại chính là làm cho điều kiện càng hạn hẹp hơn chuyện này không liên quan gì tới nghĩa khí. Thứ ba em có thể nói với Gia Vi rằng em đi tới nơi nào đó, anh nhớ em nói dối hay lắm cơ mà?"

Thôi được rồi, cô lại thua vì cãi không lại anh.

Vừa mới tiêm thuốc ở mông xong nên không thể nào có chuyện cô ngồi ghé ngủ suốt một đêm được, điều đó quá vô nhân đạo với cô rồi.

Ngay cả ngồi ghé phụ trong siêu xe của anh cô còn nhức nhối cả bàn mông nếu ngồi cái ghế trong bệnh viện suốt một đêm chắc ngày mai người đi chụp hình citi cắt lớp vùng mông là cô chứ không phải Mộng Hương.

"Em đã nói rồi là không cần tiêm, một hai bảo em đi tiêm giờ đau chết đi được." Tâm Đan bực bội, suốt đường đi cứ liên tục cầu nhàu không ngừng miệng được, đem hết mọi cơn đau trên hai cánh tay và vùng mông tổng hết lên người Nguy Giang Thiên.

"Em vẫn tiêm sẽ tốt hơn." Nguy Giang Thiên cho xe chạy chậm lại, hạ cửa kính xuống để gió ở ngoài lùa vào giúp cô hạ hỏa.

"Từ nhỏ tới lớn em có tiêm cái gì đâu chẳng phải cũng sống an toàn đến năm mười chín tuổi sao?" Tâm Đan bĩu môi.

"Cái này không phải là chuyện nhỏ không thể lấy tính mạng ra cược được, một khi thật sự bị uốn ván em có lên trời cũng không chữa nổi đâu. Cũng đừng có tự hào từ nhỏ tới lớn không tiêm vẫn sống, đợi tuần sau anh sẽ dẫn em đi tiêm phòng."

"Aiz, đã nói không cần mà." Cô cáu gắt. "Em không cần tiêm, từ nhỏ tới lớn em ghét nhất là tiêm đấy."

Nguy Giang Thiên phì cười, một tay giữ vô lăng tay còn lại giờ qua vò tóc cô. "Anh đúng là nhặt con đem về nuôi mà."

Tâm Đan mỉm cười cắn môi, ngọt ngào đáp lại. "Không, anh chính là trâu già mà gặm cỏ non."

"Này, thưa quan tòa tôi chưa có gặm nhé." Anh đáp.

Vừa dứt lời thì có người gọi tới, điện thoại reo lên, anh gắn tai nghe vào tai rồi lên máy. "Chuyện gì?"

Tâm Đan len lén quan sát anh, mới vừa rồi còn cười nói với cô là thế nhưng khi nghe điện thoại, hai chữ đầu tiên của anh phát ra lại có vẻ nghiêm nghị hơn rất nhiều. Không biết người bên kia nói cái gì, chỉ thấy biểu cảm của anh lạnh đi vài phần. "Tôi biết rồi."

Anh ngắt máy, cô lại tò mò. "Có chuyện gì à?"

Anh khẽ cười. "Không có gì."

Nguy Giang Thiên đưa Tâm Đan về nhà nhưng anh không vào bên trong, anh bảo cô đã biết mật khẩu nhà thì hãy vào nghỉ ngơi trước vừa rồi bệnh viện gọi tới nói là có ca phẫu thuật khẩn cấp nên anh phải tới đó một chuyến. Tâm Đan cũng không nghi ngờ gì, cô biết anh là người rất bận rộn nên không lằng nhằng nhiều liền để anh rời khỏi. Mở cửa nhà rồi đi vào trong, HiKa vừa nhìn thấy cô thì phóng tới, mới không gặp một thời gian mà con chó này đã lớn hơn thấy rõ, giống Alsaka khủng nhất cũng phải cao bằng con người khi đứng bằng hai chân, nói không chừng vài ba tháng nữa HiKa sẽ còn to hơn cả cô cho mà xem.

Còn Hồ Lô, thôi đừng nhắc về nó nữa, cái thằng này thật sự y như bị tự kỷ vậy.

Cũng thật là may là trước khi đưa Mộng Hương vào bệnh viện Tâm Đan có tranh thủ lùm vài bộ y phục đem theo nên sau khi tắm rửa bằng nước nóng cô cũng không đến ức không tìm được một mảnh vải che thân. Phòng tắm được làm bằng loại kính mờ mờ ảo ảo trong đứng theo kiểu phong cách của mấy người nhà giàu, sàn gạch được làm bằng đá cẩm thạch mát lạnh, Tâm Đan thích thú bỏ cả giày dép ra đi chân trần để cảm nhận sự lạnh lạnh mát rượi từ mặt đất. Bồn tắm hình tròn, phía sau là khung cảnh biển bao la, phóng tầm nhìn ra xa chính là những ngọn đèn lấp lánh của thành phố Bách Nhật. Đứng từ góc độ này mà nhìn cô mới thấy hóa ra giữa mình và thành Bách Nhật hiện giờ đã cách xa một con biển như vậy.

Tâm Đan định tắm mà không cần sữa tắm, vì cô chỉ thích một kiểu sữa tắm đặc trưng nếu dùng loại khác e rằng bản thân sẽ không quen. Nhưng mà mùi xăng trên người lại không thể tẩy sạch chỉ bằng nước lạnh, cuối cùng cô đành đi tới một cái tủ kính nhỏ được gắn trên tường trong phòng tắm mở ra xem

có loại sữa tắm nào dùng được hay không.

Nào ngờ, vừa nhìn tới Tầm Đan cũng phải trừng to mắt kinh ngạc. Bản thân cô là con gái, những vật dụng cá nhân dùng để tắm rửa cũng không nhiều như của Ngụy Giang Thiên.

Nước hoa, tinh dầu thơm, mười ba loại dầu gội và sữa tắm các loại, dung dịch diệt khuẩn, có tới hàng tá các nhãn hiệu khác nhau. Cô không ngờ tới một người đàn ông độc thân cũng chăm chút bản thân mình một cách quá đáng như vậy, có lẽ là ảnh hưởng nghề nghiệp chăng? Tầm Đan cầm từng lọ sữa tắm lên ngửi thử xem mình thích mùi nào, khi ngửi đến một loại có vẻ hơi quen quen, hình như cô đã ngửi được trên người của anh một lần rồi.

Hình như anh rất thích loại sữa tắm này thì phải.

Ma xui quỷ khiến thế nào Tầm Đan lại chọn ngay loại này.

Được rồi, cô thừa nhận bản thân mình là một sắc nữ đi. Làm chuyện mờ ám như vậy, lương tâm cũng áy náy vô cùng, nhưng thôi kệ vậy.

Sau khi tắm xong thì Tầm Đan có điện thoại, là Dương Nam Phương gọi tới. Đại khái là anh ta lo lắng khi biết tin chuyện xảy ra ở ký túc xá nên muốn hỏi xem cô và mọi người có sao hay không, Tầm Đan tuy cảm động nhưng vẫn độc miệng nói. "Chuyện xảy ra lúc bốn giờ chiều bây giờ là tám giờ tối. Đại ca à, nếu như em bị hành hung thì bây giờ xác cũng lạnh rồi anh gọi điện cho ma à."

"Cái miệng phi phui, cái đồ con quạ này." Hiếm khi Dương Nam Phương khản trương mất cô kiểu này làm cho Tầm Đan có chút ngạc nhiên.

Tầm Đan cười nói vài câu báo bình an rồi cúp máy, Dương Nam Phương cũng bận công việc nên không nói nhiều được. Cô gọi cho Gia Vi hỏi tình hình của Mộng Hương, khi biết không có tình hình gì đáng nói thì mới an tâm ném điện thoại lên bàn đùa giỡn với HiKa. Thả Hồ Lô cứ nằm một góc, tự dưng cô nổi lòng trắc ẩn đi tới ngồi trước mặt con chó. "Này, sao mày không thích tao?"

Hồ Lô nhìn cô, gừ một tiếng rõ cái gắt.

Tầm Đan thờ dài, không thèm đôi co với nó nữa. Sao chó thời đại này lại chảnh hơn con chó thế nhỉ?

Cô nằm trên ghế sofa lấy điện thoại ra chơi game một vài ván rồi ngủ quên lúc nào không hay. Ghế sofa của nhà giàu đúng là có khác, cho dù nằm ngủ cũng thấy thoải mái vô cùng.

Không biết qua bao lâu, cửa nhà mở ra. Lần này là Ngụy Giang Thiên, vừa nhìn thấy anh, cả hai con chó chạy ra chào đón rất nồng nhiệt. Anh liền ra hiệu cho tụi nó im lặng bởi vì anh thấy có một sinh vật nhỏ đang nằm trên sofa, anh xoa đầu hai con chó một cái rồi đi vào trong nhà ném áo khoác lên bàn.

Tầm Đan ngủ say, hơi thở cũng đều đặn, có vẻ như vì lạnh mà cô cuộn tròn người lại không khác gì con tôm kho tàu. Anh lắc đầu, phòng ngủ chính thì không vào nằm lại cuộn tròn người trên ghế thể này, trên tay vẫn còn cầm điện thoại cứ như kiểu một con nghiện mạng xã hội làm cho anh cũng hết cách. Ngụy Giang Thiên khéo léo lấy điện thoại của cô để qua một bên rồi cẩn thận bế cô đi vào phòng ngủ. Tầm Đan chính là điển hình của kiểu người ngủ là quên hết trời trăng mây nước cho dù có đánh trống khua chiêng cỡ nào cũng không tỉnh lại nên cho dù anh có bế cô đi thỉnh kinh đi nữa thì có lẽ khi đến Tây Thiên rồi cô vẫn còn ngáy khò khò chào phật tổ.

Khi được đặt xuống cái nệm êm ái, Tầm Đan thoải mái "ưm lên một tiếng thỏa mãn, trong mơ cô thấy ông bụt cho mình lên một cỗ xe đầy bông y tế, nằm êm ái chết đi được.

Biểu cảm hiện giờ của cô gần như làm tan chảy trái tim đang tràn ngập nặng nề của anh, Ngụy Giang Thiên bắt giác cong khóe môi, giờ tay lấy điều khiển trên bàn bật điều hòa làm ấm phòng lên một chút.

Hơi ấm từ điều hòa phả ra chỉ trong phút chốc đã lấy lại đồ hồng trên gương mặt nhợt nhạt đang say ngủ, làn da mịn màng giống như da của trẻ sơ sinh. Ngụy Giang Thiên nhẹ nhàng dùng hai ngón tay kẹp nhẹ da mặt cô, không ngờ càng sờ càng cảm thấy thích đến như vậy. Xúc cảm mềm mại dưới tay không khỏi khiến anh mê luyến. Nếu như Tầm Đan lúc tỉnh mang dáng vẻ của một cô gái không chịu thua ai mà giương cung bạt kiếm, có khi lại hiếu động chạy đông chạy tây thì cô của lúc ngủ lại mang một vẻ thanh thoát nhẹ nhàng khiến cõi lòng anh yên tĩnh hơn vài phần.

Anh thừa nhận bản thân ngay từ đầu đã lừa dối cô, anh thật sự không phải tốt đẹp như cô nghĩ. Phía sau cái dáng vẻ tốt đẹp dóc hết sức cứu người trong bệnh viện mới là con người thật của anh, anh cũng biết bản thân không phải thiện thần. Mà thật ra anh cũng không hề muốn lừa gạt cô hay nói đúng hơn là chưa từng có chủ ý đó trong đầu, chỉ là khi đối diện với cô nhóc này anh lại không vô thức trở nên tốt đẹp, chỉ tốt đẹp với một mình cô mà thôi. Bọn họ nói anh máu lạnh, ba mươi năm nay anh cũng nghĩ bản thân mình máu lạnh nhưng chỉ khi gặp Tầm Đan, anh mới biết hóa ra máu của mình không hề lạnh như mình vẫn tưởng.

Nhớ lại cảnh tượng lần đầu tiên gặp cô, hôm đó là ngày quốc tế thiếu nhi, anh vốn dĩ không hề có ý định bước vào tiệm bánh đó nhưng vì Khắc Đăng Khôi cứ liên tục nài nỉ nên anh cũng hết cách dẫn cậu nhóc vào ăn. Ngụy Giang Thiên không thích đồ ngọt, vì vậy cả buổi anh cũng không ngó ngang gì tới thực đơn mà để cho Khắc Đăng Khôi tự lựa, nào ngờ thằng nhóc đó bị chứng khó khăn lựa chọn cũng nhờ vậy mà anh đứng trước quầy gọi món lâu hơn một chút. Đầu tiên ấn tượng của anh về cô không nhiều, cũng lắm chỉ có một chút nhận định giọng nói của cô gái kia rất êm tai, ngoại hình xinh đẹp, vậy là xong. Một lúc sau có một cô gái chạy vào nói rằng bản thân gọi thiếu hàng, Tầm Đan hỏi chuyện một vài câu rồi nhắc máy gọi cho quản lý của tiệm bánh kia thú nhận lỗi. Anh không biết quản lý kia có gấu gồng trong điện thoại với cô hay không nhưng mà cách nói chuyện của cô rất khéo léo, hoàn toàn không giống như lối ăn nói của một cô gái nhỏ chưa trải sự đời, khi nói xin lỗi thậm chí còn khoa trương cúi người mặc dù chỉ là đang nói chuyện điện thoại, điều đó làm anh thấy hơi khôi hài. Một cô gái nhìn qua hình như còn là sinh viên lại biết cách đối nhân xử thế, khi mình làm sơ sót làm sai việc gì đó thì phải biết cách giải quyết khéo léo. Giữa bị người khác gọi đến đòi hàng và tố cáo cửa hiệu gian dối khi giao dịch và mình chủ động gọi

đến thú nhận việc mình đã sơ suất làm thiếu hàng của người ta mang đến kết quả khác biệt rất lớn.

Sau khi giải quyết xong chuyện qua điện thoại, cô quay lại nói với cô gái kia một câu rằng có thấy ánh hào quang từ người thần hộ mệnh phát ra hay không? Cái ngữ điệu ngả ngón khác xa với lúc đàm phán trong điện thoại không khỏi làm Ngụy Giang Thiên vô thức phải phì cười, quả thật lúc đó anh đã vô cùng đề tâm tới Tâm Đan, nói không ngoa chút nào, câu nói đùa kia của cô thật sự đã ứng lên người anh. Giờ phút đó trên người cô đúng là có ánh hào quang, chính nó làm cô khác biệt so với những người khác. Cô gái nhỏ nhìn anh gọi một tiếng "tiên sinh" rồi còn gợi ý anh dùng thử món bánh ngọt của cửa tiệm cô làm, Ngụy Giang Thiên vốn dĩ rất ghét ăn những thứ ngọt ngọt vậy mà ma xui quỷ khiến lại bị lời nói của cô thuyết phục.

Hóa ra trái tim giống như đã chết lưu trong lồng ngực của anh vẫn còn biết rung động, có lẽ đó là một điều đáng mừng rồi. Nhưng suy cho cùng giữa bọn họ không có quá nhiều liên kết, cho dù là rung động thì cũng chẳng qua là lần đầu gặp gỡ.

Cách làm việc cứng logic của Ngụy Giang Thiên trước giờ khá lập dị, người ta đi nhận chức buổi sáng trong giờ hành chính còn anh thì lại thích đi nhận chức vào buổi tối. Nhưng anh không ngờ tới còn có một người cũng hành động lập dị như anh, đó chính là cô gái phục vụ ở tiệm bánh, nửa đêm không ngủ lại đi chạy bộ dưới sân trường.

Hóa ra tư tưởng lập dị gặp nhau chính là như vậy.

Sau này khi biết được tên Tâm Đan, Ngụy Giang Thiên đã nhầm đi nhầm lại không biết bao nhiêu lần trong đầu cái tên đấy. Anh tìm mọi cách để tiếp cận cô. Trên thực tế, cuộc đời vốn không phải phim ảnh được biên kịch sẵn trước máy quay, không bao giờ có nhiều lần vô tình gặp gỡ như vậy. Sở dĩ có qua nhiều lần trùng hợp gặp nhau chỉ là vì anh luôn vô như xuất hiện ở chỗ cô đến và giả vờ tất cả là tình cờ. Trong đầu anh không còn những dây số phức tạp của hồ sơ tài liệu mà thay vào đó là hình ảnh cô mỉm cười nói chuyện với bạn bè. Bất cứ ai bỗng nhiên tình cờ nhắc đến tên hoặc điều gì liên quan đến cô là ngay lập tức Ngụy Giang Thiên sẽ biến thành ra đa tín hiệu thu về hoàn hảo không sót một từ. Anh là một người có xu hướng cầu toàn đối với bản thân vì vậy vẫn luôn chăm sóc và chú ý đến bề ngoài của mình, nhưng sau khi gặp cô, anh đột nhiên trở nên "cuồng" bản thân nhiều hơn, đến mức nhiều khi rằng có khi nào mình bị chứng ái kỷ không?

Anh miết nhẹ ngón tay lên gò má nhỏ của người con gái đang say ngủ.

Ngón tay anh đổi hướng, dịch xuống dưới bờ môi người con gái, dưới ánh đèn, da thịt cô thêm phần nhợt nhạt tựa như một con bướm đang chuẩn bị phá kén.

Đôi môi anh mang theo sự nặng nề trong tâm trí đáp xuống, không chút kiêng kị xâm chiếm cái miệng nhỏ của cô. Tâm Đan vẫn trong cơn mê ngủ, hoàn toàn không chút phòng bị và ý thức được nguy hiểm, cô cảm thấy môi mình hình như hơi tê tê, tưởng rằng mũi cần nên muốn nghiêng đầu tránh đi. Ngụy Giang Thiên không để cô thực hiện hành vi trốn tránh này, hai tay giữ chặt gương mặt của cô.

Nụ hôn của anh cuồng dại, phóng túng, mang theo một sự áp lực không thể xem thường. Cuối cùng Tâm Đan cũng bị đánh thức, nhìn thấy gương mặt của anh cách mặt mình gần trong gang tấc, trong nhất thời như có một tiếng sét đánh sấm xuống đại não làm cô bất động giây lát.

Ngụy Giang Thiên từ từ liếm môi cô sau đó tách hai hàm răng của cô ra, bá đạo xâm nhập vào bên trong khoang miệng nhỏ vậy bắt cái lưỡi dính hương, không cho phép cô trốn tránh.

"Anh, anh đợi chút..." Tâm Đan đập tay vào vai anh kháng nghị, cô xoay mặt qua một bên tranh thủ hít thở nhưng cũng vô tình tạo điều kiện cho môi anh trượt xuống cái cổ mịn màng.

Hơi ấm của người con gái cùng với hương thơm dịu nhẹ trên người giống như một loại độc dược chí mạng đối với Ngụy Giang Thiên. Anh cắn nhẹ lên cổ cô, chỉ hận không thể đem vật nhỏ dưới thân nuốt trọn vào bụng.

Từ cổ truyền đến một hồi tê dại làm cả người cô kinh hãi run rẩy, Tâm Đan cắn chặt môi, loại cảm giác này vô cùng kì lạ.

Con người màu đen luôn bình tĩnh trước sau như một, vì khám phá được sự mềm mại của cô mà đã sớm phủ lên một ngọn lửa nguy hiểm.

Tâm Đan lại càng không ngu ngốc, cô rõ ràng nhận ra được sự nóng rẫy làn da nơi lồng ngực của anh. Nhịp tim trầm ổn thường ngày của anh giờ lại đập vô cùng nhanh, tựa như từng tảng đá làm cho tay cô cũng tê rần.

Liền ngay sau đó, cô cảm nhận được ngực của mình bị chạm vào, đẩy lên một khối cảm trần trụi. Tâm Đan trừng lớn mắt, cố gắng dùng ánh sáng của bóng đèn trên trần nhà làm tỉnh táo lại thần trí dần trở nên u mê của mình. "Ngụy Giang Thiên!"

Đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh một cách thẳng thốt như vậy, sự nhiệt tình hiện giờ của anh giống như đã thú đang muốn chén sạch mọi ngon không khỏi dọa cho Tâm Đan hoảng sợ.

Mà tiếng gọi này của cô chứa đầy sự kinh hãi, anh không muốn cũng phải bắt đắc dĩ ngừng lại. Cúi đầu liếm nhẹ cánh môi của cô, hơi thở cũng chẳng thể ổn định được, phả lên gương mặt đỏ ửng yêu kiều của cô. "Tâm Đan..."

Cô nuốt nước bọt, không trả lời, đưa mắt nhìn anh chăm chăm không dám chớp mắt dù chỉ một cái, mà Ngụy Giang Thiên sau khi gọi cô một tiếng như thế cũng không nói gì thêm, ở khoảng cách gần như vậy, anh trên cô dưới, cô rõ ràng nhìn ra được một vài tia phức tạp đan xen với dục vọng trong mắt anh.

Lần này anh lại cúi xuống hôn cô, dịu dàng mà quán quýt. Hơi thở của anh nồng đậm phả vào chóp mũi của cô, lần này khác với khi nãy, anh dường như là đang dẫn dắt cô đi từng bước một.

Nhưng lần này, cũng chỉ đơn giản là hôn môi, tiến một bước lại chần chừ không tiến bước thứ hai. Rời khỏi môi cô, anh tì đầu vào trán cô thờ dài, một tay nhẹ nhàng vuốt mái tóc đen. "Em dùng sữa tắm của anh?"

"Dạ..."

Anh khẽ cười, hôn lên trán cô. "Ngủ sớm đi."

Nguy Giang Thiên rời khỏi phòng ngủ chính, cánh cửa đóng lại còn Tâm Đan vẫn không thể chớp mắt, nhịp tim trong ngực cứ như một đũa trẻ không nghe lời đập rộn ràng khắp nơi. Cô chạy vào nhà tắm rửa mặt cho tỉnh táo lại, hít sâu một hơi cố gắng áp chế tâm tình của mình. Nếu cứ như vậy chắc là lần sau cô thả ngủ bệnh viện cũng không dám tới nhà anh ngủ, nếu không sẽ có ngày cô phải nhập viện vì nhồi máu cơ tim mất thôi.

Công việc đối với Nguy Giang Thiên mà nói không cần tìm kiếm cực khổ, tùy tiện mở máy tính lên nhìn sơ qua một cái cũng có hàng tá việc cần làm. Thế như sau khi trở về từ phòng ngủ chính, anh cứ nhìn vào màn hình nền trên laptop rất lâu cũng không thể tập trung. Anh không muốn ép buộc Tâm Đan bất kì chuyện gì, anh luôn muốn dùng phương thức tự nhiên nhất có thể để cô chấp nhận anh thế như chỉ trong vòng một giây khi này, anh đã làm gì thế này? Lòng bàn tay dường như vẫn còn âm ỉ nhiệt độ cơ thể cùng sự mềm mại trên da thịt cô, anh chỉ hận khi này mình không tì mũi vuốt ve những đường cong hoàn hảo của gái nhỏ. Nhưng nghĩ kỹ lại, hóa ra vẫn là chưa hoàn toàn trở mã xong, nếu bắt đầu quá sớm có lẽ sẽ ảnh hưởng không tốt.

Không sao, nín nhịn được ba mươi năm, lý nào chờ thêm một thời gian nữa không được?

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 68: Thầy Nguy, anh lại bắt đầu có tư tưởng vi phạm nhân quyền rồi

Nguy Giang Thiên thờ dài, đem hết những dục vọng trong lòng nén lại. Nhìn vào màn hình tivi, tốt nhất là đem hết mớ công việc kia lấp đầy não bộ chỉ có như vậy mới không bị ma xui quỷ khiến mà chạy vào phòng tìm cô. Thế nhưng sau nửa tiếng, anh không tìm cô thì cô cũng tìm anh, cái đầu nhỏ lấp ló sau cánh cửa phòng sách, Nguy Giang Thiên liếc nhẹ một cái rồi tiếp tục gõ phím. "Chuyện gì?"

Nhận ra mình bị phát hiện, Tâm Đan cũng không quá ngạc nhiên, cô bĩu môi. "Em đói bụng..."

"Chưa ăn gì sao?"

"Chưa ăn gì mới đói này." Tâm Đan bày ra vẻ mặt dường như nói rằng đây là một câu hỏi dư thừa. "Nhà anh toàn mấy nguyên liệu kì lạ nên em không biết làm..."

Nguy Giang Thiên thờ dài đứng lên tắt máy tính sau đó cùng với Tâm Đan vào nhà bếp mở tủ lạnh ra, bảo cô ngồi xuống bàn đợi còn mình thì bật lửa đun dầu vào chảo. Tâm Đan chống tay nhìn mấy động tác phức tạp của anh, bếp ga nhà giàu dùng kiểu cách gôm, chỉ mỗi bật lửa thôi mà hình như không đơn giản chút nào, tới tới mấy món của người có tiền ăn cô cũng không biết cách làm. Lúc còn ở cô nhi viện, tám tuổi đi An Bình đã xách đầu ô vào bếp bắt học nấu ăn, dù cũng chỉ biết luộc rau và chiên cá cơ bản nhưng sang năm mười tuổi cô cũng có thể gánh tiếp một phần sự nặng nhọc của khâu bếp núc. Đám trẻ con ở cô nhi viện vì sợ mà dù cá có mặn rau còn sống cũng không dám hó hé tiếng nào, kể từ đó Tâm Đan cũng xem như là mình nấu ăn ngon.

Cô thấy những động tác của Nguy Giang Thiên không giống như lâu ngày mới nấu ăn, vừa nhìn đã biết là dân chuyên nghiệp, chả bù cho cô tay chân vẫn còn lỏng lẻo. "Ngạc nhiên thật đấy, anh còn biết nấu ăn sao?"

Anh bỏ thịt bò vào chảo, tiếng "xèo" của dầu nóng liền vang lên, cùng lúc đó anh vận nhỏ lửa lại, quay qua nhìn cô một cái. "Tại sao anh không biết nấu ăn?"

"Nhà anh không có người giúp việc sao?"

"Cũng có, nhưng chỉ đến theo định kì nửa tháng một lần."

"Tại sao?" Có tiền, có người hầu hạ sướng gần chết như vậy mà lại không muốn luôn người ta dài hạn để bản thân được hưởng thụ hơn. Bởi mới nói mấy người giàu thường hay thích ném trái cực cổ, chỉ có người nghèo như cô thì lại khát khao mong được sống cuộc sống của người giàu.

Anh nói. "Không thích cứ nhìn thấy trong nhà mình xuất hiện người lạ."

"Aiz, đúng là lập dị." Tâm Đan lẩm bẩm.

"Em nói gì cơ?"

"Không, không có gì..." Cô lắc đầu, cười nịnh nọt lấy lòng. "Này, anh ở trong căn nhà lớn như vậy bộ không sợ ma hả?"

Nguy Giang Thiên thêm chút gia vị gì vào thịt bò, cũng không để ý câu hỏi của cô lắm, tùy tiện nói. "Biết sao được? Có tiền mà."

Tâm Đan không ngờ anh sẽ trả lời như vậy nhất thời không tiếp thu nổi, đợi khi "thức ăn" trôi xuống cổ họng cô mới hậu tri hậu giác cười sằng sặc. "Thầy Nguy à, không ngờ tới anh cũng biết trào phúng đấy, em được mở rộng tầm mắt rồi."

"Đều bắt chước em cả đấy."

Tâm Đan. "..."

Tâm Đan đứng lên chạy tới đứng cạnh anh, nhìn con dao trong tay anh cảm thấy ớn lạnh, động tác của anh thành thạo không khác gì đầu bếp chuyên nghiệp thái củ hành thành từng miếng nhỏ đúng kích thước tiêu chuẩn. Tâm Đan kề sát mặt mình vào, muốn nhìn cho rõ thì bị Nguy Giang Thiên đẩy ra, một tay anh ấn vào trán cô xé dịch tầm mắt Tâm Đan sang một bên. "Hành cay lắm, coi chừng khóc bây giờ."

Cô đứng thẳng người dậy. "Thật không ngờ, chỉ xoạc xoạc là xong sao? Anh không bị đứt tay chứ?"

Nguy Giang Thiên bỏ con dao xuống, không trả lời mà trực tiếp vươn tay ra kéo Tâm Đan lại sau đó xốc nách cô nhắc cô lên kệ bếp ngồi đối diện với anh còn anh lại chống cánh tay lên kệ bếp đứng trước mặt cô. Ánh mắt anh như cười như không. "Tâm Đan, em như vậy là quá rồi có biết không?"

"Quấy, quấy rồi gì? Em có làm gì đâu?"

"Em cứ cà ràn bên cạnh anh như vậy bảo anh làm sao tập trung?" Một tay vuốt ve cái cằm nhỏ của cô, động tác dịu dàng mang theo vài phần tà tử không an phận. "Em xem, thịt bò cũng khét hết rồi, làm sao mà ăn? Nhưng không ăn được thịt thì uống một chút canh chắc không thành vấn đề chứ?"

Tâm Đan quên mất phải phân tích xem cái gì là canh cái gì là thịt, chỉ kịp nhìn thấy khoe môi Nguy Giang Thiên cong lên một đường cảnh báo nguy hiểm, ngay sau đó anh bắt chợt cúi xuống hôn lên môi cô. Ngay lập tức một luồng điện từ cánh môi truyền đến làm tê dại cả người, anh lấy đầu lưỡi cạy mở môi của cô, thăm dò vào nơi trơn trượt, cuốn lấy hơi thở mùi thanh ngát mê người từ miệng cô.

Nụ hôn lần này, tám phần là cuồng nhiệt hai phần là tùy ý trêu chọc. Hai tay anh dùng ở vòng eo nhỏ của cô vuốt ve không chút kiêng kỵ, chỉ cảm thấy lớp da thịt mềm mại bên dưới lớp áo kia dường như chưa được chi khiến anh muốn khám phá. Anh chỉ hận không thể một tay xé nát y phục trên người cô, nhưng chỉ sợ dọa cho cô nhóc này sợ hãi một phen, nếu thật sự như vậy e là sau này muốn đến gần cô cũng khó khăn hơn vài phần.

Nguy Giang Thiên không ngu ngốc tự cắt đi phúc lợi của mình.

Vậy nên để bản thân không làm ra điều ngu ngốc nằm ngoài tầm kiểm soát kia, Nguy Giang Thiên cũng chỉ hôn cô đến khi cảm nhận được cả người cô gái nhỏ mềm nhũn như nước mới quyến luyến buông ra.

"Anh, anh có phải là không có bạn gái lâu rồi không vậy?"

Nguy Giang Thiên không ngờ câu đầu tiên nói trong sự hỗn hển của Tâm Đan lại là chất vấn anh kiểu này, nhất thời anh dở khóc dở cười véo má cô. "Em nghi ngờ?"

"Đương nhiên là phải nghi ngờ, đàn ông độc thân đâu có ai lưu manh như anh...." Tâm Đan giận dỗi đáp, cô chính là đang cố tình gợi đến chuyện người yêu cũ của anh.

Nguy Giang Thiên khẽ cười. "Tính đến bây giờ, em là người duy nhất khiến anh muốn gỡ bỏ lưu manh."

"Có phải em nên thấy vinh dự không?" Mặt Tâm Đan nóng lên, cố gắng duy trì sự tỉnh táo của bạn thân. "Em có nghe mấy sinh viên trong trường nói, lúc trước anh cũng là sinh viên trường Bách Nhật có một hoa khôi lúc đó theo đuổi anh, anh cũng đồng ý quen người ta rồi, còn luôn miệng bảo bản thân có lý lịch trong sáng, lừa ai chứ?"

Tâm Đan đẩy anh ra, Nguy Giang Thiên lại không ngờ tới hành động này của cô nhất thời lui ra sau vài bước, cũng không vội giải thích chỉ cười nhạt. Chả trách người ta nói tất cả phụ nữ đều có máu thám tử bẩm sinh, cho dù là quá khứ hay tương lai họ cũng sẽ có cách khám phá. Chỉ đơn giản là quá khứ thì khám phá bằng cách tìm hiểu, tương lai thì khám phá bằng cách suy diễn.

Tâm Đan lườm anh một cái, cô không có ý muốn bóc mẽ quá khứ, cũng không phải không vui hay chuyện gì khác. Ngoài mặt cố tình làm ra vẻ không vui chính là vì để Nguy Giang Thiên nghĩ rằng cô đang chấp nhận chuyện cũ, có như vậy anh mới chủ động kể cho cô nghe về câu chuyện đó. Cô quay lại, vận lửa lớn hơn một chút rồi trở mặt miêng thịt bò trong chảo, nào ngờ vì lửa quá to nên đã làm dầu trong chảo văng tứ tung, Nguy Giang Thiên vội bước lên từ phía sau vươn tay ra phía trước vận nhỏ lửa lại. "Em muốn bị bỏng hay sao?"

Tâm Đan không trả lời anh, diễn vai kẻ nhỏ mọn đối với cô không phải là chuyện quá khó khăn gì.

Quả nhiên Nguy Giang Thiên thở dài, ôm lấy cô từ phía sau, bàn tay đặt trên eo cô bạo dạn lướt sang cái bụng phẳng phiu làm Tâm Đan có chút run lên.

"Thật ra Lâm Cẩm Tú và anh đúng là có một chút quan hệ, nhưng không phải như mọi người vẫn nghĩ. Lúc đó mẹ anh vừa vào nhà họ Nguyễn không lâu, Nguyễn Tôn lại rất vừa mắt anh, xem anh là một nhân tài có thể đào tạo. Thực chất anh biết ông ấy là muốn lợi dụng anh để kiếm tiền cho Vạn Đức,

ông ấy càng muốn anh đầu quân cho Vạn Đức anh lại càng muốn làm trái lại ý muốn của ông ấy." Anh ở bên tai cô, giọng nói cứ như là thù thì.

Tâm Đan im lặng lắng nghe anh nói, lúc này lại hỏi. "Tại sao chứ? Lần đó ở biệt thự lớn em thấy hình như bác Nguyễn rất xem trọng ý kiến của anh, ông ấy không phải vì Nguyễn Trọng Hy là con ruột mà thiên vị, đối tốt với anh như vậy cơ mà."

Anh khẽ cười. "Đúng là đối tốt thật, nhưng em không hiểu đâu. Anh biết rằng không phải nhưng cũng không thể ngăn bản thân mình cho rằng Nguyễn Tôn là nguyên nhân khiến gia đình anh tan rã. Ông ấy đối với anh, ngoài lợi dụng cũng chẳng có gì khác vậy tại sao anh phải cam tâm làm công cụ lợi dụng cho người ta? Anh học y, lúc đó trên dưới cả nhà đều phản đối, em không hình dung được đâu, lúc đó thật sự rất khủng hoảng, ngay cả người mẹ rất yêu thương anh cũng vì sợ Nguyễn Tôn không vui mà khuyên anh nên theo thương trường, đừng có chống đối ông ấy."

Anh dừng lại, hơi thở cũng như gần như xa, dường như là đang trở về cả chục năm trước.

Tâm Đan thấy anh im lặng, cũng có chút không đành lòng, giúp anh tiếp lời. "Theo tính của anh, một khi quyết định rồi thì sẽ không thay đổi. Em đoán anh đã bỏ nhà ra đi, bất chấp làm theo ý của mình, phải không?"

"Đúng vậy." Anh nói. "Lúc đó nhà họ Nguyễn gây khó dễ cho anh, ở mọi mặt trận, cắt đứt hết chi phí sinh hoạt, nếu anh cứ cố chấp thì bắt buộc phải sự đứng lên bằng đôi chân của mình, vào cái lúc anh tuyệt vọng nhất, cứ tưởng mình đã thua Nguyễn Tôn rồi, chính cô ấy là người chịu lắng nghe anh nói."

"Là Lâm Cẩm Tú sao? Minh tinh Lâm Cẩm Tú hiện nay có phải không? Đúng là rất xinh đẹp." Tâm Đan còn nhớ trong buổi tiệc hôm đó giọng hát của Lâm Cẩm Tú chấn động lòng người đứng cách cô một khoảng không quá xa, nếu như không có sự cố say rượu thì chắc chắn cô sẽ chạy đi xin chữ kí của chị ấy.

Nguy Giang Thiên mỉm cười, cắn nhẹ vào vành tai cô, có chút tùy hứng nói. "Đúng là xinh đẹp, nhưng đương nhiên là không bằng em."

Tâm Đan nhũm mày. "Này anh tôn trọng người yêu cũ một chút đi được không, em phản cảm với mấy người sau khi chia tay liền nói xấu người cũ lắm đấy."

"Anh với cô ấy cũng không phải là người yêu cũ, lời cáo buộc này của em thật oan uổng cho anh lắm đấy." Thấy Tâm Đan trừng mắt, anh lại nhanh chóng sửa miệng. "Thôi được rồi, vậy anh không nói xấu người khác, nói một cách công bằng thì ngực em nhỏ hơn ngực cô ấy."

"Anh vô lại vừa thôi, bộ sờ rồi hay sao mà biết?" Tâm Đan cao giọng, hung hăng dùng khuỷu tay thúc vào ngực anh.

Sức lực của cô cũng không làm Nguy Giang Thiên đau được, anh giữ tay cô lại trước bụng rồi trêu đùa. "Cần phải sờ sao? Nhìn là biết ngay thôi."

"Anh..." Cô tức nghẹn hống quay lại nhìn anh. "Bộ, bộ chênh lệch nhiều vậy sao? Chỉ cần nhìn là biết?"

Nguy Giang Thiên thành thật khai báo. "Đúng vậy."

"Anh, anh có phải là yêu em không đấy? Trước mặt em mà khen người cũ kiểu đó, anh có lương tâm không vậy hả?" Cô quay lại chọc chọc ngón tay vào ngực anh, tỏ giọng trách móc.

Nguy Giang Thiên dở khóc dở cười. "Tổ tông ơi, anh nói xấu người ta em không cho nói tốt người ta em không cho, sao mà khó hầu hạ thế?"

"Tốt nhất anh đừng có nói nữa, mau kể tiếp đi." Tâm Đan buồn cười quay lại tiếp tục trở một miếng thịt bò khác trong chảo dầu.

"Cô ấy cùng anh ôn tập, động viên anh, cô vũ anh tuy rằng có hơi phiền phức nhưng vào thời điểm đó, cô ấy là người duy nhất đứng về phía anh." Nguy Giang Thiên giờ tay ra gấp miếng thịt bò màu đỏ sang một cái đĩa, "Nhưng cuối cùng, tất cả cũng không đi được đến đâu."

"Tại sao?"

"Tại vì anh, cũng tại vì cô ấy."

Cô nhận ra thái độ này của anh là không muốn tiếp tục nói về chuyện này nữa vì vậy cũng không hỏi gì thêm.

Nhưng anh bất ngờ thêm vào một câu. "Chỉ tiếc, khả năng chịu cảm dỗ quá kém. Nguyễn Trọng Hy đã khiến cô ấy thật lòng yêu thương."

Tâm Đan tắt lửa, quay lại thông cảm nói một câu. "Chuyện này không quá bất ngờ hay khó hiểu."

"Hả?" Nguy Giang Thiên khó hiểu, có chút chùng hững hỏi lại.

Tâm Đan mỉm cười, giọng nói chứa đựng sự châm chọc. "Nói về cao thủ tình trường, Nguyễn Trọng Hy đúng là hơn anh một bậc. Một cô gái nhỏ dễ dàng bị lời ngon tiếng ngọt của anh ấy mê hoặc không có gì quá khó hiểu. Thật không ngờ tới, Lâm Cẩm Tú vốn dĩ một lòng một dạ với anh cũng là người như vậy. Nếu không phải nhất thời hồ đồ bị cảm dỗ đi sai hướng thì chính là..."

Nói tới đây Tâm Đan dừng lại, mỉm cười xấu xa một tiếng.

Nguy Giang Thiên chau mày. "Là cái gì?"

Cô háng giọng. "Là tại vì thầy Ngự đây không có sức hút."

Anh phát hiện cô gái này càng ngày càng không xem anh ra gì, nói đến đây Ngự Giang Thiên cũng cảm thấy mùi thịt bò khét trong chảo, anh lắc đầu hai cái rồi giờ tay siết chặt eo cô, ở bên tai cổ tình thổi khí nóng. "Tốt, tốt lắm. Em có muốn biết, sức hút thật sự là gì không?"

Tâm Đan tuy rằng không bài xích sự thân mật của anh nhưng cũng nhất thời chưa thích nghe tốt cho lắm, cô nghiêng răng đẩy anh ra một chút. "Aiz, tránh ra đi, em không biết có được không? Mà sao kể từ khi ở thôn Vọng Ước về, anh khác lúc trước vậy nhỉ? Lúc trước đâu có tùy tiện với lưu manh như vậy chứ. Em nói trước, em không thích cứ bị tấn công như kiểu đánh úp kiểu này đâu."

"Đánh úp sao? Em bị Thẩm Trung Kiên tẩy não rồi à? Lại còn đem mấy cái chiến lược trong thế chiến thứ hai miêu tả tình cảm của anh."

"Còn không phải sao? Hừ, ở thôn Vọng Ước anh hôn em, khi này lại còn nhân lúc em ngủ hôn em, mới vừa rồi còn quá đáng hơn, lại hôn người ta. Em hỏi anh, có lần nào anh xin phép chưa? Có lần nào em tự nguyện không?"

"Không tự nguyện sao? Nhưng em có đẩy anh ra đâu?" Ngự Giang Thiên lại rất kiên nhẫn cùng cô tranh luận một vấn đề theo anh là hết sức nhảm nhí.

Tâm Đan cười khẩy "Hừ, đây? Anh ôm em chặt như vậy, Hoàng Phi Hồng có sống lại cũng không đủ sức đẩy anh ra. Em không phản kháng là vì không có không gian phản kháng."

"Vậy thì tốt, anh chính là không muốn cho em không gian phản kháng đấy."

"Anh..."

"Mà em làm gì có quyền phản kháng?" Anh mỉm cười thâm thúy. "Em là học trò của anh, ôm em một cái thì đã làm sao? Em là bạn gái của anh, hôn em một cái thì đã làm sao?"

"Em nói cho anh biết, chưa được sự đồng ý của em mà hôn em liên tục nhiều lần như vậy chính là vi phạm nhân quyền."

"... nghiêm, nghiêm trọng vậy sao?"

"Đúng! "

Ngự Giang Thiên gạt đầu, giả vờ nhắm nghiền "Thêm tội cưỡng hiếp nữa chắc sẽ là chung thân, nhưng không sao anh sẽ cố gắng cải tạo tốt. Sớm ngày đoàn tụ với em."

"Anh..." Tâm Đan hít sâu một hơi, cố gắng làm giống mấy bài thuốc đông y khí tự đan điền, cô mà còn tiếp tục cãi thì cũng không thắng nổi. "Không nói nữa, ăn thịt bò."

Cô quay lại gấp hai miếng thịt bò ra đĩa, trong đó có một miếng đã bị khét. Ngự Giang Thiên thấy thế thì hỏi.

"Thịt bò khét rồi làm sao mà ăn?"

"Chiên hai miếng có một miếng khét, em đương nhiên là phải ăn miếng không khét rồi."

"Phải không đấy, em đến nhà làm khách lại muốn đảo khách làm chủ à?"

"Người Việt Nam có đạo hiếu khách cao, em là khách chẳng lẽ anh thất lễ tới mức không biết đạo lý khách đến nhà không trà thì nước sao? À quên, Việt kiều mà, đi nước ngoài nhiều quá nên mất gốc luôn rồi. Ua, nhưng nghe nói ở Mỹ vấn đề nhân quyền rất cao, chẳng lẽ anh chưa kịp tiếp thu đã về nước rồi à?"

"Em... sao, sao cái miệng em lại lợi hại như vậy? Lúc anh khảo bài sao không dùng tài ăn nói này của em lấy 100 điểm đi, chuyên gia đội sổ còn bày đặt ra về ta đây."

"Biết sao được, ai bảo em được thầy Ngự đẹp trai yêu chứ? Phải huênh hoang một chút, à em còn chưa tính sổ chuyện lần trước anh phạt em đứng ngoài hành lang đâu đấy."

Anh cũng biết thừa là cô nhóc này lại muốn làm khó dễ mình, anh hiểu cô, nếu như để cô nắm được một điểm nào đó chắc chắn với cái tính hiếu thắng thích vạch lá tìm sâu của mình cô sẽ đem chuyện đó nói đi nói lại hỏi tội anh. Ngự Giang Thiên mỉm cười, ánh mắt nhìn cô chứa thêm vài phần tà tử. "Thịt bò khét thì bỏ qua một bên đi, lát nữa em cho anh ăn thịt tươi bù lại."

"Thầy Ngự, anh lại bắt đầu có tư tưởng vi phạm nhân quyền rồi."

"Không, oan cho anh quá, lần này anh muốn cưỡng hiếp cơ mà."

"Anh... anh là sắc lang." Ngự Giang Thiên nghiêng răng ngồi xuống ghé lờm anh một cái, đem miếng thịt bò không cần cắt ra cắn một cái thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Nhưng là...tớ sẽ bay trên một cái chổi

Nguy Giang Thiên quả thật không xem lời của cô là nói đùa, anh thật ngời ăn miếng thịt bò bị khét kia. Tâm Đan giật cả mình, khét rồi làm sao mà ăn? Cô giật lại nói rằng sẽ chia nửa miếng thịt của mình cho anh, Nguy Giang Thiên lại lắc đầu anh nói không nên lãng phí thức ăn, thịt chỉ khét bề mặt bên ngoài, lớp lớp vô ngoài ra thì bên trong vẫn ăn được.

Tâm Đan khó hiểu, quên cả nhai thịt trong miệng, vừa ngậm thức ăn vừa hiểu kỳ. "Này, em không biết anh là đại thiếu gia nhà giàu sẽ tưởng anh là con nhà nghèo đấy, một miếng thịt khét bỏ đi là được, cần gì rườm rà mất công như vậy."

"Anh không biết em là trẻ mồ côi được nhận nuôi sẽ tưởng em là tiểu thư nhà giàu đấy, phung phí thức ăn là một hành động rất đáng bài trừ. Tật xấu này của em, nên bỏ đi là vừa."

Tâm Đan bị anh tố cáo ngược, nhất thời nghẹn thịt bò ở cổ họng không nói được câu nào. Từ nhỏ tuy rằng hoàn cảnh thiếu thốn nhưng cô vẫn mang theo cái thói kén ăn và phung phí thức ăn hình như là bẩm sinh trong người. Có nhiều lúc Tâm Đan cũng ghét cái tính này của mình kinh khủng, nhưng bỏ không được, thức ăn mà cô dùng có thể dơ, có thể lụn, có thể đầu đường xó chợ nhưng chất lượng nhất định phải ngon và vừa miệng cô, bằng không cô thà cả ngày uống nước mà sống. Chính vì vậy trong cả cái cô nhi viện, cô giống như một con người cá biệt, khẩu phần của cô sẽ được chú trọng hơn.

"À phải rồi Tâm Đan, lúc trước em ở cô nhi viện nào?" Nguy Giang Thiên đột nhiên ngừng ăn, hỏi cô.

Câu hỏi này của anh làm chiếc dao trong tay cô khựng lại chốc lát, Tâm Đan gượng cười một tiếng. "Lâu quá, quên mất rồi."

Làm sao cô có thể quên được? Cô nhi viện Hòa Ái thành phố Cát An. Nhưng hiện giờ cô không phải Thanh Nhã, lại quên mất chưa điều tra Lâm Dung Tâm Đan từ cô nhi viện nào ra ngoài nên nếu trả lời không khớp e là sẽ mang đến phiền phức không đáng có.

Ánh mắt anh như ngọc thạch thâm thúy mà sắc bén nhìn cô đứng một phút, Tâm Đan lại cúi đầu giả vờ chăm chú ăn thịt bò của mình.

Nhưng sau đó Nguy Giang Thiên cũng không hỏi thêm điều gì, anh chuyển đề tài, giọng nói cũng trở về giống như thường ngày, không nóng không lạnh. "Ngày mai anh cho người tới ký túc đồ của em tới đây."

"Sao cơ?" Tâm Đan nhìn anh.

Nguy Giang Thiên cũng không trốn tránh ánh mắt của cô. "Ồ ký túc thật sự không an toàn, còn nữa vết thương trên tay em sao lại để vào nước, lát nữa phải thay băng."

"Không muốn đi." Ngực cô hơi cao lên, con dao thái thịt trong tay cũng dùng sức xé miếng thịt ra, chạm vào đáy đĩa phát ra một tiếng "keng" thanh thúy, nhờ tiếng động này mới khiến cô nhận ra hình như mình hơi phản ứng thái quá, Tâm Đan hắng giọng, thu hồi lại cảm xúc. "Em, em ở ký túc quen rồi, bây giờ mà đi thì biết ở đâu."

"Anh nói rồi, cho người dọn đồ của em tới đây, anh không lấy tiền nhà." Nguy Giang Thiên đáp.

"Vậy cũng không được." Tâm Đan nhàu mày. "Em, em không thích ở đây."

"Tại sao?"

"Anh, anh...luyện thân phận anh là giáo sư của em, em ở nhà anh lỡ để người khác biết cũng không hay lắm."

Nguy Giang Thiên không động mi mắt, trực tiếp đáp trả. "Nơi này cách trường Bách Nhật khá xa, ai có thể biết được em ở đây?"

"Em...đúng vậy, nơi này xa trường như vậy đi lại cũng sẽ khó khăn." Tâm Đan chỉ là cố tìm cái cớ.

"Anh đi mỗi ngày chẳng thấy khó khăn gì cả." Nguy Giang Thiên đáp.

Tâm Đan chớp mắt. "Anh ngồi siêu xe đương nhiên là không thấy khó khăn."

"Em cũng có thể ngồi xe anh, anh chở em đi."

"Không được, anh chở em đi vậy thì quá lộ liễu, lỡ bị mấy sinh viên khác nhìn thấy thì họ lại nói em được đại gia bao nuôi."

Nguy Giang Thiên buông con dao trong tay xuống, khoanh tay ra phía sau ghế, cười cười. "Anh không phải đại gia sao? Hiện giờ anh đang bao nuôi em đấy, thịt bò em nhai trong miệng nhập khẩu từ Pháp bằng tiền của anh đấy."

"Xi, bao nhiêu mà đủ thế?" Tâm Đan lờm một cái, một miếng thịt bò thôi mà, tính toán làm gì chứ?

"Cũng không là bao nhiêu cả, bảy con số."

"Khụ...khụ..." Tâm Đan không nói không rằng, thịt bò vừa xuống tới cổ họng lại như bị trào ngược ra ngoài, cô ôm ngực trợn mắt vì mắc nghẹn, Nguyễn Giang Thiên tốt bụng đi rót cho cô ly nước sau đó đứng một bên nở nụ cười trêu chọc cô. Anh giúp cô vỗ nhẹ lưng nhưng thịt bò cắn bản không thể trôi đi. "Ăn cái này xong không lẽ tăng tuổi thọ lên được à? Ăn uống gì mà phung phí thế? Thế ly nước này có phải là dẫn từ thượng nguồn sông Amazon về không đấy?"

Nguyễn Giang Thiên bị cô chọc cười, không nói gì mà kiên nhẫn vỗ lưng giúp cô. Đợi đến khi Tâm Đan có thể nuốt trôi miếng thịt anh mới chậm rãi ngồi xuống chiếc ghế đối diện cô. "Em không đồng ý dọn khỏi ký túc cũng không sao, anh không ép em nhưng nhớ kỹ nếu có gặp nguy hiểm thì phải gọi cho anh ngay, tuyệt đối không được hành động lỗ mãng như hôm nay. Còn nữa, xung quanh ký túc anh sẽ cho một số đặc công canh gác, em yên tâm những người này đều có nghiệp vụ cao sẽ không để người khác dễ dàng phát hiện."

Tâm Đan gật đầu, dù gì anh cũng có ý tốt, cô cũng không nên hết lần này đến lần khác khước từ ý tốt của người ta như vậy. Dù căn nhà này có điều kiện sống tốt, lạnh có lò sưởi, nóng có điều hòa, buồn buồn có thể xuống hồ bơi, muốn chụp ảnh thì lên tầng hai sẽ có tầm nhìn sinh động ra tận vịnh san hô để chụp. Nhưng mà nói gì thì nói, cô vẫn không kịp thích nghi việc sống cùng một nhà với anh. Tuy nói quan hệ giữa hai người hiện giờ không quá xa lạ, nhưng bản thân Tâm Đan là một người chậm chạp với tình cảm. Chỉ đơn giản một điều là cô vẫn chưa thể thích nghi với việc lúc mình đang ngủ lại đột ngột bị hôn như khi nãy, chính là không bài xích nhưng vẫn chưa quen, vậy thôi.

Mà bản thân Nguyễn Giang Thiên cũng biết cô chậm chạp và chưa sẵn sàng đón nhận anh, nếu làm một ví dụ, Tâm Đan sẽ là con rùa còn anh sẽ là thỏ. Hiện giờ anh đang thả chậm vận tốc của mình sánh ngang với con rùa là cô, điều chỉnh, dè chừng và phối hợp với cô để không bỏ cô lại phía sau mình. Anh biết rõ bản tính của cô, hôm đó ở lễ hội hoa đăng chính miệng cô đã nói bản thân không tin vào tình yêu, tuy bây giờ cô không bài xích anh, đó cũng là điểm đáng mừng rồi chứng minh rằng cô cũng có tình cảm với anh chỉ là vẫn chưa chuẩn bị tinh thần để thừa nhận mà thôi. Tính cách Tâm Đan có phần si ngốc nếu không muốn nói là lãnh đạm, lãnh cảm, một người đàn ông muốn bước vào trái tim cô tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng. Vì vậy Nguyễn Giang Thiên cũng không vội, từ từ thuận theo tự nhiên cũng là một chuyện tốt.

Tình cảm này đối với Tâm Đan đó là một môi trường mới, một lần gió mới buộc cô phải thích nghi. Còn đối với Nguyễn Giang Thiên đó hoàn toàn tương ứng với câu ai yêu trước người đó thua, anh chỉ có thể dùng hết tầm quan sát của mình trên người cô, lúc nào cũng phải dò xét suy nghĩ trong lòng cô.

Không khác gì một nô lệ, tùy ý bị sai khiến.

Mà có lẽ Tâm Đan không ngờ tới bây giờ mình kiên quyết từ chối việc dọn đến đây ở, hai tuần sau đã tự động xách vali đến xin ở nhờ. Đúng là chuyện đời khó lường..

...

"Nguyễn Tử Anh à, một con tiểu thư đông đánh chưa hiểu sự đời... chơi thân với cô ta, là để cô ta dùng tiền của mình giữ tôi lại trường Bách Nhật nào ngờ chỉ mới đụng phải một con Lâm Dung Tâm Đan, cô ta lại dễ thua. Bây giờ tôi bị khai trừ khỏi trường, cô ta nhấn tin tôi hỏi thăm làm như lo lắng lắm, đúng là giả tạo."

"Mai Anh à, có trách thì trách lúc trước cậu không nghe lời tớ, giao du với Nguyễn Tử Anh đó chỉ tổ rước một mối vào người thôi. Cậu xem, vừa phải chiều ý cô ta, vừa phải làm cho cô ta vui vẻ nhưng đôi lại được cái gì? Tiền, là tiền của anh cả, anh Trọng Hy của cô ta, có phải tiền của cô ta đâu, quyền lực là của nhà cô ta. Một con nhóc ranh miệng còn hôi sữa thì làm được cái quái gì chứ?"

"Càng nhắc càng tức, Lê Mai Anh này lại có ngày thua thảm bại dưới tay Lâm Dung Tâm Đan, một con nha đầu ngốc nghếch. Ngay cả anh Tử Thiên cũng đá tó rồi, có khi nào Lâm Dung Tâm Đan và Dương Tử Thiên đã quay lại rồi không?" Lê Mai Anh uống hết một ly rượu rồi lại rót thêm một ly tiếp theo. "Tớ thật sự không cam tâm."

Lúc này cửa phòng karaoke bị đá văng ra, một bóng dáng nhỏ xinh xông vào, tức giận nhào tới túm lấy tóc của Lê Mai Anh. "Con nhóc này, uống công tao xem mày là bạn, sao mày đối xử như vậy với tao hả?"

Người bạn kia của Lê Mai Anh thấy vậy thì tiến đến đẩy mạnh Nguyễn Tử Anh ra. "Con điên này, mày làm cái gì? Đánh người ở đây có tin tao báo cảnh sát không?"

Nguyễn Tử Anh tức giận, hơi thở không thể điều tiết. "Lê Mai Anh, hai năm nay mày chơi với tao là vì lợi dụng có phải không?"

Lê Mai Anh cười khẩy. "Vậy thì mày nghĩ sao? Mày tốt quá tao chơi với mày à? Đáng tiếc, tao tìm sai đối tượng, một con nhóc ngu ngốc như mày thì có gì để lợi dụng chứ? Tao ở cạnh mày, nịnh nọt mày, lấy lòng mày đã là phước cho mày lắm rồi. Mày xem tao là cái gì chứ? Một con chó khi mày buồn thì liếm chân cho mày thôi."

"Cái con này, tao không xem mày là như vậy, là mày đang nghĩ như vậy thôi..." Nguyễn Tử Anh vừa khóc vừa nói, cứ tưởng có được một tình bạn tốt, nào ngờ khi này nghe được những lời khi này của Lê Mai Anh, trong phút chốc niềm tin của cô như vỡ vụn, hóa ra suy nghĩ thật sự của một người lại đáng sợ như vậy. Cô bước lên, cẩn thận kéo tay cô ta. "Giữa chúng ta có hiểu lầm gì có phải không? Có gì thì cậu cứ nói tớ sẽ giải thích rõ ràng, tớ hứa với cậu, sẽ tìm thời gian thích hợp đưa cậu về học lại ở trường Bách Nhật, có được không?"

Lê Mai Anh cười lạnh lùng, hất tay cô ra. "Về đó hả? Về cho đám người ở đó si và tao sao? Mưu đồ của mày cũng thâm độc thật. Nguyễn Tử Anh, mày đang nghĩ cái gì, mày đối xử với tao ra sao, mày biết tao biết không cần nói nhiều. Cút khỏi đây ngay lập tức cho tao, thứ như mày á, vĩnh viễn mày đừng mong có ai thật lòng với mày."

"Mai Anh..."

"Cút đi! Không ai chịu nổi tính cách tiểu thư của mày đâu, cút."

Nguy Từ Anh giờ tay lau nước mắt, cười một tiếng. "Được rồi, xem như tao nhìn lầm mày đi."

Nguy Từ Anh quay đi, không một cái quay đầu. Vốn dĩ cho rằng mình đã tìm được một người bạn đúng nghĩa, lại vô tình biết được một số chuyện người đó làm sau lưng cô, mới phát hiện ra hóa ra bản thân mình đã xem một số người một số việc quá quan trọng. Hóa ra, bản thân lại ngu ngốc đến vậy. Cái cảm giác chết tiệt khi mình thành tâm đối đãi mà người ta lại xem thứ đó như cỏ rác thật sự khiến người ta cảm thấy chán nản vô cùng. Nguy Từ Anh không nói không rằng giật lấy chìa khóa từ tay tài xế, mặc kệ anh ta đuổi theo cô cũng không dừng chân, mở cửa leo lên xe phóng đi như một cơn gió.

Phố phường mười hai giờ đêm, ngoại trừ những vũ trường quán bar sáng đèn cũng chỉ là một màu đen. Bách Nhật, là thành phố luôn luôn hào nhoáng, là nơi cạm bẫy giăng đầy.

Nguy Từ Anh biết rõ bản thân không nên khóc vì loại người phũ phàng như vậy, nhưng không tránh được nước mắt rơi. Cô hạ cửa kính xe, gió lạnh ứa vào càng làm những giọt nước mắt mau khô lại. Ấn mạnh chân ga, phi nhanh trên con đường đại lộ vắng vẻ.

Đêm đen mù mịt, lòng người càng mù mịt hơn cả màn đêm.

"A!" Một tiếng hét làm cho HiKa và Hồ Lô cũng giật mình chạy loạn, cánh cửa phòng mở ra, Tâm Đan một chân mang giày một chân không mang giày bước thấp bước cao xách theo balo ra khỏi phòng. Nguy Giang Thiên đang làm việc trên máy tính cũng nhìn qua đây bất ngờ, chỉ thấy Tâm Đan dường như đang chạy nạn. "Nguy rồi nguy rồi, muộn giờ học rồi, làm sao đây, muộn giờ rồi... thầy Nguy, sao thầy không gọi em dậy? Mà không đúng, sao thầy còn ngồi ở đây? Đã muộn giờ rồi..."

Nguy Giang Thiên nhìn cô chằm chằm không chớp mắt. Lặng lẽ nhìn Tâm Đan chạy đông chạy tây trong nhà, đợi khi nào cô chuẩn bị ra khỏi cửa anh mới "tốt bụng" nhắc nhở. "Hôm nay là chủ nhật."

Ngay lập tức, mọi thứ như đứng yên lại.

"Sao anh không nhắc em sớm?"

"Muốn xem nào bộ của em có đủ nhanh để nhận ra hay không, thật không ngờ tới..."

"Anh..." Tâm Đan nghiêng rằng. "Chủ nhật thì sao? Thật ra em nhận ra lâu rồi, hôm nay không phải ngày đi học, em, em đi thăm Mộng Hương..."

"Ừ." Anh cũng làm như nghe lọt tai lời giải thích vớ vẩn kia của cô, anh thở dài, tắt máy tính rồi lấy áo khoác. "Anh chỉ đưa em tới bệnh viện thôi, còn phải quay lại làm một số công việc khác."

Tâm Đan không nói gì, trong lòng lại cảm thấy vô cùng ngọt ngào. Nguy Giang Thiên là người cuồng công việc, thời gian của anh đa số đều dành cho công việc, anh lại rất không thích lãng phí thời gian vô ích vậy mà giờ đây lại phá lệ chịu nhín ra một chút trong số đó để làm tài xế của cô. Tuy rằng cái cảm giác dựa dẫm đến mức khiến bản thân trở nên vô dụng này làm Tâm Đan không thích lắm, nhưng người vô dụng thì cũng có phúc của người vô dụng mà.

Sau khi xe của Nguy Giang Thiên rời khỏi, cô mới quay người đi vào bệnh viện. Vừa tới phòng bệnh thì nghe được Mộng Hương và Gia Vi đang nói chuyện.

"Tớ rõ ràng là để ví tiền trên bàn mà..."

"Bệnh viện rất phức tạp, ra vào đủ thứ người, sao cậu lại bất cẩn như vậy chứ?" Mộng Hương thở dài. "Có khi nào là người đàn ông vừa đi ra không? Chỉ tiếc là tớ ngủ quên mất..."

Tâm Đan để balo lên bàn. "Gi vậy?"

Gia Vi quay qua cô. "Tớ bị mất ví tiền, vừa rồi tớ đi nhà vệ sinh nên để ví tiền lên cái bàn kia. Cứ nghĩ là Mộng Hương sẽ giúp tớ trông chừng nào ngờ cậu ấy ngủ quên mất."

Mộng Hương. "Nè, ý cậu là gì chứ? Trách tớ sao? Trong thuốc của tớ có thành phần an thần, tớ uống vào thì phải ngủ rồi."

"Tớ không có trách cậu." Gia Vi cũng bực bội đáp lại.

"Thôi được rồi, cãi nhau cái gì chứ?" Tâm Đan xé một viên kẹo cao su bỏ vào miệng nhai chóp chép. "Sau đó thì sao?"

"Sau đó...tớ quay lại, vừa kịp lúc thấy có một người đàn ông mặc áo khoác màu xám đi ra."

Tâm Đan. "Người lạ đi vào, cậu thấy cũng không nghi ngờ gì sao?"

"Tớ, tớ tưởng đâu là người quen của Mộng Hương." Gia Vi giải thích rồi lại chạy tới cửa nhìn ra ngoài. "Này, là người đàn ông đó đấy, đang đứng ở quầy"

thu phí kia."

Tâm Đan cũng đi tới tựa vào cửa sổ nhìn sang phía đông người bên kia, đúng là có người đàn ông cao tầm một mét rưỡi, còn thấp hơn cả cô nhưng được cái là gầy ta béo vô cùng. Cô nhìn sơ qua một cái rồi bước chân định đi ra cửa, Gia Vi liền vội túm tay cô kéo lại. "Cậu làm cái gì?"

"Thì đi xem ví tiền của cậu có phải bị ông ta lấy không?"

"Cậu làm sao mà xem chứ? Không lẽ chạy lại hỏi, ề mày có lấy ví của tao không à?" Gia Vi nói.

Tâm Đan phì cười, không trả lời, gạt tay cô ấy ra rồi mở cửa rồi khỏi. Gia Vi không biết cô định làm gì, vừa nóng ruột vừa lo lắng đứng ở cửa sổ nhìn về phía bên kia. Quả nhiên Tâm Đan bước tới bên cạnh người đàn ông béo kia.

Cô đưa mắt nhìn một lượt từ trên xuống dưới, lại phát hiện túi áo khoác của ông ấy hình như hơi trũng xuống, có thể là chứa thứ gì đó bên trong. Căn cứ hình dạng vuông vắn nhìn từ bên ngoài, có đến 80% là ví tiền. Tâm Đan nhai kẹo, đảo qua đảo lại giữa hai hàm răng, sau đó chen qua dòng người đông đúc, giả vờ như bản thân bị mất thăng bằng ngã dúi vào cánh tay ông ta một cái. Người đàn ông quay qua trừng mắt cảnh cáo cô đi đứng cẩn thận, Tâm Đan cười hi hi xin lỗi ông ấy sau đó nhích người ra khỏi đám đông quay lại phòng bệnh.

"Tâm Đan, cậu làm gì vậy?" Gia Vi vẫn chưa hiểu được hành động của cô.

Tâm Đan thờ dài, vừa nhai kẹo, vừa ném ví tiền về phía Gia Vi. "Lần sau cẩn thận một chút, tiền bạc đừng có dễ lung tung."

Gia Vi chụp lấy ví tiền, vẫn còn mang vẻ mặt ngờ ngác. Lúc này Mộng Hương cũng trở mắt nhìn cô. "Nè, sao, sao cậu biết là ông ấy lấy thế? Ví bỏ trong túi áo, cậu không sợ thứ cậu lấy về không phải là ví của Gia Vi mà của người ta sao?"

"Tớ từng nhìn thấy ví tiền của Gia Vi, khi nãy đứng gần ông ấy, chỉ cần nhìn từ bên ngoài cái áo khoác kia cũng nhận ra được." Tâm Đan đáp. Cô ngồi xuống ghế, tựa lưng ra phía sau vẫy tay với Gia Vi. "Đứng đó làm gì? Gọt trái cây cho tớ ăn đi."

"Tại sao không tự làm?" Gia Vi lườm cô.

"Ai mới giúp cậu lấy lại ví tiền hả? Bàn cung sai thì mau làm đi." Tâm Đan mặt dày nói, rồi lại nhìn qua Mộng Hương. "Vết thương sau rồi."

Mộng Hương mếu máo nói. "Còn đau lắm..."

"Đau sao?" Tâm Đan nhướn mày, vẫy vẫy ngón tay. "Qua đây bàn cung thôi cho."

"Thôi đi, cậu thôi có mà văng nước bọt đầy mặt tớ."

Tâm Đan nghiêng răng, nhào tới thổi phù phù vào mặt cô ấy dần mặt. Đến khi Mộng Hương đầu hàng chui vào trong chăn cô mới mở lòng từ bi quay lại ghế ngồi vắt chéo chân. Mộng Hương cũng vừa gọt táo xong, để vào đĩa cho cô, Tâm Đan chỉ chỉ vào miệng mình ý bảo cô nàng phải đút đến miệng. Gia Vi cắn môi, chán ghét nhét luôn một trái táo to chính mình vào mồm cô. Tâm Đan suýt chút rách cả miệng vì cú tấn công này, cô kháng nghị đập Gia Vi một cái. "Định mưu sát chồng à?"

Gia Vi lườm một cái, cũng lười cùng cô cãi nhau mà tiếp tục gọt trái cây của mình. Lúc này Mộng Hương ló đầu từ trong chăn ra. "Tớ xin lỗi."

Tâm Đan. "Xin lỗi cái gì?"

"Tớ...thời gian qua, tớ đối xử không tốt với hai người các cậu..."

Tâm Đan phun miếng kẹo cao su vào sọt rác bên cạnh rồi gặm hoa quả. "Xin lỗi mà nằm trên trên giường kiểu đó thì thành ý ở đâu ra? Có mà quý xuống đây thì bàn cung còn suy xét miễn tội chết."

"Qua con..."

"Thôi được rồi." Tâm Đan thờ dài. "Không tính toán với cậu làm gì, giờ nghe tớ hỏi đây. Cậu đâm đầu vào xe bọn chúng, trầy xước hư hỏng nặng không?"

"Chỉ có mấy vết xước thôi..." Mộng Hương đáp.

"Vậy bọn chúng đòi bao nhiêu tiền?"

"Mười triệu."

"Mười triệu? Cậu có bán thân cũng chưa được giá đó." Tâm Đan cười.

"Con quạ này..."

"Được rồi được rồi." Cô giot tay đầu hàng. "hầu chi là những vết trầy nhỏ, mà đòi tới mười triệu thì đúng là tranh thủ cơ hội tổng tiền rồi."

Gia Vi đem hết đồng vỏ trái cây vừa gọt bỏ vào sọt rác. "Đám người đó hung tợn như vậy, một khi day vào rồi sẽ không dễ đối phó đâu, nói không chừng mai mốt lại tới đây tìm chúng ta gây sự."

Mộng Hương cũng tràn đầy lo lắng, gia cảnh cô nghèo khó nên việc tìm mười triệu là chuyện không hề đơn giản. "Hay là...để tớ đi vay tiền?"

"Mắc mớ gì phải đi vay tiền?" Tâm Đan nói. "Đám côn đồ đó rõ ràng là đang mượn chuyện tổng tiền, cậu mắc gì phải toại nguyện cho bọn chúng."

"Nhưng anh Báo có thể lực lắm...tớ sợ..."

"Aiz!" Tâm Đan thở dài, xua tay tỏ ý phiền phức. "Có số điện thoại không? Đưa đây cho tớ, tớ sẽ nghĩ cách giải quyết."

"Không được, lỡ như nguy hiểm rồi sao?"

Tâm Đan cười. "Gia Mộng Hương, cậu nghĩ cậu xứng đáng để bản cung lấy tính mạng quý giá của mình ra đùa hay sao?"

Mộng Hương trừng mắt. "Không có đùa!"

"Được được được...không dám đùa nữa, làm gì mà dữ thế? Nói cho cậu nghe, cái đám côn đồ đó chỉ sợ những kẻ có thể lực mạnh hơn mình mà thôi, không khó giải quyết."

Gia Vi quan sát cô một cách cẩn thận. "Cậu tìm đâu ra thể lực mạnh kia? À, tớ nghĩ lâu rồi, hay là Tâm Đan cậu là chị hai giang hồ, bao lâu nay giấu thân phận vào trường Bách Nhật muốn mưu sát bọn tớ?"

Khóa miệng Tâm Đan co giật theo nhịp điệu. "Gia Vi, cậu đừng học y nữa, đi làm biên kịch đi, viết kịch bản cho mấy bộ phim viễn tưởng đấy."

Gia Vi khinh thường lườm cô một cái, Tâm Đan cũng không thua kém liếc cô ấy một cái. "Tóm lại, chuyện lần này có ba hướng giải quyết. Một là đen ăn đen, hai là báo cảnh sát, ba là địch bất động ta bất động."

"Tớ cảm thấy...vẫn nên là phương án thứ ba, tớ sợ lắm, gan không có to như vậy đâu." Mộng Hương xịu mặt.

Tâm Đan chỉ tay vào mũi cô ấy. "Cậu, đúng là không – có – tiền - đồ."

Gia Vi nhân cơ hội nói xéo cô. "Ai như cậu, không sợ trời không sợ đất. Bọn tớ đây đều là những cô nương nhu mì yếu ớt, đại diện cho thiên thần lương thiện, đâu có như cậu."

"Tớ làm sao?" Tâm Đan chống nạnh. "Nói cho các cậu biết tớ đây lúc trước cũng là một thiên thần, sau bao nhiêu chuyện tớ vẫn có thể bay lên trời như một thiên thần, nhưng là...tớ sẽ bay trên một cái chổi. Thế nào, có muốn bay cùng tớ không?"

"Cút đi, đừng có dẫn nhập bọn tớ vào bàn môn tà đạo." Mộng Hương thủ thế vỗ đùi phòng cô.

Tâm Đan cười hì hì, cũng không muốn tiếp tục đùa nữa. "À, nghe nói ngày mai sáu giờ, tiết y của tụi mình đổi thành tiết dạy văn học gì đấy."

"À, là của một thầy giáo du học Mỹ đấy, hình như là bạn bè gì đó của thầy Ngụy chúng ta."

Lần này, Tâm Đan nhìn chằm chằm Gia Vi "Trương Gia Vi, nói năng cẩn thận nhá, ai là thầy Ngụy của cậu, có được hỏi nào mà là của cậu?"

"Gi chứ...thuận miệng nói thôi mà."

"Bỏ cái thuận miệng đấy đi có ngày phù mủ đấy." Tâm Đan không khách khí, cắn một miếng táo cắn nát làm Gia Vi giật cả mình im bật. Cô lại bày ra vẻ mặt vô hại cười hì hì. "Dạy văn sao? Sinh viên khoa y tụi mình, vẫn có thể an thiên hạ võ có thể định cang khôn, cái thầy giáo đó lại ai lại dám tranh tiết với thầy Ngụy chứ?"

"Nói gì khó nghe thế? Ngày mai thầy Ngụy bận việc mà, nên nhân tiện người ta dạy thế thôi."

"Đành là vậy nhưng khoa y liên quan gì đến văn học?" Tâm Đan phản bác. "Uổng công tớ học bài rất kỹ định bụng rằng ngày mai sẽ lên trả bài gỡ điểm, nào ngờ, Trình Giáo Kim lại chen ngang."

"Vậy mới nói cậu yếu văn học kinh khủng." Mộng Hương mỉa mai. "Tên người ta không phải là Trình Giáo Kim mà là Hoàng Vũ."

Tâm Đan cứng đờ người, thôi bây giờ cô đồng ý rằng sinh viên khoa y cần cải thiện văn học rồi.

Bạn đang đọc truyện *Một Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Học văn rất dở có phải không?

Mà ngữ văn chính là vô cùng phiền phức, có mỗi một vấn đề nhỏ nhoi mà vị giáo sư kia cũng có thể banh nó ra mổ xẻ. Cả tiết học Tâm Đan chống cảm muốn ngủ gục không biết bao nhiêu lần, mà vị giáo sư kia lại liên tục nói những lời hoa mỹ gì đó trên bục giảng, cô cũng nghe không lọt vào tai. Vốn dĩ chỉ định bụng rằng vào lớp điểm danh cho qua cái môn học chán ngắt này, nào ngờ ông trời không để cô yên, sáng hôm đó não loạn giảng đường một phen đến buổi trưa sau khi tiết học kết thúc cô và Mộng Hương bị áp giải lên tận phòng giáo viên.

Vào giờ giải lao, sinh viên cũng hiếu kỳ vây quanh cửa sổ của phòng giáo viên xem cô bị phạt thế nào. Bà bên trong quả thật âm khí nặng nề, sắc mặt Hoàng Vũ phải nói là nặng nề còn hơn cả âm khí. Anh ta ngồi trước mặt hai người, Mộng Hương và Tâm Đan cúi gằm mặt không khác gì tội phạm hầu tòa, mà Hoàng Vũ giáo sư kia luôn nhìn chằm chằm vào hai người giống như muốn đập cho hai người bọn cô một trận vậy. Mộng Hương và Tâm Đan đứng nép qua một bên, rụt rè bày ra bộ dáng đáng thương.

Tâm Đan cúi đầu, lí nhí nói với Mộng Hương bên cạnh. "Khi này sao cậu đối hay thế?"

"Còn nói, cậu cũng đâu có kém cạnh đâu."

Tâm Đan cười khúc khích. "Câu đối của cậu có mùi văn chương lắm đấy."

"Còn câu đối của cậu thì có mùi gia đình lắm, thật cảm động." Mộng Hương đáp.

"Áy da, các hạ quá khen rồi, tại hạ chỉ là tức cảnh sinh tình mà thôi..."

Gầm Hoàng Vũ thấy hai người bị phạt mà còn bày ra vẻ mặt khoái chí cười thì tức đến mức như hai mắt bị nổ bùng bùng từng cơn lửa. Sau nửa tiếng cuối cùng Ngụy Giang Thiên cũng tới, có vẻ như anh rất vội, trên vai cũng còn vương một chút tuyết trắng xóa bên ngoài. Tâm Đan vừa nhìn thấy lại không đành lòng, sao lại không mang ô chứ? Bên ngoài tuyết rơi dày đặc như vậy, anh lại bận nhiều công việc, lần này có vẻ là vừa nghe tin cô gây chuyện liền bỏ hết công việc mà tới đây rồi.

Tự nhiên cảm thấy có lỗi ghê.

Mà Ngụy Giang Thiên hình như không vui một chút nào, lạnh lùng quét mắt nhìn cô một cái làm cho Tâm Đan sợ hãi rụt cổ lại không khác gì con rùa.

Anh đi tới bắt tay Hoàng Vũ rồi lịch sự hỏi. "Có chuyện gì mà cậu bắt học trò của tôi lên đây đứng thế?"

"Tôi muốn bắt học trò của cậu sao? Tôi cũng không còn cách nào khác, hai cái cô này là sinh viên khoa y sao? Sao, sao có thể làm tôi mất mặt như vậy chứ?" Hoàng Vũ liền tranh thủ trách móc. Anh ta dù gì cũng là giáo viên danh dự được trường mời về giảng dạy, lại có giao tình tốt với Ngụy Giang Thiên, hôm nay Ngụy Giang Thiên có việc bận mà anh ta cũng không phải người rảnh rỗi gì nhưng vì thông cảm cho người bằng hữu kia nên anh ta cố gắng sắp xếp lịch trình để đứng lớp thay anh. Nào ngờ tới khi này trên lớp, lại bị một phen bẽ mặt kiểu như vậy.

Ngụy Giang Thiên nghe vậy thì quay qua tra hỏi. "Hai em làm ra chuyện gì rồi?"

Mộng Hương lí nhí. "Bọn em chỉ đối thơ thôi à...có làm gì đâu, phải không Tâm Đan?"

"Ồ, há? à, đúng rồi, phải...khi này chỉ đối thơ thôi." Tâm Đan sưng sò đáp.

Ngụy Giang Thiên nhú mày. "Đối kiểu gì mà lên tận phòng viên thế?"

Mộng Hương và Tâm Đan im lặng, tiếp tục việc đếm kiến dưới mặt đất, nhưng phần thuyết trình câu chuyện lại cho Hoàng Vũ.

"Hai học trò của cậu, thật sự làm tôi tức chết." he thờ hất ra. "Hôm nay đang giảng dạy, thì ngoài trời tuyết rơi. Đây là chuyện ngoài dự kiến, tối hôm qua đài dự báo cũng không nói về việc này, không khí cũng dần lạnh hơn, tôi vẫn dạy cho tới khi thấy tuyết rơi càng ngày càng dày đặc bám đầy cả khung cửa sổ. Khung cảnh đó, thật đẹp giống như một thành phố tình khôi, chìm trong biển tuyết trắng xóa vậy..."

"Nói vào trọng tâm!" Ngụy Giang Thiên đột ngột cắt ngang, ngay cả ngữ khí cũng lộ rõ vẻ không kiên nhẫn.

Hoàng Vũ hắng giọng. "Thì tôi tức cảnh sinh tình, bày ra một trò chơi đối đáp. Mục đích chủ yếu chỉ để xoa dịu đi sự lạnh lẽo của thời tiết bên ngoài và làm không khí lớp học thêm phần hài hòa, đánh tan đi sự nhàm chán của bài giảng, giúp các sinh viên khoa y có thể minh mẫn hơn..."

Tâm Đan và Mộng Hương che tay lên miệng ngáp một cái.

Mà Ngụy Giang Thiên cũng không thể bình tĩnh. "Hoàng Vũ!"

"Được được được, tôi vào trọng tâm. Tôi xuất khẩu thành thơ, về đầu như sau. "Tuyết đang rơi, mà không mưa. Tuyết rơi rồi cũng tan thành nước, rắc rồi, sao không làm mưa ngay từ đầu?" thấy không, một vẻ đối đầy ý thơ là vậy, nó tình khiết y như hạt tuyết ngoài hiên cửa sổ, thơ mộng và..."

"Thế hai đứa đối như thế nào?" Ngụy Giang Thiên không để Hoàng Vũ nói hết mà ngắt lời quay sang hỏi cô và Mộng Hương. Sự cắt ngang này của anh làm vẻ mặt Hoàng Vũ có chút què độ nhẹ.

Tâm Đan cũng buồn cười vì đây là lần đầu tiên cô thấy Ngụy Giang Thiên mất kiên nhẫn như vậy, nhưng cô biết trong tình huống này mà cười thì chỉ tỏ chọc điên giáo viên dạy văn kia thôi.

"Ừm...Mộng Hương là người đối trước đây." Tâm Đan đánh quả bom này sang cho bạn tốt.

Mộng Hương thấy vậy cũng chỉ biết mắng cô là đồ phản bạn, sau đó lí nhí. "Thầy nói...đổi được về sau sẽ nói với thầy Ngụy cộng điểm vào phần khảo bài môn giải phẫu cho nên em cũng muốn kiếm điểm..."

"Trả lời vào trọng tâm đi." Lần này hình như Ngụy Giang Thiên đã thực sự nổi giận, ngữ khí anh cao lên thấy rõ làm cho Mộng Hương và Hoàng Vũ cùng với Tâm Đan đều giật mình. "Em đối thế nào?"

Mộng Hương liếm môi, ấp úng một hồi cũng trả lời gượng gạo. "Thầy ăn cơm, không ăn cứt, cơm ăn xong rồi cũng thành cứt, lòi thôi, sao thầy không ăn cứt ngay từ đầu?"

Sau khi Mộng Hương dứt lời, mấy sinh viên ngoài cửa sổ nhìn lên cũng bật cười nghiêng ngả, mà sắc mặt của Hoàng Vũ và Ngụy Giang Thiên trái đây ba vạch đen cực kì không vui. Anh lại không buông tha, mà tiếp tục nhìn thẳng vào Tâm Đan hỏi. "Thế còn em?"

Tâm Đan chớp mắt. "Em...đối rất đàng hoàng mà... không hiểu sao cũng lên đây đứng chung."

Ngụy Giang Thiên có chút buồn cười và hết cách nhìn cô, ngữ khí cũng dịu đi vài phần. "Em đối thế nào?"

Thấy anh có vẻ ôn hòa hơn một chút, cô cũng bớt sợ đi vài phần, liếm liếm môi nói. "Mẹ thầy đẻ ra thầy, không đẻ ra con thầy, thầy lấy vợ đẻ ra con thầy, lăng nhăng, sao mẹ thầy không đẻ luôn ra con thầy, đẻ cho thầy đỡ đứng đây nói lung tung?"

Tâm Đan vừa dứt lời lại một lần nữa cả hành lang cũng nghiêng ngả theo, Hoàng Vũ cuối cùng chịu không nổi nên đi qua quát tháo đuổi hết đám sinh viên kia đi chỗ khác sau đó gất gông. "Ngụy Giang Thiên, cậu có thấy không? Sinh viên khoa y đều như vậy hay sao chứ? Làm tôi bề mặt trước bao nhiêu là sinh viên, lúc bọn nó vừa đối xong cả cái giảng đường biến thành cái bệnh viện tâm thần mạnh ai người nấy cười. Như vậy thì còn gì là thể thống, tôn ti trật tự nữa. Thầy, thầy cười cái gì?"

"Khụ khụ..." Ngụy Giang Thiên lấy tay che miệng giả vờ ho vài tiếng. "Tôi thấy câu đối cũng không tệ, hai em ấy là sinh viên chuyên y không phải chuyên văn, đối được như vậy là hay lắm rồi, có khiếu, có khiếu."

"Thầy..."

Thế là chỉ một câu nói của Ngụy Giang Thiên đã dẹp xong cuộc đại loạn, Hoàng Vũ tức đến mức thiếu chút nữa là rơi luôn nước mắt. Thế với trời từ nay về sau sẽ không dạy lớp nâng cao khoa y trường Bách Nhật nữa, còn người gây họa là Mộng Hương và Tâm Đan lại an toàn rút quân trong sự đắc ý vô cùng.

Sau khi rời khỏi phòng giáo viên Tâm Đan có cảm giác như vừa thoát khỏi pháp trường xong, cô thở phào nhẹ nhõm. "Thầy Ngụy, cảm ơn thầy đã giải vây."

Mộng Hương cũng nhẹ nhõm. "Phải đó, khi này thầy bao che thấy rõ luôn."

Câu đối của hai người vừa rời khỏi phải nó cũng biết là vô lễ vô cùng, nếu đối lại là Thẩm Trung Kiên e rằng Tâm Đan và Mộng Hương phải xách dõ chạy mấy vòng quanh sân trường từ lâu rồi.

Ngụy Giang Thiên nhướn mày. "Tôi bao che sao? Được, vậy thì về chép phạt ba trăm lần."

Tâm Đan nghe thế thì y như cún con sợ cong đuôi vội đập chân Mộng Hương một cái. "Cậu nói cái gì vậy, thầy Ngụy vốn là công tư phân minh mà."

Ngụy Giang Thiên nhìn cô, ánh mắt tràn đầy ý cười.

Mộng Hương tự nhiên phát hiện không khí giữa Tâm Đan và thầy Ngụy có gì đó không rõ ràng lắm, đại khái là kì lạ chỗ nào thì cũng không dám khẳng định. Cô đành vội vàng thoái lui. "À, hình như em phải đi thay băng...rồi còn phải tự học nữa, Tâm Đan, cậu có tham gia tự học hôm nay không?"

Tâm Đan không trả lời, đưa mắt nhìn anh. Mộng Hương thấy thế cũng bất giác nhìn theo cô...

Ngụy Giang Thiên biết cô đang hỏi ý mình, anh hất cằm. "Đi đi, ngày mai tôi khảo bài."

"Thầy, khảo bài à?" Mộng Hương vừa nghe tới hai chữ này thì quéo cả người.

"Cả hai người, xem như là phần thưởng cho cái về đối không vệ sinh kia." Ngụy Giang Thiên thẳng thừng đáp.

Mộng Hương kêu lên ai oán, còn Tâm Đan không tiện có ý kiến, mỉm cười nhìn anh.

"Này Tâm Đan, đi thôi." Mộng Hương nhìn cô, ý bảo mau tới phòng tự học,

"À, à, Mộng Hương cậu đi trước đi, tớ đi vệ sinh rồi sẽ qua sau."

"Ừ..." Mộng Hương trước khi đi còn cẩn thận liếc cô một cái.

Sau khi cô nàng rời đi, không khí trên hành lang lại tràn ngập sự bất chính...

Nguy Giang Thiên không vội thắc mắc cô ở lại làm gì, chỉ nhẹ nhàng mỉm cười nhìn cô dò xét. Tâm Đan liếc mắt quan sát xung quanh, khi đã xác định là không có ai thì nhanh như chớp nhón chân hôn lên má anh một cái chụt. Mà Nguy Giang Thiên cũng không ngờ tới sự chủ động này của cô, sống lưng nhất thời cứng đờ, trên gương mặt vẫn còn độ ấm của môi cô.

Tâm Đan cúi đầu, lúng túng lý giải. "Cái này, xem như là cảm ơn việc anh giúp em gỡ rối khi nãy..."

Anh vẫn chưa kịp phản ứng, nên không trả lời, nhìn cô với ánh mắt mừng rỡ. Sự im lặng này của anh làm cho Tâm Đan như quên cả việc phải thở, cô đứng không yên, muốn quay người rời đi. "Em, em đi tự học đây..."

Cô quay người toan bước đi, lúc này Nguy Giang Thiên cũng gờ đôi tay mạnh mẽ kéo cô lại, xoay người một cái liền ép cô lên bức tường. Tâm Đan cũng đứng tim, hoảng hồn nhìn xung quanh, "Làm, làm gì vậy...ở đây có người qua lại đấy."

Mặt anh kề sát mặt cô, ngay cả hơi thở cũng vì kích động mà hơi gấp gáp. "Em chưa xin phép mà hôn như vậy, là vi phạm nhân quyền đấy."

Tâm Đan không ngờ anh sẽ xài chiêu gây ông đập lưng ông này, nhớ tới những lời tố cáo mạnh mẽ của mình tới qua và hành động khi nãy, mặt cô đỏ bừng như quả gấc dùng sức đẩy anh ra nhưng căn bản là vô dụng, cô cần môi trường mát tự bảo vệ mình. "Nói gì chứ, được em hôn thì anh phải cảm thấy may mắn đi, ở đó cần tố cáo ngược."

"À, hóa ra anh thật may mắn." Nguy Giang Thiên bao dung cho lời biện hộ trẻ con của cô, anh cũng không đành lòng phản biện. "Nhưng nụ hôn vừa rồi để trả ơn mà lại như chuồn chuồn lướt nước như vậy, có phải là hơi keo kiệt không?"

"Vậy, vậy anh muốn thế nào?"

"Không được không được." Anh hạ thấp giọng, mang theo một tia tà mị quyến rũ chết người. "Thân là thầy giáo, phải dạy dỗ em một chút, để anh...dạy em cách hôn."

"Hả...không. um..."

Giọng nói của cô đứt quãng, Nguy Giang Thiên cũng không cho cô thời gian nói lên những gì trong lòng, anh tựa như thỏ phi chặn lại cánh môi mềm mại của cô, tước đoạt tất cả hơi thở cùng hương thơm của cô, bá đạo cần nuốt không khác gì mãnh thú bị kích thích. Tâm Đan tuy chưa từng hôn môi với người khác, nói về kinh nghiệm thực tế cũng không có nhiều. Nhưng thông qua phim ảnh, cô khẳng định nụ hôn thể hiện tính cách chân thật nhất của một con người. Các nam chính trong phim đều sẽ rất ôn nhu dịu dàng, Nguy Giang Thiên hiện giờ cũng có ôn nhu dịu dàng nhưng nhiều hơn như thế chính là sự cuồng nhiệt, phóng túng và tùy hứng tung hoành trong miệng cô.

Tâm Đan dường như bị hòa tan bởi một mạch nham thạch chảy ngầm trong lòng đất, tựa như con người của anh, phía bên dưới lớp vỏ thần nhiên chính là một người nhiệt tình đến mức nếu như tâm tư cô không vững vàng có thể sẽ bị anh dọa sợ.

"Này...đừng, ở đây là trường học đấy..." Tâm Đan cố hết sức thoát khỏi nụ hôn của anh, nếu như cảnh tượng này bị phát hiện e là ngày mai cô sẽ lên diễn đàn của trường, trở thành người bị các nữ sinh xâu xé đến mức chết đi sống lại mất.

Anh rời khỏi môi cô, nhưng vẫn không nguyện ý buông cô ra, khẽ nói. "Vậy thì đừng đi tự học nữa."

Hơi thở nóng rực của anh phả vào mặt khiến cô không khỏi tim nhảy loạn một phen, cô hít sâu một hơi, tâm bình khí hòa. "Anh đang cảm dỗ em đấy, ngày mai chẳng phải khảo bài sao, không học làm sao mà làm bài?"

"Cùng lắm ngày mai không khảo bài em." Anh khẽ cười.

Ta cẩn thận nhú mày đánh giá anh, khi xác định anh không giống như nói dối thì cô lộ ra nụ cười ranh mãnh. "Thầy Ngụy như vậy là công tư bất phân rồi, vậy mà khi nãy Mộng Hương nói anh bao che anh còn làm mặt lạnh dọa cô ấy."

"Em hại anh mất hết mặt mũi vì cái câu dối kia của em rồi. Học văn rất dở có phải không?" Anh nói.

"Là do em muốn trêu thầy ấy thôi, văn về gì mà rườm rà phát bực." Tâm Đan nói rồi bất ngờ đẩy anh ra sau đó nhanh như thỏ con phóng qua một bên, vẫy vẫy tay. "Thôi không nói nữa, em đi tự học đây."

Hơi thở thanh mát của người con gái đột nhiên biến mất không khỏi khiến anh cảm thấy mất mát, Nguy Giang Thiên nhìn theo bóng lưng của cô, xem ra anh còn phải chịu khổ dài dài. Nguy Giang Thiên vừa xoay người định tới bãi đỗ xe thì điện thoại reo lên, anh không nhìn tên người gọi mà trực tiếp lên máy, đầu dây bên kia Cẩm Tiền báo cáo với anh một chuyện, Nguy Giang Thiên nghe xong liền nhíu chặt mày. "Cái gì?"

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 71: Đầu óc của anh ấy đều ở trạng thái trật tự nhất có thể

Dưới ánh đèn xa hoa lộng lẫy, người hầu kẻ hạ trên dưới nhà họ Nguyễn đều không dám thở mạnh. Nguyễn Tôn cầm trên tay một xấp hồ sơ xem đi xem lại, càng xem sắc mặt ông càng tựa như không còn một chút máu, cuối cùng vì quá tức giận ông ném phăng xấp hồ sơ trong tay vào người Nguyễn Trọng Hy đứng bên cạnh. Từng tờ giấy trắng loáng thoáng vài dòng chữ được đánh máy bay lên không trung rồi rơi xuống, kéo theo một đợt thịnh nộ khiến người trên kẻ dưới xung quanh bất an.

"Con nghĩ làm ăn là cái gì? Con nghĩ kinh doanh là cái gì? Muốn mở rộng quy mô là mở rộng quy mô, muốn kinh doanh nhà hàng là xây nhà hàng, muốn kinh doanh khách sạn thì xây khách sạn. Còn tự ý ký kết hợp đồng khi chưa thông qua các cổ đông, con có biết hiện giờ trên dưới Vạn Đức bất mãn về con thế nào hay không hả?"

Nguyễn Trọng Hy bị mắng, một cái chớp mắt cũng không có mà khảng khái đáp. "Cha, chúng ta có chuyên môn hóa quá hẹp, sự phát triển của các hoạt động mới chỉ có thể được thể hiện bên ngoài các hoạt động trước đây mà thôi. Nói một cách khác, con đang mở rộng quy mô của Vạn Đức, làm đa dạng hóa vào các lĩnh vực kinh doanh mới. Chiến lược này của chúng ta sẽ đưa chúng ta trở thành tập đoàn lớn, hoạt động đa lĩnh vực thông qua các hoạt động mua lại, sáp nhập. Từ đó, Vạn Đức sẽ có được tiếng nói có trọng lượng hơn trên thị trường với tầm vóc quy mô của mình. Điều này sẽ tạo nên được những giá trị vô hình cho chúng ta như là uy tín, thương hiệu lớn, mối quan hệ rộng, có được các nguồn thông tin tổng hợp đa dạng. Như vậy thì có gì không tốt?"

"Con còn dám nói, cái thằng nghịch tử này..." Nguyễn Tôn vừa chỉ tay vào Nguyễn Trọng Hy, vừa nói, lại bắt ngờ ôm tim khó thở. Ngụy Yến đứng bên cạnh vội vàng khăn trương đỡ ông ngồi xuống.

"Lão già này, ông bị bệnh tim, không nên quá kích thích như vậy. Còn Trọng Hy nữa, cha con lo lắng không phải là không có lý do, ngồi xuống từ từ nói cần gì phải cãi lại như vậy." Ngụy Yến nhẹ nhàng hòa giải không khí, sau đó lại nhìn sang người này giờ vẫn đang xem bản hợp đồng trong tay chặt lưỡi. "Giang Thiên, còn con nữa, không mau nói vài lời đi."

Anh không nâng tầm mắt, nhìn chăm chú nghiền ngẫm những điều khoản trong hợp đồng. "Hợp đồng cũng được giám đốc ký rồi, còn gì để nói nữa?"

"Con.." Ngụy Yến cũng hết cách. Bà không hiểu biết nhiều về lĩnh vực kinh doanh, nhưng nghe qua câu này của con trai thì cũng hiểu được hình như tình hình đã khó cứu vãn.

Nguyễn Tôn bình ổn hơi thở. "Mày có biết, cái chiến lược đa dạng hóa hoạt động mà không có tính liên kết cũng như là tự tung tự tác của mày có rủi ro lớn cỡ nào không? Nếu như chi phí để thâm nhập vào một lĩnh vực hoạt động mới là quá cao có thể sẽ ảnh hưởng tới cả tập đoàn. Thứ hai, lãnh đạo, chính là mày, là tao, là Giang Thiên sẽ gặp vô số khó khăn, thậm chí không thể quản lý nổi các yếu tố căn bản của nhiều đơn vị khác nhau một cách có hiệu quả, vì các công việc của mỗi một đơn vị khác nhau không thể giống nhau hoàn toàn. Mày khó hiểu hay không?"

Ngụy Giang Thiên ngồi một bên, không muốn dấn thân vào cuộc cự cãi này, lặng lẽ lật từng trang giấy xem qua vài dòng chữ để giết thời gian. Việc lựa chọn chiến lược đa dạng hóa hoạt động của một tập đoàn phần nào phụ thuộc rất nhiều vào các nguồn lực của Vạn Đức về nhân lực, vật lực, tài chính cũng như là tình hình hiện tại, và xu hướng biến động chung của thị trường. Nếu không có sự đánh giá toàn diện và khách quan về bản thân cũng như các đối thủ cạnh tranh và tiềm năng của thị trường... kỹ lưỡng trước khi ký duyệt hạng mục này thì sẽ rất dễ đẩy một tập đoàn xuống bờ vực phá sản. Hành động kiên quyết và nhanh chóng này của Nguyễn Trọng Hy khiến anh cảm thấy có tám phần là "đứa em trai" này của mình đã chắc chắn về phần thành công rồi, không hỏi ý kiến là vì muốn đánh nhanh rút gọn tránh bỏ phí những cơ hội của thị trường. Nhưng có lẽ Nguyễn Trọng Hy không ngờ tới, hạng mục này dù đã nắm chắc phần thắng nhưng vì nguồn vốn đầu tư quá lớn mà các cổ đông và Nguyễn Tôn vẫn không thể tin tưởng và ủng hộ quyết định này của hắn.

Ngụy Giang Thiên âm thầm cong môi, để lộ nụ cười lạnh nhạt mà xa cách.

Xem ra sẽ có kịch hay để xem rồi.

Trước lời cáo buộc của cha mình, Nguyễn Trọng Hy không đáp trả nhưng cũng không có dấu hiệu chịu thua.

"Mày ở tập đoàn làm việc tùy hứng thì khỏi nói đi, gian díu với thư kí tao cũng xem như không thấy nhưng mọi quyết định quan trọng thì phải báo cáo với chủ tịch, với cổ đông, sau khi được thông qua mới có quyền ký duyệt. Hành động này của mày, chính là đang điếc không sợ súng." Nguyễn Tôn lại tức giận, Ngụy Yến bên cạnh liền xen vào vài câu hòa giải. Ông nắm chặt thanh ghế vì tức giận, rồi sau đó dần dần buông lỏng tay, đưa mắt nhìn qua anh. "Giang Thiên, con thấy chuyện này thế nào?"

"Con đã nói rồi, ký tên thì cũng ký rồi chỉ còn nước đàm lao thì phải theo lao thôi. Con không có ý kiến."

Nguyễn Trọng Hy đưa mắt nhìn sang, cũng hiếm khi Ngụy Giang Thiên không phản đối hắn trong công việc thế này khiến hắn cảm thấy hơi bất ngờ.

Ngụy Giang Thiên thân nhiên đón nhận ánh mắt của hắn, khóe môi cong lên lạnh nhạt. "Xin hỏi, hạng mục mới mà chú định lần sân là gì?"

"Muốn làm một khu vui chơi thôi."

"Mày hay nhì? Có phải mày muốn lên làm chủ tịch rồi không? Còn tự ý bỏ tiền ra mua...mày, mày..." Nguyễn Tôn hình như sắp tức đến thở không nổi.

Nguy Giang Thiên không quá khản trương, ngẫm nghĩ rồi nói. "Thứ nhất, trước mắt có một thực tế mà chúng ta mắc phải, đó là nguồn lực. Đây là một chiến lược mang tính chất quyết định số phận của cả tập đoàn, một khi các yếu tố về mặt nguồn lực như về nhân lực, về tài chính vân vân không được đảm bảo thì lẽ tất nhiên kết quả chắc chắn sẽ không được như mong đợi của chú hai đây đâu."

Nguyễn Trọng Hy cũng lạnh lùng đáp trả. "Anh cả nói đúng, những lo lắng này của anh đúng là hơi thừa rồi. Địa thế chúng ta hiện giờ là thành Bách Nhật, một nơi phồn hoa như vậy dùng để kinh doanh thì còn gì bằng? Thứ hai, thời đại du lịch đang bùng nổ, anh đi trên đường tùy tiện kéo một bà bán rau ngoài chợ lại hỏi người ta cũng có thể trả lời anh bằng tiếng Anh, thứ ba, người nước ngoài, khách thập phương xem thành Bách Nhật là thiên đường mỗi khi muốn vui chơi giải trí còn không phải ai cũng nghĩ ngay tới chỗ này hay sao? Thiên thời địa lợi nhân hòa, có đủ hết, vậy còn muốn gì nữa? Tất cả được em sàng lọc rất kỹ lưỡng, em tự tin cho rằng đây là thị trường mang lại lợi ích lớn nhất cho chúng ta trong điều kiện một nguồn lực cho trước hạn chế."

"Không có gì là đúng tuyệt đối và sai tuyệt đối, anh chỉ muốn khuyên chú nên cân nhắc lợi hại, phòng hờ có điều ngoài ý muốn xảy ra." Nguy Giang Thiên chùng mực lên tiếng, hoàn toàn không để dụng ý đầu đá của Nguyễn Trọng Hy ảnh hưởng tới tâm trạng. "Chúng ta cần có một cái nhìn tổng quát và nhận thức sâu sắc về khả năng của tập đoàn khi chuyển sang hoạt động tại một lĩnh vực mới. Đây chính là công tác đánh giá lại toàn bộ môi trường nội bộ trong tập đoàn, là tiền đề cho việc tận dụng và phát huy các mặt mạnh cũng như hạn chế và khắc phục những điểm yếu của chúng ta. Chú hai quyết định tiền trạm hậu tẩu gấp gáp như vậy, không biết đã xem xét vấn đề này chưa?"

Nguyễn Tôn cũng đưa mắt dò hỏi hần. Đương nhiên Nguyễn Trọng Hy chưa sâu xa tới mức này, hần đáp. "Cũng chỉ là việc cón con, với quy mô của Vạn Đức, chuyện này chẳng là gì cả."

"Con...cái thằng này..." Nguyễn Tôn lại bị anh chọc cho phải nghẹn lời.

"Đối với lĩnh vực này chúng ta phải thừa nhận rằng bản thân chỉ là một trong những doanh nghiệp mới tham gia thị trường. Mặc dù có ưu thế về vốn và sự hậu thuẫn tài chính rất lớn từ ngành kinh doanh chính của tập đoàn nhưng trong ngành kinh doanh có tốc độ phát triển rất nhanh và hiện đang mang lại nguồn lợi nhuận rất lớn này, chắc chắn một điều rằng chúng ta cũng sẽ phải chịu sự cạnh tranh cũng khá gay gắt từ các doanh nghiệp trong ngành. Tôi không tìm hiểu nhiều về lĩnh vực này lắm, nhưng cũng có thể kể tên một số tập đoàn có sức uy hiếp lớn như L8, L3B, FLF."

Nguyễn Tôn thở dài. "Khi này con cũng nói rồi, leo lên lưng cọp thì phải cùng cọp chạy, phóng lao thì phải theo lao, giờ họp đồng cũng ký kết rồi xem như cầu may một lần. Đây quả là một mạo hiểm, Giang Thiên, hay là con đừng ra ngoài nữa, cứ quay lại Vạn Đức cùng với Trọng Hy đảm nhận hạng mục này đi."

Nguy Yến nghe vậy thì nhanh miệng xen vào. "Đúng đó Giang Thiên, con suốt ngày cứ chạy đông chạy tây đủ rồi, cũng đến lúc con nên quay về nhà."

"Phải đó anh cả, chúng ta vẫn là người một nhà, anh không cần thiết phải bán mạng cho bệnh nhân như vậy." Nguyễn Trọng Hy lên tiếng, giọng nói có chứa đựng hàm ý mỉa mai.

"Đó là chức trách của bác sĩ cũng là đạo đức nghề nghiệp và nhân cách cơ bản, chuyện này không có gì đáng lo lắng nhưng cảm ơn chú hai đã quan tâm." Nguy Giang Thiên cẩn trọng đáp, lấy loại ý tứ cảm kích trực tiếp ngầm phản pháo lại sự mỉa mai của Nguyễn Trọng Hy làm hần cứng họng.

"Tuy là nói như vậy nhưng Giang Thiên, con có thể tạm thời trì hoãn lại công việc riêng mà đảm nhận hạng mục này không? Thật ra ngoài chuyện lần này thì sắp tới Vạn Đức cũng sắp chuẩn bị lên sàn hàng loạt các dự án mới khác, ta cũng không thể một mình đảm đương nổi."

"Phải đó Giang Thiên, con xem dựng con cũng nói tới như vậy rồi, lần này con cứ phá lệ một lần đi." Nguy Yến biết mong muốn lớn nhất của Nguyễn Tôn chính là có được sự đồng thuận tuyệt đối của con trai bà, Trong mắt Nguyễn Tôn, Nguyễn Trọng Hy chính cánh tay trái còn Nguy Giang Thiên lại là cánh tay phải không lành lặn, sở dĩ nói không lành lặn đó là vì cánh tay này không nghe theo sự điều khiển của ông. Trước giờ con trai bà luôn là người can trọng trong mọi việc, làm việc gì cũng phải suy nghĩ thật kỹ trước khi hành động, tính cách tỉ mỉ nghiêm cẩn của nó rất khiến Nguyễn Tôn hài lòng. Đối với ông, Nguyễn Trọng Hy quyết đoán, có phần nóng tính và liều mạng còn Nguy Giang Thiên lại bình tĩnh, cân nhắc lợi hại và cẩn thận vừa hay bù trừ cho nhau. Nếu có được cả hai sự đồng thuận của hai người thì chắc chắn việc kinh doanh của Vạn Đức sẽ phát triển thuận lợi.

"Chuyện này con sẽ suy nghĩ lại." Nguy Giang Thiên đáp.

Nguyễn Tôn cứ nghĩ anh sẽ như mọi lần thẳng thừng từ chối, cũng thật may mắn là câu này của anh biểu thị sự cân nhắc khiến ông vui mừng ra mặt. "Được, được, tốt lắm"

"Tốt rồi, anh cả, hiếm khi có dịp đoàn tụ có muốn đấu một ván kiếm không?"

Nguy Yến. "Đúng đó, hai đứa cũng nên giao lưu nhiều hơn, đều là người nhà cả, lúc hội tụ thì y như rằng có đứa này thì vắng mặt đứa kia. Bây hiếm khi có dịp, đến võ quán rèn luyện cũng là điều tốt."

Nguy Giang Thiên xem qua đồng hồ trên tay. "Giờ này võ quán rất đông, nửa tiếng nữa tôi sẽ tới."

"Được, em đợi anh, anh cả à." Nguyễn Trọng Hy nở nụ cười khách khí rồi đi lướt qua anh rồi khỏi nhà.

Nguy Yến đưa Nguyễn Tôn về phòng nghỉ ngơi rồi tranh thủ quay lại tìm anh, Nguy Giang Thiên đứng ở ban công, trên tay anh kẹp một điếu thuốc, đầu mày hơi nhíu lại rõ ràng là suy tư gì đó. Có một vài cô bé giúp việc đi ngang nhìn thấy còn đỏ mặt tá tai ngượng ngùng, muốn bước tới gây sự chú ý nhưng lại không có can đảm. Họ đều là tốp người làm được nhận vào sau này, vào nhà họ Nguyễn cũng mới được nửa năm nên chưa từng gặp qua cậu cả bao giờ. Chỉ biết cậu cả là con trai của phu nhân nhưng không phải của ông chủ, là người rất bí ẩn, không thích giao tiếp, thích ở một mình và có phần lập dị. Nhưng hôm nay được nhìn thấy anh, họ mới ngỡ ngàng, hóa ra người lập dị lại quyền rũ như vậy.

Chỉ có điều từ đầu tới cuối biểu cảm của anh toàn là sự lạnh lùng xa cách, không giống như Nguyễn Trọng Hy. Nếu như anh cũng có thể cởi mở với bọn họ như cậu Trọng Hy thì có lẽ này giờ mấy cô bé nhỏ làm trong nhà cũng vây quanh anh tíu tít hết lời rồi.

Nguy Yên vừa đi tới, nhìn thấy thiếu nữ xung quanh lấp ló lên lúc ngẩng nhìn thì không nhận được hắng giọng một tiếng làm bọn họ nhanh chóng di tản ai làm việc nấy. Tiếng hắng giọng này cũng thu hút sự chú ý của anh. "Mẹ!"

Nguy Yên đi tới, nhìn thấy điều thuốc trên tay anh. "Con bỏ thuốc lâu rồi mà."

"Chỉ một điều thôi." Anh khẽ cười nhạt.

Nguy Yên thờ dãi, không tiếp tục truy cứu mà hỏi. "Chuyện hôm nay, con nói sẽ suy nghĩ, con định thế nào?"

"Thì chính là suy nghĩ, chưa có quyết định."

"Giang Thiên." Nguy Yên hạ giọng. "Con ở bên ngoài lâu như vậy rồi, chẳng lẽ không muốn về nhà sao? Dưỡng của con đối với con có điểm nào không tốt chứ? Quay về tiếp quản tập đoàn với ông ấy, tuổi ông ấy lớn rồi lại còn mắc bệnh tim, e là không trụ được bao lâu nữa đâu."

Anh không trả lời, lặng lẽ hút thuốc, cũng không biết có nghe những gì Nguy Yên vừa nói hay không. Nguy Yên thấy con trai như vậy lại càng thêm phần sốt ruột. "Giang Thiên, công việc bên ngoài rất cực khổ, ngay từ đầu mẹ đã không muốn cho con làm việc này rồi. Con xem, từ lúc con đi Mỹ cho tới bây giờ mẹ con mình gặp nhau được mấy lần? Một mình mẹ ở căn nhà này, dưỡng con và Trọng Hy cùng Tử Anh người thì lo công việc, người thì lo chơi bởi người thì lo vui đầu vào học, có ai có thời gian bên mẹ chứ? Căn nhà lớn như vậy, nhìn đi nhìn lại cũng chỉ có người ăn kẻ ở, ngay cả người để nói chuyện cũng không có ai thích hợp. Vậy nên, con quay về đây đi, chúng ta cùng chung một nhà, sum vầy bên nhau, không được hay sao?"

"Từ lúc mẹ đặt chân vào cái nhà này, mẹ chắc hẳn đã biết trước sẽ có ngày hôm nay rồi không phải sao?"

"Đúng là như vậy." Trên gương mặt của bà càng thể hiện rõ sự cô đơn. "Mẹ luôn biết con đối với dưỡng con và Trọng Hy vẫn luôn bằng mặt không bằng lòng. Nhưng Giang Thiên, con có từng nghĩ từ lúc con vào nhà này cho tới bây giờ, dưỡng con đối xử với con rất tốt hay không? Con không thể mở lòng với ông ấy một chút hay sao?"

Anh đem điều thuốc đã cháy gần hết dụi vào gạt tàn bên cạnh, một một động tác đều cực kì tao nhã tự nhiên ư như thể bẩm sinh đã mang dòng máu của người quý tộc trên người. "Dưỡng đúng là đối với con rất tốt, từ nhỏ ông ấy luôn bên vực con, chiều ý con, xuống nước với con, đó không phải là tuyệt chiêu thu phục lòng người sao?"

"Con cho rằng ông ấy lợi dụng con sao?" Nguy Yên là người thông minh, bà đi theo Nguyễn Tôn, cũng từng trải qua không ít những cạm bẫy và ẩn ý trong lời nói của người khác nên rất dễ dàng hiểu được ý tứ của con trai mình bây giờ. "Sao con lại có thể nghĩ về ông ấy như vậy?"

Nguy Giang Thiên đưa mắt nhìn bà, một tia sáng lạnh lẽo lướt qua rồi biến mất. "Mẹ luôn là như vậy, con là sai ông ấy là đúng. Không sao, con cũng quen rồi. Mẹ gả vào nhà họ Nguyễn, một đời cung phụng hết tất cả những gì mình có, trải qua nhiều chuyện cũng có thể làm nữ chủ nhân ở ngôi nhà này. Hết lòng hết dạ lo lắng trong ngoài, cũng thật may mắn là Nguyễn Tôn không đối xử tệ bạc với mẹ. Có điều, mẹ như vậy không có nghĩa là con cũng như vậy. Con thuộc họ của mẹ không phải họ Nguyễn, Vạn Đức và cả cái nhà này không có thứ gì là của con, đồng nghĩa với việc con không có trách nhiệm phải điều hành Vạn Đức."

Nguy Yên im lặng nhìn anh, vẻ mặt dường như cô đơn đi nhiều. "Chỉ trách người lớn tuổi thường cảm thấy cô đơn, mẹ vốn dĩ đã xem ngôi nhà này là nhà của mình, vốn dĩ cũng mong con như vậy, nhưng có lẽ không được."

"Khi nào mẹ đứng ở lập trường của con, trải qua những chuyện mà con đã trải qua mẹ sẽ hiểu được thế nào là phải bằng mặt không bằng lòng." Anh đáp, sau đó nhìn lên bầu trời. "Thời tiết lại trở lạnh rồi, chú ý giữ ấm cho cơ thể, đừng để bệnh phong hàn lại tái phát."

Nói rồi anh vỗ nhẹ vai của bà an ủi sau đó rời khỏi nhà họ Nguyễn. Nguy Yên hít sâu một hơi, đem không khí thổi bay sự bức rức trong lòng. "Ra đây đi."

Một người đứng ở góc khuất, nghe thấy vậy cũng không quá ngạc nhiên nhẹ nhàng bước tới đứng sau lưng bà. "Di Nguy!"

Nguy Yên cũng không quay lại. "Gia Hân, có phải con thấy ta đi nước cờ này là sai không?"

"Con vẫn chưa hiểu ý của di." Đồng Gia Hân đáp.

"Vốn dĩ cho rằng mười hai năm qua nó đã có suy nghĩ khác, muốn kéo nó về bên cạnh mình nhưng vừa rồi...hình như đã làm nó có ác cảm. Cho nên đi nghĩ, nước cờ vừa rồi đi đi, đã sai."

Đồng Gia Hân quan sát bóng lưng gầy gò của bà, cô biết những suy nghĩ và tâm tư của Nguy Yên rõ ràng hơn ai hết, lúc này nhìn thấy bà buồn bã như vậy cũng không đành lòng. "Di không sai, mà thái độ vừa rồi của anh ấy cũng không phải ác cảm, mà là kiên định."

Nguy Yên quay lại, chau mày nhìn cô thắc mắc. "Kiên định?"

Đồng Gia Hân mỉm cười gật đầu. "Con nhỏ hơn anh ấy hai tuổi, kể từ khi con có trí nhớ thì Giang Thiên trong lòng con chính là người rất cố chấp, kiên định, và rạch ròi rõ ràng đầu ra đó. Đầu óc của anh ấy đều ở trạng thái trật tự nhất có thể để phân biệt cái nào của mình, cái nào của người khác, thứ

không phải của mình anh ấy sẽ không tranh giành. Gia đình này cũng vậy, Vạn Đức cũng vậy, mà cái nhà này cũng vậy, tất cả đều của họ Nguyễn. Mà dĩ, chính là người đánh đổi thanh xuân của mình để có được vị trí nữ chủ nhân hiện giờ, còn Ngự Giang Thiên, từ lúc bước chân vào ngôi nhà này ngoại trừ thân bất do kỷ ra thì cho tới giờ anh ấy chưa từng phải đánh đổi gì cả, vì vậy trong lòng anh ấy, dĩ có thể lấy tiền của nhà họ Nguyễn, thừa hưởng cổ phần lớn nhất Vạn Đức, tùy ý sắp xếp mọi vật trong cái gia đình này còn anh ấy thì không, không thể làm gì cả."

"Nhưng gia đình này không ai xem nó là người ngoài cả."

"Vốn dĩ trong tiềm thức, anh ấy đã tự tách mình ra khỏi tập thể rồi." Đồng Gia Hân nhẹ nhàng đáp. "Giang Thiên nói đúng, dĩ nên đặt mình vào vị trí của anh ấy để biết vì sao sự kiên định của anh ấy lại vững vàng như vậy."

Ngự Yến đi thêm bước nữa, vào cửa nhà họ Nguyễn không phải vì bản thân cũng không phải vì tiền. Bà chưa từng là người tham vinh hoa phú quý, mà là vì thật lòng muốn chăm sóc cho Nguyễn Tôn, người đã cứu rỗi đời bà trong những năm tháng tối tăm nhất. Chính vì mục đích chân chính này, nên Nguyễn Trọng Hy và trên dưới nhà họ Nguyễn đều không kì thị, không nhìn bà với ánh mắt chỉ trích hay bài xích. Nhưng đến cuối cùng Ngự Yến không ngờ, con trai của chồng có thể chấp nhận mình nhưng chính con trai của mình lại xa cách mình hơn.

Thật đúng là nghịch lý.

"Gia Hân, dĩ dạy cháu, sau này nên tìm một người yêu thương cháu thật lòng, yêu một lần yêu đến cả đời. Đừng để lỡ dở như dĩ, có hai đời chồng, tuy rằng cuộc sống hiện giờ không tệ nhưng lại có quá nhiều mất mát."

Đồng Gia Hân nghe vậy, giả vờ thờ dài. "Dĩ xem đó, lại nhắc tới chuyện buồn của con rồi. Năm sau đã ba mươi tuổi, lại chưa có ai để ý tới, mẹ con cứ tụng kinh bên tai con mãi con cũng sắp phát điên rồi."

Ngự Yến bị cô chọc mà bật cười. "Ai bảo con cứ chần chừ? Giang Thiên đấy, sao không tranh thủ tiếp cận đi."

"Thôi đi, anh ấy còn không biết con là ai ấy, tiếp cận để rước nhục vào người à?"

"Sao lại nói vậy chứ, cái con bé này." Ngự Yến nhủ mày. "Con thì có chỗ nào không tốt, hiểu chuyện lại lễ phép, thông minh nhanh nhẹn, dịu dàng điềm đạm có chỗ nào không tốt chứ? Lại còn xứng vô cùng xứng với Giang Thiên nhà dĩ."

"Được rồi được rồi." Đồng Gia Hân kéo tay bà. "Con nói thật, con đã dùng mọi thủ đoạn bỉ ổi nhất có thể rồi, nhưng không có tác dụng được chưa? Đừng có trách con nữa."

"Con lừa ai chứ? Có ai lại tự mắng mình bỉ ổi? Cái con này, dĩ không hiểu con sao? Nếu con xài thủ đoạn bỉ ổi thì đã sớm không phải Đồng Gia Hân nữa rồi, chẳng qua là con muốn thành bà cô già ế chèo queo nên mới chần chừ thôi." Ngự Yến đi theo cô vào bên trong nhà.

Đồng Gia Hân. "Tính tình của con, lãnh đạm, không thích ồn ào náo nhiệt, đầu óc cũng cho là thông minh đi, cái gì con cũng giống Giang Thiên hết."

"Vậy thì tốt rồi, quá hợp còn gì?"

Đồng Gia Hân dịu bà đi chậm chậm, cười nhẹ. "Nhưng mà dĩ có biết trên đời có một quy luật bù trừ lẫn nhau không? Cháu lãnh đạm anh ấy cũng lãnh đạm, cháu thích đọc sách anh ấy cũng thích đọc sách, đầu óc cháu trật tự, anh ấy cũng y chang như vậy thì cuộc sống còn gì thú vị nữa? Nếu về chung một nhà mà ở, thì có lẽ nhà sẽ biến thành cái chùa đấy."

"Tại sao?"

"Tại vì im lặng, không ai nói với ai, thì chẳng thành cái chùa thì là gì?" Đồng Gia Hân hài hước đáp. "Con nghĩ người như Giang Thiên, phải tìm một cô gái, hoạt bát, thông minh, đầu óc phải không trật tự, thích náo nhiệt ghét đọc sách, thường xuyên làm những chuyện ngốc nghếch thì sẽ hợp nhất."

"Sao con chắc chắn như vậy?"

"Tại vì con cũng vậy mà? Người con chọn phải giống hệt như trên, là người tỏa sáng như ánh mặt trời, chứ không phải một núi băng vừa nhìn tới là muốn sợ."

Ngự Yến gật đầu, xem ra lý lẽ của Gia Hân cũng không phải không hợp lý. "Này, vậy con thấy dĩ và chú con có tồn tại quy luật bù trừ không?"

"Có chứ, này nhé, dĩ ăn nhiều thì chú ăn ít. Dĩ bình tĩnh thì chú lại có phần nóng tính, dĩ nhân hậu thì chú cương nghị. Quá hợp còn gì?"

"Cái con này, vừa mới khen hiểu chuyện xong lại dám bảo dĩ ăn nhiều." Ngự Yến giả vờ trách móc.

Đồng Gia Hân cũng phối hợp. "Ôi Chúa ơi, con có tội rồi, thôi để con hầu hạ quý bà đi ăn trưa nhé."

"Cái con này..."

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Đừng trông chờ tình cảm thật sự của Ngụy Giang Thiên

Vô số đồ ăn ngon bày ra trước mặt, một con gà quay cỡ lớn, một đồng sơn hào hải vị. Quanh bàn tiệc sang trọng là di An Bình, là tiểu Cù, là phúc đại gia, là Hạo nhi và tất cả, tất cả người ở cô nhi viện. Họ đều sum vầy cạnh cô, cùng nhau cười nói vui vẻ, ăn uống hả hê no đến đi không nổi.

Đột nhiên...

"Ui da!" Tâm Đan ôm trán bật dậy. "Dương Nam Phương, anh điên hả? Sao lại đánh em?"

Dương Nam Phương bỏ cuốn sách trên tay xuống. "Nói đi tự học sao lại ngu gât thành ra thế này?"

Tâm Đan dụi mắt. "Gia Vi, mấy giờ rồi?"

"Bốn giờ."

"Muộn vậy rồi sao?" Tâm Đan ngáp một tiếng. "Ừa, Dương Nam Phương anh tới hỏi nào vậy?"

Dương Nam Phương không trả lời mà nhìn vào cánh tay bị băng bó của cô. "Cánh tay sao rồi?"

"Còn cử động được, chưa tàn phế."

"Nói lung tung!" Anh gằn giọng cảnh cáo. "Còn Mộng Hương?"

"Chưa bại não." Mộng Hương cười đáp.

Sắc mặt Dương Nam Phương trải dài ba vạch đen. "Vật hợp theo loài, đúng là chơi thân với nhau thì y chang như nhau."

Tâm Đan cười cười, lật sách ra rồi để đó chứ thật chất đọc không vào một chữ nào. "Ngủ một chút mà khỏe cả người."

"Ngủ riết rồi sẽ dần luôn đấy." Dương Nam Phương tiện miệng đâm chọc cô một câu.

Tâm Đan trừng mắt. "Có anh đâm đấy, em ngày nào cũng thông minh ra một chút."

"Thông minh hơn thì nói chuyện với người lớn phải lễ phép một chút." Anh cầm cuốn sách gõ nhẹ vào trán cô.

Tâm Đan phùng má. "Thì anh giỏi cứ ra dáng người lớn đi rồi em dạ thưa."

"Thôi được rồi can hai người đấy, để chúng tôi đọc sách có được không?" Gia Vi nài nỉ.

Tâm Đan hừ một tiếng, cũng không nói gì nữa.

Dương Nam Phương thấy thái độ của cô hẳn học thì hạ giọng lên tiếng. "Được rồi không phục chứ gì? Có ngon thì trả lời được câu hỏi của anh nếu không em chính là người đàn."

"Được, trả lời thì trả lời, sợ gì chứ?" Tâm Đan hất cằm. "Hỏi đi, câu nào khó khó vào nhé."

Dương Nam Phương lừ mắt nhìn cô. "Đồ em, trộn màu đỏ và màu xanh dương lại sẽ ra màu gì?"

"Anh đừng có đùa với người học y, mấy câu hóa học này em cũng từng xem sơ qua rồi, m là màu tím chứ gì?" Tâm Đan khoanh tay đáp.

"Được, giỏi hóa chứ gì?" Dương Nam Phương mỉm cười. "Sodium Chloride hay còn gọi là natri clorua là tên hóa học của một chất rất phổ biến. Nó là gì?"

Tâm Đan. "..."

"Thế nào?" Dương Nam Phương đắc trí. "Sao không trả lời."

Cái tên gì mà lạ thế? Tâm Đan còn chưa xem qua lần nào, chất rất phổ biến sao? Là chất gì mới được. Cô gãi đầu cố gắng nhớ xem đã từng nhìn thấy ở đâu chưa, cuối cùng vẫn không thể nhớ ra, đành chịu thiệt để Dương Nam Phương chế cười mình vậy. "Không biết!"

Cùng lúc này, giọng nói phía sau lưng của cô vang lên, dập đi nụ cười đắc thắng của Dương Nam Phương.

"Là muối."

Tâm Đan quay lại, hai mắt cũng bừng sáng. "Anh...à, thầy Ngụy!"

Thật may mắn, suýt nữa thì mừng quá mà lỡ miệng gọi bậy bạ rồi.

Ngụy Giang Thiên ném cho cô một ánh mắt cảnh cáo rồi đi tới. "Sinh viên khoa y lại không biết chất cơ bản này sao?"

Dĩ nhiên câu nói này là để thăm vấn Tâm Đan, nhưng Gia Vi mà Mộng Hương lại được cái giật mình chột dạ mà nhanh miệng giải thích. "Em biết, tui em biết nhưng chẳng qua là không tham gia thôi."

Ngụy Giang Thiên không đáp, nhìn Tâm Đan chăm chăm. Cô liếm môi, khó khăn giải thích. "Thì lâu lâu cũng phải bị chấp đĩa một chút chứ."

Anh không trả lời cô. "Đi tự học sao lại thành đồ vui rồi?"

"Tại Dương Nam Phương nói em đàn, em mới thách anh ta đồ thôi." Tâm Đan bĩu môi giải thích.

Anh cười một tiếng, không nhịn được giờ tay vò tóc cô. "Còn oan ức gì nữa, nói đúng quá còn gì?"

Tâm Đan gạt tay anh ra, rồi đưa mắt nhìn ba người kia. Không ngoài dự đoán bọn họ ai cũng nhìn cô không chớp mắt cứ như thể khó hiểu với động tác vừa rồi của Ngụy Giang Thiên vậy. Anh cũng không quá khẩn trương mà ngồi xuống bên cạnh cô. "Đồ vui cũng hay, tôi có thể tham gia không?"

Tâm Đan vỗ tay. "Đúng vậy, thầy Ngụy đây là người có IQ cao, Dương Nam Phương lần này anh chết chắc rồi."

Dương Nam Phương quan sát kỹ càng biểu cảm hiện giờ của Ngụy Giang Thiên, sau đó nói. "Được, nhưng anh đồ em không phải đồ thầy Ngụy."

"Thầy ấy sẽ làm trợ thủ cho em." Tâm Đan vỗ ngực, rõ ràng là về mặt của cáo mượn oai hùm mà.

Ngụy Giang Thiên cũng không nói gì, mỉm cười nhìn cô.

Dương Nam Phương nghe thấy cô tự tin như vậy, trong lòng liền cảm thấy không vui. "Được, vậy chúng ta qua toán học. Dễ thôi, ba con gà mái đẻ ba quả trứng trong ba ngày. Vậy mười hai con gà sẽ đẻ được bao nhiêu quả trứng trong mười ngày?"

Gì chứ?! Câu đó gì mà nghe rối loạn tiền đình như thế này? Tâm Đan vội vàng giơ ngón tay lên, miệng lẩm bẩm tính toán. "Ba con gà, ba ngày, được ba trứng...mười hai con...thì là ba mươi..."

"Bốn mươi tám quả." Ngụy Giang Thiên tựa lưng ra sau ghế, thấy Tâm Đan bắt đầu có dấu hiệu trật đường ray thì ưỡn oai lên tiếng.

Tâm Đan cũng không nghi ngờ mà liền vuốt đuôi khẳng định. "Đúng, là bốn mươi tám quả."

Anh khẽ cười, lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng hệt như một đứa con nít dựa dẫm mình của cô, trong lòng không khỏi như có một cọng lông vũ lướt qua. Anh giải thích. "Ba con gà mái cần ba ngày để đẻ ba quả trứng, tức là mỗi con đẻ một quả sau ba ngày. Nếu là mười hai con, chúng ta có mười hai quả sau ba ngày, và bốn mươi tám quả sau mười hai ngày."

Anh đứng lên, kéo theo Tâm Đan đứng lên theo. Lúc cô còn chưa biết chuyện gì xảy ra thì Ngụy Giang Thiên đã nói với ba người kia. "Xin lỗi, nhưng tôi có việc phải đem cô ấy đi."

Nói xong, bỏ mặt sáu con mắt trừng lớn đầy kinh ngạc kia mà kéo Tâm Đan rời khỏi phòng tự học. Cô cũng cảm thấy may mắn là trong phòng lúc này cũng vắng người, vì trời lạnh nên sinh viên cũng không siêng năng đi đọc sách nếu không chắc chắn ngày mai cả trường đều dấy lên tin đồn không hay.

"Anh, anh làm gì vậy?"

Ngụy Giang Thiên mở cửa. "Lên xe."

"Nhưng mà đi đâu?"

"Đi đấu kiếm."

"Đấu kiếm?" Tâm Đan còn ngơ ngơ ngác ngác thì bị anh đẩy lên xe.

Hội quán võ thuật ở thành Bách Nhật giờ này đã vắng hơn một chút. Cô đi theo Ngụy Giang Thiên vào bên trong, khắp nơi đều là phong cách cổ xưa hình như đây là nơi có truyền thống từ Trung Quốc, trên kệ tủ phía xa treo rất nhiều thanh kiếm, gắng tay quyền anh bài trí cũng đậm chất võ thuật. Cô thấy anh cầm lên một thanh kiếm, mà ban đầu cô cũng không biết đó là cái gì sở dĩ như vậy là vì nó quá dẻo, không bén kích thước thì nhỏ chứ không phẳng dẹp như mấy cây kiếm trong phim cổ trang. Tâm Đan cầm lên xem tới xem lui một lượt. "Anh đừng nói là anh bảo em đấu với anh nhé."

Ngụy Giang Thiên đeo găng tay màu trắng vào, không nhìn cô một cái, khẽ nhếch môi. "Em có trình độ không?"

"Anh..." Đúng là không, cô còn không biết cái cô đang cầm trên tay là gì.

Nhân viên của hội quán đem y phục lên, Ngụy Giang Thiên bảo cô đứng đây đợi rồi rời khỏi đi thay đồ. Tâm Đan thử vung thanh kiếm trong tay vài đường, nhẹ như thế này, dẻo như thế này thì làm sao đánh?

Đột nhiên, lúc cô không phòng bị nhất thì phía sau có người gọi một tiếng. Giọng nói kể bên tai bất thành linh vang lên làm Tâm Đan giật mình theo phản xạ nhắm mắt quay lại đồng thời định vung thanh kiếm lên.

Cũng may Nguyễn Trọng Hy không tề trong việc né tránh, hấn nghiêng người qua một bên một tay túm lấy thanh kiếm của cô, sắc mặt còn chút hoảng sợ. "Này, em muốn làm gì vậy? Giết người hả?"

Tâm Đan giật lại thanh kiếm. "Gì chứ, ai bảo anh ở đâu chui ra làm tôi giật mình?"

"Tôi đi từ cửa chính vào đây, chui khi nào chứ?" Nguyễn Trọng Hy thờ phào. "Em nhớ câu này không? Lần đầu tiên tôi gặp em, em cũng đã nói như vậy."

Tâm Đan xì một tiếng rồi quay đi chỗ khác, Nguyễn Trọng Hy giơ tay nhẹ nhàng xoay mặt cô lại, hấn cũng cúi thấp người xuống. "Đừng nói với tôi em cũng tới đánh kiếm đây?"

Tâm Đan đẩy hấn ra. "Ai nói chứ, là thầy Ngụy đưa tôi tới."

"Ồ, Ngụy Giang Thiên đưa em tới? Tôi còn tưởng em cố tình xuất hiện trước mặt tôi." Nguyễn Trọng Hy thu lại nụ cười, cợt nhả nói.

Tâm Đan thán phục nhìn hấn. "Chú à, chú cũng thật là phong phú, có lẽ đã đạt tới cảnh giới của sự hoang tưởng rồi đấy."

Nguyễn Trọng Hy hình như cũng không muốn đôi co với cô, khác với bình thường khi bị cô nói móc như vậy hấn chắc chắn sẽ gân cổ cãi lại nhưng hiện giờ ngoại trừ một sự trào phúng đến lạnh lùng trong mắt cũng không có gì khác. "Thế nào, hai người thân thiết lắm sao? Yêu nhau rồi à? Nghĩ kỹ lại, nếu tôi phải gọi em một tiếng chị dâu thì thật là tổn thọ nhau quá."

"Anh, anh nói gì chứ?" Tâm Đan trừng mắt.

Nguyễn Trọng Hy nhếch môi. "Ồ, đồ mặt kia."

"Nguyễn Trọng Hy anh đang cố tình kiếm chuyện phải không?"

"Thì sao? Chị dâu muốn dạy dỗ em sao?"

"Anh..." Tâm Đan tức tối, cứ hể nhìn thấy vẻ cợt nhả trên mặt Nguyễn Trọng Hy là cô lại không giữ được bình tĩnh, có lẽ là trời sinh cô dị ứng với đàn ông trắng hoa, xem thường phụ nữ. Chính vì vậy cô không thể nào có thiện cảm với hấn được. Tâm Đan giơ tay muốn giáng cho hấn vài cái tát để hấn nghiêm túc lại, nhưng Nguyễn Trọng Hy làm sao có thể để cô động thủ trên đầu thái tuế như vậy? Hấn chỉ cần một tay, không cần nhìn tới cũng có thể thuận lợi giữ chặt cánh tay nhỏ đang tức giận muốn vung xuống của cô.

"Lâu ngày không gặp, càng ngày em càng nóng tính." Nguyễn Trọng Hy giữ chặt tay cô, dù đã đỡ được một cái tát nhưng vẫn chưa có ý định buông ra, ngược lại còn thu hẹp khoảng cách giữa hai người, cúi xuống nhỏ nhẹ bên tai cô. "Nói cho em biết, đừng trông chờ tình cảm thật sự của Ngụy Giang Thiên, anh ta, nguy hiểm lắm."

Tâm Đan không trả lời, cũng không vội vàng giẫy tay ra, cô chỉ không hiểu ý của Nguyễn Trọng Hy. Hấn đứng thẳng người, cũng không có ý định giải thích gì thêm, trên mặt lại trở về đáng vẻ bất cần thường ngày. "Ngược lại, em có thể suy xét đến người thật lòng với em, ví dụ như tôi chẳng hạn."

Cô nghiêng rằng, không nói không rằng giẫm chân mình lên chân hấn nhấn thật mạnh một cái.

Ngay lập tức sắc mặt Nguyễn Trọng Hy xanh mét vội vàng buông cô ra rồi ôm chân nhảy lò có trên đất. "Ồi trời ơi, cái cô gái này sao lại độc ác như vậy chứ? Đau chết tôi rồi..."

"Để anh bỏ cái tật từ nay đừng có trêu chọc tôi."

"Chuyện gì thế?" Lúc này Ngụy Giang Thiên trở lại, thấy tình huống trước mặt thì lên tiếng.

Nguyễn Trọng Hy thấy hình như khí thế của mình đang bị giảm sút, hấn buông chân xuống, giả vờ như con đau ở chân không có thật. Nghiêm chính đáp. "Không có gì, hấn huyền vài câu thôi."

Tâm Đan quay qua anh, lúc này trên tay anh cầm một cái mũ hình thù kỳ lạ. Bộ y phục vừa thay hoàn toàn là màu trắng, nhìn sơ qua không khác gì băng y tế quấn khắp người, có lẽ do ảnh hưởng nghề nghiệp nên Tâm Đan cũng có chút biến thái. Nhưng phải công nhận, bộ y phục này vừa hay lại ôm sát thân hình trắng kiện đầy quyến rũ của anh.

Mà giờ cô mới để ý nhìn lại, đứng nói chuyện nãy giờ hóa ra Nguyễn Trọng Hy cũng mặc đồ y hệt Ngụy Giang Thiên. "Hai người mặc đồ cặp à?"

Sắc mặt Ngụy Giang Thiên sa sầm. "Là đồ để đấu kiếm."

Nguyễn Trọng Hy nheo mắt. "Anh cả, đi đâu kiếm sao lại phải đem theo mỹ nhân vậy chứ? Muốn khẳng định cái gì sao?"

"Câu nghĩ quá nhiều rồi." Ngụy Giang Thiên giành lấy thanh kiếm mà Tâm Đan đang cầm trên tay. "Chỉ là muốn để cô ấy nhìn qua vài đường kiếm, để tự vệ khi cần thiết."

"Tôi thấy cả cây kiếm cô ấy còn không biết cầm đấy." Nguyễn Trọng Hy cười cười. "Tâm Đan, em đi theo tôi đi, đảm bảo không cần động tay chân, vệ sĩ của tôi lúc nào cũng có thể giữ cho an toàn cho em."

Ngụy Giang Thiên kéo cô lại gần mình hơn một chút, rõ ràng là đang phân định rạch ròi giữa cô và Nguyễn Trọng Hy. "Vậy thì cậu sai rồi, cô ấy không phải là người thích giao tính mạng của mình vào tay người khác."

Tâm Đan ngước lên, từ góc độ chỉ nhìn thấy chiếc cằm cương nghị cùng với ánh mắt lạnh nhạt của anh. Cô luôn cảm một cảm giác, cảm giác đó từ từ sinh sôi nảy nở, không nói thành lời.

Chính là, thấu hiểu.

Phải, rõ ràng là Ngụy Giang Thiên hình như rất hiểu cô.

Đúng là cô trước giờ luôn không muốn giao tính mạng của mình cho người khác quản lý, đối với cô đó là một việc rất ngu ngốc. Từ nhỏ, vào cô nhi viện, cho tới tận bây giờ tính mạng của cô đều do cô đảm bảo. Cho dù người khác có muốn cô cũng sẽ không tin tưởng được bất kì ai.

Nếu nói có lần nào cô liều mạng sống của mình để giao cho người khác nắm giữ hay không? Câu trả lời là có.

Chính là lần đó, ở trong khu rừng kia, cô đã nắm lấy tay của Ngụy Giang Thiên.

Đó là lần duy nhất, cô tin tưởng một người đến vậy.

Hóa ra, sự tin tưởng của cô đối với anh bắt đầu từ giây phút đó, kéo dài đến tận bây giờ.

Trong lúc cô đang lẳng lặng hồi tưởng, thì hai người đàn ông kia đang ngằm đầu mắt với nhau. Mỗi người một dụng ý, một suy nghĩ lại không ai nói ra, chỉ âm thầm đấu đá.

Nguyễn Trọng Hy gác cây kiếm lên vai. "Được thôi, chúng ta vào phòng."

Tâm Đan quay lại thực tại, nghe được câu này thì sững sờ. "Vào phòng? Hai anh hả?"

"Ừ!" Nguyễn Trọng Hy.

Tâm Đan. "... vào phòng làm gì?"

"Đấu kiếm." Nguyễn Trọng Hy.

Tâm Đan. "..."

Vào phòng đấu kiếm? Đấu óc cô lại trôi nổi phương nào...

Tương tượng cảnh hai người họ tranh nhau nói kiếm mình mạnh hơn kiếm đối phương, sau đó họ sẽ tỏ tình với nhau còn cô đành cam nguyện chúc phúc cho họ. Chỉ nghĩ thôi Tâm Đan liền cười sáng sặc, khi "tình tảo" lại thì bị hai gương mặt đang áp sát của Ngụy Giang Thiên và Nguyễn Trọng Hy dọa cho giật mình lui ra sau một bước.

Lúc này chính là một loại tư thế, hai người họ đứng cạnh nhau, còn cô thì lại đứng đối diện. Tâm Đan phải công nhận Nguyễn Trọng Hy và Ngụy Giang Thiên tuy không nét giống nhau gì cả nhưng lại đều anh tuấn bất phàm, hiện giờ cả hai người đều đang áp sát mặt nhìn cô. Tâm Đan có cảm giác mình đang là cô gái đáng giá nhất thế giới này, nếu có người đi qua đây chỉ sợ họ sẽ đem cô đi bán đấu giá.

Ngụy Giang Thiên nheo mắt. "Em nghĩ gì trong đầu thế?"

"Phải đó, nghĩ cái gì thế?"

Rõ ràng là câu hỏi, nhưng vẻ mặt của hai người họ không khác gì đã biết được suy nghĩ bây bạ của cô rồi không bằng.

Cô mở to mắt, biết rằng không thể qua mặt nên thành thật thú nhận. "Gần đây, có đọc qua một số tiểu thuyết đam mỹ..."

"Vớ va vớ vẩn!" Hai người họ cùng đồng thanh mắng thẳng vào mặt cô, sau đó trừng mắt nhìn nhau một cái rồi đi vào phòng đấu kiếm.

Tâm Đan lau lau cái mặt, tuy rằng không có nhưng cô lại có cảm giác hình như có cả một xô nước bọt của hai người họ hắt thẳng vào mặt cô thì phải. Không lẽ cô từ nữ phụ ngôn tình giờ lại thành nữ phụ đam mỹ sao?

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 73: Thật ra, câu chuyện đó vẫn chưa dừng lại đâu

Tâm Đan lò tò đi theo sau họ. "Này, hai người vừa nói đấu kiếm, thanh kiếm này thật lạ, là bộ môn gì vậy?"

Nguy Giang Thiên trả lời cô. "Là kiếm liễu."

"Là gì?" Lần đầu cô nghe bộ môn này thì phải.

Nguyễn Trọng Hy quay lại giải thích. "Thông thường, kiếm có ba loại đó là liễu, chém và ba cạnh. Môn kiếm liễu chỉ được đánh vào người, đó là không tính đầu và tay chân. Bên nào tấn công thì có quyền ưu tiên nếu hai người đâm trúng cùng lúc thì bên tấn công được điểm. Bên phòng thủ chỉ có thể đỡ rồi đánh lại, trường hợp đỡ được thì sẽ giành được quyền ưu tiên và khi đâm lại hễ đâm trúng là có điểm, thứ hai không đỡ mà đâm ngay nhưng phải tránh được đòn của bên tấn công. Trường hợp hai này bên tấn công có đâm trúng tay chân hoặc đầu nghĩa là không trúng vùng mục tiêu thì bên thủ cũng không được điểm. Môn kiếm chém cũng có luật ưu tiên tương tự. Chỉ có môn kiếm ba cạnh là không có ưu tiên gì hết, hai người cùng đâm trúng thì cùng có điểm trừ trường hợp hai người đang hòa nhau thì sẽ không tính cho bên nào. Bên cạnh đó..."

"Tối giản đi, đầu óc cô ấy..." Nguy Giang Thiên đứng bên cạnh lau thanh kiếm trên tay, nhìn thấy vẻ mặt Tâm Đan ngày càng đàn ra thì ngất lời. Tuy chỉ nói nửa câu không rõ ràng nhưng vẫn thể hiện được ý tứ trong đó.

Cô trừng mắt.

Chỉ tiếc là anh nói quá đúng, Nguyễn Trọng Hy nói cái gì cô không hiểu gì hết.

Nguyễn Trọng Hy thờ dài. "Vậy thì thực hành, hiệp đầu tiên nhường anh cả trước đây."

Nguy Giang Thiên nâng khoe môi. "Không dám, từ nhỏ cậu luôn thua tôi, người được ưu tiên hẳn là cậu mới đúng."

"Con người tôi không biết khách khí là gì đâu, anh chắc chắn chứ?"

"Đừng nhiều lời, đấu đi." Nguy Giang Thiên đáp.

Tâm Đan ngồi xếp bằng dưới đất, làm khán giả duy nhất của giải đấu này. Thấy không khí giữa hai anh em nhà kia lại bắt đầu trở nên nặng nề thì liền nhanh trí hô lên. "Đô, và bây giờ là cuộc đại chiến của hai kiếm thủ, xin mời cho một tràng pháo tay."

Vừa nói lại vừa nhiệt tình vỗ tay bộp bộp, Nguyễn Trọng Hy vốn dĩ đang chuẩn bị tinh thần căng thẳng thì chống nạnh nhìn cô. "Nè cái cô kia, có thể đừng chọc tôi cười được không? Cái này cần sự tập trung, cô có biết không?"

Tâm Đan gật đầu. "Được rồi, vậy thì chuẩn bị!"

Phút chốc cô lại trở thành MC dẫn chương trình.

Hai người đều đứng ở tư thế phòng thủ cơ bản, Tâm Đan từng xem qua người khác đấu kiếm ba cạnh, nhưng bộ môn kiếm liễu này hình như lại không giống ở một chỗ đó là dù cô đã hô bắt đầu thì Nguy Giang Thiên và Nguyễn Trọng Hy không lao thẳng vào nhau ngay lập tức để ra đòn mà lại tận dụng sự mềm dẻo của thanh kiếm, vờn nhau tìm sơ hở để tấn công. Giống như là đang thử thách sự can đảm và kiên nhẫn cũng như tài phòng thủ của đối phương vậy. Khi đã thật sự nắm được sơ hở, lượt đầu tiên là Nguyễn Trọng Hy đánh còn Nguy Giang Thiên sẽ phòng thủ và đáp trả.

Khi này anh nói cả hai người đã đấu với nhau từ nhỏ, chính vì vậy Tâm Đan không có nhìn ra họ đều có kỹ thuật và trình độ tuyệt vời. Nhất là Nguy Giang Thiên, ngay cả khi đối thủ áp sát không có khoảng trống để ra đòn, thì anh vẫn có những cú ra đòn lợi hại bằng những cú "ngoáy" kiếm sau lưng hoặc sau vai để đánh mũi kiếm trúng giáp đối thủ, ghi điểm thành công.

Hiệp thứ nhất kết thúc, 1-0 nghiêng về Nguy Giang Thiên.

Nguyễn Trọng Hy nghiêng răng, để chờ ngược anh ta liền quay qua lên lớp cô. "Có hình dung ra được chưa?"

Tâm Đan mở balo lấy viên kẹo cao su ra ngậm. "Tôi đã hình dung ra được chú sẽ thua ở hiệp hai thảm bại cỡ nào rồi đấy."

"Em..." Nguyễn Trọng Hy thở hắt ra một cái, quay lại nói với anh. "Đúng là kỹ thuật không suy giảm chút nào, nhưng tôi sẽ phòng thủ kỹ hơn ở hiệp sau. Anh có còn nhớ khi còn nhỏ, tôi rất thích bộ môn này vì đây là một môn thể thao đòi hỏi hết sức về thể chất và tinh thần. Hầu hết mọi người không thấy điều này, vì nó xảy ra quá nhanh, không ai có thể nhìn thấy những gì đang thực sự xảy ra."

Nguy Giang Thiên nâng mắt. "Thật ra, nhanh quá cũng không hẳn là chuyện tốt. Biết câu chuyện thỏ và rùa chứ? Một con rùa và một con thỏ cãi nhau xem ai nhanh hơn. Chúng quyết định giải quyết việc tranh luận bằng một cuộc thi chạy đua. Chúng đồng ý lộ trình và bắt đầu cuộc đua. Thỏ xuất phát

nhanh như như bắn và chạy thật mạng một hồi, và sau khi thấy rằng đã bỏ khá xa bạn rùa, thỏ nghĩ nó nên nghỉ mệt dưới một tán cây bên đường và thư giãn trước khi tiếp tục cuộc đua. Thỏ ngồi dưới bóng cây và nhanh chóng ngủ thiếp đi. Rùa từ từ vượt qua thỏ và sớm kết thúc đường đua, dành chiến thắng. Thỏ giật mình tỉnh giấc và nhận ra rằng nó đã bị thua. Trên thực tế, chậm và ổn định đã chiến thắng cuộc đua."

Anh nhếch môi.

Nguyễn Trọng Hy không có ý đáp trả. Cả hai bắt đầu hiệp thứ nhì, lần này quả nhiên Nguyễn Trọng Hy đã phòng thủ kỹ càng hơn. Hiệp đấu kết thúc chưa đầy hai phút với tỷ số một đều.

Tâm Đan ngồi một bên, hô lên tỷ số để hai "kiếm thủ" biết được.

Nguyễn Trọng Hy chiến thắng, hài lòng mỉm cười, "Nhưng cuộc sống không quá đơn giản như thế đâu anh cả à, chúng ta nên tiếp tục phát triển câu chuyện thêm một chút chứ? Sau đó thỏ vô cùng thất vọng vì để thua và nó cố suy nghĩ. Nó nhận ra rằng nó đã thua chỉ vì quá tự tin, bất cẩn và thiếu kỷ luật. Nếu nó không xem mọi thứ quá dễ dàng và chắc thắng, thì rùa không thể nào có cửa hạ được nó. Vì thế, nó quyết định thách thức một cuộc đua mới. Rùa đồng ý. Lần này, thỏ chạy với tất cả sức lực của nó và chạy suốt một mạch về đích. Nó bỏ xa rùa đến mấy dặm đường. Nhanh và vững chắc sẽ chiến thắng cái chậm và ổn định."

Nguy Giang Thiên bình tĩnh giờ kiểm ra. "Tiếp tục thôi."

Cả hai tiếp tục hiệp thứ ba.

Kết quả dường như đã được xen kẽ đồng đều, kẻ chín người mười không ai thua kém ai qua xa. Lần này Nguy Giang Thiên đã có kế hoạch và một loạt các động tác gần như cờ vua, cố gắng buộc Nguyễn Trọng Hy vào vị trí mà hắn không thể bảo vệ, và sau đó thực hiện ở tốc độ sét đánh, trong khi Nguyễn Trọng Hy còn chưa kịp phản ứng thì đã thua trong chớp mắt.

Dù Tâm Đan không chớp mắt theo dõi, nhưng cô cũng chỉ có thể dựa vào biểu cảm của hai người để nhận định vừa rồi người nào thắng mà thôi. Vì thực tế đường kiếm quá nhanh, quá dứt khoát của cả hai làm cô hoa mắt.

Nguy Giang Thiên thở ra một tiếng, "Nhưng câu chuyện vẫn không đơn giản như vậy, nó không hề dừng lại ở đây. Rùa đã suy ngẫm kết quả và nhận ra rằng nó không có cách nào thắng được thỏ trên đường đua vừa rồi. Nó suy nghĩ thêm một tí nữa và rồi thách thức thỏ một cuộc đua khác, nhưng có một chút thay đổi về đường đua. Thỏ đồng ý. Và cả hai bắt đầu cuộc đua. Như đã tự hứa với lòng mình là phải luôn nhanh, thỏ bắt đầu chạy và chạy với tốc độ cao nhất cho đến bên bờ sông. Vạch đích đến lại còn đến hai Km nữa ở bên kia sông! Thỏ đành ngồi xuống và tự hỏi không biết làm sao đây. Trong lúc đó, rùa đã đến nơi, lội xuống sông và bơi qua bờ bên kia, tiếp tục chạy và kết thúc đường đua. Trước tiên, cần phải xác định ưu thế của mình, và sau đó là biết chọn sân chơi phù hợp."

Cả hai đều không ai thua ai, họ tiếp tục đấu thêm một ván để cân bằng tỷ số 2-2. Và quả nhiên, hiệp này Nguyễn Trọng Hy thắng. Sau đó bắt đầu hiệp thứ năm để quyết định, lần này đường kiếm của họ đều vô cùng điêu luyện, người tiến kẻ lùi khéo léo né tránh. Cuối cùng kết thúc, hòa nhau. Cả hai người đều đồng thời đắm vào đối phương, cùng thời gian, không chút chênh lệch.

Tâm Đan ngồi dưới đất, xếp bằng vừa nhai kẹo vừa lắng nghe cuộc nói chuyện kia. Cô dư sức nhận ra được chủ đích của hai người họ, lúc này khi kết quả đều hòa nhau mới tranh thủ tiếp lời. "Thật ra, câu chuyện đó vẫn chưa dừng lại đâu."

Cả hai người hạ kiếm, cùng lúc nhìn về phía cô.

Tâm Đan lên tiếng, "Đến đây, thỏ và rùa đã trở thành đôi bạn thân thiết và họ cùng nhau suy ngẫm. Cả hai nhận ra rằng cuộc đua sau cùng có lẽ sẽ có kết quả tốt hơn. Vì thế, chúng quyết định tổ chức một cuộc đua cuối cùng, nhưng chúng sẽ cùng chạy chung một đội. Cuộc đua bắt đầu, thỏ công rùa chạy đến bên bờ sông, rùa lội xuống sông và công thỏ bơi qua bên kia bờ sông. Lên đến bờ, thỏ lại công rùa đưa cả hai cùng về đích. Và chúng cùng nhận ra rằng đã về đích sớm hơn rất nhiều so với các lần đua trước."

Nguy Giang Thiên khẽ nhủ mày, im lặng chăm chú nhìn cô.

Ánh mắt Nguyễn Trọng Hy cũng lóe lên một tia sáng khó phân định.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Đừng kéo Tâm Đan vào chuyện này

Tâm Đan đứng lên, phui phui mông mình rồi đi tới, giật lấy cây kiếm trong tay Nguy Giang Thiên. "Thật tuyệt vời nếu mỗi người đều thông minh và đều có ưu điểm riêng, nhưng trừ khi hai người cùng làm việc với nhau trong một đội và cùng chia sẻ, cống hiến ưu thế của từng người, anh sẽ không bao giờ thực hiện công việc được hoàn hảo bởi vì luôn luôn có những trường hợp anh không thể làm tốt hơn người khác. Điều quan trọng của làm việc theo nhóm là phải chọn được người trưởng nhóm trong từng trường hợp cụ thể. Phải chọn được người có ưu thế về lĩnh vực mà họ làm trưởng nhóm. Bên cạnh đó phải lưu ý rằng cả thỏ và rùa đều không hề đầu hàng hay nản chí sau thất bại. Thỏ quyết tâm làm việc hăng hơn và cố gắng nhiều hơn sau khi phải thất bại

cay đắng. Rùa phải thay đổi chiến lược vì nó đã cố gắng làm việc hết sức. Trong cuộc sống, khi phải chịu đựng, đối mặt với thất bại, có thể đó cũng là thời điểm thích hợp để cố gắng hơn và nỗ lực nhiều hơn nữa, nhưng đôi khi cũng cần phải thay đổi chiến lược và thử tìm kiếm giải pháp khác. Và đôi khi phải làm cả hai. Thỏ và rùa trong câu chuyện cũng đã học thêm một bài học để đời khác đó là thay vì chúng chống đối hay cạnh tranh với nhau, chúng bắt đầu tìm cách giải quyết tình huống, và chúng đã cùng nhau làm tốt hơn rất nhiều so với sự chống đối."

Nguy Giang Thiên đi lướt qua cô, đến cạnh tủ nước lấy ra một chai nước suối mở nắp uống một ngụm, rồi tựa vào bức tường sau lưng. "Sự đồng thuận nên bắt nguồn từ một mục đích chung nào đó."

Nguyễn Trọng Hy để thanh kiếm lên kệ ngay ngắn. "Có rất nhiều người nhất quyết phải rạch ròi từng chút một, đối với họ, chính vì tính cách này đã khiến họ trở thành người chống đối mọi thứ không thuộc về mình."

"Những thứ không thuộc về mình, tại sao phải tìm cách chiếm đoạt? Đó chính là điểm khác nhau giữa tôi và cậu, chính vì tôi không tranh đoạt, con đường tiến lên cái ghế chủ tịch của cậu chẳng phải sẽ dễ dàng hơn nhiều sao?"

Nguyễn Trọng Hy cười khẩy. "Con người tôi trước giờ thích hơn người khác, nhưng chưa bao giờ cần sự dễ dàng cả."

"E hèm..." Tâm Đan che miệng, háng giọng mộ tiếng. "Thật ngại quá, hai người đâm chọt nhau có thể công khai một chút không? Nói những lời toàn là ẩn ý, tôi nghe chẳng hiểu gì cả?"

Nguyễn Trọng Hy buồn cười liếc mắt nhìn cô. "Chẳng phải em cũng biết chúng tôi đang đâm chọt nhau sao?"

"Tôi..." Tâm Đan đáp. "Aizz, thế giới của người lớn tuổi phức tạp thật ghét nhau thì cứ lòi nhau ra chửi, lại còn nói đủ thứ trên đời nghe mà mệt não."

Tâm Đan vừa dứt lời, liền cảm nhận được khí lạnh bủa vây.

Nguy Giang Thiên và Nguyễn Trọng Hy đồng loạt nhìn qua. "Em nói ai lớn tuổi hả?"

"Giật mình hà..." Tâm Đan lui ra sau, lúc họ nói xéo nhau thì cũng không bày ra vẻ mặt lạnh lùng như vậy, nhưng cô chỉ nói có một câu thì sắc mặt hai người ai cũng sa sầm vài phần. Sau cái giật mình cô nhanh chóng hồi phục tinh thần, tận dụng thời cơ đưa một câu. "E, hình như em có thể khiến hai người thỏ và rùa, nhanh và chậm cùng đồng thanh đồng điệu có phải không vậy? Vậy, em chẳng phải là mục đích chung của hai người rồi sao? Hãy da, vinh dự chết đi được."

Đó chỉ là câu nói đùa.

Nhưng hình như đối với hai người đàn ông kia không phải là vậy.

Họ cùng nhau im lặng, rõ ràng là đang nghiêm túc nhìn cô chằm chằm.

Tâm Đan. "... Đùa thôi mà, không cần quá đáng vậy chứ?

Nguyễn Trọng Hy ngồi xuống sàn đấu, có vẻ như đã thấm mệt. "Lần đa dạng hóa hoạt động này có lẽ đã có phần nhất thời nhưng chưa chắc là sẽ thất bại. Đây chẳng phải là dịp thuận lợi để cậu tranh giành với tôi sao?"

"Tôi muốn cảnh cáo cậu một chuyện thôi, làm chuyện gì cũng phải biết người biết ta. Nếu xét về mặt này, việc đa dạng hóa hoạt động kinh doanh tại Vạn Đức vẫn còn khá xa vời, hiện tại tổng nguồn vốn của 12 doanh nghiệp mới được cổ phần hóa của tập đoàn mới chỉ đạt 12.535 tỷ đồng - tức là chưa tới một tỷ USD, đây là một con số rất khiêm tốn so với các tập đoàn lớn trên thế giới. Còn tổng nguồn vốn của toàn Vạn Đức cũng chỉ bằng một phần nhỏ so với một tập đoàn đa quốc gia trên thế giới. Khi chúng ta không có được nguồn vốn cần thiết, sẽ có những ảnh hưởng không nhỏ đến năng lực phát triển của Vạn Đức ngay chính trên thị trường trong nước. Tôi lúc chỉ sợ tham vọng quá bị tham vọng hại lại thôi, Vạn Đức không đủ vốn hoạt động đương nhiên sẽ khó có thể huy động một lượng vốn lớn để đa dạng hóa sang lĩnh vực hoạt động mới." Ngờ khí của Nguy Giang Thiên không quá khoa trương, giống như anh đang hỏi đầu bếp hôm nay sẽ ăn món gì vậy. Nhưng chính vì không cố tình ra vẻ khoa trương lại khiến mọi lý luận vừa rồi của anh vô cùng đáng tin cậy, nó chính xác là kinh nghiệm của một người từng trải.

Tâm Đan ngồi bên cạnh Nguyễn Trọng Hy, xếp bằng chống cằm nghe anh nói. Cô tựa như là một học sinh nhỏ đang chăm chú trên giảng đường, không ngờ tới anh ngoài cứu người giỏi ra thì còn biết cả mấy lý luận kinh doanh kia. Cô tuy rằng nghe có chỗ hiểu chỗ không nhưng chỉ cần nghe tới khúc một tỷ USD là đã bắt đầu hoa cả mắt. Tuy Tâm Đan không biết giữa Nguyễn Trọng Hy và Nguy Giang Thiên đã xảy ra chuyện gì, nếu căn cứ theo câu chuyện về Lâm Cẩm Tú thì hai người họ lại không giống thái độ của đàn ông khi cùng tranh giành nhau một cô gái, càng không giống thâm thù đại hận. Theo kinh nghiệm của mình, Tâm Đan xác định giữa hai người này là tranh giành nhưng lại không có địch ý.

Dĩ nhiên, một người như Nguy Giang Thiên nếu quay lại Vạn Đức thì sẽ là cản trở lớn của Nguyễn Trọng Hy trong con đường lên ghế chủ tịch ngồi. Nhưng trong thái độ của Nguyễn Trọng Hy lại không giống như là đang sợ hay là tìm cách gây cản trở mà giống với hỏi ý và thách đấu hơn.

Hai anh em nhà này càng ngày càng khiến cô tò mò hứng thú. Dĩ nhiên, đây chỉ là kiểu hứng thú của mấy bà tám nhiều chuyện thôi.

"Tâm Đan, em thấy sao về chuyện này?" Nguyễn Trọng Hy đột nhiên quay qua cô.

Tâm Đan vốn dĩ đang chìm đắm trong thế giới quan riêng của mình, tự nhiên cảm nhận được cả hai người đàn ông đều đang nhìn mình thì hoảng hốt. "Thấy, thấy cái gì? Tôi có biết gì về lĩnh vực này đâu mà nói."

Nguyễn Trọng Hy cười. "Vậy sao? Tôi còn tưởng em cái gì cũng biết chứ."

"Tôi không phải là thánh mà cái gì cũng biết. Người cái gì cũng biết là đó không phải tôi." Tâm Đan chỉ tay về phía Ngụy Giang Thiên, tự xưng cái ông chú này lại hỏi cô vấn đề trên sao hỏa, người ở trái đất và không có họ hàng trong NASA như cô thực sự là bị tai bay vạ gió. Tâm Đan đứng lên. "Em muốn đi vệ sinh."

"Đi thẳng quẹo phải, thông thả." Nguyễn Trọng Hy chỉ đường.

Tâm Đan nhìn sang Ngụy Giang Thiên, anh gật đầu với cô một cái cô mới rời khỏi phòng đầu kiểm.

Trong phòng bỗng chốc chỉ còn lại hai người đàn ông, không có Tâm Đan làm bình phong cả hai người liền không cần tiếp tục đóng kịch.

"Đúng là anh cả cái gì cũng biết, vậy có biết dụng ý thật của tôi hay không? Hay là phải giả ngu ngơ làm thiên thần?" Nguyễn Trọng Hy công kích.

"Con người của tôi giữa nội hàm và bề ngoài đều thống nhất với nhau, cho nên không thích dài dòng, cậu muốn gì thì cứ nói thẳng."

"Nội hàm và bề ngoài thống nhất với nhau?" Nguyễn Trọng Hy cười khẩy, giọng nói tràn ngập ý mỉa mai. "Vậy cậu ở trước mặt cô gái nhỏ kia ôn nhu dịu dàng, trước mặt cha tôi điềm đạm chừng mực, nhưng thực chất thì sao? Cậu vừa rồi của cậu không phải là ngầm cảnh cáo hay sao?"

Ngụy Giang Thiên không trả lời, chính là một sự im lặng đến lạnh người dần dần toát ra, chai nước suối trong tay cũng bị anh siết chặt.

Nguyễn Trọng Hy ngược lại bình tĩnh vô cùng. "Được, tôi không muốn dài dòng dài nữa, vụ lần này phía bên mở khai thác ở Trung Đông gặp một số gát rồi, cần tới sự giúp đỡ của anh cả đây."

Ngụy Giang Thiên nghe thấy vậy, tựa như không nhận được mà bật cười, chỉ có là nụ cười không có chút vui vẻ nào. "Quy mô lớn như vậy, một bác sĩ nhỏ như tôi sao có thể giúp cậu?"

Nguyễn Trọng Hy phối hợp với anh, gật đầu. "Đúng, bác sĩ thì không thể giúp được gì, nhưng..."

Nói đến đây hắn dừng lại, thách thức nhìn Ngụy Giang Thiên. "Thiếu chủ của Hồng Môn, thì có thể đó."

Ngụy Giang Thiên tựa như màn đêm, một luồng khí lạnh lật úp xuống khiến người khác rét run. "Thái độ này của cậu là đang nhờ vả hay sao?"

"Đúng vậy, tôi đang nhờ vả người đã lái xe đâm chết bạn tốt của mình, thái độ này đã là khách sáo nhất rồi." Nguyễn Trọng Hy nói tới đây, từ đáy mắt liền lạnh lẽo đáng sợ.

Giữa hai người đọng lại một khoảng không gian tựa như bị đóng băng, tràn đầy địch ý và thù hận. Họ tựa như hai con hổ đang vờn nhau bằng tâm lý, cuộc vờn đuổi này lại mang tính sinh diệt.

Một lúc sau, Ngụy Giang Thiên bình thần đặt chai nước xuống bàn. "Vậy thì tiếc quá, tôi không giúp gì được cho cậu, mà Hồng Môn cũng sẽ không giúp cậu."

Anh quay người toan rời khỏi phòng đầu kiểm, Nguyễn Trọng Hy phía sau lại thông dong lên tiếng. "Cậu nghĩ rằng tôi thật sự cần sự giúp đỡ của cậu sao? Anh cả, tôi chỉ là đang muốn nhắc nhở anh thôi, đừng có cứu người mãi như vậy không khéo lại quá nhập vai ảo tưởng luôn bản thân là thiên thần. Tâm Đan cô ấy, không thâm sâu như anh, cũng không mưu mô xảo quyệt như anh nên cô ấy luôn nghĩ rằng vị thầy giáo tốt tâm tốt tính là một người đàn ông ôn nhu dịu dàng, nhưng tôi cứ nghĩ tới một ngày nào đó cô ấy chính mắt nhìn cậu tuyệt tình cán qua người mà cậu luôn xem là anh em tốt kia, thì...bùm, bùm...đúng là thú vị, thật mong tới ngày đó."

Ngụy Giang Thiên dừng chân, không hề quay lại, đôi mắt đen lầy lợ ra về hồ hững lạnh toát lòng người. "Đừng kéo Tâm Đan vào chuyện này."

"Ồ." Nguyễn Trọng Hy như bắt được một khoảnh khắc xúc động, đi lên vài bước. "Cảm động chết được, quả nhiên anh cả đã nhập vai rồi, tưởng mình thật sự là thần tiên mà quên mất bản thân là ma quỷ khát máu sao? Đúng là chuyện có thể khiến thần chết cười ra nước mắt đấy, được rồi, thấy anh thòi gian qua cứu nhiều người như vậy, xem như anh cũng tích được chút công đức, tôi nói cho anh cả biết. Mục đích tôi ký tên vào hoạt động đa dạng hóa, lại lựa chọn một ngành hoạt động trùng lặp với rất nhiều công ty khác, chính là để tất cả hỗn loạn, thế giới của cậu...à không, là anh cả, thế giới của anh mai này sẽ lại giống như mười hai năm trước...một khi hắc bạch phân tranh, tôi nghĩ anh sẵn sàng, lái xe, tông chết cô ấy."

"Cậu nghĩ quá nhiều rồi."

"Được, cứ cho là tôi nghĩ nhiều đi." Nguyễn Trọng Hy cười một tiếng. "Nhưng Tâm Đan vừa rồi nói đúng, chúng ta đúng là vừa phát hiện ra mục tiêu chung, tôi cũng vừa phát hiện ra điểm yếu của cậu. Đừng mở miệng nói không muốn kéo cô ấy vào trò chơi này, thật ra cô ấy đã bị cuốn vào từ lâu rồi. Từ đại hắc bang, từ đại gia tộc một khi loạn lên thì liệu rằng cô ấy, có phải là một Lâm Cẩm Tú thứ hai hay không?"

Hôm đó trước khi chia tay, Ngụy Giang Thiên kéo cô lại hỏi một câu. "Tâm Đan, em tôi nên cùng với Nguyễn Trọng Hy đứng cùng chiến tuyến?"

Cô trả lời. "Về việc này em không rõ bởi vì em không biết giữa hai người đã xảy ra chuyện gì, nhưng em cũng cảm thấy hai người cũng không có địch ý. Dù là có huyết thống hay không đi nữa, gia đình chính là một tập thể, không nên phân biệt của ai và của ai. Như em vậy này, ở cô nhi viện, toàn là người lạ nhưng họ chính là gia đình của em, người một nhà không nên có hiềm khích."

"Nếu như mẹ của em cũng bước thêm bước nữa, bản thân em ngoài chấp nhận ra có thể bằng mặt không bằng lòng không?" Anh lại hỏi.

Tâm Đan ngẫm nghĩ. "Em chưa từng trải qua cảm giác này, nên cũng không rõ lắm. Nhưng em chắc chắn rằng anh đang quá chi tiết trong việc phân xét, thật ra em nghĩ tình cảm chính là không cần chi tiết như vậy. Anh có thể suy xét từ nhiều góc độ, như là...ừm, mẹ anh và dượng của anh hiện giờ có phải là nguyên nhân khiến gia đình lúc trước của anh tan vỡ hay không? Như là, dượng của anh đối xử với bác gái và anh trước giờ như thế nào? Nếu thứ nhất là không phải và thứ hai là tốt thì em nghĩ anh có thể chấp nhận. Tình cảm, nói chung là rất phức tạp, từ góc độ nào cũng có một định nghĩa của nó."

Anh nhìn cô, khóe môi chợt mỉm cười. "Ngũ ngon!"

"Anh cũng vậy, em vào đây." Cô vẫy tay chào anh.

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Em có thể bình tĩnh như vậy là vì em tin tưởng anh

Sau khi cô khuất bóng, Ngụy Giang Thiên không lập tức rời đi, dưới ánh đèn đường ánh mắt anh dần trở nên thâm thúy. Anh lấy điện thoại gọi đi. "Điều tra cho tôi tất tần tật về Lâm Dung Tâm Đan."

Ngay khi cô vừa bước vào phòng, đã phát hiện có mùi yêu khí...

Không phải mùi xăng như trước, là yêu khí...

Có hai con ma nhiều chuyện đang khoanh tay nhìn cô.

Gia Vi. "Đi đâu thế?"

"Có đi đâu đâu." Tâm Đan bỏ balo lên bàn rồi cầm bình trà lên định rót nước uống nào ngờ bình không còn một giọt nước. "Sao, sao không ai pha trà hết vậy?"

Cô đi tới bình nước sôi, cũng không còn một giọt.

Mộng Hương cười. "Hừ, kể từ hôm nay ở trong ký túc thì sẽ không có nước uống."

"Sao thế? Bộ quản lý mới ban hành sắc lệnh mới hả?" Tâm Đan hỏi.

Gia Vi. "Quản lý thì không ban hành, lệnh là do hai người chúng tớ ban hành đấy."

"Các cậu lại làm trò gì đây?"

"Làm trò gì?" Mộng Hương. "Tớ phải là người hỏi câu này mới đúng, cậu và thầy Ngụy đang làm trò gì đây? Bây giờ một là cậu đầu thú hai là từ nay về sau đồ của cậu là của bọn tớ, đồ của bọn tớ cũng là của bọn tớ."

Tâm Đan nằm rạp xuống bàn. "Trời ơi đừng mất nhân tính vậy chứ..."

"Giờ kể không?" Gia Vi khoanh tay đe dọa.

"Được được, tớ sẽ thành thật khai báo..."

Cô biết giấy thì không thể gói được lửa, hơn nữa Gia Vi và Mộng Hương lại là người thân cận cạnh cô, có muốn giấu diếm cũng không được. Tuy rằng Mộng Hương có tính nhiều chuyện nhưng cô tin chắc chắn cô ấy sẽ không hé răng chuyện này cho người ngoài biết, còn Gia Vi tính tình lại điềm đạm hướng nội nên cũng không giao du nhiều với ai khác nên cũng không đáng lo ngại. Nào ngờ, cứ tưởng thành thật thì sẽ được khoan hồng nhưng thành thật xong rồi thì hai người họ lại quay ra giận dữ cô, nói là cô không có nghĩa khí, không xem họ là bạn, không thành thật, không đáng tin cậy các kiểu. Tâm Đan cũng nghếch mặt ra, thế nào mà cô đã thành tâm khai báo tới mức độ này rồi mà còn bị giận chứ?

Đến tận sáng hôm sau, Tâm Đan diễn bài khổ nhục kế đeo theo hai người kia mà giải thích. "Tớ thì luôn đấy, bản thân tớ cũng bị ép buộc thôi, Ngụy Giang Thiên không muốn công khai nên tớ đành phải giấu hai người bạn thân nhất của tớ. Tớ biết tớ có lỗi, tội ác tày trời, trời đất không dung thứ, biển cả không chứa nổi, sa mạc Sahara cũng đựng không hết tội lỗi của tớ. Tớ đã làm cho Gia Vi và Mộng Hương buồn lòng, khiến niềm tin nơi hai người bạn thân nhất của tớ bị tổn thương. Lâm Dung Tâm Đan tớ, đúng là có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không gánh hết tội."

Gia Vi và Mộng Hương đứng bên cạnh, nghe được mấy lời này cũng nổi hết cả da gà. Tuy rằng Tâm Đan biết cách này của cô hơi không chính đáng vì đã đổ lỗi hết lên người Ngụy Giang Thiên, nhưng chút xúi chuyện vặt này đối với anh cũng không có ảnh hưởng gì, nhưng đối với cô thì sẽ ảnh hưởng lớn. Vì vậy cô không còn cách nào đành phải hy sinh người bạn trai mới này thôi.

Quả nhiên Gia Vi và Mộng Hương nghe xong, vừa buồn cười mà vừa ghê tởm cô hơn... nhưng cuối cùng, hai người cũng không còn cách nào khác mà giảng hòa với Tâm Đan. Tiết đầu tiên của buổi sáng là y, hôm nay học về cái gì mà nghiên cứu sự biểu lộ của EGFR, HER2 gì gì đó. Hôm nay cả ba người bọn cô đến giảng đường sớm nên đã xí được một vị trí đầu bàn có tầm nhìn lên máy chiếu rõ nhất, vì hôm nay nghe đồn là bài ghi có rất nhiều, không dài, chỉ khoảng bảy trang A4 là cùng thôi. =.=""

Nguy Giang Thiên rất đúng giờ đã đi vào giảng đường, anh vẫn trung thành với sự chính chu từ đầu tới chân. Nhưng hôm nay cô lại phát hiện chiếc áo sơ mi xanh biển dài tay của anh có chút tùy hứng được anh xắn lên tận khuỷu tay, chính vì vậy nhìn vào cũng không còn sự cứng nhắc như mọi khi. Anh để chiếc laptop trong tay lên bàn rồi gắn dây kết nối với máy chiếu vào máy, cả giảng đường cũng nhanh chóng đứng lên.

"Ngồi xuống hết đi." Nguy Giang Thiên nhìn qua một lượt mọi người sau đó tự động dùng ánh mắt lên người Tâm Đan.

Anh nhìn cô như vậy, giống như thể một điều rất tự nhiên hoàn toàn không có chút khó hiểu nào. Nhưng chỉ có cô mới thấy đây là một loại ánh mắt cực kì không liêm chính.

Tiết học của anh đa số là sinh viên nữ, sinh viên nam đến chủ yếu là vì thích cách giảng bài của anh nhưng sinh viên nữ thì 80% là thích anh.

Vừa nghĩ tới Tâm Đan thật sự muốn đem vải đen bịt mắt bọn họ lại.

"Vì thời lượng kiến thức hôm nay phải học sẽ vô cùng nhiều nên chúng ta chúng ta không khảo bài, tôi thông báo trước bài giảng hôm rất quan trọng vậy nên phiền các bạn ở đây chuyển lời tới những người bạn không tham gia tiết học này dùm tôi một câu. Tôi chia buồn với họ vì bài giảng mà họ bỏ lỡ chắc chắn sẽ có xuất hiện trong kỳ thi năm hai của các em."

Nguy Giang Thiên nửa đùa nửa thật nói, các sinh viên liền che miệng cười khúc khích.

Cho tới khi tiết học bắt đầu, chỉ mới mười lăm phút mà tay của cô gần như gãy làm đôi rồi. Số chữ còn phải ghi nhiều hơn là số kiến thức chạy được vào trong đầu cô nữa, Nguy Giang Thiên vừa lý giải vừa đọc bài, giọng của anh không nhanh, trầm thấp rất dễ nghe nên các sinh viên cũng vô cùng thích nghe anh đọc hơn là nhìn chữ từ trên máy chiếu để ghi bài. Mà Tâm Đan bây giờ mệt tới mức không thể có tâm trạng thưởng thức giọng nói nam tính kia của thầy Nguy nữa, cô chỉ hận tay trái của mình không thể viết chữ luôn.

Vì một tay căn bản là cực khổ lắm mới viết kịp.

Lúc này Mộng Hương phía sau khều khều Gia Vi mượn bút đỏ, Gia Vi nói không có thể là cô nàng lại kéo áo Tâm Đan mượn bút đỏ. "Tâm Đan, mượn bút đỏ coi."

"Đợi một chút, tớ còn đang ghi tiêu đề." Cô đỏ ỏm vì ghi bài.

Nào ngờ chỉ khoảng mười giây sau Mộng Hương lại kéo cô. "Rồi chưa, mượn chút coi..."

"Đợi chút đi."

"Xong chưa, tớ không theo kịp rồi này."

Tâm Đan bực bội, vừa phải ghi bài, vừa phải lắng nghe, phía sau lại bị Mộng Hương làm phiền, nhất thời không khống chế nổi cảm xúc cô đã quát lên. "Bà đây nói là đợi một chút! Chậm một chút thì chết hay sao?"

Sau khi lời nói thốt ra, quả thật hình như đã có một bầy quạ đen bay qua giảng đường.

Cả phòng quay lại nhìn chằm chằm vào cô, phút chốc cô như trở thành một minh tinh đứng dưới vô số con mắt của fans hâm mộ.

Ai cũng nghĩ rằng lần này Tâm Đan chết chắc rồi, thầy Nguy không thích nhất chính là sự mất tập trung của sinh viên trong lúc thầy ấy giảng bài.

Ngay cả Tâm Đan cũng nghĩ mình tiêu chắc rồi.

Cô quay lại, Nguy Giang Thiên đứng là đang nhử mày nhìn cô...

Nhưng... Nguy Giang Thiên lại như cười như không.

"Dạ tôi biết rồi, để tôi đọc chậm lại."

Cả phòng nháo lên như ong vỡ tổ, ngay cả Tâm Đan cũng không ngờ tới anh lại nói như vậy, nhất thời ngượng đỏ cả mặt, cô rụt cổ lại làm con đà đều trốn tránh. Gia Vi và Mộng Hương bên cạnh đều cười mờ ám với cô...

"Nào, trật tự." Nguy Giang Thiên không muốn mọi người dồn hết sự chú ý vào việc này, nếu không nói không chừng mặt của cô gái nhỏ kia sẽ bốc cả khói xám, anh chỉ là không nịn được muốn trêu thôi nên cũng không muốn làm cô khó xử. "Ý nghĩa thực tiễn của vấn đề này chính là cung cấp cho chúng ta thêm một công cụ mới đó là những yếu tố mức phân tử EGFR và HER2 để lựa chọn bệnh nhân vào điều trị bằng trastuzumab, một liệu pháp điều trị đích mới có hiệu quả đối với ung thư dạ dày tiến triển HER2 dương tính. Kết quả biểu lộ EGFR và HER2 có thể giúp cho chúng ta lựa chọn phác đồ hóa trị phù hợp cũng như tiên lượng bệnh. Nào, đến đây thì tôi muốn xem quá trình soạn bài của các em như thế nào. Bạn nào cho tôi biết, tỷ lệ nam

nữ chênh lệch trong ung thư biểu mô dạ dày như thế nào?"

Giảng đường rì rào bàn tán, Gia Vi tự tin trả lời. "Em có nghiên cứu rồi, ung thư biểu mô dạ dày có liên quan với giới tính. Trong nghiên cứu của em, tỷ lệ nam/nữ là 2,75/1. Các nội tiết tố sinh dục nữ có vai trò bảo vệ, làm cho nữ mắc bệnh này thấp hơn so với nam."

Ngụy Giang Thiên gật đầu. "Hợp lý, vậy còn về tuổi tác?"

Một sinh viên khác trả lời câu hỏi này. "Em nghĩ bệnh này có liên quan khá chặt chẽ với độ tuổi. Thường đến với người trên năm mươi tuổi."

Liên Chiêu giờ tay đặt câu hỏi. "Sự phụ, vừa qua em có thực hiện trên mẫu mô phẫu thuật. Tuy nhiên thì khối u dạ dày thường không đồng nhất, nên tỷ lệ biểu lộ HER2 trên mẫu mô sinh thiết không hoàn toàn đồng nhất với mẫu mô phẫu thuật, em cũng không biết vì sao nữa."

"Câu hỏi rất hay." Ngụy Giang Thiên gật đầu. "Chỉ có một lý do duy nhất đó là vì mẫu sinh thiết nhỏ."

Tâm Đan xoay xoay cây viết trong tay, càng ngày trình độ quay viết của cô càng thêm phần điêu luyện thậm chí có thể làm nhuần nhuyễn với cả tay trái vốn không được thuận cho lắm. Cô nhìn lên màn hình máy chiếu. "Vì vậy cho nên để xây dựng tiêu chuẩn đánh giá riêng kết quả nhuộm hóa mô miễn dịch mẫu mô sinh thiết là cần thiết với cả EGFR lẫn HER2. Ngoài ra đặc điểm của đối tượng nghiên cứu, nhất là đặc điểm mô bệnh học, cũng có thể ảnh hưởng lên kết quả nhuộm HER2. Có phải không ạ?"

Anh gật đầu, ánh mắt chứa đựng ý cười lan rộng tới khóe môi. "Thông minh lắm."

Liên Chiêu ngồi phía sau cô cũng phải trầm trồ. "Xem ra anh có đối thủ cạnh tranh rồi."

"Không dám không dám." Tâm Đan vẫy tay, ngữ khí thì khiêm tốn nhưng thái độ thì cố tình ra vẻ ta đây.

Ngụy Giang Thiên cho ra một bài tập yêu cầu sinh viên ghi nhận lại tỷ lệ chính xác từ những thông tin được chiếu ra trên màn hình, cả phòng liền tranh thủ làm bài tập. Sau khi kết thúc, anh không gọi ai khác để hỏi mà gọi ngay trúng Tâm Đan làm cô giật mình ngồi thẳng dậy. "À, em đã ghi nhận được tỷ lệ đồng biểu lộ EGFR và HER2 là 15%."

Ngụy Giang Thiên hỏi. "Vậy cho thấy cái gì?"

"Cho thấy chúng ta có thể xác định sự biểu lộ EGFR có liên quan với sự biểu lộ HER2 trên mẫu khối u tiên phát lẫn trên mẫu hạch di căn." Tâm Đan đáp.

Mộng Hương phía sau sáp lại nói nhỏ. "Tâm Đan, cậu nói tiếng sao hóa hả?"

Gia Vi. "Mộng Hương không hiểu bài, tớ cũng không hiểu lắm hay là lát nữa về cậu chỉ lại đi."

Tâm Đan lườm hai người, không biết ai mới là người hôm qua dừ tợn bức cung cô nữa. "Phí gia sư đắt lắm đấy."

Mộng Hương khinh bỉ xì một tiếng dằn mặt, còn Gia Vi cũng chỉ cười trừ.

Ngụy Giang Thiên có vẻ rất hài lòng với câu trả lời này của Tâm Đan. "Vậy nên có nhiều yếu tố phân tử họ HER có liên quan với ung thư dạ dày. Có thể đây là một nguyên nhân làm cho một số bệnh nhân ung thư dạ dày không đáp ứng với điều trị đơn đích EGFR hoặc HER2. Vì vậy, tiếp cận đa đích là một trong những hướng lựa chọn mới hiện nay. Được rồi, bây giờ các em tiếp tục cho tôi biết sự biểu lộ EGFR có liên quan với vị trí khối u không?"

Giảng đường xôn xao bàn tán, một sinh viên ngồi ở dãy đầu tiên từ cửa đếm vào lên tiếng. "Em thấy sự biểu lộ EGFR không liên quan với vị trí khối u vì tỷ lệ biểu lộ EGFR của ung thư tâm vị là 33,3%, cao hơn so với ung thư không thuộc tâm vị là 25%, nhưng mà sự khác biệt chưa có ý nghĩa thống kê."

Liên Chiêu gật đầu. "Em đồng ý, em nhận thấy hàm lượng EGFR trong khối u đoạn gần là không khác so với khối u đoạn xa. Ngoài ra tỷ lệ biểu lộ EGFR ở các khối u 1/3 trên, 1/3 giữa và 1/3 dưới không có sự khác nhau cả."

Gia Vi tiếp lời. "Chính xác hơn đó là 50% ung thư tâm vị đều biểu lộ HER2, trong khi chỉ có 19% ung thư không thuộc tâm vị biểu lộ HER2. Tuy nhiên, đúng là sự khác biệt chưa có ý nghĩa thống kê thật."

Tâm Đan gãi đầu, tới phiên bọn họ nói tiếng sao hòa rồi. Người mặt đất như cô đúng là nên chăm chỉ ghi bài, đừng dấn thân vào cuộc tranh luận của người sao hòa.

"Ung thư tâm vị có hai bệnh nguyên riêng biệt. Các em nhất định phải lưu ý điều này, một nhóm giống ung thư dạ dày phân xa là hậu quả của viêm dạ dày teo lại. Nhóm khác giống với ung thư biểu mô tuyến thực quản có khả năng là hậu quả của bệnh trào ngược dạ dày thực quản. Có lẽ đây cũng là yếu tố làm ung thư tâm vị và ung thư không thuộc tâm vị có sự biểu lộ HER2 khác nhau. Được rồi, tiết học kết thúc ở đây, các em về nhà tìm hiểu mối liên quan giữa sự biểu lộ EGFR, HER2 với đặc điểm đại thể, tiết sau sẽ khảo bài."

Tâm Đan thở dài, mệt mỏi nằm rạp lên bàn.

Gia Vi và Mộng Hương biết điều kéo Liên Chiêu đi trước, người bên trong phòng học cũng tản ra gần hết. Ngụy Giang Thiên đưa mắt nhìn cô gái đang úp mặt xuống bàn, trong lòng có chút buồn cười, anh tắt máy tính định bước xuống chỗ cô thì lúc này có một nữ sinh chặn đường anh. Cô gái kia đứng trước mặt anh dường như cảm thấy áp lực, mặt mũi đỏ rực lên rất có dáng vẻ của thiếu nữ e thẹn.

"Thầy Ngụy, em, em rất thích thầy...em vào trường này học...chính là vì thầy..."

Tâm Đan vốn dĩ định tranh thủ chớp mắt một chút, lúc này cũng vì một câu này của cô bạn kia mà ngẩng đầu lên. Cô dụi dụi mắt thông thả chống cằm.

"Thật xin lỗi bạn học này, em không phải là kiểu người tôi thích. Còn nữa, nếu em vào trường Bách Nhật là vì tôi, tôi chân thành khuyên em nên rút khỏi môi trường đầy áp lực này, nếu không sẽ không trụ nổi đâu."

Ngụy Giang Thiên dĩ nhiên là thu hết bộ dáng đứng ngoài xem kịch của cô vào mắt, anh chẳng những mặt không đổi sắc mà còn lạnh nhạt hơn vài phần khéo léo từ chối bạn nữ sinh kia làm cho thiếu nữ nhà người ta khóc lóc quay đầu chạy khỏi giảng đường.

Tâm Đan lắc đầu, thờ dài. "Phũ, quá phũ, thế giới này đúng là không có tình người."

Đột nhiên cô bị cốc vào đầu một cái, cái đánh này cũng không nhẹ chút nào, Tâm Đan nghiêng rặng ôm trán. "Anh làm gì thế hả?"

"Anh mới là người phải nói em đấy." Ngụy Giang Thiên đứng trước bàn học, từ trên cao nhìn xuống với bộ dáng không vui. "Thấy bạn trai mình bị người khác để ý lại phũ tay đứng ngoài cuộc như không hề liên quan là thế nào?"

"Đúng rồi, em thì có liên quan gì chứ, cô bạn kia đâu phải tỏ tình với em." Tâm Đan thẳng thắn đáp. "Vội lại, không lẽ anh hy vọng em xông vào hung hăng tát cho người ta một cái rồi làm lớn chuyện à?"

"Đương nhiên là không, nhưng, nhưng em cũng không ghen chút nào à?" Cứ nghĩ đến việc cô thản nhiên chấp nhận việc bên cạnh anh có người phụ nữ khác dòm ngó, đúng là tâm tư anh lại trở nên không vui vô cùng.

"Có chứ, ai nói là không có?" Tâm Đan thành thật đáp. "Chỉ là em từng đọc qua trên mạng một câu, khi bạn thấy người yêu của mình bị người khác tán tỉnh thì đó là chuyện của một người đàn ông, không phải chuyện của bạn, vậy nên việc em nên làm là đóng vai người tốt trong tình huống này. Em có thể bình tĩnh như vậy là vì em tin tưởng anh, anh còn không hài lòng cái gì? Chẳng lẽ hy vọng em làm ầm ĩ hơn nữa sao?"

Anh ngồi lên bàn học, kéo gần khoảng cách với cô hơn. "Đương nhiên là không."

Ngụy Giang Thiên không thích người cổ tình gây sự, người con gái của anh có thể bướng bỉnh, có thể phóng túng có thể ngang ngược nhưng tuyệt đối phải biết chừng mực một chút, không khiến anh phải chạy đi xử lý những rắc rối mà cô ấy gây ra. Hôm nay anh lại vô tình phát hiện thêm một điểm làm anh yêu đến chết mất trên người cô. Anh giờ tay nâng gương mặt nhỏ của cô lên. "Tâm Đan, em khuấy đảo tìm anh rồi."

Ngụy Giang Thiên áp xuống, không chút nhầm lẫn hôn lên môi cô. Nụ hôn anh không hề báo trước, áp lên môi cô mang theo sự bá đạo truy đuổi, không cho phép cô trốn tránh dù chỉ một chút. Anh tựa như là người đầu tiên tìm ra một châu lục mới, liên tục khát khao muốn khám phá, muốn trân trọng, muốn bảo vệ muốn mang tất cả những gì tốt đẹp nhất lên chính vùng đất mình tìm được.

Tâm Đan vốn dĩ đang buồn ngủ vì tiết học vừa rồi nhưng giờ phút này dây thần kinh trong đầu cô lại hoạt động hết công suất, trái tim cô thỉnh thoảng một tiếng, chỉ cảm thấy hơi thở của cô và mùi hương gỗ mộc quen thuộc kia dường như hòa làm một thể. Anh nửa ngồi nửa đứng trên bàn, phương hướng đối diện cô, cao hơn cô một chút, hai tay giữ lấy gương mặt bé nhỏ của cô. Tâm Đan mở mắt, có thể nhìn thấy ngũ quan cương nghị của anh gần trong gang tấc.

Ngụy Giang Thiên từ trên cao cúi xuống như vậy, khiến cho cô có cảm giác anh giống như một vị thần, vạn vật trên thế gian này đều tùy ý để anh sắp xếp.

Nụ hôn này từ từ triển miên dịu dàng, trở thành sóng biển cuộn trào mãnh liệt.

"Ừm..." Tâm Đan giờ tay chống lên vòm ngực anh, cô vốn định kháng nghị một tiếng nhưng sau khi chính bản thân mình nghe được thứ mình vừa phát ra, cô còn không tin nổi.

Sao lại có thể kêu lên như vậy?

Hơi thở của anh nặng nề như bàn thạch, từ môi hôn xuống cảm cô mon trón chiếc cằm nhỏ. Tâm Đan chính vì vậy mà nhân cơ hội hít thở, nụ hôn của anh như chuồn chuồn vẫy cánh dưới cằm cô khiến cảm giác nhộn nhạo, Tâm Đan nhìn không được liến nghiêng đầu qua một bên. "Ngứa..."

Gương mặt của anh chứa đầy vẻ si mê không chút che giấu, nụ cười giờ phút này cũng nhuốm hương vị rất nguyên thủy. Bàn tay anh miết nhẹ gò má cô, giọng nói trầm thấp mang theo tư vị tựa như rượu ngon trong lòng đất khiến người khác như bị thôi miên. "Thật không ngờ, chỗ miễn cảm của em là vùng cằm."

Cô từng nghe nói ở đâu đó rằng khi đàn ông hôn lên cằm của người con gái thì điều đó chứng minh rằng anh ấy rất yêu và muốn khám phá cô gái đó, chinh phục cả trái tim đối phương.

Cô hơi há miệng hít thở, đẩy anh ra. "Thầy Ngụy, đây là phòng học, mới phút trước còn đạo mạo trên bục giảng phút sau đã trở thành sắc lang rồi!"

Ngụy Giang Thiên không nói gì, chỉ cười cười nhìn cô, mà nụ cười đó lọt vào mắt Tâm Đan lại càng thêm phần không đứng đắn chút nào. Cô hắng giọng một cái. "Em đây còn đang rầu rĩ không biết mình có vào được năm ba hay không đây này."

"Em thông minh như vậy, vừa rồi đệ tử ruột của anh chẳng phải còn kính nể em vài phần hay sao?" Anh nói.

"Đành là em thông minh đi, cái này thì ai cũng biết." Tâm Đan lại bắt đầu tự trào. "Chỉ là không hiểu sao vào phòng thi thì em quên hết tron hà."

"Có muốn biết trước đề thi không?" Ngụy Giang Thiên bắt ngờ hỏi.

Tâm Đan giật mình nhìn anh. "Được sao?"

Anh mỉm môi gât đầu. "Được, nhưng phải hồi lộ."

"Xi!" Cô lờm một cái. "Em phải ghi âm lại làm bằng chứng trước tòa, anh lừa ai chứ?"

Ngụy Giang Thiên không trả lời, chỉ cười nhạt.

Tâm Đan lại nghĩ tới lời vừa rồi của anh. "Khoan đã, anh nói Liên Chiêu là đệ tử ruột của anh, vậy em là đồ lộn về à? Phân biệt đối xử vừa thôi chứ."

Ngụy Giang Thiên vòng tay qua sau gáy cô, ngón tay khẽ mon trớn vùng da mềm mại trên đó, chắc là do cảm giác nhưng nơi nào bị anh chạm vào máu toàn thân đều như tụ về đúng một chỗ đó khiến cô cực kì hồi hộp.

"Lượn theo bối phận, hiện giờ em là sư mẫu của Liên Chiêu, so sánh như em vừa rồi quá khập khiễng."

Gần đây cô lại phát hiện ra một điều mới mẻ.

Đó là Ngụy Giang Thiên là một người cực kỳ quy củ, tuy rằng ngoài giờ anh luôn tranh thủ tới tìm cô nhưng chỉ cần là trong lúc thực tập hoặc là trên giảng đường thì lại y như rằng biến thành một con người khác. Mỗi lần cô làm sai cái gì đều bị mắng không thương tiếc, kỷ luật thậm chí còn nặng hơn so với các sinh viên khác. Có lần cô không để ý báo cáo lại tình hình của bệnh nhân ở một phòng bệnh nên bị ăn mắng không thương tiếc, còn buộc phải viết tường trình gì gì đó. Ngụy Giang Thiên chính là một kiểu người rất có giới hạn, những thứ anh không dung túng được thì sẽ thẳng tay trách phạt, dường như không có thứ gì có thể vượt qua giới hạn và quy tắc của anh.

Giống như bây giờ, Tâm Đan quên mất bài tập anh giao hôm trước thế là anh bảo cô phải đứng trước giảng đường giải thích.

Tâm Đan liếc qua còn thấy Liên Chiêu Gia Vi và Mộng Hương cười âm thầm.

"Tại sao không làm bài tập?" Ngụy Giang Thiên nhún mày, biểu cảm không vui chất vấn cô.

Tâm Đan vội giải thích. "Em có làm "

"Vậy đâu?"

"Nhưng khi nãy em gặp cướp..."

"Cướp?" Anh vội đưa mắt nhìn một lượt xem tay chân của cô có bị thương không, nhưng lại quên mất từ ký túc đến giảng đường đều là phạm vi trường Bách Nhật, cướp ở đâu vào đây? Nghĩ tới đây lại không ngờ bản thân dễ dàng bị cô xỏ mũi như vậy, anh có chút khổ sở lắc đầu. "Chúng cướp của em cái gì?"

Anh dám chắc Tâm Đan sẽ nói là...

"Bài tập về nhà ạ."

"Đó là chuyện của em." Anh quay sang, đặt quyển vở trong tay xuống bàn nhìn cô đầy nghiêm khắc. "Còn phạt thì vẫn phạt."

Tâm Đan mếu máo còn chưa kịp nằng ni thì hơn năm mươi người ở dưới bao gồm cả Gia Vi và Mộng Hương đều nháo nhào lên hưởng ứng hình phạt của anh.

Tâm Đan. "..."

Ngụy Giang Thiên biếng nhác nở nụ cười, tựa vào ghế nhìn cô với hàm ý trêu đùa hiện rõ. "Em xem, làm gì mà cả giảng đường đều có thù với em thế này?"

Khóe miệng Tâm Đan cũng cứng ngắt. "Chắc, chắc tại do ăn ở... Nhưng mà, nhưng mà em dù không có làm bài nhưng chỉ cần thầy hỏi em có thể ngay tại đây trình bày bằng miệng."

"Giỏi vậy sao?" Anh thích thú nhướn hàng mày. "Được, vậy trình bày cho tôi biết mối liên quan giữa sự biểu lộ EGFR, HER2 với đặc điểm đại thể xem nào. Nếu trả lời được, thì bỏ qua, không phạt nữa."

"Là thầy nói đấy nhá." Hai mắt Tâm Đan sáng lên, đồng tử màu xám tro đảo một vòng đầy tinh ranh sau đó khóe miệng cũng cong lên một đường đẹp mắt. "Sự biểu lộ EGFR trong ung thư dạ dày dạng polyp và dạng thâm nhiễm cao hơn so với ung thư dạ dày dạng nốt, dạng loét qua đó em có thể xác nhận xác nhận sự biểu lộ EGFR có liên quan với phân loại Borrmann, với hệ số tương quan là $r = 0,222$. Bên cạnh đó thì đặc điểm hình ảnh đại thể ung

thư dạ dày qua nội soi có liên quan với biểu lộ HER2. Sự biểu lộ của HER2 có sự khác nhau giữa hình ảnh tổn thương đại thể, giống như là, ừm...để xem, dạng polyp và dạng nham, đúng vậy, tất cả đều có tỷ lệ biểu lộ HER2 lần lượt là 50,0% và 25,0%, cao hơn so với dạng loét cũng như dạng thâm nhiễm mà không thấy biểu lộ HER2. Sự khác biệt này, cực kỳ có ý nghĩa thống kê."

Nói xong liền đưa mắt chờ đợi đánh giá, gương mặt này của Tâm Đan cực kì giống với HiKa lúc đòi ăn làm cho anh có chút buồn cười, gật đầu tán thưởng. "Không tồi, được rồi không phật nữa, về chỗ chúng ta sang bài mới."

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 76: Anh càng nhìn càng thấy Tâm Đan không hợp làm bếp

Sau buổi học, Mộng Hương không quên trêu cô vài câu về việc quên làm bài tập, Tâm Đan lườm cô ấy, nhất thời xuất khẩu thành thơ đọc ra hai câu. "Hương bảo Hương là thiên thần, thiên thì có ít tâm thần nhiều hơn."

Mộng Hương phùng má đẩy cô một cái. "Tớ đích thực là thiên thần, có ý kiến sao?"

"Có mà thiên thần ngồi trên cái chổi ấy." Gia Vi cười cười. Tâm Đan quay qua tán đồng với cô ấy rồi cả hai đập tay một cái, chính thức về cùng một chiến tuyến.

"Lời thơ không bay lại rất vắn

Sẽ vui nếu được kết tình thân

Làm thơ đối ẩm trôi ngày tháng

Mặc sáng mặc khuya mặc cả bản."

Dương Nam Phương từ phía sau đi tới, thông dong làm ra bốn câu khiến cả ba người phải dừng chân vỗ tay.

Mộng Hương. "Anh Nam Phương, anh không học chuyên văn thì thật là đáng tiếc đấy."

Tâm Đan. "Phải đó, anh đi theo Hoàng Vũ đi, nói không chừng thành nhà văn nổi tiếng."

Dương Nam Phương gật đầu, tỏ vẻ tán đồng nhưng ngay sau đó sắc mặt lại chuyển sang bất an. "Không được, nếu anh chuyên văn thì liệu có bị ăn cái thứ gì đó không? Lại còn bị bảo đứng đây nói lung tung nữa."

Cả ba người bật cười ha hả, xem ra chuyện đã kích Hoàng Vũ kia đã lan đi tới khỏi ngoại thương rồi.

Gia Vi cao hứng đáp lại.

"Hay câu sớm tối mặc cả bản

Đúng trang nam tử trí tại tâm

Cát bụi hồng trần không vương bận

Thoát y hưởng lạc cõi nhân thần."

Một tia tán thưởng nồng đậm lướt qua mặt Dương Nam Phương, anh vỗ tay kinh ngạc. "Không tồi nhì."

Gia Vi được dịp hát cảm. "Thế mới nói, văn có thể an thiên hạ, võ có thể định càn khôn mà."

Dương Nam Phương gật đầu. "Đúng vậy, thế sao không vào khoa văn đi."

"Này này này này." Tâm Đan sấn tới, khoát vai Gia Vi. "Đừng có giành giật nhân tài ở đây, Gia Vi là của em, nhân tài của ngành y, bác sĩ tương lai đấy. Anh có biết hành động hiện giờ của anh chính là làm...làm gì ấy nhì, cái gì mà thầy Thâm hay nói ấy, cái gì loạn, cái gì nhiễu ấy..."

Mộng Hương nhắc tuồng. "Ý cậu là, nhiễu loạn lòng quân?"

"Đúng, đúng, hiện giờ anh đang làm nhiễu loạn lòng quân." Tâm Đan gật đầu.

Gia Vi chật lưỡi, đỏ mặt lên tiếng. "Đừng có nói quá như vậy chứ."

Dương Nam Phương quay qua cô. "Mọi người đi đâu thế?"

"Em đi thư viện, tìm sách tiếng anh đọc." Tâm Đan ưỡ oài trả lời. Cô chẳng muốn đọc loại sách khô khan này một chút nào, nhưng vì sắp tới kỳ thi cuối kỳ nên đành phải cắn đầu vào mà học, chỉ mong không rớt lộp độp làm xấu mặt Ngụy Giang Thiên. Nói xong lại nhìn thấy anh có chút mệt mỏi trên mặt. "Dương đại thần, anh cả đêm không ngủ à? Mắt có quầng thâm kìa."

"Đúng vậy đấy, nhìn già đi mấy tuổi ấy." Mộng Hương nói.

Dương Nam Phương thở ra một tiếng. "Hôm qua phải thức làm luận án, cả đêm đứng là không ngủ. Đúng lúc định ra ngoài tản bộ thì gặp mấy đứa."

Mộng Hương xem đồng hồ trên tay rồi hỏi hả nói. "Ôi trời, muộn vậy rồi sao, không được không được, siêu thị hôm nay bán hàng sale, sale lớn luôn đấy."

"Thật vậy sao? Sao cậu không nói sớm?" Gia Vi cũng bị cuốn theo làn sóng. "Đi thôi, tớ cùng cậu đi giành đồ. Tâm Đan, Tâm Đan, anh Nam Phương nữa, hai người nghỉ đi thư viện một ngày đi, chúng ta đi chiếm tiện nghi của người giàu thôi."

"Gì chứ..." Tâm Đan còn đang ngơ ngác thì bị Mộng Hương và Gia Vi gần như là hai người hai bên xóc nách ra khỏi trường. Dương Nam Phương không thể ngăn nổi cơn nghiện mua sắm của con gái nên hết cách thông thả đi theo sau. Tâm Đan so với Gia Vi và Mộng Hương cũng thấp hơn một chút nên nhìn cảnh cô bị bọn họ vừa lôi vừa kéo tới mức hai chân nhiều khi không chạm đất bị xách đi như vậy Dương Nam Phương ngoài buồn cười cũng chỉ bất lực hết cách.

Còn Tâm Đan, khi bị tổng lên taxi vẫn trong tình trạng vô lực phản kháng.

Dương Nam Phương ngồi ở ghế phụ còn ba người bọn cô ngồi ở ghế sau. Bác tài xế nhìn thấy cô bị "áp giải" kiểu này còn tưởng là bị bắt cóc nên sắc mặt xám ngắt. Mộng Hương thở hơi lên vì phải "xách" Tâm Đan đi, nói với bác tài. "Chú, chú ơi, làm, làm ơn...cho... aizz.."

Sao không ai nói dùm cô nàng hết vậy? Một đến mức nói cũng không rõ chữ rồi..

Dương Nam Phương thấy vậy liền ra tay trợ giúp. "Làm ơn cho bọn cháu đến siêu thị Momovo.""

Bác tài lúc này mới nhẹ nhõm hơn một chút, ông thật sự tưởng bản thân xui xẻo gặp ngay bọn bắt cóc.

Tâm Đan đến lúc này mới bực dọc tìm lại giọng nói. "Làm cái gì thế? Lôi kéo con gái nhà lành giữa thanh thiên bạch nhật còn ra thể thống gì nữa?"

"Bớt tự sướng đi." Gia Vi cốc đầu cô một cái. "Lo chuẩn bị cái chân mà chạy đi giành đồ đây này."

Tâm Đan buồn cười. "Có phải tháng bảy đâu..."

"Nói cái gì hả? Cái này gọi là tranh thủ thời cơ, rồi cái gì nữa đấy anh Nam Phương..." Tới phiên Gia Vi cụt vắn.

Dương Nam Phương đáp. "Là tranh thủ thời cơ nắm lấy lợi ích, có lợi ích mới có thị phần, đây là triết lý của khoa bọn anh."

"Cái gì mà phản với chả phân." Cô lừ mắt. Tớ còn phải đi ôn tập để chuẩn bị thi cử tới nơi kia kia, lại còn ở đó lôi kéo tớ đi ăn chơi."

Mộng Hương véo tay cô một cái. "Quạ con à, cậu thì cần gì học, chẳng phải cậu là bạn gái của ai kia sao? Điểm 0 cũng được lên lớp ấy."

"Nhỏ cái mồm một chút đi." Tâm Đan vội che miệng cô nàng lại.

Cùng lúc đó, Dương Nam Phương cũng không thể mỉm cười như phút ban đầu nữa. Nhưng cũng chẳng ai để ý tới việc biểu cảm anh đột nhiên sa sút, sự sa sút đó chỉ thoáng qua vài phút rồi lại trở về với vẻ lạnh nhạt ban đầu. "Đúng vậy đó, có bạn trai là thầy giáo rồi, cho dù có ngu ngốc cỡ nào thì cũng qua ải thôi."

"Này, sao, sao anh lại biết chứ?" Tâm Đan nhìn sang Mộng Hương. "Gia Mộng Hương, hay lắm, cậu phản chủ hả?"

Cô nàng vội dựa vào cửa sổ cảnh giác giọng tay ra. "Không phải tớ, tớ có nói gì đâu..."

Tâm Đan thấy dáng vẻ của cô nàng không giống là nói dối, bất thành linh cô nhìn sang Gia Vi, thấy sắc mặt cô ấy có hơi miễn cưỡng.

"Tớ...tớ, thấy, anh Nam Phương cũng là bạn của mình...nên...nên..."

"Con điều phụ này, đã tiết lộ thiên cơ của tớ vậy mà sáng nay còn bày đặt giận dỗi tớ vì đã không tin tưởng cậu." Tâm Đan nghiêng răng kêu một tiếng. "Aizz, Lâm Dung Tâm Đan này đúng là mất quạ mới chơi với cậu mà."

"Thì cậu đúng là quạ mà."

Gia Vi nói được một nửa câu rồi lại bị Tâm Đan trừng mắt nhất thời sợ quá nên rút cổ lại im thinh thít.

Dương Nam Phương thấy vậy liền gỡ rối. "Thế nào? Không muốn cho anh biết, hay lại xem anh là người ngoài rồi."

Tâm Đan vốn định im lặng, nhưng lại thấy lời của Dương Nam Phương có chút không thỏa đáng cô mới phản bác. "Cũng lạ thật đấy, trên đời này cứ có chuyện gì thì phải nói toét cả ra mới chứng tỏ mình với người khác thân thiết sao? Có một số chuyện cũng không nên chia sẻ mà, tại sao Mộng Hương cũng vậy, Gia Vi cũng vậy cả anh cũng thế, tất cả đều chất vấn em vì sao không nói ra? Vì sao không tin tưởng mấy người?"

Mộng Hương thấy vậy liền đỡ dành cô, đưa tay xoa xoa đầu. "Thôi nào quạ con, cậu đừng nóng, ha, thương mà thương mà."

Ngược lại Dương Nam Phương vẫn bình thản như nước, anh nhìn qua gương chiếu hậu hướng mắt thẳng về phía cô. "Đúng là có nhiều chuyện không tiện chia sẻ, nhưng chuyện này không đợi em nói anh cũng biết rồi, cũng không có gì đáng chất vấn."

"Anh cũng biết rồi? Là, là biết trước Mộng Hương và Gia Vi luôn à?"

"Ừ!" Dương Nam Phương gật đầu. "Từ lúc trước khi em hẹn hò với Ngụy Giang Thiên, anh đã biết rồi. Cái loại ánh mắt của em nói lên rất rõ ràng mà."

Tâm Đan nghe vậy, liền thu lại bộ dáng xù lông nhím mà rút cổ, giờ hai tay che mặt lại rồi quay qua hỏi nhỏ Gia Vi rằng không lẽ cô lộ liễu vậy sao? Gia Vi tỏ vẻ thấu hiểu mà gật đầu.

Dương Nam Phương nhìn thấy một màn này, chỉ hừ một tiếng rõ ràng.

Cô thấy tâm trạng anh không tốt liền nhường người, vịn tay vào ghế phụ. "Thôi nào, Dương đại thần, em cũng không phải xem anh là người ngoài mà chỉ sợ anh biết rồi lại mắng em thôi. Anh xem, lúc trước anh lôi em ra nói với em cả đồng đạo lý nào là thầy giáo nào là học trò, giữ khoảng cách gì gì đó... bây giờ em không giữ được khoảng cách còn không phải sợ anh lôi ra giảng đạo nữa sao?"

"Nói vậy là tại anh xen vào chuyện của em quá nhiều nên em ngại à?" Dương Nam Phương nhìn thấy gương mặt giống hệt mèo con của cô, cũng chỉ hơi nghiêng đầu, dù trong lòng không quá tức giận nhưng cũng không nỡ bỏ qua khoảnh khắc cô xuống nước với mình như vậy.

Quả nhiên Tâm Đan liền khản trương. "Không có mà, tuyệt đối không có... này Mộng Hương Gia Vi hai người nói vào giúp đi, câm hết rồi hả?"

Mộng Hương và Gia Vi liền "tốt bụng" lời điện thoại ra bấm.

Tâm Đan nhin không được liền mắng một tiếng. "Mẹ nó..."

Đúng là có "bạn thân" thật là nhiều lúc rất...muốn đi giết người.

Tuy là một tiếng rất nhỏ rất nhỏ nhưng vì cô đang trong tư thế nhường người chồm lên ghế lái phụ nên Dương Nam Phương nghe rất rõ. Anh quay sang, dường như không ngờ cô lại có thể thốt ra hai chữ này mà nhìn cô. "Em mắng anh?"

Tâm Đan xanh mặt, lắc đầu. "Không có."

Gia Vi và Mộng Hương buông điện thoại xuống, trừng lớn mắt. "Vậy là mắng hai bà hả?"

"Không phải..."

Bác tài thấy nhóm bạn bè này cũng thật là vui tính nên không nhin được trêu vào. "Vậy chắc là mắng tôi rồi."

Tâm Đan. "..."

Ai, ai làm ơn cứu con ra khỏi chiếc taxi này với...

Khi đến siêu thị, cô còn cẩn thận nhường cổ nhìn Dương Nam Phương. "Dương đại thần, anh còn giận nữa à? Giận gì mà giận lâu thế, mau hòa nhau với em chúng ta còn phải đi giặt đồ trong siêu thị đấy."

Dương Nam Phương cũng hết cách, cũng không trả lời và không nhin được phải phì cười. Bốn người xuống xe, anh còn vò mạnh đầu cô một cái làm tóc tai cô rũ rượi. Nếu là bình thường Tâm Đan nhất định sẽ vì vậy mà sùng gai lên đầu vồ mồm với anh, nhưng bây giờ có cho tiền tỷ cô cũng không dám làm thế.

Cái gọi là tranh hàng sale Tâm Đan cũng không phải là chưa làm, nhớ lúc trước một mình cô dẫn cả đám nhóc trong cô nhi viện đi phá phách khắp nơi, có lần trong khu phố mở hội bán kem, thế nào cô triệu tập cả đám cùng đi quyết định "dập sập" luôn cái quán kem đấy, ăn không hết thì không về.

Bây giờ chen trong dòng người đông đúc này, tự dưng lại muốn quay lại ngày hôm đó. Quay lại cuộc sống chan hòa trong cô nhi viện, chưa từng rời xa.

Có điều nếu cô vẫn là Thanh Nhã, thì có thể như bây giờ được một người đàn ông như Ngụy Giang Thiên nhìn tới không?

Không, không thể nào. Vì thứ nhất, Thanh Nhã không xinh đẹp, nếu như cô ấy còn sống chắc cũng phải làm bụi đời giành giật miếng ăn để sống, thế giới của cô ấy không có tình yêu cũng không cho phép tồn tại thứ gọi là tình yêu. Thứ hai, Thanh Nhã và Ngụy Giang Thiên là người của hai thế giới, nhưng

cô bây giờ cũng vẫn còn cảm thấy Lâm Dung Tâm Đan và Ngụy Giang Thiên vốn dĩ cũng không thuộc cùng một thế giới.

Tình yêu, rất phức tạp.

Mà mấy bà nội trợ xung quanh lúc đi tranh hàng giảm giá thì sức mạnh còn lớn hơn cả lực sĩ, không biết họ có động lực ở đâu ra mà xô cô qua đây cô lại làm cô chóng cả mặt. Thật vất vả mới có thể tụ họp lại bốn người, gom được một xe đẩy toàn là thực phẩm và mỹ phẩm, Mộng Hương và Gia Vi mệt tới mức bất chấp mỹ quan ngồi thụp xuống đất thở, còn Tâm Đan và Dương Nam Phương dù có khá hơn một chút nhưng cũng không tốt lành mấy.

Dương Nam Phương là cậu ấm nhà giàu, đây chính xác là lần đầu tiên anh đi làm mấy loại chuyện này. Hàng cao cấp anh xài không hề thiếu, vậy mà bây giờ lại đi tranh nhau vài ba củ cà rốt với mấy bà thím, anh nghĩ nếu đem chuyện này đi kể lại cho cha mẹ nghe nói không chừng họ sẽ lột cả tròng trắng ra ngoài.

Con trai bảo bối của họ lại bị mấy bà nội trợ làm cho cả tấm lưng ướt sũng mồ hôi.

Thật đúng là đau lòng.

Lúc tính tiền, Mộng Hương và Gia Vi vừa nhìn qua con số liền quay lại trắng trợn ban hành sắc lệnh hùng hạp.

Dương Nam Phương và Tâm Đan nhìn nhau khó hiểu.

"Tại sao anh phải bỏ tiền ra? Khi nãy tiền taxi cũng anh trả rồi còn gì."

"Phải đó." Tâm Đan gật đầu. "Với lại cái này là các cậu lôi tớ đi chứ tớ có muốn mua đâu mà phải trả tiền?"

Mộng Hương chống tay, không hài lòng. "Này, hai người nam thanh nữ tú, bỏ chút tiền ra xem như tích chút công đức đi. Với lại mớ đồ này chẳng phải là mua để làm lẩu chúng ta cùng ăn sao?"

"Chúng ta có hẹn ăn lẩu sao? Dương đại thần, anh muốn ăn lẩu sao?" Tâm Đan quay qua hỏi.

Dương Nam Phương phối hợp lắc đầu, cô lại cao hứng sấn tới. "Vậy thì chúng ta ăn lẩu, tớ có thể chấp nhận nhưng cậu nói tất cả mấy thứ này đều là của chung nếu đúng như vậy thì có thể hùng tiền mà trả nhưng, e hèm, tớ không có xài mascara, mi giả, phấn nền, mấy thứ này làm sao đây, tớ thấy hình như nó cũng nằm trên bàn tính tiền kia."

Anh quay qua, buồn cười. "Em không xài sao?"

Tâm Đan trừng mắt. "Chúng ta đang cùng phe đấy, bớt hại nhau đi."

Gia Vi xuống nước hết mức. "Làm ơn, Quạ con, cậu là con quạ đẹp nhất cái bầu trời này."

Người ta khen cô là mỹ nữ cô còn chưa xiêu lòng vậy mà Gia Vi chỉ đánh giá nhan sắc của cô tới mức con quạ? Thật là khó chấp nhận. Nhưng nếu còn đòi co nữa thì nhân viên bán hàng sẽ nghĩ cả đám bọn cô gây rối mà gọi cảnh an tới đuổi đi thì không hay. Cuối cùng mỗi người bỏ ra một ít tiền mặt trả hết lấy con số trên hóa đơn.

Lúc ra khỏi siêu thị, Tâm Đan có đưa cho Dương Nam Phương một lon cà phê, anh nhìn cô khó hiểu bảo rằng trước giờ không uống cà phê.

"Chẳng phải anh nói hôm qua phải thức suốt đêm sao, cố tình mua cho anh đấy, uống vào để tỉnh táo lại một chút đừng có phụ lòng tốt của em." Tâm Đan vừa nói vừa tung lon cà phê trong tay lên, Dương Nam Phương giờ tay chụp lấy bật ra uống.

Anh không có thói quen uống cà phê, nhưng lon cà phê này rất ngon.

Tâm Đan nhìn thấy anh cười, cô xì một tiếng. "Xem kìa, cho anh có cốc cà phê thôi mà, làm gì mà vui dữ vậy?"

Sau đó không biết bằng cách nào mà rất nhanh Dương Nam Phương đã tìm được một bãi đất trống có phong cảnh khá đẹp mắt lại yên tĩnh giữa bốn bề thành phố náo nhiệt nhưng nơi này lại yên tĩnh vô cùng. Bọn họ thật sự đã tổ chức một buổi tiệc lẩu nướng, và thịt nướng ngoài trời.

"Táo bạo thật đấy, lấy đâu ra dụng cụ nấu ăn với lửa?" Tâm Đan hỏi.

"Thì đi mượn của mấy nhà xung quanh, Tâm Đan cậu với anh Nam Phương đi đi." Mộng Hương vừa sắp đồ ra miếng vải trải trên mặt vừa nói.

Tâm Đan khoanh tay., bật cười. "Hay nhỉ, cậu tưởng chúng ta đang quay phân đoạn hoàng thượng vi hành trong Hoàn Châu Cách Cách à? Nói mượn là mượn được chắc?"

"Thì bỏ tiền ra, mua đồ cũ của mấy nhà đó chắc cũng không tốn bao nhiêu đâu." Mộng Hương nói.

"Lại tiền?" Tâm Đan cảm thấy trời đất quay cuồng.

Thời xưa lấy trời làm nhà lấy đất làm nền thường là ám chỉ những người lãng tử giang hồ, có cuộc sống giản dị, phong trần, không màn vật chất. Phải không? Thế sao thời nay muốn lấy trời và đất làm nhà, hòa nhập với thiên nhiên lại phải vác xác đi từng nhà hỏi mua nồi nhôm? Lò nướng? Tự dung nhà

của người ta, mình thò đầu vào hỏi có bán đồ gia dụng không? Thế có đáng buồn cười không?

Có điều Tâm Đan và Dương Nam Phương thật sự là đã làm được cái việc đó, tiền anh bỏ ra còn người hỏi mua đồ là cô. Người chịu nhọc người chịu thiệt, quá công bằng.

Trong đám bọn cô, Mộng Hương chính là người nấu ăn giỏi nhất. Vì nhà cô nàng nghèo nên từ nhỏ đã phải bôn ba vào bếp núc, tất tần tật nữ công gia chánh đều làm rất tốt, vậy nên bữa tiệc này do Mộng Hương làm "đầu bếp chính" Tâm Đan cũng từng theo đi An Bình nấu nướng trong cô nhi viện nên cũng biết sơ sơ qua, tay nghề cô so với Mộng Hương còn thua xa nhưng cũng không tới mức độc chết người khác.

Cả hai loay hoay nấu lẩu bằng bếp điện, bên còn lại là Gia Vi đang gọt hoa quả và Dương Nam Phương sắp xếp chén đĩa. Nhìn tay chân anh còn lóng cọng, Gia Vi muốn không cười nhưng cuối cùng cũng không thể nhịn. "Anh đề đó đi em làm cho cũng được."

Dương Nam Phương chớp mắt, trong phút chốc có chút lúng túng. "Không có gì, sắp chén thôi mà, không làm được thì ăn cái gì chứ?"

"Trước giờ anh có động qua mấy việc này đâu, không biết cũng không có gì đáng cười mà."

"Nhưng em đang cười anh đấy. "Dương Nam Phương nhú mày lên án hành động nói một đằng làm một nẻo của Gia Vi. "Sao hôm nay lại tổ chức buổi tiệc này thế?"

Gia Vi ngẩng đầu. "À, vốn dĩ là định giữ bí mật cho đến phút cuối nhưng anh hỏi thì em nói, hôm nay là sinh nhật em."

"Hèn gì khi nãy Mộng Hương kiên quyết không có em động tay làm việc, hóa ra là em lại chính là nhân vật chính của buổi tiệc này." Dương Nam Phương

Gia Vi thấp giọng. "Bí mật, đừng có nói ra quá sớm đấy."

"Sao thế?"

"Em muốn trêu Tâm Đan một chút."

"Coi chừng cô ấy nổi điên lên sẽ cắn em đấy."

Gia Vi phì cười ha ha. "Em cảm thấy trêu chọc Tâm Đan cho cậu ấy tức đến mức bốc khói đúng là khoái cảm lớn nhất của em."

Dương Nam Phương sắp xong chén bát ngay gần đầu ra đó rồi lại giúp cô lật rau, anh không biết cách nên làm thế nào nên phải nhìn Gia Vi làm rồi mới làm theo. Dần dần cũng quen tay nên làm nhanh hơn. "Anh càng nhìn càng thấy Tâm Đan không hợp làm bếp."

Gia Vi gật đầu. "Cái tính của cậu ấy thích hợp chạy nhảy khắp nơi hơn, làm bếp? Chỉ sợ cậu ấy nóng tính còn hơn cái bếp."

"Nói xấu tớ cái gì đấy?" Tâm Đan bê nồi lẩu nóng bốc khói ra. "Tớ đây điềm đạm như nước, nóng tính chỗ nào chứ aizz, nóng thật đấy..."

"Cẩn thận coi chừng bỏng!" Dương Nam Phương quan tâm nhắc nhở, giúp cô một tay để nồi lẩu lớn xuống.

Mộng Hương bê bếp điện đi tới để xuống. "Tốt rồi, chúng ta vừa nướng thịt vừa ăn lẩu, ngắm sao trời, dưới ánh lửa, thật là muốn làm thơ nữa quá."

"Tiền mất lòng đau bởi nồi lẩu.

Sao trời cũng chẳng thể chia đôi.

Vác mặt đi mua đồ gia dụng.

Trải nghiệm đầu tiên ở trong đời."

Tâm Đan "tức cảnh sinh tình" xếp bằng dưới đất ngồi làm thơ.

Cả ba người liền bật cười, xem ra "vết thương lòng" khi "trải nghiệm lần đầu tiên" này của cô vẫn còn sâu hun hút rồi.

Dương Nam Phương liền tiếp chiêu, cũng làm bốn câu.

"Lần đầu sắp chén thái rau xanh.

Không biết làm sao tốt cho đành.

Chỉ trách hôm nay ngày đặc biệt.

Đành vì trượng nghĩa bỏ quên thân."

Tâm Đan với Mộng Hương vỗ tay bốp bốp, đúng là Dương Nam Phương có khác, ngay cả đọc thơ cũng có phong thái như vậy.

"Ừa, mà ngày đặc biệt gì thế?" Tâm Đan bỏ rau xanh vào nồi lẩu trong trụng qua trụng lại.

Mộng Hương đáp. "Hôm nay là sinh nhật Gia Vi nương nương."

Tâm Đan kinh ngạc. "Vậy sao? Sao không nói sớm, nói sớm thì tớ đã không kì kèo từng đồng bạc thế rồi."

Gia Vi lườm cô. "Ai mà biết cậu nhỏ mọn thế chứ?"

"Không biết không tội không nên trách mả." Tâm Đan bĩu môi. "Nếu biết hôm nay là sinh nhật cậu, tớ sẽ mời luôn cả Vân Lan, Sảnh Nhi và cả Dương Trí tới đây. Để mọi quả chết họ."

Gia Vi thu lại nụ cười, ánh mắt hơi tối lại. "Tớ không muốn sinh nhật quá rầm rộ đâu, như vậy là tốt lắm rồi."

"Sao thế?" Mộng Hương thắc mắc.

"Vi đây là ngày cha mẹ tớ ly hôn." Gia Vi đáp, giọng nói man mác nỗi buồn.

Đột nhiên không khí trùng xuống, Dương Nam Phương liền kéo lại sự thấp trủng đó. "Nào, ngày vui thế này sao lại buồn? Ăn đi, nồi lẩu sôi đến mức vẫn nước ra ngoài rồi kia, bỏng chết anh mất."

Một câu của anh làm mọi người vui vẻ trở lại, tất cả cười cười nói nói hát hò ầm ĩ. Dù gì thì quanh mảnh đất trống này cũng không có nhà ở nên cứ việc vui đùa, cho dù có hết lớn cũng không có ai than phiền. Chơi được một lúc, mọi người bày ra trò nói thật.

Tất cả mọi người đều ngà ngà say, bởi vì đều là hạn tửu lượng thấp.

Đầu tiên, Mộng Hương hỏi Gia Vi. "Gia Vi, tớ và Tâm Đan, cậu thích ai hơn?"

Gia Vi khôn khéo đáp. "Tớ thích đàn ông, không phải les."

Tiếp đó Gia Vi hỏi Tâm Đan. "Tâm Đan, tớ hỏi cậu, tại sao cậu từng nói với tớ cậu không tin vào tình yêu...sao bây giờ lại là người đầu tiên có bạn trai chứ? Lại còn là thầy giáo nữa..."

Tâm Đan chớp đôi mắt nhấp nhem lười biếng của mình, cười hi hi. "Tớ, tớ nói cho cậu biết...tớ nói tớ không tin vào tình yêu nhưng không nói sẽ không yêu, có phải không? Câu hỏi này của cậu, quá mức mâu thuẫn, đây chính là lý do tại sao cậu không nên đi làm luật sư... được, tới phiên tớ, tớ muốn hỏi...hỏi, Mộng Hương, tớ hỏi cậu... điều đau lòng nhất mà cậu từng trải qua là gì? Đừng, hức, đừng có nói là bị gang hồ đòi nợ nhá..."

Mộng Hương nghe thấy tên mình, thì mơ mơ hồ hồ, tựa cả người vai vai Gia Vi, cười ngây ngốc. "Tớ á? Chuyện đau lòng nhất á... chính là bản thân nỗ lực học tập, kiếm tiền, thành công...rồi chỉ để dẫn đến việc phải rời xa cha mẹ, xa gia đình lên cái thành phố này sinh tồn... thật sự chẳng biết mình nỗ lực có sai hay không. Tớ trả lời rồi, giờ, tớ hỏi anh Nam Phương...anh Nam Phương, anh thật sự chưa từng thích ai sao?"

Gia Vi cười, phát tay. "Nói thừa, ai mà chẳng biết chuyện này..."

Tâm Đan cũng cho rằng đó là câu hỏi mà ai cũng biết, nhưng Dương Nam Phương lại trả lời là. "Đã từng, cho tới bây giờ."

Tin chấn động! Ngay cả Tâm Đan đang say rượu cũng bị làm tỉnh mộng ngẩng lên, thấy anh đang nhìn mình. "Sao? Anh không phải tu rồi à? Còn thích người khác sao? Hỏi một câu chân thành nhá, trai hay gái đây?"

Dương Nam Phương nhìn cô chằm chằm, anh rất muốn bảo cô hãy đẹp thái độ ngẩng ngón hiện giờ đi vì nó làm anh rất khó chịu. Nhưng cuối cùng vẫn phải nén lại lời muốn nói rồi phát ra một tiếng thờ dài, lạnh nhạt đáp. "Liên quan gì tới em?"

Tâm Đan chớp mắt. "Không được, chúng ta đang chơi trò nói thật mà."

Anh đáp. "Có một số chuyện không tiện chia sẻ."

Tâm Đan thấy tình hình không thể khai thác thêm gì được, cô gật gật đầu, không hỏi nữa.

Bạn đang đọc truyện *Mật Nạ Nữ Phụ, Boss! Phán Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 77: Em bỏ anh đi đâu rồi?

Vào những ngày cận kề thi cử, thêm một tiếng thì thời gian sinh tử càng gần hơn. Tâm Đan gần như là bán cả mạng để học, rất may mắn cho cô là Ngụy

Giang Thiên đã dành ra vô số thời gian để khai thông bộ não nhỏ bé của cô, nào là những định lý trên trời dưới đất chỉ cần anh giảng qua một lần là sẽ hiểu ngay. Bên cạnh cô không thiếu người học giỏi, có IQ cao, nào là Ngự Giang Thiên, nào là Dương Nam Phương lại còn có thể cả Trương Gia Vi thần đồng của khoa y nữa, lúc nào cũng có thể giúp cô ôn bài.

Tâm Đan đem chuyện này khoe mẽ với Dương Nam Phương, anh chỉ lặng lẽ mỉm cười, bỏ quyển sách ngoại ngữ trong tay xuống. "What ever, where ever, when ever."

Tâm Đan mim môi. "Này, nói tiếng người đi."

Anh không trả lời.

Thật ra cô thừa biết anh đang nói cô lợi dụng tất cả mọi thứ có thể để tìm lợi ích cho mình. Nhưng giữa bạn bè với nhau, nếu nói lợi dụng thì cũng chỉ là nói cho vui thôi, nếu họ cần sự giúp đỡ cô nhất định sẽ hết lòng hết dạ mà giúp. Chính vì vậy khắp cái ký túc xá nữ ai cũng đều thân thiện với cô, vào ngày cô trực nhật cũng ít rác hơn rất nhiều.

Hôm nay Gia Vi đi học thêm bên ngoài về, cô ấy đã kể lại cho Tâm Đan nghe một câu chuyện mà mình vừa gặp phải. Gia Vi nói cô ấy vô tình gặp được Ngự Tử Anh ở lớp học thêm, nhớ tới "mối thù" giữa Tâm Đan và Ngự Giang Thiên lúc trước nên cô ấy đã mĩa mai mấy câu.

"Không phải chứ? Cậu lầy bệnh của tớ rồi à? Cậu cũng biết mắng người hả?" Tâm Đan hí hửng.

"Để tớ nói hết." Gia Vi trừng mắt. "Tớ nói, ôi chu cha mẹ ơi, Tử Anh đại tiểu thư không thích học hành đua đòi khoe mẽ cũng xuất hiện ở lớp học thêm sao? Đúng là chuyện lạ, có nên gọi phóng viên tới để chụp hình đăng báo không?"

Ngự Tử Anh đương nhiên không chịu thua. "Chẳng qua là mẹ tôi ép tôi tới đây thôi, đừng có tưởng bản tiểu thư thích ngồi học cùng một lũ hạ nhân như các người."

"Thân phận tương chừng như cao quý lắm, nhưng lại chỉ là một người không hiểu chuyện mà thôi, có gì đáng tự hào chứ? Anh cả là giáo viên của trường, anh hai là giám đốc của Vạn Đức, thế mà bản thân lại luôn đội sổ thật không biết nhục là gì còn ở đó khoe mẽ."

Thế là cả hai người đầu võ mồm qua lại vài câu, Tâm Đan sốt ruột truy hỏi xem có đánh nhau không? Gia Vi lại khinh thường phán rằng. "Con Ngự Tử Anh đó ngoại trừ cái miệng giỏi ra thì có gì hay chứ? Đánh đánh với tớ sao? Cãi không lại thì chỉ có cách ôm gối mà bỏ đi thôi."

Mộng Hương nằm trên giường của mình vắt chéo chân rồi nhip nhip. "Này, Ngự Tử Anh là trùm trường đấy, lăm mưu nhiều kế không đúng, phải nói là quỷ kế đa đoan. Gia Vi, cậu đắc tội với cô ấy coi chừng sẽ gặp rắc rối đấy."

"Rắc rối thì sao? Cô ta có thể làm gì tớ?" Gia Vi hừ một tiếng. "Với lại hiện giờ Tâm Đan của chúng ta là bạn gái của thầy Ngự, thầy Ngự là ai? Là anh cả của Ngự Tử Anh, thậm chí đến Nguyễn Trọng Hy còn phải gọi một tiếng anh cả thì Ngự Tử Anh kia là cái thá gì? Luận bối phận, Tâm Đan hiện giờ cao hơn cô tiểu thư bướng bỉnh đó một cấp, à không, không đúng phải nói là nhiều nhiều nhiều nhiều, rất nhiều cấp."

Tâm Đan khăn trương xông tới bịt miệng Gia Vi lại. "Trời ơi tớ tông ơi, làm ơn đi cậu nhỏ cái miệng lại dùm cái, ăn nói gì mà hàm hồ quá."

Mộng Hương xía vào. "Ồ hô, thiếu nữ ngượng rồi kìa."

"Không có đùa đâu." Tâm Đan cao giọng.

Thấy thái độ không hài lòng của cô, Gia Vi cũng không tiếp tục lầy nữa. "Được rồi, không trêu cậu nữa, mà cậu nói xem cậu và thầy Ngự hiện giờ là quan hệ gì rồi? Giấu được một lúc cũng không giấu được cả đời mà, hơn nữa bây giờ là thế kỷ bao nhiêu rồi mà còn e ngại chuyện tình thầy trò? Ra ngoài đường nhìn một cái cũng thấy thiếu gì mấy ông cụ 65 tuổi cặp kè với gái 19 tuổi chứ? Như thầy hiệu trưởng của chúng ta chẳng phải vừa tổ chức đám cưới linh đình để rước cô vợ trẻ sao về nhà sao?"

Tâm Đan thờ dãi. "Đúng là tuổi tác thì chẳng có gì quan trọng cả, nhưng mà...thật sự hiện giờ tớ chuẩn bị vào năm ba lại còn năm cuối nữa, tớ chỉ không muốn có rắc rối thôi. Với lại..."

Tâm Đan im lặng, không biết nên nói ra thế nào, đây cũng là việc làm trĩu lòng của cô.

Mộng Hương ngồi dậy. "Với lại thế nào?"

Tâm Đan chống cằm lên bàn, giọng nói ừ ừ. "Tớ cảm thấy anh ấy còn rất xa cách..."

"Xa cách? Thầy ấy không quan tâm cậu à?" Gia Vi hỏi.

Tâm Đan lắc đầu, nếu nói về quan tâm thì chính là quan tâm đến mức phát cuồng luôn đấy chứ không phải chuyện nhỏ. Người mù cũng nhìn thấy anh đối xử với cô rất đặc biệt, thậm chí là giống như chỉ cười với mỗi mình cô thôi vậy. Buổi sáng nhất định sẽ mua cho cô một phần điểm tâm, chế độ dinh dưỡng cũng xe được đảm bảo tuyệt đối. "Đây không phải là cách thể hiện bên ngoài, nhưng linh cảm, linh cảm của tớ...tớ cảm thấy tớ và anh ấy không phải người của cùng một thế giới. Khi ở bên nhau ngoại trừ vấn đề bài vở tớ cũng không biết nên tìm đề tài nào để nói chuyện, nhiều lúc rất im lặng... chính là kiểu im lặng khi không có bất kì đề tài chung nào giữa hai người."

"Thì cậu hỏi đi, như đi phỏng vấn ấy, cậu không hỏi thì làm sao mà biết được?" Mộng Hương đáp.

Tâm Đan chật lưỡi. "Nhưng tớ cảm thấy nếu tớ có hỏi thì anh ấy cũng không trả lời, bởi vậy mới nói tớ luôn có linh cảm....rất xa cách."

Gia Vi đi tới ngồi xuống bên cạnh khoác vai cô. "Thôi nào Tâm Đan, vấn đề là ở cậu đấy."

Cô khó hiểu trở mặt. "Tớ sao? Tớ làm sao?"

"Theo lời cậu kể thì thầy ấy chỉ cần sự khẳng định của cậu nhưng cậu đến bây giờ vẫn chưa khẳng định gì hết. Bây giờ tớ hỏi cậu một câu thôi, cậu yêu thầy ấy không? Có thể đứng trước mặt thầy ấy nói ra không?"

Tâm Đan. "..."

"Thế nào? Còn không chịu là vấn đề do phía cậu sao?" Gia Vi biết mình đã nói trúng điểm mấu chốt, vẻ mặt cũng tràn đầy tự tin. "Có thể là cậu có yêu thầy Ngụy, nhưng mấu chốt là cậu chưa biết chấp nhận tình cảm này như thế nào. Con người, lúc còn bé mới sinh ra thì thứ phải học đầu tiên đó là tình cảm, cảm xúc, biết khóc, biết cười, biết yêu quý gia đình mình tất cả đều là những thứ phải học, phải thích nghi mới có. Còn cậu, trước giờ cậu chưa yêu nên cậu vốn dĩ không biết tình yêu là gì, là nên như thế nào, là phải làm sao? Và dĩ nhiên, trọng tâm chính là cậu yêu thầy Ngụy nhưng chưa yêu tới mức quên cả bản thân mình."

"Quên cả bản thân mình vì tình yêu sao?" Tâm Đan khó hiểu. "Chuyện đó thật ngu ngốc, tớ chưa bao giờ đặt ai vào vị trí quan trọng nhất trong cuộc đời của mình cả, mà nếu có thì cũng sẽ làm như không có. Trong trường hợp bị người quan trọng nhất phản bội thì ít ra mình cũng phải cho họ thấy họ chẳng là gì trong cuộc sống của mình cả, yêu người khác có thể là chuyện tốt nhưng yêu bản thân sẽ tốt hơn rất nhiều."

Ai mà biết được tương lai sẽ xảy ra chuyện gì? Tâm Đan vốn dĩ không tin vào tình yêu, nhưng bây giờ cô lại trích ra bảy trong số mười phần yêu bản thân có hữu của mình để dành cho anh, đây chính là sự liều mạng lớn nhất mà cô đã làm rồi, tuyệt đối không thể đánh mất ba phần còn lại cho bản thân được.

Cứ nghĩ tới tình yêu, trong đầu cô lại hiện lên khung cảnh đáng sợ của người đàn ông đấy, người đã vũ phu không chút nương tay với mẹ cô...

Đây chính là ám ảnh, thậm chí là định kiến.

Tình cảm của cô dành cho Ngụy Giang Thiên bây giờ cũng lặn chìm dưới định kiến đó một chút thôi.

Mộng Hương ngồi xổm xuống đất, ngược lên nhìn cô. "Này, cậu muốn tìm hiểu người ta mà lại không muốn hỏi, cái này thật sự bất khả thi. Nhưng cũng không phải là không có cách, tớ có vài người bạn làm trong tòa soạn lớn có thể giúp cậu. Hình như có một lần người bạn đó nói đã tìm được một vài thông tin về thầy Ngụy và cả bối cảnh của thầy ấy nữa nhưng vẫn chưa kịp tung ra thì đã bị chặn họng trước một bước, đến giờ những câu chuyện kia cũng chỉ là một loạt ngấm bắt khả xâm phạm, cũng chỉ có người làm trong ngành báo nhiều năm mới biết."

"Cái gì mà ghê thế? Hay là cậu đang nói quá lên đấy Mộng Hương, làm tớ có cảm giác anh ấy là xã hội đen buồn người không bằng." Trong lòng cô dường như đang nhen nhóm một ngọn lửa của sự hiếu kỳ.

Gia Vi lại không nghĩ như Tâm Đan. "Tớ thấy khả năng lớn nhất là Vạn Đức có ẩn tình, đương nhiên cũng bao gồm thầy Ngụy, Nguyễn Trọng Hy và cả nhà họ Nguyễn. Cha tớ là cổ đông của Vạn Đức, ông thường xuyên thắc mắc không biết Vạn Đức ngoài việc làm bảo ở thương trường ra thì còn có thể lực ngầm nào chống lưng hay không? Cũng đã cố gắng tìm hiểu, nhưng ngoại trừ việc gần đây Nguyễn Trọng Hy có cho thu mua lại một mảnh đất ở vùng ngoại ô thành Bách Nhật, nơi đó thuộc quyền sở hữu của một nghi trọng trong Hồng Gia Môn thì cũng chẳng còn thông tin gì đáng ngờ khác."

"Hồng Gia Môn? Là gì thế? Một thế lực nào à?" Tâm Đan hỏi.

Gia Vi lắc đầu. "Làm sao tớ biết được mấy chuyện như thiên cơ đấy? Người bình thường chúng ta chỉ nên sống cuộc sống của dân thường, tìm hiểu quá nhiều thì sẽ rất dễ bị diệt khẩu vì vậy dù cho có tò mò thì cha tớ cũng không dám khai thác quá sâu. Nhưng tớ biết được một chuyện xem như là quy luật đối với người lãnh đạo, ở thành Bách Nhật này tồn tại như tảng băng trôi vậy."

Tâm Đan. "Ý cậu là có hai mặt? 1/8 phần nổi và 7/8 phần chìm?"

"Chính xác vô cùng." Gia Vi gật đầu.

Con tàu Titanic ngày xưa chẳng phải cũng vì 1/8 phần chìm dưới nước kia mà tử nạn hay sao?

Vì vậy Tâm Đan đã gật đầu đồng ý "mua tin" từ Mộng Hương. Việc cô cần làm bây giờ chỉ là ngồi chờ người bạn làm phóng viên kia của cô ấy trả lời lại thôi.

Hôm nay trời đẹp vì vậy tinh thần của cô tốt hẳn lên, mở sách ra học liền nhìn sơ qua là hiểu rõ mọi vấn đề. Cho tới khi "kẻ thù truyền kiếp" là môn tiếng Anh của cô xuất hiện. Đọc tới đọc lui cô vẫn không hiểu một câu, thế là cầm sách vở chạy đến ký túc xá nam hỏi bài Dương Nam Phương. Gõ cửa cả buổi trời cũng không có ai mở, nhưng thông qua khe hở nhỏ xíu trên cửa thì cô nhìn thấy quạt máy còn đang quay vèo vèo, vì vậy chắc chắn bên trong có người.

"Dương Nam Phương, này Dương Nam Phương anh ra mở cửa đi."

Bên trong vẫn yên ắng không có tiếng trả lời cũng không có ai mở cửa, lúc Tâm Đan định rời đi thì chợt nghe thấy tiếng đồ vỡ từ bên trong phát ra. Cô khựng lại, sau một giây thì mở giơ sách lấy ra một cái thẻ ngân hàng đủ cứng để cạy chốt khóa, sau mười giây cuối cùng cũng có thể mở cửa ra. Vừa đi

vào liền nhìn thấy Dương Nam Phương nằm trên giường, dưới đầu là mảnh vụn thủy tinh của ly nước.

"Dương Nam Phương, anh sao thế?" Tâm Đan chạy tới, sờ lên trán anh, tức thời giật cả mình. "Đại thần ơi, anh thành lò nung luôn rồi này."

"Không sao đâu, cảm một chút thôi mà." Sắc mặt Dương Nam Phương nhợt nhạt đáng sợ, rõ ràng là vô cùng thiếu sinh khí. "Em tới đây làm gì thế? Hỏi bài à?"

"Anh quản lý do em tới làm gì? Anh bệnh gần chết thế này còn Dương Trí đi đâu rồi?" Tâm Đan kéo Dương Nam Phương ngồi dậy. "Không được, tới bệnh viện, đi mau."

"Không sao mà." Anh giãy tay ra, rồi lại tiếp tục nằm xuống giường bày ra dáng vẻ sống chết với cái giường của mình. "Nằm một chút, ngủ một giấc sẽ không sao."

"Không sao con mắt anh đấy, dù gì em cũng là bác sĩ tương lai, anh phải nghe lời em, đi, đi mau..." Dương Nam Phương nằm sấp, vì vậy Tâm Đan chỉ biết kéo lấy áo sơ mi của anh.

"Rách áo bây giờ, buông ra, không đi đâu hết... lát nữa anh còn phải viết luận văn..."

"Haizz." Tâm Đan buông tay, mệt đến mức thở hơi lên. "Anh không đi bệnh viện chứ gì? Được, không đi thì em bỏ mặc anh luôn, mặc xác anh."

Nói rồi cô xách túi xách nhanh chóng đi khỏi.

Dương Nam Phương cũng không có sức quản cô đi hay không, anh chậm chậm mê man ngủ thiếp đi, không biết qua bao lâu mới cảm nhận được có người đang đặt tay lên trán mình. Anh mở mắt, phút chốc liền yếu ớt mà nín cười. "Em nói mặc xác anh mà?"

Tâm Đan làm mặt lạnh. "Làm sao mặc xác anh cho được? Em cũng không phải người thiếu nghĩa khí. Vừa rồi là đi mua cháo cảm với thuốc cho anh này, ăn rồi thì phải uống thuốc."

"Anh..."

"Lần này không được cãi lời, còn dám cãi em thực sự sẽ giết chết anh."

"Anh định nói là cảm ơn em."

Tâm Đan. "..."

"Ôn nghĩa gì chứ, cũng đâu phải xa lạ gì." Cô làm bầm một câu rồi đỡ Dương Nam Phương ngồi dậy.

Nhìn động tác run run của anh lúc cầm thìa cháo đưa lên miệng, Tâm Đan biết dĩ nhiên đó không phải do cảm động vì được cô đi mua cháo dâng tới miệng cho mà có. Cô thờ dài giờ tay giật lấy thìa trong tay anh. "Đưa đây."

Dương Nam Phương thoát đầu có chút kinh ngạc, có lẽ vì sốt cao nên đầu óc có chút không nhạy bén, thấy Tâm Đan cầm thìa cháo thổi thổi anh còn nghĩ không lẽ cô định giành ăn với anh? Khi thìa cháo trong tay đưa tới miệng, anh hơi ngần ngại. Tâm Đan chau mày. "Há miệng ra!"

Dương Nam Phương cứng nhắc làm theo.

Anh thừa nhận giây phút này đúng là rất dễ sản sinh rung động.

Mà Tâm Đan thì lại không để ý lắm, liên tục cắn nhẩn. "Anh bị bệnh chẳng những không đến bệnh viện mà ngay cả việc tối thiểu nhất là đi mua chút gì đó ăn rồi uống thuốc cũng không biết làm hay sao? Mà thật chứ, trời này cũng không quá lạnh, đã vậy anh còn bày đặt bị cảm?"

"Anh muốn bị bệnh hay sao? Với lại... lương y như từ mẫu, em làm gì mà hần học với người bệnh như vậy chứ?"

Tâm Đan xì một tiếng. "Em như vậy chưa đủ tốt sao? Bản cung từ trước tới nay chưa từng hầu hạ ai ăn uống kiểu này đâu đấy, em nói cho anh biết, như anh bây giờ gọi là phúc ba đời đề lại."

"Được được được, không nói nữa, nói nữa anh sẽ nôn ra mất."

"Ý gì đây? Em nói không đúng hay sao?"

"Cô nương à, tôi đang là người bệnh, em có thể nhường tôi một chút hay không?" Dương Nam Phương cảm thấy bản thân bây giờ đúng là không còn đường lui, không có cách nào phản bác lại, dờ khóc dờ cười xuống nước.

Tâm Đan hừ một tiếng, cũng không muốn kiểm chuyện gây sự với anh nữa.

Sau khi nhìn thấy Dương Nam Phương ngoan ngoãn uống thuốc cô mới nhẹ nhõm được một chút. "Này, khi này em có cho liều thuốc an thần mạnh vào đây, uống rồi thì phải ngủ ngủ dậy thì phải tìm gì đó ăn rồi uống thuốc."

"Tìm gì ăn bây giờ, hay em mua giùm anh thêm phần cháo giải cảm đi."

Tâm Đan cười hì hì. "Con mắt anh đấy."

"Không thể làm việc thiện sao?" Dương Nam Phương bật cười.

"Làm việc thiện và bị lợi dụng là hai chuyện khác nhau."

"Anh lợi dụng em khi nào? Thật sự anh sốt rất cao đấy."

"Thứ nhất, hiện giờ anh có sức đôi co với em chứng tỏ sức khỏe đã ổn định rồi. Thứ hai, với tư cách và sự chuyên nghiệp của một bác sĩ tương lai em chắc chắn rằng sau khi anh ngủ dậy thì bệnh cảm đã giảm tới 80% rồi vì vậy anh có thể tự mình đi tìm đồ ăn." Tâm Đan rành mạch nói, rồi lại thấy Dương Nam Phương thờ dài, cô buồn cười. "Nếu mà để cho nữ sinh toàn trường thấy bộ dáng của anh bây giờ chắc chắn sẽ không còn một Dương đại thần của trường Bách Nhật nữa đâu."

"Anh cũng đâu có muốn làm đại thần gì đó, đều là do họ tự gọi."

"À, ý anh là vì vẻ bề ngoài của anh đẹp trai, vì thành tích của anh cao hơn người khác nên mới miễn cưỡng phải chấp nhận cái danh xưng đại thần có phải không?" Tâm Đan vỗ tay lắc đầu. "Dương Nam Phương, anh khiêm tốn quá."

Dương Nam Phương dĩ nhiên nghe ra hàm ý mỉa mai của cô, cũng không muốn giải thích gì. "Đúng là suy bụng ta ra bụng người."

Tâm Đan vốn dĩ định rời đi, nhưng trong đầu lại chợt xuất hiện một câu hỏi khá thú vị, cô ngồi xuống lần nữa. "Này, em hỏi anh một câu nhé. Sao cả trường này anh không chơi với nữ sinh nào nhưng lại chơi thân với em như vậy?"

Ánh mắt Dương Nam Phương lướt qua một chút mệt mỏi, đương nhiên lớp mệt mỏi đó chỉ là mái che cho một tia hốt hoảng nơi đáy mắt của anh. "Không có gì, chỉ là lần đầu tiên có người trong thư viện dám dành sách với tôi. Lần đầu tiên tôi thấy có người vì đọc một quyển sách mà nước mắt nước mũi chảy tùm lum, lại thấy lần đầu tiên có người mù đường nhưng vẫn thích đi tìm đường. Cảm giác giống như là thấy được một động vật quý hiếm, với tinh thần ham học hỏi thì chỉ muốn đem về nghiên cứu."

Tâm Đan. "..."

Anh tả tôi thành loài gì rồi?

Dương Nam Phương bỏ qua vẻ mặt như quạ đen của cô, thân nhiên nói tiếp. "Em biết đấy, nhà anh có điều kiện, từ lúc học lớp một thành tích lúc nào cũng xuất sắc đứng nhất. Có được học vị sớm hơn mọi người cùng lứa tuổi, lúc còn nhỏ vừa sinh ra là đã được thiên tài toán học bế trên tay rồi, có thể nói trước giờ anh luôn gặp toàn là người thông minh tài giỏi, chính vì vậy nên lần đầu tiên tận mắt chứng kiến người ngốc nghếch như em lại cực kì cảm thấy mới lạ."

"Được rồi." Tâm Đan chật lưỡi. "Nghỉ ngơi đi."

Cô đứng lên đi ra cửa, Dương Nam Phương phía sau lại hỏi. "Giận à?"

Tâm Đan dừng chân. "Không giận, chỉ là hơi tiếc một chút."

"Tiếc cái gì?"

"Tiếc là khi này không bỏ thuốc chuột ào độc chết anh luôn."

Đúng là làm việc tốt vô ích, khi không lại bị mắng là ngốc nghếch.

Định về ký túc lên mạng tìm cách giải bài tập này thì điện thoại reo lên inh ỏi, hôm qua Mộng Hương mượn máy của cô không biết làm hóa ra là để cái nhạc chuông to lên đến mức này, cũng không hiểu tại sao cái cô Gia Mộng Hương đây cứ phải đọc máy điện thoại của người khác mới cảm thấy thỏa mãn. Tâm Đan không kịp tay lấy điện thoại trong túi quần ra, là Ngụy Giang Thiên gọi tới.

"Alo..."

"Em ở đâu?" Không chút dài dòng vào thẳng vấn đề chính.

"Ở ký túc nam"

"Đến đó làm gì?" Giọng nói của anh vẫn rất bình thường, thân nhiên như mặt hồ phẳng lặng.

Tâm Đan cũng không thấy có gì lạ nên thành thật trả lời: "Em định tìm Dương Nam Phương nhờ anh ấy dịch giùm một số tư liệu tiếng Anh nhưng chắc có lẽ không được rồi, đang định về mượn máy tính của Gia Vi nhờ google dịch vậy."

Sau khi cô nói ra như vậy trong điện thoại đột nhiên yên ắng bất thường. Tâm Đan nghĩ rằng anh đã tắt máy nên hỏi. "Này anh có nghe em nói không đấy?"

Nguy Giang Thiên trả lời cô, nhưng là một câu không hề liên quan. "Em bỏ anh đi đâu rồi?"

"Hà?"

"Đem những tài liệu đó của em qua đây." Anh nói, giọng điệu chín phần là ra lệnh.

Ra lệnh? Mắc gì phải ra lệnh cho cô? Cô có phải thuộc hạ của anh đâu? Tâm Đan bĩu môi. "Qua đâu cơ?"

"Nhà anh!" Nguy Giang Thiên đáp. "Ra cổng trường đi."

"À, dạ." Cô ngắt máy, cuộc nói chuyện có vẻ ngắn gọn xúc tích quá mức rồi. Nhanh chân đi ra khỏi trường, dù gì thì cũng sống ở nơi này một thời gian nên cũng có vài chỗ miễn cưỡng nhớ được lối đi như thế nào. Mù đường, đích thực là loại bệnh cực kì phiền phức.

Mù đường, đích thực là loại bệnh cực kì phiền phức

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 78: Tối nay em ở lại đây, ngày mai anh không khảo bài

Tâm Đan vừa ra tới cổng trường đã nhìn thấy xe của anh đỗ phía xa, có vẻ như Nguy Giang Thiên rất thích đi chiếc xe màu trắng này mặc dù lần đó cô nhìn thấy dưới tầng hầm của anh không thiếu những thương hiệu xe hơi nổi tiếng khác nhưng đại đa số những lần gặp nhau anh đều dùng con xe trắng này để chạy.

Lại nhớ tới không gian màu trắng trong nội thất nhà của anh, cô kết luận Nguy Giang Thiên này là một kẻ cuồng sự tinh khôi của màu trắng.

Nhưng kia là chiếc xe của anh không sai, bảng số xe cô nhớ rất rõ ấy vậy mà bước xuống từ ghế lái lại là một cô gái.

Tâm Đan có chút sững sờ.

Cô gái ấy mặc trên người bộ đồ điện hình của phụ nữ công sở, chiếc váy ngắn bó sát màu xám để lộ đôi chân thon dài cùng với áo vest lịch trang nhã. Dung mạo xinh đẹp, phong thái điềm đạm tự nhiên bước tới chỗ cô đứng. "Cô Tâm Đan, cậu Nguy bảo tôi đến đón cô."

Trí nhớ Tâm Đan rất tốt, cô nhớ rõ giọng nói này chính là người lần trước nghe điện thoại của anh. "Chị là trợ lý của anh ấy à?"

Cô ấy gật đầu. "Tôi là Cẩm Tiên."

"Chị xinh đẹp thật đấy."

"Gì cơ?"

"À không, không có gì, chúng ta đi thôi." Tâm Đan vội bước đi. Cẩm Tiên bước tới mở cửa xe giúp cô, vốn dĩ định bảo cô ấy là khỏi cần để cho cô tự làm cũng được, có ai lại để một mỹ nữ như thế đi mở cửa xe cho cô chứ? Thật là, Nguy Giang Thiên thật là chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì cả.

Thậm chí nếu Tâm Đan biết chạy xe cô nhất định thỉnh Cẩm Tiên qua ghế lái phụ ngồi, ngay cả để cô ấy cầm lái cô cũng thấy thương tiếc.

"Chị Cẩm Tiên, chị bao nhiêu tuổi rồi?" Xe vừa chạy được một lúc, Tâm Đan đã không chịu nổi sự im ắng mà quay sang tìm đề tài để nói chuyện.

"25 tuổi."

"Có người yêu chưa?"

"Chưa."

"Nhóm máu gì thế?"

Cẩm Tiên. "..."

"Sao không trả lời?"

Đang đi hiển máu nhân đạo sao?

"Nhóm máu A."

Tâm Đan gật đầu, "Ồ trường em có một người rất chuẩn nhưng tiếc là nhỏ tuổi hơn chị, chị có thích phi công không?"

"..." Khóe môi Cẩm Tiền giật giật. "Không..."

"Chị tốt nghiệp trường nào thế?" Tâm Đan lại hỏi.

"Trường Phong Quân."

"Phong Quân, trường ngoại ngữ phải không?" Hai mắt cô sáng lên chồm tới. "Hay quá, thế chị làm ơn giải giúp em mấy câu tiếng Anh này đi, nó hành em chết mất rồi."

Cẩm Tiền thở phào nhẹ nhõm, hóa ra nãy giờ cô bé này hỏi loanh quanh như vậy cũng chỉ vì muốn cô giải giúp bài tập. Cô còn tưởng bản thân mình có vấn đề gì nên bị "ghim" chứ. "À, đề lát nữa đi, chị đang chạy xe mà."

Tâm Đan gật đầu, lại nhìn thấy Cẩm Tiền đánh tay lái vào cao tốc. "Này, hay là khi nào rảnh rồi chị cứ dạy em chạy xe đi, sau này cũng không cần đến đón em nữa. Làm vậy rất phiền phức."

"À...được..."

Cả buổi trời ngồi trên xe đều là do Tâm Đan tung miếng còn Cẩm Tiền đỡ chiêu, có thể tính tình của cô ấy thích yên lặng giống Ngụy Giang Thiên nên mới có thể làm trợ lý cho anh lâu như vậy. Còn Tâm Đan thì lại không chịu được yên lặng, mà cũng may mắn là Cẩm Tiền không tỏ ra khó chịu khi cô cứ liên mồm nói chuyện, cũng lắm cũng chỉ đáp lại vài chữ cho có lệ.

Cuối cùng cũng tới nơi, Cẩm Tiền đưa cô đến nhà Ngụy Giang Thiên.

Cẩm Tiền cũng biết được mật khẩu nhà của anh, cô ấy tưởng cô không biết nên giúp cô mở cửa, Tâm Đan đứng một bên cũng không quá để ý. Nào ngờ cửa vừa mở ra thì một tiếng sủa làm cô giật thót tim theo phản xạ nấp sau lưng Cẩm Tiền, nào ngờ để ý thấy Cẩm Tiền cũng không khá hơn là bao.

Cô ấy nhìn chú chó đang hung hăng kêu gào phía xa, lấp bắp. "Hò, Hò, Hò Lô là tao...người quen...là người quen..."

Tâm Đan thừa nhận là mình sợ sự hung dữ của Hồ Lô, nhưng cũng không khoa trương đến mức nói lấp như Cẩm Tiền. Lúc này Ngụy Giang Thiên từ trong phòng sách đi ra thấy vậy liền nạt Hồ Lô một tiếng, thế là con chó nhỏ lúi thủ im lặng nằm xuống góc tường nhưng ánh mắt vẫn như cái máy x quang soi chăm chăm vào hai người bọn cô. Cẩm Tiền kéo Tâm Đan đẩy lên phía trước. "Cậu Ngụy, tôi đem người tới rồi, giờ tôi đi xử lý chuyện mà anh dặn đây..."

Thấy Cẩm Tiền toan rời khỏi, cô lên tiếng. "Này đi sớm thế, chị đi thì lát nữa ai đưa em về?"

"Anh đưa em về." Ngụy Giang Thiên ngồi xuống ghế sofa đáp gọn băng, rồi lại nhìn sang Cẩm Tiền. "Khoan đã, trả chìa khóa xe cho tôi."

Cẩm Tiền lật đật đem chìa khóa nhét vào tay Tâm Đan rồi rời khỏi.

Cô khó hiểu đi vào trong nhà đưa chìa khóa cho anh. "Kỳ lạ, khi nãy vẫn bình thường cơ mà?"

"Cái gì bình thường?" Ngụy Giang Thiên hỏi.

"Thì là chị Cẩm Tiền ấy, tự dưng lại gấp gáp như vậy."

Anh thần nhiên. "Cũng không có gì, chỉ là cô ấy rất sợ chó."

Tâm Đan ngồi xuống ghế. "Này em thấy lạ thật đấy, con Hồ Lô kia sao lại khó gần như vậy?"

Vừa nói vừa vô tình nhìn sang chỗ của Hồ Lô, chỉ thấy nó hình như đang trừng mắt nhìn cô kiêu. Dám nói xấu con chó nhỏ này à?

Ngụy Giang Thiên đáp. "Hồ Lô từ nhỏ đã không thích tiếp xúc với người khác, ngoại trừ anh không có ai có thể lại gần nó. Hơn nữa nó là một con chó rất cảm tính, giả sử nếu anh từ bên ngoài trở về mà xoa đầu HiKa trước thì Hồ Lô sẽ buồn tới mức bỏ ăn."

"Thật vậy không đấy?" Cô không tin, trên đời còn có một con chó nhỏ mọn như vậy sao?

Ngụy Giang Thiên thấy cô không tin thì sẵn sàng chứng minh, anh ngắt tay. "Lại đây."

Tâm Đan nhìn anh. "Làm gì?"

"Anh ăn thịt được em sao? Bảo em qua đây." Anh cong khóe môi, chất chứa một ý cười tà mị.

Tâm Đan cũng nhận thấy phản ứng vừa rồi của mình có chút lạc đường ray nên cứng ngắc đi qua cạnh anh ngồi xuống, nào ngờ tới Ngụy Giang Thiên lại giờ tay vò vò tóc của cô. Đang lúc cô định đẩy anh ra rồi cầu kinh thì Hồ Lô nằm phía xa giương mắt nhìn cô, ngay cả hàm răng sắc nhọn cũng giờ ra đầy

ý đe dọa. Thế là Tâm Đan sợ qua liền bám luôn vào cánh tay anh. "Đứng, đứng thật đấy... trên đời còn có con chó bá đạo như vậy sao?"

Nói rồi cô lại phát hiện hình như Hồ Lô muốn đứng lên nhào tới cắn cô thì phải, chợt nhìn lại thì nhận ra hóa ra vì sợ quá nên cô bám chặt vào cánh tay anh, chắc có lẽ điều này đã làm cho nó không hài lòng. Tâm Đan vội liếc mình buông ra rồi giữ khoảng cách với anh. "Tao buông rồi, buông ra rồi..."

Không được, từ nay cô sẽ phải cẩn thận một chút.

Sự mềm mại nơi cánh tay bắt chợt biến đâu mất khiến anh không khỏi cảm thấy mất mát, giờ tay búng cái cốc một cái lên không trung. Hành động này của anh làm cho Hồ Lô không cam tâm nhưng phải quay lại cái giường nhỏ êm ấm của mình nằm. Đứng là huấn luyện rất chu đáo, chỉ cần búng tay như vậy liền có thể khiến con chó nhỏ nghe lời đến mức này. Đang lúc Tâm Đan cảm thán tính kỷ luật cao của Ngụy Giang Thiên thì anh đã nhìn về phía cô. "Em có thể động vào anh rồi."

Tìm cô đập tình thích, quyết định giả ngu quay qua. "Hà?"

Nhưng lần này hình như Ngụy Giang Thiên không có ý định buông tha, anh khẽ mỉm cười ngoắt tay bảo cô lại gần mình. "Chẳng phải nói có bài tập sao?"

"À phải rồi." Tâm Đan nhanh chóng mở balo lấy ra một quyển sách rồi nhích lại gần anh chỉ vào một đoạn tiếng Anh bên trong. "Em không nắm nổi đoạn này, cái này dịch thế nào vậy? Ngữ pháp kỳ lạ hết sức."

Anh không cầm lấy quyển sách to cỡ một trang giấy a4 kia vậy nên Tâm Đan đành phải giữ nguyên tư thế cầm sách giờ ra trước mặt anh, thôi kệ cô nhin, ai bảo cô đang là người nhờ vả?

Cho đến khi Ngụy Giang Thiên dường như rất vô ý gác một cánh tay lên trên thành ghế sau lưng cô, bày ra loại tư thế cực kì không đứng đắn, Tâm Đan vẫn kệ, ai bảo cô là người nhờ vả.

Nhưng làm gì có loại dịch thuật nào phải kê môi sát vào mặt cô như vậy?

Ngoài mặt có vẻ như là đang nghiêm chỉnh nghiên cứu tư liệu trong tay cô, sự gần gũi này giống như chỉ là lẽ đương nhiên bởi vì biểu cảm trên mặt anh vẫn luôn cực kì nghiêm túc. Tâm Đan nghĩ chắc có lẽ mình hơi nhạy cảm quá mức rồi vì vậy cô rất từ tốn và khéo léo hết sức có thể nhích người ra nói lòng khoảng cách giữa cô và anh, nào ngờ mong vừa nhất lên Ngụy Giang Thiên đã ném cho cô một câu đầy sức uy hiếp. "Di chuyển sao? Em cứ thử xem."

Tâm Đan nén hơi thở lại vào lồng ngực, cuối cùng vẫn ngồi xuống không dám động dậy.

Ngụy Giang Thiên hài lòng nâng khóe môi, nhưng vẫn không có biểu hiện gì khác, anh thật sự đã nghiêm túc dịch đoạn văn bằng tiếng Anh kia cho cô. Dù gì Ngụy Giang Thiên cũng ở Mỹ mười hai năm, dịch thuật đối với anh là một chuyện không cần động não cũng có thể làm được, thời gian tiêu tốn cũng không mất bao nhiêu, chỉ có duy nhất một điểm làm Tâm Đan không hài lòng đó chính là tốc độ nói chuyện của anh thật sự quá nhanh trong khi cô phải vất vả ghi lại những câu mà anh dịch.

"Thầy Ngụy, anh đọc chậm lại có được không?" Tâm Đan kêu lên kháng nghị.

Ngụy Giang Thiên dừng công đoạn dịch thuật lại. "Tư duy của em phải nhanh hơn nữa."

"Dù có nhanh thế nào thì cũng đâu có theo kịp được anh chứ? Bớt ái một chút, rộng lượng một chút đọc chậm lại đi có được không?"

"Anh không thể đọc chậm được, nếu như đọc chậm thì tư duy sẽ không liên mạch, có thể sẽ sản sinh mâu thuẫn logic."

Tâm Đan nghếch mặt nhìn anh, còn có cả loại mâu thuẫn logic như vậy sao?

Ngụy Giang Thiên biết cô thật sự viết không kịp, vì vậy anh "tốt bụng" gợi ý. "Em có thể thu âm lại, sau đó chép lại sau."

"Ừ ha, sao em không nghĩ ra được chứ..." Tâm Đan quay qua lấy điện thoại trong balo ra.

Ngụy Giang Thiên thờ dài. "Vậy mới bảo em linh hoạt lên."

Tâm Đan lườm anh, hừ một tiếng nhưng cũng không biết phản biện thế nào. Mặc kệ, có cãi cũng không cãi lại, cô hà tất phải tiêu hao nước bọt của mình.

Thêm một lúc, sau khi anh giúp cô dịch hết cả trang giấy dài thành tiếng Việt Tâm Đan mới tắt máy điện thoại đi. Cô lại nghe anh hỏi. "Vừa rồi em nói ngữ pháp kì lạ, kì lạ chỗ nào?"

Cô chỉ vào một đoạn trên giấy. "Thay vì dùng "there is an university in my hometown" thì ở đây lại dùng "There is a university in my hometown." Chính vì vậy em mới cảm thấy rất khó hiểu. Dương Nam Phương dạy em, nếu như bình thường theo nguyên tắc "a" dùng trước từ bắt đầu phụ âm còn "an" dùng trước từ bắt đầu bằng nguyên âm. Theo quy tắc này thì câu đúng là câu "There is an university in my hometown". Nhưng trong sách lại in là "There is a university in my hometown" anh nói xem có phải trong lúc soạn thảo vị biên tập viên của nhà xuất bản say rượu không?"

"Thật ra tiếng Anh nói đơn giản thì đơn giản, nói không đơn giản thì sẽ không đơn giản. Chẳng hạn như ở đây, nguyên tắc mà em nói là đúng nhưng vẫn sẽ có trường hợp ngoại lệ. Từ "university" bắt đầu với phát âm u dài vì vậy em phải dùng dùng "a" thay vì "an". Có hiểu không?"

Tâm Đan chớp mắt hai cái.

Nguy Giang Thiên thờ dài, biết rõ là cô không hiểu vì vậy nói tiếp. "Chính là từ "university" bắt đầu với một âm của phụ âm "ju" do đó em phải dùng "a" thay vì "an". Có nghĩa là em phải dùng chữ "a" trước từ bắt đầu bằng "u" có phát âm dài và dùng "an" trước từ bắt đầu bằng u có phát âm ngắn ví dụ chúng ta thường nói "an umbrella" chẳng ai nói "a umbrella" cả."

"À..." Tâm Đan kêu lên một tiếng rồi gật đầu nói. "Nghĩ lại thì cũng không quá phức tạp nhỉ?"

"Vấn đề vốn dĩ không quá phức tạp, chỉ trách rằng em không được linh hoạt." Ngừ khi anh phát ra mang theo một tia mỉa mai.

"Không nói với anh nữa, em đi về trường." Cô đứng lên.

Nguy Giang Thiên vội kéo tay cô. "Làm gì mà quát ngựa truy phong thế?"

"Quát ngựa truy phong?" Cô hừ một tiếng, giãy tay ra lại bị anh nắm chặt hơn, cuối cùng cánh tay bị siết đến mức có chút đau. "Thầy Nguy à, anh ở nước ngoài nhiều quá nên quên luôn thành ngữ của nước mình rồi phải không? Em không có quát ngựa truy phong, ở lại để anh cứ đem IQ của mình si nhục em à?"

Nguy Giang Thiên không ngờ tới anh chỉ đùa một chút lại có thể khiến cô gái nhỏ xù lông nhím lên kiểu này, nhất thời có chút hối hận, thật sự nghĩ rằng mình đã làm tổn thương tới cô nên hạ giọng. "Ngoan, anh không trêu em nữa, ở lại đi được không?"

Tâm Đan phì cười ha hả.

Nguy Giang Thiên cũng nhận ra cô có gì đó không đúng, anh thu tay lại đồng thời kéo cô ngồi xuống ghế. "Con nhóc này, em chơi anh?"

"Anh, anh vừa rồi có phải là đang năn nỉ em không?" Tâm Đan vừa cười vừa nói, ngừ khi khoái chí không thể diễn tả.

Nguy Giang Thiên híp mắt, để lộ một ánh nhìn nguy hiểm. "Hay lắm, hay lắm Tâm Đan. Anh giúp em dịch bài tập, em không trả công thì thôi lại còn trêu anh như vậy."

Khi trêu chọc một người, nhìn thấy người đó tức giận vì trò đùa của mình thì đó chính là khoái cảm lớn nhất của người đi trêu người khác. Tuy bây giờ cô không biết anh có giận hay là không cam tâm hay không hay chỉ là cố ý tỏ ra tức giận để cô vui nhưng cô thật sự sáng khoái vô cùng.

Nhưng thật sự không thể xem thường, đôi môi mỏng của Nguy Giang Thiên bắt ngờ dán lên làn môi căng mọng, quyến luyến đem hơi thở nóng rực hít lấy hương thơm của cô. Tâm Đan chỉ cảm thấy đôi chút hoảng hốt, sự khoái chí vừa rồi không biết bay đi đâu mất, trong đầu chỉ động lại cảm giác tê dại từ cánh môi truyền tới nhanh chóng phân bố khắp tứ chi.

Tựa như sóng biển, cuộn trào mãnh liệt, vô tình cuốn trôi đi trái tim nhỏ bé của cô.

Cho đến khi cảm nhận được bàn tay của anh bắt đầu không thành thực từ eo di chuyển xuống dưới, lý trí tỉnh táo bắt ngờ như dây đàn căng cứng, hai mắt cô mở to khó khăn mở miệng. "Đừng..."

Nguy Giang Thiên không có ý làm khó cô, dù cho khi này đã có một giây anh có dấu hiệu mất khống chế thể nhưng mục đích ban đầu của anh chính là để cô phát ra chữ này, sau khi nghe được khúc môi anh câu lên một nụ cười tà mị quyến luyến rồi khỏi cánh môi đầy mùi hương mê hoặc của cô.

"Thế nào? Có phải em đang cầu xin anh không?"

Tâm Đan. "..."

Nguy Giang Thiên lại không muốn buông tha, véo nhẹ vào eo cô.

"À!" Tâm Đan vừa đau vừa giật mình hét lên, sắc mặt càng lúc càng hồng như quả đào, liễu mạng nhắm mắt phát ra. "Ừ, cầu xin đấy rồi sao?"

Lần này tới phiên Nguy Giang Thiên thích thú chiêm ngưỡng cô.

Tâm Đan chỉ cảm thấy nếu còn tiếp tục bị anh nhìn kiểu này chắc chắn cô sẽ chết vì tim đập nhanh, cô đẩy anh qua một bên rồi đứng lên, quyết định cứng rắn nói. "Em đi về, không ở đây với lưu manh."

"Anh không đưa em về." Nguy Giang Thiên lần này không kéo cô lại, chỉ thông thả vắt chéo chân ngồi trên sofa.

Tâm Đan quay lại. "Mắc cười, em có tiền, anh không đưa em về thì em tự đi taxi."

"Em có tiền sao? Đây phải không?"

Không biết từ lúc nào ví tiền nhỏ màu xám của cô đang nằm trong tay anh.

Tâm Đan vô thức xem lại túi áo khoác của mình.

Chết tiệt!

Hóa ra Ngụy Giang Thiên này cũng là đồng nghiệp của cô chẳng?

"Anh...anh..."

"Anh thế nào?" Ngụy Giang Thiên buồn cười, giả vờ mở ví tiền ra. "Để xem trong này có bao nhiêu nào."

"Này, quân tử không nên dòm ngó ví tiền của người khác!"

"Vừa rồi em nói anh là lưu manh."

Nếu không sợ rằng bản thân trở thành người vô lễ thì cô nhất định sẽ đem cả họ tên của cái người kia ra mà mắng nhiếc.

Tâm Đan nhanh nhẹn phóng tới định lấy lại ví tiền trên tay anh nhưng Ngụy Giang Thiên lại nhanh hơn cô một bước, thoát một cái anh đã phóng khỏi ghế sofa để cho cô một cú vỗ ếch đẹp mắt.

"Thân thủ không tệ." Anh tán thưởng, sau đó mở ví tiền của cô ra, không nhìn thì thôi vừa nhìn tới thì đúng là được mở mang tầm mắt. "Chỉ có vài đồng lẻ thôi à?"

Dựa theo kinh nghiệm của cô, nếu thân thủ cô không tệ thì anh chính xác là một người có thân thủ không hề tệ, cách né tránh vừa rồi cực kì nhanh và điêu luyện, muốn dựa vào chút võ mềo cáo của mình mà tóm lấy anh thì là chuyện không thể nào. Vì vậy Tâm Đan động thủ không được thì sẽ động não, cô ngồi xếp bằng trên ghế ăn vạ. "Vài đồng lẻ đó đủ cho em sống cả tháng đây, anh mau trả lại tiền cho em..."

Thấy cô giờ chứng, anh cũng không muốn làm khó tiếp. "Anh sẽ giữ cái ví này cho tới khi anh cho em về anh sẽ trả lại."

"Anh làm như vậy là giam giữ người phi pháp đấy."

"Kiện anh đi."

"Anh..." Tâm Đan suýt nữa thì cắn trúng lưỡi mình. "Được rồi, nhưng em ở lại làm gì chứ?"

Ngụy Giang Thiên không trả lời, ánh mắt như tia hồng ngoại quét một lượt từ trên xuống dưới người cô.

Tâm Đan lại có chút ngửa ngáy. "Anh nhìn cái gì?"

"Nhìn em."

Tâm Đan. "..."

Anh khoanh tay. "HiKa dạo gần đây hình như có chút buồn bã, anh sợ nó bị trầm cảm, em vào chơi với nó đi."

Hóa ra là muốn cô chơi với chó, vậy cũng tốt, vốn dĩ cô thích công việc này. Tâm Đan không biết mình có nên hỏi và thương lượng với anh về việc có muốn thuê cô làm người chăm sóc chó hay không?

Cô theo sự chỉ dẫn của anh đi tìm HiKa, quả nhiên thằng bé đang nằm ở phòng sách, nó nhìn thấy cô cũng lười đứng lên vẫy đuôi như mọi khi. Sau khi chuyện trò và làm rõ được vấn đề thì cô quay trở lại phòng khách, Ngụy Giang Thiên đang làm gì cho trên máy tính, hình như anh cũng không chú ý tới cô lắm bởi vì Tâm Đan đứng phía sau lưng anh.

Cô đột nhiên nảy lên một ý xấu, rón rén đi nhẹ nhàng muốn hù dọa anh.

"Hù một cái sẽ mất hết tiền." Nào ngờ chỉ còn hai bước nữa là tới còn chưa kịp hù Ngụy Giang Thiên đã lên tiếng, ngược lại Tâm Đan là người bị dọa. Cô vỗ ngực. "Sao anh biết thế? Rõ ràng em đâu có tạo ra tiếng động chứ..."

"Ngủi được." Anh nói.

"Ngủi? Ngủi gì cơ? Em có dùng nước hoa đâu."

Anh vẫn nhìn vào màn hình, thậm chí một cái chớp mắt cũng không có thần nhiên đáp. "Mùi hương của em."

Mặt Tâm Đan đỏ bừng lên, hắng giọng một cái rồi bước lên đứng cạnh anh. "Em biết lý do vì sao HiKa không vui, mà Hồ Lô bấy lâu nay khó ở rồi?"

Lần này Ngụy Giang Thiên dừng việc gõ bàn phím của mình, tựa lưng vào ghế ngược lên nhìn cô. "Vì sao?"

Tâm Đan bày ra dáng vẻ giống như mấy nhà phong thủy trong phim, bày ra bộ dáng thông thái nói. "Vì cái nhà này, dương thịnh âm suy. Ngay cả một động vật giống cái cũng không có, em nói này, sao anh có thể sống trong một môi trường như chán thế này chứ? Nếu như không nói chuyện thì sự yên lặng ở đây cũng có thể khiến em ù tai luôn rồi, rõ ràng cái nhà này chỉ thích hợp cho người tu hành không màng nữ sắc ở mà thôi. HiKa và Hồ Lô phải ở

cùng anh trong một môi trường nhợt nhạt thế này dĩ nhiên tâm sinh lý sẽ không bình thường, tình trạng tâm lý của HiKa hiện giờ gọi là trầm cảm giai đoạn đầu rồi. Bình thường nhìn thấy em nó thân thiện biết bao? Vậy mà khi này ngay cả liếc nhìn em một cái cũng lười, đã vậy nó còn thờ dài nữa, thế luôn đây là lần đầu tiên em thấy chó thờ dài đấy. Vì vậy em đưa ra phương hướng giải quyết vấn đề là anh nên tìm thêm một hai cô chó về nhà này, cân bằng âm dương xóa tan yêu khí."

Cô nói cả đồng chữ ra, ngược lại Ngụy Giang Thiên lại im lặng kiên nhẫn lắng nghe. Đợi đến khi Tâm Đan dừng lại anh mới chậm rãi lên tiếng, "Nói xong chưa?"

Cô gật đầu. "Xong rồi."

Ngụy Giang Thiên giờ tay chủ động kéo cô lại, Tâm Đan không kịp phòng bị liền ngã lên đùi anh. Cô muốn đứng lên nhưng anh lại lộ rõ ý đồ đen tối của mình mà giữ chặt eo cô, môi cô tình dấn sát vào tai cô thờ thề. "Em cứ dọn đến đây ở, chẳng phải vừa hay cân bằng âm dương sao?"

"Đừng có dụ dỗ con gái nhà lành." Cô vênh môi rồi quay sang nhìn màn hình rồi lại chợt nhớ tới bài tập về nhà, sừng sốt kêu một tiếng. "Em quên làm bài tập anh giao rồi."

"Thì bây giờ làm đi."

"Không được, em vốn dĩ đã làm được một nửa rồi nhưng lại bỏ ở ký túc, không được em phải quay về làm mới được."

Anh giữ cô lại. "Tối nay em ở lại đây, ngày mai anh không khảo bài."

Tâm Đan đứng hình.

Chính là bị dọa tới mức quên luôn cả cử động.

Ngụy Giang Thiên thấy cô sợ, liền thêm vào một câu đảm bảo. "Anh sẽ không làm gì em."

Ma mới tin anh đấy!

"Không được." Tâm Đan phòng từ chân anh xuống đất. "Anh đưa em về màu, à quên nữa phải trả tiền cho em trước."

Thấy không thể thuyết phục được con bé này, anh cũng hết cách nói.

Chỉ là không dám mạnh động, đến ngay cả canh cũng không uống được thì đúng là quá đáng thương. (Nghẹn chết anh nhé)

(Nghẹn chết anh nhé)

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 79: Ở cùng một nhà thì phải gần gũi hơn

Ngụy Giang Thiên không hề nói đùa

Ngụy Giang Thiên không hề nói đùa.

Qua ngày hôm sau, anh thực sự đã khảo bài rất gay gắt. Bắt lỗi từng chút một, đặc biệt là quyển vở của cô đã bị phê thành ra cái dạng gì luôn rồi. Lúc Tâm Đan nhìn vào phần bài làm của mình, hai tròng trắng suýt chút lòi luôn ra ngoài. Sinh viên xung quanh cũng bàn tán không biết sao hôm nay thầy Ngụy khó tính như vậy, là kẻ chết tiệt nào dám chọc giận thầy ấy?

Tâm Đan nghe mà lạnh sống lưng, không phải mình, không phải mình...

Ngụy Giang Thiên, đàn ông nhỏ mọn!

Lúc gần kết thúc buổi học, Thẩm Trung Kiên rất đúng lúc đi vào xin ra năm phút để thông báo một hoạt động mới. "Sắp tới chúng ta sẽ tổ chức một buổi thực tập dã chiến dành cho sinh viên toàn trường bất kể cấp bậc và cả giáo viên của trường. Các em, em nào mong muốn thể hiện bản thân hoặc chỉ đơn giản là rèn luyện sức khỏe thì có thể tìm tôi đăng ký tham gia."

Các sinh viên bắt đầu nhốn nhao bàn tán.

Ngụy Giang Thiên quan sát kỹ biểu cảm hứng thú trên mặt Tâm Đan thì đã biết ngay không nằm ngoài dự đoán của anh, cô nhóc hiếu động này nhất định sẽ không bỏ lỡ trò vui rồi.

Mà không sai chút nào, cô và cả Mộng Hương với Gia Vi đều rất muốn tham gia, vì vậy sau khi hết giờ cả hai liền kéo lên văn phòng đăng kí hạng mục thực tập dã chiến. không tới thì thôi, vừa lên đến nơi đã phải há hốc mồm vì số người xếp hàng đăng kí cũng không phải là ít, hơn nữa trong số bọn họ nam thì không nói mà nữ thì đa số ai cũng cao hơn cô...

Có vẻ như Tâm Đan lọt thỏm trong dòng người có thể là đối thủ về mặt thể lực của mình thì phải.

Nhưng con người cô, chính là thích tìm việc khó mà làm.

Sau khi đăng kí thành công, Tâm Đan quay lại ký túc đo đạt chiều cao của mình cẩn thận rồi lập một quyển sổ tay ghi chép "sổ tay theo dõi chiều cao của bé Tâm Đan." Cái tiêu đề này đã làm cho Mộng Hương và Gia Vi cười banh bông. Nhưng cô không quan tâm, cười thì cứ cười đi, cười chết mấy người.

Gần đây trong ký túc lan truyền tin đồn có ma nữ áo trắng loanh quanh vào giữa đêm, sau chuyện lần trước Tâm Đan học điên cuồng cũng đã tạo ra tin đồn này nên Mộng Hương và Gia Vi sau khi nghe được liền lôi cô vào phòng khóa kín cửa hỏi có phải là cô đã giờ trò hay không. Tâm Đan kiên quyết nói không, cô bây giờ không cần bán mạng để học nữa, cùng lắm thì sẽ chạy loanh quanh ký túc tập thể dục nhằm tăng chiều cao thôi, nhưng chạy bộ thì chẳng có ai điên chạy lúc giữa đêm cả vì vậy ma nữ kia tuyệt đối không phải nói về cô. Sau khi nghe cô trả lời, cả Mộng Hương và Gia Vi đều sợ hãi thực sự, Tâm Đan thấy vậy liền khoát vai bọn họ.

"Yên tâm đi, ma quỷ chính là tâm linh thôi, do con người nghĩ ra mà có. Cậu nói xem nếu thực sự có ma nữ áo trắng thật thì trên đường phố đã toàn là ma nữ rồi, tớ nghĩ chắc là có kẻ nào ác ý muốn bày trò trên nữ sinh thôi. Không cần sợ, dù trời có sập xuống thì Lâm Dung Tâm Đan tớ đây cũng bảo vệ hai mỹ nữ mà." Tâm Đan vỗ ngực xưng tên, nói như đúng rồi vậy.

Ma nữ gì chứ? Bà đây không tin, có ngon thì xuất hiện một lần đi, cô cũng muốn chiêm ngưỡng dung nhan của ma nữ lắm.

Tối hôm đó Gia Vi vì quá sợ hãi nên rủ cô đi toilet cùng..

Trước khi vào nhà vệ sinh còn quay lại cảnh cáo. "Lâm Dung Tâm Đan, nếu cậu còn dám bỏ đi như lần trước tớ nhất định sẽ băm cậu ra."

Tâm Đan hoảng hốt gạt đầu lia lịa.

Thế là cô đứng bên ngoài, tựa vào tường huyết sáo rồi ngoáy ngoáy mấy ngón chân trông rất thông dong.

Nhưng cả mười phút qua đi Gia Vi cũng chưa quay ra, Tâm Đan bắt đầu mất kiên nhẫn. "Gia Vi, cậu làm gì lâu thế? Nhanh đi, muỗi đốt tớ này."

Không có tiền trả lời.

Ánh mắt cô hiện lên vẻ cảnh giác. "Trong Gia Vi?"

"Nghe tớ nói không đấy?"

"Gia Vi?"

Không có ai trả lời, ngoại trừ tiếng vọng lại vừa âm u vừa đáng sợ.

Tâm Đan đẩy cửa nhà vệ sinh nữ đi vào, bên trong chỉ có một phòng đóng cửa, có lẽ đó là phòng của Gia Vi. Cô đi tới, vừa bước được hai bước thì đèn trong nhà vệ sinh cũng chập chờn, ánh đèn vốn đã âm u nay lại còn lúc sáng lúc tối càng làm cho Tâm Đan kinh hãi. Không sợ, cô không sợ ma...

Cô nghe thấy tiếng động sau lưng, rất gần, ngày càng gần.

Dây thần kinh trên toàn cơ thể dường như căng cứng vì sợ hãi.

Tâm Đan liều mạng quay lại.

Trước mặt cô là một gương mặt giống như tử thi bị phân hủy, thối rữa mất đi nửa bên mặt. Ma nữ áo trắng tóc dài xõa xuống che đi nửa gương mặt còn lại, trên người cô ta còn bốc ra mùi thối của tử thi bị phân hủy...

Cô ta nhe răng cười, hàm răng đầy rong rêu...

Tâm Đan chỉ nhìn, còn chưa kịp hét đã ngất xỉu...

Lúc cô tỉnh lại cũng là lúc đã nằm trên phòng y tế. Mở mắt ra đã nhìn thấy Ngụy Giang Thiên, anh thấy cô tỉnh lại vội đỡ cô ngồi dậy. "Tỉnh rồi? Nào, ngồi dậy, tại sao lại ngất xỉu như vậy chứ?"

Tâm Đan mặc kệ anh đỡ cô ngồi hay đứng, chỉ biết bây giờ bản thân tràn ngập bất an. "Gia Vi...Gia Vi..."

"Tớ đây tớ đây!" Gia Vi chạy từ cửa vào ngồi xuống nắm tay cô. "Quạ con, cậu bị làm sao vậy? Tự đứng lại ngất đi ở nhà vệ sinh, tớ phải đưa cậu lên đây đây."

"Tớ, tớ..." Tâm Đan nói không nên lời.

Mộng Hương rót ly nước đem tới, Ngụy Giang Thiên nhận lấy rồi đút cho cô uống. Sau khi uống nước Tâm Đan mới bình ổn hơn một chút. "Tớ gọi cậu cả buổi trời cậu cũng không trả lời, tớ sợ cậu gặp chuyện gì nên mới vào trong nhưng mà, nhưng mà tớ nhìn thấy ma đấy. Là ma nữ áo trắng, còn bị mất đi một bên mặt nữa..."

Gia Vi. "Bà cô ơi, tớ không đi được nên phải ngồi trong đó mà...với lại lúc đang đi vậy sinh không nên nói chuyện, vì khuôn sẽ thông qua đường miệng vào bên trong, tớ nghe cậu gọi nhưng cũng không trả lời là vậy. Với lại mấy chuyện ma có đều là do mình tự nghĩ thôi, cậu sợ gì chứ? Khi nãy đoàn trường cũng xác nhận việc này rồi, để làm an lòng nữ sinh, Thầy Thẩm đã thông báo về việc gần đây có ma nữ áo trắng xuất hiện chỉ là ảo giác do áp lực thi cử gần kề của sinh viên mà ra. Hoàn toàn không có chuyện tâm linh nào như lời đồn, nếu ai còn dám bàn tán về việc này thì sẽ bị kỷ luật mạnh làm gương răn đe những kẻ thích nhiều chuyện."

Tâm Đan lắc đầu. "Không phải đâu, khi nãy tớ rõ ràng nhìn thấy...không chỉ vậy tớ còn ngửi được mà...nó rất thối đấy... hơn nữa ánh mắt còn đáng sợ vô cùng. Em, em thật sự đã nhìn thấy mà, cả thị giác, thính giác và khứu giác đều xác nhận đó là ma nữ...không phải ảo giác đâu."

Thấy không ai tin mình, Tâm Đan kéo tay Ngụy Giang Thiên kéo anh làm chiến binh.

Anh nhẹ giọng trấn an cô. "Được rồi, em đừng nghĩ nhiều quá."

Ngay cả anh cũng không tin lời cô nói...

Mộng Hương buồn cười. "Xem cậu kia, lúc trước là ai đã vỗ ngực nói không sợ mấy thứ hoang đường như ma nữ lại còn vỗ ngực bảo sẽ bảo vệ cho hai người bọn tớ, bây giờ lại bị dọa tới mức ngất xỉu thành ra thế này. Ô kê tớ có một câu nói, con người khi nhìn thấy ma nữ sẽ trở nên trì độn, coi chừng lại ứng lên người cậu đấy."

"Trì độn sao? Tớ không muốn..." Tâm Đan mở tròn hai mắt.

Nhìn bộ dáng tội nghiệp của cô, Ngụy Giang Thiên vừa không đành lòng vừa muốn yêu thương. "Em vốn dĩ trước giờ đã trì độn rồi, không cần sợ nữa."

Cô lờ mắt nhìn anh. "Có ai an ủi người khác kiểu như anh không chứ?"

Mộng Hương và Gia Vi cùng với Ngụy Giang Thiên chỉ cười trù.

Tâm Đan không hiểu, cô bị dọa không lẽ bọn họ vui lắm hay sao?

Dù ai ai cũng tin là chuyện ma nữ chỉ là ảo giác của bản thân, nhưng chỉ có một mình Tâm Đan là khẳng định mình đã gặp ma nữ, vì vậy đêm nào cô cũng có cảm giác mùi hôi thối kia xộc về tràn ngập mũi của cô. Nằm trên giường cứ ám ảnh sẽ có một người đang đứng nhìn cô chằm chằm, người đó mang bộ dạng thối rửa đáng sợ cùng mùi phân hủy đầy khủng khiếp mỉm cười với cô. Cứ như thế, ba ngày Tâm Đan mất ngủ.

Cô cảm thấy mình không thể tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ chiều cao không tăng được thêm centi nào mà bản thân lại lùn xuống thành xì trum thì tiêu đời. Chính vì vậy, bất chấp sự ngăn cản khuyên bảo của hai người Mộng Hương và Gia Vi, Tâm Đan dọn hành lý ra khỏi ký túc xá...

Cô không biết được, sau khi cô đi cả hai người bạn thân bật cười rất chi là sảng khoái...

...

"Michael, lần này cậu làm hơi quá rồi đấy."

"Vậy sao? Không làm quá như vậy sao giúp cậu rước mỹ nhân về nhà?" Michael rót một ly rượu đỏ rồi đưa lên miệng nhấp nháp. "Rượu ngon."

Ngụy Giang Thiên nhếch môi. "Chỉ sợ là chưa rước được mỹ nhân thì mỹ nhân đã hồn bay phách lạc vì bị dọa rồi."

"Có quá đáng vậy không?" Michael leo lên bàn ngồi, điệu bộ rất chi là ngả ngớn. "Hôm đó tôi chính tai nghe được cô ấy nói với hai người bạn kia rằng mình không tin chuyện ma quỷ, cứ tưởng là gan lớn lắm, nào ngờ chỉ cần giờ một chút tiểu xảo chưa động tới móng tay thì cô ấy đã ngất mất tiêu rồi."

Michael là chuyên gia hóa trang đỉnh nhất hiện nay, làm việc với không ít siêu sao hollywood. Là bậc thầy trong việc trang điểm hay nói đúng hơn là tạo hình nhân vật, tính tình trước giờ tùy hứng, thích gì làm đó, cũng không thích tư duy logic nhiều. Chính vì vậy là những nhân vật do anh ta tạo ra đều mang dáng vẻ rất quái dị...

"Giang Thiên à, với giao tình của chúng ta tôi có thể giúp cậu nhiều hơn nữa nhưng mà trách thì trách cô gái nhỏ của cậu gan quá nhỏ, tôi chưa thi thử tài năng chỉ cười một cái thì cô ấy đã ngã gục trước nhan sắc của tôi." Michael phân tích.

"Tôi chỉ nhờ cậu tìm cách kéo cô ấy tới đây ở không phải nhờ cậu dọa người ta."

"Ôi trời, thương hoa tiếc ngọc à?" Michael dường như là lần đầu chứng kiến được cảnh tượng này từ phía Ngụy Giang Thiên, anh ta phòng xuống đất rồi lại gần quan sát. "Thật không ngờ tới, Ngụy Giang Thiên cậu cũng biết thương hoa tiếc ngọc, tôi chỉ làm cô ấy xỉu một chút thôi mà cậu chỉ chiết tôi này giờ rồi đấy. Nay, tôi vừa xuống máy bay liền có lòng thành mang rượu thượng hạng tới tặng cho cậu, nào ngờ cậu nhờ tôi đi kéo mỹ nhân vào nhà. Cậu

nghĩ xem, tôi là chuyên viên hóa trang, cậu nhờ tôi việc này nếu không giả mà không lẽ tôi phải làm thuyết khách đến thuyết phục cô ấy sao? Hay là tôi nên giả làm khủng bố dọa đánh bom ký túc xá thì cậu mới vừa lòng?"

"Tiếng Việt cũng tốt thật, học ở giáo viên nào đấy?" Ngụy Giang Thiên đáp nhẹ bằng.

Michael chớp mắt liên tục, không biết nên ứng phó với câu này của anh thế nào.

"Cậu..."

"Suyt!" Ngụy Giang Thiên giờ ngón tay ngắt ngang lời của Michael.

Có tiếng bước chân.

Cả hai người từ phòng sách đi ra, cùng lúc đó là Tâm Đan mở cửa đi vào.

Vừa nhìn thấy cô, đôi đồng tử trong mắt anh lóe sáng. Mà Michael cũng tràn đầy đắc ý.

Ngụy Giang Thiên mặc kệ anh ta, đi xuống cầu thang về phía cô. "Tâm Đan, có chuyện gì vậy?"

Cô vừa khuôn hai cái vali đồ vừa thẳng thắn nói. "Em muốn tới đây ở nhờ."

"Chẳng phải lúc trước em kiên quyết không tới đây sao?" Anh không nhịn được muốn trêu cô một chút.

Tâm Đan liếm môi, lúng túng đáp. "Đó là lúc trước, giờ ở ký túc toàn là yêu khí...ra ngoài mượn nhà thì em không có tiền. Em, em có thể làm người chơi với chó, Hồ Lô và HiKa cứ để em chăm sóc, tiền lương có thể không lấy..."

Ngụy Giang Thiên mím môi, gật đầu. "Rất hoan nghênh."

Cô trừng mắt, nhìn thấy rõ trên mặt anh bây giờ chính là hai chữ: Đắc ý.

Tâm Đan lại nhìn sang người nãy giờ vẫn thong thả đứng một bên dò xét, anh ta thấy cô chịu chú ý tới mình nên chớp lấy thời cơ tiến lên giờ tay ra. "Chào người đẹp, tôi là Michael, là..."

Bàn tay lịch sự giờ ra của Michael bị Ngụy Giang Thiên "vô ý" đẩy ra một bên, anh không quan tâm tới sắc mặt của anh ta mà thản nhiên giới thiệu. "Michael, bạn anh, là...thần đồng toán học từ Mỹ về."

"Cái gì?" Michael nghe xong, cổ họng như bị mắc xương cá.

Tâm Đan gật đầu. "Thần đồng toán học sao? Vậy là anh học toán giỏi lắm à?"

"Hả?"

"Đúng vậy." Ngụy Giang Thiên đáp. "Tâm Đan, vào nhà đi đừng đứng lâu quá."

Michael ngơ ngác nhìn theo...

Đợi lúc Tâm Đan vẫn ngồi ở phòng khách, anh ta mới lờ Ngụy Giang Thiên lại tính sổ. "Frederick, Ngụy Giang Thiên, cậu, cậu làm vậy là có ý gì hả? Tự dưng lại nói tôi là nhà toán học? Cậu biết tôi trước giờ có thù với chữ số, là người rất ghét sự logic mà."

"Chịu thôi." Ngụy Giang Thiên rót một ly nước ấm. "Tâm Đan là người thông minh, cô ấy vừa bị dọa mà xong nếu tôi giới thiệu cậu là chuyên viên hóa trang, chắc chắn cô ấy sẽ dễ dàng kết nối hai sự kiện lại với nhau. Tới khi đó, cô ấy biết được rồi, tôi cũng sẽ bị vạ lây."

"Hay lắm." Michael nghiêng rằng, chẳng trách người ta nói lòng người thiên tài có IQ cao sẽ thâm sâu nguy hiểm, chắc chắn chính là nói cái tên mạo nhận bạn thân trước mặt anh ta. "Hay lắm, Frederick, cậu làm gì cũng nghĩ cho bản thân khỏi vạ lây trước phải không? Nếu vậy, cậu cứ nói rằng tôi là chuyên viên thiết kế, chuyên viên makeup...những công việc giống giống như chuyên gia hóa trang hiện giờ của tôi mắc cái gì mà phải tôn tôi làm thiên tài toán học chứ? Cậu là có ý có phải không?"

Nào ngờ. Ngụy Giang Thiên nhẹ bằng đáp. "Phải."

Michael. "... Tôi làm sai cái gì?"

Thằng bạn này sẽ không vô cớ dẫn mặt thế này đâu...

Quả nhiên...

"Tôi chỉ muốn nhắc cho cậu nhớ, phép lịch sự tối thiểu khi nào con gái người đề nghị bắt tay trước thì hãy đáp lại. Một người đàn ông tùy tiện giờ tay muốn chạm vào người khác, ở Mỹ gặp người khó tính sẽ bị kiện tội xâm phạm."

Nguy Giang Thiên quay lưng rời khỏi.

Michael đứng lại. Anh vừa nghe cái gì thế này?

Nếu không còn cách nào khác Tâm Đan cũng không tới đây, tuy nói Nguy Giang Thiên không có ý kiến gì nhưng cô cũng cảm thấy thực không tự nhiên. Tối hôm đó, sau khi Michael rời khỏi, sự mất tự nhiên càng thêm nhiều hơn. Tâm Đan ngồi trên sofa ôm HiKa trong tay cho nó ăn. HiKa hôm nay so với hôm trước có vẻ tinh thần khá hơn rất nhiều rồi, ít ra còn chịu khó vẫy vẫy cái đuôi vài cái đáp lại mấy câu nói của cô.

Nguy Giang Thiên từ phòng sách đi ra, Tâm Đan ngẩng lên, nhìn thấy trên gương mặt anh tuấn có đeo một cái kính. Cô chưa thấy anh đeo kính bao giờ nhưng phải công nhận, đeo lên như vậy nhìn không tệ một chút nào.

"Anh bị cận à?"

"Ừ!" Nguy Giang Thiên đáp cho có lệ rồi đi vào trong bếp pha cà phê sau đó quay lại phòng khách. "Xem ra em đúng là có tố chất làm người giao tiếp với chó nhỉ?"

Cô lờ mắt nhìn anh. "Cái này gọi là sự nhân hậu."

Anh mỉm cười gật đầu rồi ngồi xuống cạnh cô. Tâm Đan quay qua hỏi. "Anh bị cận sao trước giờ em chẳng thấy anh đeo kính thế?"

"Cũng không cần thiết, cận nhẹ thôi. Hôm nay vì phải xem mấy bảng thống kê nên lo lắng sẽ nhìn nhầm số liệu, có nó vẫn an tâm hơn."

Tâm Đan bĩu môi, tán thưởng. "Nhưng anh đeo kính nhìn rất đẹp trai đấy, có muốn chụp tấm hình không?"

"Chụp hình thì khỏi đi, nhưng lời khen của em thì anh miễn cưỡng nhận vậy."

Tâm Đan nghiêng răng, vốn dĩ có lòng tốt muốn chụp ảnh miễn phí nào ngờ... "Đồ tự đại!"

Anh vòng tay qua siết lấy bờ vai nhỏ kéo cô xích lại gần. "Anh không ngờ tới em cũng sợ ma đấy, còn sợ đến mức ngất xỉu thật đúng là mở mang tầm mắt."

"Anh vậy là ý gì? Em là cô gái liễu yếu đào tơ thế này, sợ cái này cái nó thì chẳng phải càng thêm phần nữ tính sao?"

"Anh chỉ nói mình được mở mang tầm mắt thôi, có khi nào bảo em nam tính đâu?"

"Anh!"

"Được rồi, được rồi không đùa nữa." Nguy Giang Thiên cũng không muốn "ép chó vào đường cùng" chỉ sợ chó cắn lại, anh giả vờ thỏa hiệp rồi khéo léo nói vào ý nghĩ chính trong đầu mình. "Khi này em nói em có thể chăm sóc HiKa và Hồ Lô, hơn nữa còn không nhận lương?"

"Phải..." Anh có thể nhớ về trước thôi, còn về không nhận lương ở phía sau cứ xem như là tặng hình không được hay sao?

Anh híp mắt, không khó nhìn ra được ý nghĩa giáo hoạt của cô, bèn thuận nước đẩy thuyền nói. "Thật ra tiền lương cũng có thể thỏa thuận, anh không muốn làm chuyện bất nhân như gian dối sức lao động của người khác."

"Thật sao?"

"Suýt!" Anh đặt ngón trỏ lên môi cô. "Để anh nói hết."

Tâm Đan cảm thấy tay anh đặt trên môi làm cô ngơ ngẩn bèn quay mặt sang chỗ khác né tránh nhưng lần này Nguy Giang Thiên lại dùng thêm hai ngón tay nhẹ nhàng xoay cầm cô lại. Đầu mày cuối mắt anh đều là ý cười không chút liêm chính. "Em xem ngay cả nhìn anh em còn ngại làm sao chúng ta tiến hành... thỏa thuận điều kiện?"

Hai chữ tiến thành không chút nào sai lệch mà là cố tình kéo dài ra...

Tâm Đan cảm thấy trái tim trong ngực đang nhảy loạn, cô cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh nhìn anh, chờ đợi anh nói.

Nguy Giang Thiên mỉm cười. "Điều kiện rất đơn giản, chỉ cần chăm sóc tốt cho ba người bọn anh."

"Ba người bọn anh? Bao gồm cả anh sao?"

"Phải!"

"Vậy sao được!" Tâm Đan đứng phắt lên. "Em nhận chăm sóc chó thôi mà."

Nguy Giang Thiên không kéo cô lại mà thong dong nhìn cô. "Em như vậy là đang kỳ thị chủng tộc, em chăm sóc cho chó được không lẽ không chăm sóc cho anh được?"

Cái gì?

Tâm Đan cảm thấy dù không thay đổi áp suất nhưng hai tai cô vẫn ù đi.

"Em còn chưa lo nỗi cho bản thân mình..." Cô lí nhí đáp.

Nguy Giang Thiên không nhanh không chậm kéo cô trở lại bên cạnh anh ngồi xuống, thỏa mãn mà ôm lấy cơ thể mềm mại của cô. "Vậy mới nói, chúng ta sẽ chăm sóc cho nhau. Em nhập gia thì phải tùy tục, mọi luật lệ trong nhà đều phải tuân thủ theo anh, nếu đã ở cùng một nhà chắc chắn đồng hành và nương tựa nhau, điều này em đồng ý không?"

Tâm Đan chớp mắt hai cái, thấy cũng hợp lý nên gật đầu.

Nguy Giang Thiên cong khóe môi như đã thực hiện được một mưu đồ nào đó, anh nói. "Vậy nên ở cùng một nhà thì phải gần gũi hơn, không nên xa cách có đúng không?"

Cô ù ù cạc cạc gật đầu nhưng sau đó lại chột phản ứng, ngược lên nhìn anh. "Em bán nghệ không bán thân."

Nguy Giang Thiên. "..."

Tâm Đan nheo mày. "Có phải bị nói trúng tim đen rồi nên không thể trả lời không?"

"Đương nhiên là không." Nguy Giang Thiên không biết từ lúc nào đã bắt đầu hành động theo phản xạ, anh siết chặt vòng tay kéo cô lại gần. "Ý của anh là không nên quá xa cách trong một số ngữ cảnh nào đó."

"Anh càng giải thích lại càng trừu tượng rồi, giáo sư gì kì thế?"

"..." Nguy Giang Thiên. "Ví dụ như, anh ôm em như thế này, tuyệt đối không được đẩy anh ra."

Trong lòng cô tự dừng lại như sóng biển dào dạt, vốn dĩ là một câu ví dụ nhưng kết hợp với ngữ khí hiện giờ của anh cùng với hai chữ "tuyệt đối" lại không khác gì ra lệnh.

Nguy Giang Thiên lại nói. "Khi anh hôn em, em cũng phải tự nhiên đón nhận."

Tâm Đan. "..."

"Khi anh sờ em, em cũng không được kháng cự." Nguy Giang Thiên được nước lấn tới.

"Em chỉ bán nghệ..."

"Anh sẽ không làm gì khác." Nguy Giang Thiên kịp thời ngắt lời cô, giọng nói tựa như lấy tất cả danh dự ra để hứa. "Anh biết em không bán thân, anh cũng không có nhu cầu đi mua thân của em. So với việc đó, anh cần ở em sự cam tâm tình nguyện hơn."

"Còn lâu." Tâm Đan bấu môi lẩm bẩm.

Nào ngờ Nguy Giang Thiên nghe được, anh đáp. "Lâu cũng được, không sao, sớm muộn gì cũng là của anh."

Cô trừng mắt cảnh cáo anh, đứng lên không thèm đôi co thêm nữa. "Em ngủ ở đâu?"

"Ngày mai ở trường không có tiết, em ngủ sớm làm gì?"

"Đã mười giờ rồi, còn sớm sao?" Tâm Đan hỏi lại.

Nguy Giang Thiên thờ dài, đúng là buồn bực, kiểu này có lẽ anh phải từ từ tốn thêm thời gian thuần phục rồi. Anh chỉ tay về phía phòng ngủ phụ, Tâm Đan quay lưng đi về phía đó, vừa định mở cửa thì nghe anh gọi.

"Tâm Đan!"

Cô quay lại.

Anh mỉm cười. "Ngủ ngon."

Thấy anh xuống nước, cô cũng hạ hỏa hơn một chút. "Ngủ ngon."

Cô định mở cửa, anh lại gọi. "Tâm Đan!"

Lần này cô quay lại. "Dạ?"

Nguy Giang Thiên nhếch đôi mày rậm mang theo mười phần bá khí cương nghị. "Tối, có chuyện gì khó xử cứ qua tìm anh, anh ở ngay bên cạnh."

Tâm Đan nghiêng răng ken kết, không trả lời mà bước vào phòng đóng cửa.

Ngụy Giang Thiên sáng khoái tựa lưng vào ghế sofa, tiện tay ôm Hồ Lô vào lòng. "Mày xem, tao bao nhiêu tuổi rồi còn chơi loại trò chơi này."

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 80: Không tới lượt một đám đàn ông tới ép buộc kiểu này

Các bar club sáng đèn, cũng là thời điểm của sự thác loạn.

Tiếng nhạc và tiếng ly va vào nhau tạo nên một bầu không khí tràn ngập khoái lạc. Thậm chí thi thoảng cũng có thể nghe thấy tiếng rên rỉ của một số cặp đôi quá vội vàng, người thấy một ít mùi bạch phien thoang thoang trong không khí, càng lúc con người càng điên cuồng hơn.

Nếu như thực tế của một đời người cũng có thể điên cuồng như vậy, không quan tâm tới đúng sai hậu quả, như vậy tốt biết bao.

Con người, thật sự quá mệt mỏi rồi.

Dùng chân tình đổi đãi hết lòng hết dạ với người ta, cuối cùng nhận lấy một tình cảm giả mạo đáng khinh bỉ.

Nhìn thấu nhiều người, lại không thể tùy tiện bóc trần họ. Ghét nhiều người, lại cũng không thể dễ dàng trở mặt. Đôi khi, cuộc sống chính là phải bắt ép bản thân nhẫn nhục chịu đựng. Cái xã hội này bức con người đến mức tận cùng của sự thống khổ rồi, quá mệt mỏi, quá giả tạo.

Cái thành phố Bách Nhật này thì có gì chứ? Chỉ được cái hào nhoáng bề ngoài, dưới cái ánh đèn chói lóa chẳng qua chỉ là một xã hội con người lừa gạt lẫn nhau mà thôi. Kẻ ăn mày trên đường khi đói quá cũng có thể ăn thịt đồng loại để sống, bọn bất cóc buôn người luôn giả dạng những người tình trong mộng để dụ dỗ thiếu nữ đó thôi không phải sao?

"Tử Anh, làm gì mà buồn thế? Nãy giờ cô đã uống hai chai rồi mà vẫn không say..."

Ngụy Tử Anh cầm ly rượu rỗng trên tay, cười khẩy. "Là do tửu lượng quá tốt thôi, tôi chỉ muốn say sau đó tìm một người nào đó qua một đêm, ngày mai chẳng phải vẫn phải sống tiếp sao?"

"Cẩn thận uống say rồi coi chừng người nhà cô lại kéo bầy kéo lũ tới bắt cô thì tới chừng đó có chạy cũng không được."

"Bắt tôi?" Ngụy Tử Anh hừ lạnh. "Bắt tôi về thì tôi sẽ trốn ra nữa, có trách thì trách bản chất tôi không thích làm gái ngoan thôi."

"Nè, nếu buồn quá thì qua đây tụi này cho ké một phát, hàng bữa này đúng đẳng cấp đấy."

Ngụy Tử Anh phát tay. "Không, cái này thì không, tôi mà dính vào mấy thứ gây nghiện chắc chắn anh cả và anh hai sẽ đem tôi xé ra cho chó ăn mất."

"Nghiêm trọng vậy sao? Người nhà cô bạo lực thật."

Tiếng nhạc lớn đến mức lấn át tất cả, dòng người náo loạn trên sàn nhảy, một số đàn ông lại đặt biệt thích bộ ngực của cô DJ xinh đẹp phía xa.

Lúc này một góc ở cửa ra vào, Dương Trí cực khổ lôi kéo mãi mới có thể đưa Dương Nam Phương bước qua cửa club. "Dương Nam Phương, vào đi, vào đi mà...chẳng phải cậu thích Tâm Đan sư muội sao? Khô khan như khúc gỗ kiểu cậu thì làm sao giành lấy người ta, mau vào đây tôi sẽ chỉ cậu cách phong lưu."

Dương Nam Phương bức bối đẩy anh ta ra. "Dương Trí, tôi mới khỏi bệnh cậu lôi tôi vào đây làm gì?"

"Vào đây, nhảy múa, quá đáng hơn là qua tìm người nào đó 'vận động' ra mồ hôi là hết cảm ngay, tôi không hại cậu đâu, mau vào trong đi."

Dương Trí phải cực khổ lắm mới có thể lôi "trụ cột" như Dương Nam Phương vào bên trong khu vực gọi nước, phục vụ club đến hỏi xem hai người uống gì, Dương Trí Woo Woo còn Dương Nam Phương lại gọi một ly sữa...

Sau khi anh đưa ra quyết định, lần phục vụ và mấy người cùng ngồi xung quanh đều quay lại nhìn anh như bắt gặp người hành tinh khác xuống trái đất. Dương Trí không biết giấu mặt mũi vào đâu liền cười cười gỡ rối, gọi cho anh một ly B52. Quả thật lúc này cậu ta chỉ muốn vác B52 tới đập tung cái đầu khô khan của Dương Nam Phương mà thôi.

Không biết là chứa cái gì trong đấy.

"Này, cậu theo học trường Bách Nhật bốn năm, nghe nói năm đầu rất ngặt nghèo không lẽ chưa từng tới mấy nơi này?"

"Không nhìn thấy ngoài cửa treo cái gì à?" Dương Nam Phương chỉ tay. "Chỉ cho phép người trên hai mươi tuổi vào thôi."

"Nói cho cậu biết, quy luật là do con người đặt ra thôi. Xung quanh cậu có rất nhiều cô gái mười tám mười chín tuổi đấy, họ đều là hội viên VIP của club này nên ra vào thường xuyên." Dương Trí vừa nói vừa ném ánh mắt ve vãn về phía một cô gái nóng bỏng đối diện, ngược lại cô gái ấy cũng đáp trả nhưng mà là lên người Dương Nam Phương, Dương Trí hệt hăng. "Cậu xem cậu xem, vừa vào quán đã lọt vào mắt mỹ nhân luôn rồi. Nói không ngoa chút nào, cậu mà chịu chơi một chút, nói không chừng phụ nữ ở thành Bách Nhật này đều mang thai con của cậu."

Dương Nam Phương không bận tâm lời của Dương Trí, anh quan sát cô gái vừa được tôn là mỹ nhân kia. Phấn son lòe loẹt, ăn mặc thiếu vải đến thế là cùng, không kìm được phát ra một câu. "Thế cũng gọi là mỹ nhân?"

"Thế nào? Đó không được, thì nhìn sang bên kia đi, gái Tây kia."

"Không phải gu tớ."

"Còn cô gái đang suy tư trầm ngâm sự đời kia, đúng là nhìn vào đã thấy sâu sắc..."

"Thích thì qua đó đi."

Dương Trí có chút mất tự nhiên ngồi trở lại ghế của mình. "Thôi biết rồi, ngoại trừ cô gái cười không có má lúm đồng tiền nhưng lại rất đáng yêu, khi cười đôi mắt màu xám tro híp lại rất thu hút thì mấy đối tượng xung quanh đều chẳng lọt nổi vào mắt xanh của cậu chứ gì? Nói này Dương Nam Phương, không phải cậu không đủ ưu tú, mà là cô gái kia vô tâm vô phệ quá mức."

Nước được đưa lên, Dương Nam Phương xoay xoay cái ly trong tay một cách tùy tiện. "Không thể trách cô ấy, có thể thực sự cô ấy chẳng có cảm giác gì với tôi."

"Cậu chưa từng thử sao biết không thể?"

"Người ta có bạn trai rồi." Dương Nam Phương nhún mày.

Dương Trí lén liếc. "Bạn trai thì sao? Ai có thể xuất sắc hơn cậu? Cùng lắm thì đi giành Tâm Đan về."

"Giành?"

"Đúng, giành. Tình yêu là phải đấu tranh, phải giành giật mới có." Dương Trí khẳng định. "Vậy đi, cậu nói cho tôi biết bạn trai của Tâm Đan sư muội là ai, tôi sẽ phân tích cho cậu thấy giữa cậu và tên đó chênh lệch thế nào. Biết thế mạnh của mình thì mới có thể đánh thắng trận được."

"Không được." Dương Nam Phương lắc đầu. "Tôi đã hứa với cô ấy không nói người đó ra."

"Này này này, thế là sai rồi. Tôi cũng là bạn của Tâm Đan, sao các người biết tôi lại không thể biết? Vội lại, vội lại lần trước em ấy gặp chuyện tôi cũng có phần giúp, xem như có công lao và cả khổ lao. Sao lại xem tôi là người ngoài chứ? Cậu không nói là vì Tâm Đan sư muội không cho, về tình về lý em ấy quá bậy, tôi phải điện nói rõ ràng mọi chuyện mới được..." Dương Trí nói là làm, thật sự lấy điện thoại ra."

Dương Nam Phương cản anh ta lại. "Làm cái gì vậy?"

"Thì tôi gọi cho Tâm Đan."

"Khi không gọi người ta làm gì?"

"Dương Nam Phương, cậu làm sao đây? Tôi không phải là muốn tốt cho cậu sao? Đây, thích người ta thì nói ra, cậu không nói thì bảo ai hiểu được. Người mà Tâm Đan thích là ai? Nói tôi nghe, tôi sẽ giúp cậu tìm cách giải quyết. Đàn ông con trai làm gì thì phải dứt khoát lên, sao cậu hành xử chần chừ y như con gái thế?"

"Là Ngụy Giang Thiên!"

"Ngụy Giang Thiên chứ gì..." Dương Trí lăm bắm, sau đó nuốt chút nữa nhảy lên khỏi mặt đất. "Cậu nói...thầy Ngụy?"

Dương Nam Phương gật đầu.

"Không phải chứ?" Dương Trí ngỡ ngàng, "Tình thầy trò sao? Hi hữu thật, không thể tin nổi, quá shock rồi."

"Vậy nên cậu nói đi, tôi có cơ hội sao?" Dương Nam Phương lờm một cái. "Trong mắt Tâm Đan tôi chỉ như bạn bè bình thường, cô ấy nghĩa khí với tôi như là anh em một nhà vậy. Tôi gặp cô ấy trước, có duyên với cô ấy trước vậy mà người đến sau như Ngụy Giang Thiên có thể khiến cô ấy rung động, cái này gọi là gì? Là có duyên không phận."

"Biết vậy thì sao còn thích chứ? Đơn phương chính là âm thầm chịu đựng ủy khuất, mong chờ hết lần này đến lần khác nhưng cuối cùng thì người cô ấy thích cũng không phải là cậu. Ngay từ đầu người ta đã không động tâm, kết cuộc chỉ có một mình cậu đau lòng mà thôi."

"Chỉ cần biết chừng mực một chút, tôi nghĩ thậm chí yêu một người cũng không đến mức hủy hoại bản thân mình." Dương Nam Phương mỉm cười, uống một ngụm B52. "Trắng rất sáng, sáng cũng vô ích, vô ích nhưng vẫn sáng. Tôi thích em, thích cũng vô ích vô ích nhưng vẫn thích."

Dương Trí thấy đáng về cô đơn của bạn thân mình, cũng chẳng biết làm gì hơn mà thở dài. "Thôi đi, bỏ qua mấy chuyện nặng lòng, hôm nay đến đây chính là để tìm thú vui tiêu khiển. Đòi người, phải có đôi lần thác loạn, đôi lần nguyên tắc thế mới là đòi người. Tôi còn nhớ lúc trước cậu là trùm trường, ai nhìn thấy cũng né ra xa, chỉ cần đắc tội một chút là sẽ bị ăn đánh."

Dương Nam Phương bật cười. "Tôi còn nhớ có lần kiểm tra, cậu hơn tôi hai điểm lấy mất đi danh xưng bất khả chiến bại của tôi trong lớp. Lần đó hình như tôi đã kéo bè phái đến đập cậu một trận, hình như lúc trước chúng ta không đội trời chung thì phải."

"Thì đó, cũng chả hiểu sao mà trường lại sắp hai người chúng ta cùng một phòng. Lúc đó tôi còn để lại di thư cho mẹ tôi, nói sau này tôi có chết chắc bà phải tìm người nhà Dương đòi tiền bồi thường."

"Không phải chứ? Tôi không ngờ cậu là người vậy đấy." Ánh mắt anh tràn ngập sự khó tin đầy châm chọc.

"Thằng bạn thân, người thì phải biết tính đường lui cho mình mới là người khôn. Cũng may cho tôi, sau này thầy Thẩm nhận ra tài năng của cậu, lúc đó thầy xuất hiện như một vị thần kéo cậu từ vực thẳm huấn luyện thành đội trưởng thực chiến." Dương Trí nói. "À mà phải rồi, sắp tới trường tổ chức thực chiến, chắc không thiếu phần đội trưởng chứ?"

"Dĩ nhiên rồi, B52 nổ tung tại nó." Dương Nam Phương nâng ly với Dương Trí một cái.

Dương Trí cười ha hả. "B52 ngoại trừ là thức uống nó còn có ý nghĩa là bùng nổ, nhưng cậu đừng nói cậu định gài bom thật đấy. Nghe nói Tâm Đan sư muội cũng đăng kí tham gia thực chiến rồi, tới lúc đó hai phe khác biệt cậu đừng vì mỹ nhân mà quên nợ nước đấy."

"Xi, cậu cho là tôi ra đường quên mang theo não à?"

"Ý gì đây?"

Dương Nam Phương đáp. "Trên chiến trường, không có nam nữ, không có mỹ nhân càng không có lòng trắc ẩn."

"Tốt, vậy thì yên tâm rồi." Dương Trí cười sáng khoái, khoát vài Dương Nam Phương. "Tôi nói cho cậu biết, đội lấy được tiền thưởng tôi nhất định vào đây chơi hết mấy mỹ nữ trên sàn nhảy."

Lúc này ở cửa ra vào quá bar náo loạn một mảng, một đám người đeo kính mặc áo đen xông vào khiến cho người xung quanh hoảng loạn né ra một bên. Dương Trí và Dương Nam Phương cũng chú ý tới sự xuất hiện của bọn họ, thấy họ rẽ đám đông đi tới một khu vực dành cho hội viên VIP nằm phía đối diện chỗ hai người ngồi.

Ngụy Tử Anh nằm dài trên ghế, mấy người bạn của cô cũng chủ động tản ra hết. Cô giương mắt hồ hững nhìn đám thuộc hạ kia, bọn họ rất chừng mực bảo cô. "Cô chủ, ông chủ bảo chúng tôi đến đưa cô về."

"Cút!" Ngụy Tử Anh đáp một tiếng tựa như chán ghét tột độ.

"Nhưng ông chủ đã dặn..."

"Tôi bảo mấy người cút đi. Hôm nay, tôi phải ở lại chơi cho tới khi kiệt sức thì thôi, ai dám ngăn cản sau này chính là kẻ thù không đội trời chung với tôi." Ngụy Tử Anh chau mày, giọng nói gắt gỏng.

"Thật xin lỗi cô chủ, nhưng nếu hôm nay không đưa cô về thì gân cốt chúng tôi cũng không thể nguyên vẹn, mong cô đừng làm khó chúng tôi."

Lần này Ngụy Tử Anh đã nghiêm túc mở to mắt nhìn người vừa nói, ngẫm nghĩ một lúc rồi chỉ tay. "Tôi nhớ rồi, tôi nhận ra anh, anh là Phạm Lôi thuộc hạ mới của anh hai có phải không? Chả trách lại to gan lớn mật như vậy, dám cãi lời tôi."

"Tôi chỉ là phụng mệnh hành sự, mong cô chủ đừng làm khó dễ cho chúng tôi."

Ngụy Tử Anh gạt đầu vài cái rồi loạng choạng đứng lên, vì hơi say rượu nên có dấu hiệu muốn ngã xuống, một vài người vệ sĩ đứng phía sau Phạm Lôi vội vàng muốn bước lên đỡ lấy cô liền ra dấu bảo không cần. "Tôi về, là được chứ gì?"

Phạm Lôi chừng mực cúi đầu. "Cảm ơn cô chủ."

"Cảm ơn..." Ngụy Tử Anh cười phá lên, sau một giây đợi bọn họ không để phòng cô liền lật tung cả bàn về phía họ. Nào là thức ăn, nào là rượu, nào là bạch phiến văng tung lên người những vệ sĩ kia. Đồng thời cô bỏ chạy thật nhanh xuống sàn nhảy, vệ sĩ cũng nhanh nhẹn đuổi theo.

Cả đám người, làm náo loạn cả sàn nhảy đông đúc.

"Cứu tôi với...có người muốn bắt cóc người này..."

Ngụy Tử Anh tháo chạy, trong lúc quay đầu lại nhìn phía sau liền va phải một người ở phía trước làm cô đau điếng cả đầu. Quay lại thì phát hiện hóa ra là người quen...

Còn chưa kịp nói gì thì Dương Nam Phương đã buông cô ra rồi chắn trước mặt cô, đám người kia chạy tới, thờ hồng hộc. "Đừng giờ trò nữa, mau theo chúng tôi quay về."

Nguy Từ Anh nhanh trí, liền kéo lấy cánh tay của Dương Nam Phương. "Anh Nam Phương, là bọn họ muốn bắt em về nhốt lại...em rất sợ, em không muốn về."

Dương Nam Phương liếc nhìn cô một cái tỏ vẻ đã biết. Dương Trí bức xúc tiến lên vài bước. "Này, một đám đàn ông đi kéo một cô gái còn ra thể thống gì chứ?"

Phạm Lôi chau mày. "Chúng tôi đang làm nhiệm vụ, chuyện này không liên quan gì tới cậu, tránh ra."

"Anh..." Dương Trí tức giận. "Đàn ông con trai lại đi đối phó cô gái chân yếu tay mềm, chúng tôi chính là thấy chuyện bất bình nên ra tay trợ giúp đấy."

"Tránh ra, bằng không đừng trách chúng tôi không khách sáo?" Phạm Lôi mất kiên nhẫn.

Dương Trí chỉ tay. "Anh như vậy là muốn đánh nhau rồi? Nói cho mà biết Dương Trí tôi chưa hề ngán thằng nào đâu, ngon thì nhào vô."

Đồng thời Dương Nam Phương cũng hơi nghiêng đầu nói nhỏ. "Tìm chỗ nào mà nấp đi."

Nguy Từ Anh tròn mắt nhìn anh sau đó gật đầu nhanh chóng lên vào dòng người mất hút.

Phạm Lôi thấy thế thì vội vàng muốn đuổi theo, Dương Trí bước lên chặn lại. Anh ta thực sự mất kiên nhẫn nên liền giơ nắm đấm lên vung xuống, Dương Trí kịp thời né tránh cú đấm đấy. Đám người phía sau kia thấy vậy cũng đồng loạt xông lên.

Dương Nam Phương đâm vào mặt Phạm Lôi một cú, tuy rằng không quá dùng sức nhưng vẫn đủ để cho anh ta lui ra sau vài bước, không cho anh ta cơ hội phản đòn liền nhảy bật lên trên không trung xoay người một cái đá mạnh vào vùng mặt bên trái của Phạm Lôi làm anh ta ngã sấp mặt xuống đất.

Dương Trí thu xếp đám người còn lại, lúc này cũng đồng thời xong việc, anh ta phui phui tay khen ngợi. "Không hổ danh là đội trưởng, ra đòn rất đẹp mắt lại còn nhanh."

Phạm Lôi nằm dưới đất, biết rằng hôm nay đã gặp phải cao thủ.

Dương Nam Phương cúi đầu nhìn anh ta. "Cô ấy năm nay 19 tuổi, có chứng minh thư, có nhân quyền, là người trưởng thành. Cô ấy có về nhà hay không thì cũng không tới lượt một đám đàn ông tới ép buộc kiểu này."

Nói rồi cả hai người rời đi.

Dòng người trên sân nhảy vừa thấy họ liền vô thức tránh đường.

Một màn đánh nhau này làm chấn động cả club trong đêm nay.

Rời khỏi club, Dương Trí vẫn còn háo hức hùng hồn kể lại chiến công của mình. Vào trường Bách Nhật thì luôn giữ kỷ cương nề nếp, đây là lần đầu tiên của bốn năm nay anh ta được thoải mái vung tay vung chân như vậy. Không đánh thì thôi, vừa đánh đã nghiệm. Nếu như không đi theo con đường học vấn, thì kiểu người như anh ta chắc hẳn là thích hợp làm côn đồ đâm thuê chém mướn hơn.

Hai người họ đi tới bãi đỗ xe dưới tầng hầm, vì khi nãy Dương Trí uống rượu nên lần này Dương Nam Phương sẽ là người cầm lái. Anh vừa giơ tay mở cửa xe thì một bàn tay ngọc ngà không biết từ đâu xuất hiện đẩy ngược cửa xe lại. Ngay sau đó, Nguy Từ Anh cũng đưa cả người vào xe. "Nói, sao lại giúp tôi?"

"Tôi không có ý giúp cô, chỉ là bị bạn của tôi kéo đi mà thôi." Dương Nam Phương thản nhiên đáp.

"Anh đánh giỏi thật đấy, dù sao thì cũng cảm ơn anh." Nguy Từ Anh cười cười.

Dương Nam Phương nhủ mảy, không nói gì thêm mà mạnh tay muốn mở cửa xe. Nguy Từ Anh lại không chút hưởng ứng mà ngược lại còn tựa hẳn cả người vào cửa xe nhằm tăng thêm lực. "Đội trưởng, tuy rằng chúng ta ở trường không thân, nhưng anh cũng thấy rồi đó, một mình tôi thân cô thế cô nên cũng cần người bên cạnh bảo vệ. Vì vậy nếu không ngại thì chúng ta hẹn hò, tiện thể anh vệ sĩ riêng của tôi luôn đi."

Dương Nam Phương nhìn cô chằm chằm, có chút ghen lời khó nói.

Dương Trí xung phong bảo rằng anh ta cũng đánh giỏi lắm đấy, nhưng Nguy Từ Anh lại khó chịu ra mặt bảo anh ta vào xe ngồi.

"Xin lỗi nhưng tôi không có hứng thú." Nói rồi anh đẩy cô qua một bên sau đó mở cửa xe.

Nguy Từ Anh lại không chịu thua nhanh chóng chặn lại. "Này, bây giờ là nửa đêm rồi, anh để một cô gái ở ngoài đường như vậy sao? Đã vậy tôi còn hơi say rượu, rất nguy hiểm."

"Cô cũng biết là nguy hiểm, cũng biết mình là con gái lại càng biết rõ hiện giờ là mười hai giờ đêm. Tồn tại ngoài đường vào giờ này cũng chỉ có mấy cô

gái sống thoáng mà thôi, cô chính là kiểu người như vậy vì vậy không cần phải sợ mình sẽ mất đi thứ gì cả." Dương Nam Phương lạnh nhạt đáp sau đó leo lên xe dứt khoát đóng cửa lại.

Ngụy Tử Anh nhìn chiếc xe chạy đi, càng nhìn càng không cam tâm.

Cái đồ chết bầm, rõ ràng cô có ý tốt muốn chiều cổ anh ta. Anh ta lại nói cô là con gái phóng túng? Tuy rằng không sai, nhưng có cần thiết phải sĩn sảng vào mặt cô nói kiểu đấy không?

Bạn đang đọc truyện *Mặt Nạ Nữ Phụ, Boss! Phản Công* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.